

Ellen G. White Estate

VIDNESBYRD FOR MENIGHEDEN

Bind. 5

ELLEN G. WHITE

**Vidnesbyrd for
menigheden bind 5**

Ellen G. White

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Vidnesbyrd 31(1882) Lejrmøde taler	9
Prædikanternes ansvar	14
Prædikanternes ansvar	14
Vort college	19
Bibelen som en lærebog	22
Bibelen som en Lærebog	22
Collegets formål	25
Collegets formål	25
Lærerne på college	26
Lærerne på College	26
Forældre-opdragelse	33
Betydningsfuldt vidnesbyrd	40
Vidnesbyrdene ringeagtet	54
Medarbejdere på vort college	72
Avind og dadlesyge	81
Herrens dag er for hånden	85
Ukloge ægteskaber	91
Advarsler og irettesættelser	98
De unges farer	104
De unges farer	113
Satans redskaber	118
Skal et menneske bedrage Gud?	128
Sandhedens kraft	136
Vore lejrmøder	141
Broderkærlighed	146
Flid I arbejdet	155
Flytter til Battle Creek	159
Verdslighed I menigheden	164
Skal vi søge spiritistiske læger?	167
Se hen til Jesus	175
Kald på arbejdere	178
Guds segl	183
En indtrængende advarsel	191

Kristelig enhed	207
vidnesbyrd 32 (1885) Evangelie prædikantens arbejde	218
Prædikanter som lærer	223
Prædikanter som lærer	223
Pligt til at irettesætte pengeelskere	227
Pligt til at irettesætte pengeelskere	227
Kristen vækst	232
Tiende og offergaver	236
Tiende og offergaver	236
Troskab I Guds gerning	241
Løfteafleggelse og ikke betale	249
Løfteafleggelse og ikke betale	249
Ikke-troendes indflydelse	253
Syndens bedrag	256
Kritiserer prædikanter	264
Troskab og udholdenhed nødvendig	268
Beklagelsernes syndighed	275
»Pris Herren«	280
Forældres ansvar	284
Oplæringen af børn	288
Kristen overbærenhed	295
Verdslig ærgerrighed	300
Kærlighed mellem brødre	305
Indløse tiden	312
Produktion af vin og cider	317
Ægteskab med ikke-troende	324
Bymissionernes underhold	330
Den sande missionsånd	344
Unge mænd som missionsarbejdere	349
Kolportagearbejdets vigtighed	355
Forlagsarbejdet	366
Økonomiseringens betydning	372
Økonomiseringens betydning	372
Arbejdets enhed	376
Arbejdets enhed	376
Forretning og guds frygt	381
Verdslighed en snare	388
Lægernes ansvar	396

Den forestående krise	406
Menigheden er verdens lys	411
Josua og englen	423
vidnesbyrd 33 (1889) Enighed og kærlighed I menigheden . .	432
Beskyttelse af brødres interesser	435
Beskyttelse af brødres interesser	435
Opførsel I Guds hus	444
Religion og videnskabelig uddannelse	453
Vore børns uddannelse	457
De unges farer	460
Viljens opøvelse	464
Passende læsning for børn	467
Råd til de unge	471
Eksempel på heltemodig troskab mod gud	476
Eksempel på heltemodig troskab mod Gud	476
En veluddannet præstestab	478
En veluddannet præstestab	478
Verdslig-sindethed	480
Praktisk gudsfrygt	483
»Eders fornuftige gudsyndelse«	491
Verdslig indflydelse	492
Vore institutioners behov	498
Vore institutioner I Battle Creek	503
College — højskolen	504
College — højskolen	504
Ledernes kvalifikationer	506
Ledernes kvalifikationer	506
Bestyrelsesmøder	509
Bestyrelsesmøder	509
Verdslig politik	512
Verdslig politik	512
Rettigheder ved bogudgivelser	514
Rettigheder ved bogudgivelser	514
Kristen indflydelse I hjemmet og menigheden	518
En indtryksfuld drøm	521
Daglig bibelgranskning nødvendig	523
Uddannelse af arbejdere	529
Uhellig ærgerrighed	535

»Hold jer fra det onde I enhver skikkelse«	539
Kærlighed til de fejlende	550
Menigheds pligter	559
Hvorledes man bør behandle de fejlende	561
Hvorledes man bør behandle de fejlende	561
Valg af ledere	564
Valg af ledere	564
Et brev	568
Guds kærlighed for syndere	575
Acceptabel bekendelse	581
Fejlagtige idéer om bekendelse	586
Guds nærværelse — en virkelighed	594
Kristi nærvær i klasseværelset	596
Kristi nærvær i klasseværelset	596
Vidnesbyrdenes natur og indflydelse	598
Personlige vidnesbyrd	601
Personlige vidnesbyrd	601
Hensigten med „vidnesbyrdene“	605
Hensigten med „Vidnesbyrdene“	605
Skal ikke erstatte bibelen	607
Skal ikke erstatte bibelen	607
En urigtig brug af „vidnesbyrdene“	612
En urigtig brug af „Vidnesbyrdene“	612
Skal bedømmes efter deres frugter	615
Skal bedømmes efter deres frugter	615
Tvivl angående „vidnesbyrdene“	617
Tvivl angående „Vidnesbyrdene“	617
Pligt at irettesætte	621
Pligt at irettesætte	621
Forkastelse af irettesættelse	623
Forkastelse af irettesættelse	623
Tilsidesættelse af „vidnesbyrdene“	625
Tilsidesættelse af „Vidnesbyrdene“	625
Hvorledes tilrettevisning bør modtages	627
Hvorledes tilrettevisning bør modtages	627
En uretfærdig forskel	629
En uretfærdig forskel	629
Grundløse beretninger	637

Et mirakel efterlignes	641
Bibelens hemmeligheder, et bevis på dens inspiration	643
Den truende kamp	654
Den Amerikanske Skildvagt og dens mission	660
Medarbejdere i sagen	663
Den uvurderlige gave	670
Guds karakter åbenbaret i Kristus	677
Ordet blev kød	685
Guds omsorg for sit værk	688

Vidnesbyrd 31(1882) Lejrmøde taler

LEJRMØDE TALER

Boulder, Colorado, September 25, 1881.

Kære brødre og søstre som samles her til Michigan-lejrmødet: Jeg nærer en dybere interesse for dette møde end for andre der er blevet holdt ved denne lejlighed. Michigan har ikke fået det arbejde, som der her burde være. Gud har sat vigtige institutioner blandt jer og dette giver jer større ansvar end nogen anden konferens i hele området. Stort lys er blevet givet jer og få har reageret på det; alligevel forblødes mit hjerte i øm omsorg for vort elskede folk i Michigan. [Advarslen om, at Menneskesønnen snart skal komme i himmelens skyer, er for mange blevet almindelig tale. De er ikke længere i en ventende, vågende tilstand. Den egenkærlige, verdslige ånd, der gør sig gældende i deres liv, afslører hjertets tanker: „Min herre lader vente på sig.“] Nogle er indhyllet i stort mørke, at de åbenlyst udtrykker deres vantro, upåagtet vor Frelzers erklæring, at alle disse upålidelige tjenere og deres del skal være hos hyklere og vantroende. [*Herren kommer* 12. feb]

Vore prædikanter gør ikke hele deres pligt. Folks opmærksomhed bør henledes til den betydningsfulde begivenhed, som er så nær. Tidernes tegn bør holdes i frisk erindring. Daniels og Johannes profetiske syner forudsiger en periode i moralsk mørke og forfald; men ved endens tid, den tid vi lever i nu, burde synet sige noget og ikke lyve. Når de beskrevne tegn begynder at ske, påbydes de ventende og vågende at se op og løfte deres hoveder op og glæde sig, fordi deres forløsning drager nærmere.

Blev der dvælet ligeså meget ved disse ting, som der burde, vil spottere komme frem, som vandrer efter deres egne lyster og sige: „Hvor er løftet om hans komme? for siden fædrene faldt i søvn, fortsatte alle ting som de var fra skabningens begyndelse.“ Men „Fred og ingen fare!“ da er undergangen pludselig over dem.“ „Men

[10]

I, brødre! lever ikke i mørke, så dagen kan overraske jer som en tyv.“ Tak Gud, alle vil ikke luller i søvn under den kødelige betrykkelses vugge. Der vil være trofaste som vil se tidernes tegn. Selvom mange bekendere af den nærværende sandhed fornægter deres tro ved deres gerninger, vil der være nogle som vil holde ud til enden.

[Den samme selvished og tillempling efter verdens levemåde eksisterer lige så godt i vore dage som på Noas tid. Mange, som bekender sig til at være Guds børn, følger deres verdslige stræben med en intensitet, som gør deres bekendelse til en løgn. De vil være optaget af at plante og bygge, købe og sælge, spise og drikke, tage til ægte og give til ægte, til det sidste øjeblik af deres nådetid. Sådan står det til med en stor part af vort folk. *samme*] Fordi uretfærdigheden findes i stor mængde, bliver manges kærlighed kold. Det er kun til få dette kan siges: „Thi alle er I lysets børn og dagens børn; vi hører ikke natten eller mørket til.“ [Min sjæl er bebyrdet, når jeg ser den store mangel på åndelighed iblandt os. Verdens moder og skikke, stolthed, lyst til fornøjelse og til stads, dyrt tøj, dyre huse og grunde — alt dette berøver Guds skatkammer for midler, der benyttes til at tilfredsstille selvet, men skulle have været brugt til at sende sandhedens lys ud til verden. *samme*] Selviske hensigter kommer i første række. At udruste folk til at arbejde for sjæles frelse betragtes ikke af så stor betydning som verdslige foretagender. Sjæle går tabt af manglende kundskab. Dem som har haft den nærværende sandheds lys og alligevel ikke føler byrde for at advare deres medmennesker om den kommende dom, må aflægge regnskab for Gud for deres pligtforsømmelse. Sjæles blod vil være på deres klæder.

Da gamle norm?bærere svigter og falder. Vore unge mænd er ikke blevet uddannet til at føle deres ansvar over for Gud; de får små anledninger til at arbejde for sagen og de kommer ind på markerne der lover den bedste løn og med mindst slid og ansvar. Som et folk vokser vi ikke i åndelighed, idet vi nærmer os enden. Vi indser ikke det arbejdes størrelse og vigtighed, som vi har foran os. Derfor er vore planer ikke at blive bredere og mere omfattende. Der er en sørgelig mangel på mænd og kvinder til at fremføre det voksende arbejde for denne tid.

Vi gør ikke en tyvendedel af det Gud forlanger at vi skal gøre. Arbejdets enkelhed har aftaget, det gøres indviklet, vanskeligt at forstå og vanskeligt at udføre. Menneskers bedømmelse og visdom

har for ofte ledet og styret frem for Guds. Mange føler at de ikke har tid til at spejde efter sjæle som de må aflægge regnskab for. Og hvilken undskyldning har de for denne forsømmelse af et vigtigt arbejde, som var deres at gøre.

På vort college bør unge mænd uddannes på en så omhyggelig og grundig måde så muligt, at de kan være forberedte til at arbejde for Gud. Dette var det formål institutionen blev oprettet på. Vore brødre derude omkring bør føle en interesse, ikke kun for at støtte, men for at beskytte colleget, så det ikke vendes bort fra sin hensigt og formes af andre institutioner af den slags. Religiøse interesser bør vogtes hele tiden. Tiden drager til en afslutning. Evigheden er nær. [12] Den store høst indsamles, hvad gør vi for at berede dette arbejde?

Ledende mænd på vort college bør være gudfrygtige og helligede mænd. De bør gøre bibelen til regel og vejleder for livet, give agt på profetiens sikre ord som „et lys, der skinner på et mørkt sted.“ Ingen af os bør driste os til at forlade vagten et øjeblik, „thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer.“ Det er kun dem som trofast fortsætter med at gøre vel, der skal høste lønnen. Meget, som ikke har del i Kristus, får plads iblandt os. Uindviede prædikanter, professorer og lærere hjælper Satan med at plante sit banner midt i vore fæstninger.

Formålet med vort college er blevet fremført igen og igen, alligevel er så mange forblindede af denne verdens gud, at dets egentlige formål ikke forstås. Gud har planlagt at unge mænd der skal drages til ham, så de der kan beredes til at forkynde Kristi evangelium og få både nye gamle ting ud af Guds ords uudtømmelige rigdomme, til folkets belæring og opbyggelse. Lærere og professorer bør have en levende fornemmelse for denne tids farer og det arbejde som må udrettes, til beredelse af et folk, til at stå på Guds dag.

Nogle af lærerne har spredt fra Kristus, i stedet for at samle med ham. Ved deres eget eksempel har de fået dem, de tager sig af, til at antage verdslige sæder og skikke. De binder studerendes hænder til moderigtige, fornøjelseselskende vantroende og fører dem hen mod verden og bort fra Kristus. Og de gør dette lige op i ansigtet af himlens advarsler, ikke kun dem folk får i almindelighed, men også personlige appeller til dem selv. Herrens vrede optændes ved dette.

Gud vil prøve sit folks troskab. Mange af de fejltagelser Guds bekendende tjenere begår, er som følge af deres egenkærlighed, deres

[13] ønske om bifald, deres tørst efter popularitet. Forblindet af dette, indser de ikke at de er mere mørkets elementer end lysets. „Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og „rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.“ Dette er de betingelserne for at vi kan anerkendes som Guds udskilte sønner fra verden og aflæggelsen af ting som vildleder, fortryller og fanger.

Apostlen Paulus erklærer at det er umuligt for Guds børn at forene sig med verdslige: „Træk ikke i ulige åg med de vantro.“ Dette henviser ikke kun til ægteskabet; men til enhver fortroligt forhold og partnerskab med dem, som ikke har kærlighed for Gud sandheden, er en snare.

Apostlen fortsætter: „Thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro? hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: „Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud og de skal være mit folk.“ „Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i gudsfrygt.“

Hvis vi indvilliger i de betingelserne, vil Herren opfylde sine løfter for os. Men her er der et arbejde for os at gøre, som vi ikke på nogen måde skal forsømme. I Jesu styrke kan vi gøre det rigtigt. Vi må altid rykke fremad og opad, altid vokse i nåden og i sandhedskundskaben.

[14] [Lysets og dagens børn skal ikke indhulle sig i nattens og mørkets skygger, som omgiver dem, der øver uret. De skal derimod stå pligttopfyldende på deres post som lysets formidlere, der får lys fra Gud for at lade det skinne på dem, der er i mørke. Herren kræver, at hans folk skal bevare deres integritet og ikke røre, dvs. ikke efterligne, de ugudeliges levemåde.

I denne verden vil de kristne være „et helligt folk, et ejendomsfolk“, der forkynner hans guddomskraft, som kaldte dem „fra mørket til sit underfulde lys“. Dette lys skal ikke blive svagere, men skal vokse i glans til højlys dag. Dem der repræsenterer den kristne standard skal hele tiden være på vagt. De har en vagtsom fjende som venter og våger for at indtage borgen. Nogle af dem der bekender sig

til at være Kristi vægtene har inviteret fjenden ind i deres borg, har blandet sig med dem og i forsøget på at tilfredsstille, har de nedbrudt forskellen mellem Guds og Satans børn. *Herren kommer* 12.feb]

Herren har aldrig planlagt at vort college skulle efterligne andre undervisningsinstitutioner. Det religiøse element skal være den styrende kraft. Hvis vantroende vælger denne indflydelse, er det i orden; hvis dem som er i mørke vælger lyset, er det sådan som Gud vil have det. Men slægger vi på vor vagtsomhed og lader det verdslige element tage ledelsen, for at få studerende, er det imod Guds vilje. Styrken i vort college er, at det religiøse element får lov at herske. Når lærere eller professorer ofrer religiøse principper, for at behage verdslige, fornøjelsesekslende grupper, skal de betragtes som upålidelige og bør afskediges.

[Den vidunderlige sandhed, som har lydt i vore øren i mange år: „Herren er nær, vær også I rede,“ er lige så meget sandhed i dag, som da vi første gang hørte budskabet. Den interesse af størst værdi for menigheden og Guds folk og for en syndig og ugudelig verdens skæbne, for dette øjeblik og i al evighed, er vi involveret i hér. Vi er alle bundet af loven. „For Herren selv vil, når befalingen lyder, når ærkeenglen kalder og Guds basun gjalder, stige ned fra himlen, og de, der er døde i Kristus, skal opstå først. Så skal vi, der lever og endnu er her, rykkes bort i skyerne sammen med dem for at møde Herren i luften og så skal vi altid være sammen med Herren.“ Kristus skal ses i skyerne, „og tage hævn over dem der ikke kender Gud og adlyder evangeliet.“ *samme*]

[15]

Disse øjeblikks begivenheder er nær forestående, alligevel sover mange, som bekender at tro sandheden. De vil med vished regnes til den upålidelige tjener som siger i sit hjerte, „min herre lader vente på sig,“ hvis de forbliver i deres nuværende venskab med verden. Det er kun dem som venter i håbet og troen som Kristus vil vise sig for, „ikke for at bære synden, men til frelse for dem.“ Mange som har sandhedens teori, kender ikke gudfrygtighedens kraft. Hvis Guds ord bor i hjertet, vil det styre livet. Tro, renhed og overensstemmelse med Guds vilje vil bevidne sin helligende kraft.

Prædikanternes ansvar

Prædikanternes ansvar

Et højtideligt ansvar påhviler vagtfolkene. Hvor omhyggelige bude de ikke være for at forstå og forklare Guds ord rigtigt. „Salig er den, som oplæser og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den.“ Profeten Ezekiel siger: „Herrens ord kom til mig således: Menneskesøn, tal til dine landsmænd og sig: Når jeg fører sværdet over et land og folket i landet tager en af sin midte og gør ham til deres vægter og han ser sværdet komme over landet og støder i hornet og advarer folket, men den, der hører hornets klang, ikke lader sig advare og sværdet kommer og river ham bort, da kommer hans blod over hans hoved. Han hørte hornets klang uden at lade sig advare, hans blod kommer over hans hoved; men den, som har advaret, har reddet sin sjæl. Men når vægteren ser sværdet komme og ikke støder i hornet, så at folket ikke advares og sværdet kommer og river en af dem bort, så rives han vel bort for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af vægterens hånd. Men dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig. Når jeg siger til den gudløse: „Du skal visselig dø!“ og du ikke taler for at advare ham mod hans vej, så skal den gudløse vel dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Advarer du derimod den gudløse mod hans vej, for at han skal omvende sig fra den og han ikke omvender sig, så skal han dø for sin misgerning, men du har reddet din sjæl.“

Vagtfolkenes ansvar i dag, er meget større end på profetens dag, da vort lys er klarere og vore privilegier og anledninger er større end deres. Det er prædikantens opgave at advare ethvert menneske og lære alle, i al sagtomdighed og visdom. Han skal ikke tillempe sig verdens skikke, men som Guds tjener, må han kæmpe for den tro der en gang blev overgivet de hellige. Satan er hele tiden i gang med at nedbryde den fæstning som forhindrer ham den frie adgang til

sjæle; og når vore prædikanter ikke er mere åndeligt sindede, når de ikke knytter sig tæt til Gud, har fjenden store fordele og Herren drager vagtfolkene til ansvar for hans succes.

Jeg vil, i denne tid støde et advarselssignal for dem som samler sig til vort lejr møde. Alle tings ende er nær. Mine brødre, prædikanter og lægfolk, jeg er blevet vist at I må arbejde på en anderledes måde, end den hidtidige arbejdsform. Stolthed, misundelse, egensindighed og ikke hellig uafhængighed har ødelagt jeres arbejde. Når mennesker lader sig selv smigre og højne af Satan, kan Herren gøre så lidt for dem eller igennem dem. Hvilken umålbar ydmygelse nedgjorde Menneskesønnen, så han kunne højne menneskene! Guds arbejdere, ikke kun prædikanter, men folket, behøver Kristi sagtmodighed og beskedenhed, hvis de vil hjælpe deres medmennesker. Ligesom Gud, ydmygede vor Frelser sig selv, da han påtog sig menneskelig natur. Men han gik endnu længere ned. Som menneske, „ydmygede han sig selv og blev lydige til døden, ja, døden på et kors.“ Kunne jeg dog finde et sprog til at overbringe jer disse tanker. Kunne sløret dog rives bort og I kunne se grunden til jeres åndelige svaghed. Kunne I dog forstå de rige nådegaver og den nådesstyrke der venter på jeres efterspørgsel. Dem som hungrer og tørster efter retfærdigheden skal mættes. Vi må udvise større tro på Guds kald, for alle de manglende velsignelser. Vi må stride og pine for at komme ind ad den snævre port.

[17]

Kristus siger: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile.“ Jeg bevidner for jer, mine kære brødre, prædikanter og folk at I har endnu ikke lært denne lektie. Kristus har udholdt skam, pine og død for os. „Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.“ Bær skammen og skældsord uden at give igen, uden hævnlyst. Jesus døde, ikke for at gøre forsoning for os, men for at være vort forbillede. Oh, hvilken forunderlig nedladdenhed! uforlignelig kærlighed! Idet I ser på Livets Fyrste på korset, kan I så gemme på selvished? Kan I så føje had eller hævn?

Lad stoltheden bøje sig i ydmyghed. Lad hjertet blive sønderbrudt. Ikke længere forkæle, ynkes over og ophøje selvet. Se, oh se på ham, hvem vore synder har gennemboret. Se ham stige ned, skridt for skridt på ydmygens sti for at løfte os op; fornedre sig selv, til han ikke kunne komme lavere og alt dette for at frelse os, som

[18]

faldt på grund af synd! Hvorfor vil vi være så ligegyldige, så kolde, så formelle, så stolte, så selvtilstrækkelige?

Hvem af os følger trofast Forbilledet? Hvem af os har begyndt og fortsætter krigen mod hjertets stolthed? Hvem af os har alvorligt givet os til at kæmpe med selviskhed, indtil den ikke længere bor i hjertet og åbenbares i livet? Idet vi ser Kristi Kors og tegnenes fuldbyrde og bringes os nærmere dommen, måtte da de lektier vi har fået, give stort indtryk på vore hjerter og gøre os mere ydmyge, mere selvfornægtende og mere venlige for hinanden, mindre selviske, mindre bekymrede og mere villige til at bære hinandens byrder, end vi gør i dag.

Jeg er blevet vist at vi, som et folk, viger bort fra troens enkelthed og fra evangeliets renhed. Mange er i stor fare. Hvis de ikke ændrer deres adfærd, vil de adskilles fra det Sande Vidne som ubrugelige grene. Brødre og søstre, jeg er blevet vist at vi står på tærsklen til den evige verden. Nu behøver vi at vinde sejre for ethvert skridt. Enhver god handling er ligesom et sået frø, der skal bære frugt til evigt liv. Ethvert godt resultat vi har fået, sætter os op på et højere trin på udviklingens stige og giver os åndelig styrke til nye sejre. Enhver rigtig handling bereder vejen for dens gentagelse.

Nogle afslutter deres prøvetid; er det i orden for dem? har de opnået en egnethed for det fremtidige liv? Vil deres optegnelse vise spildte anledninger, forsømte privilegier, et selvisk og verdsligt liv der ikke har båret frugt til Guds ære? Og hvor meget af det arbejde, som Mesteren har overladt os, ligger ugjort. Overalt omkring er der sjæle der skal advares; men hvor ofte er tiden ikke blevet optaget i at tjene selvet og den rapport er gået op til Gud, at sjæle er gået i graven uden at være advaret eller blevet frelst.

[19] Herren har stadig barmhjertige hensigter med os. Der er plads til anger. Vi må passe til Guds kærlighed. Jeg beder jer, som har aflagt vor Herres tilsynekomst, begynd nu genløsningstidens arbejde. Studér Guds ord. Lad alle, som er ved dette møde, gøre en aftale med Gud: aflægge let spøgende samtale og overfladisk og betydningsløs læsning og i det kommende år, ihærdigt og bønligt studere bibelen, så I kan være i stand til at, i ydmyghed og frygt, give ethvert menneske som spørger jer, en begrundelse til det håb I har. Vil I ikke uden tøven, ydmyge jeres hjerter for Gud og angre jeres svigt?

Lad ingen nære tanken at jeg fortryder eller tilbagetrækker nogle af de tydelige vidnesbyrd, som jeg har frembåret enkeltpersoner eller folk. Hvis jeg har fejlet noget sted, så er det ikke at have irttesat synd for hårdt. Nogle af brødrene har taget ansvar for at kritisere mit arbejde og foreslå en lettere måde at rette fejl på. Til disse personer vil jeg sige: Jeg tager Guds vej og ikke jeres. Hvad jeg har sagt eller skrevet i vidnesbyrd eller irttesættelser er ikke blevet udtrykt for tydeligt.

Gud har givet mig mit arbejde og jeg må møde det til dommen. Dem som har valgt deres egen vej, som har sat sig op imod de klare vidnesbyrd de har fået og har forsøgt at ryste andres tro med dem, må bringe deres sag i orden med Gud. Jeg trækker ikke noget tilbage. Jeg formidler ikke noget for at det skal passe deres idéer eller for at undskylde deres karaktermangler. Jeg har ikke talt ligeså tydeligt som der trængtes til. Dem som på nogen måde vil mindske de, af Gud givne, skarpe irttesættelsers kraft, må møde deres gerninger ved dommen.

For nogle få uger siden, da jeg stod ansigt til ansigt med døden, fik jeg et nøjagtigt syn ind i evigheden. Hvis Herren fandt behag i at oprejse mig fra min svage tilstand, håber jeg, i nåde og styrke ovenfra, at sige disse ord nøjagtigt, som han gav mig at tale. I hele mit liv har det været frygteligt svært for mig at sære nogens følelser, eller forstyrre deres selvbedrag, idet jeg overbringer de vidnesbyrd jeg har fået af Gud. Det er imod min natur. Det koster mig megen smerte og mange søvnløse nætter. Til dem, som har påtaget sig ansvaret at irttesætte mig og i deres endelige dom, foreslå en vej som ser klogere ud for dem, gentager jeg: Jeg antager ikke jeres anstrengelser. Efterlad mig sammen med Gud og lad ham lære mig. Jeg vil tage ordene fra Herren og sige dem til folket. Jeg forventer ikke at alle vil acceptere irttesættelserne og reformere sig, men jeg må gøre min pligt, uanset hvad. Jeg vil vandre i ydmyghed for Gud, gøre mit arbejde for tiden og for evigheden.

[20]

Gud har ikke givet mine brødre det arbejde, som han har givet mig. Det er blevet sagt indtrængende at min måde at irttesætte på i det offentlige, har fået andre til at blive skarpskårne, kritiske og hårde. Hvis det er tilfældet, må de afklare dette med Herren. Hvis andre påtager et ansvar, som Gud ikke har lagt på dem; hvis de ignorerer den belæring han har givet dem igen og igen, igennem hans udvalgte

ydmyge redskab, til at være venlig, tålmodig og overbærende må de alene svare for resultaterne. Med et sorgbebyrdet hjerte, har jeg gjort min ubehagelige pligt for mine kæreste venner, uden at turde tilbageholde irettesættelserne til mit behag, endog fra min mand; og jeg skal ikke være mindre påpasselig at advare andre, om de hører eller lader være. Når jeg taler til folk siger jeg meget som jeg ikke har tænkt over i forvejen. Herrens Ånd kommer ofte over mig. Jeg har det som om jeg føres ud og bort af mig selv; forskellige personers liv og karakter fremstilles for mig i mit sind. Jeg ser deres fejl og farer og føler mig tvunget til at sige det, som bringes frem for mig. Jeg tør ikke modstå Guds Ånd.

Jeg ved at nogle er utilfredse med mit vidnesbyrd. Det passer ikke deres stolte, uhelligede hjerter. Jeg mærker mere og mere dybt det tab som vort folk har måttet holde, fordi de ikke har antaget og adlydt det lys som Gud har givet dem. Mine yngre brødre i tjenesten, [21] jeg beder jer at tænke mere på jeres højtidelige ansvar. Er I helliget til Gud kan I udøve en mægtig indflydelse til gode for menighedens og verdens; men I mangler hjertefølt gudsfrygt og helligelse. Gud har sat jer til at være et lys for verden, ved jeres gode gerninger, såvel som ved jeres ord og teorier. Men mange af jer står for de uforstandige jomfruer, som ikke havde olie i deres lamper.

Mine brødre, giv agt på det Sande Vidnes irettesættelser og råd og Gud vil arbejde for jer og med jer. Jeres fjender kan være stærke og beslutsomme; men Den Mægtigere end de, vil være jeres hjælper. Lad lyset skinne og det vil gøre sit arbejde. Herskarernes Herre er med os; Jakobs Gud er vor tilflugt.

Vort college

VORT COLLEGE — vor højskole

Der er fare for at vort college vil vendes bort fra sit egentlige formål. Guds hensigt er bekendtgjort, at vort folk skal have anledning til at studere videnskab og samtidig lære hans ords forlangende. Der bør gives bibeltimer; studiet af skrifterne bør have førstepladsen i vort uddannelsessystem.

Studerende sendes langt væk fra, for at gå på colleget i Battle Creek med det ene formål at blive undervist af lektorer i bibelemner. Men for et eller to år siden blev der gjort forsøg på at forme vor skole efter andre colleger. Efter dette, kan vi ikke opmuntre vore forældre til at sende deres børn til Battle Creek College. Den moralske og religiøse indflydelse bør ikke sættes i baggrunden. For nogen tid siden, har Gud arbejdet med lærernes præstationer og mange sjæle har set sandheden og grebet den, og er taget hjem for derefter at leve for Gud, som resultat af, at de har været på colleget. Da de så at bibelstudier blev gjort til en del af deres uddannelse, blev de ledt til at betragte det som af større interesse og betydning. [22]

Der er gjort for lidt for uddannelsen af unge mænd til prædikantgerningen. Dette var det primære formål med at oprette colleget. Dette bør på ingen måde ignoreres eller betragtes af mindre vigtig betydning. Dog har der, i adskillige år, kun kommet få ud af denne institution der har kunnet lære andre sandheden. Nogle som gjorde store udgifter, med prædikanteringen for øje, er blevet opmuntret af lærere til at tage et grundigt studium, som vil tage nogle år; og for at få midler til at gennemføre disse planer, er de kommet ud i kolportørarbejdet og opgivet alle tanker om forkyndelse. Det er helt forkert. Vi har ikke mange år at arbejde i og lærere og forstander bør besjæles af Guds Ånd og arbejde i harmoni med hans åbenbarede vilje, i stedet for at gennemføre deres egne planer. Vi mister meget hvert år, fordi vi ikke giver agt på hvad Gud har sagt om disse ting.

Vort college er udtænkt af Gud til at imødekomme denne farifulde og demoraliserende tids voksene behov. Bogstudier alene kan ikke give studerende den disciplin de har brug for. Et bredere fundament må lægges. Colleet blev ikke i gang for at bære mennesketankers præg. Lærere og forstander bør arbejde sammen som brødre. De bør rådføre sig med hinanden og også rådføre sig med prædikanter og ansvarlige mænd og fremfor alt andet, søge visdom ovenfra, så alle deres beslutninger om skolen kan være sådan at den anerkendes af Gud.

[23] At give studerende bogkundskaber er ikke alene institutionens formål. En sådan uddannelse kan fås på ethvert college i landet. Jeg fik vist at det er Satans mål at forhindre skolen i at opnå det formål den blev stiftet på. Forhindret af hans påfund, tænker dens ledere på en verdslig måde og kopierer verdens planer og efterligner dets skikke. Men derved, vil de ikke imødekomme Guds Ånds sindelag.

Der er brug for en mere omfattende uddannelse, en uddannelse som kræver en vis tænkemåde og anstrengelse af lærer og forstander, som rene videnskabsinstitutioner ikke kræver. Karakteren må få ordentlig disciplin, for sin bedste og ædleste udvikling. De studerende bør på colleet få en sådan oplæring, så de kan forsvare en respektabelt, ærligt og dydigt ståsted i samfundet, imod de demoraliserende påvirkninger, som fordærver unge.

Det ville være godt hvis colleet kunne få tillagt noget land, til opdyrkning og også værksteder med faguddannede mænd, der kunne lære de studerende i forskellige slags fysisk arbejde. Meget går tabt når det fysiske ikke forenes med åndelige aktiviteter. De studerendes fritid optages ofte af intetsigende fornøjelser, som svækker fysisk, mental og åndelige kræfter. Under sanselige føjelsers forringende kraft, eller for tidlig optagelse af frieri og giftemål, når mange studerende ikke den mentale udviklings højde, som de ellers kunne have nået.

[24] De unge burde hver dag indprentes med en pligtfølelse over for Gud. Hans lov overtrædes hele tiden, endog også af religiøse forældres børn. Nogle af disse meget unge plages ofte af udskejelser og sindets og legemets kræfter lider som følge deraf. Denne klasse får andre til at følge deres skadelige veje. Således, når forstander og lærere underviser i videnskaber, vil Satan, med sin helvedets list,

bruge alle kræfter på at få kontrol over disse elevers sind og føre dem ned i ruin.

[I det store og hele har de unge kun lidt moralsk styrke. Det skyldes, at opdragelsen i barndommen er blevet forsømt. Et kendskab til Guds karakter og vore forpligtelser over for ham bør ikke betragtes som værende af mindre betydning. Bibelens religion er det eneste værn for de unge.] Moralitet og religion bør have særlig opmærksomhed på vore uddannelsesinstitutioner. [*Barnet i hjemmet* side 464]

Bibelen som en lærebog

Bibelen som en Lærebog

Ingen andre studier vil forædle alle tankerne, følelserne og higen som studiet af skrifterne. Dette hellige ord er Guds vilje åbenbart for mennesker. Her kan vi lære hvad Gud forventer af at være skabt i hans billede. Her kan vi lære at udnytte det nuværende liv og hvordan vi får det evige liv. Ingen anden bog kan besvare de sindets dybere spørgsmål og hjertets begærlighed. Ved at have kundskab til Guds ord og give agt derpå, kan mennesker oprejse sig fra uvidenhedens og fordærvsens laveste dybder og blive Guds sønner, omgås syndfrie engle.

En klar forståelse af hvad Gud er og hvad han forlanger at vi skal være, vil give os et ydmygt syn på selvet. Han som studerer det hellige ord rigtigt, vil lære at menneskelig forstand ikke er almægtig; at menneskelig styrke og klogskab, uden den hjælp ingen andre end Gud kan give, kun er svaghed og uvidenhed.

[25] Som en dannende kraft er bibelen uden sidestykke. Intet vil give alle åndsevnerne mere livskraft, som at få de studerende til at gribe åbenbarelsens forbløffende sandheder. Sindet afpasser sig gradvist til de emner, det får lov til at dvæle ved. Hvis det kun optages af banale ting og udelukker store og højtragende emner, vil det formindskes og svækkes. Hvis det aldrig skal kæmpe med vanskelige problemer, eller fatte vigtige sandheder, vil det efter en tid, næsten miste evnen til at vokse.

Bibelen er den mest omfattende og mest belærende beretning som menneskerne har. Den kommer frisk fra den evige sandheds kilde og en guddommelig hånd har bevaret dens renhed gennem tidsaldrene. Dens klare stråler skinner langt ud i fortiden, som menneskers forskning forgæves forsøger at trænge ind i. I Guds ord alene kan vi finde en autentisk forklaring på skabelsen. Her ser vi den kraft der blev lagt ved jordens grundlæggelse og som udstrækker him-

lene. Kun her kan vi finde vor slægts historie, ren for menneskelig fordomme eller menneskelig stolthed.

I Guds ord finder tankerne de dybsindige emner, med ophøjet higen. Her må vi rådføre os med patriarkerne og profeterne og lytte til den Evige stemme når han taler med mennesker. Her ser vi himmelens Majestæt idet han ydmygede sig selv for at blive vor stedfortræder og selvskyldner for at egenhændigt klare mørkets kræfter og vinde sejr for vor skyld. En ærbødig betragtning af temaer som disse kan ikke undgå at blødgøre, rense og forædle hjertet og, samtidig, indgyde sindet ny styrke og livskraft.

Hvis moralen og religionen skal kunne leve i en skole, må det være ved kundskab til Guds ord. Nogle kan hævde at hvis religiøs oplæring gøres fremtrædende på vor skole, vil den blive upopulær; så at dem som ikke er af vor tro ikke vil støtte colleget. Nuvel, lad dem tage til andre colleger, hvor de vil finde et uddannelsessystem der passer deres smag. Vor skole blev stiftet, ikke kun for at lære videnskab, men med det formål at undervise i Guds ords store principper og i hverdagslivets praktiske pligter.

Det er den uddannelse der er så meget brug for i øjeblikket.. Hvis en verdslig indflydelse får vor skole til at vakle, så sælg den til verdslige og lad dem tage den fulde kontrol; og dem som har investeret deres midler i denne institution, vil etablere en anden skole, der ledes, ikke efter populære skolers planer, ikke efter forstander [26] og lærers ønsker, men efter den plan Gud har angivet.

I min Mesters navn, jeg bønfaller alle som har ansvarsfulde stillinger på den skole, at være Guds mænd. Når Herren forlanger at vi skal være tydelige og særskildte, hvordan kan vi så bede om popularitet eller forsøge at efterligne verdens sæder og skikke? Gud har bekendtgjort sit mål, at have et college i landet hvor bibelen skal have sin fremtrædende plads i uddannelsen af unge. Vil vi gøre vor del for at gennemføre dette mål?

Det kan være som om at belæringen af Guds ord kun har lille virkning på mange studerendes sind og hjerter; men, hvis lærerens arbejde er blevet udført hos Gud, vil nogle lektier om guddommelig sandhed blive i de mest letsindige menneskers hukommelse. Helligånden vil vande de frø der er sået og ofte vil de spire efter mange dage og bære frugt til Guds ære.

Satan søger hele tiden at bortlede folks opmærksomhed fra bibelen. Guds ord til mennesker, som bør have vor første opmærksomhed, tilsidesættes for udtrykt menneskelig visdom. Hvordan kan han, som er ubegrænset i kraft og visdom, således bære over med menneskers formastelighed og frækhed.

På grund af pressen, kommer kundskab af enhver slags inden for alles rækkevidde; og dog, hvor stor en del af hvert samfund er fordærvet i moralen og overfladisk i åndelige færdigheder. Hvis folk blot ville blive bibellæsere, bibelstuderende, ville vi se en helt anden tilstand af tingene.

[27] I en tidsalder ligesom vor, hvori synden findes i stor mængde og Guds karakter og lov betragtes med foragt, må man være særlig påpasselig med at lære de unge at studere, have ærbødighed for og adlyde den guddommelige vilje åbenbaret for mennesker. Herrens frygt forsvinder fra vore unges sind, fordi de ikke studerer bibelen.

Forstander og lærer bør have en levende forbindelse med Gud og bør stå fast og frygtløst, som vidne for ham. Lad aldrig Guds ord sættes i baggrunden, på grund af fejhed eller verdslig politik. Studerende vil gavnes intellektuelt, såvel som moralsk og åndlingt, af dets studier.

Collegets formål

Collegets formål

Vort college står i dag i en position Gud ikke kan godkende. Jeg er blevet vist de farer, der truer denne vigtige institution. Hvis dets ansvarlige mænd søger ud efter verdens standart, hvis de efterligner andre collegers planer og metoder, vil Guds vredesudtryk være over vor skole.

Tiden er kommet for mig, hvor jeg skal tale bestemt. Guds formål med at oprette vort college er blevet klart anført. Der er et påtrængende behov for medarbejdere på evangeliemarken. Unge mænd som vil ind i prædikantgerningen, kan ikke bruge en masse år på at få uddannelse. Lærere burde kunne forstå situationen og tilpasse deres institution til denne klasses mangler. De burde have særligt nemt til at få et kort og dog vidtspændende studie i de grene der er mest brug for; — således kan de udrustes til deres arbejde. Men jeg er blevet vist at dette ikke er sket.

Bror ___ burde have gjort et meget bedre arbejde end han har gjort for dem, som skulle blive prædikanter. Gud er ikke tilfreds med hans behandling af den sag. Han har ikke tilpasset sig selv situationen. Mænd som ofret meget for at forlade deres arbejdsområder, for at lære hvad de kunne på kort tid, har ikke altid fået den hjælp og opmuntring, som de skulle have fået. Mennesker som har nået en moden alder, endog midtveje i livet og som har deres egne familier, er sat til genstand for unødige vanskeligheder. Bror ___ er selv meget følsom, men han erkender ikke at andre kan føle latterliggørelsens, sarkasmens og kritikkens brod lige så tydeligt som han. Heri har han såret sine brødre og mishaget Gud.

[28]

Lærerne på colleget

Lærerne på Colleget

Der er et arbejde der skal gøres for alle lærerne på vort college. Ingen er fri fra selvished. Hvis lærernes moralske og religiøse karakter var som den burde være, ville en bedre indflydelse komme over de studerende. Lærerne søger ikke hver især at udføre deres arbejde med henblik på Guds ære. I stedet for at se på Jesus og efterligne hans liv og karakter, ser de på selvet og tilstræber sig den menneskelige standard for meget. Jeg ville ønske at jeg kunne udtrykkelig indprente enhver lærer en fuld forståelse af hans ansvar, for den indflydelse han har på unge. Satan er utrættelig i sine bestræbelser for at få vore unge i sin tjeneste. Med stor omhu lægger han sin snare for den uerfarne fod. Guds folk burde vogte sig nidkært mod hans bedrag.

Gud er godgørenhedens, barmhjertighedens og kærlighedens legemliggørelse. Dem som er oprigtigt knyttet til ham, kan ikke være i strid med hinanden. Med hans Ånd herskende i hjertet, vil der skabes harmoni, kærlighed og enhed. Det modsatte af dette ses blandt Satans børn. Det er hans arbejde et oprøre fjendskab, strid og skinsyge. I min Mesters navn spørger jeg Kristi bekendene eftrefølgere: Hvilken frugt bærer I?

[29] I undervisningssystemet der bruges på almindelige skoler, for sømmes den allernødvendigste del af uddannelsen, nemlig, bibelens religion. Uddannelse vedrører ikke kun en stor grad af den studerendes liv i denne verden, men dets indflydelse rækker ud i evigheden. Hvor vigtigt er det da ikke at lærerne er personer der er i stand til at give den rigtige påvirkning. De bør være religiøst erfarne mænd og kvinder, der dagligt får guddommeligt lys til at give deres elever.

Men de må ikke forventes at lærerne gør forældrenes arbejde. Der har hos mange forældre været en frygtelig pligtsforsømmelse. Ligesom Eli, satte de ikke ordentlige grænser; og så sender de deres uopdragne børn til colleget for at få en oplæring som forældrene

skulle have givet dem der hjemme. Lærerne har en opgave som kun få påskønner. Hvis det lykkes dem at forandre disse egensindige unge, får de kun lidt anerkendelse. Hvis unge vælger ondtsindet selskab og går fra dårligt til værre, så kritiseres lærerne og skolen fordømmes.

I mange tilfælde tilkommer kritikken retfærdigvis forældrene. De havde den første og bedste anledning til at styre og oplære deres børn, da de var modtagelige og sind og hjerte let at indprente. Men på grund af forældrenes dovenskab har børnene fået lov til at følge deres egen vilje, indtil de bliver forhærdet i en ond løbebane.

Lad forældrene studere verden mindre og Kristus mere; lad dem anstrenge sig mindre for at efterligne verdens skikke og moder og hellige mere tid og arbejde på at forme deres børns sind og karakter efter den guddommelige Model. Så vil de kunne sende deres sønner og døtre, forstærkede med en ren moral og ædle hensigter og uddannes til nyttige og betroede stillinger. Lærere som er styret af Guds kærlighed og frygt, burde lede sådanne unge stadig fremad og opad, lære dem at være til velsignelse for verden og ære deres Skaber.

Knyttet til Gud, vil enhver lærer påvirke eleverne til at studere Guds ord og adlyde hans lov. Han vil styre deres sind til at betragte evige interesser, åbne uhyre store områder for dem, at tænke over, store og forædlende emner, som den største forstand må bruge alle sine kræfter for at gribe og dog føle at der er en uendelighed bag.

Selvfølelsens og den uhelligede egensindigheds onder, som kan forringe vor nyttighed og som vil vise sig som vor ruin, hvis den ikke overvindes, udspringer af selviskhed. „Rådfør jer sammen“ er budskabet som er blevet gentaget for mig igen og igen, af Guds engel. Ved at påvirke et menneskes mening, kan Satan begynde at styre tingene som det passer ham. Det kan lykkes for ham at vildlede to personers tanker; men, når en del rådfører sig sammen, er det mere sikkert. Enhver plan vil kritiseres nøje; enhver bevægelse fremad studeres nøjere. Derfor vil der være mindre fare for forhastede, ukloge skridt, som vil bringe forvirring, rådvilde og nederlag. I forening er der styrke. I samstemmighed er der styrke. I adskillelse er der svaghed og nederlag.

Gud leder et folk ud og bereder dem til forvandling. Står vi, som gør en del i dette arbejde, som skildvagter for Gud? Søger vi

[30]

at arbejde i samstemmighed? Er vi villige til at blive alles tjenere? Følger vi vort store Eksempel?

Medarbejdere, vi sår hver især frø i livets marker. Sådan som frøet er, sådan vil høsten være. Hvis vi sår mistillid, fjendskab, jalousi, egenkærlighed, bitterhed i tanke og følelser, skal vi høste bitterhed i vor egne sjæle. Hvis vi viser venlighed, kærlighed, ømme tanker for andres følelser, skal vi få det samme igen.

[31] Den lærer som er streng, kritiserende bydende, hensynsløs over for andres følelser, må forvente den samme ånd igen imod sig selv. Han som ønsker at bevare sin egen værdighed og selvrespekt må være påpasselig med ikke at såre unødigt andres selvrespekt. Denne regel burde være ukrænkelig mod de mest tungnemme, yngste og mest klodsede elever. Hvad Gud har i sinde at gøre med disse tilsyneladende uinteresserede unge ved I ikke. Han har tidligere antaget ikke lovende eller utiltrækkende personer til at gøre et stort arbejde for ham. Hans Ånd, der rører på hjertet, har vækket ethvert anlæg til energisk handling. Herren så i disse rå, uslebne stene, et dyrebart materiale, som ville stå sin prøve i storm, hede og under pres. Gud ser ikke som mennesker ser. Han dømmes ikke af udseende, men han ransager hjertet og dømmes retfærdigt.

Læreren bør altid opføre sig som en kristen adelsmand. Han bør altid stå som en ven og rådgiver for sine elever. Hvis hele vort folk — lærere, prædikanter og lægmedlemmer, — vil opelske kristen imødekommenhed, ville de være langt mere hurtige til at få adgang til folks hjerter; mange flere ville ledes til at undersøge og modtage sandheden. Når enhver lærer skal glemme selvet og nære dyb interesse for sine elevers lykke og fremgang, erkender at de er Guds ejendom og at han må aflægge regnskab for sin indflydelse på deres sind og karakter, da vil vi få en skole, hvor engle vil holde af at være. Jesus vil se anerkendende på lærernes arbejde og vil sende sin nåde ind i de studerendes hjerter.

Vort College i Battle Creek er et sted hvor de yngre medlemmer af Herrens familie skal oplæres efter Guds plan for vækst og udvikling. De bør indprentes med at de er skabt i deres Skabers billede og at Kristus er det mønster de skal følge. Vore brødre tillader sig at tænke i for snævre og lave baner. De ser ikke den guddommelige plan, men fikserer deres øjne på verdslige forbilleder. Se op, hvor Jesus sidder

ved Guds højre hånd og arbejder da på at jeres elever kan tilpasses den fuldkomne karakter.

Hvis I sænker standarden for at blive populære og få flere elever og så gøre denne vækst til genstand for glæde, så viser I stor blindhed. Hvis antallet var bevis for succes, kunne Satan få forrang; for i denne verden er hans efterfølgere den største majoritet. Det er graden af Collegets moralske styrke der er kriteriet for dets lykke. Det er folks dydighed, forstand og gudsfrygt i vore menigheder, ikke deres antal, der skal være kilde til glæde og taknemmelighed.

[32]

Uden den guddommelige nådes indflydelse, vil uddannelse ikke vise sig til virkelig nytte; eleven vil blive stolt, forfængelig og fanatiker. Men den uddannelse som fås under den Store Lærers forædlende og rensende indflydelse vil ophøje mennesket i moralværdiens mål sammen med Gud. Den vil forædle mennesket, undertrykke stolthed og lidenskab og vandre ydmygt for Gud, som afhænger af ham for enhver evne, enhver anledning og ethvert privilegium.

Jeg taler til arbejderne på vort college: I må ikke kun bekende jer som kristne, men I må eksemplificere Kristi karakter. Lad visdommen ovenfra gennemtrænge hele jeres undervisning. Lad det ses i en verden med moralsk mørke og fordærv, at den ånd som I er bevæget af kommer oven fra, ikke nede fra. Når I stoler helt på jeres egen styrke og visdom, vil jeres bedste anstrengelser kun udrette lidt. Hvis I drives af kærlighed til Gud, er hans lov jeres fundament og jeres arbejde vil vare ved. Selvom hø, træ og stubbe fortæres, vil jeres arbejde stå prøven. De unge der er sat i jeres varetægt, vil I igen møde omkring den store hvide trone. Hvis I lader jeres ukultiverede metoder eller ustyrlige temperament sveje og derved ikke påvirke disse unge til deres bedste i evigheden, må I på den dag møde de sørgelige følger af jeres arbejde. Ved kundskab til den guddommelige lov og lydighed til dens forskrifter, kan mennesker blive Guds sønner. Ved overtrædelse af den lov kan de blive Satans tjenere. På den ene side kan de oprejse en høj moralsk udmærkelse, eller på den anden side kan de synke ned i syndens og fordærvsens dybder. Medarbejderne på vort college bør vise iver og alvor i rimeligt forhold til det som står på spil - deres studerendes sjæle, Guds anerkendelse, evigt liv og de forløstes glæder.

[33]

Som medarbejdere med Kristus, med så gode anledninger til at få kendskab til Gud, bør vore lærere arbejde som var de inspireret

ovenfra. De unges hjerter er ikke forhærdede, deres idéer og anskuelser er heller ikke uforanderlige, som hos ældre personer. De kan vindes til Kristus, ved jeres hellige opførsel, jeres helligelse, jeres Kristus?lignende vandring. Det ville være langt bedre at bebyrde dem mindre med videnskabsstudier og give dem mere tid til religiøse privilegier. Her er der gjort en alvorlig fejltagelse.

Guds formål med at få colleget op at stå, er mistet af syne. Evangelie?prædikanter har hidtil vist deres manglende visdom ovenfra såsom at forene et verdsligt element med colleget; de har forenet sig med Guds og sandhedens fjender og skaffet de studerende underholdning. Ved at forføre de unge sådan, har de gjort Satans arbejde. Dette arbejde, med alle dets følger, må de møde igen ved Guds domstol. Dem som gør sådan viser at de ikke kan betos noget. Efter at det onde arbejde er blevet gjort, kan de bekende deres fejl; men kan de ligeså let fjerne den påvirkning de har forøvet? Disse upålidelige mænd har ikke bygget på den evige Klippe. Deres grundlag vil være som glidende sand. „Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende.“

Der kan ikke sættes grænse for vor indflydelse. En tankeløs handling kan vise sig at være til ruin for mange sjæle. Enhver medarbejders handlemåde, på vort college, gør indtryk på de unges sind og dette bæres bort og genskabes i andre. Det bør være lærerens mål at berede enhver ung i sin varetægt, til at han må være til velsignelse for verden. Dette formål bør aldrig mistes af syne. Der er nogle som [34] bekender at arbejde for Kristus, alligevel går de af og til over til Satans side og gør hans arbejde. Kan Frelseren kalde disse for gode og tro tjenere? Er de vagtfolk, der giver basunen et bestemt stød?

Ethvert menneske vil til dommen få efter de gerninger der er gjort i legemet, hvad enten de er gode eller onde. Vor Frelser påbød os: „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse!“ Hvis vi støder på vanskeligheder og i Kristi styrke overvinder dem; hvis vi møder fjenderne og i Kristi styrke jager dem på flugt; hvis vi påtager os ansvar og i Kristi styrke udfører dem trofast, så får vi en dyrebar erfaring. Vi lærer, hvad vi ikke kan lære andre steder, at vor Frelser er en nærværende hjælp i nødens stund.

Der er et stort arbejde, der skal gøres på vort college, et arbejde som kræver enhver lærers samarbejde; og det mishager Gud at den

ene gør den anden modløs. Men næsten alle synes at glemme, at Satan er brødrenes anklager og de forener sig med fjenden i hans arbejde. Medens bekendene kristne strides, lægger Satan sine snarer ud for børn og unges uerfarne fødder. De må aldrig glemme at de selv tidligere blev fortryllet af syndens fornøjelser. Vi behøver Guds barmhjertighed og overbærenhed hver time og hvor upassende er det så ikke for os at være utålmodige med uerfarende unges fejl. Så længe Gud bærer over med dem, tør vi, medsyndere, kaste dem bort?

Vi bør altid se de unge som indkøbt for Kristi blod. Som disse har de krav på vor kærlighed, vor tålmodighed og vor forståelse. Hvis vi vil følge Jesus kan vi ikke begrænse vor interesse og hengivenhed til os selv og vor egen familier; vi kan ikke give vor tid og opmærksomhed til timelige ting og glemme deres evige interesser som er omkring os. Jeg er blevet vist at det er resultatet af vor egen selvished at der ikke er ethundrede unge mænd, hvor der nu er en, i alvor i gang med arbejdet for medmenneskers frelse. „Elsk hverandre, som jeg har elsket jer,“ er Jesu befaling. Se på hans selvformægtelse; beskue den måde at elske på han har overdraget os; og søg da at efterligne Forbilledet.

[35]

Der har været mange ting der mishager Gud når det gælder de i unge mænd og unge kvinder som har fungeret som lærere på vort college. I har været så optaget i jer selv og så blottede for åndelighed, at I ikke kunne lede de unge til hellighed og himmelen. Mange er vendt tilbage til deres hjem, mere forhærdede, på grund af jeres manglende kærlighed til Gud og Kristus. Da I ikke har vandret i Jesu ånd, har I ansporet til irreligiøsitet, lethed uvenlighed hos jer, eftersom I har selv har føjet jer i disse onder. Resultatet af dette indrømmer I ikke — sjæle går tabt, som kunne være frelst.

Mange har stærke følelser imod bror _____. De anklager ham for uvenlighed, hårdhed og strengthed. Men nogle af dem, som fordømmer ham er ikke mindre skyldig selv. „Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende!“ Bror _____ har ikke altid handlet klogt og han har været svær at overbevise, hvor han ikke har handlet på bedste måde. Han har ikke været så villig til at modtage råd og modificere sine undervisningsmetoder og sin måde at behandle sine studerende på, som han burde have været. Men dem som vil fordømme ham på grund af hans mangler, kunne for deres del ligeså godt fordømmes. Mennesker har hver især sine særlige

karaktermangler. En kan være fri for den svaghed han ser i sin bror, alligevel kan han samtidig have fejl, som er langt værre i Guds øjne.

[36] Den ufølsomme kritik af hinanden er helt satanisk. Jeg fik vist at bror ___ fortjener respekt for det gode han har gjort. Lad ham blive behandlet mildt. Han har arbejdet lige så meget, som tre mennesker. Lad dem, som ivrigt søger efter hans fejl, fortælle hvad de har gjort i sammenligning med ham. Han har slidt, medens andre søgte hvile og fornøjelser. Han er træt; Gud vil have at han skal bortlægge nogle af disse ekstra byrder for en stund. Han har så mange ting at dele sin tid og opmærksomhed med at han ikke kan gøre nogen tilfredse.

Bror _____ bør ikke lade sin kamplyst vækkes og føres til selvretfærdighed. Han har foranlediget misfornøjelse. Herren har vist ham dette i vidnesbyrd.

Studerende bør ikke opmuntres i deres uvenlige kritik. Denne klagen vil blive større hvis den opmuntres og studerende vil føle sig frie til at kritisere lærere, som ikke deler deres smag og en utilfredshed og strid vil hurtig vokse. Dette må misbilliges indtil det uddør. Skal dette onde rettes? Vil lærerne bortlægge deres ønske om overhøjhed? vil de arbejde i yndyghed, i kærlighed og harmoni? Tiden vil vise det.

Forældre-opdragelse

FORÆLDRE-OPDRAGELSE

[Det er blevet vist mig, at særdeles mange af de forældre, der bekender sig til at tro på det højtidelige budskab for denne tid, ikke har opdraget deres børn for Gud. De har ikke vist selvbeherskelse og er blevet irriterede på enhver, der forsøgte at holde igen på dem. De har ikke i levende tro bundet deres børn til Herrens alter hver dag. Mange af disse unge har fået lov til at overtræde det fjerde bud ved at gå deres egne veje på Guds hellige dag. De har ikke følt noget samvittighedsnag ved på sabbatten at gå omkring på gader og veje for deres egen fornøjelses skyld. Mange går, hvorhen de har lyst og gør, hvad de har lyst til; og deres forældre er så bange for at vække deres mishag, at de efterligner Eli og lader være med at forlange noget af dem. *Barnet i hjemmet* side 506]

[37]

Disse unge mister al respekt for sabbaten og har ingen tillid til religiøse møder eller hellige og evige sager. Hvis deres forældre protesterer mildt mod dem, beskytter de sig selv ved at tale om nogle menighedsmedlemmers fejl. I stedet for at fortie den første tilnærmelse i den retning, tænker forældrene ligesom deres børn tænker; hvis denne og denne var fuldkommen, ville deres børn gøre det rigtige. I stedet for dette, skulle de hellere lære dem at andres synder ikke er nogen undskyldning for dem. Kristus er det eneste sande mønster. Mange menneskers fejl undskylder ikke en eneste fejl hos dem, eller formindsker deres skyld det mindste. Gud har givet dem en standard, fuldkommen, ædel og ophøjet. Dette må imødekommes, uanset hvordan andre opfører sig. Men mange forældre synes at miste fornuften og dømmekraften i deres ømhed for deres børn og, ved disse forkælede, selviske fejllede unge, arbejder Satan på den anden side effektivt på at fordærve forældrene. Jeg blev henvist til Guds vrede, som kom over det gamle Israels vantro og ulydighed. Deres pligt at belære deres børn blev tydeligt pålagt dem. Det er ligeså bindende for troende forældre i denne slægt. „Lyt, mit folk

til min lære, bøj eders øre til ord fra min mund; jeg vil åbne min mund med billedtale, fremsætte gåder fra fordums tid, hvad vi har hørt og ved, hvad vore fædre har sagt os; vi dølger det ikke for vore børn, men melder en kommende slægt om Herrens ære og væld og underne, som han har gjort.“

[38] Børn er hvad deres forældre gør dem til, ved deres belæring, opdragelse og eksempel. Derfor er forældrenes pålidelighed så overmåde vigtig i oplæringen af unge til Guds tjeneste. Børn bør lære religiøse forpligtelsers hellighed tidligt. Det er den vigtigste del af deres opdragelse. Vor opgave over for Gud bør gøres frem for alt andet. Streng overholdelse af Guds lov, af princip, bør belæres og håndhæves. „For han satte et vidnesbyrd i Jakob, i Israel gav han en lov, idet han bød vore fædre at lade deres børn det vide, at en senere slægt kunne vide det og børn, som fødtes siden, stå frem og fortælle deres børn derom, så de slår deres lid til Gud og ikke glemmer Guds gerninger, men overholder hans bud, ej slægter fædrene på, en vartart, stridig slægt, hvis hjerte ikke var fast, hvis ånd var utro mod Gud.“

Her ses det store ansvar der påhviler forældre. Børn som vokser op til mandddom eller kvindelighed, med udisciplineret vilje og ukontrollerede lidenskaber, vil senere i livet normalt gøre ting Gud fordømmer. Disse er ivrige efter betydningsløse nydelser og ureligiøse omgangsfæller. De har fået lov til at forsømme religiøse pligter og føjer det kødelige hjertes tilbøjeligheder og som følge deraf, styrer Satan sindet og principperne. I ____ ____ har forældrene givet ham god plads til at arbejde på. De fleste frafald fra Gud, der er sket på dette sted, er fordi forældrene har forsømt at oplære deres børn til et samvittighedsfuldt, religiøst liv. Disse børns tilstand er beklagelig. De bekender at være kristne; men deres forældre har ikke påtaget sig selv den byrde at lære dem at være kristne — at fortælle om Guds nådegaver, at prise ham, at vise Kristi liv i deres eksempel.

[39] Når disse børn kommer ind i skolen og er sammen med andre studerende, vil dem som virkelig har prøvet at blive kristne, skamme sig ved at udvise deres tro over for dem, som har så meget lys. De skammer sig ved at være noget særligt og fornægter tilbøjeligheder og således bortlægger de deres rustning, netop når de mest har brug for det, når mørkets kræfter arbejder gennem disse ureligiøse

kammerater, for at lede dem bort fra Kristus. De kommer ind på en sti der er fuld af farer, uden beskyttelse og støtte af religiøse principper, fordi de tror det vil være vanskeligt eller ubehageligt at tage deres religion med sig i klasseværelset, legepladsen og med til deres kammerater. Derved lægger de deres utildækkede sjæle frem for Satans spyd. Hvor er disse unges beskyttere? Hvem har taget fast greb om Guds trone, med den ene hånd, medens de med den anden indeslutter disse unge, for at drage dem til Kristus? Det er netop her at disse børn må kende religionens kraft, behøver at blive holdt tilbage med en fast hånd.

Mange af dem, som så længe har forkastet guddommelig vejledning og bevogtning stormer af sted på letsindighedens og selviske fornøjelsers sti, ja endnu værre, til lavere handlinger og legemets besmittelse. Som følge deraf besmittes deres tanker og religionen bliver usmagelig for dem. Nogle er gået så langt, af denne nedadgående vej og fulgt så alvorligt Sodomitternes sti, at de i dag er nær forbandelsen og irettesættelsens og advarslens røst er gået tabt på dem. De vil aldrig kunne tilbagekøbes og forældrene er skyldig i deres ruin. De dyriske nydelser, som de har ofret så meget for — sundhed, fred i sindet og evigt liv — er i sidste ende, bitterhed.

[Forældre, I må for Kristi skyld ikke begå nogen fejlgreb i den så betydningsfulde gerning at forme jeres børns karakter for tid og evighed. En fejl fra jeres side ved at forsømme en trofast vejledning eller ved at give efter for den uforstandige kærlighed, der gør jer blinde for deres fejl og hindrer jer i at give dem den rigtige disciplin, vil vise sig at være ødelæggende for dem. Jeres optræden kan give hele deres fremtidige levnedsløb en forkert retning. I afgør for dem, hvad de skal være og hvad de skal gøre for Kristus, for mennesker og for deres egen sjæl. [40]

I skal være ærlige og trofaste i behandlingen af jeres børn. Arbejd tappert og tålmodigt. Frygt ikke for skuffelser; spar ikke på tid eller anstrengelser og undgå ikke byrder eller lidelser. Børnenes fremtid vil afsløre karakteren af jeres arbejde. Jeres troskab mod Kristus kan bedre udtrykkes i jeres børns harmoniske karakter end på nogen anden måde. De er Kristi ejendom, købte med hans eget blod. Hvis deres indflydelse er helt på Kristi side, er de hans medarbejdere, der hjælper andre til at finde vejen til livet. Hvis I forsømmer det arbejde, Gud har givet jer, vil jeres uforstandige fremgangsmåde ved

opdragelsen sætte dem i klasse med dem, der spreder fra Kristus og styrker mørkets rige. *Barnet i hjemmet* side 166]

Jeg siger hvad jeg ved, jeg bevidner at det jeg har set, når jeg siger at der blandt vore unge, blandt uddannede unge mennesker af kristendomsbekendende forældre, sker så frygtelig en krænkelse i Guds øjne. Den er endog så almindelig at den udgør en af de sidste dages tegn. Den er så fuld af onde tendense, at den må afsløres og fordømmes. Det er syndigt at se let eller foragtende på deres tidlige dåbsløfter til Gud. Af religiøs interesse har Helligånden bevæget dem til at tage deres standpunkt helt under Prins Immanuels banner. Men forældrene var selv så langt fra Gud, så stærkt optaget i verdslige forretninger, så fyldt med tvivl og utilfredshed med deres egen religiøse interesse, at de var helt uegnede til at undervise dem. Disse unge behøver i deres uerfarenhed, en klog, fast hånd til at pege den rigtige vej og udelukke den forkerte vej med råd og indskrænkninger.

[41] Et religiøst liv burde vises som en markant modsætning til et verdsligt og fornøjelsessøgende liv. Han som vil være en Kristi discipel må tage korset op og bære det efter Jesus. Vor Frelser levede ikke for at behage sig selv, vi må heller ikke. Høje åndelige færdigheder vil kræve fuld helligelse til Gud. Men denne belæring er ikke blevet givet de unge fordi den skal stride imod forældrenes liv. Derfor er børnene blevet overladt til at få det bedste kendskab til kristenlivet, på bedst mulige måde. Når de fristes til at søge verdsliges selskaber og deltage i verdslige fornøjelser, har de svage forældre, som ikke kan li at nægte dem nogen form for føjelighed, taget et så utydeligt og ubeslutsomt standpunkt i den sag, hvis de overhovedet har sagt eller gjort noget, at børnene selv har bedømt, at det de ønskede var at føre et kristenliv og have karakter.

Som tidligere anført, fortsætter de med dette, indtil de verdslige elementer får overhånd og så forhåner de deres tidligere overbevisning. De foragter den enkelhed de udviste da de var ømhjertede og de finder undskyldninger for at undgå menighedens og den korsfæstede Forløseres hellige krav. Denne klasse kan aldrig blive til det den kunne blive til, hvis ikke samvittighedens overbevisning var blevet kvalt, den helligeste, mest ømhjertede hengivenhed sløvet. Hvis de efter nogle år bliver Kristi efterfølgere, vil de stadig bære ar, der er kommet af uærbødighed for hellige ting.

Disse ting ser forældrene ikke. De forudser ikke resultatet af deres adfærd. De føler ikke at deres børn har brug for den ømmeste udvikling, den mest omhyggelige opdragelse i det gudfrygtige liv. De ser ikke på dem som Kristi ejendom i sin særlige betydning, købt for hans blod, hans nådes sejrsmærker og som sådan, dygtige redskaber i Guds hænder, til opbyggelse af hans rige. Satan forsøger altid på at vriste disse unge ud af Kristi hænder og forældrene indser ikke at den store fjende planter sit helvedesbanner tæt ved deres side. De er så forblindede at de tror det er Kristi banner.

Ved hjælp af ærgerrighed eller lathed, skepsis eller selv?eftergivenhed, lokker Satan de unge væk fra hellighedens snævre sti, som er oprettet for Herrens løsesum til at gå på. Normalt forlader de ikke alle [42] denne sti med det samme. De vindes gradvist bort. Har de taget et forkert skridt, mister de Åndens vidne for at anerkende Gud. Derved falder de ned i modløshed og mistillid. De kan ikke lide religiøse tjenester fordi samvittigheden fordømmer dem. De er faldet i Satans snare og der er kun en fulgtvej. De må genkalde deres skridt og i sjælsydmyghed bekende og opgive deres halvhjertede løbebane. Lad dem forny deres første erfaring, som de har taget let, værne godt om guddommelig higen og lade de hellige følelser, som kun Guds Ånd kan indgyde, regere i deres sjæle. Tro på Kristi kraft vil styrke til kristenlivet og lys til vejledningen.

Denne praktiske belæring i religiøs erfaring, er hvad kristne forældre burde være rede til at give deres børn. Dette forlanger Gud af jer og I forsømmer jeres pligt hvis I ikke gør dette arbejde. Belær jeres børn om Guds måder at disciplinere sig på at betingelserne for et vellykket kristenliv. Lær dem at de ikke både kan tjene Gud og have deres tanker optaget i overpåpasselig forsørgelse for dette liv; men lad dem ikke nære den tanke, at de ikke behøver at slide og bruge deres fritid til dovneri. På dette punkt er Guds ord tydeligt. [Jesus, himmelens majestæt, har givet de unge et eksempel. Han sled for det daglige brød i værkstedet i Nazaret, Han var sine forældre underdanig og søgte ikke at være herre over sin egen tid eller at følge sin egen vilje. Ved et liv i behagelig nydelse kan den unge aldrig rigtig opnå at udmærke sig som mand eller som kristen. Gud lover os ikke behagelighed, ære eller rigdom i tjenesten for ham, men han forsikrer os om, at vi vil få alle de velsignelser, vi har brug for, „tillige med forfølgelser og i den kommende verden evigt liv“. [43]

Kristus godkender intet mindre end en fuldstændig overgivelse til at tjene ham. Det er den lektie, som hver eneste af os må lære.

De, der gransker Bibelen og som rådfører sig med Gud og forlader sig på Kristus, vil blive sat i stand til at handle klogt til alle tider og i alle forhold. Gode principper vil komme til udtryk i det virkelige liv. Lad blot sandheden for vor tid blive godt modtaget og lagt til grund for karakteren, så vil den skabe en urokkelig beslutsomhed, som de fristende fornøjelser, de skiftende moder, de verdenskæres foragt og hjertets egne krav på at blive føjet, ikke vil have magt til at påvirke. Først må samvittigheden blive oplyst, viljen underkaste sig og kærlighed til sandhed og retfærdighed råde i sjælen, så vil der fremkomme en karakter, som himmelen kan anerkende.

Vi har tydelige eksempler på, hvordan faste religiøse principper besidder en bevarende kraft. Selv frygten for at dø kunne ikke få den udmattede David til at drikke af vandet i Betlehem, som tapre mænd havde vovet livet for at skaffe ham. Den gabende løvekule kunne ikke afholde Daniel fra at bede hver dag og den gloende ovn kunne ikke tvinge Sjadrak og hans venner til at falde ned for det afgudsbillede, som Nebukadnezar havde stillet op. Unge mænd med faste principper vil hellere sky fornøjelser, trodse lidelser og lade hånt endog om løvekulen og den gloende ovn, end være utro mod Gud. Læg mærke til Josefs karakter. Kyskheden blev udsat for en alvorlig prøve, men sejren var fuldstændig. På ethvert punkt bestod den ædle unge mand prøven. Det samme gode, urokkelige princip viste sig i enhver prøve. Herren var med ham og hans ord var lov. *Herren kommer 16.mar]*

[44] En sådan principfasthed skinner klarest, i modsætning til de unges svaghed og udygtighed i vor tidsalder. Med enkelte undtagelser vakler de ved skiftende omstændigheder og omgivelser, en ting i dag og noget andet i morgen. Lad fornøjelsernes tillokkelser eller selvtilfredsstillelse komme frem og samvittigheden vil ofres for at vinde den eftertragtede føjelighed. Kan der vises tillid mod en sådan person? Aldrig! Når fristelserne ikke er der kan han opføre sig så tilsyneladende rigtigt at din tvivl og anelser synes uretfærdige; men giver du ham en chance, vil han svigte dig. Han har et sygeligt hjerte. Når der netop er mest brug for principfasthed, vil han give efter; og hvis han ikke bliver en Arnold eller en Judas, er det fordi han ikke har haft anledning til det.

Forældre, det bør være jeres første bekymring at adlyde pligtens kald og gå med hjerte og sjæl ind i det arbejde Gud har givet jer at gøre. Hvis alt andet mislykkes for jer, så vær grundige og effektive her. Hvis jeres børn kommer rene og dydige ud af hjemmeopdragelsen, hvis de blot udfylder den mindste og ydmygeste plads i Guds store gode plan for verden, så kan jeres liv aldrig kaldes for en fiasko og aldrig ses tilbage på med samvittighedsnag.

[Den tanke, at vi må bøje os for et egensindigt barns vilje, er en fejltagelse. Elisa blev lige ved begyndelsen af sin gerning hånet og spottet af Betels ungdom. Han var en meget mild mand, men Guds Ånd drev ham til at udtale en forbandelse over disse spottere. De havde hørt om Elias' himmelfart og deres hånlige tilråb drejede sig om denne højtidelige begivenhed. Elisa viste, at hverken unge eller gamle skulle spøge med hans hellige kald. Da de sagde, at han hellere skulle stige op ligesom Elias, forbandede han dem i Herrens navn. Den frygtelige dom, der blev afsagt over dem, var fra Gud. Efter dette havde Elisa ikke flere vanskeligheder i sin gerning. I halvtreds år gik han ind og ud af Betels port, rejste fra by til by og passerede gennem sværme af uvirksomme, tøjlesløse unge af den værste og mest uforskammede slags; men ingen gjorde nogen sinde nar af ham eller bagatelliserede hans kvalifikationer som den Allershøjestes profet.] Dette ene eksempel på frygtelig strengthed fra sin løbebanes start, var tilstrækkeligt til at påbyde respekt gennem resten af livet. Havde han ladet spotten gå ubemærket hen, kunne han være blevet spottet, forhånet og endog slået ihjel af den larmende hob og hans opgave med at belære og redde folket fra sin store fare, ville være tilintetgjort. [*Barnet i hjemmet* side 264]

[45]

Selv mildhed må have sine grænser. Myndighed må støttes af fast strengthed, ellers vil den modtages af latterliggørelse og foragt. Den såkaldte mildhed, forlokkelser og eftergivenhed, som forældre og formyndere udviser mod unge er det værste onde der kan komme over dem. Fasthed, beslutsomhed og tydelige krav er absolut nødvendige for enhver familie. Forældre, tag jeres forsømte ansvar op; uddan jeres børn efter Guds plan, vis “ hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.”

Betydningsfuldt vidnesbyrd

BETYDNINGSFULDT VIDNESBYRD

Healdsburg, Californien, den 28.marts, 1882.

Kære bror ____: Dit brev kom i rette tid. Selvom jeg var så glad at høre fra dig, blev jeg ked af at læse det. Jeg havde fået lignende breve fra søster ____ og fra bror _____. Men jeg ikke fået noget fra bror ____ eller nogen anden som hjælper ham. Af dine egne breve erfarer jeg den måde du har behandlet bror ____ på.

Jeg er ikke overrasket over tingenes tilstand i Battle Creek, men jeg pines ved at se du, min højtelskede bror, er indblandet i dette på den forkerte side, sammen med dem jeg ved Gud ikke leder. Nogle af disse personer er ærlige, men de er bedragede. De har fået deres indtryk andre steder fra, end fra Guds Ånd.

[46] Jeg har været forsigtig med ikke at sige min mening til enkeltpersoner, om disse ting, for de ting jeg siger misbruges ofte, endog bag ryggen. Personer giver sig af med at tage nogle bemærkninger, jeg er kommet med, om forskellige ting og fordreje og fremstille dem forkert. De får mine ord til at udtrykke tanker og meninger, helt anderledes fra hvad jeg har fremholdt. Men dette må de møde ved Guds domstol.

Med hensyn til dine nuværende vanskeligheder har jeg besluttet at ikke sige noget; jeg tænkte at det ville være bedst at lade sagerne udvikle sig, så dem, der var så hurtige til at kritisere min mand, da han stadig var aktiv, kan se at utilfredsheden er i deres egne hjerter. Nu hviler den mand de har klaget over tavs i graven.

Jeg vidste at en krise måtte komme. Gud har givet dette folk tydelige og klare vidnesbyrd til at forhindre denne tilstand. Havde de adlydt Helligåndens røst i advarsler, råd og bønner ville de nu nyde enhed og fred. Men dem som vedkendte at tro disse vidnesbyrd, har ikke givet agt på dem og resultatet har været et bredt frafald fra Gud og hans velsignelser er holdt tilbage.

[Gud benytter forskellige midler til at frelse mennesker. Han taler til dem gennem sit ord og sine prædikanter og ved Helligånden sender han advarsler irettesættelser og vejledning. Disse midler anvendes for at oplyse folk og vise dem deres pligt og deres synder og de velsignelser, de kan opnå; de vækker bevidstheden om deres åndelige mangler, så de kan gå til Kristus og opnå den nødvendige nåde hos ham. Men mange vælger at gå deres egne veje i stedet for Guds vej. De er ikke forligt med Gud og kan ikke blive det, før selvet er korsfæstet og Kristus ved troen bor i deres hjerte.

Enten støder mennesket Kristus fra sig ved at nægte at blive præget af hans ånd og følge hans eksempel, eller også oprettes der en personlig forbindelse med Kristus ved selvfornægtelse, tro og lydighed. Hver enkelt må selv tage stilling til Kristus, fordi han valgte os først. Dette fællesskab med Kristus skal oprettes af dem, der af naturen nærer fjendskab til ham. Det stolte hjerte skal blive fuldkommen afhængigt af ham. Det kræver et nært samarbejde, som mange bekendende kristne ikke kender noget til. De tager formelt imod Kristus, men ikke som hjertets eneste hersker.

[47]

Nogle føler at de har behov for forsoningen og når de bliver klar over det og de ønsker at få et nyt hjerte, begynder kampen. Men mange viger uden om den nødvendige indsats, eller de vender helt om, fordi de ikke vil give afkald på deres egen vilje eller det, de har kastet al deres kærlighed på eller stræber efter. Men dette er en kamp, der må udkæmpes i ethvert hjerte, der er virkelig omvendt. Vi skal kæmpe imod indre og ydre fristelser. Vi skal sejre over selvet, korsfæste følelserne og lidenskaberne. Først da kan sjælen forenes med Kristus. Ligesom den tørre og tilsyneladende livløse gren indpodes i det levende træ, kan vi blive levende grene på Det sande Vintræ. Og den frugt, som Kristus bar, bæres nu af alle hans efterfølgere. Når dette nære forhold er oprettet, kan det kun bevares ved en stadig, oprigtig og krævende indsats. Kristus benytter sin magt til at bevare og vogte dette hellige forhold og den afhængige, hjælpeløse synder må gøre sin del med utrættelig virkelyst, ellers vil Satan med sin snedige magt adskille ham fra Kristus.

Enhver kristen må stadig stå på vagt og bevogte enhver indgang til sjælen, hvor Satan kan få adgang. Han må bede om guddommelig hjælp og samtidig resolut modstå enhver tendens til at synde. Ved mod, tro og anstrengende arbejde kan han sejre. Men han må huske

på, at for at han kan sejre, må Kristus bo i ham og han i Kristus. *Kristus alene* side 343]

[48] En sammenslutning af Kristus?troende vil naturligt føre til en sammenslutning af hinanden, som knyttende bånd er de stærkeste på jorden. Vi er et i Kristus, ligesom Kristus er et med Faderen. Kristne er grene og kun grene, på det levende Vintræ. [Den ene gren kan ikke låne sin næring fra en anden. Vort liv må komme fra moderstammen. Det er kun gennem personlig forbindelse med Kristus, ved samfund med ham hver dag og time, at vi kan bære Helligåndens frugter. *samme*]

Der er kommet en ånd i Battle Creek?menigheden, der ikke har del i Kristus. Det er ikke en iver for sandheden, ikke en kærlighed for Guds vilje, som den er åbenbaret i hans ord. Det er en selv?retfærdig ånd. Den får jer til at sætte selvet over Jesus og betragte jeres egne meninger og ideer som mere betydningsfulde end enighed med Jesus eller enighed mellem hinanden. I har en sørgelig mangel på broderlig kærlighed. I er en frafalden menighed. I kender sandheden, hævder enighed med Jesus og alligevel frembærer I ikke frugterne, ikke leve i troens stadige udfoldelse — dette forhærder hjertet i ulydighed og selvtillid. Vor vækst i nåden, vor glæde, vor nytte er afhængig af vor enighed med Kristus og graden af tro på ham. Her er kilden til vor styrke i verden.

Mange af jer søger ære hos hinanden. Men hvad er menneskelig ære eller anerkendelse for ham, som betragter sig selv som en Guds søn, en fælles arving med Kristus? Hvad er denne verdens fornøjelser for ham, som dagligt deler Kristi kærlighed, som overgår kundskab? Hvad er menneskers foragt og modstand mod ham som Gud antager, ved Jesus Kristus? Selviskhed kan ikke længere leve i det hjerte der udviser tro på Kristus, ligesom lys og mørke ikke kan være sammen. Åndelig kulde, dorskhed, stolthed og fejhed unddrager sig på samme måde troens tilstedeværelse. Kan dem som er tæt forenet med Kristus, som grene på vintræet, tale om og til nogen andre end Jesus?

Er I hos Kristus? Ikke hvis I ikke erkender jer selv som fejlende, hjælpeløse og fordømte syndere. Ikke hvis I ophøjer og forherliger selvet. Hvis der er noget godt i jer, skal det tillægges en medlidende Frelses barmhjertighed. Jeres herkomst, jeres omdømme, jeres rigdomme, jeres talenter, jeres dyder, jeres fromhed, jeres menne-

skekærlighed eller alt andet i eller i forbindelse med jer, vil ikke danne et forenelsesbånd mellem jeres sjæl og Kristus. Jeres tilknytning til menigheden og den måde som jeres betragter jer på, vil ikke være til nytte, hvis I ikke tror på Kristus. Det er ikke nok at tro noget *om* ham; I må tro *på* ham. I må stole helt og fuldt på hans frelsende nåde.

[49]

Mange af jer i Battle Creek lever uden bøn, uden tanke på Kristus og uden at ophøje ham for dem omkring jer. I siger ikke noget der ophøjer Kristus; I gør ikke noget der ærer ham. Mange af jer er virkelige fremmede over for Kristus, som om I aldrig havde hørt hans navn. I har ikke Kristi fred; for I har ikke godt grundlag for fred. I har ingen fællesskab med Gud fordi I ikke er forenet med Kristus. Vor Frelser sagde: „Ingen kommer til Faderen, uden ved mig.“ I er ikke til nytte i Kristi sag. Hvis I ikke bliver i mig, siger Jesus, kan I slet intet gøre i Guds øjne, intet som Kristus vil godkende fra jeres hænder. Uden Kristus har I ikke andet end et falsk håb, for han selv siger: „Hvis nogen ikke bliver i mig, kastes han ud som en gren og visner; man samler dem og kaster dem i ilden og de brændes.“

Fremgang i kristenerfaring kendetegnes ved større ydmygelse, som følge af større kundskab. Enhver som er forenet i Kristus vil forlade al synd. Jeg siger jer, i guds frygt, jeg er blevet vist at mange af jer mister evigt liv, fordi I bygger jeres håb, om himmelen, på falsk grund. Gud overlader til der selv „at ydmyge dig og sætte dig på prøve og for at se, hvad der boede i dit hjerte.“ I har forsømt skifterne. I foragter og forkaster vidnesbyrdene fordi de irettesætter jeres yndlingssynder og forstyrrer jeres selvtilfredshed. Når Kristus bevares i hjertet, vil hans lighed åbenbares i livet. Ydmyghed vil regere, hvor stolthed førhen var fremherskende. Underkastelse, sagtomdighed og tålmodighed, vil blødgøre en naturlig trodsig og opfarende naturs ujævne karaktertræk. Kærlighed til Jesus vil blive udvist i kærlighed til hans folk. Kærlighed til Jesus vil udvises i kærlighed til hans folk. Ikke en, rykvis, eller krampagtig, men stille, dyb og stærk. Den kristnes liv vil afklædes al indbildskhed, fri fra påtagethed, list og falskneri. Den er alvorlig, rigtig og ædel. Kristus taler i ethvert ord. Han ses i enhver handling. Livet er omstrålet af en iboende Frelser lys. I samtale med Gud og i lykkelig betragtning af himmelske sager, bereder sjælen sig for himmelen og arbejder på at samle andre sjæle

[50]

ind til Kristi folk. Vor Frelser kan og vil gøre mere for os, end vi kan bede om eller endog forestille os.

Menigheden i Battle Creek behøver en selv?ydmygende uforfalsket ånd. Jeg er blevet vist at mange gemmer på et uhelliget ønske for overmagt. Mange holder af at blive smigret og er på vagt efter at finde ringeagt eller forsømmelse. Der er en hård, utilgivende ånd. Der er misundelse, strid og kappelyst.

Intet er mere nødvendigt i samkvemmet med Gud, end den dybeste ydmyghed. „Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er „hellig,,: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste.“ Når I stræber så ivrigt efter at være de første, så husk på at I vil være de sidste for Gud, hvis I ikke værne om ydmyghed og beskedenhed. Hjertets stolthed vil få mange til at fejle, hvor det ellers ville lykkes for dem. „Før ære er ydmyghed“ og „Tålmod er bedre end hovmod.“ „Når Efraim talte, skjalv man, i Israel var han Fyrste, han forbrød sig med Ba'al og døde.“ „Mange er kaldede, men få er udvalgte.“ Mange som hører barmhjertighedens indbydelse, forsøges og prøves; men få besegles med den levende Guds segl. Få vil ydmyge sig selv som et lille barn, så de kan komme ind i himmelens rige.

[51] Få modtager Kristi nåde med ydmyghed, med en dyb og varig fornemmelse af deres uværdighed. De kan ikke bære Guds krafts manifestationer, for det vil tænde selvværdighed, stolthed og fjendskab i dem. Dette er hvorfor Herren kan gøre så lidt for os nu. Gud vil have at I enkeltvis søger efter kærlighedens og ydmyghedens fuldendelse i jeres egne hjerter. Tag jer selv de største bekymringer, opelsk disse vigtige karaktertræk, som vil udruste jer til samfund med det rene og det hellige.

I behøver alle Guds forvandlende kraft. I må søge ham selv. For jeres sjæls skyld forsøm ikke dette arbejde længere. Alle jeres trængsler kommer af jeres adskillelse fra Gud. Jeres splittelse og uenighed er frugten af en ukristen karakter.

Jeg havde tænkt mig at ikke sige noget og lade jer fortsætte indtil I kunne se og afsky jeres syndige adfærd; men frafald fra Gud avler hårdhed i hjertet og blindhed i sindet og den sande tilstand erkendes mindre og mindre, indtil Guds nåde til sidst trækkes bort, ligesom fra den jødiske folk.

Jeg ville ønske at mit standpunkt kunne forstås klart. Jeg har ikke sympati for den behandling bror ___ har fået. Fjenden har ansporet

had i manges hjerter. De fejl han har begået er blevet sagt fra den ene til den anden og hele tiden gjort til en stor sag, som travle og sladreng tungere hælder benzin på bålet. Forældre som aldrig har følt den bekymring de burde for deres børns sjæle og som aldrig har givet dem ordentlige grænser og belæring, er dem, som er allermest imod når deres børn begrænses, irettesættes eller rettes i skolen. Nogle af disse børn er en vanære for menigheden og en vanære for adventisternes navn.

Forældrene foragter selv irettesættelser og foragter de irettesættelser deres børn får og kviede sig ikke for at skjule dette for dem. Forældrenes synd begyndte med deres forkerte ledelse i hjemmet. Nogle af disse børns sjæle vil gå tabt fordi de ikke får undervisning fra Guds ord og bliver ikke kristne der hjemme. I stedet for at forstå børnene i deres urimelige opførsel, burde forældrene have irettesat dem og støttet den trofaste lærer. Disse forældre var ikke selv forenet til Kristus og det er grunden til deres frygtelig pligtsforsømmelse. Det som de har sået vil de også høste. De er sikre på en høst.

[52]

I skolen har bror ___ ikke kun været belastet af børnenes forkerte opførsel, men også af forældrenes ukloge ledelse, som har avlet og næret had til grænser. Overbebyrdelse, ustandselig omhu, uden hjælp hjemmefra, men snarere en stadig irritation, har fået ham til at miste selvkontrollen nogle gange og handle uoverlagt. Nogle har benyttet sig af dette og fejl af mindre betydning er kommet til at se ud som alvorlige synder.

En klasse bekendende sabbatsholdere som prøver at lave en enighed mellem Kristus og Beliar, som har grebet sandheden med den ene hånd og verden med den anden, har omgivet deres børn og omtåget menigheden med en helt fremmed atmosfære fra religion og Kristi Ånd. De turde ikke åbenlyst at modsætte sig sandhedens krav. De turde ikke tage frimodig standpunkt og sige at de ikke troede vidnesbyrdene; men, troede de begge retninger, har de ikke adlydt nogen. Ved deres handlemåde har de fornægtet begge. De ønsker at Herren skal opfylde dem sine løfter; men de nægter at indvilge i de betingelser disse løfter er baseret på. De vil ikke opgive nogen rival for Kristus. Forkyndes ordet, er der en delvis fortielse af verdslighed, men ingen gennemgribende ændring af kærligheden. Verdslige ønsker, kødets lyster, øjnernes lyster og stoltheden i livet sejrer til sidst. Denne klasse er alle bekendene kristne. Deres navne

[53]

er i menighedsprotokollerne. For en tid lever de et tilsyneladende religiøst liv og overgiver deres hjerter, for ofte endeligt, til verdens dominerende indflydelse.

Hvad end bror ___s fejl er, er jeres opførsel uberettiget og ukristen. I er gået flere år tilbage over hans historie og har ransaget alt uheldigt, enhver skygge af ondt og har gjort ham til en ordets overtræder. I har brugt alle de kræfter I kunne for at støtte jer selv som anklagere. Husk på, at Gud vil behandle enhver af jer på samme måde. „Med den dom I dømmes med, med den skal I selv dømmes og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.“ Dem, som har taget del i denne skændige fremgangsmåde vil møde deres gerninger igen. Hvilken indflydelse tror I jeres opførsel vil have på de studerende, som altid er blev utålmodige over begrænsninger. Hvordan vil disse ting påvirke deres karakter og deres livshistorie.

Hvad siger vidnesbyrdene om disse ting? Blot et forkert karaktertræk, en syndigt ønske, vil i sidste ende ophæve evangeliets kraft. Syndige ønskers almindelige udbredelse viser sjælens bedrag. Enhver føjelse af dette ønske, styrker sjælens uvilje mod Gud. [Det smertefulde ved at gøre sin pligt og syndens tillokkelser er de bånd, hvormed Satan binder menneskene i sine snarer. De, som hellere vil dø end gøre en forkert handling, er de eneste, der vil blive fundet trofaste. *Buds t unge* side 36]

Et barn kan få en sund religiøs undervisning; men hvis forældre, lærere eller formyndere lader dets karakter påvirke af en forkert vane, vil den vane, hvis den ikke overvindes, blive en dominerende kraft og barnet er fortabt.

Vidnesbyrdet, frembåret til jer af Guds Ånd, er: Parlementér ikke med fjenden. Slå tornene ned, ellers vil de slå dig ned. Bryd hjertets brakmark op. Lad arbejdet blive dybt og grundigt. Lad sandhedens plovfurerer rive al ukrudt og vilde torne op.

[54] Kristus sagde til de vrede, anklagende farisæere: „Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende!“
Var det disse syndfrie, som var ved at anklage og fordømme bror ___? Blev deres karakter og liv ransaget ligeså nøje og offentligt, som bror ___ blev, ville nogle af dem være langt værre end de har prøvet at gøre ham til.

Jeg tør ikke længere være tavs. Jeg taler til jer og til Battle Creek menigheden. I har gjort en stor fejltagelse. I har behandlet ham

uretfærdigt, som I og jeres børn ellers skulle være taknemme over for. Men det indser I ikke. I er ansvarlige for den indflydelse I har haft på colleget. Fred er kommet fordi de studerende har gået deres egne veje. I andre krisesituationer vil de være ligeså beslutsomme og udholdende som de har været ved denne anledning; og de ville, hvis de finder en ligeså god talsmand som de har fundet i bror ____, igen kunne gennemføre deres opførsel. Gud har talt til lærer, studerende og menighedsmedlemmer, men I har ikke taget jer noget af hans ord. I mente at det var bedst at gå jeres egen vej, uanset konsekvenserne.

Gud har givet os, som et folk, advarsler, irettesættelser og råd til både højre og venstre, at vi skal føre os bort fra verdslige skikke og fremgangsmåder. Han forlanger af os at være særlige i tro og i karakter, til at møde en standart, meget længere fremme end verdsliges. Bror ____ kom iblandt jer, ubekendt med hvordan Herren havde behandlet os. Som ny i troen, havde han næsten alt at lære. Alligevel tog I, uden tøven, anstød af hans dømmekraft. I havde tillagt ham en ånd og handlemåde som ikke havde noget med Kristus at gøre.

I har givet de studerende lyst til at kritisere, som Guds Ånd har forsøgt at holde tilbage. I har ladet dem forråde tilliden. Der er ikke så få unge mennesker blandt os, som er står i gæld for de dyrebareste karaktertræk fra bror ____s kundskab og principper. Hans oplæring er der mange der kan takke ham for, ikke kun i sabbatsskolen, men i forskellige andre grene af vort arbejde. Alligevel ansporer I til utaknemmelighed og får mange studerende til at foragte de ting, som de burde sætte højt.

[55]

Dem som ikke har de særlige prøvelser, andre er genstand for, kan smigre sig selv med at de er bedre end ham. Men sæt dem i prøvelsens smelteovn og så ville de ikke være nær så udholdende som dem de kritiserer og undervurderer. Hvor lidt ved vi dog om andres hjertekvaler. Hvor få forstår andres situation. Derfor er det svært at give gode råd. Det der for os er passende, kan i virkeligheden være stik modsat.

Bror ____ har søgt alvorligt efter kundskab. Han har forsøgt at indprente de studerende med at de drages til ansvar for deres tid, talenter og anledninger. Det er umuligt for et menneske at have så meget at tænke på og bære så tunge ansvar, uden at det bliver hastværk og man bliver træt og nervøs. Dem som nægter at antage

byrder, som vil belaste deres styrke til det yderste, ved intet om det pres der er på dem, som bærer disse byrder.

Der er nogle på colleget, som kun har set på det ulykkelige og ubehagelig i deres bekendtskab med bror _____. Disse personer har ikke en ædel kristelig ånd der ikke tænker ondt. De har gjort meget ud af ubetænksomme ord eller handlinger og han tænker tilbage på det når misundelse, fordomme og skinsyge er i deres ukristne hjerter.

[56] En forfatter har sagt at „misundelsens hukommelse er intet andet end række kroge, misundelsen kan hænges på.“ Der er mange i verden, der betragter verden som et udtryk for overlegenhed. Den fortæller om de ting og personer der „ikke kan holde“, end de ting og personer de er tiltrukket af. Sådan gjorde den store apostel ikke. Han formaner sine brødre: „Alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!“

[Misundelse er ikke blot en forkert indstilling, men en sygelig fordærvet sindstilstand, som bringer forstyrrelse i alle sindets funktioner. Den begyndte hos Satan. Han ønskede at være den første i himmelen og fordi han ikke kunne opnå den magt og ære, han søgte, gjorde han oprør mod Guds herredømme. Han misundte det første menneskepar og fristede dem til synd og bragte således ødelæggelse over dem og over hele menneskeslægten.

Den misundelige lukker øjnene for andres gode egenskaber og ædle handlinger. Han er altid rede til at forklejne det ypperlige og fremstille det i et falsk lys. Menneskene kan ofte bekende andre fejl og afstå fra dem; men lidet kan ventes af den, der er misundelig. At være misundelig på et menneske er at indrømme den pågældendes overlegenhed, men stoltheden vil ikke tillade en sådan indrømmelse. Forsøger man at overbevise den misundelige om hans synd, bliver han endnu mere forbitret på den, der er genstand for hans lidenskab og alt for ofte vedbliver han at være uhelbredelig.

Den misundelige spreder gift, hvor som helst han færdes, skiller venner og ægger til had og oprør mod Gud og mennesker. Han søger at blive anset for at være den bedste og den største, ikke ved at gøre heltmodige, selvfornægtende anstrengelser for selv at nå frem til et højtliggende mål, men ved at blive stående, hvor han er og forringe værdien af andres bestræbelser. *Vejl f menigh* bd. 2 side 17]

Misundelser gemmes i nogles hjerter i menigheden, såvel som på colleget. Gud er mishaget ved jeres opførsel. Jeg beder jer, for Kristi skyld, behandl aldrig hinanden som I har behandlet bror _-___. Et ædelt menneske jubler ikke over at pådrage andre smerte, eller glæder sig ved at røbe andres fejl. En Kristi discipel vil vende sig bort med væmmelse over så udmagrende skandaler. Nogle som har været aktive i dette, gentager den behandling en af vor Herres tjenere fik i pinsler; en som havde ofret sundhed og styrke for sin tjenestes skyld. Herren forsvarede den undertryktes sag og vendte sit ansigts lys mod sin lidende tjener. Jeg så da at Gud ville forsøge disse personer igen, som han har gjort nu, for at åbenbare hvad der var i deres hjerter.

[57]

Da David syndede, gav Gud ham et valg, at få sin straf fra Gud eller komme i menneskers hånd. Den angrende konge valgte at falde i Guds hænder. De ondes nåde og barmhjertighed er grusom. Fejlende, syndige mennesker, som kun kan holdes på den rigtige sti ved Guds kraft, er alligevel hårdhjertede og utilgivelige imod sin fejlende bror. Mine brødre i Battle Creek, hvilket regnskab skal I aflægge ved Guds domstol? Stort lys er kommet over jer, i irettesættelser advarsler og bønner. Hvordan har I ikke forsmået de himmelsendte stråler?

[Den tunge, der finder behag i at gøre fortræd, den sladrengunge, der siger: Fortæl og jeg vil fortælle det! siges ved apostelen Jakob at være sat i brand af helvede. Den spreder brandfakler rundt omkring. Hvad bryder den sladderagtige sig om, at han bagvasker den uskyldige? Han vil ikke ophøre med sin onde gerning, selv om han tilintetgør håbet og modet hos dem, der allerede er i færd med at synke under deres byrder. Han tænker kun på at følge sin tilbøjelighed til at tale ondt om andre. Endog sådanne, som bekender sig til at være kristne, lukker deres øjne for alt, hvad der er rent, ærbart, ædelt og elskeligt og samler på alt, som er forkasteligt og ubehageligt og kundgør det for verden. *samme* s 17]

I har selv ladet dørene stå åbne, så Satan kan komme ind. I har givet ham en æret plads i jeres ransagelses, eller inkquisition?møder. Men I har ikke vist respekt for de framragende egenskaber, I har opbygget gennem årene. Onde, hævn-gerrige tunger har farvet handlinger og motiver, så de passer efter deres egne idéer. De har fået sort til at se hvidt ud og hvidt stort. Når I skal forholde jer til deres udtalelser, har nogle sagt: „Det er rigtigt.“ Retfærdiggør det jer

[58] at sige at dette er rigtigt? Nej. Skulle Gud tage alle anklager imod jer, som kan være sande og flette dem ind i en pisk, for at straffe jer, ville jeres smerte være større og dybere, end den I har pådraget bror ___ med. Kendsgerningerne kan fremstilles sådan at det giver et falsk indtryk. I har ingen ret til at indsamle enhver beretning imod ham og bruge dem til at ødelægge hans omdømme og brugbarhed. Skulle Herren arbejde i samme ånd mod jer, som I har haft mod jeres bror, ville I blive ødelagt nådesløst. Har I ingen samvittighedsnag? Jeg er bange for, at I ikke har det. Tiden er kommet til at denne sataniske fortryllelse skal miste sin kraft. Hvis bror ___ var helt som I siger han er, hvad jeg ved han ikke er, ville jeres fremgangsmåde stadig være uberettiget.

[Når vi låner øre til en nedsættende udtalelse om vor broder, tager vi del i denne nedsættelse. På spørgsmålet: „Herre, hvo kan gæste dit telt, hvo kan bo på dit hellige bjerg?“ svarede salmisten: „Den, som vandrer fuldkomment og øver ret, taler sandhed af sit hjerte, ikke bagtaler med sin tunge, ikke volder sin næste ondt og ej bringer skam over ven.“

Hvilken uendelighed af sladder ville ikke forebygges, om enhver ville huske, at den, der fortæller ham om andres fejl, vil ved en gunstig anledning lige så frit omtale hans fejl til andre. Vi bør forsøge at tænke vel om alle mennesker, navnlig om vore brødre, indtil vi nødes til at tænke anderledes. Vi må ikke være snare til at tro på onde rygter. Disse er ofte en frugt af misundelse eller misforståelse, eller de kan skyldes overdrivelse eller en ufuldstændig oplysning om kendsgerninger. Har misundelse og mistanke først fået indpas, vil de sprede sig som tisselfrø. Hvis en broder kommer på afveje, er det tiden for dig til at vise din sande interesse for ham. Gå til ham i venlighed, bed med ham og for ham, idet du ihukommer den uendelige pris, Kristus har betalt for hans genløsning. På denne måde kan du måske frelse en sjæl fra døden og skjule en mangfoldighed af synder.

[59]

Et blik, et ord eller endog et tonefald i stemmen kan være fyldt med usandhed og som en pilespid med modhager trænge ind i et eller andet hjerte og fremkalde et ulægeligt sår. Således kan en tvivl eller en bebrejdelse blive rettet mod en, ved hvem Gud ville udføre et godt arbejde, med det resultat, at den pågældendes indflydelse skades og den nytte, han kunne gøre, er ødelagt. Blandt visse dy-

rearter ser man, at hvis et dyt bliver såret og falder, angribes det øjeblikkelig af sine fæller og sønderrives. Den samme grusomme ånd næres af mænd og kvinder, som bærer kristennavnet. De åbenbarer en farisæisk iver efter at stene andre, som er mindre skyldige end de selv. Der er nogle, som påpeger andres fejl og mangler for at aflede opmærksomheden fra deres egne eller for at vinde ry for stor nidkærhed for Gud og menigheden. *Vejl f menigh* bd. 2 side 18]

For nogle få uger siden var jeg i en drøm, med til en af jeres ransagelsesmøder. Jeg hørte de studerendes vidnesbyrd imod bror _ _ . Disse studerende havde fået stor nytte af hans grundige, redelige undervisning. Tidligere havde de svært ved sige nok rosende ting om ham. Den gang var det populært at værdsætte ham. Men nu går strømmen den anden vej. Disse personer har udviklet deres sande karakter. Jeg så en engel med en tung bog åben, hvori han skrev alle de vidnesbyrd der kom. Over for hvert vidnesbyrd blev synderne, mangler og vildfarelser nedskrevet om han som bar dem. Så blev den megen gavn nedskrevet som man hver især havde fået at bror _ _ s arbejde.

Vi, som et folk, høster bror _ _ s frugter. Der er ikke et menneske blandt os som har helliget mere tid og tanke på hans arbejde, end bror _ _ har. Han har følt at han ikke havde nogen til at støtte ham og har været taknemmelig for enhver opmuntring.

En af collegets store formål, fra dets stiftelse var at de unge skulle adskilles fra verdens ånd og indflydelse, for dens skikke, tåbeligheder og dens afgudsdyrkelse. Colleget måtte bygge en barriere mod den nuværende tidsalders umoralskhed, som gør verden ligeså fordærvede som i Noas dage. De unge er forheksede med mani for frieri og ægteskab. Elskovsyg sentimentalisme hersker. Der er brug for megen vagtsomhed og taktfølelse for at vogte de unge fra forkert indflydelse. mange forældre er blinde for deres børns tilbøjeligheder. Nogle forældre han sagt til mig, med stor tilfredshed, at deres sønner eller døtre ikke ønskede det modsatte køns opmærksomhed, selvom disse børn i virkeligheden samtidig gav eller modtog sådan opmærksomheder i det skjulte og forældrene var så meget optaget af verdslighed og sladder at de ikke viste noget om dette.

Hovedformålet med vort colleget var at give unge mænd en anledning til at studere til tjenesten og berede unge personer af begge køn, til at blive arbejdere i sagens forskellige grene. Disse stude-

rende behøvede et kendskab til de almindelige uddannelsesgrene og fremfor alt, et kendskab til Guds ord. Her har vor skole været mangelfuld. Der har ikke været et gudhengivent menneske der giver sig selv til denne arbejdsgræn. Unge mænd, der tilskyndes af Guds Ånd til at give sig selv til tjenesten, er kommet til colleget med dette formål og er blevet skuffet. Denne klasse er ikke blevet forberedt tilstrækkeligt og nogle af lærerne der ved dette, har rådet de unge til at tage andre studier og gøre sig egnede til andre beskæftigelser. Hvis disse unge ikke var faste i deres fortsæt, ville de opgive hele tanken at studere til prædikantgerningen.

[61] Dette er resultatet af uheldige læreres indflydelse, som kun arbejder for løn, som ikke er omhyllet af Guds Ånd og har ingen enhed med Kristus. Ingen har været mere aktiv i dette end bror ___ Bibelen bør være en af hovedbøgerne i studiet.

Denne bog, som fortæller hvordan vi skal bruge det nuværende liv, så vi kan sikre os fremtidigt, evigt liv, er mere værdifuld for studerende end nogen andre. Vi har kun en kort periode til at blive fortrolig med dens sandheder. Men han som har gjort Guds ord til et studium og som kunne gøre mere end nogen anden lærer, har hjulpet unge til at få kundskab til skrifterne, han er fjernet fra skolen.

Professorere og lærere har ikke forstået hensigten med colleget. Vi har lagt midler, overvejelser og arbejde i det, for at gøre det til det, Gud vil have det til. Deres vilje og dømmekraft, som er næsten helt uvidende om den vej, Gud vil lede os som et folk på, bør ikke have styrende indflydelse på colleget. Herren har gentagende gange vist at vi bør ikke efterligne populære skoler. Prædikanter i andre trossamfund har brugt flere år på at få en uddannelse. Vore unge mænd må kun bruge deres tid i en kort tid. Hvor der nu er en prædikant, bør der være tyve, som vort college, med Guds hjælp, har forberedt på at gå ud på evangeliemarken.

Mange af vore yngre prædikanter og nogle af mere moden erfaring, forsømmer Guds ord og foragter også hans Ånds vidnesbyrd. De ved ikke hvad vidnesbyrdene indeholder og vil heller ikke vide det. De ønsker ikke at opdage og rette deres karaktermangler. Mange forældre søger ikke belæring fra vidnesbyrdene selv og selvfølgelig kan de ikke give det videre til deres børn. De viser deres foragt for det lys, Gud har givet, ved at handle direkte modsat hans belæring. Dem ved arbejdets hjerte har sat eksemplet.

I har offentliggjort jeres strid for verden. Mener I at I, som et folk, står i et heldigere lys i Battle Creek? Kristus bad for at hans disciple måtte blive ét, ligesom han var ét med Faderen, så verden kunne vide at Gud havde sendt ham. Hvilket vidnesbyrd har I frembåret i løbet af de sidste få måneder? Herren ser ind i hvert hjerte. Han vejer vore motiver. Han vil prøve enhver sjæl. Hvem vil stå prøven? [62]

Vidnesbyrdene ringeagtet

VIDNESBYRDENE RINGEAGTET

Healdsburg, Californien, den 20. juni, 1882.

Kære brødre og søstre i Battle Creek: Jeg forstår at vidnesbyrdet som jeg sendte til bror ____, med anmodning om at få det oplæst i menigheden, blev holdt tilbage fra jer i adskillige uger, efter at det var modtaget fra ham. Før jeg sendte dette vidnesbyrd, gjorde Guds Ånd så stort et indtryk på mig, at jeg ikke havde ro før jeg skrev til jer. Det var ikke et arbejde som jeg selv har valgt. Før min mands død, besluttede jeg at det ikke var min opgave at frembære vidnesbyrd til nogen, med irettesættelser eller fejl, eller i forsvar for det rigtige, fordi mine ord kunne bruges til at behandle fejlende skånselsløst med og uforstandigt ophøje andre med, som jeg på ingen måde har støttet. Mange har forklaret at vidnesbyrdene passer på dem selv. Guds sandhed er ikke i harmoni med menneskers traditioner, den tilpasser sig heller ikke deres meninger. Ligesom deres Ophavsmand, er de uforanderlige, de samme i går, i dag og for evigt. Dem som adskiller sig fra Gud, vil kalde mørket for lys og vildfarelse for sandhed. Men mørket i sig selv, vil aldrig kunne blive til lys, vildfarelse vil heller ikke blive til sandhed.

[63] Manges tanker er blevet så formørkede og forvirrede af verdslige sæder, skikke og indflydelse at al kraft til at skelne mellem lys og mørke, sandhed og vildfarelse synes at være ødelagt. Jeg har et lille håb om at mine ord vil blive forstået; men når Herren har draget så bestemt på mig, kan jeg ikke modstå hans Ånd. Da jeg ved at I indfiltrerer jer selv i Satans snarer, føler jeg at faren er for stor til at være tavs.

I årevis har Herren fremstillet menighedens situation for jer. Der er givet irettesættelser og advarsler igen og igen.. Den 23.oktober 1879 gav Herren mig et vidnesbyrd om Battle Creek?menigheden, der gav mig et stort indtryk. I de sidste måneder har jeg sammen med jer båret en tung burde for menigheden, medens dem som burde

have næret denne skyld, var forholdsvis rolige og ubekymrede. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre eller sige. Jeg har ingen tillid til den optræden mange havde og de gjorde netop det som Herren havde advaret dem, ikke at gøre.

Den Gud som kender deres åndelige tilstand, erklærer: „De har værnet om det onde og adskilt sig fra mig. De er gået bort, alle som en. Ingen er skyldfri. De har svigtet mig, de levende vandes udspring og har gjort sig brudte beholdere der ikke kan holde vand. Mange har fordærvet deres veje for mig. Fjendskab, had til hinanden, skinsyge, onde tanker, kappelyst, strid, bitterhed er den frugt de bærer. Og de vil ikke give agt på det vidnesbyrd jeg har sendt dem. De vil ikke se deres forhærdede handlemåde og omvendes, så jeg kan helbrede dem.“

[Mange er meget tilfredse med deres lange tjenestetid som evangeliets forkyndere. De mener, de har krav på en belønning for deres mange prøvelser og deres lydighed. Men denne gode og ægte erfaring i arbejdet for Herren gør dem endnu mere skyldige for ham, fordi de ikke har bevaret deres renhed og gået fremad på vejen mod fuldkommenhed. Den troskab, du viste i året som gik, kan ikke bruges som undskyldning for det, du forsømmer i dette år. At en person talte sandt i går kan ikke sone for løgneren, han kommer med i dag.

Mange af dem, som forkastede *Vidnesbyrdene*, undskyldte sig med at „Ellen White bliver påvirket af sin mand. *Vidnesbyrdene* bærer præg af hans indstilling“. Andre ledte efter noget ved mig, som de kunne bruge som påskud for deres handlinger eller til at skaffe sig større indflydelse. Det var da, jeg bestemte mig for ikke at skrive mere, før menigheden oplevede en omvendelse. Men Gud lagde igen byrden på mig og jeg forblev trofast for jer. Hvor meget dette har kostet min mand og mig selv, vil kun evigheden kunne vide. Jeg må jo erkende menighedens tilstand, når Herren har åbenbaret det for mig gennem mange år. Advarsel efter advarsel er blevet givet mig, men der er ikke sket nogen forandring. *På fast grunn* bd1 side 21]

[64]

Jeg så Guds truende blik på sit folk, fordi de opsluges i verden. Jeg så at bror ___s børn var blevet en snare for ham. Deres idéer og anskuelser, deres følelser og udtalelser, havde en indflydelse på ham og forblindede hans dømmekraft. Disse unge er stærkt tilbøjelige til vantro. Moderens mangel på tro og tillid til Gud er gået i arv til

hendes børn. Hendes helligelse til dem er større end hendes helligelse til Gud. Faderen har forsømt sin pligt. Resultatet af denne forkerte adfærd, åbenbares i deres børn.

Da jeg talte til menigheden, prøvede jeg at indskærpe forældrenes højtidelige forpligtelse for deres børn, fordi jeg kendte disse unges tilstand og de tilbøjeligheder, der havde gjort dem til det de er. Men ordene blev ikke modtaget. Jeg ved hvilke byrder jeg bar sidste gang jeg arbejdede hos jer. Jeg ville aldrig have belastet mig så meget, hvis jeg ikke kunne se jeres fare. Jeg længes efter at vække jer op, til ydmygelse for Gud og vende tilbage til ham med anger og tro.

[65] [Men selv når jeg sender dem et vidnesbyrd med advarsler og formaninger, er der nogle af dem, som siger, at dette bare er Ellen Whites meninger. Dermed håner I Guds Ånd. I kender til, hvordan Herren har åbenbaret sig gennem profetiens ånd. Begivenheder i fortiden, nutiden og fremtiden er blevet åbenbaret for mig. Jeg er blevet vist ansigter, jeg aldrig havde set før og jeg kendte dem igen, da jeg mange år senere fik dem at se. Jeg er blevet vækket af min søvn og har fået en klarere forståelse af forhold, som jeg i forvejen var blevet gjort bekendt med. Midt om natten har jeg skrevet breve, som er blevet sendt tværs over kontinentet og er nået frem på et tidspunkt, hvor det så mest kritisk ud for Guds værk og de har afværget store ulykker. Dette har i mange år været min opgave. Jeg er blevet pålagt at irrettesætte mennesker for synder jeg ikke før kendte noget til. Stammer det ovenfra eller nedenfra, det jeg har udrettet de sidste seksogtredivede år? *samme*]

Forestil dig, som nogle vil vil få det til at se ud — fejlagtigt — at jeg blev påvirket til at skrive som jeg gjorde, fra breve som jeg fik fra menighedsmedlemmerne. Hvordan gjorde apostlen Paulus? De nyheder han fik gennem Kloes folk om menighedens tilstand i Korint, fik ham til at skrive sit første brev til menigheden. Private breve var kommet til ham, med de forhold de var beskrevet under nedlægger han generelle principper i besvarelserne, som vil rette onderne, hvis der gives agt på disse principper. Med stor ømhed og visdom formaner han dem til altid at sige det samme, så der ikke kommer splid iblandt dem.

Paulus var en inspireret apostel, dog åbenbarede Herren ham ikke altid lige sit folks tilstand. Dem som var interesserede i menighedens fremgang og så onder krybe ind, fremlagde sagen for ham og ud

fra det lys han tidligere havde fået, kunne han bedømme denne udviklings sande karakter. Fordi Herren ikke havde givet ham en ny åbenbaring for denne særlige tid, forkastede de, som virkelig søgte efter lyset, ikke hans budskab som bare et almindeligt brev. Nej, faktisk ikke. Herren har vist ham de vanskeligheder og farer som menighederne vil komme ud for og udvikler de sig i menighederne, ved han lige hvordan de skal ordnes.

Han blev sat som værn for menigheden. Han skulle våge over sjæle, som en der må aflægge et regnskab for Gud og skulle han så ikke tage sig af beretningerne om deres anarki og splid? Helt sikkert — og de irettesættelser han sendte dem blev skrevet ligeså meget under Guds Ånds inspiration som i hans andre breve. Men når disse irettesættelser kom, blev nogle ikke efterkommet. De fik udseende af, at Gud ikke havde talt til dem gennem Paulus, at han kun havde givet dem et menneskes mening og de betragtede deres egen vurdering ligeså god som Paulus'. [66]

Således er det med mange af vore folk, som er drevet bort fra de gamle landemærker og som har fulgt deres egen forståelse. Hvilken stor hjælp vil det ikke være, hvis de beroligede deres samvittighed ved at tro, at mit arbejde ikke er af Gud. Men jeres vantro vil ikke ændre sagen. I er mangelfulde i karakter og i moralsk og religiøs erfaring. Luk øjnene for dette faktum, hvis I vil, men dette gør jer ikke en tøddel mere fuldkomne. Det eneste middel er at vaske sig i Lammets blod.

Hvis i forsøger at lægge Guds råd til side fordi det passer jer bedst, hvis I får mindre tillid til Guds folk i de vidnesbyrd han har sendt, gør I oprør mod Gud, ligesom Kora, Datan og Abiram. I har deres beretning. I ved hvor meget de holdt på deres egne meninger. De afgjorde at deres vurdering var bedre end Moses' og at Moses gjorde Israel stor skade. Dem som sluttede sig til dem, var så sikre i deres mening at lederne, upåvirket at Guds domme på en markant måde udslettede lederne og fyrsterne, næste morgen kom til Moses og sagde: „Det er eder, der har, dræbt Herrens folk!“ Vi ser hvilket frygteligt bedrag der vil komme over menneskesindet. Hvor svært er det ikke at overbevise sjæle, der er blevet omgæret med en ånd, der ikke er af Gud. Dette er Guds arbejde og I må aflægge et regnskab for den måde I behandler hans budskab på. [67]

Da jeg stod ved min mands dødsleje, vidste jeg at havde andre båret deres del af byrderne, kunne han have levet. Da jeg i sjælspine bad om de tilstedeværende ikke længere måtte bedrøve Guds Ånd med deres hårdhjertethed. Nogle få dage senere, stod jeg selv ansigt til ansigt med døden. Da fik jeg de klareste åbenbarelses fra Gud om mig selv og om menigheden. Under stor svaghed frembar jeg jer mit vidnesbyrd, uden at vide at det ville være min sidste anledning. Har I glemt denne højtidelige lejlighed? Jeg kan aldrig glemme den, for det var som om jeg blev bragt frem for Kristi dommersæde. Jeres frafald, jeres hårdhjertethed, jeres mangel på kærlig og åndelig harmoni, jeres afvigelse fra enkelhed og renhed som Gud vil have I bevarer — jeg kendte det hele; jeg mærkede det hele. Uvenlig kritik, misundelse, strid efter at være højest, var iblandt jer. Jeg har set og hvad det vil føre til. Jeg var bange for at arbejdet ville koste mit liv, men den interesse jeg nærrede for jer fik mig til at tale. Gud talte til jer den dag. Gjorde det noget varigt indtryk?

[Da jeg rejste til Colorado, følte jeg en sådan byrde for jer, at jeg i min svaghed skrev flere sider, der skulle læses ved jeres lejrmøde. Svag og skælvende stod jeg op klokken tre om morgenen for at skrive til jer. Gud talte gennem et lerkar. I vil måske sige, at denne skrivelse var et brev. Ja, det var et brev, men skrevet ved Guds ånds tilskyndelse for at fremholde for jer noget, som var blevet vist mig. I disse breve, som jeg skriver, i de vidnesbyrd, jeg bærer, fremlægger jeg for jer, hvad Herren har fremlagt for mig. Jeg skriver ikke en eneste artikel i bladet som udtryk for mine egne meninger. De er, hvad Herren har åbenbaret for mig i syner — de dyrebare lysstråler, der skinner fra tronen. *Vejl f menigh* bd. 2 side 22]

Efter at jeg kom til Oarkland blev jeg betyngt med en fornemmelse af tingenes tilstand i Battle Creek og svag og kraftsløs hjalp jeg jer. Jeg vidste at vantroens syre var i gang. Dem som ignorerer Guds ords tydelige formaninger ignorerer de vidnesbyrd som har fået dem til at værdsætte ordet. Da jeg besøgte Healdsburg sidste vinter, var jeg meget i bøn og bebyrdet med ængstelse og sorg. Men Herren fejede mørket bort på én gang, da jeg bad og et stort lys fyldte værelset. En Guds engel var ved min side og det var som om at jeg var i Battle Creek. Jeg var til jeres bestyrelsesmøder, jeg hørte hvad der blev sagt, jeg så og hørte ting man ville tro Gud gerne vil slette af min hukommelse, for evigt. Min sjæl var så såret at jeg ikke ved

hvad jeg skal sige. Nogle ting kan jeg ikke nævne. Jeg blev pålagt at ikke lade nogen vide noget om dette, for der skulle ske endnu mere.

Jeg fik ordre om at samle det lys som var blevet givet mig og lade dets stråler skinne frem for Guds folk. Jeg har gjort dette i artikler i bladene. Jeg stod op klokken tre næsten hver morgen i månedsvis og samlede forskellige artikler fra de to sidste vidnesbyrd jeg fik i Battle Creek. Jeg skrev disse ting ned og skyndte af få dem videre til jer; men jeg havde ikke fået taget mig ordentligt af mig selv og resultatet var at jeg sank under byrden; mine skrifter blev ikke helt afsluttet til jer, til generalkonferensen.

Igen åbenbarede Herren sig for mig, medens jeg bad. Jeg var igen i Battle Creek. Jeg var i mange hjem og hørte jeres ord omkring jeres borde. Enkelthederne kan jeg ikke fortælle om. Jeg håber at jeg aldrig vil kunne huske dem igen. Jeg havde også adskillige ret bemærkelsesværdige drømme.

[Hvilken stemme vil du godkende som Guds stemme? Hvilke muligheder har Herren ellers til at vise jer fejlene, som I har begået og den farlige vej, som I er slået ind på? Hvilke muligheder er der for at gøre noget for menigheden? Hvis I nægter at tro, før hvert eneste fnug af usikkerhed eller mulighed for tvivl er fjernet, kommer I aldrig til at tro. Den form for tvivl, som kræver fuldstændigt kendskab, vil troen aldrig kunne fjerne. Troen kræver kun bevis og vidnesbyrd, men ingen demonstration. Herren kræver af os, at vi skal lyde pligtens kald også når mange andre stemmer omkring os opmuntrer os til det modsatte. Det kræver fuld opmærksomhed at kunne høre kaldet fra Herren i et sådant tilfælde. Vi må modstå lysten til det onde og sejre over den. Vi må lyde samvittighedens stemme uden at nøle, for at den ikke skal holde op med at tale til os, så viljen og lysten får overhånd. Herrens ord kommer til alle, som ikke har modstået Den Helligånd og bestemt sig for hverken at høre eller lyde. Denne stemme kommer med råd, advarsler og irettesættelser. Det er Herrens budskab og lys for hans folk. Hvis vi bestemmer os for at vente på et tydeligere kald eller en bedre anledning, kan lyset blive fjernet og vi bliver siddende tilbage i mørket. *På fast grunn* bd1 side 22-23]

[69]

Når kaldet fra Guds Ånd og hans ord en gang ikke efterkommes, når lydighed medfører et kors, har mange mistet meget — hvor meget vil de aldrig få at vide, før bøgerne åbnes på den endelige dag. Åndens bønner, som forsømmes i dag fordi behaget eller til-

bøjelighederne fører i den modsatte retning, kan ikke få kraft til at overbevise, eller endog indprente til den efterfølgende dag. Udnyttelse af de nuværende anledninger, med beredvillige hjerter, er den eneste måde at vokse i nåden og sandhedskunskab på. Vi bør altid forestille os at vi hver især står over for Herrens hære; ingen ord, ingen handling, ingen tanke bør få lov til at krænke den Evige. Således skal vi ikke have frygt for mennesker eller jordiske kræfter, fordi en Monark, hvis rige er universet, som har den enkeltes skæbne for tid og evighed i hånden, bemærker alt vort arbejde. Hvis vi føler at vi alle steder er den Allershøjstes tjenere, vil vi være mere forsigtige; hele vort liv vil have en mening for os og en hellighed som jordisk ære aldrig kan give.

Hjertets tanker, læbernes ord og alle livets handlinger vil gøre vor karakter værdigere, hvis Guds tilstedeværelse hele tiden mærkes. Lad hjertets sprog være: „Se, Gud er her.“ Så vil livet være rent, karakteren, uplettet, sjælen hele tiden opløftet til Herren. Denne optræden har I ikke udvist i Battle Creek. Jeg er blevet vist at smertefulde og smitsomme sygdomme er over jer, som vil frembringe åndelig død medmindre de standses.

Mange fordærves af deres ønske om et let og fornøjeligt liv. Selvfornægtelse er ubehagelig for dem. De søger hele tiden efter at undgå prøvelser, som er uadskillelig med troskab mod Gud. De sætter deres lid til at have dette livs gode ting. Dette er menneskefremgang, men er den vundet på bekostning af fremtidige, evige interesser? Livets store opgave er at vise os selv som Guds sande tjenere, elske retfærdighed og hade uretfærdighed. Vi bør i taknemmelighed tage imod det mål af nuværende lykke, som vi finder på pligtens sti. Vor største erkendes når vi føler og anerkender vor svaghed. Det største tab som nogen af jer i Battle Creek kan lide er at I ikke alvorlig og udholdende er ivrige efter gøre ret, miste styrke til at modstå fristelse og tab af tro på sandhedens og pligtens principper.

Lad ingen bilde sig selv ind at han er en succesrig mand, hvis han ikke holder sin samvittighed ren og giver sig selv helt til sandheden og til Gud. Vi bør bevæge os stadig fremad og aldrig miste hjertet eller håbet for det gode arbejde, uanset hvilke prøvelser der er på vor sti, uanset det moralske mørke kan omgive os. Tålmodighed, tro og kærlighed overfor pligter er de lektier vi må lære. Underkastelse af selvet og se på Jesus er en hverdagsgerning. Herren vil aldrig svigte

den sjæl der stoler på ham og søger hans hjælp. Livets krone sættes kun på sejrherrens pande. Der er, for enhver, et alvorligt højtideligt arbejde for Gud, medens livet stunder til. Idet Satans kraft bliver større og hans bedrag mangedobles, bør der bruges dygtighed, evner og skarp ledelse af dem under bevogtning af Guds hjord. Vi har ikke blot hver især et arbejde at gøre for vore egne sjæle, men vi har også en pligt til at vække andre til at få evigt liv. [71]

[Det gør mig ondt at måtte sige, mine brødre, at I har syndet ved at nægte at vandre i lyset og at I derfor nu vandrer i mørke. Nu kan det være, at I er kommet dertil, at I ikke længere ser det som en pligt at tage imod lyset og følge det. I har ladet tvivlen få overtaget og har forsømt at efterleve Guds krav og nu hører I ikke længere Guds stemme. Mørket er blevet lys for jer og lyset er blevet mørke. Guds formaning har lydt til jer om at gå fremad på vejen mod fuldkommenhed. Den kristne må gøre fremgang og vokse i troen. Lyset fra Gud skinner klart, men vi må benytte os af det og vandre i det. Herren har velsignet os rigeligt; men der er ingen grænser for, hvad han har at give. Den, som tvivler, kan komme til at håne evangeliets kald til hellighed. Verdsligheden er smitsom og kan let få magten over mennesker. Guds sag kræver en ihærdig indsats og stor offervilje; men til slut skal den sejre.

Befalingen lyder: Gå fremad, gør din pligt og overlad følgerne til Gud. Den, som drager ud, hvor Jesus leder, skal sejre med ham og få del i hans glæde. Kun den, som er med i kampen, kan vinde sejrskransen. Ligesom Jesus må vi nå fuldendelsen gennem lidelser. Havde Kristi liv været et mageligt liv, kunne vi også have taget den med ro. Men hans liv var fuldt af selvforsagelse, lidelse og offer og vi må bære vor del tålmodigt, hvis vi ønsker at få del med ham. Vi kan trygt vandre på den mørkeste sti, hvis vi har livets lys til at vise os vej. *På fast grunn* bd1 side 23] [72]

Herren forsøger og prøver jer. Han har rådet, formanet og bedt. Alle disse højtidelige formaninger vil enten gøre menigheden bedre eller afgjort værre. Jo oftere Herren taler for at rette eller råde og I ignorerer hans røst, jo mere tilbøjelige bliver I for at forkaste det igen og igen, indtil Gud siger: „Fordi jeg råbte og I stod imod, jeg vinked og ingen ænsed det, men I lod hånt om alt mit råd og tog ikke min revselse til jer, derfor leer jeg ved eders ulykke, spotter, når det, I frygter, kommer, når det, I frygter, kommer som uvejr, når eders

ulykke kommer som storm, når trængsel og nød kommer over jer. Da svarer jeg ej, når de kalder, de søger mig uden at finde, fordi de hadede kundskab og ikke valgte Herrens frygt; mit råd tog de ikke til sig, men lod hånt om al min revselse. Frugt af deres færd skal de nyde og mættes med egne råd.“

Halter I ikke mellem to anskuelser? Forsømmer I ikke at give agt på det lys Gud har givet jer? Tag jer i agt, at ingen af jer har et vantroende, ondt hjerte, der viger fra den levende Gud. I kender ikke jeres besøgstid. Jødernes store synd var at de forsømte og forkastede deres anledninger den gang. Som Jesus ser sine bekendende efterfølgeres tilstand i dag, ser han en tarvelig utaknemmelighed, udhulende formalisme, hyklerisk uoprigtighed, farisæisk stolthed og frafald.

[73] De tårer som Kristus fældede på Oliebjerget var for den enkeltes ubodfærdighed og utaknemmelighed i endetiden. Han ser hans kærlighed som foragtet. Sjælens tempelsale er blevet omdannet til steder med uhellig samfærdsel. Selviskhed, mammon, ondskabsfuldhed, misundelse, stolthed og lidenskab — alt gemmes i menneskehjertet. Hans advarsler forkastes og latterliggøres, hans ambassadører blev behandlet med ligegyldighed, deres ord var som tom tale. Jesus har talt af nåde, men disse nådegaver er ikke vedkendt; han har talt i højtidelige advarsler, men disse advarsler er blevet afvist.

Jeg bønfaller jer, som længe har bekendt troen som stadig viser ydre hyldest til Kristus: Bedrag ikke jer selv. Det er det hele hjerte, som Jesus værdsætter. Sjælens loyalitet alene er af værdi i Guds øjne. „Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred!“ „*Blot også du*“ — I øjeblikket henvender Kristus sig til dig personligt, bøjende fra sin trone, længtes inderligt med medynkende ømhed over dem som ikke mærker deres fare, som ikke har medlidenhed med sig selv.

Mange har levet i navnet, selvom de er blevet åndeligt døde. Disse vil sige en dag: „Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?“ Og da vil jeg sige dem rent ud: „Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret“ Ve vil der råbes imod jer, hvis I nøler og bliver siddende indtil Retfærdighedens Sol skal gå ned; den evige nats mørke skal være din del. Oh, om det kolde, formelle, verdslige hjerte dog må smeltes!

Kristus fællede ikke kun tårer for os, men sit eget blod. Skulle disse tilkendegivelser om hans kærlighed ikke vække op til dyb ydmygelse for Gud? Det er ydmyghed og selvfornedrelse vi har brug for, der skal anerkendes af Gud.

Det menneske Gud leder vil blive mishaget ved sig selv, fordi lyset fra det fuldkomne Menneske skinner på ham. Men dem som mister Forbilledet af syne og sætter sig selv for meget op, vil finde fejl hos andre og kritiserer dem. De vil blive skarpe, mistænksomme, fordømmende; de vil rive andre ned for at bygge sig selv op.

[Herren har for nylig vist mig, hvordan det står til med jer. Han lod mig se, at I har forkastet budskabet og jeg fik til opgave at tale lige ud til jer i hans navn, for Herrens vrede er over jer. Der blev sagt til mig: „Du har fået din opgave af Gud. Mange kommer til at nægte at høre på dig, ligesom de nægter at høre på den Store Lærer. Fordi de mener, de ikke har gjort noget galt, er der nogle som ikke vil finde sig i at blive irettesat. Men du må bringe dine irettesættelser og advarsler, som jeg giver dig, enten de vil høre eller ikke.“ *På fast grunn* bd 1 side 24]

[74]

Jeg frembærer jer Herrens vidnesbyrd. Alle, som vil lade sig rette, vil høre hans røst; men dem som er blevet bedraget af fjenden er ikke villige nu til at komme til lyset, medmindre deres gerninger irettesættes. Mange af jer kan ikke se Guds arbejde og nærhed. I ved ikke at det er ham. Herren er stadig nådig, villig til at tilgive alle, som vender sig til ham i anger og tro. Herren sagde: Mange ved ikke hvad de gør forkert. De giver ikke agt på Guds stemme, men følger deres eget øjesyn og deres eget hjertes forståelse. Vantro og skepticisme har taget troens plads. De har forladt Mig.

Jeg fik vist at fædre og mødre har forladt deres enkle livsførelse og forsømt evangeliets hellige kald. Herren har formanet dem til ikke at fordærve sig selv, ved at antage verdens vaner og grundregler. Kristus ville gerne give dem af sine nådegavers uransagelige rigdomme frit og rigeligt, men de viser sig selv som uværdige.

Mange opløfter sjælen til forfængelighed. Lige så snart en person tror at han har talenter, som kunne bruges i Guds sag, overvurderer han gaven og begynder hellere at tænke høje tanker om sig selv, som om han var menighedens grundpille. Det arbejde som han kunne gøre tilfredsstillende, overlader han til andre med mindre evner, end han selv mener han har. Han tænker og taler om en højere status.

[75] Han må lade sit lys skinne frem for mennesker; men i stedet for at nåde, ydmyghed, beskedenhed, venlighed, mildhed og kærlighed skinner ud af hans levemåde, ses selvet, selvets betydning overalt.

Kristi ånd bør således kontrollere vor karakter og opførsel så vi altid kan have en velsignende, opmuntrende og opbyggelig indflydelse. Vore tanker, vore ord, vore handlinger, bør bevidne at vi er født af Gud og at Kristi fred hersker i vore hjerter. På den måde har vi en venlig udstråling omkring os, som Frelseren taler om når han pålægger os at lade vort lys skinne for mennesker. Derved efterlader vi os et levende klart spor mod himmelen. På denne måde kan alle, som er knyttet til Kristus, få mere virkning i deres forkyndelse om retfærdigheden, end der kan gives fra den allerbedste talerstol, uden denne himmelske salvelse. Disse lysbærere spreder den reneste udstråling, som de slet ikke er klar over, ligesom uanselige blomster der spreder den sødeste duft.

Vort folk gør meget store fejltagelser. Vi kan ikke rose og smigre et menneske uden at forurette ham meget; dem som gør dette vil blive alvorligt skuffet. De ser for meget på begrænsede mennesker og ikke nok på Gud, som aldrig fejler. Ivrigt ønske efter at få mennesker gjort til genstand for offentlig opmærksomhed, er bevis på frafald fra Gud og venskab med verden. Det er den ånd som karakteriserer nutiden. Det viser at mennesker ikke har Jesu sindelag; åndelig blindhed og sjælens armod er kommet over dem. Personer med lavere tankegang ser oftere bort fra Jesus, hen til en almindelig menneskestandard, ved hvilken de ikke er klar over deres ringehed og vurderer derved deres egne evner og gaver forkert. Der er blandt os, som et folk, en forgudelse af menneskelig kunnen og lutter menneskelige talenter og disse endog af overfladisk karakter. Vi må dø i selvet og værne om den ydmyge og barnlige tro. Guds folk er veget bort fra deres enfoldighed. De har ikke gjort Gud til deres styrke og åndeligt er de svage og udmattede.

[76] [Det blev vist mig, at verdens ånd hurtigt gennemsyrrer menigheden. I følger den samme vej som det gamle Israel. Der er det samme frafald fra jeres hellige kald som Guds udvalgte folk. I har fællesskab med mørkets ufrugtbare gerninger. Jeres samkvem med de vantro har frembragt Herrens mishag. I ved ikke, hvad der tjener jer til fred og det skjules hurtigt for jeres øjne. Jeres afvisning af

at følge lyset vil sætte jer i en mere ugunstig situation end jøderne, over hvem Kristus udtalte et ve.

Jeg er blevet vist, at utroskab mod vidnesbyrdene er øget hastigt i takt med, at folket glider bort fra Gud. Det sker overalt iblandt os og over hele felten. Men kun få kender til, hvad vore menigheder vil komme til at erfare. Jeg så, at vi for øjeblikket er under guddommelig overbærenhed, men ingen kan sige, hvor længe dette vil fortsætte. Ingen ved, hvor stor en nåde, der er blevet vist os. Men få er de, som er overgivet til Gud. Der er kun få, som er som stjerner i en stormfuld nat, de skinner her og der mellem skyerne.

Mange, som i selvtilfredshed lytter til sandheden fra Guds ord, er åndeligt døde, mens de foregiver at være levende. I årevis er de gået ud og ind af vore forsamlinger, men de synes mindre og mindre følsomme overfor værdien af den åbenbarede sandhed. De hungrer og tørster ikke efter retfærdighed. De har ingen smag for åndelige eller guddommelige ting. De samtykker med sandheden, men de er ikke helliggjort gennem den. Hverken Guds Ord eller Hans Ånds vidnesbyrd gør noget varigt indtryk på dem. I overensstemmelse med lyset, privilegierne og mulighederne, som de har tilsidesat, vil deres fordømmelse blive. Mange, som forkynder sandheden for andre, dvæler selv ved uretfærdighed. Guds Ånds bønfuldelser, som en guddommelig melodi, hans ords løfter så rige og overvældende, dets trusler mod afguder og ulydighed — alle er de magtesløse i at blødgøre det hjerte, som er hærdet af verden.

Mange af vore folk er lunkne. De indtager en stilling som Meroz, [77] ikke for eller imod, hverken kold eller varm. De hører Kristi ord, men handler ikke efter dem. Hvis de forbliver i denne tilstand, vil han afvise dem med afsky. Mange af dem, der har haft et stort lys, store muligheder og ethvert åndeligt fortrin priser Gud og verden i samme åndedrag. De bøjer sig for Gud og mammon. De gør sig lystige med verdens børn og dog gør de krav på at blive velsignet med Guds børn. De ønsker at have Kristus som deres Frelser, men ønsker ikke at bære korset eller tage hans åg på sig. Må Herren være jer nådige, for hvis I fortsætter på den måde, er der intet andet end ondt, der kan profeteres om jer.

Guds tålmodighed har et mål, men I modvirker det. Han tillader en tingenes tilstand at indtræffe, som I gerne ville modvirke lidt efter lidt, men det vil

være for sent. Gud bad Elias om at salve den onde og bedrageriske Hazael til konge over Syrien, for at han kunne blive en plage for det afguderiske Israel. Hvem ved, om ikke Gud vil overgive jer til de bedrag, I elsker? Hvem ved, om ikke de prædikanter, der er trofaste og faste vil blive de sidste, som skal give fredens evangelium til vore utaknemmelige menigheder? Det kan være at ødelæggere allerede er under oplæring under Satans ledelse og kun venter på, at endnu nogle få fanebærere skal gå af, således at de kan indtage deres pladser og med den falske profets stemme udråbe „fred, fred“, når Herren ikke har talt om fred. Jeg græder kun sjældent, men nu er mine øjne blændet af tårer; de falder på papiret, mens jeg skriver. Det kan være, at inden længe vil al profetisk tale iblandt os ophøre og den stemme, som har vækket folket kan ikke længere forstyrre deres kødelige søvn. *ukendt oversættelse*]

[78] Når Gud skal gøre sit sælsomme værk på jorden, når hellige hænder ikke længere bærer arken, vil der komme ve over folket. Oh, hvad ville I have vidst, endog jer, på denne jeres dag, de ting som tilhører jeres fred! Oh, om vort folk måtte, ligesom Nineve, angre med al deres styrke og tro med hele hjertet, så Gud kan vende sin voldsomme vrede bort fra dem.

[Jeg fyldes med rædsel, når tilstanden i familier, som bekender sig til den nærværende sandhed, bliver åbenbaret for mig. Unge menneskers, ja selv børns umoral er næsten utrolig. Forældre ved ikke, at hemmelig synd udvisker og tilintetgør Guds billede i deres børn. De synder, der karakteriserede sodomitterne, findes iblandt dem. Forældrene er ansvarlige, for de har ikke opdraget deres børn til at elske og adlyde Gud. De har ikke holdt dem i ave eller omhyggeligt undervist dem i Herrens vej. De har givet dem lov til at gå og komme, som de ville og til at omgås verdens børn. Den verdslige indflydelse, der modarbejder forældrenes undervisning og autoritet, findes hovedsagelig i det såkaldt bedre selskab. Ved deres påklædning, udseende og fornøjelser omgiver de sig med en atmosfære, der står i modsætningsforhold til Kristus.

Det eneste sikre for os er at stå som Guds særskilte folk. Ikke en tomme må vi give efter for denne degenererede tids moder og skikke, men stå moralsk selvstændige og ikke gå på akkord med dens umoralske, afguderiske vaner. *Barnet i hjemmet* side 433]

Det vil kræve mod og selvstændighed at rejse sig over kristenverdens religiøse standard. De følger ikke Frelserens selvfornektende eksempel; de ofrer sig ikke; de forsøger hele tiden at undgå det Kors, som Kristus erklærer som tegnet på discipelskab.

Hvad kan jeg sige for at vække vort folk op? Jeg siger jer, ikke så få prædikanter som står foran folk og forklarer skrifterne, er besmittede. Deres hjerter er fordærvede, deres hænder er urene. Alligevel råber mange, „Fred, fred“; og misgerningernes arbejdere alarmeres ikke. Herrens hånd er ikke så kort at han ikke kan frelse, hans øre er ikke for forstokket så han ikke kan høre; men det er vore synder der har adskilt os fra Gud. Menigheden er fordærvet på grund af dets medlemmer, som besmitter deres legemer og forurener deres sjæle.

[79]

Hvis alle, som samledes til opbyggelses? og bedemøder kunne betragtes som sande gudsydkere, så kan vi gøre vort håb, skønt meget stadig vil blive gjort for os. Men det er nyttesløst at bedrage os selv. Tingene er langt fra at være hvad de ser ud til. På afstand ser de meget godt ud, men under nærmere undersøgelse vil de være fulde af misdannelser. Vor tids fremherskende ånd er utroskabens og frafaldets ånd — en ånd med et falsk lys på grund af sandhedskundskab, men i virkeligheden på grund af blind indbildskhed. Der er en modstand imod Guds klare ord og hans ånds vidnesbyrd. Der er en afguderisk ophøjelse af almindelig menneskelig forstand over Guds åbenbarede visdom.

Der er mænd blandt os, i ansvarlige stillinger, som fremholder at nogle få indbildske filosofers meninger, skal have — såkaldt — mere tiltro end bibelens sandhed, eller Helligåndens vidnesbyrd. En tro som Paulus, Peter eller Johannes betragtes som gammeldags og utilstrækkelig for nutiden. Den kaldes absurd, mystisk og uværdigt for et intelligent menneske.

Gud har vist mig at disse mænd er Hazaeler der vil vise sig at være en svøbe for vort folk. De er klogere end det der er skrevet. Denne utro på Guds ords sandheder, fordi menneskelig bedømmelse ikke kan fatte hans gerningers mysterier findes i alle områder, i alle samfundets rækker. Den læres i de fleste af vore skoler og kommer ind i børnehaverne. Tusindvis som bekender at være kristne, lægger mærke til løjagtighed. Overalt vil mørkets ånd i religionens klædning stå lige over for jer.

[80] Hvis alt der ser ud som guddommeligt liv var det i virkeligheden, hvis alle som bekender den nærværende sandhed for verden forkyndte sandheden og ikke imod den og hvis de var Guds mænd, vejledt af Hans Ånd, — så kunne vi se noget opmuntrende midt i det fremherskende moralmørke. Men antikrists ånd hersker i så stor grad som aldrig før. Vel kan vi udbryde: „Hjælp, Herre; for det gudfrygtige menneske ophører; for den trofaste svigter menneskenes børn.“ Jeg ved at mange tænker alt for godt om denne tid. Disse mangelige sjæle vil opsluges i almindeligt fordærv. Alligevel fortvivler vi ikke. Vi har været tilbøjelige til at tro, at hvor der ikke er trofaste prædikanter, der kan der ikke være sande kristne; men dette er ikke tilfældet. Gud har lovet at, hvor hyrderne ikke er sande, vil han selv tage sig af hjorden. Gud har aldrig gjort hjorden helt afhængig af menneskelig medvirken. Men menighedens renselsesdage kommer med hast. Gud vil have et rent og sandt folk. I den mægtige sigtning, der snart vil finde sted, bliver vi i bedre stand til at måle Israels styrke. Tegnene åbenbarer at tiden er nær, hvor Herren vil vise at han har sin vifte i hånden og han vil rense sit gulv grundigt.

[Dagene nærmer sig hurtigt, da der vil herske stor rådvildhed og forvirring. Forklædt som en engel vil Satan føre endog de udvalgte vild, om det var muligt. Der vil blive mange „guder“ og mange „herrer“. Alle mulige lærdomme vil blæse som vinde.] Dem som har afgivet største hyldest til såkaldt videnskabsfalskneri, vil så ikke blive ledere. Dem som har stolet på forstanden, skytsånd eller talent vil da ikke stå i rækkerne. De havde ikke fred med lyset. Dem som har bevist sig selv som upålidelige, vil da ikke betros hjorden. [Ikke mange af de store mænd vil være engageret i det alvorlige afsluttende værk. De er selvsikre og uafhængige af Gud og han kan ikke bruge dem. Herren har nogle trofaste tjenere, som vil komme til syne i rystelsens og prøvens tid. Der findes dyrebare sjæle, som nu er skjult og som ikke har bøjet knæ for Ba'al. De har ikke haft det lys, der har skinnet så klart for jer. Men under et barsk og utiltalende ydre lyser måske en ægte kristelig karakters renhed. Når vi om dagen ser op imod himmelen, kan vi ikke se nogen stjerner. Men de er der, de er der på himmelen, øjet kan blot ikke skelne dem. Men om natten kan vi se dem i deres fulde glans.] [*Herren kommer 7.nov*] [*I Mesterens Tjeneste side 60*]

[Den tid, da enhver sjæl vil blive prøvet, er ikke langt borte. Dyrets mærke vil blive påtvunget os. De, som lidt efter lidt har givet efter for verdens krav og føjet sig efter verdens skik og brug, vil ikke finde det vanskeligt at give efter for dem, der har magten på den tid, hellere end at blive genstand for spot, krænkelse og trussel om fængsling og død. Striden står mellem Guds bud og menneskers bud. På den tid vil slagterne blive skilt fra guldets i menigheden. Virkelig gudsfrygt vil klart kunne skelnes fra det ydre skin og skær af gudsfrygt. Mången en stjerne, som vi har beundret for dens glans, vil da gå ud i mørket. Avnerne vil som en sky blive bortvejret af vinden, selv fra steder, hvor vi kun ser gulve fulde af gylden hvede. Alle, som smykker sig med helligdommens prydelser, men ikke er ikklædt Kristi retfærdighed, deres nøgenheds skam skal blive åbenbar. *Herren kommer 7.nov*]

Tiden er ikke langt borte, hvor prøven vil komme over enhver sjæl. Dyrets mærke vil ligge os meget på sinde. Dem som skridt for skridt har givet efter for verdslige forlangender og tilpasset sig verdslige skikke, vil ikke finde det svært at give efter for magter, der, — fremfor at de selv gør sig til genstand for hån, — forhåner og truer med fængsling og død. Styrkeprøven er mellem Guds bud og menneskers bud. I denne tid vil guldets udskilt fra slagterne i menigheden. Sand gudsfrygt vil klart udskilles fra dets udseende og glimmer. Mange stjerner, som vi har beundret for deres glans vil da forsvinde i mørket. Avnerne vil bæres væk i vinden, som en sky, endog fra steder hvor vi kun ser ren hvede. Alle som påtager sig helligdommens smykke, men ikke er klædt i Kristi retfærdighed, vil vise sig i deres egen nøgenheds skam.

Når træer uden frugt, skæres ned som besværlige planter for jorden, når masser af falske brødre udskilles fra de sande, så vil de skjulte åbenbares og med hosiannaråb stille sig under Kristi banner. Dem som har været sky og manglet selvtillid vil erklære sig selv åbenlyst for Kristus og hans sandhed. Men de svageste og mest tøvende i menigheden, vil være som Davis — villig til at turde og gøre det. Jo mørkere natten er for Guds folk, des mere strålende er stjernerne. Satan vil på smertelig måde plage den trofaste; men, i Jesu navn, vil de komme mere ud som sejrherre. Så vil Kristi kirke vise sig „fager som månen, skær som solen, frygtelig som hære under banner?“

Sandhedens frø som sås i missionsarbejdet vil spire op, blomstre og bære frugt. Sjæle vil modtage sandheden, som udholder trængslerne og priser Gud for at de må lide for Jesus. „I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.“ Når den overvældende plage skal feje over jorden, når viften renser Jehovas grund, vil Gud hjælpe sit folk. Satans sejrstegn kan sættes på højene, men den rene og hellige tro lader sig ikke skræmme.

Elias tog Elisa fra ploven og satte indvielseskåbe på ham. Kaldet til dette store og højtidelige arbejde blev overbragt lærte og værdsatte mennesker; var disse små i deres egne øjne og stolede helt på Herren, han ville have æret dem, ved at føre sin triumferende standard til sejr. Men de skilte sig fra Gud, overgav sig til verdens indflydelse og Herren forkastede dem.

Mange har ophøjet videnskaben og mistet videnskabens Gud af syne. Dette var ikke tilfældet med menigheden i de reneste tider.

Gud vil udføre et arbejde i vore dage, som kun få kan vente sig. Han vil oprejse og ophøje dem iblandt os, som mere er oplært af hans Ånds salvelse end af videnskabsinstitutionernes ydre oplæring. Den ydre oplæring skal ikke foragtes eller fordømmes; de er forordnet af Gud, men de kan kun give ydre kvalifikationer. Gud vil tilkendegive at han ikke er afhængig af lærte — egensindige dødelige mennesker.

[83] Der er få virkelig helligede mænd iblandt os, få som har kæmpet og sejret i kampen med selvet. Virkelige omvendelser er en afgjort forandring af følelser og motiver; det er en livsvigtig aflæggelse af verdslige forbindelser, en hasten væk fra deres åndelige atmosfære, en borttrækken fra deres tankers, anskuelsers og indflydelsers herskende magt. Adskillelsen skaber smerte og bitterhed til begge partnere. Det er strid som Kristus siger at han kom for at bringe. Men omvendte vil nære et stadigt ønske for at deres venner skal forlade alt for Kristus, være klar over at gør de ikke dette, vil de blive adskilt endeligt og for evigt. Den sande kristne kan ikke være lette og spøgende når de er sammen med ikke-troende venner. Sjælens værdi, for hvem Kristus døde, er for stor.

„Ingen af jer kan være min discipel,“ siger Jesus, „uden at han giver afkald på alt, hvad han har.“ Hvad som helst der adskiller os fra Gudshengivenheden, må opgives. Mammon er manges afgud. Dets gyldne kæder binder dem til Satan. Anseelse og verdslig ære dyrkes af en anden klasse. Et liv i selvmagelighed og fri for ansvar er

andres afgud. Dette er Satans snarer, der sættes frem for uforsigtige fødder. Men disse slavebånd må brydes; kødet må korsfæstes med dets hengivenhed og lyster. Vi kan ikke være halvt Herrens og halvt verdens. Vi er ikke Guds folk, medmindre vi er det fuldt ud. Ethvert vægtlod, enhver omsiggribende synd, må lægges til side. Guds vagtfolk vil ikke råbe: „Fred, fred“, når Gud ikke har sagt fred. De trofaste vagtfolks røst vil høres: „Bort, bort, drag ud derfra, rør ej noget urent, bort, tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!“

Menigheden kan ikke måle sig selv med verden, heller ikke med menneskers meninger, heller ikke med hvad hun engang var. Hendes tro og hendes position i verden som den er nu, må sammenlignes med, hvad den kunne være, hvis hendes vej hele tiden var fremad og opad. Menigheden vil vejes på helligdommens vægte. Hvis hendes karakter og åndelige status ikke svarer til de gaver og velsignelser Gud har givet hende, vil hun findes for let. Lyset har skinnet klart og bestemt på hendes stivej og lyset fra 1882 drager hende til regnskab. Hvis hendes talenter ikke er udnyttet og hendes frugter ikke er fuldkomne for Gud, hvis hendes lys er blevet mørke, er hun i virkeligheden fundet for let. Kundskab til vor tilstand, som Gud ser den, er som skjult for os. Vi ser, men fatter ikke; vi hører, men forstår ikke; og vi hviler ligeså ubekymrede som om skystøtten om dagen og ildstøtten om natten, hvilede over vor helligdom. Vi bekender at kende Gud og tro sandheden, men i gerninger fornægtes han. Vore handlinger er direkte modsat til sandhedens og retfærdighedens principper, hvilke vi bekender at blive styret af.

[84]

Medarbejdere på vort college

MEDARBEJDERE PÅ VORT COLLEGE

Grundlaget for al rigtig fremgang for vort college, er en tæt enhed med Gud, hos lærerne og de studerende. Herrens frygt er visdoms begyndelse. Hans forskrifter bør anerkendes som en livsregel. I bibelen åbenbares Guds vilje for hans børn. Hvor den end læses, i familiekredsen, skolen eller menigheden, bør det altid have en stille og hellig opmærksomhed, som om Gud virkelig var til stede og talte til dem.

[85] På vor skole fastholdes ikke altid en høj religiøs standard. En majoritet af både lærere og studerende forsøger hele tiden at se bort fra deres religion. Dette har især været tilfældet siden verdslige har støttet collegeet. Kristus forlanger af alle hans efterfølgere, åbne og mandige trosbekendelser. Enhver må tage stilling og være det Gud har tænkt han skulle være, et skuespil for verden, for engle og for mennesker. Enhver kristen skal være et lys, der ikke skal skjules under en skæppe eller under en seng, men sættes på en lysestage så det kan lyse for alle i huset.

Lærerne på vort college bør ikke tilpasse sig verdslige skikke eller antage verdslige principper. De egenskaber Gud værdsætter mest er kærlighed og renhed. Disse egenskaber burde enhver kristen værne om. „Enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud.“ „Hvis vi elsker hverandre, bliver Gud i os og hans kærlighed er blevet fuldkommet i os.“ „vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren. „

Gud har bevæget på unge mænds hjerter, at de skal hellige sig til tjenesten. De er kommet på vort college i håb om at få fordele, de ikke kan få andre steder. Men Guds Ånds højtidelige aftryk (conviction) er blevet taget let af lærerne, som kun ved lidt om de unges værdi og føler kun en lille byrde for deres frelse og de har bestræbt sig for at vende de unge fra den sti Gud har forsøgt at lede dem på.

Velkvalificerede læreres indflydelse er meget højere end vore prædikanter og lærerne arbejder ikke nær så hårdt eller gør sig så stor ulejlighed som prædikanten der giver sig selv helt til arbejdet. Disse ting er blevet overbragt de unge og de nærer mistillid til Gud og ikke tro på hans løfter. Mange har valgt en lettere vej og har fået sig selv til at lære videnskaber eller gå ind i andre foretagender i stedet for at forkynde sandheden.

Derved er Guds arbejde blevet forhindret af uhelligede lærere, som bekender at tro sandheden, men som ikke elsker den af deres hjerter. Den uddannede unge mand er blevet belært at deres evner er for dyrebare til at anvende i Kristi tjeneste. Men har Gud da ingen krav på ham? Hvem gav styrke til at få denne åndelige disciplin og disse færdigheder? Er de blevet betinget at de er helt uafhængige af Jehova?

[86]

Mange unge som er uvidende om verden uvidende om deres svaghed, uvidende om fremtiden, føler ikke behov for en guddommelig hånd der kan vise dem deres vej. De betragter sig selv som fuldt kvalificerede til at lede deres eget skib midt iblandt andre skibe. Lad disse huske at, uanset hvor de går, er de ikke uden for Guds domæne. De er ikke fri til at vælge hvad de vil, uden at rådføre sig med deres Skabers vilje.

Talentet udvikles bedst og påskønnes bedst når der er mest brug for det. Men denne sandhed overses af mange som stræber ivrigt efter udmærkelser. Selvom de er overfladiske i religiøs erfaring i mentale færdigheder, higer deres kortere mål efter en højere handlingsfære, end den, Forsynet har givet dem. Herren kalder ikke dem, som han kaldte Josef og Daniel, til at modstå fristelser til verdslig ære og høj status. Men de placerer sig selv i farlige situationer og forlader den pligtpost de er egnede til.

De makedoniske råb kommer til os fra alle retninger. „Kom over til Makedonien og hjælp os!“ er den indtrængende appel fra øst og vest. Overalt omkring os er markerne allerede hvide til høsten. „Allerede nu får den, der høster, løn og samler frugt til evigt liv, så de kan glæde sig sammen, både den, som sår og den, som høster.“ Er det ikke tåbeligt at vende sig fra disse marker og gå ind i forretninger der kun afgiver pengemæssige gevinster? Kristus ønsker ingen selviske medarbejdere, som kun søger den højeste løn. Han kalder på dem, som er villige til at blive fattig for hans skyld, ligesom han

blev fattig for dem. Hvad var behandlingen Kristus fik i denne verden? Hån, spot, armod, skam, afslag, bedrag og korsfæstelse. Skal underhyrderne da ikke søge efter en lettere lod, end deres mester?

[87] Guds ord er en stor forenkler af livets komplicerede tilskikkelser. For enhver alvorlig gransker, giver det guddommelig visdom. Vi bør aldrig glemme at vi er blevet indløst ved lidelse. Det er Kristi dyrebare blod der gør forsoning for os. Ved slid opofrelse og risiko, ved tabet af verdslige goder og i sjælens pine er evangeliet blevet bragt frem til verden. [Gud kalder på unge mænd i deres ungdomskraft og styrke til at have del i hans selvfornægtelse, opofrelse og lidelse. Hvis de tager imod dette kald, vil han gøre dem til sine redskaber til frelse for sjæle, som han ofrede sit liv for. Men han ønsker, at de skal beregne omkostningerne og ved indtrædelsen i arbejdet være fuldt klar over betingelserne for at tjene en korsfæstet forløser. *Herren kommer 23.apr*]

Jeg har svært ved at udtrykke mine følelser når jeg tænker på at Guds formål med colleget er blevet vanrøgtet. Dem som har en formel gudsfrygt fornægter, ved deres uhelligede liv, sandhedens kraft, at gøre mennesker forstandige til frelsen. Se på apostlenes historie, som led fattigdom, vanære, mishandling og endog død for sandhedens sag. De glædede sig over af de var lidelser for Kristi skyld værdige.

Hvis store resultater kan opnås ved store anstrengelser og store lidelser, hvem af os der er genstand for guddommelig nåde kan nægte ofrene? Kristi evangelium indbefatter krav til enhver sjæl der har hørt budskabet i glade strømme. Hvad skal vi give Gud for alle hans ydelser til os? Hvilken uforlignelig barmhjertighed kan aldrig gengældes. Vi kan, kun ved villig lydighed og taknemmelig tjeneste, vidne om vor loyalitet og med ære hædre vor Forløser.

[Jeg har ikke noget højere ønske, end at se vore unge besjælede af den sande religion, som leder dem til at tage korset op og følge Jesus. Gå fremad, I Kristi unge disciple, principfaste og iførte renheds og retfærdigheds klædebon. Frelseren vil lede jer frem til den stilling, der passer bedst for jeres evner og hvor I kan gøre mest nytte. På pligtens vej kan I være sikre på at få nåde nok til dagen.

[88] Evangeliets prædiken, er Guds udvalgte formidling til sjæles frelse. Vor første gerning må være at bringe vort eget hjerte i harmoni med Gud og da er vi rede til at arbejde for andre. Før i tiden var

der grundig hjerteransagelse blandt vore alvorlige arbejdere. De rådførte sig med hverandre og forenedes i ydmyg, inderlig bøn om guddommelig vejledning. Der har været en nedgang i den sande missionsånd hos prædikanter og lærere. Kristi komme er nærmere nu, end da vi blev troende. For hver dag, der går, har vi én mindre til at forkynde advarselsbudskabet for vor verden. Jeg skulle ønske, at der i dag var mere indtrængende forbøn, større ydmyghed, større renhed og større tro. *samme*]

Alle er i konstant fare. Jeg advarer menigheden om at tage sig i agt for dem, som forkynder livets ord for andre men ikke selv værner om ydmyghedens og selvfornægtelsens ånd som det omfatter. Sådanne mennesker kan der ikke stoles på i en krise. De ignorerer Guds røst ligeså hurtigt som Saulus gjorde og ligesom han er mange parate til at retfærdiggøre deres handlemåde. Da Saul blev irttesat af Herren, ved hans profet, fornægtede han på det kraftigste at han ikke havde adlydt Guds røst; men brægene får og brølene okser bevidnede at det havde han ikke. På samme måde fornægter mange i dag deres loyalitet til Gud. Deres koncerter og andre fornøjelser, deres verdslige omgangsfæller, deres selvforherligelse, deres inderlige ønske om popularitet, bevidner alt sammen at de ikke har adlydt hans røst. „Mit, folk har en dreng ved styret og over det hersker kvinder.“

Det er høje normer som evangeliet sætter os. Den konsekvente kristne er ikke blot en ny men en ædel skabning i Jesus Kristus. Han er et ufejlbarligt lys, der skal vise andre vejen til himmelen og til Gud. Han som drager sit liv fra Kristus vil ikke have noget ønske om verdens tåbelige, uhellige nydelser.

[Blandt de unge vil man finde stor uensartethed i karakter og opdragelse. Nogle har levet under vilkårlig tvang og hårdhed, som har udviklet en stædig og trodsig ånd hos dem. Andre har været hjemmets kæledægge og har af alt for eftergivende forældre fået lov til at følge deres egne tilbøjeligheder. Hver eneste fejl er blevet undskyldt, indtil deres karakter er blevet misdannet. For med held at kunne arbejde med disse forskellige karakterer har læreren brug for at vise megen takt og finfølelse såvel som fasthed i sin ledelse af skolen.

Uvilje, ja endog foragt for et passende reglement vil ofte komme til udtryk. Nogle vil bruge al deres opfindsomhed for at undgå straf,

medens andre vil udvise en ubekymret ligegyldighed for overtrædelsens følger. Alt dette vil kræve større tålmodighed og anstrengelse hos dem, som har fået deres uddannelse betroet.

En af de største vanskeligheder, lærerne har haft at kæmpe med, er, at forældrene på deres side undlader at samarbejde i forvaltningen af skolens disciplin. Hvis forældrene følte sig forpligtede til at støtte lærerens autoritet, ville mange lydighedsnægtelser, uvaner og udsvævelser blive afværget. Forældrene bør forlange, at deres børn skal respektere og adlyde en lovlige autoritet. De bør med aldrig svigtende omhu og flid arbejde på at undervise, vejlede og styre deres børn, indtil de rette vaner er solidt grundfæstede. Med en sådan oplæring ville de unge bøje sig for samfundets forordninger og de almindelige moralske forpligtelsers restriktioner. *Barnet i hjemmet* side 312, 323]

Både ved forskrift og eksempel skal de unge lære enkelhed i klæder, manéer, flid, ædruelighed og sparsommelighed. Mange studerende ødsler mange midler bort de har fået af deres forældre. De prøver at gøre sig større end deres kammerater ved at bortødsle penge for at vise sig og føje sig selv. På nogle undervisningsinstitutioner er det af stor betydning at de studerendes klæder er foreskrevet (skoleuniformer) og deres pengeforbrug begrænses ved lov. Men føjelige forældre og føjedede studerende vil finde en måde at omgå loven på. Vi vil ikke gå til sådanne midler. Vi beder kristne forældre om at tage alle disse ting forsigtigt, under bønnelig overvejelse, søge råd fra Guds ord og så søge at handle efter dens lære.

[90]

Hvis der var mulighed for manuelt arbejde i forbindelse med vor skole og de studerende blev pålagt at bruge en del af deres tid til en aktiv beskæftigelse, ville det for mange vise sig som en beskyttelse mod mange af de onde indflydelser der hersker på undervisningsinstitutioner. Mandige, nyttige beskæftigelser, i stedet for tåbelige og fordærlige adspredelser, vil give ungdomslivets overflod et legitimt spillerum og vil virke for ædruelighed og karakterfasthed. Alle mulige anstrengelser bør gøres for at opmuntre til et ønske om moralske og fysiske såvel som mentale fremskridt. Hvis piger lærte at lave mad, især at bage godt brød, vil deres uddannelse være af langt større værdi. Kundskab til nyttigt arbejde vil, i stort omfang, forhindre den syge sentimentalisme som har og stadig ruinerer tu-

sindvis af sjæle. Brugen af muskler, såvel som hjernen vil give smag for det praktiske livs hjemmepligter.

Den nuværende tidsalder er en med opvisninger og overfladiske uddannelser. Bror ___ har en naturlig kærlighed for system og grundighed og dette er blevet en vane ved livslang træning og disciplin. Gud har anerkendt ham for dette. Hans arbejde er af virkelig værdi, fordi han ikke lader de studerende være overfladiske. Men i sit allerførste arbejde med oprettelsen af en skole, stødte han på mange hindringer. Var han mindre standhaftig og udholdende ville han have opgivet kampen. Nogle af forældrene støttede ikke skolen og deres børn respekterede ikke læreren fordi han bar fattige klæder. De dømte imod ham på hans udseende. Denne respektløshed blev iverksat af Herren og læreren hjalp til i dette. Men børnene beklagede sig og gav ukloge beretninger i deres hjem og det har styrket forældrenes fordomme. Da bror ___ forsøgte at indprente sande principper og danne rigtige vaner, beklagede overforkælede børn sig over deres hårde studier. Jeg fik vist at netop de, led fordi de ikke var tilstrækkeligt optaget af deres studier. Deres tanker var over demoraliserende ting og både sind og legeme blev svækket af selvbesmittelse. Det var denne skammelige behandling, ikke for mange studier, der fremkaldte disse børns hyppige sygdomme og forhindrede dem i at gøre fremskridt, som forældrene ønskede.

[91]

Herren anerkendte bror ___s handlemåde i almindelighed, da han lagde grunden for den skole, som er der nu. Men manden har arbejdet for hårdt, uden en fast, velsignet og styrkende påvirkning hjemmefra, til at lette hans byrder. Under overarbejdets belastning har han gjort nogle fejltagelser, dog ikke halvt så frygtelige, som de personer der udviste bitterhed imod ham. I sin omgang med de unge har han måtte møde denne oprørskhed og trods, som apostlene erklærer er et af tegnene på de sidste dage.

Nogle af lærerne på colleget har ikke indset ansvaret i deres stilling. De har ikke selv været elever i Kristi skole og derfor ikke rede til at lære andre.

Blandt de studerende vil der findes nogle med dovne og skadelige levevaner. Disse vil have brug for iverksættelse og disciplin; men hvis de ikke kan reformeres, så lad dem ikke drive videre mod graven i utålmodighed og hårdhed. Lærerne bør altid have i tanke at de unge de har i deres varetægt, er købt af Kristi blod og er yngre medlemmer

[92] af Herrens familie. Kristus gjorde et uendeligt offer for at løskøbe dem. Og lærere bør føle at de skal stå som missionærer, for at vinde disse studerende til Jesus. Hvis de af naturen er krigeriske, så lad dem vogte sig omhyggeligt mod at give efter for dette karaktertræk. Dem som har passeret den kritiske periode i ungdommen, bør aldrig glemme det tidligere livs fristelser og prøvelser og hvor meget de behøvede forståelse, venlighed og kærlighed.

Han som helliger sig selv til det vanskelige samfundsarbejde for menneskehedens sag, finder ofte kun lidt tid til sin egen familie og, i en vis forstand, efterlades uden en familie og uden karminstedet, sociale påvirkning. Det er sket med bror _____. Hans sind er hele tiden blevet bebyrdet. Han har kun haft lidt anledning til at vinde sine børns hengivenhed eller give dem de nødvendige begrænsninger og vejledning.

Der er mange på colleget som behøver en grundig omvendelse. Lad ingen forsøge at se splinten i din broders øje, når de har en bjælke i deres eget øje: Enhver bør rense sit eget sjæletempel fra dets besmittelse. Lad misundelse og jalousi gå sammen med det ophobede skrald. Ophøjede privilegier og himmelske evner, købt til os for en uendelig omkostning, gives os frit for vor antagelse af det. Gud holder os hver især ansvarlig for det mål af lys og privilegier han har givet os. Og hvis vi nægter at give Gud forøgelsen af de talenter, han har betroet os, forspildes vi hans gunst.

Professor _____ ville have tjent dig godt, hvis han ikke var blevet smigret af nogle og fordømt af andre. Han blev forvirret. Han har karaktertræk der må undertrykkes. I deres begejstring har nogle givet ham for meget tillid og ros. Nogle har sat mennesket dér, hvor det vil svært for mennesket at opdage sig selv og finde sit virkelige ståsted. Han er blevet forkastet af begge partier i menigheden, fordi de ikke har givet agt på Guds Ånds formaninger. Dette er uretfærdigt for ham. Han er fornyligt kommet til troen og var ikke rede til den udvikling der er sket.

[93] [Hvor lidt vi dog ved om den indflydelse, vore handlinger vil øve på vor egen og andres fremtid! Mange mener, det har ringe betydning, hvad de gør. Det vil ikke gøre dem nogen skade at overvære denne koncert eller at forene sig med verden i hin fornøjelse, hvis de ønsker det. På denne måde leder og behersker Satan deres ønsker og de betænker ikke, at det kan få de mest skæbnesvangre følger. Det

kan blive det led i begivenhedernes kæde, der binder en sjæl fast i Satans snare og bestemmer dens evige ruin.

Hver handling, ligegyldig hvor lille, har sin plads i livets store drama. Betænk, at ønsket om en eneste tilfredsstillende af appetitten bragte synden med dens forfærdelige følger ind i verden. Guds sønners vanhellige ægteskaber med menneskenes døtre førte til det store frafald, der endte med verdens ødelæggelse ved en vandflod. Den ubetydeligste selvnudnyttelse har ført til store revolutioner. Dette er tilfældet nu. Der er meget få, som er forstandige. Ligesom Israels børn vil de ikke agte på råd, men følger deres egen tilbøjelighed. De forener sig med verdslige elementer ved at overvære sammenkomster, hvor der vil blive lagt mærke til dem og viser således vejen og andre følger efter. Hvad der een gang er blevet gjort, vil de selv og mange andre gøre igen. Hvert skridt, som disse tager, gør et varigt indtryk ikke blot på deres egen samvittighed og deres vaner, men på andres. Dette forhold giver menneskelivet en overvældende betydning. *Vejl f menigh* bd. 1 side 485]

Mit hjerte skælver dag efter dag og nat efter nat for vore menigheder. Mange kommer frem, men på det tilbagegående spor. „Retfærdiges sti vokser i glans til højlys dag.“ Deres march er fremad og opad. De vokser fra styrke til styrke, fra nådegave til nådegave og fra herlighed til herlighed. Dette er alle vore menigheders privilegier. Men, oh, hvor anderledes har det ikke gået dem! De behøver guddommelig oplysning. De må vende helt om. Jeg ved hvad jeg siger. Hvis de ikke bliver virkelige kristne, vil de gå fra svaghed til svaghed, splittelsen vil øges og mange sjæle vil føres til fortabelse.

Alt hvad jeg kan sige til jer er: Tag det lys op som Gud har givet jer og følg det, uanset hvad det koster jer. Det er jeres eneste sikkerhed. I har et arbejde med at komme i harmoni og måtte Herren hjælpe jer til at gøre det også hvis selvet korsfæstes. Tag det lys op som er blevet ringeagtet og forkastet. Tag det op i ydmyghed, med bæven og frygt. Det gamle Israels synd var at ignorere Guds udtrykte vilje og følge deres egen vej, efter uhelligede hjerters ledelse. Det moderne Israel følger hurtig i deres fodspor og Herrens mishag hviler ligeså sikkert over dem.

Det er aldrig svært at gøre hvad vi kan lide at gøre, men at gå direkte imod vore tilbøjeligheder er at løfte et kors. Kristus bad om at hans disciple måtte blive ét, ligesom han var ét med Faderen.

Denne enhed er Kristi legitimation overfor verden, at Gud har sendt ham. Når egenviljen aflægges angående disse ting, vil der være en sammenslutning af troende sammen med Kristus. Alt dette, bør der bedes og arbejdes målbevidst for og derved besvares videst muligt Kristi bøn for enhed i hans menighed.

Avind og dadlesyge

AVIND OG DADLESYGE

[Det smerter mig at sige, at der er ustyrlige tunger blandt menighedens medlemmer. Der er falske tunger, som lever af at gøre fortræd. Der er lumske, hviskende tunger. Der er sladder, uforskammet indblanding i andres anliggender, spottende hentydninger. Nogle af dem, der ynder sladder, drives af nysgerrighed, andre af misundelse og mange af had til dem, gennem hvem Gud har talt irettesættende. Alle disse uharmoniske elementer er i virksomhed. Nogle lægger skjul på deres virkelige mening, medens andre er ivrige efter at fortælle alt det onde, de ved eller har mistanke om hos en anden.

Jeg så, at selve forsværgelsens ånd, der gerne vil forvandle sandhed til løgn, godt til ondt, uskyld til forbrydelse, nu er virksom. Satan hoverer over tilstanden blandt dem, der bekender sig til at være Guds folk. Medens mange forsømmer deres egne sjæle, spejder de ivrigt efter en anledning til at kritisere og fordømme andre. Alle har karaktermangler og det er ikke vanskeligt at finde noget, som den misundelige kan udlægge til deres skade. „Se,“ siger disse selvbestaltede dommere, „her har vi jo *kendsgerninger*. Vi vil fremføre mod dem en anklage, som de ikke kan frigøre sig for.“ De afventer en passende anledning og så fremkommer de med deres bylt af sladder og disker op med deres lækkerbiskener. [95]

I bestræbelsen for at gennemføre deres vilje står sådanne, som af naturen har en stærk fantasi, i fare for at bedrage både sig selv og andre. De samler på uovervejede udtalelser, en anden er kommet med og betænker ikke, at ordene måske var overilede og derfor ikke er udtryk for talerens virkelige mening. Men disse uoverlagte bemærkninger, der ofte er så intetsigende, at de ingen opmærksomhed fortjener, lægges under Satans forstørrelsesglas, betragtes og gentages, indtil muldvarpeskud bliver til bjerge. Adskilte som de er fra Gud, bliver de, der nærer ond mistanke, et bytte for fristelse. De er næppe vidende om, hvor stærke deres følelser er, eller om virkningen

af deres ord. Medens de fordømmer fejl hos andre, ligger de selv under for langt større fejl. Et følgerigtigt liv — hvilket klenodie!

Er der ingen venlighedens lov, som vi bør overholde? Har kristne mennesker fået myndighed af Gud til at kritisere og fordømme hverandre? Er det hæderligt eller endog blot ærligt, at man under venskabs maske leder en andens læber til at meddele hemmeligheder, som er blevet betroet til den pågældende og derpå gør brug af den således erhvervede kundskab til skade for vedkommende? Er det kristenkærlighed at opsamle hvert løbende rygte, at blotlægge enhver ting, der vil mistænkeliggøre en andens karakter og derpå fryde sig over at kunne bruge dette til skade for den pågældende? Satan hoverer, når han kan bagvaske eller såre en Kristi efterfølger. Han er „brødrenes anklager“. Skal kristne hjælpe ham i hans arbejde?

[96] Guds altskuende øje lægger mærke til alles mangler og til den herskende lidenskab hos enhver; dog bærer han over med vore fejltrin og ynkes over vor svaghed. Han byder sit folk at opelske den samme medlidende og overbærende ånd. Sande kristne vil ikke fryde sig over at kunne blotte andres fejl og mangler. De vil vende sig bort fra det skammelige og vanartede og fæste deres tanker ved det, som er tiltrækkende og elskeligt. Al kritik og hvert bebrejdende eller dømmende ord vil smerte en kristen.

Blandt dem, der bekender sig til sandheden, har der altid været mænd og kvinder, som ikke har indrettet deres liv efter dens helliggørende indflydelse, sådanne, som er utro, men dog bedrager sig selv og ansporer sig selv til synd. Vantroen viser sig i deres liv, deres opførsel og karakter og dette frygtelige onde virker ligesom et kræftsår.

Hvis alle, der bekender sig til at være kristne, brugte deres forskningsevner til at undersøge, hvilke onder de trænger til at rette på hos sig selv, i stedet for at tale om andres fejl, ville der i dag råde en sundere tilstand i menigheden. Nogle kan være ærlige, når det intet koster, men når selviske hensyn betaler sig bedst, glemmes ærligheden. Ærlighed og egoisme kan ikke samarbejde i det samme hjerte. I tidens løb vil enten selviskheden fordrives og kærligheden herske enerådende, eller hvis selviskheden næres, vil kærligheden glemmes. De kommer aldrig overens; de har intet til fælles. Den ene er Ba'als profet, den anden er Guds sande profet. Når Herren samler sine juveler, vil de sande, de oprigtige og de ærlige blive betragtet

med velbehag. Engle er beskæftigede med at lave kroner til sådanne og på disse stjernebedækkede kroner vil det lys, der udstråler fra Guds trone, genskinne med funklende glans.

Vore brødre prædikanterne lader sig tit føre bag lyset ved omtale af vanskeligheder i menigheden og alt for ofte gør de hentydninger til dem i deres prædikener. De bør ikke opmuntre menighedens medlemmer til at klage over hinanden, men bør sætte dem til at [97] udspejle deres egne handlinger. Ingen bør tillade sine egne følelser af fordom og harme med hensyn til andres fejl at gøre sig gældende; alle bør vente tålmodigt, indtil de har hørt begge sider af sagen og så ikke tro andet, end hvad nøgne kendsgerninger tvinger dem til at tro. Den sikre fremgangsmåde i ethvert tilfælde er, at man ikke hører på et ondt rygte, før den bibelske regel er blevet nøje efterfulgt. Dette vil gælde nogle, som på listelig vis har arbejdet for at lede intetanende personer til at udtale sig om anliggender, som var dem uvedkommende og som det ikke ville gavne dem noget at have kendskab til.

For jeres egne sjæles skyld, mine brødre, hav Guds ære alene for øje! Tænk mindst muligt på jer selv. Vi nærmer os tidens afslutning. Ransag jeres bevæggrunde i evighedens lys. Jeg ved, I behøver at være ængstelige; I afviger fra de gamle landemærker. Jeres såkaldte videnskab undergraver grundlaget for kristelige principper. Den vej, I visselig ville følge, om I skilte jer fra Gud, er blevet åbenbaret for mig. Sæt ikke lid til jeres egen visdom. Jeg ved, at jeres sjæl er i overhængende fare. For Kristi skyld, ransag og se, hvorfor I har så ringe lyst til de religiøse ting.

Herren prøver og forsøger sit folk. Når det gælder jeres egen mangelfulde karakter, kan I være lige så strenge og kritiske, som I ønsker; men vær venlige, medlidende og høflige mod andre. Stil dig daglig det spørgsmål: Er jeg sund lige ind til kernen, eller er der falskhed i mit hjerte? Bed Herren inderligt om at frelse jer fra ethvert bedrag på dette punkt. Det gælder evige interesser. Medens så mange higer efter ære og er griske efter vinding, vær I, mine brødre, ivrige efter at søge forvisningen om Guds kærlighed, idet I råber: Hvem vil vise mig, hvordan jeg kan gøre min kaldelse og udvælgelse urokkelig?

Satan studerer omhyggeligt de synder, som ligger i menneskenes væsen og begynder derpå sit arbejde for at forlede og besnære dem.

[98] Vi er omgivet af de sværeste fristelser, men der er sejr for os, dersom vi på mandig vis kæmper Herrens kampe. Alle står i fare. Men dersom I vandrer i ydmyghed og bøn, vil I komme ud af den lutrende proces mere dyrebare end det fine guld, ja end Ofirs guld. Hvis I er ligegyldige og undlader at bede, vil I være som lydende malm og en klingende bjælde.

Nogle har næsten forvildet sig i vantroens labyrint. Til sådanne ønsker jeg at sige: Løft jeres sind ud af dette spor! Fæst det ved Gud! Jo mere inderligt tro og hellighed knytter jer til den Evige, desto tydeligere og klarere vil I se, at hans handlemåde er retfærdig. Gør livet, det evige liv, til målet for jeres stræben!

Jeg kender jeres fare. Hvis I taber tilliden til *Vidnesbyrdene*, vil I blive ledet bort fra den bibelske sandhed. Jeg har næret frygt for, at mange ville indtage et spørgende, tvivlende standpunkt og i min ængstelse for jeres sjæle ønsker jeg at advare jer. Hvor mange vil agte på advarselen? Hvis I med jeres nuværende syn på *Vidnesbyrdene* skulle få et vidnesbyrd, der går jer imod og irttesætter jeres fejl, ville I så føle jer fuldstændig fri til at modtage eller forkaste en del deraf, eller det alt sammen? Det, som I vil være mindst tilbøjelige til at tage imod, er netop, hvad I mest behøver. Gud og Satan arbejder aldrig i fællesskab. *Vidnesbyrdene* bærer enten Guds stempel eller Satans. Et godt træ kan ikke bære rådden frugt, ej heller kan et råddent træ bære god frugt. Af deres frugter skal I kende dem. Gud har talt. Hvem bævede for hans ord? *Vejl f menigh* bd. 2 side 19-22]

Herrens dag er for hånden

HERRENS DAG ER FOR HÅNDEN

[„Nær er Herrens dag, den store, den er nær og kommer hastigt. Hør, Herrens dag, den bitre! Da udstøder helten skrig. Den dag er vredens dag, en trængselens og nødens dag, en ødelæggelsens og ødets dag, en mørkets og mulmets dag, en skyernes og tågens dag, en hornets og krigsskrigets dag imod de faste stæder og imod de knejsende tinder. Over menneskene bringer jeg trængsel; som blinde vanker de om, fordi de syndede mod Herren.“

[99]

„Til den tid skal det ske: Jeg ransager Jerusalem med lygter og hjem søger mændene der, som ligger i ro på deres bærm, som siger i deres bjerge: „Herren gør hverken godt eller ondt.“ „Saml jer, saml jer, I folk, som ej kender skam, før I endnu er blevet som flyvende avner, før Herrens glødende harme kommer over eder, før Herrens vredes dag kommer over eder. Søg Herren, alle I ydmyge i landet, som holder hans bud, søg retfærd, søg ydmyghed! Måske kan I skjule jer på Herrens vredes dag.“

Vi er nær ved tidens afslutning. Det er blevet åbenbaret for mig, at Guds gengældende straffedomme allerede er i landet. Herren har givet os varsel om de begivenheder, der er ved at skulle finde sted. Lys skinner fra hans ord, men mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene. „Når de siger: „Fred og ingen fare!“ da er undergangen pludselig over dem... og de skal ingenlunde undslippe.“

Det er vor pligt at spørge om årsagen til dette forfærdelige mørke, for at vi må kunne afholde os fra den handle måde, hvorved menneskene har påført sig en så stor forblindelse. Gud har givet verden anledning til at kende og lyde hans vilje. Han har i sit ord givet dem sandhedens lys, han har sendt dem advarsel, råd og formaning; men kun få vil lyde hans røst. Ligesom tilfældet var med jødefolket, hovmoder de fleste endog blandt bekendende kristne sig af deres ophøjede fortrin, men giver ikke Gud noget til gengæld for disse store velsignelser. I uendelig nåde sendes der nu et sidste advarsels-

[100] budskab til verden for at forkynde, at Kristus står for døren og for at henlede opmærksomheden på Guds brudte lov. Men ligesom folket før syndfloden med foragt forkastede Noas budskab, således vil de forlystelsessyge i vor tid forkaste Guds trofaste tjeneres budskab. Verden fortsætter sin uforanderlige kredsløb, nu som altid optaget med sine gøremål og sine fornøjelser, medens Guds vrede er i færd med at skulle hjem søge dem, der overtræder hans lov.

Vor medlidende Genløser forudså de farer, hans efterfølgere ville være omgivet af i denne tid og han har givet dem en særskilt advarsel: „Vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer. Thi som en snare skal den komme over alle dem, der bor på hele jordens flade. Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske og til at bestå for Menneskesønnen.“ Hvis menigheden følger den samme vej som verden, vil den dele deres skæbne. Og fordi den har haft større lys, vil den endog få hårdere straf end de ubodfærdige.

Som et folk bekender vi os til at have sandheden fremfor alle andre folk på jorden. Så bør da også vort liv og vor karakter være i harmoni med en sådan tro. Vi står lige foran den dag, da de retfærdige ligesom dyrebart korn vil blive bundet sammen i neg til den himmelske lade, medens de gudløse i lighed med ugræsset samles sammen til ilden på den store yderste dag. Men „lad hveden og ugræsset gro sammen til høsten.“

I udførelsen af livets pligter vil de retfærdige helt til det sidste komme i berøring med de gudløse. Lysets børn findes spredt omkring iblandt mørkets børn, for at alle må kunne se modsætningen. Således skal Guds børn „forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.“ Den guddommelige kærlighed, der gløder i hjertet og den kristelige harmoni, der giver sig til kende i livet, vil for verdens mennesker være som et glimt af himmelen, så de må kunne se og værdsætte dens glans.

[101] Lige tiltrækkes af lige. De, der drikker af den samme velsignelsens kilde, vil slutte sig nærmere sammen. Sandheden, som bor i troende menneskers hjerter, vil føre til en velsignet og lykkelig sammensmeltning. Således besvares Kristi bøn om, at hans disciple må blive ét, ligesom han var ét med Faderen. Ethvert virkelig omvendt hjerte vil stræbe efter denne enhed.

Mellem de gudløse vil der råde en falsk harmoni, som kun delvis skjuler en stedsevarende uenighed. I deres modstand mod Guds vilje og hans sandhed vil de være enige, medens de i alle andre henseender splittes af had, kappestrid, misundelse og dødelig strid.

Det rene og det værdiløse metal er nu så sammenblandet, at kun den evige Guds skarptseende øje med sikkerhed kan skelne mellem dem. Men hellighedens og sandhedens moralske magnet vil tiltrække og samle det rene metal, medens den vil bortstøde det værdiløse og falske.

Herrens dag „er nær og kommer hastigt“; men hvor ser vi den sande adventånd? Hvem bereder sig til at bestå i den fristelsens stund, vi står overfor? Det folk, som Gud har betroet de hellige, højtidelige, prøvende sandheder for denne tid, sover på sin post. De siger ved deres handlinger: Vi har sandheden, vi er rige, vi har „vundet rigdom og trænger ikke til noget“, medens det sanddru vidne erklærer: Du ved ikke, „at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen“.

Hvilken tro skildring af menighedens nuværende tilstand rummer ikke disse ord „Fordi du..... ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.“ Advarende budskaber, indgivet af Helligånden, frembæres af Guds tjenere, karaktermangler påvises for de vildfarende; men de siger: „Dette beskriver ikke min tilstand. Jeg godkender ikke det budskab, I kommer med. Jeg gør det bedste, jeg kan. Jeg tror på sandheden.“

Den onde tjener, som sagde i sit hjerte: „Min herre lader vente på sig“ bekendte sig til at vente på Kristus. Han var en „tjener“, i det udvortes optaget med at tjene Gud, medens han i sit hjerte havde givet efter for Satan. Han fornægter ikke sandheden åbenlyst, men i sit liv åbenbarer han hjertets stemning — at Herrens komme lader vente på sig. Blind selvsikkerhed gør ham ligegyldig angående evige interesser. Han godkender verdens grundsætninger og indretter sig efter dens sædvaner og skikke. Egoisme, verdslig stolthed og ærgerrighed får overhånd. Af frygt for, at hans brødre kunne komme til at stå højere end han, begynder han at forklejne deres arbejde og drage deres bevæggrunde i tvivl. Således slår han sine medtjenere. Efter som han fjerner sig fra Guds folk, slutter han sig mere og mere til de gudløse. Han „spiser og drikker med svirebrødre“ forener sig med de verdslige og bliver delagtig i deres ånd. Således lules han i

[102]

en kødelig tryghed og overvældes af glemsomhed, ligegyldighed og dorskhed.

Selve begyndelsen til ondet var forsømmelse af årvågenhed og bøn, derefter kom forsømmelse af andre religiøse pligter og således forberedtes vejen for alle de synder, som fulgte efter. Enhver kristen vil blive bestormet af verdens tillokkelser, af den kødelige naturs krav og af Satans umiddelbare fristelser. Ingen er tryg. Uanset hvilken erfaring vi har haft, uanset hvor høj vor stilling måtte være, behøver vi at våge og bede uden afbrydelse. Vi må daglig beherskes af Guds ånd, ellers beherskes vi af Satan.

Frelsruens undervisning til disciplene blev givet til gavn for hans efterfølgere i enhver tidsalder. Da han sagde: „Vogt jer!“ havde han dem for øje, der levede nær ved tidens afslutning. Det er vor opgave hver for sig at nære Helligåndens kostelige dyder i hjertet.

[103] Satan arbejder med en aldrig svigtende ihærdighed og anspændt energi for at drage Kristi bekendende efterfølgere ind i sine rækker. Han virker „med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortæbes.“ Men Satan er ikke den eneste arbejder, der støtter mørkets rige. Enhver, som opfordrer til synd er en frister. Enhver, som efterligner den store bedrager, bliver hans medhjælper. De, der ved deres indflydelse støtter en ond gerning, udfører trællearbejde for Satan.

Handlingen åbenbarer principper og bevæggrunde. Mange, der bekender sig til at være planter i Herrens vingård, bærer frugt, som viser, at de kun er torne og tidsler. En hel menighed kan billige nogle af sine medlemmers urigtige handlemåde, men denne billigelse beviser ikke, at det urigtige er rigtigt. Den kan ikke gøre tjørnebær til vindruer.

Hvis nogle, der bekender sig til at tro den nærværende sandhed, forstod deres sande stilling, ville de forfærdes over Guds barmhjerlighed. Hele deres indflydelse har været i modstrid med sandheden, i modstrid med advarselens røst, i modstrid med Guds folk. De udfører Satans gerning. Mange er blevet så forblindede af hans forførelser, at de aldrig vil forvinde det. Et sådant frafald kan ikke forekomme uden at blive årsag til mange sjæles fortabelse.

Menigheden har fået advarsel på advarsel. Guds folks pligter og farer er tydeligt blevet åbenbaret. Men det verdslige element har vist sig at være for stærkt for dem. Sæder, skikke og moder, der leder sjælen bort fra Gud, har i årevis vundet terræn trods Helligåndens

advarsler og overtalelser, indtil deres veje til sidst synes at være rette i deres øjne og Åndens stemme kan næppe høres. Ingen kan sige, hvor langt han vil kunne gå i synd, når han først overgiver sig i den store forførrers vold. Satan for ind i Judas Iskariot og formåede ham til at forråde sin Herre. Satan ledte Ananias og Safira til at lyve imod Helligånden. De, der ikke er helt overgivet til Gud, kan ledes til at gøre Satans gerning, medens de smigrer sig med, at de er i Kristi tjeneste.

Brødre og søstre, jeg formaner jer: „Ransag jer selv, om I er i troen; jer selv skal I prøve!“ For at kunne holde kristenkærlighedens varme og renhed ved lige kræves der en stadig forsyning af Kristi nåde. Har I gjort brug af ethvert middel til, „at jeres kærlighed stadig må blive mere og mere rig“, „så I kan skønne, hvad der er det væsentlige“ og fyldes „med retfærdigheds frugt, som skyldes Jesus Kristus, Gud til ære og pris?.“

[104]

Mange, som burde holde fast ved retfærdighed og renhed, har åbenbaret en svaghed og ubeslutsomhed, der har ansporet Satan til angreb. De, der undlader at vokse i nåden og ikke søger at nå op til det højeste ideal i det guddommelige, vil blive overvundet.

For en kristen er denne verden et fremmed land, et fjendeland. Medmindre han tager den guddommelige rustning til sit forsvar og bruger Åndens sværd, vil han blive et bytte for mørkets magter. Alles tro vil blive prøvet. Alle vil blive lutret, ligesom guld lutres i ilden.

Menigheden er sammensat af ufuldkomne, fejlende mænd og kvinder, som kræver en stadig udøvelse af kærlighed og overbærenhed. Men der har været en lang periode med almindelig udbredt lunkenhed; en verdslig ånd, som er kommet ind i menigheden, har medført en frastødende holdning, kritik, had, trætte og ugudelighed.

Hvis der var mindre prædiken af mænd, som er vanhellige i hjerte og vandel og hvis der blev anvendt mere tid til at ydmyge sjælen for Gud, kunne vi have håb om, at Herren ville komme jer til hjælp og læge jeres frafald. En stor del af den senere tids prædiken afføder en falsk tryghed. Betydningsfulde interesser i Guds sag kan ikke ledes på en klog måde af dem, der har haft så lidt virkelig forbindelse med Gud, som tilfældet er med nogle af vore prædikanter. At betro virksomheden til sådanne mænd er som at sætte børn til at styre store fartøjer til søs. De, som er blottet for himmelsk visdom, blottede for Guds levende kraft, er ikke kompetente til at styre evangelieskibet

[105] mellem isbjerge og storme. Menigheden gennemgår mange alvorlige kampe, men medens den er i fare, vil mange betro den i hænder, som visselig vil påføre den forlis. Vi behøver nu en lods om bord, for vi nærmer os havnen. Som et folk skulle vi være verdens lys. Men hvor mange er ikke uforstandige jomfruer, som ingen olie har sammen med deres lamper. Måtte al nådes Gud, som er rig på miskundhed og fuld af forladelse, forbarme sig over os og frelse os, for at vi ikke skal omkomme sammen med de gudløse!

I denne kampens og prøvelsens tid trænger vi til al den støtte og trøst, vi kan hente fra rigtige principper, fra en fast religiøs overbevisning, fra en blivende forvisning om Kristi kærlighed og fra en rig erfaring i det, som hører Gud til. Kun som følge af en stadig vækst i nåden vil vi kunne må frem til fuld modenhed som mænd og kvinder i Kristus Jesus.

Oh, hvad kan jeg sige for at åbne blinde øjne og oplyse den åndelige forstand! Synden må korsfæstes. En fuldstændig moralsk fornyelse må virkes ved Helligånden. Vi må have Guds kærlighed sammen med en levende, blivende tro. Dette er guldets, som er lutret i ilden. Vi kan få det hos Kristus alene. Enhver oprigtig og alvorlig søgende vil blive delagtig i den guddommelige natur. Hans sjæl vil blive fyldt af en stærk længsel efter at kende fylden af den kærlighed, som overgår al kundskab; efter som han gør fremgang i det guddommelige liv, vil han blive bedre i stand til at fatte de ophøjede, forædlede sandheder i Guds ord, indtil han forvandles ved beskuelse og sættes i stand til at genstråle sin Genløseres lignelse. *Vejl f menigh* bd. 2 side 11-16]

Ukloge ægteskaber

UKLOGE ÆGTESKABER

[Det er blevet vist mig de unge i dag ikke har nogen klar forståelse af den fare de står overfor. Der findes mange som Gud gerne vil bruge på forskellige steder i sit værk, men Satan binder dem så fast i sit garn at de bliver fremmede for Gud og ubrugelige i hans værk. Satan er skarpsindig og udholdende. Han ved nøjagtig hvor han skal angribe den som er uforsigtig og uopmærksom og det er en skræmmende kendsgerning at kun de færreste undslipper hans greb. Mange ser ikke faren og tager ikke de nødvendige forholdsregler. Så slår fjenden til og får dem til at binde sine varmeste følelser til hverandre, uden at søge råd hos Gud eller hos dem han har sendt for at advare, irettesætte og formane. De føler sig selvtilstrækkelige og vil ikke høre om nogen begrænsninger. *Det kristne hjem* side 60-61]

[106]

Dit tilfælde, bror ____, er en stærk illustration på dette. Du er blevet bedåret af giftetanker. Ligesom andre, som har tankerne i den retning, at advarslerne fra Guds tjenere kun har en lille indflydelse på dig. Jeg er blevet vist hvor let du påvirkes af omgivelserne. Omgås du dem, som er af ringere støbning, vil du blive ligesom dem. Hvis du ikke har kærligheden og gudsfrygten for øje, vil deres tanker blive dine tanker; hvis de mangler ærbødighed, vil du også blive uærbødig, hvis de var overfladiske og søgte fornøjelser, ville du gå med på den samme sti, med en iver og udholdenhed, der var en bedre sag værdig.

Den unge dame, du har givet din hengivenhed til, har ikke dybde eller karakter. Hendes liv har været intetsigende og hendes tanker snævre og overfladiske. Alligevel har du hårdnakket nægtet at lade dig råde af din far, din kærlige søster, eller af dine venner i menigheden. Jeg kom til dig som Kristi ambassadør; men dine stærke følelser, din selvtilstrækkelighed, lukkede dine øjne for faren og dine øre for advarslerne. Du har været ligeså hårdnakket som om ingen

andre vidste lige så meget som du selv, eller som om din frelse var afhængig af, at du fulgte din egen vurdering.

[107] Skulle enhver ung, som bekender sandheden, gøre det du har gjort, hvilke forhold ville familierne og menigheden så have? Overvej den vanærende indflydelse du har udvist over for dine forældre, ved din egenvilje og selvtilstrækkelighed. Du er iblandt dem, der beskrives som berusede og højt?svævende. Denne forgabelse har fået dig til at miste interesse for religiøse ting og kun tænke på dig selv, i stedet for Guds ære. Intet godt kan komme af denne intimitet eller hengivenhed. Guds velsignelse vil ikke være med i en så egenmægtig opførsel som du udviser. Du bør ikke være så ivrig efter at gå ind i et ægteskabsforhold og påtage dig familiebyrder før du har befæstet din egen karakterstyrke ordentligt. Jeg betragter dig som i stort mørke, ude af stand til at erkende din fare.

Sandheden fornyer dit liv og din karakter og du vinder brødrenes tillid; men Satan så at han mistede dig og derfor øgede han sine anstrengelser for at indvikle dig i sin listige snare og har haft fuldstændig held med det. Din hidtil uopdagede svaghed, udvikles nu. Du ser ikke din tilstand, selvom den er meget åbenbar for andre. Lyset kommer ikke til et menneske, som ikke gør noget for at få det. Da du så at dine brødre og søstre græmmede sig over din adfærd, så var det tid for dig at stoppe og tænke over hvad du gjorde, bede meget og rådføre dig med erfarne mænd i menigheden og i taknemmelighed, tage imod deres råd.

„Men“, siger du, „skulle jeg følge brødrenes mening, uanset mine egne følelser?“ Jeg svarer: Menigheden er Guds beskikkede myndighed på jorden. Kristus har sagt: „Hvad I binder på jorden, det skal være bundet i himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i himmelen.“ Der er i det hele taget for lidt respekt for medlemmernes meninger i den samme menighed. Det er manglende agtelse for menighedens opfattelse, der skaber så mange problemer blandt brødre. Menighedens øjne må kunne se ind i de enkelte medlemmer, det som den fejlende ikke kan se. Nogle få personer kan være ligeså blinde som den, der fejler, men flertallet i menigheden, er en kraft, som burde kontrollere de enkelte medlemmer.

[108] Apostlen Peter siger: „Ligeså skal I unge underordne jer de ældre; og ifør jer alle ydmyghed over for hverandre; thi Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde.“ Paulus forma-

ner: „Vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed!“ „og underordner jer under hverandre i ærefrygt for Kristus.“ „Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv.“ Hvis menighedens råd og anvisninger ikke kan respekteres, er den i faktisk uden kraft. Gud har sat en røst i menigheden, som skal styre dens medlemmer.

Hvis du føres mere ved sandheden, end ved vildfarelse, vil du være villig til adlyde dine forældre og vise helligt hensyn til menighedens stemme. Dine bønner har været med sigte på at gennemføre det, du mener er rigtigt, uanset dine forældres eller menighedens ønsker. I hele dit liv, har du langt det meste af vejen, været påvirket af selvished. Ofte skal der gøres et stort offer for at indvilge i betingelserne, nedlagt i Guds ord og handle ud fra princip.

„Skal forældre da,“ spørger du, „udvælge en ledsager uden hensyn til sønnens eller datterens tanker og følelser?“ Jeg vil rette spørgsmålet til dig, som det bør: Skal en søn eller en datter vælge en ledsager uden først at rådføre sig med forældrene, når et sådant skridt kan påvirke forældrenes lykke væsentligt, hvis de kan lide deres børn? Og skulle det barn, upåagtet dets forældres råd og bønner, blive stædigt ved, med at gå sin egen vej? Jeg vil svare bestemt: Nej; om han aldrig bliver gift. Det femte bud forbyder en sådan handlemåde: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!“ Her er et bud med et løfte, som Herren med sikkerhed vil fuldbyrde for dem som adlyder dette.

Kloge forældre vil aldrig vælge ledsagere til deres børn uden respekt for deres ønsker. Ingen har aldrig haft noget sådant i sinde over for dig. Men det som unge i dag kalder *kærlighed* er kun blinde indskydelser, som sammen med Satan omgiver dem med bedrag. [109]

Skulle du, min bror, tage til vort college nu, som du har planlagt, frygter jeg for hvad du vil gøre der. Dit udtrykte ønske om at have en dames selskab, hvorend du tager hen, viser mig at du langt fra, kan få gavn af Battle Creek colleet. Den forgabelse der er over dig er mere satanisk end guddommelig. Jeg ønsker ikke at du skal blive skuffet over Battle Creek. Der er reglerne strenge. Dér er kurmageri ikke tilladt. Skolen ville ikke være noget værd for de studerende, hvis de blev indviklet i kærlighedsaffærer som du har været. Vort college ville hurtigt demoraliseres. Forældre sender ikke deres børn til vort

college eller til vore virksomheder for at begynde et elskovssygt, sentimentalt liv, men for at blive uddannet i videnskab eller lære trykkekunst. Var reglerne så slappe, at de unge blev forvirrede og bedårede af det modsatte køns selskab, som du har været for nogle måneder siden, ville deres formål med at tage til Battle Creek være spildt. Hvis du ikke kan få dette helt ud af tankerne og tage derhen i lærvillighed og med fortsættelse at vække dig til de alvorligste, ydmyge, oprigtige anstrengelser, bede at du må have en tæt kontakt med Gud, så ville det være bedre om du blev hjemme.

[110] Skulle du tage af sted, bør du forberede dig på at modstå fristelser og fremhæve professorers og læreres anvisninger, lade din indflydelse være helt på disciplinens og ordnens side. Gud har udtænkt at alle, som arbejder i hans sag skal underkaste sig hinanden, parat til at modtage råd og belæring. De bør oplære sig selv, i den strengeste mentale og moralske disciplin, så de ved at fremhjelpe Guds nåde, kan være udrustet i sind og hjerte til at oplære andre. Inderlig bøn, ydmyghed og alvor må kombineres med Guds hjælp, for menneskelige svagheder og menneskelige følelser stræber hele tiden efter overherredømmet. Enhver må rense sig selv ved lydighed mod sandheden og med øjnene rettet mod Guds herlighed, vil han fornede selvet og ophøje Jesus og hans nåde. Ved derved at hele tiden gå frem mod lyset, vil han blive kendt med Gud og få hans hjælp.

Nogle af dem, som går på colleget, udnytter ikke deres tid ordentligt. Fuld af ungdommens livsmod, ser de bort fra de grænser de skal holde sig inden for. Især gør de oprør mod regler, der ikke lader unge herrer give deres opmærksomhed til unge damer. En sådan adfærd kendes ganske godt i denne degenererede tidsalder. På et college hvor så mange er samlede og efterligner verdens skikke, vil vende tanker i en retning, der hæmmer deres jagt efter kundskaber og deres interesser for religiøse ting. Forgabelsen fra både de unge mænd og kvinders side viser manglende dømmekraft, når de har en sådan hengivenhed til hinanden under skoleopholdet. Ligesom i dit tilfælde, styrer blinde impulser fornuften og dømmekraften. Under dette fortryllende bedrag lægges det store ansvar, enhver oprigtig kristen har, til side; og dør åndeligt og dømmekraften og evigheden mister deres vældige betydning.

[Alle evner som bliver angrebet af den blinde kærlighedens smitsomme sygdom bliver slavebundet og forkrøblet. Mange synes at miste al sund fornuft og deres opførsel vækker modvilje hos alle som kender dem.] Min bror, du har gjort dig selv til genstand for snak og har gjort dig selv ringe for dem, hvis anerkendelse du burde værdsætte. [I mange tilfælde fører sygdomskrisen til et forhastet og umodent ægteskab. Når den første spænding er ovre, når forelskens fortryllende kraft har forladt dem, vågner de måske op og ser deres virkelige situation. De passer ikke sammen, men er bundet til hinanden med livsvarige bånd. Et højtideligt løfte binder dem sammen og det er med tungt hjerte de ser fremtiden i møde. I stedet for at gøre det bedste ud af situationen, vil mange svigte sit ægteskabsløfte eller gøre det åg som de frivillig har taget på sig, så tungt og plagsomt som muligt. Der er ikke få, som har taget sit eget liv i fortvivlelse over sin skæbne. *Det kristne hjem* side 63]

[111]

Omgang med den forfængelige, overfladiske og skeptiske vil avle moralsk fordærv og ruin. Frimodige, ivrige unge herrer eller damer kan have noget tiltalende i deres henvendelser; de kan have strålende evner og være dygtige til at få det dårlige til at se godt og tiltrækkende ud. Sådanne personer vil fortrylle og forføre visse mennesker og sjæle vil gå tabt, som følge deraf. Ethvert menneskes tanker og handlinger udstråler en usynlig atmosfære, som ubevidst indåndes af alle, som kommer i kontakt med ham. Dette atmosfære lades ofte med ødelæggende indflydelse og når denne indhaleres, er moralsk fordærv den sikre følgevirkning.

Min kære broder, om jeg dog kunne gøre dig klar over din sande tilstand. Du må angre, ellers vil du aldrig se himmelens rige. Mange unge mænd og kvinder som bekender sig gudsfrygt, ved ikke hvad det vil sige at følge Kristus. De efterligner ikke hans eksempel, med at gøre godt. Kærlighed og taknemmelighed mod Gud springer ikke op i deres hjerter, den udtrykkes ej heller i deres ord og handlinger. De har ikke selvfornegetelsens ånd, de opmuntrer heller ikke hinanden til hellighed. Vi mangler ikke unge folk i Guds højtidelige værk, som bekender Kristus, men ikke har moralsk styrke til at tage standpunkt, hos de ædruelige og våge i bøn og som har deres samtale i himlen, hvorfra de ser efter Frelseren. Vi er ikke overdrevent ivrige efter at unge tager til Battle Creek, som bekender at være sabbatsholdere, men som ved deres valg af kammerater viser deres lave moral.

[112]

Døren til vort college vil altid være åben for dem, som ikke bekender religion og de unge der kommer til Battle Creek kan få dette ureligiøse selskab, hvis de vælger det. Hvis de har de rigtige motiver for at omgås disse og tilstrækkelig åndelig styrke til at modstå deres indflydelse, vil de have kraft til det gode; selvom de er elever kan de blive lærere. Den sande kristen vælger ikke uomvendtes selskab for den kærlighedsatmosfære der omgiver deres ureligiøse liv, eller vækker beundring og får bifald, men for at viderebringe lys og kundskab og bringe dem op til et ædelt, ophøjet stade, den evige sandheds brede platform.

En person med rene motiver, som vil gøre sig klogere så hans evner kan bruges rigtigt, vil være en kraft for det gode på skolen. Han vil have en dannende indflydelse. [Når forældre forsvarer deres børns klager over skolens myndighed og disciplin, forstår de ikke, at de øger de demoraliserende kræfter, der nu hersker i forfærdelig stor udstrækning. Enhver indflydelse, som de unge er omgivet af, må være på den rette side, for ungdommens gudløshed er tiltagende. *Barnet i hjemmet* side 313]

[Hos verdslig ungdom bliver gerne interessen for selskab og fornøjelser den altopslugende lidenskab. At være optaget af klæder og gå på besøg, at give efter for appetit og lidenskab og at hvirvle rundt i malstrømmen af selskabelige udsvævelser, synes at være det store mål i livet. De bliver ulykkelige og usikre dersom de bliver overladt til sig selv. Deres højeste ønske er at blive smigret og at gøre indtryk på andre. Og når denne sygelige trang ikke bliver tilfredsstillet, synes livet helt uudholdeligt. *Det kristne hjem* side 354]

[113] Dem, som vil tage hele Guds rustning på og hellige nogen tid hver dag til meditation og bøn og studere skrifterne, vil knyttes til himmelen og vil få en frelsende, forvandlende indflydelse på dem omkring sig. Store tanker, en ædel higen, en klar forståelse om sandheden og pligtfølelse over for Gud, vil blive deres. De vil længes inderligt efter renhed, efter lys, efter kærlighed, efter alle himmelsk fødte nådegaver. Deres inderlige bønner vil komme ind bag sløret. Denne klasse vil have en helliget frimodighed til at komme ind i nærheden af den Uendelige. De vil mærke himlens lys og herlighed for sig og vil blive rensset, ophøjet og forædlet ved dette indgående kendskab med Gud. Dette er den sande kristnes privilegium.

Abstrakt meditation er ikke nok; travlt arbejde er ikke nok; begge er nødvendige for at danne en kristen karakter. Den alvorlige og stille bønns styrke, bereder os til at modstå samfundets forlokkelser. Og alligevel skal vi ikke lukke os selv ude fra verden, for vor kristne erfaring skal være lys for verden. Selskab med ikke-troende vil ikke skade os, hvis vi blander os med dem for at knytte dem til Gud og er åndeligt stærke nok til at modstå deres indflydelse.

Kristus kom til verden for at frelse den, for at knytte faldne mennesker til den ubegrænsede Gud. Kristi efterfølgere skal være kanaler for lys. Fastholdes fællesskabet med Gud, må de give dem, i mørke og vildfarelse, de bedste velsignelser de kan få fra himmelen. Enok blev ikke besmittet af synden, der hærgede på hans tid; hvorfor har vi så brug for den nu? Men vi må, ligesom vor Mester, have medfølelse for lidende mennesker, ynkes over den lidende og vise et ædelt sind for den trængendes, plagedes og fortvivledes følelser og fornødenheder.

Dem som virkelig er kristne vil søge at gøre godt mod andre og samtidig vil føre deres samtale og adfærd så de fastholder en stille, helliget fred i sindet. Guds ord kræver at vi skal være ligesom vor Frelser, vil bære hans billede, efterligne hans eksempel, leve hans liv. Selviskhed og verdslighed er ikke frugterne på det kristne træ. Ingen kan leve for sig selv og stadig nyde Guds bifald.

5.sept., 1879.

ADVARSLER OG IRETTESETTELSE

Der er et element i menigheden i ____ der er stik imod dets åndelige interesser. Der er en stor mangel på vital gudsfrygt, på erfaringsmæssig religion. Jeg nævner ingen navne. Lad enhver søge sit eget hjerte og forstå sine egne ufuldkommenheder. Der er nogle som læner sig mod verden og altid fornedrer religionens standard ved deres verdslige omgang. De har ikke Guds kærlighed i deres hjerter. De er til svag hjælp, hvor menigheden virkelig har brug for hjælp. Deres åndelige svaghed er et resultat af deres egen uvillighed til at bære byrder, når og hvor de kan hjælpe mest. Men når de selv har lagt en plan og har fundet på noget, så er de villige til at påtage sig ansvar; det er deres hensigt at gå deres egen vej. Hvis det var på en hellig måde, ville det ikke være så dårligt; men det er det ikke.

Der er stor mangel på nidkære og uhildede medarbejdere i Guds sag. Et Kristus?elskende helliget medlem, vil gøre mere for menigheden end et hundrede halvt?omvendte, uhelligede, selvtilstrækkelige medarbejdere. Det er umuligt for menigheden at være en levende, aktiv menighed, hvis dets medlemmer ikke er villige til at bære byrder og påtage sig ansvar. I menighedssammenhæng bringes forskellige temperamenter og naturer sammen. I ____menigheden er der nogle få gudfrygtige, trofaste sjæle, som beder meget, som bærer byrder for menigheden og hvis lykke er dens medlemmers lykke. Her, ligesom andre steder, arbejder Satan konstant på at trække ned og demoralisere. Det er sjælefjendens arbejde at svække og ødelægge enhver organisation, som kunne forherlige Gud hvis den havde fremgang.

[Ofte har unge mennesker taget imod sandheden og glædet sig over samfundet med Gud, men efter en tid har Satan fanget dem i sit garn, gennem ukloge forbindelser og ulykkelige ægteskaber. Han så at dette var den mest virkningsfulde måde at lokke dem bort fra hellighedens sti.] For en tid, bar nogle af disse unge evangeliets rustning med værdighed og ynde. Ligeså længe som hjerte og sind var

underlagt den guddommelige vilje, var der fremgang, men da øjnene veg bort fra Jesus og blev tiltrukket uværdige mål, så var det at selvet blev fremherskende, at kødelig forstand overgik klog dømmekraft og renhed og den kristne rustning blev regnet for tung at bære af de yngre. Den ville passe for gamle, erfarne evangelie?soldater, men den var for tung til de unge. Fristeren kom med mange antydninger for at skabe flygtighed og vaklen på den kristne vandring. [*Det kristne hjem* side 60]

Deres frelses Kaptajns belæring var: „Pas på, vær årvågne!“ „at I ikke skal falde i fristelse!“ men der var for mange problemer med at vogte sjælen godt og Satans bedrageriske kraft og det bedragede hjerte blev lokket bort fra Kristus. Hvis disse unge mænd og unge kvinder havde tænkt over apostlens ord: „I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt“, så ville de føle sig fri til at tilbageholde det fra Gud som han har købt for en uendelig pris.

Der er ikke en ung blandt et hundrede som føler sit gudsgivne ansvar. Enhver fysisk og mental evne bør der værnes omhyggeligt om og bruges bedst og højest muligt for at fremskynde Guds herlighed. Dem som fordærver deres kræfter og således misbruger Guds gaver, vil blive draget til regnskab for det gode de kunne have gjort, hvis de havde benyttet sig af den fortjeneste, Jesus Kristus gjorde. Gud gør krav på enhver evnes udbytte.

Der er unge i ___ menigheden, som burde opdyrke den kristne standhaftigheds gave og vokse op til at blive troens mænd. De bør blive faste, urokkelige, med rod og grundfæstede i sandheden. Menigheden behøver netop den hjælp, som Gud har tænkt sig de skulle give. Dem som bekender hans navn, har ikke helliget deres kræfter fuldt og helt til ham, men har i et vist mål, givet dem til Satans tjeneste. Disse har frarøvet Gud og gør det stadig. Ligesom den upålidelige forvalter som fik talenter betroede, har de skjult Guds gaver i verden. [116]

En anden stor skade for menigheden i ___ har været det materiale den er lavet af. Dette materiale må smeltes ved Guds Ånd. Slaggerne ses i grove og skarpe karaktertræk, som kunne være fjernet, hvis disse personer var Kristi elever. Men de har ikke til fulde adskilt sig selv fra verdens ånd og påvirkning. De berøver Gud ved dagligt at blande hans tid, hans talenter og hans styrke med et verdslig element. Disse kræfter kan ikke tilbageholdes fra Gud, uden at det fører til

evigt fordærv. I er blevet købt for en uendelig pris også hvis I går fortabt, fordi I ikke vil frelses på Guds bestemte måde.

Hellige engle våger med inderlig interesse, for at se om menighedens medlemmer vil ære deres Forløser, for at se om de vil sætte sig selv i forbindelse med himmelen og ikke længere bedrage Herren, som de bekender at elske, ære og tjene. Gud kalder på sine egne. I er hans, som skabninger og dobbelt igen ved løskøbelse. Men når I lader uhelligede lidenskabers ild lyse op i øjnene, når I siger ord der driver hellige engle bort fra jer, når I tænker ondt om jeres brødre, når I vanhelliger jeres hænder med ugudelig vinding, giver I efter for jeres medlemmer, som uretfærdighedens instrumenter.

[117] Bror ___, Jeg så at „for let“ stod skrevet ved dit navn i himmelens protokol ?, for let i tålmodighed, overbærenhed, selvkontrol, ydmyghed og sagtomdighed. Mangel på disse himmelske nådegaver vil med vished lukke himmelens porte for dig. Dit legeme, din sjæl og hele dit væsen med alle dets evner, kræver Gud som sit. Det heftige, ustyrlige temperament må overvindes. Åndelig sygdom er det sikre resultat af at give plads for irritation, beklagelse og knurren. Denne sjælssygdom var du selv skyld i. Hold op med at beklage dig, hold op med at være hårdnakket, hold op med at forkæle dig selv og være en modig tapper mand for Gud. Jesus elsker dig. Har han ikke gjort rigelige tilvejebringelser for dig, at du skal få hjælp, når du kommer hen til vanskelige steder? „Hvad mer,“ siger han, „var at gøre ved vingården, hvad lod jeg ugjort? Hvi bar den vilde druer, skønt jeg ventede høst af ædle?“ De frugter Kristus kræver, efter den udholdende omsorg hans menighed har fået, er tro, tålmodighed, kærlighed, overbærenhed, himmelsk?sindethed, ydmyghed. Dette er frugtklasserne som modnes i storm, skyer og mørke, såvel som i solskin.

Bror ___ er tilsluttet menigheden, men ikke til Herren. Hans religion er lam. Han er ikke helt med Gud; han er fyldt med selviskhed. Han har mistet meget ved at komme sammen med mennesker, som ikke har Kristi ånd. Han lider mangel i næsten alle nådegaver. Han er unyttig for sig selv og en stor anstødssten for menigheden. Kære bror, Satan har styret dig i stor grad; dine tanker er ikke helligede, dine handlinger er ikke i overensstemmelse med den sande kristne. Du har pådraget dig selv sygdomme; du må være din egen helbreder, ved at hjælpe den guddommelige Læge. Din moralstyrke er svag

fordi den mangler næring. Du sulter åndeligt efter bibelsandheden — livets brød. Du har brug for åndelig næring fra den levende Vin. Menigheden får ingen styrke fra dig og i din nuværende tilstand ville det være bedre om den var dig foruden, for som det er nu, kan du ikke styre tingene hvis noget lægger dig i vejen, sætter dig hårdnakket ned og er en dødvægt for menigheden. Du bærer ingen byrder eller lod for for sagen. Gud har båret længe over med dig, men der er en grænse for hans overbærenhed, en grænse du har overskredet, hvor hans Ånd ikke længere vil kæmpe med dig, men overlade dig til din egen trodsighed, besmittet af selvished og fornedret i synd. [118]

Bror ___ har ikke en den rette ånd. Hans førende temperament skader ham, for han egner sig ikke til et sådant arbejde. Han kan ikke gøre nogen godt i menigheden, hvis selvet skal være fremherskende. Større ydmyghed og beskedenhed vil gøre hans arbejde til en velsignelse for menigheden, i stedet for til en byrde.

Bror og søster ___ også over for jeres navne så jeg ordet „for let“ i himmelens protokol. I behøver at blive udtømt for selvished og sjælstemplet rensat. I begge har evner til at gøre godt, men de er ikke helligede. I mangler den gudfrygtige enkelhed meget. Blev menigheden formet efter jeres normer for religion, ville den demoraliseres til en verdslig, uhellig form. I kunne have været til velsignelse for menigheden, men I har svigtet den meget. Jesus påbyder jer at komme ud af verdens ånd. Søster ___, jeg er urolig for dig og for dem du påvirker. Du strækker dig til en lav standard. „Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.“ Med dine ord og handlinger kaster du nu dine frø. Enten sår du til kødet eller til Ånden. På den endelige regnskabsdag, må enhver tage seglet og meje den afgrøde, hans egne hænder har sået.

Din mand går fejl af sit arbejde. Når han ydmyger sit hjerte som et lille barn og når han føler sin egen betydning mindre og sit behov for hjælp fra Gud mere, så kan han bruges til Guds ære. Men sådan som han er, erkender han ikke sagens mangler. Der vises så meget *jeg* og så lidt Jesus i manges liv og karakter, at Gud ikke vil antage noget fra deres hænder. Kun få indser den tids højtidelighed, vi lever i — Guds beredelsesdag er nær. I burde begge omvendes og hellige jeres evner til at finde ud af, hvordan menigheden opbygges, i stedet for at svække den og hjælpe fjenden med at føre dens medlemmer ud i verden. I ville hver dag få en værdifuld erfaring, idet I kommer [119]

frem. Bror ___ har været et en stor hindring for menigheden. Han bør ikke være medlem af menigheden, hvis hans daglige liv ikke stemmer overens med hans bekendelse. Gud anerkender ham ikke som sit barn. I dag står han under mørke magters sorte banner. Satan har fuldstændig kontrol over ham.

Så stærke, nedslående indflydelser som disse, har næsten været for stærk en bølge, for menigheden at modstå. Ti medlemmer, som vandrer i al ydmyghed, ville have langt større kraft over verden, end hele menigheden har, med sit nuværende antal og manglende enighed. Jo mere af det splittede, uharmoniske element, jo mindre kraft vil menigheden have for godt i verden.

Om jeg dog kunne gøre jeres omtågede sanser klare, mine brødre, for den store fare I er i. Enhver handling, god som dårlig, baner vej for dens gentagelse. Hvordan var det i Faraos tilfælde? Der står i den hellige skrift at Gud forhærdede hans hjerte og ved hver gentagelse af lys, i form af Guds kraft, gentages denne udtalelse. Hver gang nægtede han at underlægge sig Guds vilje, hans hjerte blev hårdere og mindre modtagelig for Guds Ånd. Han såede stædighedens frø og Gud lod det vokse op. Han kunne have forhindret det ved et mirakel, men det var ikke hans plan. Han lod det vokse og frembringe en høst af sin egen slags, derved bevises skriftens sandfærdighed: „Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.“ Når et menneske sår tvivl, vil han høste tvivl. Ved at forkaste det første lys og de efterfølgende lys, gik Farao fra en grad af hjertehårdhed til en anden, indtil de førstefødte kolde, livløse former standsede hans vantro og hårdnakkethed for et øjeblik. Og så fortsatte han sin viljefaste vej, besluttet på ikke at overgive sig til Guds vej, indtil han blev oversvømmet af det Røde Havs vande.

[120]

Dette tilfælde er blevet nedskrevet til vor hjælp. Det som skete i Faraos hjerte vil ske i enhver, der ikke værner om lyset og omgående vandrer i dets stråler. Gud ødelægger ingen. Synderen ødelægger sig selv ved sin egen ubodfærdighed. Når en person tidligere ikke har givet agt på Guds Ånds indbydelser, irettesættelser og advarsler, visner hans samvittighed og næste gang han mindes om det, vil det være vanskeligere at afgive lydighed end før. Sådan sker det gang efter gang. Samvittigheden er Guds røst, som høres midt i menneskelige lidenskabers kamp; og når den modsættes bedrøves Guds Ånd.

Vi ønsker alle at forstå hvordan sjælen ødelægges. Det er ikke fordi Gud udsender et dekret, at mennesker ikke skal frelses. Han kaster ikke et mørke ned foran øjnene, som ikke kan gennemskues. Men når mennesket første gang modstår Guds Ånds bevægelse, så er det mindre svært at modstå den anden gang, når det er gjort første gang, endnu mindre tredje gang og langt mindre fjerde gang. Så kommer høsten af vantroens og modstandens frø. Oh hvilken høst af syndighed, er ikke klar for seglet!

[Når bøn i lønkammeret og læsning i skriften bliver forsømt i dag, vil de i morgen kunne undlades med mindre samvittighedsnag. Der vil blive en lang række undladelser, alt sammen som følge af et enkelt frø, der blev sået i hjertets jordbund. På den anden side vil hver lysstråle, der modtages, bringe en lysets høst. Fristelse een gang modstået vil give større kraft til modstand den næste gang; hver ny sejr over selvet vil jævne vejen for højere og ædlere sejre. Hver sejr er et frø, der sås til evigt liv. *Vejl f menigh* bd. 1 side 135]

Der er stor mangel på nidkære, trofaste og selvfornægtende medarbejdere i vore menigheder udover landet. [Ingen kan arbejde i sabbatsskolearbejdet eller i afholdsarbejdet uden at høste en stor høst, ikke kun ved verdens ende, men i det nuværende liv. I de mange anstrengelser på at oplyse og velsigne andre, vil hans egne synspunkter blive klarere og mere tolerante. Jo mere vi bestræber os for at forklare sandheden til andre, med en kærlighed for sjæle, jo tydeligere vil det blive for os selv. Det vil altid åbne sig med ny skønhed og styrke til forståelsen af det der udlægges. *Vejl i sabbatsskolearb* side 13

[121]

Der er nogle gode medarbejdere i din menighed og disse selvfornægtende vil aldrig vide hvor meget godt de har udrettet i deres udholdende arbejde på missionsmarken. Men Herren har krav på flere mænd og kvinder i menigheden, end dem der har efterkommet hans forlangende. Nogle stene i Guds hellige tempel genspejler lyset, som skinner på dem fra Jesus Kristus, medens andre ikke udsender lys og derved klart afslører at de ikke er levende stene, udvalgte og dyrebare. De er ikke opbyggelige, kun bønneløse, snaksagelige og ureligiøse. Sande kristne vil efterligne det mønster de har fået af vor Frelser og vil være ydmyge, beskedne, sagtmodige, overbærende, milde, lette at bede om noget, fri fra opblæsthed og hårdnakkethed.

De unges farer.

[122] Hr. ___ har en natur som Satan spiller på med stor succes. Dette eksempel skal lære de unge en lektie om ægteskaber. Hans hustru har fulgt følelserne og impulserne, ikke fornuften og dømmekraften, da hun valgte en ledsager. Var deres ægteskab et resultat af sand kærlighed? Nej, nej; det var et resultat af impulser, — blind, uheldigt, lidenskab. Ingen af dem var overhoved forberedt for ægteskabslivets ansvar. Da alt det nye blev gammelt og de blev bekendt med hinanden, blev deres kærlighed så stærkere, deres hengivenhed dybere og deres liv blandet i en skøn harmoni? Det blev helt modsat. De værste karaktertræk blev uddybet, fordi de blev brugt og i stedet for at ægteskabslivet blev lykkeligt, blev det med større problemer, især for hustruen. Gud har i sin barmhjertighed prøvet hende, sparet hendes liv, forlænget hendes prøvetid, for at hun kan få udmærkelse til det fremtidige liv

Hendes mand har en meget mangelfuld karakter. Uden en fuldstændig forvandling ved Guds nåde, vil han ikke kunne knytte sig til nogen kvinde i et ægteskab. Han er så gennemsyret af selvet, så helt overgivet til selviske vaner og magelighed, at han selv behøver at komme under tugt, end at have noget at gøre med at sin hustrus eller børns tugtelse. Dette menneskes tanker er kommet i en ringere støbeform. Han har ansporet grove og ubehagelige karaktertræk og det viste sig for mig, at hans evne at give efter også er ret sjældene. Der er kun et håb og det er at han vil kunne se sig selv og derved foragte og væmmes ved sig selv, så han søger et nyt hjerte, blive født igen og blive et nyt menneske i Kristus Jesus. Han burde blive en omhyggelig mand. Flid vil være af største fordel for ham. Hans løbevej er modbydelig for Gud, i denne indbyder han til fristelser. Hans uhøflighed, hans trusler, hans utæmmelige og uvenlige ånd, vil gøre ham til en forbandelse for sig selv og for andre. Hans optræden mod sin hustrus moder har været uforskammet og udannet. [Både mand og hustru burde gøre det til deres livsstudium at finde ud af hvordan man kan undgå alt som skaber strid og hvordan men skal opfylde ægteksabspagten. *Det kristne hjem* side 63]

Netop disse uheldige ægteskaber fylder sabbatsholdernes rækker. Gud ønsker at hans børn skal være lykkelige og, hvis de vil lære af ham, vil han frelse dem fra den daglige lidelse, der kommer

på grund af ulykkelige forbindelser. [Mange ægteskaber som bliver indgået i dag, kan ikke føre til andet end elendighed. Alligevel bliver de unge grebet af tidsånden. Satan får dem til at tro at de må hurtigst muligt blive gift, dersom de skal blive lykkelige, selv om de hverken er i stand til at styre sig selv eller forsørge en familie. De som ikke er villige til at tilpasse sig efter hverandre, burde ikke gå et så alvorligt skridt. Dette er en af de farligste faldgruber i vor tid og mange får ødelagt både dette liv og det evige. *samme*] Indbildning og elskovsyg sentimentalisme, burde der vogtes imod ligesom med spedalskhed. Rigtig mange unge mænd og kvinder i denne tidsalder i verden er mangelfulde i dyder; derfor er der brug for stor forsigtighed. En dydig karakter er grundlaget der skal bygges på; men hvis grundlaget er væk, er bygningen værdiløs. Dem som har bevaret en dydig karakter, selvom de mangler andre ønskværdige egenskaber, kan virkelig være af moralsk værdi.

[123]

For at menigheden kan vokse må dens medlemmer værne omhyggeligt om kærlighedens dyrebare plante. Lad den få enhver mulighed for at vokse, så den kan blomstre i hjertet. Enhver sand kristen vil i sit liv udvikle denne guddommelige kærligheds kendetegn; han vil åbenbare en tålmodighed, en godgørenhed og være fri af misundelse og skinsyge. Denne karakter videreført i ord og handling vil ikke tilbagevise og vil ikke være utilgængelig, kold og ligegyldig over for andre. Den person som opdyrker kærlighedens dyrebare plante, vil være selvfornægtende og ikke give efter for selvkontrol, heller ikke når han provokeres. Han vil ikke tillægge andre forkerte motiver og onde hensigter, men vil føle noget dybt over for synden, hvis den opdages i nogen af Kristi disciple.

Kærlighed praler ikke af sig selv. Den er et ydmygt element; der aldrig får et menneske til at prale og juble over sig selv. Kærlighed til Gud og vore medmennesker vil ikke åbenbares i ubesindeige handlinger den vil heller ikke få os til at være hovne, kritiserende eller diktatoriske. Kærlighed opblæses ikke. Hjertet, hvor kærligheden regerer, vil ledes til en mild, venlig og medfølende optræden mod andre, hvad enten de passer til vor fantasi eller ikke, hvad enten de respekterer os eller behandler os dårligt. Kærlighed er et aktivt princip; andres bedste fremholdes altid for os, derved afstås vi fra tankeløse handlinger, medmindre vi svigter vort mål — at vinde sjæle for Kristus. Kærlighed søger ikke sit eget. Den vil ikke få

[124]

mennesker til at søge deres eget behag eller give efter for selvet. Den er den respekt vi giver til *jeg'et*, som så ofte forhindrer kærlighedens vækst.

[Der findes mange mennesker med mere eller mindre tilfældig baggrund som Gud ønsker at dygtiggøre til tjeneste i verden og som han vil give del i himmelens herlighed, men Satan arbejder uafbrudt for at kuldkaste hans planer ved at knytte dem til mennesker med en karakter som absolut ikke passer ind i Guds rige. Kun de allerfærreste kommer sejrende ud af sådanne forhold.] Bror ____, du vil gerne forsøge og prøve om du kan være reglens undtagelse. Josef var en af de få, som kunne modstå fristelser. Han viste at han havde øjnene rettet mod Guds herlighed. Han udviste et ophøjet hensyn til Guds vilje, lige meget da han var i fangecellen og stod næst efter tronen. Han tog sin religion med sig, hvor han end gik og i hvilken situation han kom i. Sand religion har en fuldstændig gennemtrængende kraft. Den giver klang til alt hvad mennesker gør. Du behøver ikke at tage ud i verden, for at blive en kristen, men du kan føre din religion med, med alle dens hellige indflydelser, i alt hvad du gør og siger. Du kan udføre de opgaver der hører til den situation Gud har sat dig i, ved at holde hjertet rettet mod himmelske ting og derved bryde fortryllelsen der er over dig nu, i din ukloge omgang. Havde du fulgt lyset, ville du nu kunne undgå de snarer, som dem, der ikke ser Guds vilje har lagt ud, for at indfange dig. [*Det kristne hjem* side 48]

[125] Et andet slående punkt i Josefs' karakter, der er værdig at efterligne for alle unge, er hans dybe sønlige ærbødighed. Da han møder sin far med tårerne strømmende ned ad hans kinder, falder han ham om halsen med en kærlig omfavelse. Han føler næsten at han ikke kan gøre nok for sine forældres velbefindende og passer godt på hans sidste år, med en kærlighed ligeså øm som en moders. Der spares ikke på umagen for at vise sin respekt og kærlighed ved enhver anledning. Josef var et eksempel på hvordan unge burde være. Kærlighed mod din moder ville åbne op for et smukt karaktertræk, som Gud vil anerkende.

Manglende respekt for gudfrygtige forældres råd, er en af denne fordærvede tidsalders mest fremtrædende synder. Der er mange levnedsløb i vort land som er i mørke, blot fordi der er taget skridt i mørket. Ved en ulydighedshandling har mange unge fordærvet hele

deres liv og tynget en kærlig moders hjerte med sorg. Gud vil ikke holde dig skyldfri, hvis du går denne vej. Foragtes en gudfrygtig moders råd, som villigt vil give sit liv for sine børn, overtræder du det femte bud. Du ved ikke hvor dine skridt fører dig hen.

Jeg vil igen tale for en moders krav, en moders kærlighed. Der kan ikke være nogen lavere utaknemlighed end den som viser ulydighedens synd mod en kristen moder. I din barndoms hjælpeløshed, vågede hun over dig; hendes bønner og tårer bevidnede over for himmelen at hun værnede kærligt om dig. For hendes børns skyld, havde hun slidt, udjævnet, belært, bedt og udvist selvfornægtelse. I løbet af hele dit liv, har hendes sande hjerte været bekymret og nidkær for din velfærd. Og alligevel vælger du nu din egen vej; du følger din egen blinde, hårdnakkede vilje, uanset den bitre afgrøde du vil høste og den sorg du vil pådrage hende.

Sygdomme samler sig omkring din moder. Hun har brug for dig; al den omsorg du kan give, vil være meget dyrebar. Hun kan ikke selv se til hendes børn. De føler ingen forpligtelse over for hende. Men du vil finde at det privilegium som er dit lige nu, hurtigt kan gå tabt. Uanset hvad, så tro ikke at skulle du forsømme dine privilegier og pligter som søn, vil din moder lide. Hun har sande venner, som vil nærer privilegiet at give hende den hjælp, som du nægter hende. Gud elsker din moder og vil sørge for hende. Hvis hendes egne børn forsømmer hende, vil han oprejse andre til at gøre det arbejde de kunne have gjort og få den velsignelse som blev givet dem. Det er deres privilegium at gøre hendes sidste dage til de bedste og lykkeligste.

[126]

Jeg siger dig lige ud, Gud er mishaget ved din opførsel. Du har problemer for dig, så du ikke kan se og som kan undgås hvis du vil følge kloge råd. Vor Frelser har gjort dig til genstand for sit utrættelige arbejde og milde omsorg, som du kan blive klog og ikke ruinere dig selv. Han længes inderligt efter dig, i grænseløs medfølelse og kærlighed og udbyrder: „Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! Og I ville ikke.“ Dit uforstandige hjerte har vendt sig fra dine bedste venners råd.

Du har bildt dig selv ind, at du var til stor gavn for menigheden, fordi du var blevet nøje advaret mod at gøre livets store fejltagelser. Det er rigtigt at du, i Jesus Kristus, kan blive til nytte; men uanset

dette, kan Herren og menigheden godt gå videre uden dig. Du kan tilslutte dig Kristi efterfølgeres hær hvis du vil; du kan dele dens kampe og sejre. Men hvis du ikke vælger dette, vil den selvfornægtende hær under korsets blodbestænkte banner rykke frem til sejr og efterlade dig bagved. Hvis du vælger at styre dit eget skrøbelige skib igennem livets stormende vande, må du svare for din indbildskhed og drages til ansvar for følgerne.

[127] Hvis du blot kunne se hvordan du allerede har fået svagere principper, hvis du kunne se hvordan din ære og ærlighed bringes i fare, så vil du kunne se at Gud ikke er med dig og at du ikke burde stå på et så ansvarsbetyngt sted du er på nu. Du er uværdig. Mit hjerte er ganske bedrøvet, når jeg ser hvad du kunne være blevet til, hvis du havde overgivet dig til Gud og set hvilken kraft fjenden har haft over dig.

Sabbatsskolearbejdet er vigtigt og alle, som er interesserede i sandheden bør bestræbe sig for at gøre det godt. Bror ___ kunne have gjort et godt arbejde i denne gren, hvis han og andre i menigheden gik den rette vej. Men han er blevet rost og forkælet for meget. Det har næsten ruineret ham: Herren kan arbejde uden ham, men han kan ikke gøre noget uden Gud. Herren vil betro sit arbejde til mennesker, med rene hænder og rent hjerte; derfor er det en ære at bære ansvar i hans sag.

[Der hør udvises megen omtanke for at gøre afholdsmøderne så opløftende og højnende som muligt. Arbejdet må ikke være af en overfladisk karakter og det må ikke have udseende af at være en forestilling. Har man en forståelse af arbejdets alvorlige karakter, vil det være præget af en høj standard. Der er imidlertid en klasse, som ikke har nogen rigtig respekt for afholdssagen, deres eneste interesse er at vise deres slagfærdighed på platformen. De renfærdige, de hensynsfulde og de, der forstår, hvad formålet er med dette arbejde, bør opmuntres til at gøre en gerning inden for reformens store område. De er måske ikke intellektuelle kæmper, men hvis de er rene og ydmyge, gudfrygtige og oprigtige, vil Herren acceptere deres arbejde. *Helse og livsstil* side 236]

Bogklubber oprettes ret ofte, men i ni ud af ti tilfælde, har de vist sig at være mere til skade for sjæle end til velsignelse. Det er fordi der dannes en forbindelse med verden eller med en klasse som altid har ført bort fra det solide til det overfladiske, fra det virkelige til det

uvirkelige. Bogklubber kunne være af stor fordel hvis de styres af et religiøst element; men før eller siden, får det ureligiøse element næsten en vis magt og får en styrende indflydelse. Netop sådan er det med vore afholdenhedsselskaber. Arbejdets alvor overdækkes med det overfladiske og en stadig fristelse udsættes de unge for, som vi må redde dem fra. [128]

Vi står over for kendsgerningerne. Byrdebærerne blandt os falder fra, i den stille grav. Menighedens aktive medlemmer, sande medarbejdere i alle reformer, er for det meste forbi livets midtpunkt og går tilbage i fysisk og mental styrke. Vi bør se ivrigt efter nogle til at overtage deres pladser. Hvem skal betros menighedens vitale interesser? Dette spørgsmål kan vi stille under største ængstelse: Hvem vil bære ansvar for Guds sag, når nogle få normbærere flere falder fra? Vi kan blot se bekymret på de unge i dag, som dem som må tage disse byrder og hvem ansvarerne må falde på. De må tage arbejdet, hvor andre forlader det; og deres handlingsvej vil bestemmes hvadenten moral, religion og vital gudsfrygt skal herske, eller om det er umoral og synd der skal fordærve og ødelægge alt værdifuldt. Det er måden normen fremføres på nu, der vil afgøre fremtiden.

Forældre, vil I nu, ved jeres handlemåde, vise at sunde begrænsninger, god orden og harmoni og fred skal være fremherskende? eller, skal dem, hvis levemåde viser at de er overfladiske og har et lavt moralsmål, have en dannende og styrende indflydelse? Gud kalder sit troende folk til at knytte sig til ham og rense deres sjæle, ved at vandre ydmygt i Jesu fodspor. Gud kalder på dig, til at bortlægge selviske tanker, klædernes stolthed og selvophøjelse og lade sindets ædle evner styrkes ved anvendelse.

Kunne mænd og kvinder, der bekender de højtideligste sandheder der nogen sinde er frembåret til dødelige mennesker, være oprigtige over for principperne? Hvis de havde en indflydelse, der fik verden til at genspejle hvad den burde; kan deres klæder og samtale være i nøjagtig samstemmighed med deres særlige tro. Dem som er ældre, må uddanne de unge, ved forskrift og eksempel, vise hvordan de indfrier de krav samfundet og deres Skaber har på dem. På disse unge må der lægges alvorlige ansvar. Spørgsmålet går på om de kan beherske sig selv og stå rensede frem i deres gudsgivne manddom, afsky alt som smager af tøjlesløshed og disharmoni. [129]

Hvad kan jeg sige, som gør indtryk på de unge? Aldrig før har der været så meget på spil; aldrig har så tungtvejende grunde virket på en slægt, som den der kommer til nu. Ikke et øjeblik skal de tro at de kan udfylde nogen tillidspost, uden at have en god karakter. De kan ligeså godt samle druer fra torne og figer fra tidsler. En god karakter må opbygges stykke for stykke der, hver dag vokser i forhold til anstrengelserne. De kendetegn som de vil tage med til himmelen, må de opnå ved at bruge evnerne flittigt, udnytte ethvert fortrin Forsynet giver dem og derved knytte sig til al visdoms Kilde. Sigt ikke efter lave normer. Lad ikke jeres tanker komme i en ringere støbeform. Josefs' og Daniels eksempel er gode forbilleder for jer til efterfølgelse, men Kristus er det fuldkomne mønster.

Nogle af brødrene og søstrene i ___ menigheden har gjort et godt missionsarbejde, men deres interesse må ikke dø hen. Nogle få har gjort mere, end deres styrke tillader, men det var deres mad og drikke at gøre den. Alle kan gøre en del i dette arbejde og ingen er undskyldt. [Jesus ønsker, at alle, som bekender hans navn, skal være aktive arbejdere. Det er en nødvendighed, at hvert enkelt medlem bygger på klippen Kristus Jesus. Et uvejr er i anmarch og det vil rive og slide i vor åndelige grundvold og prøve den til det yderste. Undgå derfor sandjorden, se dig om efter klippegrund. Grav dybt ned og læg grundvolden på klippen. Byg, ja byg med evigheden for øje! Byg med tårer, med inderlige bønner. Måtte enhver fra nu af pryde sit liv med gode gerninger. Det er mænd som Kaleb, der er mest brug for i disse sidste dage. *I Mesterens Tjeneste* side 104]

[130]

„Den som ikke er for mig,“ sagde Kristus, „er imod mig.“ [Det er helhjertede, målbevidste mænd og kvinder, som vil holde stand nu. Jesus sorterede på sine disciple flere gange, indtil der til sidst kun blev elleve tilbage og nogle få trofaste kvinder til at danne grundvolden for den kristne kirke. Når byrderne skal bæres, vil nogle holde sig tilbage, men når menigheden er brændende, bliver de grebet af begejstring, synger og skråler og bliver ovenud henrykte. Men vent bare! Når den ikke er brændende varm mere, træder kun nogle få trofaste Kaleb'er frem i forgrunden og står fast på det urokkelige princip. De er saltet, der beholder kraften. Det er når arbejdet går besværligt, at menighederne fostrer gode hjælpere. *samme* s 280]

Oh, om alle som tror den nærværende sandhed ville advares til at søge Herren. Guds uendelige barmhjertigheds tanker og hans ufor-

lignelige kærlighed burde påvirke alle til at efterligne hans eksempel. Men sådan er det ikke. Nogle af vore søstre giver sig for frit af med kærlighed for klæder og udseende, de klæder sig i det hele taget ikke i overensstemmelse med vor hellige tro. Dette er sandt søster _____. Verden burde have et bedre eksempel, end denne søster har givet den. Hun bør føle sit gudsgivne ansvar for at påvirke andre til Kristi side og søge at gøre dem, hun omgås, mindre verdslige. Hun og søster _____ ville få langt mere fordel af menigheden, hvis de ville opmuntre til enkle klæder hos dem selv og andre. De søstre som syer tøj og som ofte studerer modemønstre, får andre i menigheden til at gøre det, som mishager Gud, ved at få dem til at skære og klippe deres klæder efter verdens eksempel. Disse søstres bestræbelser for at gøre godt, ville være langt mere antagelige for Gud, hvis de var mindre klædeglade, mindre billig verdslig snak og mindre rend sammen; mindre beklagelser og knurren imod prædikanter der arbejder for jer og mere bøn og bibellæsning.

[131]

Herren er mishaget med den måde mange i menigheden, er over for de tjenende brødre på. Han påbyder at du skal stoppe din grusomme tale og lade opmuntrende ord gå i stedet for din knurren, beklagelse og uvenlige kritik. Kristus taler til dig i skikkelse af hans hellige og du har foragtet hans råd og forkastet hans irettesættelse. Gør ikke dette længere. Ældre _____ har et arbejde at gøre, ikke kun i øststaterne, men på mange steder. Gud vil være med ham og give ham fremgang, hvis han gemmer sig i Jesus. Han er ikke ufejlbarlig; han kan til tider fejlbedømme. Men vær forsigtig hvordan du omtaler ham, så du ikke risikerer at de ord Gud beder ham sige, ikke har virkning.

Når han ved hvad Guds vilje er, vil han ikke tøve med at gøre den, om det kostede hans liv. Selvom mange af jer kun tænker over hvordan selvet kan behages og få et let liv, er hele hans liv og store interesse hyllet ind i Guds sag. Da han studerede og tænkte over årsagen, havde han nogen gange udvist skarpsindighed, som har fået andre til at misforstå ham. hans mål var ikke at hjælpe sig selv, men den sag han holdt af. Selvom Herren ville have at I skulle holde hans prøvede tjeneres hænder trofast oppe, ville han advare jer imod at give for stor tillid til de, som for nyligt var kommet til troen eller til dem, hvis tidligere liv og arbejde du ikke kendte til.

[132]

Det er jeres privilegium at være en fremgangsrig og lykkelig menighed. Lad enhver af jer søge sit eget hjerte, rens det besmittede sjælstempel og våge i bøn. Vær besluttet på at søge Jesus, indtil I finder ham; slip ikke jeres greb før hans kærlighed bor i jeres hjerter og I har hans ånd som fundament i jeres liv og former jeres karakter. Tro da og med frimodighed kan I nærme jer hans trone og vide at han vil høre jeres bønner.

De unges farer

ARBEJDERE FOR GUD

[*Medarbejdere* i den store høstmark, vi har kun lidt tid igen til at virke. Det er nu den gunstigste anledning, vi nogen sinde vil få og hvor nøje bør ikke hvert øjeblik udnyttes! Vor Genløseres hengivenhed til den gerning at frelse sjæle var så stor, at han endog længtes efter den blodige dåb. Apostlene greb Mesterens nidkærhed og de drog ud med fasthed, ihærdighed og iver for at fuldføre deres gerning i kamp mod fyrstendømmer og magter og med ondskabens åndehær i det himmelske.

Vi lever i en tid, da der kræves endnu større alvor end i apostlenes dage. Men hos nogle af Kristi tjenere er der en følelse af hvileløshed, en lyst til at efterligne moderne vækkelsesprædikanters romantiske stil, et ønske om at udrette noget stort, skabe sensation, blive anset som dygtige talere og selv opnå ære og udmærkelse. Dersom de kunne møde farer og opnå den ære, der tilfalder helte, ville de deltage i virksomheden med aldrig svigtende kraft; men at leve og arbejde som dem, der er næsten ukendte, at slide og opofre for Jesus i ubemærketheden uden at modtage nogen særlig ros af mennesker — dertil kræves der en sund principfasthed og en ihærdighed, som få er i besiddelse af. Hvis man stræbte mere efter at vandre ydmygt med Gud, se bort fra mennesker og kun arbejdede for Kristi skyld, ville langt mere blive udrettet.

[133]

Mine brødre i prædikegerningen, søg Jesus med al ydmyghed og sagtmodighed. Prøv ikke på at henlede menneskenes opmærksomhed på jer selv. Lad dem tabe jer af syne, medens I ophøjer Jesus; lad jeget fortabe sig i ham. Der er for meget hastværk og jag i vor religion, medens Golgata og korset bliver glemt.

Vi befinder os i den største fare, når vi får ros af hinanden, når vi indgår et forbund om at ophøje hinanden. Det magtpåliggende for farisæerne var at vinde ros af mennesker; og Kristus sagde til dem, at dette var al den løn, de nogen sinde ville opnå. Lad os tage

fat på den os beskikkede gerning og udføre den for Kristus; lider vi savn, så lad det være for hans skyld. Vor guddommelige Herre blev fuldkommengjort gennem lidelse. Oh, hvornår skal vi få at se, at mennesker arbejder, som han arbejdede!

Guds ord er vort mønster. Enhver kærlig handling, hvert venligt ord, hver bøn for de lidende og besværede fremlægges for den evige trone og indføres i himmelens uforgængelige regnskab. Det guddommelige ord sender lys ind i den mest formørkede forstand og dette lys bringer de mest kultiverede til at erkende deres udygtighed og syndighed.

[134] Fjenden køber sjæle meget billigt i denne tid. „For intet solgtes I,“ siger skriften. En sælger sin sjæl for verdens bifald, en anden for penge; en for at tilfredsstille lave lidenskaber, en anden for timelig fornøjelse. Sådan handel foregår daglig. Satan giver bud på dem, der er købt for Kristi blod og køber dem billigt på trods af den umådelige pris, der blev betalt for deres genløsning.

Store velsignelser og privilegier tilhører os. Vi kan sikre os de mest værdifulde himmelske skatte. Lad prædikanter og tilhørere huske på, at evangeliets sandhed ødelægger, dersom den ikke frelser. Den, der dag efter dag nægter at høre nådens indbydelse, vil til sidst kunne høre de mest indtrængende henstillinger, uden at det rører hans sjæl.

Som arbejdere for Gud behøver vi en mere glødende gudsfrygt og mindre selvophøjelse. Jo mere jeget bliver ophøjet, desto mere vil troen på Guds Ånds vidnesbyrd aftage. De, der har den inderligste forbindelse med Gud, er sådanne, som kender hans røst, når han taler til dem. De, som er åndelige, opfatter åndelige ting. De vil være taknemmelige, fordi Herren har påpeget deres vildfarelser. hvorimod de, der stoler helt på sig selv, vil se mindre og mindre af Gud i hans Ånds vidnesbyrd.

Vor gerning må være ledsaget af dyb ydmygelse, faste og bøn. Vi må ikke vente, at alt skal være fred og glæde. Der vil komme bedrøvelse; men dersom vi sår med tårer, skal vi høste med frydesang. Mørke og modløshed kan til tider trænge ind i hjertet hos de selvopofrende; men dette taler ikke til deres forklejnelse. Gud har måske til hensigt at lede dem til at søge ham med større alvor.

Hvad vi nu behøver, er mænd som Kaleb, mænd, som er trofaste og sanddru. Dorskhed præger alt for mange menneskers liv i denne

tid. De giver slip, netop når de skulle vise udholdenhed og sætte alle deres kræfter i aktiv virksomhed. Kristi tjener, „vågn op, du som sover og stå op fra de døde og Kristus skal lyse for dig!“ Jeres arbejde smager så meget af jeget, at Kristus bliver glemmt. Nogle af jer forkæles og smigres i for høj grad. Ligesom i Noas dage er der for megen spisen og drikken, planten og byggen. Verden har frastjålet Kristi tjenere deres kraft. Brødre, hvis I ønsker at ikke-troende skal hædre jeres religion, må I selv hædre den ved tilsvarende gerninger. Ved en nær forbindelse med Gud og en streng fastholden ved bibelsk sandhed trods vanskelighed og verdsligt pres kan I indplante sandhedens sæd i jeres børn, således at de som redskaber i Guds hænder sammen med jer vil kunne udføre et virkningsfuldt arbejde i det godes tjeneste. [135]

Mange gøres uarbejdsdygtige både legemligt og åndeligt ved forspisning og ved tilfredsstillelse af vellystige lidenskaber. De dyriske tilbøjeligheder styrkes, medens den moralske og åndelige natur svækkes. Hvilket regnskab vil ikke manges liv opvise, når vi skal samles omkring den store, hvide trone! Da vil de indse, hvad de kunne have udrettet, hvis de ikke havde fordærvet de kræfter, Gud gav dem. Da vil de forstå, hvor højt de kunne være nået i intellektuel udvikling, dersom de havde givet Gud al den fysiske og åndelige styrke, han havde betroet dem. Med kvalfuld anger vil de længes efter at kunne leve livet om igen.

Jeg opfordrer alle dem, der bekender sig til at være lysbærere mønstre for hjorden til at afstå fra al uretfærdighed. Udnyt vel den meget korte tid, I nu har tilbage. Holder I så fast ved Gud og er I så hengiven i hans tjeneste, at jeres gudsfrygt ikke vil svigte jer, når I står ansigt til ansigt med den mest grufulde forfølgelse? Kun en dyb kærlighed til Gud vil holde sjælen oppe under de prøvelser, vi står lige overfor.

Selvornægtelse og korset er vor del. Vil vi tage imod den? Ingen af os må forvente, at en selvopofrende gudhengiven ånd vil kunne udvikles på et øjeblik, når de sidste store prøver kommer over os, fordi vi da behøver den. Nej, visselig ikke. Denne ånd må indflettes i vor daglige erfaring og indgydes i vore børns sind og hjerte både ved forskrift og ved eksempel. Mødre i Israel er vel ikke selv krigere, men de kan opdrage stridsmænd, der vil iføre sig hele rustningen og kæmpe mandigt i Herrens krige.

[136] Prædikanterne og lægfolk behøver nådens kraft til omvendelse, inden de vil kunne bestå på Herrens dag. Verden nærmer sig hastigt det punkt i ugudelighed og menneskelig fordærvelse, da Guds indgriben vil blive nødvendig. Og på den tid bør de, der bekender sig til at være hans efterfølgere, udmærke sig ved deres troskab mod hans hellige lov. De vil bede den samme bøn som David: „Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.“ Og ved deresandel vil de sige: „Derfor elsker jeg dine bud fremfor guld og skatte.“ Selve den foragt, der vises Guds lov, udgør tilstrækkelig grund til, at hans lovlydige folk skulle træde frem til fronten og vise deres agtelse og ærbødighed for hans nedtrådte lov.

„Og fordi lovløsheden tager overhånd, vil kærligheden blive kold hos de fleste.“ Selve atmosfæren er besmittet af synd. Snart vil Guds folk blive forsøgt ved ildprøver og de, der nu synes at være ægte og sande, vil for største delen vise sig at være slet metal. I stedet for at styrkes og befæstes ved modstand, trusler og krænkelser vil de i fejhed stille sig på modstandernes side. Løftet er: „Dem, som ærer mig, vil jeg ære.“ Skal vi være Guds lov mindre hengivne, fordi verden i almindelighed har søgt at gøre den til intet?

[137] Guds straffedomme er allerede udbredt i landet, således som det viser sig i storme, i oversvømmelser, i orkaner, i jordskælv, i farer på land og på hav. Den store „JEG ER“ taler til dem, der gør hans lov til intet. Når Guds vrede udgydes over jorden, hvem vil da kunne bestå? Nu er tiden for Guds folk til at vise deres troskab mod principper. Når Kristi religion bliver ringeagtet og når hans lov er genstand for den største foragt, bør vor nidkærhed være varmest og vor frimodighed og fasthed mest usvigelig. At stille os til forsvar for sandhed og retfærdighed, når flertallet forlader os, at føre Herrens krige, når forkæmperne er få — dette vil blive vor prøve. I denne tid må vi samle varme af andres kulde, frimodighed af andres fejhed og troskab af deres forræderi. Nationen vil stå på den store oprørers side.

Prøven vil visselig komme. For seks og tredive år siden blev det vist mig, at det, som nu foregår, ville finde sted, at overholdelsen af et paveligt bud ville blive påtvunget folket ved en søndagslov, medens Jehovas hellige hviledag ville blive trådt under fødder.

Vor frelses Ohavsmand vil styrke sit folk til den strid, de må tage del i. Når Satan har sat alle sine styrker ind mod Kristi efterfølgere

og døden stirrer dem i øjnene, hvor ofte er det så ikke sket, at alvorlig bøn, opsendt i tro, har bragt Høvdingen over Herrens hær til slagmarken og vendt stridens gang og udfriet de undertrykte!

Nu er tiden, da vi bør forene os nøje med Gud, for at vi kan blive skjult, når hans brændende vrede udgydes over menneskenes børn. Vi er vandret bort fra de gamle landemærker. Lad os vende tilbage. Dersom Herren er Gud, så tjen ham; er det Ba'al, så tjen ham. På hvilken side vil I stå? *Vejl f menigh* bd. 2 side 23-27]

Satans redskaber

SATANS REDSKABER

[Satan benytter mænd og kvinder som redskaber for at anspore til synd og gøre den tiltrækkende. Disse redskaber oplærer han omhyggeligt til således at forklæde synden, at han desto bedre kan ødelægge sjæle og berøve Kristus hans ære. Satan er Guds og menneskets store fjende. Gennem sine redskaber forvandler han sig til lysets engle. I Skrifterne kaldes han en ødelægger, brødrenes anklager, en forfører, en løgner, en plager og en morder. Satan har mange i sin tjeneste, han har størst fremgang, når han kan bruge kristendomsbekendere til sin djævelske gerning. Og jo større indflydelse de har, jo mere ophøjet deres stilling er og jo større kundskab de bekender sig til at have om Gud og hans tjeneste, med desto større held kan han bruge dem. Enhver, som forlokker andre til synd, er hans redskab. *samme s 28*]

Da jeg deltog i en af øststaternes lejr møder, blev jeg præsenteret en fredag for en mand, som havde et telt med adskillige kvinder og børn. Den nat kunne jeg ikke sove; min sjæl var dybt bebyrdet. Da jeg i nattestunden bad til Gud kom jeg tydeligt i tanker om et syn jeg fik for nogle år siden, på det tidspunkt Nathan Fuller blev irettesat for sin handle måde. Den gang fik jeg vist tre mænd som jeg skulle møde, som gjorde den samme synd under bekendelse af gudsfrygt. Denne mand var en af disse. Da jeg frembar mit vidnesbyrd ved formiddagsmødet, hvilede Guds Ånd og kraft over mig; men jeg nævnte ikke de enkelte tilfælde. Senere om dagen følte jeg mig afklaret, med hensyn til min pligt og frembar mit vidnesbyrd, med hans tilfælde som det mest markante. Dette fik denne mand til at gå direkte imod apostlens anvisning om at „holde sig fra det onde i enhver skikkelse!“ Han brød det syvende bud, medens han bekendte at holde de fjerde. Med sine bedrag omgjorde han sig med en kvindes selskab, som fulgte ham fra sted til sted, ligesom en trofast hustru ville ledsage sin mand.

Som et folk, skal der ses på os som særskilt. Vort standpunkt og vor tro adskiller os fra enhver anden trosretning. Hvis vi i liv og karakter ikke er bedre end verdslige, vil de kunne pege med skammens finger på os og sige: „Det er syvende-dags adventister.“ „Vi har her et eksempel på et folk, som holder den syvende-dag i stedet for søndagen.“ Den skamplet som med rette burde sættes på sådanne mennesker, sættes således på alle som samvittighedsfuldt holder den syvende-dag. Oh, hvor meget bedre ville det ikke være, hvis sådanne mennesker ikke gjorde krav på at adlyde sandheden!

Jeg følte at jeg skulle irettesætte det menneske, i Herrens navn — og kalde den kvinde, som var sammen med ham til at drage bort fra ham og afholde sig fra denne fejlplacerede tillid, for ulykke og ruin var på den sti de var gået ind på. himmelens optegnelsesbøger vidner [139] således om denne mand: „En bedrager, en ægteskabsbryder, lister sig stille ind i husene og fører en tåbelig kvinde i fangenskab.“ Hvor mange sjæle ville han ikke ødelægge med hans sataniske sofisteri, vil kun dommen afsløre. Et sådant menneske burde sættes irette og sættes ud af spillet med det samme, så de ikke kan bringe stadig skam over sagen.

[Efter som vi nærmer os afslutningen af jordens historie, trænger vanskeligheder og farer sig tættere ind på os. Blot at bekende sig til gudsfrygt vil intet gavne. Vi må have en levende forbindelse med Gud for med et åndeligt syn at kunne se ondskaben, som på en yderst snu og listig måde sniger sig ind iblandt os gennem sådanne, som bekender sig til vor tro. De største synder indføres ved sådanne, som bekender sig til at være helliggjorte og påstår, at de ikke kan synde. Men mange af disse synder daglig og er fordærvede i hjerte og vandel. De er selvgode og egenretfærdige, idet de opstiller deres eget retfærdighedsideal, men på ingen måde når op til det bibelske ideal. Trods deres ophøjede påstande er de fremmede for forjættelsens pagt. Det skyldes Guds store barmhjertighed, at han bærer over med deres forstokkethed og at de ikke bliver omhugget som dem, der gør jorden nyttig, men fremdeles befinder sig inden for muligheden af tilgivelse. Guds overbærenhed bliver stadig misbrugt og hans barmhjertighed krænket. *samme* s 28] David mente i sin tid at mennesker havde overskredet den langmodige Guds grænser og at han måtte gribe ind med at forsvare sin ære og beherske uretfærdighed.

Mr. ___ er en lov?lærer, der besmitter Guds tempel. Der er knapt nok håb for ham; han har bedraget sig selv og forlokket andre så langt at Satan næsten har fuld kontrol over hans sind og legeme. Hvis hans såkaldte retfærdighedsklæder kan rives af ham og hans modbydelige hensigter og tanker viser sig, så han ikke fortsætter med at føre andre ind på helvedets stier, vil det være hvad vi kan forvente.

[140] Først hadede han Guds advarsler og så modarbejdede han dem, fordi hans onde adfærd blev synlig, i lyset af Guds lov. Det er et af de sørgeligste beviser på syndens forblændende indflydelse som sker i løbet af måneder og år og der vækkes ikke til anger. Vedvarende har han gået den nedadgående kurs. Han føler ingen anger?forbitrelse, ingen frygt for himlens hævn. Hvis han ved løgne og bedrag, kan dække over sine synder, så de ikke kan ses, så er han glad. Al fornemmelse for rigtigt og forkert er død hos ham. En høst ligger foran ham, som han vil forfærdes ved at høste.

Det værste ved den sag er at al hans sataniske arbejde gøres under påskud af at være en Jesu Kristi repræsentant. En synder udklædt som en lysets engel kan gøre så meget skade, at det ikke kan beregnes. Mørke spredes og fytelige planer lægges med fuldt overlæg, for at adskille mand og hustru. Apostlen siger: „Thi til dem hører de, som sniger sig ind i hjemmene og får magt over kvindfolk, der er belæssede med synder og lader sig lede af mange slags begæringer.“ Disse ryggelsløse karaktertræk trænger endog ind i respektable familier og ved deres bedrageriske list og rænker forfører samvittigheden. Fordømte kætterier modtages som sandhed og de mest modbydelige synder begås som retfærdighedens handlinger, for samvittigheden bliver forvirret og bedøvet.

Dette menneske antager den upopulære lære, at den syvende-dag er Herrens sabbat, for at give sin religiøse erfaring udseende af ærlighed. Vore synspunkter er klart blevet defineret i vore publikationer, men, med dette hemmeligholdt, blandede han sandheden med sin egne tilsmudsede kætterier og prøvede at få andre til at tro, at Gud har givet ham nyt lys over bibelen. Når man bekender at have et stort lys til folk, med det fjerde buds sabbat og lignende sandheder, har han over for den troskyldige, givet udseende af at virkelig være ledt af Gud. Men når tilliden een gang er vundet, begynder han sin sataniske fordrejelse af skrifterne fra deres egentlige betydning og

forsøger at bevise at fordømmelse af hor i Guds lov ikke betyder det, der generelt forstås ved det. Han prøver virkelig på at få følsomme kvinder til at tro at det ikke er en synd for Gud, for hustruer at være utro for deres ægteskabsløfte. Han vil endog ikke indrømme at dette er et brud på det syvende bud. Satan fryder sig ved at få syndere ind i menigheden som bekendende sabbatsholdere, selvom de lader ham styre deres sind og hengivenhed, bruge dem til at bedrage og fordærve andre.

[141]

I denne fordærvede tidsalder vil mange findes, som er forblændede for syndens syndighed så de vælger et tøjlesløst liv, fordi det passer hjertets naturlige og forvanskede tilbøjeligheder. I stedet for at se Guds lov i øjnene og bringe deres hjerter og karakter op til Guds standard, lader de Satans agenter oprejse sin standart i deres hjerter. Fordærvede mænd tror at det er lettere at fejlfortolke skrifterne, til at støtte sig i deres uretfærdighed, end at opgive deres fordærv og synd og være ren i hjerte og liv.

Der er flere mennesker med dette præg end mange havde forestillet sig og de vil formere sig, idet vi drager nærmere endetiden. Hvis de ikke er rodfæstede og funderede i bibelsandheden og har en levende forbindelse med Gud, vil mange blive forblindede og bedragede. Usynlige farer omringer vor sti. Vor eneste sikkerhed er konstant årvågenhed og bøn. Jo nærmere vi er Jesus, des mere vil vi få del i hans rene og hellige karakter; og jo mere modbydelig synden synes for os, des mere ophøjet og ønskværdig vil Kristi renhed og klarhed være for os.

For at dække over hans fordærvede liv og få hans synder til at se hamløse ud, vil denne mand bringe eksempler frem fra bibelen, hvor gode mænd er faldet for fristelse. Paulus møder sådanne mænd på sin dag og menigheden er blevet forbandet ved dem, til alle tider. I Milet kaldte Paulus menighedens ældste sammen og advarede dem om hvad de ville komme ud for: „Så giv da agt på jer selv og på hele den hjord, i hvilken Helligånden satte jer som tilsynsmænd, for at I skal vogte Guds kirke, som han købte sig med sit eget blod. Jeg ved, at efter min bortgang skal der iblandt jer komme glubske ulve, som ikke vil spare hjorden. Og af jeres egen midte skal der fremstå mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig. Vær derfor årvågne og kom i hu, at jeg i tre år, nat og dag, er blevet ved med at påminde hver enkelt med tårer.“

[142]

[Den, som undertrykker sandheden ved uretfærdighed, som erklærer, at han tror på den, men som alligevel daglig krænker den ved en selvmodsiggende vandel, overgiver sig i Satans tjeneste og leder sjæle til ødelæggelse. Denne klasse mennesker plejer samkvem med faldne engle og får hjælp af disse til at vinde herredømme over andres sind. Når Satans fortryllende magt behersker et menneske, glemmes Gud og mennesket, som er fuldt af onde forsætter, bliver ophøjet. Disse forførte sjæle øver lønlig ryggesløshed som en dyd. Dette er en art trolddom. Man kan med rette stille det spørgsmål, apostelen rettede til galaterne: „Hvem har forhekset jer, I, hvem Jesus Kristus blev malet for øje som korsfæstet?“ Der er altid en fortryllende magt i kætterier og i ryggesløshed. Sindet bliver i den grad vildledet, at man ikke ræsonnerer fornuftigt og fantasien drager det stadig bort fra, hvad der er rent. Det åndelige syn omtåges og mennesker, hvis moral hidtil har været uplettet, forvirres af de skuffende forfalskninger, der fremholdes af disse Satans redskaber, som udgiver sig for at være lysets budbærere. Det er dette blændværk, der giver disse redskaber magt. Dersom de optrådte frækt og gik åbenlyst frem, ville de blive afvist uden et øjeblikks tøven; men de arbejder først for at vinde sympati og skaffe sig tillid som hellige, selvopofrende Guds mænd. Som hans særskilte sendebud begynder de deres listige gerning for at drage sjæle bort fra retskaffenhedens sti ved forsøg på at gøre Guds lov til intet.

[143]

Når prædikanter således benytter sig af den tillid, folk har til dem og leder sjæle til ødelæggelse, pådrager de sig så meget større skyld end den almindelige synder, eftersom de fører en højere bekendelse. Når himmelens store dagbog åbnes på Guds dag, vil den vise sig at indeholde navnene på mange forkyndere, som gjorde fordring på at være rene i hjerte og i vandel og som bekendte sig til, at Kristi evangelium var dem betroet, men som har benyttet sig af deres stilling til at lokke sjæle til at overtræde Guds lov.

Når mænd og kvinder falder under Satans fordærvende magt, er det næsten umuligt at løse dem ud af den frygtelige snare, således at de aldrig nogen sinde vil nære rene tanker og få klare begreber om, hvad Gud kræver. For disse bedragne menneskers sind står synden som noget, der er blevet helliget af prædikanten og den bliver aldrig betragtet i det afskyelige lys, i hvilket Gud ser den. Når det moralske ideal er blevet sænket i menneskenes opfattelse, forvanskes deres

dømmekraft og de betragter synd som retfærdighed og retfærdighed som synd. Ved omgang med sådanne, hvis tilbøjeligheder og vaner ikke er ophøjede og rene, kommer andre til at ligne dem. Næsten umærkeligt tilegner de sig deres smag og deres principper.

Dersom nogen foretrækker at omgås et menneske med urene tanker og tøjlesløse vaner fremfor at være sammen med den dydige og rene, er det et sikkert fingerpeg om tilsvarende vaner og tilbøjeligheder og om, at den pågældende er kommet ned på et lavt moralsk stade. Disse bedragne, fortryllede sjæle betegner dette stade som et højt og helligt åndens slægtskab — en åndelig harmoni. Men apostelen benævner det „åndelig ondskab på høje steder“, som vi skal bekæmpe af al magt.

Når forførelsen begynder sin forførende gerning, finder han tit, at der er uoverensstemmelse i smag og i vaner; men ved stærke påstande om gudsfrygt vinder han tiltro og når denne er opnået, bruger han sin listige, forførelseriske magt på sin egen måde for at virkeliggøre sine planer. Ved omgang med dette farlige element vænner kvinder sig til at indånde den urene atmosfære og bliver næsten ubevidst gennemtrængt af den samme ånd. Deres personlighed går tabt; de bliver en skygge af deres forfører. [144]

Mænd, som bekender sig til at have nyt lys og gør krav på at være reformatorer, vil have stor indflydelse over en vis klasse mennesker, som er overbeviste om de vildfarelser, der råder i denne tid og som ikke er tilfredse med den åndelige tilstand i menighederne. Hos ærlige, oprigtige hjerter ønsker de at se en forandring til det bedre, en opnåelse af et højere ideal. Dersom Kristi trofaste tjenere ville fremholde sandheden ren og uforfalsket for disse mennesker, ville de tage imod den og rense sig ved at lyde den. Men Satan, der altid er årvågen, følger disse søgende sjæle på deres vej. En eller anden, der fører en høj bekendelse som en reformator, kommer til dem, ligesom Satan kom til Kristus, forklædt som en lysets engel og drager dem endnu længere bort fra rettens vej. Den ulykke og nedværdigelse, der følger i tøjlesløshedens spor, kan ikke beregnes. Verden er vanhelliget af dens beboere. De har næsten fyldt deres ugudeligheds mål; men det, som vil bringe den sværeste gengældelse, er udøvelsen af ugudelighed under gudsfrygtens kappe. Verdens Genløser afviste aldrig sandt anger, hvor stor brøden end var; men han udslynger brændende fordømmelsesdomme mod farisæere og

hyklere. Der er mere håb for den åbenbare synder end for denne klasse mennesker. *Vejl f menigh* bd. 2 side 29-31]

[145] „Derfor [ikke for at modtage sandhedens kærlighed] sender Gud over dem en vildførende magt så de tror løgnen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden.“ Denne mand og de bedragede ved ham, elsker ikke sandheden men finder behag i uretfærdighed. Og hvilket stærkere bedrag kunne komme over dem, end at intet mishager Gud i tøjlesløshed og hor? Bibelen indeholder mange advarsler imod disse synder. Paulus skriver til Titus om dem som „hævder at kende Gud, men i gerning fornægter de ham, afskyelige som de er og ulydige og uduelige til enhver god gerning.“ „Men der optrådte også falske profeter i folket, ligesom der også blandt jer vil komme falske lærere, som vil liste [ikke åbenlyst] fordærvelige vranglærdomme ind, idet de endog fornægter den Herre, som købte dem og bringer hastig undergang over sig selv.] Dem der her tales om, er ikke dem som åbenlyst hævder at ikke tro på Kristus, men dem som bekender at *tro* sandheden og ved deres modbydelighed bringe skam over den, lade den omtales ilde.

„I deres havepsyge vil de udbytte jer med falske ord. Men dommen over dem har fra ældgamle dage været på vej og deres undergang blunder ikke.“ „Men disse mennesker, som spotter det, de ikke kender, skal forgå som fornuftløse dyr, der af naturen er født til at fanges og forgå. De skal bedrages for den løn, de ville vinde ved deres uret. At svire ved højlys dag anser de for en nydelse, disse skampletter og skændselsmennesker. De svælger i deres bedrageriske lyster, mens de frådser sammen med jer; deres øjne er fulde af utugtigt begær og spejder uafledigt efter synd; de lokker ubefæstede sjæle; de har hjertet opøvet i havepsyge, forbandelsens børn som de er; de har forladt den lige vej og er faret vild ved at følge samme vej som Bileam, Beors søn, der gerne ville vinde løn ved sin uret.“

[146] „De er vandløse kilder og tåger, som driver for stormen; dem venter mørke og mulm. Thi de taler overmodige, tomme ord“, praler af deres lys, deres kundskab og deres kærlighed for sandheden, „og lokker i kødeligt begær ved deres løsagtighed dem, som var lige ved at undslippe fra folk, der vandrer i vildfarelse“

[I denne fordærvede tidsalder, da vor modstander, djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge,

finder jeg det nødvendigt at opløfte min røst til advarsel. „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse!“ Der er mange, som besidder glimrende talenter og som på syndig vis bruger dem i Satans tjeneste.

Hvilken advarsel kan jeg give et folk, som bekender sig til at være kommet ud fra verden og at have forsoget mørkets gerninger — et folk, som Gud har gjort til vogtere af sin lov, men som i lighed med det pralende figentræ pranger med deres tilsyneladende frodige grene lige for den Almægtiges åsyn uden dog at bære nogen frugt til Guds ære? Mange af dem nærer urene tanker, vanhellige forestillinger, syndige ønsker og lave lidenskaber. Gud hader den frugt, der frembringes på et sådant træ. Engle, som er rene og hellige, ser med afsky på sådannes færd, medens Satan jubler. Gid mænd og kvinder ville betænke, hvad der opnås ved overtrædelse af Guds lov! Under enhver omstændighed og under alle forhold er overtrædelse en vanære mod Gud og en forbandelse for mennesket. Vi må se den som sådan, hvor smukt den end er forklædt og hvem der end begår den.

Som Kristi sendebud beder jeg jer, som bekender jer til den nærværende sandhed, indstændigt om hurtigt at tage afstand fra enhver tilnærmelse til urenhed og at undgå deres selskab, som kommer med urene antydninger. Afsky disse besmittende synder med det stærkeste had. Fly bort fra dem, der endog i samtale vil lade tankerne gå i et sådant spor; „hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.“

Eftersom de, der øver disse besmittende synder, stadig bliver flere i verden og gerne vil trænge sig ind i vore menigheder, advarer jeg jer imod at give dem rum. Vend jer bort fra forførelsen. Selv om han bekender sig til at være en Kristi efterfølger, er han Satan i menneskeskikkelse; han har lånt himmelens uniform for desto bedre at kunne tjene sin herre. I bør ikke et eneste øjeblik give plads til en uren, forblommet antydning; for endog denne vil besudle sjælen, ligesom urent vand forurener den kanal, hvorigennem det løber.

Vælg fattigdom, forsmædelse, adskillelse fra venner eller hvilken som helst lidelse hellere end at besmitte sjælen med synd. Død hellere end vanære eller overtrædelse af Guds lov bør være enhver kristens motto. Som et folk, der bekender sig til at forfægte reform og hylde de højtideligste og mest lutrende sandheder i Guds ord, må vi løfte banneret meget højere, end tilfældet er for nærværende. Der må hurtigt gribes ind over for synd og syndere i menigheden, for at ikke

andre skal besmittes. Sandhed og renhed kræver, at vi gør grundigere arbejde for at rense lejren fra sådanne som Akan. Lad dem, der har ansvarsfulde stillinger, ikke tåle synd hos en broder. Vis ham, at han enten må aflægge sine synder eller skilles fra menigheden.

Når de enkelte menighedsmedlemmer kommer derhen, at de handler som sande efterfølgere af den sagtmodige og ydmyge Frelser, vil man se mindre af, at synd tilhylles og undskyldes. Alle vil stræbe efter at handle som for Guds åsyn. De vil forstå, at hans altskuende øje hviler på dem og at han kender den lønlige tanke. Karakter og bevæggrunde, ønsker og forsætter er alle klare som solens lys for den Almægtiges blik. Kun få betænker dette. Langt den største del af menneskene indser ikke, hvilket frygteligt regnskab alle overtrædere af hans lov må aflægge for Guds domstol.

Kan I, der bekender jer til at have fået så stort lys, være tilfredse med at stå på et lavt trin? Oh, hvor alvorligt og standhaftigt bør vi ikke stræbe efter den guddommelige nærværelse og efter forståelse af den højtidelige sandhed, at alle tings ende er for hånden og at al jordens dommer står for døren! Hvor kan I sætte jer ud over hans retfærdige og hellige krav? Hvor kan I begå overtrædelse lige for Jehovas øjne? Hvor kan I åbenlyst nære vanhellige tanker og lave lidenskaber over for de rene engle og over for Genløseren, som gav sig selv, for at han kunne forløse jer fra al lovløshed og rense sig selv et ejendomsfolk, nidkært til gode gerninger? Når I beskuer sagen i det lys, der skinner fra Kristi kors, vil så ikke synden forekomme jer at være for ondartet og farlig at befatte sig med, når man står på selve grænsen til den evige verden?

[148]

Jeg taler til vort folk. Dersom I holder jer nær til Jesus og søger at pryde jeres bekendelse med et velordnet liv og en gudelig vandel, vil jeres fødder blive bevaret fra at betræde forbudne stier. Dersom I blot vil våge, stadig våge og bede og dersom I vil gøre alt, som om I befandt jer umiddelbart for Guds ansigt, vil I blive frelst fra at give efter for fristelse og kan have håb om at blive bevaret rene, pletfri og ubesmittede til det sidste. Dersom I holder jeres første fortrøstning fast indtil enden, vil jeres veje blive befæstede i Gud og hvad nåden har begyndt, vil herligheden sætte kronen på i vor Guds rige. Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmødhed, afholdenhed. Imod sådanne er

loven ikke. Dersom Kristus er i os, vil vi korsfæste kødet med dets lidenskaber og begæringer. *samme s 31-33]*

Skal et menneske bedrage Gud?

SKAL ET MENNESKE BEDRAGE GUD?

[Herren har gjort udbredelsen af lys og sandhed på jorden afhængig af frivillige bestræbelser og gaver fra deres side, der har fået del i de himmelske gaver. Forholdsvis få kaldes til at rejse som prædikanter og missionærer, men skarer af mennesker skal arbejde med for at udbrede sandheden med deres midler.

[149] Beretningen om Ananias og Safira er givet os, for at vi må kunne forstå, hvilken synd det er at øve bedrageri med hensyn til vore gaver og ofre. De havde frivilligt lovet at give en del af deres ejendom til Kristi sags fremme; men da de havde fået midlerne i hænde, undslod de sig for at opfylde denne forpligtelse, medens de på samme tid over for andre ønskede at give det udseende af, at de havde givet alt. Straffen over dem blev af en udpræget karakter, for at den måtte kunne tjene som en stedsevarig advarsel for kristne til alle tider. Den samme synd er i en forfærdelig grad fremherskende i nutiden, uden at vi dog hører om nogen så påfaldende straffedom. Herren viser menneskene én gang, med hvilken afsky han betragter en sådan forsyndelse mod hans hellige krav og værdighed og derefter overlades det til dem at følge de almindelige principper i den guddommelige forvaltning.

Frivillige gaver og tiende udgør evangeliets indtægter. Af de midler, der betros menneskene, kræver Gud en vis del — en tiende; men han stiller det frit for alle at sige, hvor meget tienden er og om de vil give mere end dette. De skal give, som de sætter sig for i deres hjerter. Når Guds Ånd ved sin indflydelse påvirker hjertet og der gives løfte om et vist beløb, har den, der gav løftet, ikke længere nogen ret til den helligede del. Han har givet sit løfte i menneskers nærværelse og de tilkaldes som vidner til handlingen. Samtidig har han pådraget sig en i højeste grad hellig forpligtelse til at samarbejde med Herren i opbyggelsen af hans rige på jorden. Løfter af denne art til mennesker ville blive betragtet som bindende.

Er de så ikke end mere hellige og bindende, når de gælder Gud? Er løfter, som prøves for samvittighedens domstol, mindre bindende end skrevne overenskomster med mennesker?

Når det guddommelige lys skinner ind i hjertet med usædvanlig klarhed og styrke, slipper vanemæssig egenkærlighed sit tag og en tilbøjelighed til at støtte Guds sag gør sig gældende. Ingen behøver at vente, at han vil få lov til at opfylde de løfter, som da gøres, uden en indsigelse fra Satans side. Det behager ikke ham at se Genløserens rige på jorden bygget op. Han indskyder den tanke, at løftet var for stort og det kan svække dem i deres anstrengelser for at skaffe sig ejendom eller tilfredsstille deres familiers ønsker. Den magt, Satan [150] har over det menneskelige sind, er forunderlig. Han arbejder på det ihærdigste for at holde hjertet optaget med sig selv.

Det eneste middel, Gud har forordnet for at fremme sin sag, er at velsigne menneskene med sine gaver. Han giver dem solskin og regn; han lader planterne gro; han skænker sundhed og evne til at erhverve midler. Alle vore velsignelser kommer fra hans gavmilde hånd. Til gengæld ønsker han, at mænd og kvinder skal vise deres taknemmelighed ved at give ham en del tilbage som tiende og offergaver som takofre, som frivillige ofre, som syndofre.

Menneskenes hjerter forhærdes ved egenkærlighed og ligesom Ananias og Safira fristes de til at holde en del af summen tilbage, medens de foregiver, at de efterkommer reglerne angående tiende. Skal et menneske bedrage Gud? Dersom der tilflød skatkammeret midler i nøjagtig overensstemmelse med Guds plan — en tiendedel af indtægten — ville der være rigeligt til hans værks fremme.

Nuvel, man siger, kaldet får os til at give til sagen. Gør du? Lad mig da spørge: Er du træt af at tage imod fra Guds godgørende hånd? Ikke før han ophører med at velsigne dig, vil du ophøre med at være forpligtet til at give ham den del tilbage, som han kræver. Han velsigner dig så at det kan være i din magt at velsigne andre. Når du er træt af at modtage, så kan du sige, Jeg er træt af de mange kald til at give. Men, siger nogen, opfordringerne til at yde til sagen vedbliver at komme. Jeg er træt af at give. Gud forbeholder sig en del af alt, hvad vi modtager. Når denne del tilbageleveres til ham, velsigner han den øvrige del; men når den holdes tilbage, kommer der før eller senere forbandelse over det hele. Guds krav kommer først; alt andet kommer i anden række.

[151] I hver menighed bør der oprettes en kasse for de fattige. Lad så hvert medlem bringe Gud et takoffer en gang om ugen eller en gang om måneden, efter som det er mest belejligt. Dette offer vil være et udtryk for vor taknemmelighed for sundhedens gave, for føde og tilstrækkeligt med klæder. Og i samme forhold som Gud har velsignet os med disse goder, vil vi lægge noget til side for de fattige, de lidende og de hjemløse. Jeg ønsker særligt at gøre vore brødre opmærksomme på denne sag. Husk de fattige! Giv afkald på lidt af jeres luksus, ja endog nogle af jeres materielle nydelser og hjælp dem, der kun kan skaffe sig det allernødvendigste af mad og klæder. Hvad I gør for dem, gør I for Jesus. Han gør sig til ét med den lidende menneskehed. Vent ikke, til alle jeres indbildte ønsker er tilfredsstillende. Byg ikke på jeres følelser, således at I giver, når I har lyst til det og holder tilbage, når I ikke har lyst. Giv regelmæssigt, 25 eller 50 pennies eller en dollar om ugen, efter som I gerne ville ønske at se det i himmelens regnskab på Guds dag.

Jeres gode ønsker vil vi takke jer for, men de fattige kan ikke leve af gode ønsker alene. De må have håndgribelige beviser på jeres godhed i form af føde og klæder. Det er ikke Guds mening, at nogen af hans efterfølgere skulle tigge om brød. Han har givet jer i overflod, for at I må kunne skaffe det nødvendige til dem, der ikke ved flid og sparsommelighed selv kan skaffe sig det. Vent ikke, til de gør jer opmærksomme på deres trang. Gør ligesom Job. Hvad han ikke havde kendskab til, undersøgte han. Foretag en inspektionsrunde og find ud af, hvad der trænges og hvordan det bedst kan afhjælpes.

Det er blevet fremstillet for mig, at mange af vort folk raner tiende og offergaver fra Herren og som følge deraf er hans værk i høj grad blevet hindret. Guds forbandelse vil hvile over dem, der lever af Guds nådegaver og dog lukker deres hjerter og intet eller næsten intet gør for at fremme hans sag. Brødre og søstre, hvordan kan den godgørende Fader vedblivende gøre jer til sine husholdere og skaffe jer midler, der skulle bruges for ham, når I tilriver jer det alt sammen og egenkærligt hævder, at det tilhører jer!

[152] I stedet for at give Gud de midler, han har lagt i deres hænder, bruger mange dem til at udvide deres landejendom. Dette onde tiltager blandt vore brødre. De havde alt, hvad de kunne overkomme at passe, men pengekræver eller ønsket om at blive anset for at være lige så velhavende som deres naboer leder dem til at begrave deres

midler i verden og forholde Gud hans retmæssige del. Kan det undre os, om de ikke har lykken med sig og om Gud ikke velsigner deres grøde og de møder skuffelse?

Kunne vore brødre komme i hu, at Gud kan velsigne tyve tønder land og gøre dem lige så frugtbringende som hundrede, ville de ikke blive ved med at begrave sig i jordbesiddelser, men lade deres midler tilflyde Guds skatkammer. „Vogt jer,“ sagde Kristus, „at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer.“ Det behager Satan, at I udvider jeres bøndergårde og anbringer jeres midler i timelige foretagender; for derved hindrer I ikke alene sagen i at gøre fremgang, men ved ængstelse og overanstrengende arbejde formindsker I jeres udsigt til evigt liv.

Vi burde nu give agt på vor Frelasers pålæg: „Sælg, hvad I har og giv almisse! Skaf jer punge, som ikke ældes, en uudtømmelig skat i himlene.“ Nu er tiden, da vore brødre bør formindske deres ejendomme i stedet for at forøge dem. Vi er ved at skulle flytte til et bedre land, det er et himmelsk. Lad os derfor ikke opslå vor bolig på jorden, men lad os samle tingene sammen i et så lille omfang som muligt.

Den tid kommer, da vi ikke kan sælge for nogen pris. Snart vil den befaling udgå, som forbyder menneskene at købe af eller sælge til nogen anden end den, der har dyrets mærke. Vi havde nær oplevet dette i Californien for en tid siden, men det var kun truslen af de fire vinde. De holdes stadig tilbage af de fire engle. Vi er ikke helt klar endnu. Der er stadigt arbejde der skal udføres og så vil englenerne få besked på at give slip, så de fire vinde kan blæse over jorden. Det vil være en afgørende tid for Guds børn, en tid med prøvelser som der ikke har været siden jordens skabelse. Nu er det vores mulighed for at arbejde. *Vejl f menigh* bd. 2 side 34-37]

Der er en uro blandt mange sandhedsbekendere. Nogle ønsker at tage til et andet land eller stat, købe store jorder og gøre omfangsrige forretninger, andre ønsker at tage ind til byen. Således efterlades små menigheder svage og modløse til at dø hen, medens dem, som forlod dem, var tilfredse med at arbejde i mindre målestok og gjorde deres små ting godt, kunne gøre noget godt for deres familier, men ville fritages for at holde sig selv i Guds kærlighed. Mange som flytter bliver skuffede. De mister den smugle de havde, mister sundheden og til sidst opgiver sandheden.

[153]

Herren kommer. Lad enhver vise sin tro ved sine gerninger. Troen på Kristi snarlige genkomst dør ud i menighederne og selviskhed får dem til at berøve Gud, for i stedet at tjene deres egne personlige interesser. Når Kristus er i os, skal vi være selvfornægtende, ligesom ham.

I den forgangne tid er der udvist stor gavmildhed fra vore folks side. De har ikke stået tilbage for at hjælpe de forskellige grene i værket. Men i den seneste tid er der sket en forandring. Især vore brødre i øststaterne, har holdt midler tilbage, medens verdslighed og kærlighed til besiddelser er øget. Der er en voksende ligegyldighed med løfter om hjælp til vore forskellige institutioner og virksomheder. Der ses på bidrag til at bygge en kirke, donere til et college, eller hjælpe i missionsarbejdet som løfter, involverede personer ikke er forpligtet til at fuldføre, hvis det ikke er belejligt. Disse løfter gøres under Guds Ånds hellige indflydelse. Berøv ham da ikke, ved at tilbageholde det som retteligt tilhører ham. Brødre og søstre, se tilbage på jeres liv og se om I har behandlet Gud rigtigt. Mangler I at indløse nogle løfter? Er det tilfældet, så udløs de penge du vil give dem, hvis det står i din magt.

[154] Lyt til Herrens råd: „Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl.“ „Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land.“

Vil I ikke antage de løfter som Herren her giver og lægge selviskheden fra jer og begynde alvorligt på at fremme hans sag? Styrk ikke jeres greb på denne verden, ved at udnytte jeres fattigere naboer, for Guds øjne er over jer; han læser ethvert motiv og vejer jer på helligdommens vægte.

Jeg så at mange holdt midler tilbage og medens de levede beroligede de deres samvittighed med at de vil være næstekærlige i døden. De turde næsten ikke tro og stole på, at Gud ville give dem hvad som helst, medens de levede. Men denne godgørenhed på dødslejet er ikke hvad Kristus forlanger af sine efterfølgere; den kan ikke undskylde den levende selviskhed. Dem som holder fast ved deres ejendomme indtil sidste øjeblik, overgiver dem mere til døden, end

til sagen. Der sker hele tiden tab. Banker svigter og ejendomme går til grunde på mange måder. Mange vil gerne gøre noget, men de udskyder det og Satan forhindrer at midlerne overhovedet kommer ind i skatkammeret. De går tabt før de kommer tilbage til Gud og Satan jubler over at det er sådan.

Hvis I vil gøre godt med jeres midler, så gør det med det samme, så Satan ikke får fat i dem, med sine hænder og derved forhindrer Guds værk. når Herren har åbnet vej for brødre til at bruge deres midler til hans sags fremme, har Satans agenter mange gange fremført nogle forslag, hvor det var tydeligt for brødre at de kunne fordoble deres midler. De tager lokkemaden; deres penge investeres og ofte får de ikke en dollar ud af det.

Brødre, husk på sagen; og når I har midler til disposition, så læg et godt fundament for jer selv til den kommende tid, så I kan tage vare på det evige liv. Jesus blev fattig for jeres skyld, så I ved hans armod kunne blive rige på himmelske rigdomme. Hvad vil I give til Jesus, som har givet alt til jer?

[155]

Det vil ikke få jer til at testamentere jeres velgørenhed efter jeres død. I kan ikke i mindste grad være sikre på at sagen vil blive gavnet af jeres testamenteringer. Satan arbejder med stor dygtighed på at oprøre slægtninge og alle falske standpunkter tages for at vinde for verden det, som højtideligt var tilegnet Guds sag. Meget mindre end den tilegnede sum, bliver modtaget. Satan lægger en protest i mænd og kvinders hjerter, imod at deres slægtninge gør hvad de ville med deres ejendomsoverdragelse. Det er som om de betragter alt Herren har fået, som frarøvelse fra afdøde slægtninge. Hvis I ønsker at jeres midler skal gå til sagen, så giv af dem, af det I ikke virkelig behøver til jeres underhold, medens I lever. Nogle få brødre gør dette og nyder fornøjelsen at være sin egen eksekutor. Skal livet berøves på grund af menneskers begærlighed? for at de ejendomme Gud har lånt dem, ikke skal gøres ubrugelig for evig? Ingen af jer må pådrage jer den uduelige tjeners dom, som gemte Herrens penge i jorden.

Døende næstekærlighed er en dårlig erstatning for levende godgørenhed. Mange vil onde deres venner og slægtninge en meget lille del af deres ejendomme. Derfor går de til deres største Ven, som blev fattig for deres skyld, som led skam, hån og død, så de kunne blive Guds sønner og døtre. Og alligevel forventer de at den retfærdige

død skal føre til evig liv, så denne Ven vil tage dem med til sine evige boliger.

[156] Kristi sag berøves, ikke blot af en strejftanke, men af en uhørt handling. Nej. Ved jeres forsætlighed gennemfører I jeres vilje og sætter jeres ejendomme under ikke-troendes forvaltning. Efter at have berøvet Gud igennem jeres liv, så fortsætter I endda med at berøve ham efter jeres død. Dette gør I endog med jeres fulde samtykke, med et dokument som kaldes jeres testamente. Hvad tror I vil være jeres Mesters vilje mod jer, når I annekterer hans goder således? Hvad vil I sige når der skal aflægges regnskab for jeres forvaltning?

Brødre, vågn op fra jeres selviske liv og virk som pålidelige kristne. Herren kræver af jer at økonomisere med jeres midler og lade enhver dollar, der ikke skal bruges til jeres oprethold, flyde ind i skatkammeret. Søstre, tag den ti-cents, tyve-cents, den dollar som I skulle bruge til slik, flæser eller pyntebånd og giv dem til Guds sag. Mange af vore søstre tjener god løn, men næsten alt bliver brugt på klæders stolthed.

Sagens fornødenheder vil til stadig vokse, idet vi nærmer os tidens afslutning. Der er brug for midler, til at give unge mænd små kurser i vore skoler og berede dem til virksomt arbejde i tjeneste og i sagens forskellige grene. Vi lever ikke op til vort privilegium i denne sag. Alle skoler omkring os, vil snart lukkes. Hvor meget mere kunne der ikke være gjort, hvis mennesker havde adlydt Kristi krav i den kristne godgørenhed! Hvilken indflydelse kunne denne offervillighed for Kristus ikke udvirke for verden! Det ville have været en af de mest overbevisende augmentere for den sandhed vi bekender at tro — et augment som ikke kunne misforstås eller modsiges. Herren vil have os udmærket med sin velsignelse, lige for øjnene af verden.

[157] Den første kristne menighed havde ikke de privilegier og anledninger, som vi har. De var et fattigt folk, men de mærkede sandhedens kraft. Det mål de havde for sig, var nok til at de satte alt til. De følte at en verdens frelse eller fortabelse var afhængig af deres medvirken. De satte deres altsammen til og gjorde sig selv rede til at gå eller komme på Herrens påbud.

Vi bekender at blive styret af de samme principper, at blive påvirket af den samme ånd. Men i stedet for at give alt til Kristus, har mange taget guldvægten og et prægtigt babylonsk klæde og skjult sig

i lejren. Hvis en Akans tilstedeværelse var tilstrækkelig til at svække hele Israels lejr, kan vi så ikke overraskes over den smugle succes vi har med i vort arbejde, når menighederne og næsten alle familier har hver sin Akan? Lad os hver især gå til arbejdet, for stimulere andre ved vort uegennyttige godgørende eksempel. Værket kunne skride frem med meget større kraft, hvis alle havde gjort hvad de kunne for at fylde kammeret med midler.

Sandhedens kraft

SANDHEDENS KRAFT

Guds ord blev forkyndt af hans tjenere i de første dage „ved Ånds og krafts bevis.“ Menneskenes hjerter blev bevægede af evangeliets forkyndelse. Hvordan kan det være at sandhedsforkyndelsen bevæger folk så lidt som den gør? Er Gud mindre villig til at velsigne sin sags arbejdere, i denne tidsalder, end i apostlenes dage?

[158] Den advarsel som vi frembærer verden vil viste sig for dem at være en smag af liv til liv eller af død til død. Og vil Herren sende sine tjenere ud for at forkynde dette frygtelige højtidelige budskab og samtidig tilbageholde dem sin Helligånd? Skal fejlende mennesker, uden den særlige nåde og kraft fra Gud, turde stå mellem liv og død, for at sige de evige livs ord? Vor Herre er rig i nøde, mægtig i kraft, han vil overmåde give disse gaver til alle som kommer til ham i tro. Han er mere villig til at give Helligånden til dem som beder ham, end forældre er til at give deres børn gode gaver. Grunden til at den dyrebare, betydningsfulde sandhed for denne tid, ikke er så mægtig til at frelse, er at vi ikke arbejder i tro.

Vi burde bede ligeså alvorligt for Helligåndens nedstigning som disciplene bad på pinsefestens dag. Havde de brug for den på det tidspunkt, har vi mere brug for den i dag. Moralsk mørke dækker jorden, ligesom et ligklæde. Alle former for falske læresætninger, kætterier og sataniske bedrag vildfører menneskers sind. Uden Guds Ånd og kraft vil det være forgæves, at vi arbejder for den nærværende sandhed.

Det er ved at se på Kristus, ved at have tro på ham, ved at vi erfarer hans frelsende nåde, for os selv, at vi er udrustet til at overbringe ham til verden. Hvis vi har lært af ham, vil Jesus være vort tema; hans kærlighed, brændende på vore hjerters alter, vil nå folks hjerter. Sandheden vil blive fremstillet, ikke som en kold, livløs teori, men i Åndens bevis.

I deres prædikener dvæler mange af vore prædikanter for længe ved teorien og ikke længe nok ved praktisk gudsfrygt. De har en forstandsmæssigt kundskab til sandheden, men deres hjerter er uberørt af Kristi kærligheds uforfalskede varme. Mange har fået kendskab til sandhedens?understøttende augment, ved at studere vore blade, men de er ikke selv blevet bibelstuderende. De søger ikke hele tiden efter en dybere og grundigere kundskab til frelsesplanen, som åbenbaret i skrifterne. Selvom de forkynder for andre, er de selv blevet dværge i religiøs vækst. De kommer ikke så ofte frem for Gud, i bøn efter hans Ånd og nåde, så de kan fremstille Kristus rigtigt for verden.

Menneskelig styrke er svaghed, menneskelig visdom er dårskab. Vor succes er ikke af vore talenter eller lærdom, men af vor levende forbindelse med Gud. Sandheden har mistet sin kraft, når den forkyndes af mennesker, som søger at vise deres egen lærdom og evner. Sådanne mennesker viser også, at de ved meget lidt om erfaringsmæssig religion, at de er uhelliget i hjerte og liv og er fyldt med forfængelig indbildskhed. De lærer ikke af Jesus. De kan ikke fremstille en Frelser for andre, som de ikke selv kender. Deres egne hjerter er ikke blødgjort og underlagt en levende fornemmelse af det store offer, som Kristus har gjort for at frelse fortabte mennesker. De føler ikke at det er et privilegium at fornægte selvet og lide for hans dyrebare sags skyld. Nogle ophøjer selvet og taler om selvet; de forbereder prædikener og skriver artikler der henleder folks opmærksomhed på prædikanten, i frygt for ikke at få den passende ære. Var der mere Kristus?højnelse og mindre højnelse af prædikanten, mere pris til sandhedens Ophav og mindre til dets budbringere, vil vi have en bedre position over for Gud, end vi har i dag.

Frelsesplanen fremstilles ikke i sin enkelhed, fordi nogle få prædikanter ved hvad enkel tro er. Et forstandsmæssigt kundskab til sandheden er ikke nok; vi må kende dets kraft på vore egne hjerter og liv. Prædikanter er nød til at komme til Kristus som små børn. Søg Jesus, brødre, bekend jeres synder, bed til Gud dag og nat, indtil I ved at I for Kristi skyld er tilgivet og antaget. Da vil I elske meget mere, fordi I er blevet tilgivet så meget. Så kan I vise andre til Kristus, som en synds?tilgivende Forløser. Så kan I fremstille sandheden af et hjertes fylde, som mærker dets helligende kraft. Jeg er bekymret for jer, mine brødre. Jeg råder jer til at dvæle ved Jerusalem, ligesom

[159]

de tidlige disciple, indtil I ligesom dem, får Helligåndens dåb. Følger aldrig fri til at gå på talerstolen, før I, i tro, har greb over jeres styrkes arm.

[160] Hvis vi har Kristi ånd, skal vi arbejde som han har arbejdet; vi skal gribe fat i Nazarets?Menneskets tanker og overbringe dem til folk. Hvis vi, i stedet for at være formelle bekendere og uomvendte prædikanter, i virkeligheden var Kristi efterfølgere, ville vi fremstille sandheden med en sådan ydmyghed og varme og vil eksemplificere det i vore liv, så ville verden ikke hele tiden betvivle om vi troede det vi bekender. Budskabet frembåret i Kristus kærlighed, hele tiden med sjæles værdi for øje, vil endog få verdslige til denne slutning: „De er ligesom Jesus.“

Hvis vi ønsker at reformere andre, må vi selv praktisere de principper som vi vil håndhæve for dem. Ordene vil, uanset hvor gode, være kraftesløse, hvis de modarbejdes i dagligdagen. Kristi tjener, jeg formaner jer: „Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning.“ Undskyld ikke synder hos dig selv, som du irttesætter hos andre. Hvis du forkynder ydmyghed og kærlighed, så lad disse nådegaver blive eksemplificeret i dit eget liv. Hvis du tilskynder andre til at være venlige, høflige og omsorgsfulde i hjemmet, så lad dit eget eksempel bestyrke dine formaninger. Ligesom du har fået større lys end andre, ligeså vil du have større ansvar. Du vil få mange slag hvis du forsømmer din Mesters vilje.

Satans snare lægges foran os ligeså sandeligt som de blev lagt for Israels børn lige før de gik ind i Kanaans land. Vi gentager dette folks historie. Lethed, forfængelighed, kærlighed til magelighed, fornøjelse, selviskhed og urenhed udbredes iblandt os. Der er nu brug for mænd, som er faste og ikke bange for at stå inde for Guds råd; mænd som ikke vil sove ligesom andre gør, men våger og er ædruelige. Med kendskab til den store mangel på hellighed og kraft hos vore prædikanter, smertes jeg dybt over at se anstrengelserne for selvophøjelse. Hvis de blot kunne se Jesus som han er og dem selv som de er, så svage, så utilstrækkelige, så ulig deres Mester, ville de sige: Hvis mit navn kun var skrevet i de dunkletste dele af livets bog, er det nok for mig, så uværdig er jeg for hans opmærksomhed.

[161] Det er dit arbejde at studere og efterligne Forbilledet. Var Kristus selvfornektende? så bør I være så. Var han ydmyg og sagtmodig? så bør I være så. Var han nidkær for det sjælevindende arbejde?

så bør I være så. Arbejdede han for at fremme sin Faders ære? så bør I være så. Søgte han ofte hjælp fra Gud? så bør I være så. Var Kristus tålmodig? så bør I være tålmodige. Ligesom Kristus tilgav sine fjender, således må I tilgive.

[De sande karaktertræk kommer til syne i langt større grad i hjemmet end på talerstolen. Det er prædikantens hustru og børn og de som har tilknytning til familien, som er bedst i stand til at bedømme hans fromhed og oprigtighed. En god kristen mand vil være til stor velsignelse i sin familie. Hans eksempel vil tale kristendommens sag på en virkningsfuld måde overfor alle dem han omgås i hjemmet.

Brødre, tag Jesus med jer ind i familien. Tag ham med på talerstolen og overalt hvor I færdes. Da vil det ikke være nødvendig at tilskynde andre til at interessere sig for det I holder på med, for det vil blive klart for alle at I er Kristi tjenere.] Tag Jesus med i jeres ensomhed. Husk på at han ofte var i bøn og hans liv hele tiden blev opretholdt af Helligåndens friske indgydelser. Lad jeres tanker, jeres indre liv, være sådant at I ikke vil skamme jer over at møde dets optegnelser på Guds dag. [*Det kristne hjem* side 277]

Himlen er ikke lukket for retfærdighedens inderlige bønner. Elias var et menneske underkastet samme lidenskaber som vi, dog hørte Herren ham og besvarede hans bønner på den mest påfaldende måde. Den eneste årsag til vor manglende kraft fra Gud, skal findes hos os selv. Hvis mange sandhedsbekenderes inderste blev vist for dem, ville de ikke hævde at være kristne. De vokser ikke i nåden. Forhastet bøn sendes op nu og da, men der er intet virkeligt fællesskab med Gud.

Vi må være meget i bøn, hvis vi skal vokse i guddommeligt liv. Hvor meget bad vi ikke første gang vi forkyndte sandhedsbudskabet. Hvor ofte blev forbønsrøsten ikke hørt i kammeret, i laden, i plantagen eller i lunden. Ofte brugte vi timer på alvorlig bøn, to eller tre sammen gjorde krav på løftet; ofte kunne der høres gråd og så taknemmelighed og takkesang. Nu er Guds dag nærmere end da vi var nye i troen og vi burde være alvorligere, mere nidkære og inderligere end i de første dage. Nu er vore farer større end den gang. Sjæle forhærdes mere. Nu må vi besjæles af Kristi ånd og vi må ikke hvile før vi får den.

Brødre og søstre, har I glemt at jeres bønner skal stige op, ligesom med arbejdere skarpe segl på den store høstmark? Idet unge mænd

går ud for at forkynde sandheden, bør I have bønnestunder for dem. Bed om at Gud vil knytte dem til sig og give dem visdom, nåde og kundskab. Bed for at de må ledes udenom Satans snarer og holdes rene i tanke og hellige i hjerte. Jeg beder jer inderligt, som frygter Herren, at ikke spilder tid til unyttig snak eller til unødigt arbejde, der tilfredsstillter stolthed eller føjer appetitten. Lad den vundne tid blive brugt på at kæmpes med Gud, for jeres prædikanter. Hold deres hænder oppe ligesom Aron og Hur holdte Moses' hænder oppe.

Vore lejr møder

VORE LEJRMØDER

[Det er blevet vist mig at være lejr møder slet ikke er det som herren har ment at de skulle være. Mange kommer uforberedt for den Hellige Ånds nærvær. Husmødrene bruger i almindelighed adskillig tid før mødet til at gøre klæder i stand til den ydre pryd, men de glemmer måske helt den indre pryd som Gud sætter større pris på. Adskillig tid går også med til unødigt madlavning og til at bage fedt?rige tærter, kager og delikatesser som kun er til skade. Hvis de i stedet sørgede for at få godt brød og nogle få andre sunde retter ville både de selv og deres familier være bedre forberedt på at tage imod livets ord og langt mere modtagelige for den Hellige Ånds indflydelse. [163]

Ved vore sammenkomster tillader vi at maven bliver belastet med mad som ikke er så enkel og letfordøjelig som den mad vil plejer at få hjemme og under hverdagens anstrengende arbejde kræver kroppen dobbelt eller måske tredobbelt så meget energi som den gør når vi sidder stille. Det gør at hjernen døser hen, så at det er vanskelig at fatte de evige ting. Og når møderne er færdige, er vi måske skuffet over at vi ikke har mærket mere af Guds Ånds påvirkning. *Råd og vink* side 38]

Når møderne forberedes bør man hver især ransage sit eget hjerte nøje og kritisk for Gud. Hvis der har været ubehageligheder, disharmoni eller stridigheder i familierne, bør det være det første at bekende disse fejl for hinanden og bede med hinanden. Ydmyg jer selv for Gud og gør alvorlige bestræbelser på at tømme sjælstemplet for al raddenskab — al misundelse, al jalousi, al mistanke, al kritik. hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer! „Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede! Klag jeres nød og sørg og græd; jeres latter skal vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse! Ydmyg jer for Herren, så skal han ophøje jer.“

[164]

Det er Herren der taler, gå ind i dit lønkammer og bliv ét med dit eget hjerte; lyt til sandhedens og samvittighedens stemme. Intet vil give så klart et syn på selvet som bøn i det skjulte. Han som ser i det skjulte og ved alt, vil oplyse din forstand og besvare dine bønner. Klare, enkle pligter som ikke må forsømmes vil åbne sig for dig. Gør en pagt med Gud om at overgive dig selv og alle dine kræfter til hans tjeneste. Tag ikke det ugjorte arbejde med dig til lejr mødet. Hvis det ikke gøres der hjemme, vil din egen sjæl lide og andre vil skadet stærkt af din kulde, din sløvhed, din åndelige dødsighed.

Jeg har set det sandhedsbekendende folks tilstand. Profeten Ezekiels ord kunne bruges på dem den gang: „Menneskesøn! Disse mænd har lukket deres afgudsbilleder ind i deres hjerte og stillet det, der blev dem årsag til skyld, for deres ansigt — skulle jeg lade mig rådspørge af dem? Tal derfor med dem og sig: Så siger den Herre Herren: Hver den af Israels hus, som lukker sine afgudsbilleder ind i sit hjerte og sættet det, der blev dem årsag til skyld, for sit ansigt og så kommer til profeten, ham vil jeg, Herren, selv svare trods hans mange afgudsbilleder.“

Hvis vi holder af verdens sager og har behag for uretfærdighed eller fællesskab med mørkets upålidelige gerninger, har vi sat uretfærdigheds anstødssten foran os og rejst afguder i vort hjerte. Og hvis vi ikke i selvfornægtelse lægger den bort, vil vi aldrig blive anerkendt som Guds sønner og døtre.

Her er noget familierne må gøre før de kommer til vore hellige bestyrelsesmøder. [Nej, forberedelserne til mad og klæder må komme i anden række og en dyb hjerteransagelse må begynde i hjemmene. *samme*] Bed tre gange om dagen og vær ligeså opgående som Jakob. I hjemmet er der plads til at finde Jesus; tag ham da med dig til mødet og hvor dyrebare vil de stunder ikke være, I bruger der. Men hvordan kan I forvente at føle Herrens nærhed og se hans kraft, når den enkeltes beredelsesarbejde på det tidspunkt førsømmes?

For jeres sjæles skyld, for Kristi skyld og for andres skyld, arbejd hjemme. Bed ikke som I plejer. Lad hjertet blive brudt for Gud. Bring jeres hjem i orden. Bered jeres børn for anledningen. Lær dem at det ikke har så stor betydning om de har fint tøj på når de viser sig for Gud med rene hænder og hjerter. Fjern enhver hindring der kunne have været på deres vej, — forskelligheder der kunne have været iblandt dem selv eller mellem dig og dem. Derved byder I

Herrens nærhed ind i jeres hjem og hellige engle vil følge dig, idet du tager til mødet og deres lys og nærværelse vil holde mørkets onde engle borte. Endog ikke-troende vil mærke den hellige atmosfære, idet de går ind i lejren. Oh, hvor meget gå ikke tabt ved forsømmelse af dette vigtige arbejde! I kan være tilfredse med prædikenen, I kan blive besjælede og få noget, men Guds omvendende og fornyende kraft vil ikke kunne mærkes i hjertet og arbejdet vil ikke være så dybt, gennemgribende og varigt som det burde være. Lad stoltheden blive korsfæstet og sjælen blive iklædt Kristi uvurderlige retfærdighedsklædning og hvilket møde vil du da ikke nyde. Det vil for jeres sjæle være ligesom himlens port.

[165]

Den samme ydmygelse og hjerteransagelse burde også ske i menigheden, så at alle forskelle og fremmedgørelse blandt brødre kan lægges til side for Herrens åsyn, til disse årlige samlinger. Gå i gang med dette, i alvor og hvil ikke før det er færdigt; for kommer I frem til møderne med jeres tvivl, knurren, stridigheder, vil I bringe ondt ind i lejren og føre mørke med jer hvor I går.

Jeg er blevet vist at disse årsmøder har kun nyttet lidt, på grund af manglende forberedelse. Prædikanterne er sjældent forberedte til at arbejde for Gud. Der er mange talere, — dem som kan sige skarpe ting på en frisk måde, går uden for deres område og taler nedsættende om andre menigheder og latterliggører deres tro, — men der er kun få alvorlige arbejdere for Gud. Disse skarpe, egensindige talere bekender at have sandheden frem for alle andre, men deres arbejdsmetoder og religiøse iver, svarer på ingen måde til deres trosbekendelse.

Jeg så mig om for at finde sjælsydmygheden, der altid bør sidde som et passende klæde på vore prædikanter, men den var ikke på dem. Jeg så efter den dybe kærlighed for sjæle, som Mesteren sagde de skulle have, men de havde den ikke. Jeg lyttede efter alvorlige bønner, sendt i tårer og sjælspine på grund af den ubodfærdighed og vantro der var i deres egne hjem og i menigheden, men jeg hørte dem ikke. Jeg lyttede efter appeller, fremsat i Åndens nærvær, men disse manglede. Jeg så efter byrdebærere, som i en sådan tid som denne burde gå grædende mellem forhallen og alteret og råbe: „Skån dit folk Herre og pådrag ikke din arv en sådan skam“; men jeg hørte ikke sådanne bønner. Nogle få alvorlige, ydmyge søgte Herren. Ved nogle af disse møder, mærkede en eller to prædikanter byrden og

[166]

blev betyngtet som en kærre under negene. Men langt størstedelen af prædikanterne havde ingen større fornemmelse af deres arbejdes hellighed end børn har.

Jeg så hvad disse årlige samlinger kunne være og hvad de burde være: hårdt arbejdende møder. Prædikanter bør få en hjerteberedelse, før de går ind og hjælper andre, for folk er meget længere fremme end mange prædikanter. De bør utrætteligt kæmpe i bøn, indtil Herren velsigner dem. Når Guds kærlighed brænder på deres hjerters alter, vil de ikke prædike om deres egen smarthed, men fremstille Kristus, som borttager verdens synd.

Kristenhedens første menigheder blev belært i sin renhed, deres forskrifter blev givet af inspirationens røst; deres anordninger var ufordærvede af menneskers påfund. Menigheden åbnede Kristi ånd og viste sig i sin enkelhed. Deres besmykkelse var hellige principper og deres medlemmers eksemplariske livsførelse. Store skarer blev vundet til Kristus, ikke ved fremvisning eller lærdomme, men ved Guds kraft som fulgte med den klare forkyndelse af hans ord. Men menigheden er blevet fordærvet. Og nu er det nødvendiggjort end nogen sinde før, at prædikanterne er lyskanaler.

[167] Bibelsandheden bliver udsat for mange respektløse talere, hvis sjæle er som golde for Guds Ånd, ligesom Gilboas bakker var for dug og regn. Men det vi behøver er mennesker som er helt omvendte selv og kan lære andre hvordan de skal give deres hjerter til Gud. Gudfrygtighedens kraft er næsten ophørt med at være i vore menigheder. Og hvordan kan det være? Herren venter stadig på at være nådig; han har ikke lukket himmelens vinduer. Vi har skilt os selv fra ham. Vi behøver at fæstne troens øjne på korset og tro at Jesus er vor styrke, vor frelse.

Når vi ser så en lille arbejdsbyrde hvile på prædikanterne og folk, vil vi spørge: Når Herren kommer, vil han da finde troen på jorden? Det er tro der mangler. Gud har en overflod af nåde og kraft der venter på vort forlangende. Men grunden til at vi ikke føler vort store behov for den, er fordi vi ser på os selv og ikke på Jesus. Vi ophøjer ikke Jesus og stoler helt på hans fortjenester.

Om jeg kunne indprente prædikanterne og folkene om nødvendigheden af dybere nådesarbejde i hjertet og en grundigere forberedelse til vore lejr møders ånd og arbejde, så de kan få størst muligt udbytte af disse møder. Disse årlige samlinger kan enten være til

særlig velsignelse eller til stor skade for åndeligheden. Hvad skal de være for dig, kære læser? Det må forblive til den enkelte at afgøre.

Broderkærlighed

BRODERKÆRIGHED

[168] „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ Jo mere vi ligner vor Frelser i karakter, des større vil vor kærlighed være mod dem han døde for. Kristne som viser en uselvvisk kærlighed imod hverandre fremfører et vidnesbyrd for Kristus, som ikke-troende hverken kan benægte eller modstå. Det er umuligt at vurdere kraften i et sådant eksempel. Intet vil overvinde Satan og hans agents bedrag med så gode resultater, intet vil kunne opbygge Forløserens rige, som Kristi kærlighed tilkendegivet af menighedens medlemmer. Fred og fremgang kan kun fås når ydmygheden og kærligheden er aktiv.

I sit første brev til Korinterne fremsætter apostlen Paulus betydningen af den kærlighed som Kristi efterfølgere bør nære: „Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde. Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet. Og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejer, til de fattige og gav mit legeme hen til at brændes, men ikke havde kærlighed, da gavnede det mig intet. Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild; den misunder ikke; kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag.“

Uanset hans høje bekendelse, er han, som ikke er besjælet af kærlighed for Gud og sine medmennesker, ikke en Kristi discipel. Selvom han skulle have stor tro og endog have kraft til at udføre mirakler, vil hans tro uden kærlighed være værdiløs. Han kan udvise stor gavmildhed, men skulle han føde den fattige af andet end af ægte kærlighed, ville den handling ikke tilskrives Guds gunst. I sin iver kan han endog møde naturens død og alligevel i mangel på

kærlighedens guld, vil han blive betragtet af Gud som en bedraget entusiast eller som en hykler.

Apostlen fortsætter med at beskrive kærlighedens frugter: „Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild; den misunder ikke.“ Med den guddommelige kærlighed herskende i hjertet, udryddes stolthed og selviskhed. „kærligheden praler ikke, opblæses ikke.“ Den reneste glæde udspringer af dybeste ydmygelse. De stærkeste og ædleste karaktertræk hviler på tålmodighedens og kærlighedens grund og underlægger sig Guds vilje.

Kærligheden „gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag. Det hjerte kærligheden hersker over, vil ikke fyldes med heftighed og hævngerighed, af skader som stolthed og selvkærlighed, ville skønne uudholdelig. Kærlighed er troskyldig, tillægger altid andre de bedste motiver og handlinger. Kærlighed vil nødig fremhæve andres fejl. Den lytter ikke ivrigt til dårlige efterretninger, men søger hellere at minde om den bagvaskedes gode sider.

[169]

[Kærligheden „glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden“. Den, hvis hjerte er gennemsyret af kærlighed, vil sørge dybt over andres fejltrin og svagheder, men fryde sig når sandheden sejrer, når den sky forsvinder, der har kastet sin skygge over en andens rygte og når synden bekendes og fejlene rettes.

Kærligheden bærer ikke alene over med andres fejl, men indordner sig uden at klage under hvilken som helst lidelse eller genvordighed. Denne kærlighed „ophører aldrig“. Den mister aldrig sin værdi. Den er en himmelsk egenskab, som den, der er i besiddelse af den, tager med sig gennem portene til Guds stad som en dyrebar skat.

Åndens frugt er kærlighed, glæde og fred. Uenighed og ufred er Satans værk og syndens frugt. Hvis vi som et folk skal omgås hinanden i fred og kærlighed, må vi fjerne synden og have fred med Gud. Da vil venskabet blomstre. Lad os spørge os selv: Har jeg kærlighedens ynde? Har jeg den kærlighed, der „tåler alt“ og „udholder alt“ og er jeg venlig? Uden denne himmelske egenskab vil lærdom, talenter og veltalenhed være ligeså nytteløs som et rungende malm eller en klingende bjælde. Hvor er det sørgeligt, at denne dyrebare skat bliver så lidt værdsat og så lidt eftersøgt af alt for mange af dem, der bekender sig til at tro! *Kristus alene* side 315]

[170]

Paulus skriver til kolossenserne: „Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed. godhed ydmyghed sagtomdighed, tålmomdighed; bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden; ligesom Herren tilgav jer, således skal også I gøre! Og over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd. Og lad Kristi fred råde i jeres hjerter; til den blev I kaldede som lemmer på samme legeme; og vær taknemmelige!“

Den store forpligtigelse vi har mod Kristus sætter under den helligeste forpligtigelse mod dem han døde for, for at løskøbe dem. Vi skal udvise den samme forståelse, den samme ømme medfølelse og uselviske kærlighed mod dem, som Kristus har udvist mod os. Selviske mål, ønske om herredømme vil dø bort, når Kristus tager hengivenheden i besiddelse.

[171]

Vor Frelser lærte disciplene at bede: „Forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere.“ Her bedes om en stor velsignelse på betingelser. Vi udtaler selv disse betingelser. Vi beder om at Guds barmhjertighed til os, må gives i det mål vi giver andre barmhjertighed. „Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.“ Underfulde tanker! men hvor forstås de dog lidt eller hvor lidt gives der dog agt på dem. En af de mest almindelige synder og den har de skadeligste følger, det er at tillade utilgivelighed. Hvor mange vil gemme på had og hævnlyst og så bøje sig ned for Gud og bede om tilgivelse ligesom de tilgiver. De har uden tvivl ingen sand fornemmelse af denne bønns betydning, ellers ville de ikke vove at lægge den i deres læber. Vi er afhængige af Guds tilgivende barmhjertighed, hver dag og hver time, ellers vil vi opføre bitterhed og misundelse mod vore medsyndere! Hvis Kristne, i al deres daglige samkvem, ville gennemføre disse bønnens principper, hvilken velsignet forandring ville da blive udrettet i menigheden og i verden! Dette ville være det mest overbevisende vidnesbyrd der kunne gives til bibelreligionens virkelighed.

[Gud kræver mere af dem, der følger ham, end mange af os er klar over. Hvis vi vil undgå at bygge vort håb om himmelen på en usikker grundvold, må vi godtage Guds ord, som det står skrevet og tro, at Herren mener hvad han siger. Han forlanger intet af os, som

han ikke selv hjælper os til at gennemføre. På den store dag vil vi ikke have en eneste gyldig undskyldning for ikke at have nået den standard, han viser os i sit ord.

Apostlen giver os denne påmindelse: „Kærligheden skal være oprigtig; afsky det onde, hold jer til det gode; vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed!“ Paulus ønsker at vi skal skelne mellem den rene, uselviske kærlighed, der formidles ved Kristi Ånd og den såkaldte „kærlighed“, der bruges som skalkeskjul for alt det, der er indholdsløst og bedragerisk og som verden er fyldt med til bristepunktet. Dette hykleri har forført mange mennesker og det ville udviske forskellen mellem ret og uret at være enig med overtræderen, i stedet for ærligt at påpege hans fejl. En sådan handlemåde er ikke et tegn på sandt venskab, men på hvad der bor i det kødelige hjerte. Mens den kristne altid vil være venlig, overbærende og tilgivende, føler han sig ikke tiltrukket af synden. Han afskyr det onde og holder fast ved det som er godt, selv om han må give afkald på den gudløse selskab og venskab. Kristi Ånd vil få os til at hade synden, mens vi er villige til at bringe et hvilket som helst offer for at frelse synderen. *samme* s 315]

„Dette siger jeg da og lægger jer i Herren indtrængende på sinde, at I ikke mere må vandre som hedningerne i deres sinds tomhed, formørkede som de er i deres tankegang og fremmede for livet i Gud på grund af den uvidenhed, der er i dem som følge af deres hjertes forhærdelse; thi åndeligt afstumpede som de er, har de givet sig tøjlesløsheden i vold, så de i deres havesyge begår alle slags urene handlinger.“ Apostlen formaner sine brødre og i Herren Jesu navn og myndighed, der har bekendt sig til evangeliet at de ikke skal føre sig frem som hedningerne, men nu bør vise at de er sandt omvendte ved deres daglige opførsel.

„I skal opgive jeres tidligere levned og aflægge det gamle menneske, som fordærves ved sine bedrageriske lyster og fornyes i jeres sinds ånd og iføre jer det nye menneske, der blev skabt i Guds lig-
hed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til.“ Tidligere var de fordærvede, elendige, underlagt lastefulde lidenskaber; de var beduggede af verdslige rusmidler, forblindede, forvildede og bedragede af Satans bedrag. Nu hvor de har lært sand-

[172]

heden som den er i Jesus, må der være en afgjort forandring i deres liv og karakter.

Indlemmelsen af medlemmer, som ikke har været fornyet i hjertet og reformeret i liv, er en kilde til svaghed for menigheden. Dette ignoreres ofte. Nogle prædikanter og menigheder er så opsat på at forøge medlemsantallet, at de ikke frembærer et trofast vidnesbyrd mod ukristne vaner og skikke. Dem som antager sandheden, lærer ikke at de ikke kan være sikre verdslige i deres opførsel, når de er kristne af navn. Før var de Satans undersåtter; fra nu af skal de være Kristi undersåtter. Livet må bevidne at de har skiftet leder. Den offentlige tilkendegivelse foretrækker en kristendomsbekendelse. Der kræves lidt selvfornægtelse eller selvopofrelse, for at påtage sig en formel gudsfrygt og have sit navn opskrevet i menighedsprotokollen. Derfor tilslutter sig mange menigheden uden først at blive fornenet med Kristus. Ved dette triumferer Satan. Sådanne nyomvendte er hans bedste redskaber. De kan tjene som lokkemidler for andre sjæle. De er falske lys, lokker den uforsigtige i fortabelse. Det er nyttesløst at mennesker forsøger at gøre den kristnes sti bred og behagelig for verdslige. Gud har ikke udjævnet eller udvidet den ujævne, trange vej. Hvis vi vil gå ind til livet, må vi følge den samme sti som Jesus og hans disciple betrødte — ydmyghedens, selvfornægtelsens og opofrelsens sti.

[173] Prædikanter burde kunne se at deres egne hjerter er helliget ved sandheden og så arbejde på disse resultater for deres nyomvendte. Det er ren religion som prædikanter og folk har brug for. Dem som bortlægger synden og rækker deres hænder ud i alvorlig bøn til Gud, vil få den hjælp som Gud alene kan give. En løsesum er blevet betalt for menneskesjæle, så de kan komme til at undfly syndens trældom og få tilgivelse, renselse og himmelen.

Gud hører den ydmyge og brødebetyngedes bøn. Dem som hyppigt opsender nådens trone alvorlige bønner for guddommelig visdom og kraft, vil ikke undgå at blive aktive nyttige Kristi tjenere. De behøver ikke at have store talenter, men med hjerteydmyghed og fast tillid til Jesus kan de gøre et godt arbejde ved at bringe sjæle til Kristus. De kan nå mennesker ved Gud.

Kristi tjenere bør altid føle at et helligt arbejde forpligter hele deres sjæl; deres arbejde bør være for Kristi legemes opbyggelse og ikke for at ophøje sig selv for folk. Og selvom Kristne bør

værdsætte den trofaste tjener som Kristi ambassadør, bør de undgå al menneskelig ros.

[„I skal ligne Gud som hans kære børn og vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som en gave og et offer til Gud, en liflig duft.“ Mennesket har med sine onde gerninger adskilt sig selv fra Gud, men Kristus gav sit liv for at ethvert ønske om frihed fra synd og opnåelse af Skaberens gunst kunne opfyldes. Det var udsigten til et forløst, helligt univers, der tilskyndende Kristus til at bringe dette store offer. Har vi værdsat det privilegium der er købt med så høj en pris? Følger vi Gud, som hans elskede børn, eller er vi mørkets fyrstes tjenere? Tilbeder vi Jehova eller Ba'al, den levende Gud eller afguder?

Vi kan godt tilbede afguder uden noget synligt alter eller uden noget billede, som øjet kan se. Det er lige så let at gøre sine højt værdsatte ideer eller mål til afguder, som moderne ting af træ eller sten. Tusinder har falske forestillinger om Gud og hans egenskaber. De tjener lige så virkelige falske guder, som Ba'als tjenere gjorde. Tjener vi den sande Gud, som han åbenbares i Ordet, i Kristus og i naturen, eller dyrker vi hellere en filosofisk afgud? Gud er sandhedens Gud. Retfærdighed og nåde kendetegner hans styreform. Han er kærlighedens, medlidenhedens og den dybe barmhjertigheds Gud. Således fremtræder han i sin Søn, vor Frelser. Han er tålmodighedens og langmodighedens Gud. Når vi søger at efterligne et sådant væsens karaktertræk og bøjer os for ham, tilbeder vi den sande Gud.

[174]

Når vi følger Kristus, vil hans fortjenester tilregnes os og stige op til Faderen som en liflig duft. Og med Frelserens kærlige egenskaber indpodet i vore hjerter flyder de ud fra os som en kostbar vellugt. Den kærlige indstilling, ydmyghed og overbærenhed, som kendetegner vore liv har magten til at formilde og afdæmpe hårde hjerter og vinde troens bitreste modstandere for Kristus.

„Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv og se ikke hver på sit eget, men også på de andres.“ „Alt skal I gøre uden knurren og betænkeligheder, for at I må blive ulastelige og uden svig, Guds dadelfrie børn midt i en vanartet og forvildet slægt, hvor I skinner som himmellys i verden.“

Lysten til tom ære og selviske ambitioner er den klippe, hvorpå mange har lidt skibbrud og gjort mange menigheder kraftesløse. Det er dem, der kender mindst til helligelse, som har den ringeste for-

[175] bindelse med Gud, der med størst ihærdighed søger de eftertragtede stillinger. De har ingen forståelse for deres svaghed og karakterbrist. Med mindre mange af vores unge prædikanter oplever Guds omvendende kraft, vil deres arbejde være til større hindring end gavn for kirken. De kan have lært Kristi doktriner, men de kender ikke Kristus. Den, som til stadighed ser hen til Jesus, opdager hans selvudslettende kærlighed og dybe ydmyghed og vil efterligne hans eksempel. Hjertet må renses for stolthed, ærgerrighed, bedrag, had og selvished. Hos mange er disse onde tendenser delvis undertrykt, men ikke rykket op med rod af hjertet. Under gunstige vilkår springer de ud igen og blomstrer frem i åbent oprør mod Gud. Heri ligger den frygtelige fare. At holde fast ved nogen synd er at opmuntre en fjende, som kun står på vagt for at ruinere os i et ubevogtet øjeblik. *Kristus alene* side 139]

„Er der nogen viis og forstandig iblandt jer, så skal han ved sin gode færd lade det komme frem i gerning med visdommens sagtomdighed.“ Mine brødre og søstre, hvordan bruger I talens gave? Har I lært at styre tungen så den altid adlyder en oplyst samvittigheds og den hellige kærligheds påbud? Er jeres samtale fri for overfladiskhed, stolthed og ondsindethed, bedrag og urenhed? Er I uden svig for Gud? Ordene har en virkningsfuld kraft. Satan vil, om muligt, holde tungen i gang for hans tjeneste. Af os selv kan vi ikke styre det uregerlige lem. Guddommelig nåde er vort eneste håb.

Dem som ivrigt finder ud af hvordan de kan få forrang, bør snarere se hvordan de kan få den visdom som „først og fremmest er ren, dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri.“ Jeg er blevet vist at mange prædikanter behøver at få disse ord indprentet i sjælens tavle. Han som har Kristus formet i sit indre, „lader det komme frem i gerning med visdommens sagtomdighed.“

[176] Peter formaner: „Vær alle medfølende, kærlige imod brødrene, barmhjertige, ydmyge; gengæld ikke ondt med ondt, eller skældsord med skældsord, men velsign derimod; thi til at arve velsignelse blev I kaldet. Thi „den, som vil elske livet og se lykkelige dage, skal holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale svig; skal vende sig fra ondt og gøre godt; skal søge fred og jage efter den! Thi Herrens øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.“

Når den rigtige vej markeres så tydeligt, hvorfor vandrer Guds folk så ikke på den? Hvorfor bestræber de sig ikke på — og beder og arbejder alvorligt for — at være ét i sind? Hvorfor sørger de ikke for medfølelse for hinanden, elske som brødre, i stedet for at gøre ondt for ondt og skælde igen på udskælden? Hvem holder ikke af livet og ønsker gode dage? men hvor mange går ikke med på betingelserne, at holde tungen fra ondt og læberne fra at være svigagtige. Få er villige til at følge Frelserens sagtmødige og ydmyge eksempl. Mange beder Herren om at kunne ydmyge sig, men vil ikke underkaste sig den nødvendige disciplin. Når prøven kommer, når trængsler eller blot besværligheder kommer, gør hjertet oprør og tungen siger ting, ligesom forgiftede pile eller ødelæggende hagl.

Onnd tale er en dobbelt forbandelse, der falder tungere på taleren end tilhøreren. Han som spreder splidens og stridens frø, høster dødelige frugter i sin egen sjæl. Hvor elendig er ikke sladderhanken, den ondt?tænkende! Han vil være fremmed over for sand lykke.

„Salige er de, som stifter fred.“ Nåde og fred hviler over dem, der ikke vil gå ind i ordstrid. Når sladdereren går fra familie til familie, vil dem som frygter Gud holde sig rene i hjemmene. Den tid der så ofte værre end spildes på ørkesløs, intetsigende og ondsksfuld sladder, vil blive brugt til højere og ædlere formål. Hvis vore brødre og søstre vil blive missionærer for Gud, besøge den syge og forpinte og arbejde tålmodigt og venligt for den fejlende, — kort sagt, hvis de vil efterligne Forbilledet, så vil menigheden få fremgang udover alle hendes grænser.

[177]

Bagtalelsens synd begynder med at nære onde tanker. Svig og falskhed indbefatter urenhed i alle sine former. Tolereres en uren tanke, næres der et uhelligt ønske og sjælen besmittes, der gås på akkord med dens renhed. „Når begæret har undfanget, føder det synd og når synden er fuldvoksen, avler den død.“ Hvis vi ikke vil begå synd, må vi afsky den helt fra begyndelsen. Enhver bevæggrund og ønske må være fornuften og samvittigheden underlagt. Enhver uhellig tanke må øjeblikkeligt drives tilbage. Til lønkammeret, Kristi efterfølgere! Bed i tro og af hele hjertet. Satan vogter for at omsnære jeres fødder. I må få hjælp ovenfra, hvis I skal undgå hans bedrag.

[Ved tro og bøn kan alle opfylde evangeliets krav intet menneske kan blive tvunget til at overtræde. Det må først selv samtykke. Sjælen må ønske at gøre den syndige handling, før lidenskab kan få bugt

med fornuften, eller ugudeligheden kan sejre over samvittigheden. Fristelse hvor stor den end måtte være, er ingen undskyldning for synd. „Herrens øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.“ Råb til Herren, du fristede sjæl! Kast dig så hjælpeløs og uværdig, som du er i Jesu arme og gør krav på at få hans løfter opfyldt. Herren vil høre. Han ved, hvor stærk det naturlige hjertes tilbøjelighed er og han vil hjælpe i enhver fristelse.

Er du faldet i synd? Så skynd dig uden tøven til Gud og bed ham om nåde og tilgivelse.] Da David blev klar over sin synd, udgød han sin sjæl i anger og ydmyghed for Gud. Han mærkede at han kunne udholde tabet af sin krone, men han kunne ikke fratages Guds gunst. [Nåde bliver endnu tilbudt synderen. Herren kalder på os under hele vor vandring. „Vend om, I frafaldne sønner, jeg læger eders frafald.“] [178] Guds velsignelse kan blive vor, hvis vil give agt på hans Ånds røst. „Som en fader forbarmer sig over sine børn, forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham.“ [*Buds t unge* side 31]

Flid I arbejdet

FLID I ARBEJDET

[„Ser du en mand, som er snar til sin gerning, da skal han stedes for konger, ikke for folk af ringe stand.“ „Doven hånd skaber fattigdom, flittiges hånd gør rig.“ „Vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed! Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.“

De mange påmindelser om flid både i det gamle og i det nye testamente antyder klart det intime forhold, der består mellem vore livsvaner og vore religiøse følelser og øvelser. Det menneskelige sind og legeme er således indrettet, at rigelig øvelse er nødvendig for en rigtig udvikling af alle evner og kræfter.

Medens mange er for meget optaget med timelig gerning, går andre til den modsatte yderlighed og arbejder ikke tilstrækkeligt til at underholde sig selv eller de andre, der er afhængige af dem. Broder ___ er en af disse. Medens han har stillingen som hus?bond (hus?bånd) for sin familie, er han det i virkeligheden ikke. De tungeste ansvar og byrder lader han hvile på sin hustru, medens han hengiver sig til skødesløs dovenskab eller har travlt med småting, der kun betyder lidt for familiens underhold. Han kan sidde i timevis og passiare med sine sønner eller med sine naboer om ting, som er af ringe betydning. Han tager forholdene med ro og nyder tilværelsen, medens hustruen og moderen gør det arbejde, som må gøres for at tilberede den mad, der skal spises og sy tøj, der skal bruges.

Denne broder er en fattig mand og vil altid være en byrde for samfundet, medmindre han gør brug af de privilegier, Gud har givet ham og bliver en mand. Enhver kan finde et eller andet arbejde at udføre, dersom han virkelig ønsker det; men hvis han er ligegyldig og uopmærksom, vil han finde, at de stillinger, han kunne have skaffet sig, er optaget af andre, som er mere virksomme og duelige til at arbejde.

[179] Det har aldrig været Guds hensigt, min broder, at du skulle finde dig i den tilstand af fattigdom, som du gør. Hvorfor gav han dig dette fysiske legeme? Du er lige så ansvarlig for disse legemlige kræfter, som dine brødre er for deres midler. For nogle af dem ville det i dag være en vinding at bytte deres ejendom med din fysiske styrke. Men hvis de blev anbragt i din stilling, ville de ved flittig brug af både deres åndelige evner og deres legemlige kræfter snart være hævet over savn og ikke være noget menneske noget skyldige. At forholdene synes at være dig imod, skyldes ikke, at Gud bærer nag til dig, men at du ikke bruger den styrke, han har givet dig. Det var ikke hans mening, at dine kræfter skulle ruste op som følge af uvirksomhed, men at de skulle styrkes ved brug.

Den religion, du bekender dig til, gør det lige så meget til din pligt at benytte din tid i de seks arbejdsdage som til at overvære møde på sabbatten. Du er ikke flittig til at arbejde. Du lader timer og dage og endog uger gå hen, uden at du bestiller noget. Den bedste prædiken, du kunne holde for verden, ville være at vise en afgjort reform i dit liv og drage omsorg for din egen familie. Apostelen siger: „Hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro.“

Du påfører sagen skam ved at slå dig ned på en plads, hvor du i nogen tid hengiver dig til dovenskab, indtil du nødes til at stifte gæld for at forsørge din familie. Disse dine ærlige gældsposter er du ikke altid nøje med at betale, men flytter i stedet til en anden plads. Dette er at bedrage sin næste. Verden har ret til at vente streng retskaffenhed hos dem, der bekender sig til at være bibeltroende kristne. Ved en mands ligegyldighed med hensyn til at betale, hvad han retmæssig skylder, stilles alle vore medlemmer i fare for at blive betragtet som upålidelige.

[180] „Alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.“ Dette gælder dem, der arbejder med deres hænder, såvel som dem, der har gaver at yde. Gud har givet dig styrke og duelighed, men du har ikke gjort brug af dem.

Du har tilstrækkelige kræfter til rigeligt at kunne forsørge din familie. Stå tidligt op om morgenen, om nødvendigt endnu medens stjernerne lyser. Læg planer for din gerning og gennemfør dem. Indfri hvert eneste løfte, medmindre sygdom kaster dig på sygelejet.

Du må hellere undvære mad og søvn end at undlade at betale andre, hvad de med rette har til gode.

Lykkens bjerg kan ikke bestiges uden anstrengelse. Ingen behøver at vente at blive båret frem til sejrsprisen uafhængigt af egne anstrengelser, enten det gælder religiøse eller timelige anliggender. Løbet er ikke altid i de lettes magt, ej heller krigen i de stærkes, men den, der arbejder med lad hånd, bliver fattig. De ihærdige og flittige er ikke alene selv lykkelige, men de bidrager meget til andres lykke. Velvære i livet og nok at leve af opnås som regel ikke uden ved alvorlig flid. Faraos viste sin værdsættelse af dette karaktertræk, da han sagde til Josef: „Hvis du ved, at der er dygtige folk iblandt“ dine brødre, „kan du sætte dem til opsynsmænd over mine hjerde!“

Der gives ingen undskyldning for br. ____, medmindre lyst til magelighed og manglende evne til at lægge planer og sætte sig selv til at arbejde udgør en undskyldning. Det bedste, han nu kan gøre, er at gå uden for hjemmet og arbejde under nogen, der kan lægge planer for ham. Han har så længe været en ligegyldig, doven herre over sig selv, at han kun har udrettet lidt og han giver sine børn et dårligt eksempel. De bærer hans karakterpræg. De lader moderen bære byrderne. Når de bliver bedt om at gøre noget, gør de det; men de udvikler ikke den evne, som alle børn skulle udvikle: Selv at se, hvad der behøver at blive gjort og så gøre det uden at blive bedt om det.

En kvinde gør sig selv og sin familie en alvorlig uret, når hun udfører både sit eget og deres arbejde — når hun henter brænde og vand og endog tager øksen for at hugge brænde, medens hendes mand og hendes sønner sidder ved kaminen og har det hyggeligt og mageligt. Det var aldrig Guds mening, at hustruer og mødre skulle være deres familiers slaver. Mangen moder er overlæst med bekymringer, medens børnene ikke opdrages til at tage del i de huslige byrder. Følgen er, at hun bliver gammel og dør for tidligt og må forlade sine børn, netop når de mest behøver en moder til at lede deres uerfarne fødder. Hvem bærer skylden?

Mændene bør gøre alt, hvad de kan, for at spare hustruen for bekymring og gøre hende glad i sindet. Aldrig bør lediggang opelskes eller tillades hos børn, for den bliver snart til vane. Når de ikke er optaget med nyttig beskæftigelse, vil evner og kræfter enten forringes eller blive virksomme i noget dårligt.

Hvad du behøver, min broder, er aktiv bevægelse. Hvert træk i dit ansigt og hver åndsevne hos dig antyder dette. Du synes ikke om hårdt arbejde, ej heller om at tjene dit brød i dit ansigts sved. Men dette er Guds forordnede plan i livets økonomi.

Du undlader at gennemføre, hvad du påbegynder. Du har ikke oplært dig selv til regelmæssighed. System er af altomfattende betydning. Gør kun én ting ad gangen, udfør den godt og gør den færdig, inden du tager fat på et nyt stykke arbejde. Du bør have en bestemt tid til at stå op, til bøn og til måltider. Mange bortødsler timevis af kostbar tid i sengen, fordi det er behageligt for den naturlige tilbøjelighed og det kræver en anstrengelse at handle anderledes. En time bortødslet om morgenen er uigenkaldelig tabt. Vismanden siger: „Jeg kom forbi en lad mands mark og et uforstandigt menneskes vingård; se, den var overgroet af tidsler, ganske skjult af nælder; stendiget om den lå nedbrudt. Jeg skued og skrev mig det bag øre, jeg så og tog lære deraf: Lidt søvn endnu, lidt blund, lidt hvile med sammenlagte hænder: Som en stimand kommer da fattigdom over dig, trang som en skjoldvæbnet mand.“

[182] De, der foregiver at nære gudsfrygt, bør leve op til den lære, de bekender sig til og ikke ved deres selvmodsigende handlemåde give anledning til, at sandheden bliver hånet. „Bliv ingen noget skyldige uden det at elske hverandre,“ siger apostelen. Du bør nu, min broder, tage alvorligt fat på dine dorske vaner og udnytte tiden. Lad verden se, at sandheden har bevirket en omdannelse i dit liv. *Vejl f menigh* bd. 2 side 39-42]

Flytter til Battle Creek

FLYTTER TIL BATTLE CREEK

Vor Frelser fremstiller sig selv som et menneske der tager på rejse i et fjernt land, som forlod sit hus i udvalgte tjeneres varetægt og gav enhver sin opgave. Enhver Kristen har noget at gøre i sin Mesters tjeneste. Vi skal ikke søge vor egen magelighed eller bekvemmelighed, men snarere gøre opbyggelsen af Kristi rige til vor vigtigste. Uselviske anstrengelser på at hjælpe og velsigne vore medmennesker vil ikke kun røbe vor kærlighed for Jesus, men vil holde os nær til ham i afhængighed og tro og vore egne sjæle vil hele tiden vokse i nåden og i et kendskab til sandheden.

Gud har spredt sine børn til forskellige samfund, så sandhedens lys kan skinne midt i det moralmørke, som omgiver jorden. Jo tættere mørket omgiver os, des større behov er der for at lyset skal skinne fra Gud. Vi kan sættes under meget vanskelige og prøvende omstændigheder, men dette beviser ikke at vi er i den position Forsynet har tilskikket os. Blandt de kristne i Rom, på Paulus' tid, nævner apostlen dem „der hører til kejserens hus.“ Intetsteds kunne en moral?atmosfære være bedre for kristenheden end i de romerske sale, under den grusomme og udsvævende Nero. De, i kejserens tjeneste, som havde antaget Kristus, følte sig ikke fri, efter deres omvendelse, til at forlade deres pligtspost. Overfor tillokkende fristelser, hård modstand og forfærdende farer, var de trofaste vidner for Kristus.

Den som vil stole helt på den guddommelige nåde, kan gøre sit liv til et stadig vidnesbyrd for sandheden. Ingen er placeret sådan at han ikke kan være en sand trofast kristen. Uanset hvor store forhindringer, vil alle som er besluttede på at adlyde Gud finde vejen åben, idet de går fremad.

Dem som fastholder sit troskab mod Gud midt iblandt modstridende påvirkninger får erfaringer, af højeste værdi. Deres styrke vil øges for hver underlagt hindring, enhver fristelse overvindes. Denne

[183]

kendsgerning overses ofte. Når en person har modtaget sandheden, udsætter misforståede venners angst ham for alle prøvelser og de sørger straks for at få ham i en lettere position. Han går fra et sted hvor alt er i harmoni med ham. Men øges hans åndelige styrke derved? i mange tilfælde ikke. Han får ligeså lidt modstandskraft som en væksthushavt. Han er ikke længere på vagt; hans tro bliver svag; han hverken selv vokser i nåden, eller hjælper andre.

Kviger nogen sig ved at fastholde sandheden midt iblandt vantro og modstand? Jeg beder dem at erindre de troende i Neros hof; tænk over de afsavn og den forfølgelse som de måtte udholde og få en lektie om tapperhed, mod og tro af deres eksempel.

Det kan til tider være tilrådelig de unge i troen at holdes borte fra de store fristelser eller modstand og sættes der hvor de kan nyde erfarne Kristnes omsorg og råd. Men det bør altid fastholdes for dem at kristenlivet er en stadig krig; hvor eftergivenhed for dorskhed og ladhed er skæbnesvangert for ens lykke.

[184] Vi bør ikke, efter at have antaget sandheden, forene os med dem som modsætter sig den, ej heller på nogen måde sætte os selv hvor det vil være svært for os at udleve vor tro. Men skulle nogen i den situation modtage sandheden, bør han veje tingene omhyggeligt før han ændrer standpunkt. Det kan være Forsynets plan at hans indflydelse og eksempel skal bringe andre til sandhedskundskab.

Mange er knyttet til sandhedsmodstandere i familiebånd. Disse troende er ofte underkastet store prøvelser, men ved guddommelig nåde kan de forherlige Gud, i lydighed mod sandheden.

Som Kristi tjenere bør vi være trofaste i den position hvor Gud ser, vi kan aflægge et virkningsfuldt arbejde. Hvis vi får anledning til større nyttighed, bør vi antage dette, på Mesterens befaling og hans billigende smil vil være over os. Men vi bør frygte for at forlade vort udpegede arbejde, medmindre Herren klart anviser vor pligt i at tjene ham på en anden mark.

Der er brug for forskellige kvalifikationer på værkets forskellige afdelinger. Tømreren egner sig ikke til at arbejde ved ambolten, ej heller grovsmeden til at bruge høvlen. Købmanden hører ikke hjemmet ved sygesengen og doktoren i kontorlokalet. Dem som bliver trætte af det arbejde Gud har betroet dem og sætter sig selv i stillinger hvor de ikke kan eller vil arbejde, vil regnes for dovne tjenere. „Han gav enhver sin gerning.“ Ingen er undskyldt.

Vor pligt at handle som missionærer for Gud i den position han har sat os i, overses stærkt af os, som et folk. Mange vender sig ivrigt fra deres nuværende opgaver og anledninger, for at finde større marker; mange forestiller sig at de i en anden position vil kunne finde det mindre svært at adlyde sandheden. Der ses på vore større menigheder at de nyder store fordele og blandt vore folk er der en voksende tendens til at forlade deres særlige pligtspost og flytte til Battle Creek eller i nærheden af andre store menigheder. Denne skik ikke blot truer velstanden men endog de mindre menigheders liv og det forhindrer os i at gøre det arbejde som Gud har givet os at gøre og ødelægger vor åndelighed og nytte som et folk.

Fra næsten alle menigheder i Michigan og i en vis grad også fra andre stater, har vore brødre og søstre hobet sig sammen i Battle Creek. Mange af dem var gode hjælpere i mindre menigheder og deres bortflytten har svækket disse små grupper; og i nogle tilfælde er menigheden blevet helt opløst. [185]

Har dem som er flyttet til Battle Creek vist sig at være til hjælp for menigheden? Sådant som tingene blev præsenteret for mig, så jeg efter hvem der frembar et levende vidnesbyrd for Gud, som følte en byrde for den unge, som gik fra hjem til hjem, bad med familier og arbejdede for deres åndelige vel. Jeg så at dette arbejde var blevet forsømt. Ved at komme til denne store menighed, følte mange at de ikke havde noget at udrette. Derfor foldede de deres hænder og undgik al ansvar og anstrengelser.

Der er nogle som kom her blot for pengenes skyld. Denne klasse er en tung byrde for menigheden. De er grundens besværlige elementer, deres uproduktive grene lukker himlens herlige sollys for andre træer.

Det er ikke Gud velbehageligt at så mange af vore prædikanter bosætter sig i Battle Creek. Hvis deres familier var spredt til forskellige dele af marken, kunne de være langt mere nyttige. Det er rigtigt at prædikanten bruger ganske kort tid hjemme, alligevel er der mange steder hvor den tid kunne bruges meget bedre på Guds sag.

Herren siger til mange i Battle Creek: Hvad laver du der? Hvilket regnskab skal du aflægge, for at forlade dit bestemte arbejde og blive mere til hindring end til hjælp for menigheden?

Brødre, jeg bønfaller jer at sammenligne jeres egen åndelige tilstand, som den er nu med hvad den var, da I var aktivt engagerede i Kristi sag. Da I hjalp og opmuntrede menigheden, fik I en nyttig erfaring og holdt jeres egne sjæle i Guds kærlighed. Nu hvor I har stoppet med at arbejde for andre, er jeres egen kærlighed så ikke blevet kold og jeres iver afmattet? Og hvordan er det med jeres børn?

[186] Er de fastere etablerede i sandheden og mere helligede til Gud end før de kom til denne store menighed?

Den indflydelse som nogle, længe tilknyttet vort arbejde, har udøvet er fatal for åndeligheden og helligelsen. Disse evangelieforhærdede unge har omgivet sig selv med en verdslighedens atmosfære, uærbødighed og vantro. Vover I risikoen ved et sådant selskab med jeres unge? Det ville være bedre for dem om de aldrig havde fået en uddannelse, end at få den, på bekostning af Guds principper og velsignelse.

Blandt unge som kommer til Battle Creek er der nogle som fastholder deres troskab mod Gud midt i fristelserne, men det er ikke mange. Mange som kommer her med tillid til sandheden, bibelen og religion er blevet ledt bort af ureligiøse omgangsfæller og er vendt tilbage til deres hjem, tvivlende på enhver sandhed, som vi som folk holder dyrebart.

Lad alle vore brødre, som overvejer at flytte til Battle Creek, eller sende deres børn derhen, tænke dette igennem, før de tager dette skridt. Hvis dette store center ikke holder stand, hvis ikke menighedens tro og helligelse står i forhold til sine privilegier og anledninger, er dette den farligste stilling vi kan vælge. Jeg har set denne menigheds tilstand, ligesom englenerne ser på den. Der er et åndeligt bedrag både hos folkene og vagtfolkene. De fastholder religiøse former, men mangler retfærdighedens varige principper. Hvis der ikke er en afgjort forandring, en markant forvandling i menigheden, bør skolen her flyttes til en anden lokalitet.

Havde unge, som havde boet her i årevis udnyttet deres privilegier, havde adskillige som nu er skeptikere have helliget sig selv til præstegerningen. Men de har betragtet det som et bevis på intellektuel ære at betvivle sandheden og har været stolt over deres selvstændige bevarelse af vantro. De har foragtet nådens Ånd og har

[187] trådt på Kristi blod.

Hvor er missionærerne som skal oprejses ved arbejdets hjerte? Fra tyve til halvtreds bør sendes ud fra Battle Creek hvert år, for at fremføre sandheden til dem som er i mørke. Men Guds frygt er så stor fornedrelse, helligelsens ånd så svag, verdsligheden og selvisheden så fremherskende, at den moralske atmosfære avler en sløvhed, fatal for missionsiveren.

Vi behøver ikke at tage ud til fremmede lande for at blive missionærer for Gud. Overalt omkring os er der „marker allerede hvide til høsten.“ og den som vil kan samle „frugter til evigt liv.“ Gud kalder på mange i Battle Creek også hvis det kræver et pengemæssigt offer. Tag et sted hen for at være til velsignelse for andre. Tag derhen hvor I kan styrke nogle svage menigheder. Tag de kræfter i brug som Gud har givet jer.

Ryst jeres åndelige døsighed af jer. Arbejd med al jeres styrke på at frelse jeres egne sjæle og andres sjæle. Nu er der ingen tid til at råbe, „fred og ingen fare.“ [Det er ikke de meget veltalende forkyndere, der behøves til at fremholde budskabet. Sandheden skal forkyndes i al sin alvor. Mænd behøves, som forstår at handle, mænd, som vil arbejde ivrigt, stadigt og energisk på at rense menigheden og advare verden.

Der er et stort arbejde at udføre, der må lægges mere omfattende planer, en røst skal lyde, som vækker folkene op. Mænd med en svag og vaklende tro er ikke de rette til at lede arbejdet i denne så vigtige krise. Der behøves heltmod og martyrtro. *I Mesterens Tjeneste* side 279]

Verdslighed I menigheden

VERDSLIGHED I MENIGHEDEN

Det er nedskrevet af gamle hellige mænd at Gud ikke skammede sig ved at blive kaldt deres Gud. Grunden til dette er at i stedet for, at hige efter jordiske besiddelser eller søge lykke i verdslige planer eller higen, så skulle de sætte alt på Guds alter og gøre brug af det til opbyggelse af hans rige. De levede kun for Guds ære og erklærede tydeligt at de var fremmede og pilgrimme på jorden, søgte efter et bedre land, som er et himmelsk. Deres adfærd kundgjorde deres tro. Gud kunne betro dem sin sandhed og kunne så forlade verden, for at modtage deres kundskab om hans vilje med dem.

Men hvordan fastholder Guds bekendende folk i dag hans navns ære? Hvordan kan verden se at de er et særligt folk? Hvilket bevis giver de for himlens borgerskab? Deres selv?eftergivende, fornøjelses?elskende adfærd forfalsker Kristi karakter. Han kan ikke ære dem på en markant måde for verden uden at påpege deres falske gengivelse af hans karakter.

Jeg taler til Battle Creek?menigheden. Hvilket vidnesbyrd frembærer I til verden? Sådan som jeres adfærd blev fremstillet for mig, fik jeg peget på de bygninger der nu er rejst af vore folk i den by. Disse bygninger er så mange mindesmærker på jeres vantro på den lære, I bekender at have. De giver bedre prædikener end dem, der kommer fra talerstolen. Jeg så verdslige pege spøgende og spottende på dem, som en fornægtelse af vor tro. De sagde det som ejerne har sagt i deres hjerter: „Min Herre lader vente på sig.“

Jeg så på klæderne og lyttede til manges samtale, som bekender sandheden. Begge var imod sandhedens grundsætninger. Klæder og samtaler åbenbarer det som ligger gemt hos dem, som hævder at være pilgrimme og fremmede på jorden. „De er af verden; derfor taler de af verden og verden hører dem.“

Puritansk renhed og enkelthed burde præge alles huse og klæder som tror denne tids højtidelige sandheder. Alle midler der bruges

unødigt på klæder eller udsmykning af vore huse er spild af vor Herres penge. Det er at bedrage Guds sag for stolthedens tilfredsstillelse. Vore institutioner er bebyrdede af gæld og hvordan kan vi forvente at Herren skal besvare vore bønner om deres fremgang, når vi ikke gør hvad vi kan for at hjælpe dem ud af deres vanskeligheder?

Jeg vil sige til jer, som Kristus sagde til Nikodemus: „I må fødes på ny.“ Dem som har Kristus herskende inden i sig, vil ikke nære ønske at efterligne verdens udseende. Overalt vil de frembære korsets navn og altid vidne om højere mål og ædlere emner end dem, de verdslige er opslugt i. Vore klæder, vore hjem, vor samtale bør bevidne vor helligelse til Gud. Hvilken kraft vil følge dem, som således tilkendegiver at de har opgivet alt for Kristi skyld. Gud vil ikke skamme sig ved at kende dem som sine børn. Han vil velsigne sit helligede folk og den ikke-troende verden vil frygte ham.

Kristus længes efter at arbejde mægtigt ved sin Ånd, for synderes overbevisning og omvendelse. Men ifølge hans guddommelige plan, må arbejdet udføres ved sin menigheds redskaber; og dens medlemmer er gået så langt bort fra ham, at han ikke kan gennemføre sin vilje ved dem. Han vælger at arbejde ved midler, alligevel må midlerne bruges bedst i harmoni med Hans karakter.

Hvem er der i Battle Creek som er troværdige og sande? Lad dem komme over på Herrens side. Hvis vi vil være i en position hvor Gud kan bruge os, må vi have en personlig tro og personlig erfaring. Kun dem som stoler helt på Gud er nu sikre. Vi må ikke følge noget menneskeligt eksempel eller sætte lid til menneskelig støtte. Mange tager hele tiden forkerte standpunkter og gør forkerte træk; hvis vi stoler på deres vejledning vil vi vildledes. [190]

Nogle som bekender at være talsmænd for Gud, fornægter troen i deres dagligdag. De overbringer folk vigtige sandheder; men hvem er indprentet med disse sandheder? hvem er overbevist om synd? Tilhørerne ved at dem som forkynder i dag, vil i morgen være de første til at give sig af med fornøjelser, munterhed og tosseri. Den indflydelse de har uden for talerstolen, lindrer forhærdet samvittighed og gør embedsarbejdet til skamme. De sover selv på kanten til den evige verden. Sjæles blod er på deres klæder.

Hvordan beskæftiges Kristi trofaste tjenere? „Gør dette til enhver tid under stadig påkaldelse og bøn, idet I altid beder i Ånden,“ bed i lønkammeret, i familien, i menigheden, overalt; „og vær årvågne

dertil med stadig udholdenhed og bøn for alle de hellige.“ De føler at sjæle er i fare og med alvorlig, ydmyg tro beder de om Guds løfter for deres bedste. Den løsesum Kristus betalte — korsets smykke — er altid for øje. De vil have sjæle, som segl for deres forkyndergerning.

Herrens irettesættelse er over hans folk, på grund af deres stolthed og vantro. Herrens dadel er over hans folk, for deres stolthed og vantro. Han vil ikke genoprette sine frelses glæder for dem, så længe de viger fra hans ords og ånds undervisning. Han vil give nåde til dem, der frygter ham og vandrer i sandheden og han vil tilbageholde sin velsignelse fra alle, der bringer sig i lighed med verden. Nåde og sandhed er lovet den ydmyge og brødebetyngede og domme erklæres over den oprørske.

[191] Menigheden i Battle Creek kunne have været fri for afgudsdyrkelse og hendes trofasthed ville have været et eksempel for andre menigheder. Men hun vil hellere vige fra Guds bud, end at frasige sig venskab med verden. Hun er forenet med afguder, som hun har valgt; og fordi en ond verdens timelige fremgang og gunst er hendes, tror hun selv at hun er rig over for Gud. Det vil vise sig at være et skæbnesvangert bedrag for mange. Hendes guddommelige karakter og åndelige styrke har forladt hende.

Jeg råder denne menighed til at give agt på Frelserens formaning: „Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.“

Skal vi søge spiritistiske læger?

SKAL VI SØGE SPIRITISTISKE LÆGER?

[„Og Abazja faldt ud gennem vinduesgitteret for sin stue på taget i Samaria og blev syg; da sendte han sendebud af sted og sagde til dem: „Gå hen og spørg Ekrons gud Ba'al?Zebub, om jeg kommer mig af min sygdom!“ Men Herrens engel sagde til tisjbitten Elias: „Gå sendebudene fra Samarias konge i møde og sig til den: Mon det er, fordi der ingen Gud er i Israel, at I drager hen for at rådspørge Ekrons gud Ba'al?Zebub? Derfor, så siger Herren: Det leje, du steg op på, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!“

Denne beretning åbenbarer på en meget slående måde Guds mishag til dem, der vender sig bort fra ham og søger hen til Satans redskaber. En kort tid forud for de ovenfor omtalte begivenheder havde det israelitiske rige skiftet hersker. Akab var falden under Guds straffedom og blev efterfulgt af Ahazja, en værdiløs hersker, som kun gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, vandrede i sin faders og moders spor og forledte Israel til at synde. Han dyrkede Ba'al og tilbad ham og vakte Herren, Israels Guds harme, ligesom hans fader Akab havde gjort. Men den genstridige konges synder efterfulgtes snart af straffedomme. En krig med Moab og derefter den ulykke, som truede hans eget liv, bekræftede Guds vrede mod Ahazja. [192]

Hvor meget havde ikke Israels konge i sin faders tid hørt og set af den Højstes underfulde gerninger! Hvilke forfærdelige beviser på sin strenghed og nidkærhed havde Gud ikke givet det frafaldne Israel! Ahazja var vidende om alt dette; og dog handler ham, som om disse frygtindgydende realiteter, ja endog hans faders forfærdelige endeligt kun var et tomt eventyr. I stedet for at ydmyge sit hjerte for Herren dristede han sig til den frækkeste og mest pietetsløse handling, der kendetegnede hans liv. Han befalede sine tjenere: „Gå hen og spørg Ekrons gud Ba'al?Zebub, om jeg kommer mig af min sygdom!“

Man mente, at Ekrons gud ved sine præster som medier kunne give oplysning angående fremtidige begivenheder. Denne afgud havde vundet så almindelig tiltro, at store skarer langvejs fra søgte den. De forudsigelser, som dér blev udtalt og den oplysning, dér blev givet, stammede direkte fra mørkets fyrste. Det er Satan, som er ophav til afgudsdyrkelse og holder den ved lige for at lede menneskenes sind fra Gud. Det er ved hans virken, mørkets og løgnens rige holdes oppe.

[193] Beretningen om Ahazjas synd og straf indeholder en advarende lærdom, som ingen kan sætte sig ud over og blive ustraffet. Selv om vi jo ikke hylder hedenske guder, er der dog tusinder, som tilbeder ved Satans alter lige så virkeligt, som Israels konge gjorde. Selve ånden i hedensk afgudsdyrkelse er almindelig i dag, skønt den under påvirkning af videnskab og oplysning har antaget en finere og mere tiltalende form. Hver dag afgiver nye sørgelige vidnesbyrd om, at troen på det stadfæstede profetiske ord hurtigt er i aftagende og erstattes med overtro og djævelsk trolddom, der bedærer menneskenes sind. Alle, som ikke alvorligt ransager skriften og underkaster hvert ønske og forsæt i livet dens ufejlbare prøve, alle, som ikke søger Gud i bøn om at kende hans vilje, vil visselig vandre bort fra den rette vej og falde under Satans bedrag.

De hedenske orakler har deres sidestykke i nutidens spiritistiske medier, clairvoyante samt spåmænd og spåkvinder. De mystiske røster, der talte i Ekron og i En?Dor, vildleder endnu menneskenes børn ved deres løgnagtige ord. Mørkets fyrste har kun vist sig i en ny skikkelse. Den hedenske gudsdyrkelses mysterier erstattes af de hemmelige foreninger og seancer, de ubekendte personer og undere, som nutidens troldmænd virker gennem. Deres åbenbarelsen modtages med begærlighed af tusinder af mennesker, som vægrer sig ved at modtage lys fra Guds ord eller fra hans Ånd. Medens de omtaler oldtidens troldmænd med ringeagt, leer den store bedrager triumferende, når de bøjer sig for hans kunster i en anden form.

Hans redskaber påstår endnu at kunne helbrede sygdom. Deres kraft tilskriver de elektricitet, magnetisme eller de såkaldte „sympatiske lægemidler“. I virkeligheden er de kun kabler for Satans elektriske strømme. Ved dette middel øver han sin tryllemagt over menneskers legemer og sjæle.

Fra tid til anden har jeg modtaget breve både fra prædikanter og fra medlemmer i menigheden med spørgsmål om, hvorvidt jeg mener, det er urigtigt at søge spiritistiske og clairvoyante læger. Af mangel på tid har jeg ikke besvaret disse breve. Men netop nu påtvinger dette emne sig på ny min opmærksomhed. Så talrige er disse Satans redskaber ved at blive og så almindeligt er det blevet at søge råd hos dem, at det synes at være påkrævet at udtale en advarsel.

Gud har lagt det i vor magt at tilegne os kundskab om sundhedslovene. Han har gjort det til vor pligt at bevare vore fysiske kræfter i den bedst mulige tilstand, for at vi må kunne yde ham antagelig tjeneste. De, der undslår sig for at gøre brug af det lys og den kundskab, som i nåde er gjort tilgængelig for dem, vrager det middel, Gud har tilstået dem til fremme af åndeligt såvel som fysisk liv. De indtager en stilling, hvor de vil være udsatte for at vildledes af den onde.

Ikke få i denne kristne tidsalder og i dette kristne land vender sig til onde ånder i stedet for at forlade sig på den levende Guds magt. Moderen, der våger ved sit barns sygeleje, udbrøder: „Jeg kan intet mere udrette. Findes der ingen læge, der formår at helbrede mit barn?“ Man fortæller hende om de underfulde helbredelser, der udføres af en eller anden såkaldt clairvoyant doktor eller en magnetisør og hun betror sin kære til ham og lægger barnet lige så vist i Satans hænder, som om han stod ved hendes side. I mange tilfælde beherskes barnets fremtidige liv af en djævelsk magt, som det synes umuligt at bryde.

[194]

Mange er uvillige til at gøre den nødvendige bestræbelse for at tilegne sig kundskab om livets love og om de enkle midler, der kan benyttes til genoprettelse af tabt sundhed. De stiller sig ikke i det rigtige forhold til livet. Når sygdom bliver følgen af deres overtrædelse af naturens love, søger de ikke at rette på deres fejl og derefter bede om Guds velsignelse, men de henvender sig til lægerne. Hvis de genvinder sundheden, tilskriver de medikamenter og læger al æren. De er altid rede til at forgude menneskelig magt og visdom og synes ikke at kende nogen anden gud end skabningen — støv og aske.

Jeg har hørt en moder trygle en vantro læge om at redde hendes barns liv; men da jeg formanede hende til at søge hjælp hos den store Læge, som til fuldkommenhed kan frelse alle, der kommer til

ham i tro, vendte hun sig utålmodigt bort. Her ser vi den samme ånd, som Ahazja lagde for dagen.

Det er ikke trygt at forlade sig på læger, som ikke har Guds frygt for øje. Uden den guddommelige nådes indflydelse er menneskehjertet „svigefuldt fremfor alt, det er sygt“.

[195] Selvforherligelse er dets mål. Hvilke syndere er ikke blevet forfulgt og hvilke vildfarelser har ikke fundet støtte under lægegeringens dække! Lægen kan foregive at være i besiddelse af megen visdom og vidunderlig dygtighed, medens han har en ryggesløs karakter og handler i strid med livets love. Herren vor Gud forsikrer os om, at han venter på at kunne vise nåde; han indbyder os til at kalde på ham på nødens dag. Hvordan kan vi vende os bort fra ham og forlade os på en arm af kød?

Følg med mig til hint sygeværrelse. Der ligger en ægtefælle og fader, en mand, som var en velsignelse for samfundet og for Guds sag. Han er pludselig blevet ramt af sygdom. Feberens ild synes at skulle fortære ham. Han længes efter rent vand til at fugte de tørre læber med, til at stille den heftige tørst og køle den feberhede pande. Men nej; lægen har forbudt vand. Den syge får en stimulerende, stærk drik, der føjer olie til ilden. Det velsignede, himmelsendte vand, anvendt på en forstandig måde, ville slukke den fortærende flamme, men det fortrænges af giftige medikamenter.

I nogen tid kæmper naturen for sin ret, men overvældet opgiver den til sidst kampen og døden bringer befrielse til den lidende. Gud ønskede, at denne mand skulle leve og være til velsignelse for verden; Satan besluttede at ødelægge ham og med lægen som redskab opnåede han sin hensigt. Hvor længe skal vi tillade vore dyrebareste lys således at udslukkes?

Ahazja sendte sine tjenere for at spørge Ba'al Zebub i Ekron; men i stedet for et budskab fra afguden hører han den frygtelige kundgørelse fra Israels Gud: „Det leje, du steg op på, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!“ Det var Kristus, der bød Elias tale disse ord til den frafaldne konge.

Jehova Immanuel havde grund til at nære stærkt mishag over Ahazjas ugudelighed. Hvad havde Kristus ikke gjort for at vinde synderes hjerter og for at give dem urokkelig tillid til ham? Gennem århundreder havde han besøgt sit folk med tilkendegivelser af enestående miskundhed og uhørt kærlighed. Fra patriarkernes tid havde

han vist, hvordan hans „lyst var hos menneskens børn“. Han havde været meget nær med hjælp til alle, der søgte ham i oprigtighed. „I al deres trængsel var han i trængsel og hans åsyns engel frelste dem. I sin kærlighed og i sin forbarmelse genløste han dem.“ Men Israel havde vendt sig bort fra Gud og søgte hjælp hos Herrens værste fjender. [196]

Hebræerne var det eneste folk, som var blevet begunstiget med kundskab om den sande Gud. Da Israels konge sendte bud for at spørge et hedensk orakel, kundgjorde han for hedningerne, at han havde større tillid til deres afguder end til sit folks Gud, himmelens og jordens Skaber. De, der bekender sig til at have kundskab om Guds ord, vanærer ham på lignende måde, når de vender sig bort fra kraftens og visdommens kilde for at søge hjælp eller råd hos mørkets magter. Dersom Guds vrede optændtes over en sådan fremgangsmåde fra en ond, afguderisk konges side, hvordan kan han så betragte en lignende handle måde hos dem, der bekender sig til at være hans tjenere?

Hvad er årsagen til, at menneskene er så uvillige til at stole på ham, som skabte dem og som med en berøring, et ord, et blik kan helbrede al slags sygdom? Hvem er mere værdig til vor tillid end ham, der gjorde så store opofrelser for vor genløsning? Ved apostelen Jakob har vor Herre givet os tydelig undervisning vedrørende vor pligt i tilfælde af sygdom. Når menneskelig hjælp slår fejl, vil Gud være sit folks hjælper. „Er nogen iblandt jer syg, skal han kalde menighedens ældste til sig og de skal bede over ham, efter at de i Herrens navn har salvet ham med olie. Så vil troens bøn frelse den syge og Herren skal rejse ham fra sygelejet.“ Hvis de, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere, af et rent hjerte ville øve lige så megen tro på Guds løfter, som de har tillid til Satans redskaber, ville de i sjæl og legeme erfare Helligåndens livgivende kraft.

Gud har givet dette folk stort lys, men vi er dog ikke stillet uden for fristelsens område. Hvem iblandt os søger hjælp hos Ekrons guder? Se på dette billede — som ikke er fantasi. Hos hvor mange, endog blandt syvende-dags adventister, kan man se dets ledende træk? En syg — tilsyneladende meget samvittighedsfuld, men dog forblindet og selvgod — erklærer åbent sin ringeagt for de livets og sundhedens love, guddommelig nåde har ledet os som et folk til at antage. Den pågældendes mad må tilberedes på en måde, som [197]

tilfredsstiller hans abnorme krav. Hellere end at sidde ved et bord, hvor der serveres sundhedsmæssig føde, besøger han restauranter, fordi han der uhæmmet kan føje sin appetit. Medens han med veltalenhed forfægter afhold, sætter han sig ud over dets grundlæggende principper. Han vil gerne opnå bedring, men undslår sig for at erhverve den på bekostning af selvfornægtelse. Denne mand tilbeder ved en fordærvet appetits alter. Han er en afgudsdyrker. De kræfter, der kunne være anvendt til Guds ære, om de var blevet helliget og forædlet, svækkes og bliver til ringe nytte. Et pirreligt sind, en forvirret hjerne og nerver i ulave hører med blandt følgerne af hans ringeagt for naturens love. Han er udygtig, upålidelig.

Enhver, som frimodigt og ærligt advarer ham imod faren, pådrager sig derved hans mishag. Den mindste indsigelse eller modstand er nok til at vække hans stridbare ånd. Men nu tilbyder der sig en anledning til at søge hjælp hos en, hvis kraft skyldes trolddom. Til denne kilde vender han sig med begærlighed og bruger både tid og penge i håb om at sikre sig den tilbudte velsignelse. Han er bedraget, forblindet. Der tales rosende om trolddomsudøverens magt og andre påvirkes til at søge hans hjælp. Således vanæres Israels Gud, medens Satans magt æres og ophøjes.

I Kristi navn ønsker jeg at sige til dem, der bekender sig til at følge ham: Bliv i den tro, I har fået fra begyndelsen. Hold jer fra vanhelligt, tomt pjat. Hav tro til den levende Gud i stedet for at forlade jer på trolddom. Forbandet er den sti, der fører til En?Dor eller til Ekron. De fødder, der vover sig ud på forbuden grund, vil snuble og falde. Der er en Gud i Israel, hos hvem der er befrielse for alle nedtrykte. Retfærd er hans trones grundvold.

[198] Den mindste afvigelse fra Herrens undervisning betyder en fare. Når vi går bort fra pligtens tydelige sti, vil der indtræffe en række omstændigheder, der uimodståeligt synes at føre os længere og længere bort fra, hvad der er ret. Unødigt fortrolighed med sådanne, som ingen agtelse har for Gud, vil forføre os, inden vi mærker det. Frygt for at støde verdslige venner vil afholde os fra at udtrykke vor taknemmelighed til Gud eller anerkende vor afhængighed af ham. Vi må holde os nær til Guds ord. Vi behøver dets advarsler og dets opmuntringer, dets trusler og løfter. Vi behøver det fuldkomne eksempel, som kun findes i vor Frelsers liv og karakter.

Engle fra Gud vil bevare hans folk, når de færdes på pligtens sti; men der er ingen forsikring om sådan beskyttelse for dem, der forsætligt vover sig ind på Satans område. Den store forførrers redskab vil sige og gøre hvad som helst for at opnå sin hensigt. Det er uden betydning, om han kalder sig spiritist, „elektrisk læge“ eller „magnetisør“. Ved bestikkende påstande vinder han de troskyldiges tillid. Han foregiver at kunne læse deres livs historie og at forstå alle deres vanskeligheder og trængsler, der henvender sig til ham. Forklædt som en lysende engel, medens afgrundens mørke råder i hans hjerte, viser han stor interesse for kvinder, der søger hans råd. Han fortæller dem, at alle deres besværligheder skyldes et ulykkeligt ægteskab. Dette kan være alt for sandt; men en sådan rådgiver forbedrer ikke deres stilling. Han fortæller dem, at de behøver kærlighed og sympati. Under foregivende af stor interesse for deres velfærd omgiver han sine intetanende ofre med en magisk kraft, der fortryller dem, ligesom en slange fortryller den skælvende fugl. Snart har han dem fuldstændig i sin magt; synd, vanære og ødelæggelse bliver de frygtelige følger.

Disse udådsmænd er ikke fåtallige. Deres sti kendetegnes ved forladte hjem, ødelagt navn og rygte og sønderknuste hjerter. Men alt dette kender verden kun lidt til; de fortsætter og skaffer sig nye ofre og Satan hoverer over den ødelæggelse, han har afstedkommet. [199]

Der er nøje forbindelse mellem den synlige og den usynlige verden. Kunne sløret fjernes, ville vi se onde engle trænge sig omkring os med deres mørke og med al deres magt arbejde for at bedrage og ødelægge. Onde mennesker omgives, påvirkes og hjælpes af onde ånder. Troens og bønnens mand har overgivet sin sjæl til guddommelig ledelse og engle fra Gud bringer ham lys og styrke fra himmelen.

Ingen kan tjene to herrer. Modsætningen mellem lys og mørke er ikke større end modsætningen mellem Guds tjeneste og Satans tjeneste. Profeten Elias fremstillede sagen i det rette lys i sin uforfærdede tale til det frafaldne Israel: „Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!“

De, der hengiver sig til Satans trolddom, kan måske prale af, at det bringer dem stor fordel; men beviser dette, at deres handlemåde er klog eller tryk? Antag, at livet forlænges, eller sæt, at der opnås timelig vinding; vil det i længden betale sig at sætte sig ud over

Guds vilje? Al sådan tilsyneladende vinding vil til sidst vise sig at være et uopretteligt tab. Vi kan ikke ustraffet nedbryde en eneste skranke, som Gud har rejst for at beskytte sit folk mod Satans magt.

Det eneste sikre for os er at bevare de gamle landemærker. „Til loven og til vidnesbyrdet! Dersom de ikke taler overensstemmende med dette ord, er det, fordi der intet lys er i dem.“

Se hen til Jesus

SE HEN TIL JESUS

Mange begår en alvorlig fejl i deres religiøse liv ved at holde opmærksomheden fæstet ved deres følelser og på grundlag heraf danne sig et skøn om deres fremgang eller tilbagegang. Følelser er ikke et sikkert kendetegn. Vi skal ikke skue indad efter bevis på, at Gud har antaget os. Vi vil dér ikke finde noget andet, end hvad der vil betage os modet. Vort eneste håb ligger i, at „vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender“. I ham findes alt, hvad der kan fylde os med håb, med tro og med frimodighed. Han er vor retfærdighed, vor trøst og vor glæde.

[200]

De, der vender blikket indad for at finde vederkvægelse, vil blive trætte og skuffede. Erkendelsen af vor svaghed og uduelighed bør lede os til med et ydmygt hjerte at påberåbe os Kristi soningsoffer. Når vi forlader os på hans fortjeneste, vil vi finde hvile og fred og glæde. Han kan fuldkomment frelse alle, som kommer til Gud ved ham.

Vi behøver at forlade os på Jesus hver dag og hver time. Han har lovet, at som vor dag er, skal vor styrke være. Ved hans nåde kan vi bære alle nuets byrder og udføre dets pligter. Men mange nedtrykkes af forudannelser om fremtidige besværligheder. De søger stadig at overføre morgendagens byrder på dagen i dag. På denne måde bliver en stor del af deres prøvelser indbildte. For disse har Jesus ikke gjort nogen foranstaltning; han lover os kun nåde for dagen. Han byder os, at vi ikke skal bebyrde os med morgendagens bekymringer og besværligheder; for „hver dag har nok i sin plage“.

Den vane at ruge over forventede onder er uklog og ukristelig. Ved at gøre dette forsømmer vi at nyde nuets velsignelser og at benytte dets anledninger. Herren kræver, at vi skal udføre dagens pligter og bære dens prøvelser. Det er i dag, vi skal være på vagt, så vi ikke synder i ord eller handling. Vi må prise og ære Gud i dag. Ved at øve levende tro i dag skal vi besejre fjenden. Vi må i dag

søge Gud og sætte os for, at vi ikke vil hvile eller være tilfredse uden hans nærværelse. Vi bør våge og bede, som om dette var den sidste dag, der bliver os tilstået. Hvor dybt alvorligt bør derfor ikke vort liv være! Hvor nøje bør vi ikke følge Jesus i alle vore ord og handlinger!

[201] Det er kun få, som virkelig værdsætter eller benytter bønnens dyrebare privilegium. Vi bør gå til Jesus og fortælle ham vor trang. Vi kan komme til ham med vore små bekymringer og forviklinger så såvel som med vore større vanskeligheder. Hvad der end måtte komme, som kan forurolige eller plage os, bør vi lægge det frem for Herren i bøn. Når vi føler, at vi behøver Kristi nærværelse ved hvert skridt, vil Satan have ringe anledning til at trænge ind med sine fristelser. Hans overlagte bestræbelser går ud på at holde os borte fra vor bedste og mest medfølelse ven. Vi bør ikke gøre nogen anden end Jesus til vor fortrolige. Vi kan trygt tale med ham om alt, hvad der er i vore hjerter.

Brødre og søstre, når I samles til fælles andagt, tro så, at Jesus mødes med jer; tro, han er villig til at velsigne jer. Vend blikket bort fra jer selv; se hen til Jesus, tal om hans uforglemmelige kærlighed. Ved at beskue ham vil I forvandles efter hans lignelse. Fat jer kort, når I beder; gå lige til sagen. Hold ikke en prædiken for Herren i jeres lange bønner. Bed om livets brød, ligesom et sultent barn beder sin jordiske fader om brød. Gud vil skænke os enhver nødvendig velsignelse, hvis vi beder til ham i enfoldighed og tro.

De bønner, prædikanter opsender forud for deres taler, er ofte lange og uheldige. De berører en hel masse ting, der ingen forbindelse har med anledningen eller forsamlingens behov. Sådanne bønner er passende i lønkammeret, men bør ikke fremkomme offentligt. Tilhørerne bliver trætte og længes efter, at prædikanten skal afslutte. Brødre, tag folket med i jeres bønner. Kom til Frelseren i tro og tal med ham om, hvad I behøver ved den foreliggende anledning. Lad sjælen opløfte sig til Gud med en stærk higen efter den velsignelse, der er påkrævet i øjeblikket.

[202] Bøn er sjælens helligste øvelse. Den bør være oprigtig, ydmyg, alvorlig et genfødt hjertesønske udtrykt i en hellig Guds nærværelse. Når den bedende føler, at han er for Guds åsyn, vil selvet glemmes. Han vil ikke nære noget ønske om at stille menneskelige talenter til

skue; han vil ikke søge at behage menneskers øren, men at opnå den velsignelse, som sjælen kræver.

Hvilke velsignelser kunne vi ikke tilegne os, hvis vi blot ville tage Herren på hans ord! Var der blot mere brændende, virksom bøn! Kristus vil være alles hjælper, der søger ham i tro. *Vejl f menigh* bd. 2 side 43-52]

Kald på arbejdere

KALD PÅ ARBEJDERE

En verdslighed og selviskhed har berøvet mange menigheder en velsignelse. Vi har ingen ret til at betragte den vilkårlige tilbageholdelse af guddommelig lys og kraft fra menigheden, fordi dens nyttighed er begrænset. Den store succes som førhen har fulgt med et veltilrettelagt arbejde, modsiger en sådan tanke. Det er arbejdernes begrænsning og ofre alene, som afgør menighedens nytte. Missionsånden er mat; helligelsen er svag, selviskheden og begærligheden og bedrageriet eksisterer i dens medlemmer.

Sørger Gud ikke for disse ting? Kan han ikke læse hjertets intentioner og hensigter? Alvorlig, inderlig og brødebetyngt bøn vil åbne himlens vinduer for dem og nedbringe nådens regn. Et klart, vedholdende syn på Kristi kors, vil modvirke deres verdslighed og fylde deres sjæle med ydmyghed, bodfærdighed og taknemmelighed. De vil da føle at de ikke er deres egne, men at de er købt for Kristi blod.

[203] En dødelig åndelig sygdom er over menigheden. Dens medlemmer er såret af Satan; men de vil ikke se på Kristi kors, sådan som israelitterne så på kobberslangen, så de måtte leve. Verden har så meget krav på dem, at de ikke har tid til at se på Golgatas kors, lang tid nok til at se dets herlighed eller mærke dets kraft. Når de nu og da kaster et flygtigt blik på selvfornægtelse og selv helliger sig, hvilket sandheden kræver, er disse ting uvelkomment og de vender sig i en anden retning, så de hurtig vil glemme dem. Herren kan ikke gøre sit folk nyttigt og virksomt når de ikke nøje efterkommer de betingelser han har nedlagt.

Overalt er der stillet krav vedrørende det lys som Gud har givet sit folk; men disse kald er for det meste forgæves. Hvem føler at man skal hellige sig selv til Gud og til hans værk? Hvor er der unge mennesker som uddanner sig til at besvare disse kald. Umådelig store territorier åbnes for os, hvor sandhedens lys aldrig er trængt

igennem. Uanset hvilken måde vi ser, ser vi rige indhøstninger, rede til opsamling, men der er ingen til at gøre denne indhøstning. Bønner sendes op, om at sandheden må sejre. Hvad betyder jeres bønner, brødre? Hvilken slags succes ønsker I? — at det må lykkes jer at passe jeres magelighed, jeres selvtilfredsstillelse? — at I må få held med det, uanset hvad I gør for jeres del?

Der må gøres en afgjort forandring i menigheden, som vil ulejligede dem, som ligger i deres læ, før arbejderne — udrustet til deres højtidelige arbejde — kan sendes ud på marken. Der må ske en opvækkelse, en åndelig fornyelse. Temperaturen for kristen gudsfrygt må hæves. Planer må lægges og udføres for at sprede sandheden til alle jordens folk. Satan luller Kristi bekendende efterfølgere i søvn, medens sjæle går tabt omkring dem og hvilken undskyldning kan de give Mesteren for deres forsømmelighed?

Kristi ord passer på menigheden: „Hvorfor står I her ledige hele dagen?“ Hvorfor arbejder I ikke, som i hans vingård? Igen og igen har han påbudt jer: „Gå også I hen i min vingård!“ — og hvad som helst er rigtigt, skal I få! Men dette nådige kald fra himlen er blevet ignoreret af det store flertal. Er det ikke på høje tid at I adlyder Guds bud? [Der findes arbejde for hver eneste, som kalder sig med Kristi navn. En røst fra himmelen kalder dig højtideligt til at gøre din pligt. Giv agt på røsten og gå straks i gang med arbejdet et eller andet sted og på en eller anden måde. Hvorfor står I her ledige hele dagen? Der er arbejde, I skal udføre, et arbejde, som kræver al jeres kraft. Ethvert af livets kostbare øjeblikke har forbindelse med en pligt, som I skylder Gud eller jeres medmennesker at udføre.]

[204]

Der skal endnu gøres et stort arbejde for at frelse sjæle. Enhver af herlighedens engle er optaget af dette arbejde, mens hver mørkets ånd modarbejder det. Kristus har vist os sjælenes store værdi ved, at han kom til verden med al evighedens kærlighed i sit hjerte og tilbød at gøre mennesker til arvinger af al hans rigdom. Han åbenbarer os Faderens kærlighed til den faldne slægt og fremstiller ham som retfærdig og retfærdiggørende for den, som tror. *Guds sønner og døtre* 28.sep.]

„Kristus gjorde heller ikke, hvad der var ham selv til behag.“ Han gjorde intet for sig selv, hans arbejde var for faldne menneskers skyld. Overfor ham var selvisheden ydmyget. Han påtog sig vor natur, så han kunne lide i vort sted. Selvished, verdens synd, er

blevet den fremherskende synd i menigheden. Ved at ofre sig selv for menneskers skyld, får Kristus fat i roden til al selviskhed. Han holdt intet tilbage, ikke en gang hans ære eller himmelsk herlighed. Han forventer en tilsvarende selvfornægtelse og opofrelse fra deres side, som han kom for at velsigne og frelse. Enhver er pålagt at arbejde efter evnernes kunnen. Ethvert verdsligt hensyn bør lægges til side, til Guds ære. Det eneste ønske om verdslig fortrin, må være at vi vokser des bedre i Guds sag.

[205] Kristi interesser og hans efterfølgeres interesser, bør være de samme. Men verden vil dømme de er adskilte og udskilte, for dem som hævder at være Kristi børn, stræber ligeså ivrigt imod deres egen afslutning og spilder deres liv ligeså egenkærligt, som ikke-bekendende kristne. Verdslig fremgang kommer først; intet sidestilles med dette. Kristi sag må vente indtil de har samlet en vis del til sig selv. De må øge deres ejendomme, uanset hvad det vil koste. Sjæle vil gå fortabt uden at have kendt til sandheden. Hvilken værdi har en sjæl, Kristus døde for, i sammenligning med deres ejendomme, deres handelsvarer, deres huse og jorder? Sjæle må vente indtil de bliver rede til at gøre noget. Gud kalder på disse mammons dovne forvaltere og upålidelige tjenere, men mammon praler af dem, som om de var nogle af de ihærdigste og bedste tjenere. De ofrer deres Herres goder til lyst og fornøjelser. Selvet er deres afgud.

Gør intet for at bringe sjæle til Jesus, som ofrede alt for at få frelsen inden for vor rækkevidde. Selviskhed driver godgørelse og Kristi kærlighed bort fra menigheden. Millioner af Herrens penge formøbles på at tilfredsstille verdslige lyster, medens hans skatkammer efterlades tomt. Jeg ved ikke hvordan dette skal overbringes jer, sådan som det blev overbragt mig. Tusindvis dollars bruges hvert år på at tilfredsstille stoltheden for klæder. Disse midler burde bruges på vore missioner. Jeg fik vist familier, som fyldte deres borde med al luksus og stiller næsten alle ønsker for fine klæder. De har en god forretning, eller tjener god løn, men næsten alle dollar bruges på dem selv eller deres familier. Er dette at efterligne Kristus? Hvilken byrde har disse for at økonomisere omhyggeligt og fornægte tilbøjeligheden, så de kan gøre mere for Guds værks fremme på jorden? Fik ældre Andrews gavn af nogle af de midler, der bruges så unødigt, ville det være en stor velsignelse for ham og give ham muligheder som ville forlænge hans liv. Missionsarbejdet ville blive

forstørret hundrede gange, hvis der var flere midler til at gennemføre de større planer. Men de midler som Gud havde planlagt skulle bruges til dette, bruges i stedet for på ting, som anses for nødvendige til behagelighed og lykke og som der ikke er nogen synd i at have, hvor der ikke er så meget brug for midler til sandhedsudbredelse. [206] Hvor mange af jer, mine brødre, søger jeres eget og ikke de ting, som hører Kristus til?!

Tænk hvis Kristus skulle bo i ethvert hjerte og selviskheden, i alle dens former skulle udvises fra menigheden, hvad vil blive resultatet? Harmoni, enighed og broderlig kærlighed ville ses lige så sandeligt, som den blev set i den menighed Kristus først stiftede. Kristen aktivitet ville ses overalt. Hele menigheden ville optændes i en offerflamme til Guds ære. Enhver kristen ville kaste sin selvfor nægtelsesfrugter ind, for at blive fortæret på alteret. Der ville gøres langt mere for at udtænke nye måder at være nyttige på og bestræbe sig på at komme stakkels syndere nærmere, for at redde dem fra evig ruin.

[Dersom vi klædte os i en enkel, beskeden klædedragt uden hensyn til moden; dersom vi til enhver tid dækkede vore borde med enkel, sund føde og undgik luksus, al overdådighed; og dersom vore huse blev opført i sømmelig enkelhed og udstyret på samme måde, ville det åbenbare sandhedens helliggørende kraft og øve en stærk indflydelse på ikke-troende mennesker. Men så længe vi skikker os efter verden i disse ting og i nogle tilfælde tilsyneladende søger at overgå de verdslige i naragtig overdådighed, vil sandhedens forkyndelse kun have liden eller ingen virkning. Hvem vil tro den højtidelige sandhed for denne tid, når de, der allerede bekender sig til at tro den, modsiger deres tro ved deres gerninger? Det er ikke Gud, som har lukket himmelens sluser for os, men det er vor egen efterligning af verdens sæder og skikke. *Vejl f menigh* bd. 2 side 179]

Den tredje engel i åbenbaringen 14 fremstilles som flyvende hurtigt over himmelhvælvingen og råber: „Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.“ Her er vist hvilket arbejde Guds folk har. De har et budskab af så stor vigtighed, at de fremstilles som flyvende når de overbringer det til verden. De holder livets brød i deres hænder, overfor en hungrende verden. Kristi kærlighed tvang dem. Dette er det sidste [207]

budskab. Der følger intet efter, ingen flere nådesinvitationer gives efter at dette budskab har gjort sit værk. Hvilken tillid! Hvilket ansvar hviler på alle, at frembære de nådige indbydende ord: „Og Ånden og bruden siger: „Kom!“ Og den, som hører, skal sige: „Kom!“ Og den, som tørster, skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt.“

Enhver som hører, skal sige: Kom! Ikke kun prædikanter, men folk. Alle skal komme til indbydelsen. Ikke kun ved deres bekendelse, men ved deres karakter og klæder og alle skal have en vindende indflydelse. De gøres til verdens betroede folk, der fører hans vilje ud i livet, for ham som har testamenteret den hellige sandhed til mennesker. Om alle så kunne nære værdigheden og æren i deres gudsgivne betroede gave.

Guds segl

GUDS SEGL

[„Så hørte jeg ham råbe med vældig røst: „Byens hjemsøgelse nærmer sig og hver har sit mordvåben i hånden!“

„Og han råbte til manden i det linnede klædebon og med skrive-tøjjet ved lænden og Herren sagde til ham: „Gå midt igennem byen igennem Jerusalem og sæt et mærke på de mænds pander, der sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, som øves i dets midte!“ Og til de andre hørte jeg ham sige; „Gå efter ham ud gennem byen og hug ned! Vis ingen medynk eller skånsel! Oldinge og ynglinge, jomfruer, børn og kvinder skal I hugge ned og udrydde; men ingen af dem, der bærer mærket, må I røre! Begynd ved min helligdom!“ Så begyndte de med de ældste, som stod foran templet.“

Jesus er i begreb med at skulle forlade nådestolen i den himmelske helligdom for at iføre sig hævnens klædebon og udgyde sin harme i straffedomme over dem, der ikke har fulgt det lys, Gud har givet dem. „Fordi den onde gerning ikke i hast rammes af dommen, får menneskenes hjerte mod til at gøre det onde.“ I stedet for at den tålmodighed og langvarige overbærenhed, Herren har vist mod dem, skulle blødgøre dem, der ikke frygter Gud og ikke elsker sandheden, bestyrkes deres hjerter i deres onde færd. Men der er grænser også for Guds overbærenhed og mange overskrider disse grænser. De har overskredet nådens grænselinier og derfor må Gud gribe ind og forsvare sin egen ære.

Om amoritterne udtalte Herren: „Endnu er amoritternes syndskyld ikke fuldmoden.“ Skønt dette folk gjorde sig bemærket ved sit afgudereri og sin fordærvelse, havde det endnu ikke fyldt sin ugudeligheds bæger og Gud ville ikke påbyde dets fuldstændige ødelæggelse. Folket skulle se guddomskraften åbenbaret på en iøjnefaldende måde, for at det skulle være uden undskyldning. Den medlidende Skaber var villig til at bære over med det indtil det fjerde

[208]

slægtled. Da skulle straffedommene komme over det, hvis der ikke var indtrådt en forandring til det bedre.

Med usvigelig nøjagtighed holder den Evige fremdeles regnskab med nationerne. Så længe han ved kald til omvendelse tilbyder sin nåde, vil deres regnskab forblive åbent; men når tallene løber op til en bestemt sum, som Gud har fastsat, tager hans vredes tjeneste sin begyndelse. Regnskabet afsluttes. Guddommelig tålmodighed ophører. Barmhjertigheden taler ikke længere til deres forsvar.

[209] For profeten, der skuede ned igennem århundrederne, blev denne tid fremstillet i et syn. Nutidens folkeslag har været modtagere af uhørte goder. Himmels mest udsøgte velsignelser er blevet dem tilstået; men tiltagende hovmod, havepsyge, afguderier, gudsforagt og lav utaknemmelighed står skrevet imod dem. De er hurtigt i færd med at afslutte deres regnskab for Gud.

Men det, som bringer mig til at bæve, er den kendsgerning, at de, som har haft det største lys og de største privilegier, er blevet smittet af den rådende uretfærdighed. Ved påvirkning af uretfærdige omgivelser er mange endog af dem, der bekender sig til sandheden, blevet kolde og rives med af ondskabens stærke strøm. Den almindelig rådende foragt for sand gudsfrygt og hellighed leder dem, der ikke indgår en inderlig forbindelse med Gud, til at tabe deres ærbødighed for hans lov. Dersom de fulgte lyset og af hjertet adlød sandheden, ville den hellige lov endog forekomme dem mere dyrebar, fordi den således bliver foragtet og tilsidesat. Efter som ringeagt for Guds lov bliver mere åbenbar, bliver skillelinien mellem dens tilhængere og verden mere tydelig. Kærligheden til de guddommelige forskrifter forøges hos én klasse mennesker i samme forhold, som ringeagt for disse forskrifter tiltager hos en anden klasse.

Krisen nærmer sig med hast. De hurtigt voksende tal viser, at tiden for Guds hjemløselse er ved at komme. Skønt han nødig straffer, vil han dog straffe og det snart. De, som vandrer i lyset, vil se tegn på den tilstundende fare; men de må ikke blive siddende i rolig, ubekymret forventning om ødelæggelsens dag. Ingenlunde! De bør indse, at det er deres pligt at arbejde flittigt for at frelse andre, idet de med stærk tro søger Gud om hjælp. „En retfærdigs bøn har en mægtig virkende kraft.“

Gudfrygtighedens surdej har ikke helt mistet sin kraft. På den tid, da menigheden er udsat for den største fare og det største tryk,

vil den lille skare, der står i lyset, sukke og jamre over de vederstyggeligheder, der sker i landet. Men i en særlig grad vil deres bønner gælde menigheden, fordi medlemmerne følger verdens skik. [210]

De alvorlige bønner, disse trofaste beder, vil ikke være forgæves. Når Herren kommer som en hævner, vil han også komme som en beskytter for alle dem, der har bevaret troen i dens renhed og holdt sig selv ubesmittede af verden. Det er på denne tid, Gud har lovet at skaffe sine egne udvalgte ret, dem, der råber til ham dag og nat, medens han er langmodig imod dem.

Befalingen lyder: „Gå midt igennem byen, igennem Jerusalem og sæt et mærke på de mænds pander, der sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, som øves i dets midte!“ Disse, som sukkede og jamrede, havde fremholdt livets ord; de havde irettesat, rådet og formanet. Nogle, der havde vanæret Gud, omvendte sig og ydmygede deres hjerter for ham. Men Herrens herlighed var veget bort fra Israel; skønt mange fremdeles vedblev at følge kristendommen formelt, var hans kraft og nærværelse ikke til stede.

På den tid, da hans vrede udgår med straffedomme, vil disse ydmyge, hengivne Kristi efterfølgere adskille sig fra verden ved deres sjæleangst, der kommer til udtryk i gråd og klage, tilrettevisninger og advarsler. Medens andre søger at tilhulle det rådende onde og at undskylde den store ugudelighed, som tager overhånd alle vegne, vil de, der er nidkære for Guds ære og nærer kærlighed til sjæle, ikke tie for at vinde yndest hos nogen. Deres retfærdige sjæle plages dag efter dag ved de uretfærdiges vanhellige gerninger og vandel. De er ude af stand til at standse syndens rivende strøm og derfor fyldes de med smerte og uro. De sørger for Guds åsyn over at se religionen blive ringeagtet i hjemmene netop hos sådanne, som har haft stort lys. De græder og plager deres sjæle, fordi stolthed, havepsyge, egoisme og bedrageri af næsten enhver art findes i menigheden. Guds Ånd, som ansporer til irettesættelse, trædes under fødder, medens Satans tjenere triumferer. Gud vanæres og sandheden gøres virkningsløs. [211]

De, der ikke føler bedrøvelse over deres eget åndelige forfald, ej heller sørger over andres synder, vil ikke få Guds segl. Herren befaler sine sendebud, mændene med mordvåben i deres hænder: „Gå efter ham ud gennem byen og hug ned! Vis ingen medynk eller skånsel! Oldinge og ynglinge, jomfruer, børn og kvinder skal I hugge ned og udrydde, men ingen af dem, der bærer mærket, må I røre! Begynd

ved min helligdom!“ Så begyndte de med de ældste, som stod foran templet.“

Her ser vi, at menigheden — Herrens helligdom — var den, der først skulle mærke Guds vredes slag. De ældste, sådanne, som havde fået stort lys og stået som vogtere af folkets åndelige interesser, havde været utro i deres tillidshverv. De havde indtaget det standpunkt, at vi ikke behøver at vente mirakler og de tydelige åbenbarelsen af Guds kraft, som man så i fordums dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro og de siger: Herren vil hverken gøre godt eller ondt. Han er for barmhjertig til at besøge sit folk med straffedom. Således lyder råbet om fred og ingen fare fra mænd, der aldrig mere vil opløfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, der ikke vil gøre, er netop dem, der føler en fortørnet Guds retfærdige hævn. Mænd, jomfruer og små børn omkommer til hobe.

[212] De vederstyggeligheder, som de trofaste sukkede og jamrede over, var alt, hvad menneskelige øjne kunne opdage, men langt de værste synder, som vakte den rene og hellige Guds nidkærhed, blev ikke åbenbarede. Den store hjerteransager kender enhver synd, som bliver begået i det skjulte af dem, der øver uretfærdighed. Disse mennesker kommer til at føle sig trygge i deres bedrag og som følge af Herrens langmodighed siger de, at han ikke ser; derfor handler de, som om han havde forladt jorden. Men han vil opdage deres hykleri og klarlægge for andre de synder, de så omhyggeligt skjulte.

Ingen fortrin med hensyn til rang, værdighed eller verdslig visdom og ingen stilling i et helligt embede vil bevare mennesker fra at opofre principper, når de overlades til deres egne bedragelige hjerter. De, der er blevet betragtet som værdige og retfærdige, viser sig at være hovedmænd i frafald, eksempler på ligegyldighed og på misbrug af Guds velsignelser. Han vil ikke længere tåle deres onde færd og i sin harme handler han med dem uden barmhjertighed.

Det er modstræbende, Herren forlader dem, som er blevet velsignet med stort lys og som har følt ordets kraft, når de forkyndte det til andre. De var en gang hans trofaste tjenere, begunstigede med hans nærværelse og vejledning; men de veg bort fra ham og førte andre ind i vildfarelse og har derfor pådraget sig Guds mishag.

Guds hævn dag er lige for hånden. Guds segl vil kun blive sat på deres pander, der sukker og jamrer over de vederstyggeligheder,

som sker i landet. De, som i sympati knyttet til verden, spiser og drikker med de drukne og vil visselig omkomme sammen med dem, der øver uretfærdighed. „Herrens øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.“

Vor egen handlemåde vil afgøre, hvorvidt vi skal modtage den levende Guds segl eller blive hugget ned med mordvåbnene. Nogle få dråber af Guds vrede er allerede faldet på jorden; men når de syv sidste plager engang skænkes ublandet i hans harmes bæger, vil det for evigt være for sent at omvende sig og finde ly. Intet sonende blod vil da aftvætte syndens skamplet.

„Til den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som værner dit folks sønner og en trængselstid kommer, som hidtil ikke har haft sin mage, så længe der var folkeslag til. Men på den tid skal dit folk frelses, alle, der er optegnet i bogen.“ Når denne trængselstid kommer, er enhver sag afgjort; der er ikke mere nogen prøvetid, ikke mere nogen nåde for de ubodfærdige. Herrens folk har den levende Guds segl. Ude af stand til at forsvare sig i den dødelige strid mod jordens magter, som dragens hærske bereder vejen for, gør denne lille levning Gud til sit værn. Befalingen er udstedt af den højeste jordiske myndighed, at den under trussel om forfølgelse og dødsstraf skal tilbede dyret og tage dets mærke. Måtte Gud hjælpe sit folk nu, for hvad kan de gøre i en så frygtelig kamp uden hans bistand!

Mod, sjælsstyrke, tro og ubetinget tillid til Guds kraft til at frelse opnås ikke på et øjeblik. Disse himmelske dyder tilegnes gennem årelang erfaring. Ved at leve et liv i hellig bestræbelse og usvigeligt holde fast ved, hvad der er ret, beseglede Guds børn deres skæbne. Omgivne af fristelser uden tal vidste de, at de enten måtte gøre bestemt modstand eller blive overvundet. De følte, at de havde en stor gerning at udføre og i hvilket som helst øjeblik kunne de blive kaldet til at aflægge deres rustning; og skulle de så komme til livets afslutning uden at have fuldbyrdet deres gerning, ville det betyde et evigt tab. Med begærlighed tog de imod lyset fra himmelen, ligesom de første disciple modtog det fra Jesu læber. Når disse første kristne blev forvist til bjerge og ørkner, når de i fangehuler blev overladt til at dø af sult, kulde og pinsler, når martyrdøden syntes at være den eneste udvej fra deres nød, glædede de sig over at blive agtet værdige til at lide for Kristus, som blev korsfæstet for dem. Deres

[213]

værdige eksempel vil være til trøst og opmuntring for Guds folk, som kommer ind i en trængselstid, som ikke har haft sin mage.

[214] Ikke alle, der bekender sig til at holde sabbatten, vil blive beseglede. Endog blandt dem, der underviser andre om sandheden, er der mange, som ikke vil modtage Guds segl på deres pander. De havde sandhedens lys, de kendte deres mesters vilje, de forstod hvert punkt i vor tro, men de havde ikke tilsvarende gerninger. De, som var så fortrolige med profetien og med den guddommelige visdoms skatte, skulle have vist deres tro i handling. De skulle have budt deres hus efter sig, for at de ved en velordnet familie måtte kunne have vist verden den indflydelse, sandheden har på det menneskelige hjerte.

Ved deres mangel på gudhengivenhed og gudsfrygt og ved deres forsømmelse af at nå op til et højt religiøst ideal gør de andre sjæle tilfredse med deres stilling. Med deres begrænsede skøn kan menneskene ikke indse, at de ved at efterligne disse mænd, der så ofte har opladt Guds ords skatte for dem, visselig stiller deres sjæle i fare. Jesus er det eneste sande mønster. Med et barns lærvillige hjerte må enhver nu på sine knæ for Gud ransage Bibelen for sig selv, hvis han ønsker at vide, hvad Herren kræver af ham. Hvor højt en hvilken som helst prædikant måtte have stået i yndest hos Gud, vil han komme ind i mørke og Satans bedrag og lede andre ind på den samme vej, dersom han undlader at følge det lys, han har fået af Gud og dersom han undslår sig for at lade sig undervise som et lille barn.

Ikke en eneste af os vil nogen sinde få Guds segl, medens der er én plet eller rynke på vor karakter. Det overlades til os at afhjælpe vore karaktermangler og at rense sjælens tempel fra enhver besmitelse. Da vil den sildige regn falde på os, ligesom den tidlige regn faldt på disciplene på pinsefestens dag.

[215] Vi bliver så let tilfredse med, hvad vi har opnået. Vi føler os rige og i besiddelse „af overflod og ved ikke, at vi er elendige og ynkværdige og fattige og blinde og nøgne.“ Nu er tiden til at agte på det sanddru vidnes formaning: „Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.“

Her i livet må vi møde ildprøver og gøre store opofrelser, men Kristi fred er belønningen. Der har været så lidt selvfornægtelse, så

lidt lidelse for Kristi skyld, at korset er næsten fuldstændig glemt. Vi må blive delagtige med Kristus i hans lidelser, hvis vi ønsker at sidde sejrende med ham på hans trone. Så længe vi vælger selvmedlidenhedens magelige sti og ræddes for selvfornektelse, vil vor tro aldrig blive fast og vi kan ikke kende Jesu fred, ej heller den glæde, der kommer ved bevidst sejr. De mest ophøjede blandt den genløste skare, der står foran Guds og Lammets trone, iført hvide klæder, ved, hvad det er at kæmpe for sejren, for de er kommet gennem en stor trængsel. De, der har føjet sig efter omstændighederne i stedet for at deltage i denne kamp, vil ikke forstå at holde fast på den dag, da ængstelse vil være over hver sjæl, den dag, da selv Noa, Job og Daniel, hvis de var i landet, hverken ville kunne frelse søn eller datter, idet enhver må redde sin sjæl ved sin egen retfærdighed.

Ingen behøver at sige at hans tilfælde er håbløst, at han ikke kan leve et kristent liv. Ved Kristi død er der gjort rigelig foranstaltning for hver sjæl. Jesus er altid til stede som vor hjælp i nødens stund. Påkald blot ham i tro, så har han lovet at besvare dine bønner.

Oh, giv os en levende, virksom tro! Vi behøver den; vi må have den, ellers vil vi falde og svigte på prøvens dag. Det mørke, som da vil hvile over vor sti, må ikke gøre os modløse eller drive os til fortvivlelse. Det er det slør, hvormed Gud tilhyller sin herlighed, når han kommer for at meddele rige velsignelser. Vor tidligere erfaring skulle have lært os dette. På den dag, da Gud går i rette med sit folk, vil denne erfaring være en kilde til trøst og håb.

Det er nu, vi må bevare os selv og vore børn ubesmittede af verden. Det er nu, vi må tvætte vor karakters kjortel og gøre den hvid i Lammets blod. Det er nu, vi må overvinde stolthed, lidenskab og åndelig dørskhed. Det er nu, vi må vågne op og gøre beslutsom anstrengelse for at opnå en harmonisk karakter. „I dag, når I hører hans røst, så forhærd ikke eders hjerter.“ Vi befinder os i en yderst prøvende stilling, medens vi venter og våger for vor Herres åbenbarelse. Verden er i mørke. „Men I, brødre! lever ikke i mørke,“ siger Paulus.“ Det er altid Guds hensigt at bringe lys ud af mørke, glæde ud af sorg og hvile ud af træghed for den ventende, længselsfulde sjæl.

Hvad foretager I jer, brødre, i det store forberedelsesværk? De, der forener sig med verden, modtager det verdslige præg og forberedes for dyrets mærke. De, som ikke sætter lid til selvet, som

ydmyster sig for Gud og renses deres sjæle ved at lyde sandheden disse modtager det himmelske præg og bereder sig for Guds segl på deres pander. Når befalingen udgår og stemplet indpræges, vil deres karakter forblive ren og uplettet i al evighed.

Nu er tiden til at forberede sig. Guds segl vil aldrig blive sat på en uren mands eller kvindes pande. Det vil aldrig blive sat på den ærgerrige, verdenskære mands eller kvindes pande. Det vil aldrig blive sat på mænd eller kvinder med falske tunger eller bedragelige hjerter. Alle, der modtager seglet, må være uden plet for Gud — sådanne, hvis mål er himmelen. Gå fremad, mine brødre og søstre! Jeg kan kun skrive i korthed om disse punkter denne gang, kun for at gøre jer opmærksomme på nødvendigheden af beredelse. Ransag skriften for jer selv, for at I må kunne forstå tidens frygtelige alvor. *Vejl f menigh bd. 2 side 53-60]*

En indtrængende advarsel

[217]

EN INDTRÆNGENDE ADVARSEL

Jeg er fyldt med sorg når jeg tænker på vor tilstand som folk. Herren har ikke lukket himlen for os, men vor egen konstante frafaldne kurs, har adskilt os fra Gud. Stolthed, begærlighed og verdenskærlighed har boet i hjertet uden frygt for forvisning eller fordømmelse. Frygtelige og formastelige synder har boet blandt os. Og alligevel er det en almindelig holdning at menigheden blomstrer og fred og åndelige fremgang er inden for alle hendes grænser.

Menigheden er gået bort fra at følge Kristus, hendes Leder og går stadig tilbage mod Ægypten. Dog er nogle få foruroliget eller overrasket over deres mangel på åndelig kraft. Tvivl og endog tvivl på Guds Ånds vidnesbyrd, gennemsyrrer vore menigheder overalt. Sådan vil Satan have det. Prædikanter som forkynder selvet, i stedet for Kristus, vil have det sådan. *Vidnesbyrdene* ligger ulæste og påskønnes ikke. Gud har talt til jer. Lys har skinnet fra hans ord og fra vidnesbyrdene og begge er blevet ringeagtet og ignoreret. Resultatet er tydeligt, i manglende renhed og helligelse og alvorlig tro hos os.

Lad enhver stille sit eget hjerte disse spørgsmål: „Hvordan er vi faldet i denne åndelige svagheds? og uenigheds?tilstand? Har vi ikke mere søgt verdens venskab og bifald, end Kristi nærhed og et dybere kundskab til hans vilje?“ Ransag jeres egne hjerter, bedøm jeres egen handlemåde. Tænk over hvilke mennesker I vælger at omgås. Søger I kloges selskab, eller er I villige til at vælge verdslige kammerater, grupper som ikke frygter Gud og ikke adlyder evangeliet?

[218]

Er jeres adspredelse sådan, at den giver moralsk og åndelig livskraft? Vil den føre til renhed i tanker og handling? I dag er urenhed vidt udbredt også blandt Kristi bekendende efterfølgere. Temperamentet beherskes ikke; dyriske tilbøjeligheder styrkes, når de får frit løb, medens de moralske kræfter stadigt bliver svagere. [Mange tager ivrig del i verdslige og moralsk nedbrydende forlystelser som er forbudt i Guds ord. På den måde bryder de forbindelsen med

Gud og går ind i rækkerne til de mange fornøjelsessyge mennesker i verden. De synder som førte til at alt liv blev udryddet i vandfloden og som var grunden til at byerne på sletten blev lagt i aske, er ligeså levende i dag. Dette gælder ikke kun i de hedenske lande, heller ikke kun blandt almindelige kristne, men også blandt dem som giver sig ud for at vente på Menneskesønnens komme. Dersom Gud viste jer hvordan han ser på disse synder, ville I blive fyldt med skam og frygt. *Det kristne hjem* side 406]

Og hvad har skabt denne alamerende tilstand? Mange har accepteret sandhedens teori, som ikke har nogen oprigtig omvendelse. Jeg ved hvad jeg taler om. Der er få som mærker den sande sorg over deres synd, som har en dyb, stikkende bevidsthed om den uforbederlige naturs fordærv. Stenhjertet er ikke skiftet ud med et kødhjerte. Få vil falde på Klippen og blive sønderbrudt.

[219] [Lige meget hvem du er og hvordan dit liv har været, så kan du kun blive frelst på den måde, Gud har bestemt det. Du må angre, du må falde hjælpeløst på klippen Kristus Jesus. Du må føle dit behov for en læge og for det eneste lægemiddel mod synd, som er Kristi blod. Dette lægemiddel kan kun fås ved omvendelse til Gud og tro på Herren Jesus Kristus. Her skal arbejdet til at påbegyndes af mange som bekender sig til at være kristne og endda til at være Kristi prædikanter. Ligesom de gamle Farisæere, føler mange af jer ikke at I har brug for en Frelser. I er selv?tilstrækkelige og selv?ophøjet. Kristus sagde: „Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.“ Kristi blod gavner kun dem, der føler deres behov for dets rensende kraft.

Hvilken umådelig kærlighed og nedladelse var det ikke, at Kristus ville påtage sig at genløse os, skønt vi ikke havde noget krav på Guds barmhjertighed! Men vor store læge kræver af enhver sjæl, at den overgiver sig uden forbehold. Vi må aldrig stille vor egen diagnose. Kristus må overtage hele behandlingen af vor vilje og vor handling.

Måske smigrer vi os med, ligesom Nikodemus gjorde, at vi har haft en god moralsk karakter og ikke behøver at ydmyge os for Gud som den almindelige synder, Men vi må finde os i at gå ind til livet på samme måde som den største synder. Vi må give afkald på vor egen retfærdighed og bede om, at Kristi retfærdighed må blive os tilregnet. Vi må forlade os helt på Kristus som vor styrke. Selvet må

dø. Vi må erkende, at alt, hvad vi har, skyldes Guds overstrømmende rige nåde. Lad os sige af ganske hjerte: „Ikke os, Herre, ikke os, men dit navn, det give du ære for din miskundheds og trofastheds skyld!“

Ægte tro efterfølges af kærlighed og kærlighed af lydighed. Alle den omvendtes kræfter og lidenskaber underlægges Kristi herredømme. Hans Ånd er en genskabende kraft og alle, som vil tage imod den, forvandler den efter det guddommelige billede. Det bedrøver mig at sige, men denne oplevelse forstås kun af få af dem der be- [220]
kender sig til sandheden. Rigtig mange følger deres egne veje og bærer over med deres egne syndige tilbøjeligheder og stadig beken-
der de sig til at være Kristi disciple. De har aldrig givet deres hjerter til Gud. Som de uforstandige brudepiger, har de forsømt at skaffe sig nådens olie i deres kander til lamperne. Jeg fortæller jer, mine
brødre, at et stort antal af dem der bekender sig til at tro og endda underviser i sandheden, er fanget i syndens lænker. Lidenskabens
grundlag besmitter sindet og ødelægger sjælen. Nogle, som er i den elendigste syndighed, har lånt himlens karakteristiske fremtræden, for at tjene Satan mere effektivt.

„Enhver, der er født af Gud, gør ikke synd.“ Han erkender, at han er købt med Kristi blod og bundet af de højtideligste løfter om at ære Gud i sit legeme og i sin ånd, som hører Gud til. Lysten til synd og kærligheden til selvet bliver undertrykket. Han spørger hver dag; „Hvorledes skal jeg gengælde Herren alle hans velgerninger mod mig?“ „Hvad skal jeg gøre, Herre?“ En virkelig kristen vil aldrig klage over, at Kristi åg gnaver hans nakke. Tjenesten for Jesus betragter han som den største frihed. Guds lov er hans lyst. Han prøver ikke på at få de guddommelige befalinger bragt ned, hvor de svarer til hans ufuldkommenheder, men han søger bestandig at hæve sig op til deres fuldkomne standard. *Herren kommer* 3.mar.]

[Denne erfaring må vi have for at være rede til at bestå på Herrens dag. Nu, mens det endnu er nådetid og nådens stemme endnu høres, er det tiden, da vi skal bortlægge vore synder. Mens det moralske mørke dækker jorden som et lig?klæde, må lyset fra Guds lys?bærer skinne desto mere, imedens det viser kontrasten mellem himlens lys og Satans mørke.

Gud har rigelig sørget for, at vi ved hans nåde kan være fuldkomne og ikke stå tilbage i noget, idet vi venter på Herrens tilsynekomst. Er du rede? Har du bryllupsklædningen på? Denne klædning vil

[221] aldrig skjule over bedrag, urenhed, fordærvelse og hykleri. Guds øje hviler på dig. Der er en forskel på tankerne og hjertets hensigt. Vi kan skjule vore synder for menneskers blik, men vi kan intet skjule for vor Skaber.

Gud sparede ikke sin egen Søn, men gav ham hen i døden for vore overtrædelser og opvakte ham for vor retfærdiggørelses skyld. Gennem Kristus kan vi fremføre vore begæringer for nådens trone, gennem ham kan vi, uværdige som vi er, blive velsignet med al åndelig velsignelse. Kommer vi til ham for at få liv? *Herren kommer* 12.mar.]

Hvordan kan vi for vor egen del erfare Guds godhed og kærlighed? Salmisten siger til os, at vi skal ikke høre og erfare, ikke læse og erfare, ikke tro og erfare, men „smag og se, at Herren er god“. Smag selv, i stedet for at stole på, hvad andre siger.

Erfaring består i kundskab, som er vundet ved forsøg. Hvad vi behøver nu, er en erfaringsmæssig kristendom. „Smag og se, at Herren er god.“ Nogle, ja mange, har en teoretisk kundskab om religiøse sandheder, men har aldrig erfaret Guds nådes genfødende kraft i hjertet. Disse personer er endda langsomme til at ænse advarslerne, irettesættelser og de tilrettevisninger der er nedskrevet af Helligånden. De tror på Guds vrede, men gør ingen alvorlige bestræbelser for at undgå den. De tror på himlen, men giver ingen offer for at opnå den. De tror på sjælens værdi og at før de frelses er der ingen evighed. Alligevel forsømmer de de mest værdifulde øjeblikke til at søge Guds fred.

[222] De læser måske i Biblen, men dens trusler gør dem ikke bange og dens løfter vinder dem ikke. De bifalder de gode egenskaber, men de følger den vej som Gud har forbudt dem at gå. De kender et tilflugtssted, men gør ikke selv brug af det. De kender et lægemiddel mod synd, men anvender det ikke. De ved, hvad der er ret, men har ingen lyst til det. Al deres kundskab vil blot påføre dem så meget større fordømmelse. De har aldrig smagt og lært af erfaring, at Herren er god.

At blive en Kristi discipel vil sige at fornægte sig selv og følge Jesus i både godt og ondt.] Få gør dette nu. Mange profeterer falskheder og folk elsker at have det sådan; men hvad vil blive gjort i sidste ende? Hvad vil blive beslutningen når deres arbejde, med alle

dets resultater, skal ses tilbage på, bringes for Gud. [*Herren kommer 7.mar.*]

Kristenlivet er en krig. Apostlen Paulus taler om at brydes med magter og myndigheder ligesom han har kæmpet troens gode strid. Han erklærer igen: „I jeres kamp mod synden har I endnu ikke stået imod indtil blodet.“ Åndens skarpe sværd, Guds ord, skærer ikke ind i sjælen. Er religionen forandret? Er Satans fjendskab til Gud formindsket? Et religiøst liv giver nu engang vanskeligheder og kræver selvfornegetelse. Alt gøres meget let nu. Og hvorfor dette? Guds bekendende folk er gået på kompromis med mørkets kræfter.

Det strenge vidnesbyrd må genoplives. Stien til himlen er ikke jævner nu, end den var på vor Frelsers tid. Alle vore synder må bortlægges. [Enhver kær nydelse, som er en hindring for vort åndelige liv, må ofres.] Det højre øje eller den højre hånd må ofres, hvis vi støder an for dem. Er vi villige til at fralægge os vor egen klogskab og modtage himlens rige som et lille barn? Vil vi skille os af med selvretfærdigheden? Vil vi opgive vore valgte verdslige venner? Er vi villige til at ofre menneskers bifald? Det evige livs pris er af uendelig værdi. [Vil vi gøre os sådanne anstrengelser og opofrelser, som står i forhold til værdien af det, vi ønsker opnået?]

Enhver forbindelse, vi skaber, hvor god den end er, øver en indflydelse over os. I hvor stor udstrækning vi lader denne indflydelse påvirke os, afhænger af hvor fortrolige vi er med ?, hvor meget vi omgås med — og hvor meget vi elsker og beundrer den — som vi har forbindelse med. På samme måde kan vi ved bekendtskab og omgang med Kristus blive ham, det ulastelige eksempel, lige.

[223]

Samfund med Kristus hvor usigelig dyrebart! Dette samfund er det vor forret at kunne nyde, hvis vi vil søge det og ofre noget for at få det. *samme*] Da de første disciple hørte Kristi ord, nærrede de deres behov for ham. De søgte, de fandt, de fulgte ham. De var med ham i hjemmet, ved bordet, i lønkammeret, på marken. De var sammen med ham, som elever med en lærer og fik dagligt lektier fra hans læber om den hellige sandhed. De så på ham, som tjenere på deres mester og lærte deres opgave. De tjente ham med glæde. De fulgte ham, som soldater følger deres befalingsmand, kæmper troens gode strid. Og de er „sammen med dem, som er i dets følge, de kaldede og udvalgte og trofaste.“

„Den, der siger, at han bliver i ham, han er også selv skyldig at vandre således, som han vandrede“ „Men om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ikke ham til.“ Denne lighed med Jesus vil ikke gå ubemærket hen for verden. Den er genstand for opmærksomhed og kommentarer. Den kristne er ikke bevidst om den store forandring; for jo mere han ligner Kristus i karakter, des ydmygere tanker vil han gøre om sig selv; men alle omkring ham vil se og mærke det. Dem som har mærket den dybeste erfaring i Guds ting er længst væk fra stolthed eller selvophøjelse. De har ydmyge tanker om selvet og de mest ophøjede begreber om Kristi herlighed og fortrin. De føler at den laveste plads i hans tjeneste er for ærefuld til dem.

[224] Moses vidste ikke at hans ansigt lyste med en klarhed, smertelig og forfærdende for dem som ikke havde det, som han havde: talt med Gud: Paulus havde en meget ydmyg mening om sin egen vækst i kristenlivet. Han siger: „Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen.“ Han taler om sig selv som „den største“ synder. Dog blev Paulus æret meget af Herren. Han var blevet taget i hellig henrykkelse til den tredje himmel og der havde fået åbenbaringer om den guddommelige herlighed, som han ikke fik lov til at bekendtgøre.

Johannes Døber blev af vor Frelser erklæret for den største af profeterne.

Men hvilken modsætning er der ikke mellem dette Guds menneskes sprog og så det sprog mange bekendende korssets tjenere taler! Da han blev spurgt om han var Kristus, erklærer Johannes selv sig som uværdige endog til at binde sin Mesters skorem. Da hans disciple og beklagede sig over at folkets opmærksomhed var vendt til den nye Læremester, mindede Johannes dem på at han selv havde sagt, at han kun skulle være den Forjættedes forløber. Som brudegom, skal Kristus have hans folks førsteplads — i al deres hengivenhed. „Brudgommens ven, som står og hører på ham, glæder sig inderligt over brudgommens røst. Så er nu denne min glæde blevet fuldkommen. Han bør vokse, men jeg blive mindre. Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, han er af jorden og taler af jorden. Den, der kommer fra himmelen, er over alle.“ „Men den, der tager imod hans vidnesbyrd, har dermed besejlet, at Gud er sanddru.“

Det er sådanne medarbejdere der er brug for i Guds sag i dag. Den selvtilstrækkelige, den misundelige og skinsyge, den kritiske og kværlantiske, kan godt spares fra sit hellige arbejde. De bør ikke tolereres i præstegerningen også selvom de tilsyneladende har gjort noget godt. Gud er ikke begrænset i mennesker eller midler. Han kalder på medarbejderes, som er sande og trofaste, rene og hellige; for dem som har mærket deres behov for Kristi sonende blod og hans Ånds helligende nåde.

Mine brødre, Gud er såret over jeres misundelse og skinsyge, jeres bitterhed og uenighed. I alle disse ting bliver I Satan lydige og ikke Kristus. Når vi ser principfaste mennesker, frygtløse i pligt, nidkære i Guds sag og dog ydmyge og beskedene, venlige og blide, tålmodige mod alle, rede til at tilgive, vise kærlighed til sjæle Kristus døde for, behøver vi ikke at spørge: Er de kristne? De giver umiskendeligt tegn på at de har været hos Jesus og lært af ham. Når mennesker åbenbarer de modsatte træk, når de er stolte, forfængelige, overfladiske, verdsligsindede, havesyge, uvenlige, kritiserende, så behøver vi ikke at snakke om dem de omgås, som er deres allerbedste venner. De kan ikke tro på trolddomskunster; men uanset dette, har de samfund med en ond ånd.

[225]

Til denne klasse vil jeg sige: „Fryd jer ikke og vær ikke imod sandheden. Denne visdom kommer ikke ovenfra, men er jordisk, følelsesmæssig og djævelsk. For hvor der er misundelse og strid, er der forvirring og enhver ond gerning i gang. Men den visdom som kommer ovenfra er først og fremmest, ren, så fredfyldt, venlig og let at bede om, fuld af barmhjertighed og gode frugter, uden partiskhed og uden hykleri. Og retfærdighedens frugter er sået i deres fred, som danner freden.“

Da farisæerne og saddukæerne flokkedes om Johannes døber, sagde denne frygtløse forkynder til dem: „I øgleunger! hvem gav jer den tanke at fly fra den kommende vrede? Så bær da frugt, som er omvendelsen værdig.“ Disse mænd blev, ved uværdige motiver, tilskyndet til at komme til Johannes. De var mænd med giftige principper og fordærvede handlinger. Dog havde de ingen fornemmelse af andres egentlige tilstand. Fyldt med stolthed og ærgerrighed, ville de ikke holde sig tilbage for at ophøje sig selv og få indflydelse på folk. De kom for at få dåben fra Johannes hænder, så de bedre kunne gennemføre disse planer.

Johannes så deres motiver og mødte dem med det ransagende spørgsmål: „hvem gav jer den tanke at fly fra den kommende vrede?“ Havde de hørt Guds røst tale til deres hjerter ville de have bevist dette, ved at frembringe frugterne, mødt med anger. Sådanne frugter blev ikke set. De havde hørt advarslen som kun fra en menneskerøst. [226] De var fortryllet med kraft og frimodighed, som Johannes talte med, men Guds Ånd sendte ikke deres hjerter overbevisning og ligeså sikkert frembringer det sikre evige livs frugter. De gav ikke tegn på hjerteforandring. Uden Helligåndens forvandlende kraft, ville Johannes gøre dem forståeligt at ingen ydre ceremoni kunne hjælpe dem.

Profetens irettesættelse kan bruges på mange i vore dage. De kan ikke sige de klare og overbevisende imod, som understøtter sandheden, men de kan acceptere dem mere på grund af menneskefornuften, end på grund af guddommelig åbenbarelse. De har ingen sand fornemmelse af deres tilstand som syndere, de viser ingen virkelig hjertebrud, men, ligesom farisæerne, føler de at det er en stor nedladdenhed for dem at antage sandheden.

Ingen er længere væk fra himlens rige end selvretfærdighedens former, fyldt med stolthed over deres egne resultater, skønt de mangler helt Kristi ånd, skønt, misundelse, jalousi eller kærlighed til ros og popularitet styrer dem. De tilhører den samme klasse, som Johannes talte til, som en slægt af øgler, børn af den onde. Sådanne personer er blandt os, usynlige og anede. De tjener Satans sag mere effektivt end det mest udsvævende menneske, for sidstnævnte skjuler ikke sin sande karakter, han viser hvad han er.

Gud kræver angerens frugter. Uden sådanne frugter er vor trosbekendelse af ingen værdi. Herren er i stand til at oprejse sande troende, blandt dem, som aldrig har hørt hans navn. „Bild jer ikke ind, at I kan sige ved jer selv: „Vi har Abraham til fader; thi jeg siger jer, at Gud kan opvække Abraham børn af stenene dér!“

Gud er ikke afhængige af mennesker, som er uomvendte i hjerte og liv. Han vil aldrig begunstige noget menneske som forøver en sådan synd. „Øksen ligger allerede ved roden af træerne; så skal da [227] hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.“

Dem som lovpriser og smigrer prædikanten, selvom de har forsømt retfærdighedens gerninger, giver umiskendeligt bevis for at de er omvendt til prædikanten og ikke til Gud. Vi spørger: „Hvem

har advaret mod at fly den kommende vrede?“ Var det Helligåndens stemme eller blot det menneskes stemme, som du hørte i budskabet, udsendt fra Gud? Frugterne vil vidne om træets karakter.

Ingen ydre former kan gøre os ren; ingen forordning, der udvirkes af det helligste menneske, kan gå i stedet for Helligåndens dåb. Guds Ånd må gøre sit arbejde på hjertet. Alle som ikke har erfaret dets fornyende kraft er avner iblandt hveden. Vor Herre har sin blæser i sin hånd og han vil rense sit mel grundigt. På den kommende dag vil han „kende forskel på den, som tjener Gud og den, som ikke tjener ham.“

Kristi ånd vil blive åbenbaret i alle som er født af Gud. Kamp og strid kan ikke rejse sig blandt dem, som er helt styret af hans Ånd. „Rør ej noget urent, bort, tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!“ Menigheden tager sjældent et højre stade end dens prædikanter tager. Vi behøver en omvendt tjeneste og et omvendt folk. Hyrder som våger over sjælene, da de der må aflægge et regnskab, vil lede hjorten på fredens og hellighedens stier. Deres held med dette arbejde vil stå i forhold til deres egen vækst i nøden og kundskab til sandheden. Når lærere har helliget sjæl, legeme og ånd, kan de indprente folk vigtigheden af en sådan helligelse.

At tale om religiøse sager på en skødesløs måde, bede om åndelige velsignelser uden virkelig sjælshunger og levende tro, nytter kun en smugle. Den undrende skare der pressede sig tæt omkring Kristus, så ingen virkelig kraft i den kontakt. Men da den fattige, lidende kvinde, i al sin nød, tog sin hånd frem og berørte kvasten af Jesu klæde, mærkede hun den helbredende kraft. Det var troens berøring. Kristus genkendte den berøring og han bestemte sig for at give der en lektie til alle sine efterfølgere til endens tid. Han vidste at kraften var gået ud af ham og vendte sig om i skaren og sagde: „Hvem var det, der rørte ved mig?“ Overrasket over et sådant spørgsmål svarede hans disciple ham: „Mester! skarerne trykker og trænger dig jo.“

[228]

Jesus fæstnede sine øjne på hende, som havde gjort dette. Hun blev fyldt med frygt. Meget glad var hun, men havde hun gået over hendes grænser? Vidende hvad var sket i hende, kom hun skælvende frem og faldt for hans fødder og fortalte ham hele sandheden. Kristus irrettesatte hende ikke. Han sagde venligt: „Gå bort med fred! og vær helbredt af din sygdom.“

Her var der sat skel mellem den skødesløse kontakt og troens berøring. Bøn og forkyndelse, uden at udøve levende tro på Gud, vil være forgæves. Men troens berøring åbner det mægtige og visdommelige guddomsskattehus for os; og ved hjælp af menneskeagtige redskaber, udretter Gud sin nådes undere.

Denne levende tro, er vor store mangel i dag. Vi må vide at Jesus i virkeligheden er vor, at hans ånd renses og forædler vore hjerter. Hvis Kristi tjenere havde ægte tro, med sagtomdighed og kærlighed, hvilken et arbejde kunne de da udrette! Hvilken frugt ville ses til Guds ære!

[Hvad kan jeg sige til jer, brødre, som vil kunne vække jer op af jeres kødelige tryghed? Jeres farer er blevet fremstillet for mig. Der er både troende og ikke-troende i menigheden. Kristus påviser disse to klasser i sin lignelse om vintræet og dets grene. Han formaner sine efterfølgere: „Bliv i mig, så bliver jeg også i jer. Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig, Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre.“

[229]

Der er stor forskel på en foregiven forening og en virkelig forbindelse med Kristus ved troen. Mennesker kommer ind i menigheden ved en bekendelse til sandheden, men dette beviser ikke, at de har en nær forbindelse med det levende vintræ. Der er givet os en regel, efter hvilken den sande discipel kan skelnes fra dem, der påstår at følge Kristus, men ikke har en levende tro på ham. Den ene klasse bærer frugt, den anden er uden frugt. Den ene bliver ofte behandlet med Guds beskærerkniv for at kunne bære mere frugt; den anden vil som visne grene inden længe blive skilt fra det levende vintræ.

Det ligger mig stærkt på sinde, at vort folk må kunne bevare det levende vidnesbyrd iblandt sig og at menigheden må blive bevaret ren og fri for vantroens indflydelse. Kan vi tænke os et nøjere, mere inderligt forhold til Kristus, end det, der fremholdes i disse ord; „Jeg er vintræet, I er grenene?“ Dette er en sand troendes forhold til Kristus. Han bliver i Kristus og drager sin næring fra ham.

Dette åndelige forhold kan kun komme i stand ved udøvelse af personlig tro. Denne tro må fra vor side være udtryk for den højeste forkærlighed, fuldkommen fortrøstning, udelt hengivenhed. Vor vilje må bøje sig helt under Guds vilje; vore følelser, ønsker og interesser

og vor ære må være helt optaget af Kristi riges fremgang og hans sags ære, idet vi stadig erholder nåde fra ham og Kristus modtager taknemmelighed fra os.

Når denne inderlighed i fællesskab og forbindelse kommer i stand, lægges vore synder på Kristus og hans retfærdighed bliver tilregnet os. Han blev gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. Gennem ham har vi adgang til Gud; vi antages i den Elskede. Enhver, som ved ord eller handling skader en troende, sårer derved Jesus. Hver den, som giver en discipel et bæger koldt vand, fordi han er Guds barn, vil af Kristus blive betragtet som en, der giver det til ham. [230]

Det var, da Kristus stod i begreb med at skulle tage afsked med sine disciple, at han gav dem det skønne sindbillede på sit forhold til de troende. Han fremstillede for dem den inderlige forening med ham, ved hvilken de ville kunne holde det åndelige liv ved lige, når hans synlige nærværelse var ophørt. For at indprente dette i deres sind benyttede han vintræet som det mest slående og passende sindbillede.

Jøderne havde altid betragtet vintræet som den ædleste plante, som et forbillede på alt, hvad der var kraftigt, ypperligt og frugtbart. Det var, som om vor Herre ville sige: „Vintræet, som I værdsætter så højt, er et sindbillede. Jeg er virkeligheden; jeg er det sande vintræ. Som et folk værdsætter I vintræet; som syndere skulle I vurdere mig højere end alle jordiske ting. Skilt fra vintræet kan grenen ikke leve; lige så lidt kan I leve, medmindre I bliver i mig.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 61-62]

Alle Kristi efterfølgere har ligeså dyb interesse for denne lektie, som de disciple havde, som lyttede til hans ord. Ved frafaldet fjernede mennesket sig fra Gud. Denne adskillelse er vidtrækkende og frygtelig; men Kristus har gjort tilvejebringelser igen, ved at skabe forbindelse, gennem sig selv. Det ondes magt er så sammenfaldende med menneskenaturen, at ingen kan overvinde det, uden ved enhed med Kristus. Gennem denne enighed kan vi få moralsk og åndelig kraft. Hvis vi har Kristi ånd skal vi frembringe retfærdighedens frugter, frugter der vil ære og velsigne mennesker og forherlige Gud. [231]

Faderen er vingårdsgartneren. Han beskærer dygtigt og nådigt enhver frugtbærende gren. Dem som deler Kristi lidelser og skam nu vil dele hans ære herefter. Han „skammer sig ikke ved at kalde

dem brødre.“ Hans engle tjener dem. Hans anden tilsynekomst vil være ligesom Menneskesønnens, endog så han med sin herlighed identificerer sig med menneskeheden. Til dem, som har forenet sig med ham, erklærer han: „Glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under hjerte? Ja, selv om de kunne glemme, jeg glemmer ej dig. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig, dine mure har jeg altid for øje.“

Oh, hvilke forbløffende er tilbudt os!

Vil vi bestræbe os alvorligst på at danne alliance med Kristus, igennem hvilke vi alene får disse velsignelser? Vil vi brydes med vore synder for retfærdighed og med vor uretfærdighed for at vende os til Herren? Tvivl og vantro er vidt udbredt. Kristus stiller spørgsmålet: „Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?“ Vi må værne om en levende aktiv tro. Vor tros varighed er betingelsen for vor enighed.

[En forening med Kristus ved levende tro er holdbar; enhver anden forening må forgå. Kristus valgte os først og betalte en uendelig stor løsepenge for vor forløsning; og en Kristen vælger Kristus som sit første og sidste og bedste i alle henseender. Men denne forening koster os noget. Det er en forening, hvor vi stolte mennesker må ganske og aldeles føle vor afhængighed af den anden part. Alle som indgår denne forening må føle deres trang til Kristi forsonende blod. Deres hjerter må forandres. De må bøje deres vilje ind under Guds vilje. Der vil opstå en kamp, Modstand indefra og udefra. Der kræves et smertefuldt arbejde, idet man må løsrive sig fra noget og knyttes til noget andet. Stolthed, egenkærlighed, forfængelighed, verdslighed — synd i alle dens skikkelser — må overvindes, dersom vi skal kunne indgå foreningen med Kristus. Grunden til at så mange finder det kristne liv så beklageligt hårdt, hvorfor de er så vægelsindede, så omskiftelige er den, at de forsøger på at forene sig med Kristus uden først at løsrive sig fra disse afguder, som de har kær.

Efter at foreningen med Kristus er blevet dannet, kan den kun bevares gennem alvorlig bøn og utrættelige anstrengelser. Vi må stå imod, vi må fornægte, vi må besejre vort eget jeg. Ved Kristi nåde, ved at udvise mod og tro og ved at våge, kan vi vinde sejr. *Buds t unge* side 63-64]

Troende bliver ét i Kristus, men en gren kan ikke understøttes af andre. Næringen må fås gennem den livsvigtige forbindelse med

vinen. Vi må føle vore yderste afhængighed med Kristus. Vi må leve af troen på Guds søn. Dette er betydningen af formaningen: „Bliv i mig.“ Det liv vi lever i kødet er ikke til menneskers vilje, ikke for at behage vor Herres fjender, men for at tjene og ære ham som elskede os og gav sig selv for os. Kun et samtykke til at denne forening med kødet sker, hvor vi ikke er frigjort fra verden dets fornøjelser og dets udsvævelser, vil kun fylde hjertet med ulydighed.

[232]

Som et folk lider vi sørgelig mangel på tro og kærlighed. Vore bestræbelser er alt i alt for svage i denne farlige tid vi lever i. Den stolthed og egenkærlighed, ugudelighed og synd, som vi er omgivet af, har en indflydelse på os. [Få indser betydningen af så vidt muligt at undgå al omgang, der indvirker ugunstigt på det kristelige liv. I valg af omgivelser er der kun få, som først og fremmest tager hensyn til deres åndelige livs vækstbetingelser.

Sammen med deres familier strømmer forældre ind til byerne, fordi de forestiller sig, at det er lettere at skaffe sig et udkomme der end på landet. Børnene, der intet har at bestille, når de ikke er i skole, får den opdragelse, gaden giver dem. Fra slette kammerater tilegner de sig lastefulde og udsvævende vaner. Forældrene ser alt dette, men det vil koste et offer at rette på deres vildfarelse og de bliver, hvor de er, indtil Satan vinder fuldt herredømme over deres børn. Det er bedre at give afkald på nogle eller alle verdslige fordele, end at de dyrebare sjæle, der er betroet til deres omsorg, skal stilles i fare. De vil blive udsatte for fristelse og bør oplæres til at møde disse; men det er jeres pligt at afskære enhver indflydelse, bryde enhver vane og sønderrive ethvert bånd, der afholder jer fra en fuldstændig fri, åben og hjertelig overgivelse af jer selv og jeres familie til Gud.

Tag ikke ophold i den tæt befolkede by, men søg derimod et eller andet tilbagetrukket sted, hvor jeres børn så vidt muligt er beskyttet mod fristelse og oplær og opdrag dem til der at gøre nytte. Profeten Ezekiel opregner følgende årsager, der førte til Sodomias synd og ødelæggelse: „Sodomias brøde var overflod; brød i overflod og sorgløs tryghed blev hende og hendes døtre til del, men de rakte ikke den arme og fattige en hjælpende hånd.“ Alle, der ønsker at undgå Sodomias skæbne, må afholde sig fra den handle måde, der førte Guds straffedom over denne ugudelige by.

[233]

Mine brødre, I sætter jer ud over Guds helligste krav ved jeres forsømmelse af at hellige jer selv og jeres børn til ham. Mange

af jer hviler i en falsk tryghed, optaget med egennyttige interesser og tiltrukket af jordiske skatte. I frygter ikke for ondt. Fare synes at være langt borte. Til jeres evige ulykke vil I blive bedraget og skuffet, dersom I ikke med bodfærdighed og dyb ydmygelse vågner op og omvender jer til Gud.

Gang på gang har stemmen fra himmelen talt til jer. Vil I lyde denne stemme? Vil I agte på det sanddru vidnes råd om at søge efter det guld, som er lutret i ilden, de hvide klæder og øjensalven? Guldet er tro og kærlighed, de hvide klæder er Kristi retfærdighed og øjensalven er det åndelige skøn, der vil sætte jer i stand til at se Satans kunstgreb og undgå dem, at opdage synden og afsky den, at se sandheden og adlyde den.

Verdens dødelige dvaletilstand lammer jeres sanser. Synden synes ikke mere at være frastødende, fordi Satan har forblindet jer. Guds straffedomme vil snart blive udgydt over jorden. „Det gælder dit liv!“ lyder det advarende fra Guds engel. Der høres andre stemmer, som siger: „Lad jer ikke forskrække! Der er ingen årsag til særlig uro.“ De sorgløse i Zion råber fred og ingen fare, medens himmelen erklærer, at hastig ødelæggelse er ved at komme over overtræderen. De unge, de overfladiske og de forlystelsessyge betragter disse advarsler som tomme fabler og vender sig bort fra dem med en spøg. Forældre er tilbøjelige til at mene, at deres børn har omtrent ret i dette og alle sover sorgløst videre. Således var det ved den gamle verdens ødelæggelse og da Sodoma og Gomorra blev fortæret af ild. Natten forud for deres undergang svælgede byerne på sletten i vellyst. Lot blev spottet for sin frygt og sine advarsler. Men det var disse spottere, der omkom i flammerne. Netop den nat blev nådens dør for evigt lukket for de onde, ligegyldige indbyggere i Sodoma.

Det er Gud, som holder sjæles skæbne i sin hånd. Han vil ikke altid lade sig spotte; man kan ikke vedblivende drive spøg med ham. Allerede nu er hans straffedomme i landet. Voldsomme og frygtelige storme efterlader ødelæggelse og død i deres spor. Fortærende ildebrande lægger skove og de tæt befolkede byer i ruiner. Uvejr og skibbrud er i vente for dem, der færdes ude på dybet. Uheld og ulykke truer alle, der rejser til lands. Orkaner, jordskælv, sværd og hungersnød følger i hurtigt tempo. Og dog er menneskenes hjerter

forhærdede. De erkender ikke Guds advarende røst. De vil ikke søge hen til den eneste tilflugt mod den kommende storm.

Mange, der er blevet sat på Zions mure for med ørneblik at spejde efter fare, der måtte nærme sig og opløfte advarselens røst, ligger selv og sover. Netop de, der skulle være mest aktive og årvågne i denne farens time, forsømmer deres pligt og pådrager sig sjæles blod. *Vejl f menigh* bd. 2 side 62-64]

Mine brødre, tag jer i agt for det onde vantroende hjerte. Guds ord er tydeligt og nøje i sine begrænsninger; det kolliderer med jeres selviske forføjelser; derfor adlyder I det ikke. Hans Ånds *vidnesbyrd* kræver jeres opmærksomhed mod skrifterne, peger på jeres karaktermangler og irettesætter jeres synder; derfor giver I ikke agt på dem. Og for at retfærdiggøre jeres kødelige, fornøjelseselskende vej, begynder I at betvivle hvorvidt *Vidnesbyrdene* er fra Gud. Hvis I vil adlyde jeres læresætninger, må I forvise jer om deres guddommelige oprindelse. Husk på, at jeres vantro ikke påvirker deres sandfærdighed. Hvis de er fra Gud vil de bestå. Dem som søger at mindske Guds folks tro på disse vidnesbyrd, som har været i menigheden de sidste seks og tredive år, kæmper imod Gud. Det er [235] ikke det redskab som I ringeagter og forhåner, men Gud, som har talt til jer, i disse advarsler og irettesættelser.

I den undervisning vor Frelser gav sine disciple, er formanende ord, der på særlig måde kan anvendes på os: „Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer.“ Våg, bed, arbejd — Det er det sande trosliv. „Bed til enhver tid;“ dette er altid i bønnens ånd og så vil du være beredt til Herrens komme.

Vagtfolkne er ansvarlig for folkets tilstand. Når I åbner døren for stolthed, misundelse, tvivl og andre synder, vil der virke strid, had og alle onder. Jesus, den ydmyge og elskelige, beder om indgang, som din gæst; men du er bange for at bede ham komme ind. Han har talt til os i både det gamle og nye Testamente; han taler stadig til os, ved sin Ånd og sit forsyn. Hans belæring er rettet på at gøre mennesker oprigtige over for Gud og for sig selv.

Jesus påtog sig menneskers natur, så han kunne efterlade et mønster for menneskene, helt og fuldstændigt. Han har i sinde at gøre os lig sig selv, oprigtige i alle fortsæt, følelser og tanker — oprigtige i hjerte, sjæl og liv. Dette er kristendom. Vor faldne natur

må renses, forædles, helliges ved lydighed mod sandheden. Kristen tro vil aldrig harmonisere med verdslige principper; kristen renhed er imod al bedrag og indbildskhed. Det menneske som værner om megen Kristi kærlighed i sjælen, som genspejler Frelserens billede allerbedst, er i Guds øjne den mest sande, det mest ædle og ærligste menneske på jorden.

KRISTELIG ENHED

[„Jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.“

Enighed er styrke; splittelse er svaghed. Når de, der tror den nærværende sandhed, står sammen, øver de en indflydelse, der vejer. Dette forstår Satan godt. Aldrig har han været mere bestemt, end han nu er, på at sætte Guds sandhed ud af kraft ved at fremkalde bitterhed og splid blandt Herrens folk.

Verden står os imod, de populære kirkesamfund står os imod og landets love vil snart være imod os. Hvis der nogen sinde var en tid, da Guds folk bør slutte sig sammen, så er det nu. Gud har betroet os de særskilte sandheder for denne tid, for at vi skal kundgøre dem for verden. Det sidste budskab om nåde lyder nu. Vi færdes iblandt mænd og kvinder, som går dommen i møde. Med hvilken forsigtighed bør vi ikke se til, at vi i hvert ord og i hver handling nøje følger det guddommelige mønster, således at vort eksempel må kunne lede mennesker til Kristus! Med hvilken omhu bør vi ikke søge at fremholde sandheden, for at andre ved at se dens skønhed og enkelhed må kunne ledes til at tage imod den! Dersom vor karakter bærer vidnesbyrd om dens helliggørende kraft, vil vi være et stadigt lys for andre — levende breve, som kendes og læses af alle mennesker. Vi har ikke råd til nu at give Satan rum ved at nære uenighed, uoverensstemmelse og strid.

At enhed og kærlighed måtte råde iblandt hans disciple, var hovedemnet i vor Frelzers sidste bøn for dem forud for hans korsfæstelse. Skønt korsets kvaler ventede ham, var det ikke sig selv han nærrede bekymring for, men for dem, han skulle overlade at videreføre hans værk på jorden. De alvorligste prøvelser ventede dem; men Jesus

så, at deres største fare ville være bitterhedens og splidens ånd. Han bad:

„Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed. Ligesom du har sendt mig til verden, således har jeg også sendt dem til verden. Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden. Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig.“

Denne Kristi bøn indbefatter alle hans efterfølgere indtil tidens afslutning. Vor Frelser forudså sit folks prøvelser og farer; han er ikke blind for den tvedragt og splittelse, der forvirrer og svækker hans menighed. Han ser på os med en dybere interesse og en ømmere medlidenhed, end en jordisk fader eller moder nærer for et genstridigt, lidende barn. Han byder os lære af ham. Han indbyder os til at have tillid til ham. Han beder os oplade vore hjerter og modtage hans kærlighed. Han har forpligtet sig til at være vor hjælper.

Da Kristus opførte til himmelen, overlod han gerningen på jorden i sine tjeneres, underhyrdernes, hænder. „Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredt til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.“

[238] Ved at udsende sine tjenere skænkede vor Frelser menneskene gaver, for gennem dem meddelte han verden det evige livs ord. Dette er det middel, Gud har beskikket til de helliges fuldkomne beredelse i kundskab og sand hellighed. Kristi tjeneres gerning består ikke blot i at prædike sandheden; de skal våge over vore sjæle som dem, der skal gøre regnskab for Gud. De skal irettesætte, straffe, formane med al langmodighed og belæring.

Alle, som har høstet gavn af Guds tjeners gerning, bør efter evne forene sig med ham i arbejdet for sjæles frelse. Dette er alle sande troendes gerning, prædikanternes og folkets. De bør stadig have det store formål for øje, idet enhver søger at fylde sin rette plads i menigheden og alle samarbejder i orden, harmoni og kærlighed.

Der er intet egoistisk eller indskrænket i Kristi religion. Dens principper er vidtfavnende og aggressive. Kristus fremstiller den

som det klare lys, som det bevarende salt, som den forvandlende surdej. Med nidkærhed, alvor og hengivenhed vil Guds tjenere søge at udbrede kundskab om sandheden fjern og nær; dog vil de ikke forsømme at arbejde for menighedens styrke og enhed. De vil våge med omhu, for at uoverensstemmelse og tvedragt ikke skal få anledning til at snige sig ind.

Der er i den senere tid opstået mænd iblandt os, som bekender sig til at være Kristi tjenere, men hvis arbejde er i modstrid med den enhed, vor Herre oprettede i menigheden. De har originale planer og arbejdsmetoder. De ønsker at indføre forandringer i menigheden, svarende til deres begreber om fremgang og indbilder sig, at man derved vil sikre sig herlige resultater. Disse mænd trænger til at være lærlinge i stedet for lærere i Kristi skole. De er altid rastløse og søger at udføre en eller anden stor gerning, at udrette noget, der vil bringe dem selv ære. De behøver at lære den gavnligste af alle lærdomme: ydmyghed og tro på Jesus. Nogle overvåger deres medarbejdere, ivrigt søgende at påpege disses fejl, når de i stedet hellere med alvor burde søge at berede deres egne sjæle til den store strid, de går i møde. Frelseren byder dem; „Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“

De, der underviser om sandheden, missionærer og embedsmænd i menigheden, kan gøre en god gerning for Mesteren, hvis de vil rense deres egne sjæle ved at lyde sandheden. Enhver levende kristen kan være en uegennyttig arbejder for Gud. Herren har givet os kundskab om sin vilje, for at vi må kunne blive lyskanaler for andre. Dersom Kristus bor i os, kan vi ikke lade være med at arbejde for ham. Det er umuligt at beholde Guds velbehag og at nyde velsignelsen af en Frelasers kærlighed og dog være ligeegyldig angående deres fare, der omkommer i deres synder. „Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt.“

[239]

Paulus opfordrer efeserne til at bevare enhed og kærlighed: „Så formaner da jeg, den fangne i Herren, jer til at vandre det kald værdigt, hvormed I blev kaldede, med al ydmyghed og sagtmodighed, med langmodighed, så I bærer over med hverandre i kærlighed og stræber efter at bevare Åndens enhed i fredens bånd; ét legeme og én Ånd, ligesom I også blev kaldet til ét håb ved jeres kaldelse, én Herre, én tro, én dåb, én Gud og alles Fader, som er over alle, gennem alle og i alle!“

Paulus formaner sine brødre til i deres liv at åbenbare kraften i den sandhed, han havde fremholdt for dem. Ved sagtnodighed og mildhed, overbærenhed og kærlighed skulle de være eksempler på Kristi karakter og på frelsens velsignelser. Der er kun ét legeme og én Ånd, én Herre, én tro. Som lemmer på Kristi legeme er alle troende besjælede af den samme ånd og det samme håb. Splittelser i menigheden vanærer Kristi religion over for verden og giver sandhedens fjender anledning til at forsvare deres handlemåde. Paulus skrev ikke sin undervisning alene for menigheden i hans tid. Det var Guds hensigt, at den skulle sendes til os. Hvad gør vi for at bevare enhed i fredens bånd?

[240] Da Helligånden blev udgydt over den første menighed, elskede brødrene hverandre. „I husene brød de brødet og holdt måltid med fryd og i hjertets oprigtighed. De lovpriste Gud og havde yndest hos hele folket. Og Herren fjede daglig nogle til, som lod sig frelse.“ Disse første kristne var fåtallige, uden rigdom eller ære, men de øvede dog en mægtig indflydelse. Verdens lys udstrålede fra dem. De var en skræk for ugerningsmænd overalt, hvor deres karakter og deres lære var kendt. Af denne grund var de hadet af de onde og blev forfulgt endog til døden.

Hellighedens ideal er det samme i dag, som det var i apostelens dage. Hverken Guds løfter eller hans krav har mistet noget af deres kraft. Men hvordan er Guds bekendende folks tilstand i sammenligning med den gamle menighed? Hvor er den Guds Ånd og kraft, som den gang ledsagede evangeliets prædiken? Ak, „hvor guldet blev sort og skæmmet det ædle metal!“

Herren plantede sin menighed som et vintræ på en frugtbar mark. Med den største omhu plejede ham dem, for at den skulle bære retfærdigheds frugter. Han siger: „Hvad mer var at gøre ved vingården, hvad lod jeg ugjort?“ Men dette vintræ, som Gud plantede, har bøjet sig til jorden og snoet sine slyngtråde omkring menneskelige støtter. Dets grene udstrækker sig vidt og bredt, men det bærer et dårligt vintræs frugt. Vingårdens Herre siger: „Den bar vilde druer, skønt jeg ventede høst af ædle.“

Herren har skænket sin menighed store velsignelser. Retfærdighed kræver, at den bringer disse talenter tilbage med renter. Efter som de sandhedsskatte, der blev overladt i dens varetægt, er forøget, er dens forpligtelser blevet større. Men i stedet for at udnytte disse

gaver og gå fremad til fuldkommenhed er menigheden kommet bort fra, hvad den havde opnået i sin tidligere erfaring. Forandringen i dens åndelige tilstand er sket gradvis og næsten umærkeligt. Efter som den begyndte at søge verdens ros og venskab, formindsket dens tro, dens nidkærhed slappedes og dens varme hengivenhed veg pladsen for dødt formvæsen. Hvert skridt hen imod verden var et skridt bort fra Gud. Efter som stolthed og verdslig ærgerrighed er blevet værnnet om, er Kristi ånd vejet bort og kappestrid, uenighed og trætte er kommet ind og har forvirret og svækket menigheden. [241]

Paulus skriver til sine brødre i Korint: „[I er endnu kødelige.] Når der nemlig er misundelse og splid iblandt jer, er I så ikke kødelige og vandrer på menneskevis?“ Det er umuligt at fatte de dybe åndelige sandheder i Guds ord, når sindet forstyrres af misundelse og strid. „Et sjæleligt (naturligt) menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt.“ Vi kan ikke rettelig forstå eller værdsætte guddommelig åbenbaring uden ved hjælp af Helligånden, ved hvem ordet blev givet.

De, som er udpegede til at tage vare på menighedens åndelige interesser, bør passe nøje på at give et rigtigt eksempel og ikke give nogen anledning til misundelse, avind eller mistanke og altid vise den samme kærlighedens, agtelsens og høflighedens ånd, som de ønsker at udvikle hos deres brødre. De bør flittigt give agt på Guds ords lærdomme. Læg bånd på enhver tilkendegivelse af had eller uvenlighed og lad enhver bitter rod blive fjernet. Når der opstår uoverensstemmelser mellem brødre, bør man strengt følge Frelserens regel. Enhver mulig bestræbelse bør gøres for at få et forlig i stand; men hvis parterne hårdnakket fastholder uenighed, bør de stilles uden for menigheden (be suspended), indtil de kan enes.

Når der forekommer besværligheder i menigheden, bør hvert medlem ransage sit eget hjerte for at undersøge, om årsagen til vanskeligheden ikke ligger derinde. Åndeligt hovmod, et ønske om at byde og befale, en ærgerrig higen efter ære eller stilling, mangel på selvbeherskelse, eftergivenhed over for lidenskab eller fordom samt ustabilitet eller mangel på dømmekraft — ved disse ting kan menigheden forstyrres og dens fred ofres.

Vanskeligheder forvoldes ofte af sladderbærere, hvis hviskende vink og antydninger forgifter intetanende menneskers sind og skiller

[242]

de fortroligste venner. Urostiftere støttes i deres onde gerning af de mange, der står med åbne øren og onde hjerter og siger: „Fortæl, så skal vi fortælle det!“ Denne synd bør ikke tåles iblandt Kristi efterfølgere. Ingen kristne forældre må tillade, at sladder bliver gentaget i familiekredsen, eller at der gøres nedsættende bemærkninger om medlemmer i menigheden.

Kristne bør betragte det som en kristen pligt at undertrykke misundelse og kappestridens ånd. De bør glæde sig over deres brødres udmærkede rygte eller fremgang, selv om deres egen karakter eller egne bedrifter synes at blive stillet i skyggen. Det er stoltheden og ærgerrigheden i Satans hjerte, der udelukkede ham fra himmelen. Disse onder har dybe rødder i vor faldne natur og hvis de ikke bliver fjernet, vil de overskygge enhver god og ædel egenskab og frembringe misundelsens og stridens giftige frugter.

Vi bør stræbe efter sand godhed mere end efter storhed. De, der besidder Kristi sind, vil have beskedne meninger om sig selv. De vil arbejde for menighedens renhed og fremgang og være villige til at opofre deres egne interesser og ønsker hellere end at volde splid iblandt deres brødre.

[243]

Satan søger stadig at vække mistillid, fjendskab og had iblandt Guds folk. Vi vil ofte være fristet til at synes, at der gøres indgreb i vore rettigheder, når der ikke foreligger nogen virkelig grund til sådanne følelser. De, hvis kærlighed til jeget er stærkere end deres kærlighed til Kristus og hans sag, vil stille deres egne interesser først og ty til næsten hvilken som helst udvej for at beskytte og bolde på disse. Når de mener sig forurettet af deres brødre, vil nogle endog gå rettens vej i stedet for at følge Frelserens regel. Selv blandt tilsyneladende samvittighedsfulde kristne er der mange, som på grund af stolthed og selvfølelse hindres fra at henvende sig privat til sådanne, som de mener begår fejl, så de må kunne tale sammen om sagen i Kristi ånd og bede med hinanden. Strid, trætte og retssager mellem brødre er en vanære for sandhedens sag. De, der vælger en sådan fremgangsmåde, udsætter menigheden for fjenders latterliggørelse og får mørkets magter til at hovere. De sårer Kristus på ny og stiller ham til spot. Ved at ignorere menighedens autoritet viser de ringeagt for Gud, som gav menigheden dens myndighed.

Paulus skriver til galaterne: „Gid de endog ville lemlæste sig selv, de, som bringer forstyrrelse iblandt jer! I blev jo kaldet til frihed,

brødre, kun må friheden ikke blive en anledning for kødet; men tjen hverandre i kærlighed Thi hele loven er opfyldt i et eneste bud, nemlig dette: „Du skal elske din næste som dig selv.“ Men dersom I bider og æder hverandre, da tag jer i agt, at I ikke bliver fortæret af hverandre. I skal vandre i Ånden, siger jeg, så vil I ingenlunde fuldbyrde kødets begæringer.“

Falske lærere havde givet galaterne lærdomme, som var i strid med Kristi evangelium. Paulus søgte at afsløre disse vildfarelser og at bøde på dem. Han nærede et stærkt ønske om, at de falske lærere måtte skilles fra menigheden, men deres indflydelse havde påvirket så mange af de troende, at det syntes at være voveligt at tage affære imod dem. Der var fare for, at man kunne afstedkomme strid og splittelse, der kunne blive ødelæggende for menighedens åndelige interesser. Han søgte derfor at indprente brødrene nødvendigheden af at søge at hjælpe hverandre i kærlighed.

Han udtalte, at alle lovens krav, som påviser vor pligt mod vore medmennesker, får deres opfyldelse i indbyrdes kærlighed. Han advarede dem om, at dersom de hengav sig til had og trætte, delte sig i partier og bed og fortærede hverandre ligesom dyrene, ville de påføre sig ulykke i nutiden og ødelæggelse i fremtiden. Der var kun en måde, hvorpå disse frygtelige onder kunne afværges og det var, som apostelen pålagde dem, at vandre „efter Ånden“. Under stadig bøn måtte de søge Helligåndens vejledning, der ville føre dem til kærlighed og enhed.

[244]

Et hus, der bliver splidagtigt med sig selv, kan ikke bestå. Når kristne strides, kommer Satan ind for at herske. Hvor ofte er det ikke lykkedes ham at ødelægge freden og harmonien i en menighed! Hvilke heftige tvistigheder, hvilken bitterhed og hvilket had har ikke en meget lille sag afstedkommet! Hvilke forhåbninger er ikke blevet ødelagt og hvor mange familier er ikke blevet splittet ved uoverensstemmelse og strid!

Paulus pålagde sine brødre at tage sig i agt, at de ikke under forsøg på at rette på andres fejl selv begik lige så store synder. Han gør dem opmærksom på, at fjendskaber, kiv og nid, hidsighed, egennytte, splittelser, partier og misundelse lige så vist er kødets gerninger som løssagtighed, utugt, drukkenskab og mord og lige så vist vil lukke himmelens port for de skyldige.

Kristus siger: „Den, der forarger en af disse små, som tror, ham var det bedre, at der var lagt en møllesten om hans hals og han var kastet i havet.“ Hver den, som ved forsætligt bedrag eller ved et forkert eksempel vildleder en Kristi discipel, er skyldig i en stor synd. Hver den, som udsætter en sådan for sladder eller latterliggørelse, forhåner Jesus. Vor Frelser lægger mærke til enhver forurettelse mod sine efterfølgere.

Hvilken straf fik de, der fordum lod hånt om, hvad Gud havde udvalgt sig som helligt? Belsazzar og hans tusind stormænd vanhelligede Jehovas guldkar og priste Babylons afguder. Men Gud, som de trodsede, var vidne til det vanhellige skue. Midt under deres profane lystighed så man en blodløs hånd ridse mystiske tegn på paladsets væg. Skrækslagene hørte kongen og hoffets mænd den Højstes tjener udtale dommen over dem.

[245] Lad dem, der finder glæde ved at bagvaske Kristi tjenere og sige usandheder om dem, huske, at Gud er vidne til deres handlinger. Det er ikke livløse kar, de besmitter ved bagvaskerens berøring, men deres karakter, hvem Kristus har købt med sit blod. Den hånd, der ridsede tegnene på væggen i Belsazzars palads, fører nøjagtigt regnskab med enhver uretfærdighed eller hårdhed, som begås mod Guds folk.

Den hellige Skrift beretter mange slående eksempler på Herrens nidkære omsorg for de svageste af sine børn. Under Israels vandring i ørkenen blev de trætte og svage, som kom bagefter folkemængden, overfaldet og dræbt af de feje og grusomme amalekitter. Senere førte Israel krig mod amalekitterne og overvandt dem. „Da sagde Herren til Moses: „Optegn dette i en bog, for at det kan mindes og indskærp Josua, at jeg fuldstændig vil udslutte amalekitternes minde under himmelen!“ Påbudet blev på ny gentaget af Moses umiddelbart før hans død, for at det ikke skulle blive glemt af hans efterfølgere: „Kom i hu, hvad amalekitterne gjorde imod dig undervejs, da I drog bort fra Ægypten, hvorledes de kom imod dig undervejs og uden at frygte Gud huggede alle dine udmattede efternølere ned, da du var træt og mødig. Når derfor Herren din Gud giver dig ro for alle dine fjender ... da skal du udrydde ethvert minde om Amalek. Glem det ikke!“

Når Herren således straffede et hedensk folks grusomhed, hvordan må han da ikke betragte dem, der bekender sig til at være hans

folk og dog fører krig imod deres egne brødre, som er trætte og udslidte arbejdere i hans sag? Satan har stor magt over dem, der lader sig beherske af ham. Det var ypperstepræsterne og de ældste — folkets religiøse lærere — som drev morderskaren fra domhuset til Golgata. Blandt dem, der i dag bekender sig til at følge Kristus, findes der hjerter, som besjæles af den samme ånd, der råbte på vor Frelzers korsfæstelse. Lad dem, som gør det onde, huske, at der er et vidne til alle deres handlinger, en hellig Gud, som hader synd. Han vil føre alle deres gerninger for dommen tillige med alt, hvad der er skjult.

„Vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag. Enhver af os skal gøre, hvad der behager hans næste og er til gavn og opbyggelse. Thi Kristus gjorde heller ikke, hvad der var ham selv til behag.“ Ligesom Kristus har haft medynk med os og hjulpet os i vor svaghed og vor syndighed, således bør vi have medynk med andre og hjælpe dem. Mange besværes af tvivl, trykkes af skrøbeligheder, er svage i troen og ude af stand til at gribe det usynlige; men en ven, som de kan se og som kommer til dem i Kristi sted, kan blive som et bindeled, der knytter deres vaklende tro til Gud. O, hvilken velsignet gerning! Lad ikke stolthed eller egenkærlighed afholde os fra at gøre det gode, vi kan udrette, dersom vi med et kærligt og ømt sind vil arbejde i Kristi navn. [246]

„Brødre, om nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette. I åndelige, med sagtmodig ånd og se du selv til, at ikke også du bliver fristet! Bær hverandres byrder; således opfylder I Kristi lov.“ Her har vi atter en tydelig påvisning af vor pligt. Hvorledes kan de, der bekender sig til at følge Kristus, agte disse inspirerede pålæg så ringe?

For ikke længe siden modtog jeg et brev, der skildrede et tilfælde, hvor en broder havde vist uforsigtighed. Skønt dette var indtruffet for mange år siden og drejede sig om en meget lille sag, som næppe fortjente, at nogen tænkte på den to gange, udtalte brevskriveren, at det for al tid havde tilintetgjort hendes tillid til vedkommende broder. Dersom denne søsters liv ved en undersøgelse skulle vise sig ikke at indeholde nogen større fejl, ville det i sandhed være et under; for menneskenaturen er meget svag. Jeg har haft og har fremdeles fællesskab med brødre og søstre, som har gjort sig skyldige i alvorlige

synder og som heller ikke nu ser deres synder, som Gud ser dem. Men Herren bærer over med disse personer og hvorfor skulle ikke også jeg? Han vil endnu lade sin ånd således påvirke deres hjerter, at synden vil vise sig for dem, som den viste sig for Paulus: overvættets syndig.

[247] Vi ved kun lidt om vore egne hjerter og har kun ringe forståelse af vor egen trang til Guds barmhjertighed. Dette er grunden til, at vi har så lidt af den milde medlidenhed, som Jesus lægger for dagen mod os og som vi skulle vise over for hinanden. Vi bør huske på, at vore brødre er svage, fejlende mennesker ligesom vi selv. Antag, at en broder som følge af uagtsomhed er blevet overvældet af en fristelse og i strid med sin sædvanlige færd har begået en eller anden fejl — hvorledes skal man optræde over for ham? Af den bibelske beretning lærer vi, at mænd, som Gud havde brugt til at udføre et stort og godt arbejde, begik alvorlige synder. Herren lod ikke disse blive ustraffede, ej heller forstødte han sine tjenere. Når de omvendte sig, tilgav han dem i nåde, åbenbarede sit åsyn for dem og virkede igennem dem.

Lad arme, svage, dødelige mennesker betænke, hvor stor deres egen trang er til medlidenhed og overbærenhed fra Guds og fra deres brødres side. Lad dem tage sig i agt, hvordan de bedømmer og fordømmer andre. Vi bør give agt på apostelens undervisning: „Hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtmødig ånd og se du selv til, at ikke også du bliver fristet.“ Vi kan falde i fristelse og behøver al den overbærenhed, som vi opfordres til at vise mod den, der forser sig. „Den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.“

Apostelen tilføjer en advarsel til de selvstændige og selvsikre: „Mener nogen, at han er noget, skønt han intet er, da bedrager han jo sig selv. Hver skal bære sin egen byrde.“ Den, der anser sig selv for at være sine brødre overlegen i skøn og erfaring og ringeagter deres råd og advarsel viser, at han befinder sig i en farlig forblindelse. Hjertet er bedrageligt. Han bør prøve sin karakter og sit liv med det bibelske mål. Guds ord kaster et ufejlbarligt lys på menneskelivets sti. Trods de mange indbydelser, der vil komme for at aflede og forstyrre sindet, vil de, der oprigtigt søger Gud om visdom, blive ført ind på den rigtige bane. Enhver må til sidst stå eller falde for sig selv, ikke efter deres mening, der støtter ham eller står ham imod,

ikke efter noget menneskes skøn, men i overensstemmelse med vedkommendes sande karakter, som den er i Guds øjne. Menigheden [248] kan advare, råde og formane, men den kan ikke tvinge nogen til at handle rigtigt. Den, der vedblivende sætter sig ud over Guds ord, må bære sin egen byrde svare for sig selv hos Gud og lide følgerne af sin egen handlemåde.

Herren har i sit ord givet os bestemt og umiskendelig undervisning, for at vi ved at adlyde det kan bevare enhed og harmoni i menigheden. Brødre og søstre, giver I agt på disse inspirerede pålæg? Er I bibelgranskere og ordets gørere? Bestræber I jer for at opfylde Kristi bøn om, at hans efterfølgere måtte være ét? „Udholdenhedens og trøstens Gud give jer at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, så I enigt og med én mund kan prise Gud.“ „I øvrigt, brødre, glæd jer, vær fuldt beredte, lad jer formane, vær enige, hold fred, så skal kærlighedens og fredens Gud være med eder.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 65-75]

[249]

vidnesbyrd 32 (1885) Evangelie prædikantens arbejde

EVANGELIE PRÆDIKANTENS ARBEJDE

Der er mange ting som må rettes i Upper Columbia og North Pacific Konferenserne. Skaberen forventede at brødrene der skulle bære frugter efter det lys og de privilegier der var givet dem, men heri er han blevet skuffet. Han har givet dem alle muligheder; men de er ikke vokset i sagtomdighed, gudsfrygt og godgørehed. De har ikke gået den livsvej, har ikke åbenbaret den karakter eller udvirket det, som vil sigter mest til deres Skabers ære, forædle sig selv og gøre sig til velsignelse for deres medmennesker. Selviskhed er i deres hjerter. De elsker at deres egen vej og søger deres egen magelighed, ære og rigdom og deres egen fornøjelser i deres grovere eller finere former. Hvis vi går verdens vej og følger vore egne tilbøjeligheder, vil dette så arbejde for vort gode? Vil Gud ikke, som dannede mennesket, se efter noget bedre fra os?

[250] „I skal derfor ligne Gud, som hans elskede børn.“ Kristne bør være ligesom Kristus. De bør have den samme ånd, udøve den samme indflydelse og have den samme moralske fortrinlighed som han havde. Det afguderiske og fordærvede i hjertet må angres og vendes mod Gud. Dem som er stolte og selvretfærdige må fornede selvet og blive angerfulde, sagtomdige og ydmyge i hjertet. Den verdsligsindede må have hjertets slyngtråde fjernet fra verdens skrammel, som de klynger sig omkring og vindes om Gud; de må blive åndeligt sindede. Den uærlige og usande må blive retsindig og sand. De ærgerrige og begærlige må skjules i Jesus og søge hans herlighed, ikke deres egen. De må foragte deres egen hellighed og samle deres skatte oventil. Den bønneløse må føle behov for både skjult og fortrolig bøn og må sende deres bønner til Gud med stor alvor.

Som dyrkere af den sande og levende Gud, bør vi bære frugt efter det lys og de privilegier vi nyder. Mange dyrker afguder i stedet for himlens og jordens Herre. Alt hvad mennesker holder af og stoler

på, i stedet for at elske Herren og stole helt på ham, bliver til en afgud og er optegnet således i himlens bøger. Endog velsignelser vendes ofte til en forbandelse. Menneskehjertets forståelse for noget styrkes selvom det kan være påtvunget; og nogen gange kan det forvanskes til en snare. Hvis en irtettesættes, er der altid nogle som vil føle med ham. De overser helt den skade som er forøvet mod Guds sag, på grund af det menneskes forkerte liv og karakter, hvis liv og karakter ikke på nogen måde ligner dem fra Forbilledet. Gud sender sine tjenere med et budskab til folk, der bekender sig som Kristi efterfølgere; men nogle er kun Guds børn af navn og de afviser advarslen.

Gud har på en underfuld måde udstyret mennesket med forstandsevner. Han, som fik træet til at bære dets byrde af gode frugter, har gjort mennesket i stand til at bære retfærdighedens værdifulde frugter. Han har sat et menneske i sin have og sørget godt for ham og han forventer at han bærer frugt. I lignelsen om figentræet siger Kristus: „Se, i tre år er jeg nu kommen og har ledt efter frugt.“ I mere end to år har ejeren set efter de frugter han har ret til at forvente fra disse møder, men hvordan er hans søgning blevet belønnet? Hvor ivrigt passer vi ikke vort yndlingstræ eller plante og venter at det skal belønne vor omsorg og sætte knopper, blomster og frugter; og hvor skuffede bliver vi så ikke over, at der ikke er andet end blade. Med hvor meget større omhu og interesse sørger den himmelske Fader så ikke for deres åndelige vækst, som han har gjort i sit eget billede og hvem han lod give sin Søn, så de måtte ophøjes, forædles og forherliges. [251]

Herren har sine udpegede hjælpere til at møde mennesker, i deres fejl og frafald. Hans budbringere er sendt for at frembære et tydeligt vidnesbyrd, til at vække dem op af deres sovende tilstand og åbne de dyrebare livsord, de hellige skrifter, for deres forstand. Disse mennesker er ikke kun forkyndere, men tjenere, lysbærere, trofaste vagtfolk, som vil se den truende fare og advare folket. De må ligne Kristus i deres seriøse iver og i deres taktfølelse, i deres personlige anstrengelser — kort sagt, i hele deres tjeneste. De skal have en livsvigtig forbindelse med Gud og skal blive så fortrolig med profetierne og det gamle og nye testaments praktiske lektioner, at de kan tage både nye og gamle ting frem fra Guds ords skatkammer.

Nogle af prædikanterne misforstår forberedelsen af deres prædikener. Hvert minut er de så eksakte og nøjagtige, at de ikke giver Herren plads til at styre og indprente deres tanker. Hvert punkt er fastlåst, uforanderligt som om det var, at de ikke kan forlade den udarbejdede plan. Hvis dette fortsætter vil de blive snæversynede, indskrænkede og vil hurtigt efterlade dem som livets og kraftens nødlidende, som Gilboas bakker var for dug og regn. De må lade sjælen være åben og lade Helligånden tage den i besiddelse og indprente sindet. Når alt er tilrettelagt forud og de føler at de ikke kan vige fra disse manuskripter, vil denne helliggørelse have bedre virkning end hvis de blot læste en prædiken op.

[252] Gud vil have at hans tjenere er helt afhængige af ham, men samtidig må de være i stand til at gøre et hvilket som helst godt arbejde. Guds Ånd vil, hvis den får lov at arbejde, indprente sindet med tanker der imødekommer dem, som har brug for hjælp. Men manges matte, formelle prædikener, som går på talerstolen, vil grundigt ødelægge en prædikants nyttighed og evner. Dette er grunden til hvorfor medarbejdernes anstrengelser i ___ og ___ ikke har haft bedre lykke. Gud har haft for lidt at gøre med at indprente sindet på talerstolen.

En anden fiasko i disse konferenser, er at det folk som Guds budbringere er sendt til, ønsker at forme hans tanker til deres og lægge de ord i hans mund som han bør tale. Guds vagtfolk må ikke tænke over hvordan de skal behage folk, eller lytte til deres ord og udtrykke dem; men de må lytte til og høre hvad Herren siger, hvad er hans ord til folk. Hvis de sætter deres lid til flere år gamle prædikener, kan de ikke imødekomme nuværende behov. Deres hjerter bør holdes åbene, så at Herren kan indprente i deres sind og så de vil kunne give folk den dyrebare sandhed, varmt fra himlen. Gud er ikke tilfreds med de snæversynede prædikanter som bruger deres gudgivne kræfter på ting af lille betydning og vokser derfor ikke i gudskundskab til menneskers hele fylde i Kristus Jesus. Han vil at hans tjenere skal have sindets brød og sand morals tapperhed. Sådanne mennesker vil stå rede til at møde modstand og overvinde vanskeligheder og vil lede Guds hjord i stedet for at blive ledt af dem.

Der er i det hele taget for lidt af Guds Ånd og kraft i vagtfolkenes arbejde. Ånden, som prægede det forunderlige møde på pinsefestens dag, mangler til at vise sin kraft over mennesker, som nu står mellem

liv og død, som ambassadører for Gud. Den kraft som oprørte folk så mægtig i 1844? bevægelsen vil blive genoplivet. Den tredje engels budskab vil gå frem, ikke som en hvisken, men med en høj røst.

Mange som bekender at have stort lys vandrer i deres egen op-tændings gnister. De behøver at få deres læber berørt med et levende kul fra alteret, så de kan fremgyde sandheden, som inspirerede men-nesker. For mange går på talerstolen med mekaniske prædikener, der ikke har noget himmelsk lys i sig.

[253]

Der er for meget af selvet og for lidt af Jesus i alle trossam-funds virksomhed. Herren bruger ydmyge mænd til at forholde sine budskaber. Var Kristus kommet i en konges majestæt, med pomp som nærmer sig jordens store mænd, ville mange have antaget ham. Men Nazarets Jesus forblændede ikke sanserne med ydre herligheds udseende og gjorde dette til grundlag for deres ærefrygt. Han kom som en ydmyg mand, for at være Læreren og Eksempelet såvel som slægtens Forløser. Havde han udvist pomp og pragt, var han ledsaget med jordens store mænd, hvordan kunne han da have undervist i ydmyghed? Hvordan kunne han have frembragt så brændende sand-heder som hans prædiken på bjerget? Hans eksempel var sådan, som han ønskede at alle hans efterfølgere skulle efterligne det. Hvor ville den ydmyges håb have været, hvis han var kommet i ophøjelse og boet som en konge på jorden? Jesus kendte verdens behov bedre end den selv gjorde. Han kom ikke som en engel, klædt i himlens pomp, men som et menneske. Forenet med sin ydmyghed, var der dog en indarvet kraft og glans der gav menneskene æresfrygt, medens de elskede ham. Selv om han havde en sådan yndighed, et så beskedent udseende, bevægede han sig iblandt dem, med en himmelskfødt konges værdighed og kraft. Folk var forbløffet, forbavset. De prøvede at forklare det; men i uvillighed for at fralægge egne idéer, hengav de sig i tvivl, de holdt sig til den gamle forklaring, om en Frelser der kommer i jordisk glans.

Da Jesus gav bjergprædikenen, var disciplene samlet tæt omkring ham og folkemængden var fyldt med stor videbegærlighed og mængden pressede sig tæt op ad ham. Noget udover det sædvanlige kunne forventes. Ivrige ansigter og lyttende udtryk viste tegn på dyb interesse. Alles opmærksomhed synes at være rettet mod taleren. Hans øjne var oplyst af uudsigelig kærlighed og det himmelske udtryk i hans ansigt gav hvert ord mening. Himmelske

[254] engle var i den lyttende skare. Også sjælefjenden var der, med hans onde engle, parat til at modstå, så vidt det var muligt, den himmelske lærers indflydelse. Sandhederne der blev udtalt, er gået videre gennem tidsalderene og har været lys midt i vildfarelsens almindelige mørke. Men i disse ord som, den største Lærer verden nogensinde har kendt, udtalte, var der ikke menneskelig veltalenhed. Den fattige, den ulærte, de mest enkelt?sindede, kan forstå dem. Himlens Herre henvendte sig i barmhjertighed og venlighed til de sjæle han kom for at frelse. Han lærte dem som én med myndighed og udtalte de evige livs ord.

Alle bør efterligne Forbilledet så nært så muligt. Selvom de ikke kan have denne bevidsthed som Jesus havde, kan de knytte sig sådan til styrkenes Kilde, at Jesus kan blive i dem og dem i ham og så hans ånd og kraft vil blive åbenbaret i dem.

„Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset.“ Det er jordiskhed og selvished som adskiller fra Gud. Budbringerne fra himlen er af en karakter der opvækker modstand. Det trofaste vidne for Kristus og sandheden vil dadle synd. Deres ord vil være som en hammer der bryder flinthjertet, som ild der fortærer affaldet. Der er stadig brug for alvorlige, beslutsomme advarselsbudskaber. Gud vil have mænd, som er pligtopfyldende. På rette tidspunkt sender han sine trofaste budbringere til at gøre et lignende arbejde som Elias’.

Prædikanter som lærer

Prædikanter som lærer

Tingenes tilstand i ___ er dybt beklagelig. Det som Herren har fundet behag i at vise mig, har været sådan, at jeg smertes. Dem som skal arbejde her eller i ___ herefter, vil få en besværlig opgave og må bære en himmelsk byrde, fordi arbejdet ikke er blevet afgrænset rigtigt, men er efterladt i en ufærdig tilstand. Og det er endnu værre, fordi sammenbruddet ikke helt kan tilskrives de verdslige og manglen på kærlighed til Jesus og sandheden på folkenes side; men meget af det ligger ved prædikanternes dør, som, medens de har arbejdet blandt dem, tydeligt har svigtet deres opgave. De har ikke haft missionsånden; de har ikke følt det store behov for at uddannet folk grundigt i alle arbejdets grene, alle steder, hvor sandheden har fået fodfæste. Det arbejde der er gjort grundigt for en sjæl, er gjort for mange. Men prædikanterne har ikke indset dette og ikke har uddannet personer som burde stå faste for sandhedens forsvar og undervise andre. Denne løse, slappe, halvgjorte arbejdsmåde mishager Gud.

[255]

En prædikant kan lide at prædike, for det er en behagelig del af arbejde og er forholdsvis let, men ingen prædikanter kan måles med sin evner som taler. Størstedelen kommer efter at have forladt talerstolen, — at vande de såede frø. Den tændte interesse bør følges op af personligt arbejde, besøg, holde bibellæsninger, lære hvordan skrifterne ransages, bede med familier og interesserede, søge at uddybe hjerternes og samvittighedens indtryk.

Der er mange som ikke har ønske om at kende til deres ikke-troende naboer og dem de kommer i kontakt med og de anser det ikke for deres opgave at overvinde denne ulyst. Den sandhed de lærer og Jesu kærlighed, bør have stor magt til at de kan overvinde denne følelse. De bør huske på at de må møde disse mænd og kvinder til dommen. Har de efterladt usagte ord, der burde være talt? Har de næret interesse nok for sjæle, til at advare, bede dem, bede for dem

og gjort alt for at vinde dem til Kristus? Har de sat alt ind med iver og givet agt på apostlens formaning: „Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet“?

[256] Der er et alvorligt arbejde at gøre af alle, som vil have deres gerning til at lykkes. Jeg bønfalder jer, kære brødre, Kristi tjenere, svigt ikke jeres bestemte pligt med at undervise folk til at arbejde ihærdigt på at støtte Guds sag i alle dets forskellige grene. Kristus var en lærer og hans tjenere, som repræsenterer ham, bør være undervisere. Skønt de forsømmer at undervise folk i deres forpligtelse over for Gud om tiende og gaver, forsømmer de en vigtig del af det arbejde som deres Mester har overladt dem og „upålidelig tjener“ står skrevet over for deres navne i himlens bøger. Menigheden kommer til den konklusion at hvis disse ting var nødvendige, ville den tjener, Gud har sendt dem til at overbringe dem sandheden, fortælle dem dette; og de ville føle sig sikre og tilpasse, selvom de forsømmer deres pligt. De går imod Guds udtrykte krav og som følge deraf bliver livløse og ligegyldige. De udøver ikke en frelsende indflydelse på verden og de fremstilles af Kristus som salt uden smag.

[Selskaber af sabbatsholdere kan opstå mange steder. Ofte vil de ikke være store selskaber; men de må ikke forsømmes; de må ikke overlades til at dø på manglen af rigtige personlig anstrengelse og oplæring. Dette arbejdet må ikke forlades for tidligt. Se om alle er kloge i sandheden, grundfæstet i troen og interesseret i enhver gren i arbejdet, før de overlades til en anden mark.] Og besøg dem ofte, ligesom apostlen Paulus, for at se hvordan de gør det. Oh hvor det forsømmelige arbejde mange gør, som hævder at være hvervet af Gud til at forkynde hans ord, får englens til at græde. [*Vejledning i sabbatsskolearbejdet*. side 183]

[257] Sagen kunne være i en sund tilstand på alle marker hvis tjenerne ville stole på Gud og ikke lade noget komme ind mellem dem og deres arbejde.

[Det har vist sig i missionsmarken at, hvad det forkyndende talent end kan være, hvis den arbejdende del er forsømt, såsom hvis folk ikke er oplært i hvordan der skal arbejdes, hvordan møder ledes, hvordan de gør deres del i missionsarbejdet og hvordan de med held når folk, vil arbejdet næsten være en fiasko. Der er meget der skal gøres i sabbatsskolearbejdet også, i at få folk til at indse deres

forpligtelse og gøre deres del. Gud kalder dem til at arbejde for ham og prædikanterne burde vejlede deres anstrengelser. *samme*]

Den sørgelige kendsgerning kan ses at arbejdet på disse marker burde være flere år længere fremme, end hvad det er nu. Forsømmelsen fra prædikanternes side, har gjort folket modløst og manglende interesse, selvopofrelse og påskønnelse af arbejdet fra folks side har gjort prædikanterne modløse. „To år bagud“ står skrevet i himlens optegnelsesbøger. Dette folk kunne have gjort meget godt for at fremme sandhedens sag og bringe sjæle til Kristus på forskellige lokaliteter og samtidig kunne de selv være vokset i nåden og i sandhedskundskab, hvis de havde udnyttet deres anledninger og gjort mest ud af deres privilegier, vandret, ikke med knurren og beklagelse, men i tro og mod. Evigheden alene kan afsløre hvor meget der er gået tabt i løbet af årene — hvor mange sjæle der har fået lov at gå tabt, ved denne tingenes tilstand. Tabet er for stort til at udregne. Gud er blevet forhånet. Denne handlemåde har bragt sagen skade, som er flere år om at blive helbredt; og hvis de begåede fejltagelser ikke ses og angres, vil de med vished gentages.

Erkendelse af disse kendsgerninger har pådraget mig uudsigelige byrder, drevet søvnen fra mine øjne. Nogen gange har det været som om at mit hjerte vil bryde sammen og jeg kunne kun bede, da jeg gav luft for min smerte og grad højt. Oh, jeg følte mig så ked af det for min Frelser! Han søgte efter frugter midt i blandt bladdækkede grene på figentræet og hans „skuffelse over at ikke finde andet end blade“ var så levende for mine øjne. Jeg følte at jeg ikke have det sådan. Jeg kunne på ingen måde forenes med tidligere års pligtforsømmelse på prædikanternes og folkenes side. Jeg frygtede at den knusende forbandelse, der gik over figentræet, kunne være disse uforsigtiges skæbne. Denne frygtelige forsømmelse, ikke at gøre arbejdet og fuldbyrde den mission som Gud havde betroet dem, pådrager et tab, som ingen af os kan holde oppe. Det er at se for stor en risiko at løbe og for frygtelig at vove i vor religiøse historie, men især nu, hvor tiden er så kort og så meget skal gøres på denne Guds beredelsesdag. Hele himlen er alvorligt engageret i menneskers frelse; lys kommer fra Gud til hans folk, forklarer deres pligt, så at ingen behøver at fejle fra den rigtige sti. Men Gud sender ikke sit lys og sandhed for at den skal tages let eller spøges med dem. Hvis folk er passive, er de dobbelt skyldige over for ham.

Da Kristus red ind i Jerusalem, på Olibjergets top, brød han ud i ustyrlig sorg, kom med udbrud, idet han så på Jerusalem: „Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred! Men nu er det skjult for dine øjne.“ Han græd ikke for sig selv, men i hans barmhjertigheds, langmodighed og overbærenheds fortvivlelse. Denne fordømte bys hårdhjertede og forhærdede uvaner ligner menighedernes og enkeltpersoners adfærd over for Kristus nu. De forsømmer hans krav og foragter hans overbærenhed. Der er en formel gudfrygtighed, der er ceremoniel gudsyrkelse og der er smigrende bønner, men den virkelige kraft mangler. Hjertet er ikke blødgjort ved nåden, men er koldt og uimodtageligt. Mange, ligesom jøderne, er forblindedede af vantro og kender ikke tiden for deres hjemsøgelse. Så vidt det angår sandheden, har de haft alle muligheder, Gud har appelleret til dem i årevis, i advarsler, irettesættelser, rettelser og undervisning i retfærdigheden; men særlige anvisninger er kun blevet givet dem blot til ignoreren og sat på stude med almindelige ting.

Pligt til at irettesætte pengeelskere

Pligt til at irettesætte pengeelskere

Mange som regnes for troende er ikke virkelig med dem i tro og princip. De gør præcis det som Jesus sagde de ikke skulle gøre — søge at samle sig rigdomme på jorden. Kristus sagde: „Saml jer ikke skatte på jorden, ... men saml jer skatte i himmelen, ... Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.“ Her er en fare som truer kristne. De er ikke lydige mod Kristi tydelige anvisninger. De viser ingen virkelig tro og tillid til Gud. For at vinde rigdomme opsamler de sig byrder og bekymringer indtil deres tanker er næsten overlæstet med dem. De er ivrige efter vinding og altid bekymrede for at lide tab. Jo flere penge og mere land de besidder, des ivrigere er de efter mere. „Vær drukne uden vin og rav uden drik!“ De er overmættet med dette livs bekymringer, som påvirker dem, som stærk drik påvirker den fordrukne. De er så forblindede af selvished, at de arbejder nat og dag på at få fordærlige rigdomme. Deres evige interesser forsømmes; de har ikke tid til at deltage i disse ting. Sandhedens store sager holdes ikke i tankerne, som deres ord, planer og handlemåde bevidner. Hvad nu, hvis sjæle omkring dem, går til i deres synder? Det har ikke så stor betydning for dem, som deres jordiske rigdomme. Lad sjæle hvem Kristus døde for synke i fordærv; de har ikke tid til at redde dem. Når de lægger planer for jordisk vinding, viser de dygtighed og talent; men disse dyrebare egenskaber er ikke helliget sjælevinding til Kristus, til opbyggelse af Forløserens rige. Er sådanne personers sanser ikke fordrejede? Har de ikke drukket af verdslighedens berusende bæger? Er fornuften ikke lagt til side og er selviske mål og hensigter ikke blevet til den fremherskende kraft? Deres eget beredelsesarbejde, til at stå på Herrens dag og bruge deres gudgivne evner til at berede et folk til den dag, anses for at være for tamt og utilfredsstillende.

Verdens Frelser har frembragt den bedste forretningsvirksomhed, hvori rige og fattige, lærte og ulærte, kan involvere sig. Alle kan

[259]

med sikkerhed samle sig „en uudtømmelig skat i himmlene.“ Det er at investere deres kræfter på den rigtige side. Det er at lægge deres talenter ud til vekselnerne.

[260] Jesus illustrerede sin lære med en velstående landmand, hvem Herren havde velsignet rigt. Herren havde velsignet hans jorde og fik dem til at give i overflod, derved give ham magt til at udvise gavmildhed mod andre, knapt så velsignede. Men da han fandt at hans jord havde givet i overflod, langt mere end forventet, begyndte han at tænke på hvordan han kunne sikre sig det hele selv, i stedet for at hjælpe fattige i deres behov. Idet han så himlens gaver rulle ind i sine lader, udgød han ikke sin sjæl i taknemmelighed til den gavmilde Giver, han tænkte heller ikke på at denne store velsignelse medførte et større ansvar. I sin naturs fattige selvished spurgte han: „Hvad skal jeg gøre? jeg har jo ikke plads til min høst.“ I råd med sit eget begærlige hjerte, sagde han: „Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods; og jeg vil sige til min sjæl: Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!“ Midlerne til virkelig nydelse og opløftelse er aktivitet, selvkontrol, hellige mål; men alt hvad denne mand havde i sinde at gøre med de rigdomme Gud havde givet ham, var at fornedre sjælen. Og hvad var resultatet? „Men Gud sagde til ham: „Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig?“ Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.“

Denne stakkels rige mand havde store jordiske rigdomme, men var blottet for sande rigdomme. Hvor mange er i dag under fordømmelse af samme årsag?! Frelsens strømme udgydes over os fra Guds trone. Timelige velsignelser får vi, men de bruges ikke til at velsigne menneskene eller forherlige Gud. Herren er vor gavmilde velgører. Han har bragt lys og udødelighed frem i lyset ved Jesus Kristus. Ja, gennem Jesus kommer alle vore velsignelser. Oh, om enhver tunge ville anerkende den store giver! Lad alle stemmer, i klare og glædesfyldt spænding forkynde de glade efterretninger, som ved Jesus er åbnet det fremtidige evige liv for os; og indbydelser gives til alle, til at acceptere denne store velsignelse. Alle himlens rigdomme bringes inden for vor rækkevidde og venter på vort krav. Kan vi overraskes over at denne stakkels rige mand blev kaldt for en dåre, fordi han vendte sig bort fra evige rigdomme, det evige livs

uvurderlige gave, den evige herligheds vægt og blev tilfreds med [261]
forgængelige, jordiske rigdomme?

Gud prøver mennesker, nogle på en måde og nogle på en anden. Han prøver nogle ved at give dem af hans rigdommes overflod og andre ved at tilbageholde hans gunst. Han forsøger de rige for at se om de vil elske Gud, Giveren og deres næste som dem selv. Når mennesket gør ret brug af denne overflod, er Gud tilfreds; han kan da betro det med større ansvar. Herren åbenbarer menneskets relative påskønnelse af tid og evighed, af jorden og himlen. Han har formanet os: „om rigdommen vokser, agt ikke derpå!“ Den har en værdi når den bruges til andres bedste og Guds ære; men ingen jordiske rigdomme skal være jeres del, jeres Gud, eller jeres Frelser.

Mine brødre, verden vil aldrig tro at I er alvorlige i jeres tro, før I har mindre at sige om timelige sager og mere om den evige verdens realiteter. Herren kommer, men mange som bekender troen, indser ikke at begivenheden er nær. De kan ikke fæstne deres tro på Guds åbenbarede hensigter. Hos nogle er lidenskaben for at lave penge, blevet alt og jordiske rigdomme har fordunklet himmelske rigdomme. Evige ting er visnet fra tankerne som har de mindre betydning, medens verdslighed er kommet ind som en flod. Det store spørgsmål er: Hvordan kan jeg lave penge? Mennesker lever for al håb om vinding. De prøver tusindvis planer og bedrag, blandt dem forskellige påfund og patenter. Nogle graver i jorden efter dyrebare metaller, andre tager renter i banken, endnu andre tager gode jorde; men alle har et formål for øje: at lave penge. De forvildes og endog syge af at jage rigdomme, alligevel vil de ikke indrømme fordelene af at få evig arv.

Da Kristus var på jorden, kom han i kontakt med nogle som havde indbildt sygelig håb om verdslig vinding. De hvilede aldrig, men prøvede hele tiden nyt og deres overdrevne forventninger blev kun vækket til skuffelse. Jesus kendte menneskehjertets behov, som er det samme i alle tidsaldre; og han henledte kun deres opmærksomhed til de varige rigdomme. „Med himmeriget,“ sagde han, „er det ligesom med en skat, der var skjult i en mark og en mand finder den og holder det hemmeligt og af glæde over den går han hen og sælger alt, hvad han har og køber den mark.“ Han fortæller mennesker om uvurderlige rigdomme, som er inden for alles rækkevidde. Han kom til jorden for at lede deres tanker ind på at søge denne rigdom. Vejen [262]

markeres ud, den allerfattigste, som vil følge ham, vil blive gjort rigere, end den mest velhavende på jorden, som ikke kender Jesus og de vil i stigende grad gøres rigere, ved at dele deres lykke med andre.

„Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler.“ Dem som gør dette vil ikke lide tab. Samlede rigdomme i himlen er sikre; og de er lagt ud til vor konto, for Jesus har sagt: „saml *jer* skatte i himmelen.“ Mennesker kan så her, men de høster i evigheden.

Det er denne evige rigdom som Kristi tjenere skal overbringe, hvor de kommer hen. De skal tilskynde folk til at blive vise på frelsen. De skal ikke lade verdens?elskende, opponerende, bekendende troende, påvirke deres vej og svække deres tro. Det er ikke deres mission at hjælpe enkeltpersoner eller menigheder til at finde ud af hvordan de kan spare penge op, med smålige planer og begrænset arbejde i Guds sag. I stedet for dette, skal de lære mennesker, hvordan de skal arbejde uegennyttigt og derved blive rige over for Gud. De bør oplære tankerne til at påskønne evige sager rigtigt og sætte himlens rige først.

[263]

Der er brug for Kaleb'er på disse to marker. Der skal ikke være børn i disse konferenser, men mænd, som vil handle forstandsmæssigt og bære byrder, lade deres stemmer blive hørt, over den utrofastes stemme, som frembringer modvilje, tvivl og kritik. Store interesser skal ikke ledes af børn. En uudviklet kristen, dværg i religiøs vækst, mangelfuld på visdom ovenfra, er ikke beredt til at møde hårde konflikter, som menigheden ofte kaldes til at gennemgå. „Jeg sætter vægtere på dine mure, Jerusalem; ingen sinde dag eller nat skal de tie.“ Hvis prædikanten ikke frygtløst erklærer den fulde sandhed, hvis han har øjnene rettet på Guds herlighed og arbejder under den store sin frelses Hærførers anvisning, hvis han ikke går til fronten, upågtet af kritik og ubesmattet af bifald, vil han blive regnet for en upålidelig vagtmand.

Der er nogle i ___ som burde være mænd i stedet for drenge og himmelsk sindede i stedet for jordiske og følelsesmæssige; men deres åndelige synsevne er fordunklet; Frelserens store kærlighed har ikke berøvet deres sjæle. Han har mange ting at sige jer, men

I kan ikke bære det nu. I er børn i vækst og kan ikke fatte Guds mysterier. Når Gud oprejser mennesker til at gøre sit arbejde, er de utro over for den tillid de har fået, hvis de lader deres vidnesbyrd indrette efter uhelligedes behag. Han vil berede mænd gennem tiderne. De vil være ydmyge, gudfrygtige mænd, ikke konservative, ikke politiske mænd; men mænd som har moralsk selvstændighed og vil gå frem i frygt for Herren. De vil være venlige, ædle, høflige; de vil ikke forledes fra den rigtige sti, men vil forkynde sandheden i sin rigtighed, uanset mennesker vil høre eller lade være.

Kristen vækst

KRISTEN VÆKST

[Det er blevet åbenbaret for mig, at de, der har kendskab til sandheden og dog lader verdslige interesser opsluge alle deres evner og kræfter, er utro. De lader ikke sandhedens lys skinne for andre ved deres gode gerninger. De helliger næsten alle deres evner til at blive drevne, dygtige verdensmennesker. De glemmer, at Gud gav dem deres talenter, for at de skulle bruges til at fremme hans sag. Hvis de var tro i deres pligt, ville resultatet blive en stor høst af sjæle for Mesteren; men mange går fortabt ved deres forsømmelse.

[264]

Gud opfordrer dem, der kender hans vilje, til at blive ordets gørere. Svaghed, halvhjertethed og ubestemthed ansporer Satan til angreb og de, der tillader disse træk at tiltage, vil hjælpeløst blive opslugte af fristelsens oprørte bølger. Af enhver, som bekender Kristi navn, kræves der, at han skal vokse op til fuld modenhed i Kristus, den kristnes levende hoved.

Vi behøver alle en vejleder gennem de trange steder i livet, ligesom sømanden behøver en lods gennem sandbankerne eller op ad den klippefulde flod; og hvor er denne vejleder at finde? Kære brødre, vi henviser jer til Bibelen. Inspireret af Gud og skrevet af hellige mænd påpeger den med stor klarhed og nøjagtighed både gamles og unges pligter. Den løfter sindet, mildner hjertet og giver glæde og hellig fryd i ånden. Bibelen fremstiller et fuldkomment ideal for karakteren; den er en ufejlbar vejleder under alle forhold lige til livsfærdens afslutning. Gør den til jeres rådgiver, til rettesnor for jeres daglige liv.

Ethvert nådens middel bør udnyttes med flid, for at Guds kærlighed mere og mere må kunne råde i sjælen, „så I kan skønne, hvad der er det væsentlige, for at I må være rene og lydefri på Kristi dag, fyldte med retfærdigheds frugt“. Jeres kristenliv må antage stærke og kraftige former. I kan opnå det høje ideal, der fremstilles for jer i skriften og I må opnå det, hvis I ønsker at være Guds børn. I kan

ikke stå stille; der må enten være fremgang eller tilbagegang. I må have åndelig kundskab, „så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed,“ „så I kan fyldes med hele Guds fylde“.

Mange, der har en forstandsmæssig kundskab om sandheden og er i stand til at forsvare den med argumenter, udretter intet for at opbygge Kristi rige. Vi møder dem fra tid til anden, men de bærer intet nyt vidnesbyrd om personlig erfaring i kristenlivet; de fortæller ikke om nogen nye sejre i den hellige krig. I stedet derfor vil I lægge mærke til den samme gamle skure — de samme vendinger i bøn og formaning. Deres bønner har ingen ny klang; de giver ikke udtryk for forøget forståelse af de ting, som hører Gud til, ingen mere alvorlig og levende tro. Sådanne mennesker er ikke levende planter i Herrens have, frembringer ingen friske skud eller nye blade, ingen taknemmelighedens vellugt i et helligt liv. De er ikke voksende kristne. De har begrænsede anskuelser og planer og der foregår ingen åndens udvidelse, ingen værdifulde tillæg til den kristelige erkendelses skatte. Deres evner er ikke blevet ansporet i den retning. De har ikke lært at se på mennesker og forhold, som Gud ser på dem og i mange tilfælde har vanhellig sympati skadet sjæle og i høj grad forkrøblet Guds sag. Den rådende åndelige tilstand er frygtelig. Mange lever et formelt kristenliv og påstår, at deres synder er forladte, medens de er lige så blottet for kendskab til Kristus, som synderen er.

[265]

Brødre, vil I have en indskrænket kristelig vækst, eller vil I gøre sund fremgang i det guddommelige liv? Hvor der er åndelig sundhed, er der vækst. Et Guds barn vokser op til mandens og kvindens fulde vækst i Kristus. Der er ingen grænse for dets udvikling. Når Guds kærlighed er et levende princip i sjælen, er der ingen snævre, indskrænkede anskuelser; der er kærlighed og troskab i advarsler og tilrettevisning; der er alvorligt arbejde og villighed til at bære byrder og påtage sig ansvar.

Nogle er ikke villige til at udføre selvfornektende arbejde. De viser åbenbar utålmodighed, når de bliver tilskyndet til at påtage sig et eller andet ansvar. „Hvad behov er der for forøget kundskab og erfaring?“ siger de. Dette forklarer det hele. De føler, at de er rige og „har vundet rigdom og trænger ikke til noget,“ medens Herren erklærer, at de er elendige og ynkværdige og blinde og nøgne. Til

[266] disse siger det sanddru vidne: „Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.“ Netop din selvtilfredshed viser, at du trænger til alt. Du er åndeligt syg og behøver Jesus som din læge.

I skriften ligger tusinder af sandhedspærler skjult for den overfladiske gransker. Sandhedens grube bliver aldrig udtømt. Jo mere I ransager Skrifterne med ydmyge hjerter, desto større vil jeres interesse blive og desto mere vil I føle trang til med Paulus at udbryde: „O, dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! hvor uransagelige er ikke hans domme og hvor usporlige hans veje!“

Hver dag skulle I lære noget nyt i skriften. Ransag den, som om I søgte efter skjulte skatte, for den indeholder det evige livs ord. Bed om visdom og forstand til at fatte disse hellige skrifter. Dersom I ville gøre dette, ville I finde nye herlige ting i Guds ord: I ville føle, at I havde fået nyt og dyrebart lys angående emner, som har forbindelse med sandheden og skriften ville stadig få en større værdi for jer.

„Nær er Herrens dag, dem store, den er nær og kommer hastigt.“ Jesus siger: „Se, jeg kommer snart.“ Vi bør altid have disse ord i tanke og handle, som om vi i sandhed tror, at Herrens komme er nær og at vi er pilgrimme og fremmede på jorden. De vitale kræfter i Guds menighed må sættes i virksomhed med selvfornyelsens store formål for øje; hvert medlem må være et aktivt redskab for Gud. „Thi ved ham har vi, begge parter i én Ånd, adgang til Faderen. Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller, opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten. I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren; i ham bliver også I sammen med os opbygget til en Guds bolig i Ånden.“ Dette er en særskilt gerning, der må foregå i al samstemmighed, i Åndens enhed og i fredens bånd. Der må ikke gives noget rum til kritik, tvivl og vantro. *Vejl f menigh* bd. 2 side 81-83]

Upper Columbia og North Pacific konferenserne er nogle år bag ud. [Nogle, som burde være stærke og rodfæstede i Kristus, er som børn, når det gælder en forståelse af og et erfaringsmæssigt

kendskab til Guds Ånds virke. Efter flere års erfaring fatter de kun begyndelsesgrundene i det store religionssystem af tro og lære, som udgør sand kristendom, De forstår ikke, at der skal en fuldkommen karakter til for at kunne få anerkendelsen: „Vel gjort.“ *Herren kommer* 8.febr]

[267]

[Brødre, jeres pligt, lykke og fremtidige brugbarhed og endelige frelse kræver af jer, at I afskærer de slyngtråde, der binder jeres hu til noget som helst, der er jordisk og forkrænkeligt. Der gives en vanhellig medfølelse, som i sit væsen har tilknytning til en sygelig, sentimental kærlighed og som er jordisk, sanselig. For nogle iblandt jer vil det koste mere end en svag anstrengelse at overvinde denne og forandre jeres livsvandel; for I har ikke stillet jer i forbindelse med ham, som er Israels styrke og alle jeres evner er blevet svækkede. Nu opfordres I tydeligt til med flid at benytte ethvert nådens middel, for at I må kunne forvandles i jeres karakter og vokse op til mandsfulde vækst i Kristus Jesus.

Vi har store sejre at vinde og vi har en himmel at tabe, om vi ikke vinder dem. Det kødelige hjerte må korsfæstes, for dets tilbøjelighed fører til moralsk fordærvelse og enden derpå er døden. Intet uden evangeliets livgivende indflydelse kan hjælpe sjælen. Bed om, at Helligåndens mægtige kræfter med al dens livgivende, styrkende og forvandlende evne må falde som et elektrisk stød på den lammede sjæl og få hver nerve til at gennemstrømmes af nyt liv og helbrede mennesket fra dets døde, jordiske, sanselige tilstand og give det åndelig sundhed. Derved vil I få del i guddommelig natur, når I undflyr fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær; og jeres sjæle vil genspejle billedet af ham, ved hvis sår I får lægedom. *Vejl f menigh* bd. 2 side 83-84]

Tiende og offergaver

Tiende og offergaver

[268] Herren kræver at vi giver en del af de goder han har lånt os tilbage, i tiende og offergaver. Han modtager disse offergaver som en ydmyg lydighedshandling fra vor side og som en taknemmelig anerkendelse af vor skyld over for ham, for alle de velsignelser vi nyder. Lad os da ofre villigt og sige sammen med David: „Fra dig kommer det alt sammen og af din egen hånd har vi givet dig det.“ Tilbageholdelse af mere end det modtagede, går imod armod. Gud vil være langmodig med nogle, han vil forsøge og prøve alle; men hans forbandelse vil med vished følge den selviske, verdenselskende sandhedsbekender. Gud kender hjertet; hver tanke hver hensigt er åben for hans øjne. Han siger: „Dem, som ærer mig, vil jeg ære og de, som ringeagter mig, skal beskæmmes.“ Han ved hvem skal velsignes og hvem der fortjener hans forbandelse. Han gør ingen fejltagelser, for engle holder protokol over alle vore gerninger og ord.

Da Guds folk var ved at bygge helligdommen i ørknen, var omfattende forberedelser nødvendige. Kostbare materialer blev samlet sammen og blandt dem var meget guld og sølv. Som den retmæssige ejer til alle deres rigdomme, kaldte Herren disse ofringer fra folket; men han antog kun dem der blev givet betingelsesløst. Folket ofrede villigt, indtil Moses fik ordet: „Folket kommer med mere, end der kræves til udførelsen af det arbejde, Herren har påbudt!“ da bød Moses, at følgende kundgørelse skulle udråbes i lejren: „Hverken mænd eller kvinder skal yde mere som offergave til helligdommen!“ Så hørte folket op med at komme med gaver. Og det, der var ydet, var dem nok til at udføre hele arbejdet, ja mer end nok..“

Havde nogle mænd, med begrænsede idéer, blevet på grunden, så ville de have åbnet deres øjne i afsky. Ligesom Judas ville de have spurgt: „Hvad skal den ødselhed til?“ „Hvorfor ikke gøre tingene på den billigste måde?“ Men helligdommen var ikke indrettet til at ære

mennesker, men himlens Gud. Han havde givet særlige anvisninger for hvordan alt skulle gøres. Folket skulle lære at han var et væsen i storhed og majestæt og at han skulle dyrkes med ærbødighed og ærefrygt.

Det hus Gud skulle dyrkes i skulle være i overensstemmelse med hans karakter og majestæt. Der er små menigheder der altid vil være små, fordi de sætter deres egne interesser over Guds sags interesser. Selvom de selv har store bekvemmelige huse og hele tiden udnytter deres ejendomme, indviliger de i at have et meget upassende sted til gudsdyrkelse, hvor hans hellige nærhed skal bo. De undres over at Josef og Maria var nød til at finde i en krybbe i en stald og dér blev Frelseren født; men de er villige til at bruge en stor del af deres midler på dem selv, medens gudsdyrkelseshuset forsømmes skammeligt. Hvor ofte siger de ikke: „Endnu er det ikke tid at bygge Herrens hus.“ Men Herrens ord er til dem: „Er det da tid for eder at bo i huse med træklædte vægge, når dette hus ligger øde?“

[269]

Det hus hvor Jesus skal møde sit folk, bør være pænt og tiltrækkende. Hvis der kun er få troende på et sted, så sæt et pænt men ydmygt hus op og indbyd Jesus til at komme som jeres gæst, ved helligelsen til Gud. Hvordan ser han på sit folk, når de har alt hvad hjertet kan ønske, men vil kun møde til gudsdyrkelse i en lade, noget miserabel, en afsides bygning, eller en billig, forladt lejlighed? I arbejder for jeres venner, I bruger penge på at gøre alt omkring dem, så tiltrækkende så muligt; men Jesus, ham som gav alt for jer, endog sit dyrebare liv, — han som er himlens Majestæt, kongernes Konge og herrernes Herre, — har fået tildelt et sted på jorden, kun lidt bedre end den stald, der var hans første hjem. Skal vi ikke se på disse ting som Gud ser på dem? Skal vi ikke prøve vore motiver og se hvilken slags tro vi har?

„Gud elsker en glad giver,“ og dem som elsker ham vil give frit og gavmildt, hvor de derved kan fremme hans sag og virke for hans ære. Herren forlanger aldrig at hans folk skal give mere end de er i stand til, men efter deres evner vil han antage og velsigne deres teknemmelighedsoffer. Lad villig lydighed og ren kærlighed binde hvert offer på alteret, der er gjort til Gud; for med sådanne ofre er han behaget, medens det som er ofret modstræbende er en forhånelse mod ham. Når menighederne eller enkeltpersoner ikke

[270]

har hjertet med i deres ofringer, men vil begrænse omkostningerne i Guds værks fremme og måler det efter deres eget snævre syn, viser de afgjort at de ikke har levende forbindelse med Gud. De er i strid med hans plan og arbejds måde og han vil ikke velsigne dem.

Vi er bygningsmænd for Gud og vi må bygge på den grund som han har beredt for os. Ingen skal bygge på sit eget grundlag, uafhængig af den plan som Gud har anvist. Der er mænd som Gud har oprejst som rådgivere, som han har belært og hvis hjerte, sjæl og liv er i arbejdet. Disse mænd skal værdsættes højt for deres arbejdes skyld. Der er nogle som gerne ville følge deres egne uordentlige idéer; men de må lære at få anvisninger og arbejde i harmoni med deres brødre, ellers vil de så tvivl og disharmoni, da de ikke vil bjærge til høsten. Det er Guds vilje, at dem, som engagerer sig i hans arbejde skal underlægge sig hinanden. Hans gudsdyrkelse må føres konsekvent, med enighed og sund dømmekraft. Gud er vor eneste tilstrækkelige hjælper. De love som styrer hans folk, deres tanker og handlinger, fås fra ham, igennem hans ord og Ånd. Når hans ord elskes og adlydes, vandrer hans børn i lyset og der vil ikke være anledning til at støde an på det. De antager ikke verdens lave standard, men arbejder ud fra et bibelsk ståsted.

[271] Den selvished som er iblandt Guds folk er meget krænkelig for Gud. Skriften anklager begærlighed for at være afgudsdyrkelse. „ingen ... havesyg,“ siger Paulus, „det er det samme som en afgudsdyrker har lod og del i Kristi og Guds rige.“ Problemerne med mange, er at de har for lidt tro. ligesom den rige mand i lignelsen, mangler de at se deres beholdninger hobet op i deres kornlagre. Verden skal advares og Gud ønsker at vi skal være helt engagerede i hans arbejde, men mennesker har så meget at gøre med at fremme deres penge?indbringene projekter at de ikke har tid til at fremskynde Kristi kors' seje. De har hverken tid eller temperament til at bruge deres forstand, taktfasthed og kræfter på Guds sag.

Brødre og søstre, jeg ønsker at opvække afsky mod jeres begrænsede tanker om Guds sag og værk. Jeg ønsker at I må forstå det store offer som Kristus har gjort for jer, da han blev fattig og at I ved hans fattigdom kan komme i besiddelse af evige rigdomme. Oh! få ikke, ved jeres ligegyldighed for den evige herlighedsvægt, som er inden for jeres rækkevidde, englens til at græde og skjule deres ansigter i skam og væmmelse. Vågn op af jeres døsigthed; væk

enhver gudsgiven evne op og arbejd for dyrebare sjæle Kristus døde for. Disse sjæle vil, hvis de bringes ind i Kristi fold, leve gennem evighedens uophørlige tidsaldre. Vil I da planlægge efter at gøre så lidt muligt for deres frelse, når I, ligesom ham med et talent, skal bruge jeres midler her på jorden? Beskylder I ikke Gud for at høste hvor han ikke har sået, ligesom den upålidelige tjener og samle hvor han ikke har spredt?

Alt hvad I har og er tilhører Gud. Da vil I ikke sige af hjertet: „Fra dig kommer det alt sammen og af din egen hånd har vi givet dig det.“? „Ær med din velstand Herren med førstegrøden af al din avl.“ Paulus formaner sine korintiske brødre at vise kristen godgørenhed: „Ja, ligesom I nu er rige på alt, på tro og tale og kundskab og på al iver og kærlighed til os, så vis jer også rige her.“ I sit brev til Timoteus siger han: „Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.“

Gavmildhed er ikke så naturligt for os, at vi vinder denne dyd ved et tilfælde. Den må opelskes. Vi må bevidst beslutte os til at vi vil ære Gud med alt hvad vi har; og så må vi ikke lade noget friste, så vi frarøver ham tiende og gaver, der tilfalder ham. Vi må være forstandige, systematiske og vedvarende i vore godgørenhedshandlinger mod mennesker og i vore taksigelser til Gud, for hans rigdomme til os. Dette er en for hellig opgave at løbe risiko på eller blive styret af impulser eller følelser. I regelmæssighed bør vi reservere noget til Guds sag, så han ikke frarøves den del han kræver. Når vi frarøver Gud, frarøver vi også os selv. Vi opgiver de himmelske rigdomme for at have mere på denne jord. Dette er et tab, vi ikke kan oppebære. Hvis vi lever sådan at vi kan få Guds velsignelse, vil vi have hans velsignende hånd med os i vore timelige affærer, men hvis hans hånd er imod os, kan han tilintetgøre vore planer og sprede hurtigere end vi kan samle.

Jeg fik vist at tingenes tilstand i disse to konferenser i virkeligheden er sørgelig; men Gud har mange dyrebare sjæle her, hvem han

har en nidkær omsorg for og han vil ikke lade dem bedrage eller vildlede.

Troskab I Guds gerning

TROSKAB I GUDS GERNING

Der er dyrebare talenter i menighederne i Oregon og Washington-området og var de blevet udviklet ved veltilrettelagt arbejde, kunne der nu være gode medarbejdere i disse konferenser. En levende menighed er altid en arbejdende menighed. Sandheden er en kraft og dem som ser dens styrke vil stå frimodigt og frygtløst frem og forsvare den. Sandheden må forstås af forstanden, modtages i hjertet og dens principper indføres i karakteren; og så kan der gøres stadige anstrengelser på at få andre til at antage den, for Gud holder mennesker ansvarlig for den brug de gør af lyset, han giver dem.

Herren kalder på hele sit folk, til at udnytte de evner han har givet dem. De mentale kræfter bør udvikles til det yderste; de bør styrkes og forædles ved at have åndelige sandheder omkring sig. Hvis sindet får lov til at bare dvæle over ubetydelige ting og hverdagslivets almindelige forretninger, vil det, efter en af de uforanderlige love, blive svagt og overfladisk og mangelfuld i åndelig kraft.

[273]

[Vi står lige over for tider, som vil prøve menneskenes sjæle og de, der er svage i troen, vil ikke kunne bestå prøven i disse dages farer. De store åbenbarede sandheder må granskes omhyggeligt, for vi vil alle behøve et forstandigt kendskab til Guds ord. Ved bibelgranskning og dagligt samfund med Jesus vil vi få en klar og tydelig opfattelse af personligt ansvar og kraft til at bestå på prøvens og fristelsens dag. Den, hvis liv er forenet med Kristus ved skjulte bånd, vil ved Guds kraft blive bevaret til frelse gennem troen.

Man bør tænke mere på de ting, som hører Gud til og mindre på timelige anliggender. Hvis den verdenskære kristendomsbekender vil lade sit sind arbejde i den retning, kan han blive lige så fortrolig med Guds ord, som han er med timelige gøremål. „Ransag Skrifterne“ sagde Kristus, „for i dem mener I at have et evigt liv; og det er dem, som vidner om mig.“ Det kræves af en kristen, at han skal granske Skrifterne med flid og læse Guds ords sandheder igen og

igen. Forsættlig uvidenhed om dette emne stiller en kristens liv og karakter i fare. Den forblinder forstanden og fordærver de ædleste evner. Det er dette, som skaber forvirring i vort liv. Vort folk trænger til at forstå Guds ord; de trænger til at få en systematisk kundskab om principperne i den åbenbarede sandhed, der vil berede dem for, hvad der skal komme over jorden og afværge, at de drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser.

[274] Store forandringer vil snart finde sted i verden og enhver vil behøve en erfaringsmæssig kundskab om det, som hører Gud til. Satans arbejde går ud på at betage Guds folk modet og gøre deres tro usikker. Han søger på alle måder at indskyde tvivl og uvished angående de mænds stilling, tro og planer, på hvem Gud har lagt ansvaret for en særskilt gerning og som med nidkærhed udfører denne gerning. Skønt han gang på gang lider nederlag, fornyer han sine angreb og virker gennem sådanne, som udgiver sig for at være ydmyge og gudfrygtige og som tilsyneladende interesserer sig for eller tror på den nærværende sandhed. Sandhedens forkæmpere venter heftig og grusom modstand fra deres åbenbare fjender; men dette er langt mindre farligt end den dulgte tvivl, der kommer til udtryk hos sådanne, som føler sig fri til at betvivle og kritisere, hvad Guds tjenere udretter. Disse mænd kan tilsyneladende være ydmyge; men de bedrager sig selv og de bedrager andre. I deres hjerter er der misundelse og ond mistanke. De rokker folkets tro på den, som Gud har udvalgt til at gøre hans gerning; og når de irettesættes for deres handlemåde, opfatter de det som en personlig krænkelse. Medens de bekender sig til at gøre Guds gerning, yder de i virkeligheden fjenden støtte. *Vejl f menigh* bd. 2 side 85-86]

Brødre, lad aldrig nogens idéer rokke ved jeres tro på orden og harmoni, som burde være i menigheden. Mange af jer ser ikke alle ting klart. Anvisningerne om orden i tabernakeltjenesten blev optegnede, så alle, som bor på jorden, kunne drage lektier derfra. Mænd blev valgt til at være med i forskellige dele af opsætningen og nedtagelsen af tabernaklet og hvis en i uforsigtighed kom til at blande sig i andres arbejde, døde han. Vi tjener den samme Gud i dag. Men dødsstraf er blevet afskaffet; var det ikke sådan, ville der ikke være så megen uforsigtighed og uordentligt arbejde i hans sag. Himlens Gud er en ordens Gud og han forlanger at alle hans

efterfølgere skal have regler og regulativer og bevare orden. Alle bør have en fuldstændig forståelse af Guds arbejde.

Det er usikkert at blot et øjeblik gemme på tvivl i hjertet. Tvivlens frø som Faraos såede, da han afviste det første mirakel, fik lov til at vokse og de gav en så overmægtig høst at alle efterfølgende mirakler ikke kunne overbevise om ham, at han havde uret. Han fortsatte, vovende sin egen vej, gik fra en grad tvivl til den næste og hans hjerte blev mere og mere forhærdet, indtil han skulle se på sin førstefødtes kolde, døde ansigt.

Gud arbejder og vi gør ikke det halve af hvad vi burde, for at berede et folk til at stå på den dag, hvor Menneskesønnen skal åbenbares. Ve over det menneske, der i mindste grad forsøger at hindre det arbejde, som Gud gør. Vi må arbejde for andre; vi må prøve at svække vore brødres tag på deres jordiske rigdomme; for mange vil sælge deres fødselsret til evigt liv for verdslige fortrin. Hvor meget bedre er det ikke at opmuntre dem til at samle deres rigdomme i himlen end at læsse de beklagende ord ud: „Det er penge, penge, som disse mennesker hele tiden forlanger og de bliver rige ved dem.“ Hvor sødt lyder ikke dette ikke i den verdenselskende trosbekender! Hvordan styrker de ham ikke til at tilbageholde den del som tilfalder Gud og som burde gives tilbage til ham i tiende og offergaver! Herrens forbandelse vil hvile over dem, som ikke giver ham hans. Lad os arbejde i harmoni med Gud. Hans tjenere har et budskab at fremføre til penge?elskere; hvorfor skulle de ikke fremføre et præcist vidnesbyrd om at bringe al tienden ind i forråds-kammeret, når Herren selv har sat dem et eksempel?

Kristi religion undertrykker selvisheden og forvandler sindet og kærligheden; det ligger under menneskers stolthed, at Gud alene ophøjes. Det er hvad bror A vil. Han behøver en praktisk tro på Gud. Han må se og føle æren ved at tjene Kristus, han må ophøje principfastheden og den kristne standard; han må oplagre sine tanker med Guds ords rige løfter, advarsler, råd og trusler; han må se vigtigheden af at have tro og de tilsvarende gerninger, så han i hjemmet, i menigheden og i hans forretningsanliggender kan repræsentere religionen renhed og ophøjede karakter ordentligt. Han bør sætte sig selv i forbindelse med Kristus, så han får åndelig kraft. Hans forbindelse med verden og påvirkninger modsat sandheden, har større magt over ham, end Kristi Ånd. Her er hans fare; og han vil til

[275]

sidst gøre troens skibbrud, hvis han ikke ændrer sin handlemåde og knytter sig fast til lysets Kilde.

[276] Hvis hans interesse for åndelige ting var lige så stor, som den er for verdens ting, ville hans helligelse til Gud være fuldstændig; han ville vise sig som en sand Kristi discipel og Gud vil acceptere ham og bruge de talenter, som nu er helt helliget til verdens tjeneste. De evner som kræves i Guds sag, går nu til at samle sig ejendomme. Der er brug for ledere i alle grene af hans værk, så det kan føres frem med kraft og orden. Hvis et menneske har taktfølelse, flid og begejstring, vil han få held med timelige forretninger og de samme egenskaber der helliges til Guds værk, vil endog vise sig som dobbelt så virkningsfulde; for guddommelig kraft vil kombineres med menneskelig anstrengelse. De bedste planer, i timelige eller åndelige ting, vil vise sig som en fejltagelse, hvis de overlades til uerfarne, udygtige hænder.

Dem, som graver deres talenter ned i denne verden, behager ikke Gud. Alle deres kræfter bruges på at samle sig ejendomme og ønsket om at samle sammen bliver en lidelse. Bror A, er et aktivt menneske, han er stolt af at gennemføre verdslige projekter. Hvis den samme interesse, taktfølelse og målbevidsthed blev brugt på at arbejde for Herren, hvor meget større og ædlere resultater vil han da få! Uddannelsen i verdslige forretninger vil ikke nytte det mindste i det fremtidige liv, for ingen sådan forretning vil føres frem i himlen; men hvis de evner som, Gud har givet, bruges til hans ære, bruges til opbyggelse af hans rige og den uddannelse man får vil blive taget i himlen.

[Hvordan er vi stillet her i verden? Vi befinder os i ventetiden. Men denne tid skal ikke tilbringes i ørkesløshed. Vi skal vente, våge og virke med nidkærhed. Vort liv skal ikke være fortravlet og forjaget og optaget af denne verdens ting på bekostning af den personlige gudsfrygt og den tjeneste, Gud kræver af os. Vi skal ikke være lunkne i vor iver; vi skal være brændende i ånden og tjene Herren. Sjælens lampe må gøres i stand og vi må have nådens olie i vore kander tillige med vore lamper. Alle forholdsregler må træffes for at hindre åndeligt tilbagefald, så Herrens dag ikke overrasker os som en tyv.] Den dag skal ikke lægges for langt væk; den er nær og [277] intet menneske skal sige, endog i sit hjerte, meget mindre ved sin gerninger, „Min herre lader vente på sig,“ for derved er han udpeget

til at være blandt hyklere og ikke-troende. [*I Mesterens Tjeneste* side 103]

Jeg så at Guds folk er i stor fare, mange jordens beboere; deres interesse og hengivenhed er centret om verden. Deres eksempel er ikke rigtigt. Verden er bedraget af den måde mange opfører sig på, som bekender store og ædle sandheder. Vort ansvar er givet efter det lys, nåde og gaver vi har fået. Der påhviler de medarbejdere, hvis talenter, hvis midler, hvis anledninger og evner er størst, det tungeste ansvar. Gud kalder på bror A til at ændre sin handlemåde, bruge sine evner til Guds ære, i stedet for at fornedre dem til smudsige verdslige interesser. Nu er det den dag han har fået betroet, snart vil hans optegnelsesdag komme.

Bror A blev fremstillet for mig, til at repræsentere en klasse som er i en lignende situation. De har aldrig været uanfægtet over for den mindste verdslige vinding. Ved megen forretningsfølelse og succesrige investeringer, ved handel, ikke med pund, men med pence og kvartpenner, har de samlet sig megen rigdom. Derved har de udviklet evner der modsiger udviklingen af kristen karakter. Deres liv fremstiller på ingen måde Kristus, for de elsker verden og dens vinding, bedre end de elsker Gud eller sandheden. „Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.“

Alle de evner som mennesket har tilhører Gud. Overensstemmelse og bånd med verden er eftertrykkeligt forbudt i hans ord. Når Guds forvandlende nåde mærkes i hjertet, vil det sende et menneske, der hidtil har været verdslig, hen på en godgørenhedens stivej. Han som i sit hjerte har besluttet sig for at samle sig rigdomme i verden, vil „falde i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begæringer, som styrter mennesker i undergang og fortabelse; thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; [grundlag til al havepsyge og verdslighed] drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte.“

[278]

Hvert medlem i menigheden bør under hellig forpligtelse vogte strengt på Guds sags interesser. Hvert enkelt medlem i menigheden er ansvarlig for menighedens forrykte, modløse tilstand, hvorved de mest helligede sandheder, mennesker har fået betroet, vanæres. Der er ingen undskyldning for denne tilstand af tingene. Jesus har for alle, åbnet vej, hvorved der kan fås visdom, nåde og kraft. Han er vort eksempel i alle ting og intet bør splitte tanker for hovedformålet med

livet, som er at have Kristus i sjælen, smelte og underkaste hjertet. Når det er sådan, vil alle medlemmer i menigheden, alle sandhedsbekendere være som Kristus i karakter, i ord og i handlinger.

Nogle som har været lyskanaler, hvis hjerter er blevet glade af det dyrebare sandhedslys, har fornægtet sandheden, ved at indfiltrere sig i verden. De har derved mistet selvopofrelsens ånd og sandhedens kraft og har søgt lykke ved jordens ustabile sager. De er i stor fare. Efter tidligere at have nydt lyset, vil de overlades til total mørke, medmindre de hurtig opsamler de stråler der stadig skinner på dem og vender tilbage til Herren med anger og bekendelse. Vi er på farens dag, hvor vildfarelse og bedrag fanger folket. Hvem vil advare verden, hvem vil vise dem den bedre vej, medmindre dem som har fået sandhedens lys er helliget ved den og vil lade deres lys skinne så at andre må se deres gode gerninger og forherlige Gud? Jeg ønsker at jeg kunne indprente alle med den fare de er i, for at miste himlen. At tilslutte sig menigheden er en ting og knytte sig med Kristus er noget helt andet. Ikke alle navne, som er optegnet i menighedsbøgerne, er optegnet i Lammets livsbog. Selvom mange tilsyneladende er oprigtige troende, opretholder de ikke en levende forbindelse med Kristus. De har skrevet sig op, de har sat deres navne i protokollen; men deres indre nådesgerninger er ikke udført i hjertet. Som følge deraf er de ikke lykkelige og de har haft svært ved at tjene Gud.

[279] „Den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes.“ Husk at jeres brødre er fejlbarlige skabninger som jer selv, og se deres fejltagelser og vildfarelser med den samme nåde og overbærenhed som I selv ønsker at få det mod jer. De bør ikke bevåges og deres mangler stilles til skue for verden til at juble over. Dem som vover dette, har sat sig op på domssædet og gjort sig selv til dommere, medens de har glemt deres egne hjerters have og har ladet det giftige ukrudt få en vis størrelse.

Hver især har vi en sag kørende i himlens domssal. Karakteren vejes på helligdommens vægte og det bør være det alvorligste ønske af alt at vandre ydmygt og omhyggeligt, så de ikke, i forsømmelse for at lade lys skinne for verden, mister Guds nåde og mister alt værdifuldt. Al uenighed, alle forskelle og kritik, bør lægges bort, sammen med al ond tale og bitterhed; venlighed, kærlighed og medfølelse for hinanden bør bevares, så Kristi bøn, om at hans disciple må være ét, ligesom han blev ét med faderen, må blive besvaret. Me-

nighedens harmoni og enhed er de legemitions kort de giver verden på, at Jesus er Guds søn. Ægte omvendelse vil altid føre til ægte kærlighed til Jesus og til dem han døde for.

Enhver som gør hvad han kan for Gud, som er sand og alvorlig for at gøre godt mod dem omkring ham, vil få Guds velsignelse for sine anstrengelser. Et menneske kan give Gud en god tjeneste, selvom han ikke er hoved eller hjerte på Kristi legeme. Den tjeneste er fremholdt i Guds ord, at hånden eller foden, skønt ydmyge, ikke desto mindre er vigtige. Det er ikke værkets storhed, men med den kærlighed det gøres med, motivet der ligger under, der bestemmer værdien. Der er et arbejde der skal gøres for vore næste og for dem vi omgås. Vi har ikke lov til at standse vort tålmodige, bønnerige arbejde for sjæle så længe som nogle er uden for sikkerhedens ark. Der er ingen hjælp at hente i denne krig. Vi er Kristi soldater og har pligt til at våge så fjenden ikke får fortrin og får de sjæle som vi må vinde til Kristus. [280]

Tillidens og ansvarets dage er vore, vi har et arbejde at gøre for Gud. Menigheden i ____ er gradvist blevet kold og ureligiøs. Der er meget at gøre for dets medlemmer, enkeltvis. Stort lys har skinnet på deres stivej. For dette vil de drages til ansvar. Kristus sagde: „I er verdens lys;“ „I er jordens salt.“ De behøver et dybere nådesarbejde i deres hjerter. Der må ske en reformation, før Gud kan velsigne dem. Der er masser af formelle bekendere. Gribe efter vinding, i selvished, fordunkler den himmelske arv. Himlens rige sættes først, ædel renhed vil skinne frem i liv og karakter. Det er hvad bror A behøver, hvis han vil udøve en indflydelse for det gode. Han kan lide at have med penge at gøre og se dem vokse ved at spekulere det ene og andet sted. Hans tanker og kærlighed er optaget af verdslige forretninger. Han er fordrukket af dette livs bekymringer; som er at han er opslugt i sine forretninger, at han ikke kan tænke rationelt og forstandsmæssigt om Guds ting; hans synsevne er fordunklet af pengekærlighed. Sandheden burde række langt dybere i hans hjerte og udvikle frugter i hans private og offentlige liv.

Bror A har undskyldt sig selv for ikke at gøre skrifterne til hans studium, fordi han var forretningsmand. Men for én, som er betyngt af forretningsbekymringer, vil skrifterne være kilde til styrke og sikkerhed. Et sådant menneske har langt større behov for lys fra Guds ord, dets råd og advarsler, end hvis han ikke var placeret i en

så farlig position. Hvis bror A ville udvise det samme fremsyn og forretningssans i Guds sager, som han udviser til verdslige sager, vil han se velsignede resultater. Hvis han tror at Gud er tilfreds med ham, når han giver sine talenter og kraft næsten helt til mammons tjeneste, er han frygtelig bedraget. Kristus sagde: „Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon“. Hvis bror A fortsætter med at gøre evige ting underordnede for verdslige interesser, vil hans lidenskab for pengeindsamling vokse støt, indtil det bliver et herskende princip og han vil forblindes så meget af denne verdens gud, at han ikke vil være i stand til at skelne mellem det hellige og almindelige.

[281]

Bror A har en stærk indflydelse på sine brøders tanker; de ser tingene hovedsageligt fra hans ståsted. Han behøver at vokse i åndelig sundhed og blive vis i Guds sager. Han bør begynde at vise interesse for og helligelse til himmelske sager og udvikle hans kræfter sådan at de kan være til tjeneste i Guds sag. Han behøver retfærdighedens rustning, til at afværge fjendens pile. Det er umuligt for ham at få frelse, medmindre der gøres en afgjort forandring i hans livs mål og stræben, medmindre han konstant opøver sig i åndelige ting.

Gud kalder på menighedernes enkelte medlemmer i disse to konferenser, til at vågne op og blive omvendte. Brødre, jeres verdslighed, jeres mistillid, jeres knurren, har sat jer i en sådan position, at det vil være utroligt svært for nogen at arbejde blandt jer. Da jeres formand forsømte sit arbejde og svigtede sin opgave, var I ikke indstillet på at opmuntre ham. Den med myndighed burde have skillet sig ud som et Guds menneske, irettesat, formanet og opmuntret, som sagen kræver det, hvad enten I vil antage eller forkaste hans vidnesbyrd. Men han blev let modløs og efterlod jer uden den hjælp, en trofast Kristi tjener burde give. Han vedholdte sig ikke til Gud åbnende forsyn og viste jer ikke vedholdene jeres pligt og uddannede jer ikke efter tidens krav; men prædikantens forsømmelse bør ikke gøre jer modløse og få jer til at undskylde pligtsforsømmelse. Der er mere brug for kraft og troskab fra jeres side.

Løfteafleggelse og ikke betale

Løfteafleggelse og ikke betale

Nogle af jer har frafaldet jeres løfter. Herrens Ånd kom ind til ___?mødet, som bønnesvar og da jeres hjerter blev blødgjorte under dens indflydelse, afgav I løfter. Da frelsens strømme blev udgydt over jeres hjerter, følte I at I måtte følge hans eksempel, som gik omkring og gjorde godt og som med glæde gav sit liv som løsesum for mennesker, fra synd og fordærv. Under himmelsk inspirerende indflydelse, så I at selvisheden og verdsligheden ikke var overensstemmende med kristen karakter og at I ikke kunne leve for jer selv og blive Kristus lig. Men da hans overdådige kærlighed og barmhjertigheds indflydelse ikke blev følt så mærkbart i jeres hjerter, holdt I jeres offergaver tilbage og Gud holdt sin velsignelse tilbage fra jer. [282]

Modgang kom over nogle. Der kom fejl i deres afgrøder, så at de ikke kunne indløse deres løfter; og nogle blev endog bragt under trange kår. Derfor kunne det naturligvis ikke forventes at de betalte. Men havde de ikke knurret og tilbageholdt deres hjerter fra deres løfter, ville Gud have arbejdet for dem og ville have åbnet veje, hvorved alle kunne have betalt det han havde lovet. De ventede ikke i tro, stolede på at Gud åbnede vej for at de kunne indfri deres løfter. Nogle havde midler til rådighed; og havde den samme villighed, som da de bad og havde de hjerteligt givet Gud af tiende og gaver, det som han havde lånt dem til dette formål, ville de være velsignet stort. Men Satan kom ind med sine fristelser og fik nogle til at betvivle motiverne og den ånd, som fik Guds tjenere til at kalde på midler. Nogle følte at de var blevet bedraget og besviget. I ånden forstødte de deres løfter og hvad de gjorde derefter var med ulyst og derfor fik de ingen velsignelse.

I lignelsen om talenterne, viste den mand, som kun havde fået betroet ét talent, en modvillighed og skjulte sine penge så at hans Herre ikke kunne hjælpes derved. Da hans mester krævede ham til

[283] regnskab for hans forvaltning, undskyldte han sin forsømmelse ved at påføre sin herre skam. „Herre, jeg havde lært dig at kende [han bekender at kende sin herre] som en hård mand, der høster, hvor du ikke såede og samler, hvor du ikke spredte og af frygt for dig [at al min fortjeneste ikke vil blive mit, men at du ville kræve den,] gik jeg hen og gemte din talent i jorden; se, her har du, hvad dit er“ Da svarede hans herre og sagde til ham: „Du dårlige og dovne tjener, du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke såede og samler, hvor jeg ikke spredte. Så burde du jo have anbragt mine penge hos vekselernerne, så jeg havde fået mit igen med rente, når jeg kom hjem. Tag nu den talent fra ham og giv den til ham, der har ti talenter; thi enhver, som har, [gør rigtig brug af mine goder] ham skal der gives og han skal have overflod; [for jeg kan stole på ham, vide at han vil gøre rigtig udbytte af hvad han har fået lånt,] men den, der ikke har, [som var bange for at stole på mig] fra ham skal endog det tages, som han har. [Jeg skal fratage ham det han kræver som sit; han skal forspilde alt betroet; jeg vil borttage hans talenter og give dem til én som vil udnytte dem.] Og kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren.“

Den ånd brødrene viser med deres løfter, har forhånet Gud meget. Havde de set sagen vokse på marker som allerede er påbegyndt, ville de have følt noget andet. De var ikke blevet bedraget og ansvaret for bedraget, blev forøvet mod Guds Ånd og ikke mod den tjener han sendte. Havde bror A fået det rette standpunkt i denne sag, havde han værnet om den ånd som påvirkede ham til løfteafleggelse, ville han ikke have næret en sådan uvillighed mod at investere i Guds sag. Men han tænkte hvor meget han kunne gøre med sine midler, ved at investere dem i verdslige foretagender. Gerrighed, verdslighed og begærlighed er karaktermangler som modsat anvendelsen af de kristne nådegaver. Apostlen sagde: „Hold jeres færd [hele jeres livs optræden og vaner] fri for kærlighed til penge, nøjes med det, I har; thi han har selv sagt: „Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig,“

[284] Det er tydeligt at mange, som har aflagt løfte, ikke kunne tro at de selv ville begå fejl. De talte om dem og dvælede over dem, indtil det synes at være virkeligt for dem. De følte at de ikke burde have hjulpet generalkonferensen og fremhævede at de burde have fået midler til deres egen mark. Herren arbejdede for dem, efter deres begrænsede tro. Satan, som har holdt dem i bedrag, fik dem til at

tro at de var gavmilde ved at sende midler til generalkonferensen. Men ved nærmere undersøgelse viste det sig, at der stadig manglede meget at tilbagelevere konferensen, af det som var brugt på at sende dem arbejdere og hjælpe dem med de forskellige måder at starte arbejdet op på og føre det frem. Alligevel var disse personer blevet bedrøvet, mishaget og uheldigt stillede og var faldet bort fra Gud, fordi de mente at de derved gjorde så store ting. Dette viser blot at et frygteligt bedrag kan komme over mennesker, når de ikke er under Guds Ånds særlige kontrol. Deres tvivl, deres mistanker, deres fordomme overfor generalkonferensen, var fuldstændigt tilskyndet af Satan. Guds sag er den samme verden over. Hver gren i arbejdet centrerer sig om Kristus. Ingen del i marken er uafhængig af resten.

Kære brødre, I har ladet Satan komme ind i jeres hjerter og han vil aldrig kunne besejres helt før I angrer jeres onde tvivl og jeres tilbageholdelse af løftegaver. Herrens budbringer blev foragtet og pålagt at bringe et utilbørligt pres på folk. Gud var mishaget med bror B, fordi han ikke bar et beslutsomt vidnesbyrd mod alt den slags og viser jeres synd som den virkelig er.

„Det er bedre, at du ikke lover, end at du lover uden at holde. Lad ikke din mund bringe skyld over dit legeme og sig ikke til Guds sendebud, at det var af vanvare! Hvorfor skal Gud vredes over din tale og nedbryde dine hænders værk?“

Her fremstilles tingene i deres sande lys. Jeres arbejde blev gjort for øjnene af en Guds engel. Jeres ord blev ikke blot hørt af mennesker, men Guds engel lyttede til dem og kan det så overraske jer at Gud blev vred på jer? Kan I undres over at han ikke har velsignet jer og sat jer i stand til at betale jeres løfter? Da I knurrede, gjorde vrøvl og ikke betalte jeres løftebeløb, følte at Guds bedrager havde bedraget jer og afpresset jer løftebeløb, som ikke var retfærdige, da I gjorde dette jubede fjenden. Kunne I se jeres handlemåde, da I aldrig ville undskylde denne optræden på mindste måde?

[285]

Vær forsigtig med hvordan I siger et ord der mindsker Guds budbringers indflydelse. Nogle gange kan de have bedt for meget om midler. Men når Jesu lys og kærlighed oplyser hans efterfølgeres hjerter, vil der ikke være anledning til at tilskynde eller bede om deres penge eller deres tjeneste. Når de bliver ét med Jesus og indser at de ikke er deres egne, at de er købt for en pris og derfor er Herrens ejendom og at alt hvad de har, blot er dem betroet, som hans forval-

tere, vil de med glad hjerte og ufravigelig troskab, give Gud de ting som er hans. Herren vil ikke acceptere et offer der er givet uvilligt og modstræbende. Sådan som I har det nu, vil det ikke være nogen dyd at sende flere bønner. Når I kommer ud fra denne fjendens snare, når I helner den gren I har gjort og erkender at Guds sag mangler er ligeså vedholdende som hans gaver til menneskenes børn, vil jeres gerninger svare til jeres tro og I vil få en rig velsignelse fra Herren.

Ikke-troendes indflydelse

ikke-troendeS INDFLYDELSE

Menigheden i ____ er faldet stærkt bort fra Gud. Den er ikke længere i en sund tilstand. Hvert enkelt medlem i menigheden har haft sin egen byrde og skuffelse at bære, men dette burde han have båret og holdt deres sjæle i live, for Gud, uden at svække andre i menigheden. Han burde have lagt til menighedens styrke, i stedet for at formindske den. Bror C har ikke et standpunkt, der styrker hans egen tro eller menighedens. Han har handlet på fjendens side og berøvet medlemmerne modet. Satan ansporer hele tiden til vantro. Han bemærker Kristi bekendende efterfølgeres fejltagelser og fejl og håner Guds engle for det. Han er brødrenes anklager og han vil påvirke så mange så muligt, til at gøre det samme. Dem som påtager sig at vogte deres næstes have i stedet for at lue deres eget lille grundstykke, vil visselig finde deres egne haver så overgroede med ukrudt, at alle kostbare planter er dækkede til.

[286]

Bror C er ikke i stand til at være et lys for verden. Oh, nej; han er et mørkets legeme. Evigheden vil afsløre at hans hensynsløse ord har plantet tvivlens, konflikternes og tvistighedens frø hos mange og at hans indflydelse har vendt mange sjæle fra sandheden. Han har ladet sig selv gøre til en mørkets kanal, overbringe mistanker og gjort andre modløse. Gud er ikke tilfreds med ham. Hans egen sjæl bliver mindre og mindre modtagelig for Guds Ånds indflydelse. Han har kun lidt tro; og hvordan kunne det ellers være, når han hele tiden, med sine ord, styrker vantro? Så længe han ansporer tvivl i stedet for at lade dyrebare lysstråler skinne på andre, hjælper han fjenden med sit arbejde. Dette gør ham næsten til hedning og hvis han ikke vender helt om, vil han blive én af dem.

Bror C er tankeløs i sine ord og handlinger. Tomme ord, hvilke han må aflægge regnskab for på Guds dag, falder næsten hele tiden af hans læber. Han sætter sig selv på fjendens grund og har, som følge deraf, ikke Kristi Ånd. Nogle gange vil han se at han har gjort

[287]

en stor fejltagelse, at han har mistet dyrebare, gyldne øjeblikke, som han kunne havde brugt til at rense sit eget hjerte. Han har slået revner hos andre, levet på deres fejltagelser; og dette er åndelig sult. Al opvækkelse er tilbøjelig til at få personer ind i menigheden, som ikke er virkelig omvendte. De fremholder sandheden nominelt, men er ikke helliget ved dens liflige indflydelse. Blottet for nåde, er de selviske, hårde og uovergivede. Sådanne personer er altid upålidelige. De vil altid gøre og sige ting modsat vor tro. Den menighed, der har sådan byrde på sig, fortjener medynk. Verden er i imod menigheden og Satan og hans engle er hele tiden i krig med den. Derfor fremholdes disse uværdige medlemmer, for dem, som er sunde i troen.

Dem som tror sandheden bør være besluttet på at hjælpe og ikke hindre de få i ____ ____, som kæmper under modstand. Menighedens medlemmer bør hver i sær have en nidkær iver for at vor tros fjender ikke får anledning til at sejre over deres livløse frafaldne tilstand. Nogle har forspildt deres indflydelse, skønt de med en lille, selvfor-nægtende, alvor og iver, kunne have været en styrke, på det godes side. Denne iver vil ikke komme uden anstrengelse, uden alvorlige kampe. Hvis disse trofaste sjæle blot blev overladt til ____ __ menig-heden, ville de, hvis de var knyttet til Gud, være levende lyskanaler og Gud ville forøge deres antal. Gud har oprejst norm?bærere i ____- _____. Nogle er flyttet bort, nogle er døde og nogle er blevet åndeligt døde, deres tjeneste overgivet til Satan. De indser ikke at det snart vil ske, at deres regnskab i de himmelske optegnelsesbøger vil blive vejet og at det vil afsløres af hvilken slags alle menneskers gerninger er.

[288]

Husk på at enhver må dømmes efter sine gerninger. Når dit livs optegnelse vil åbnes for dig, på den store regnskabsdag, min tvivlende og anklagende bror, hvordan vil det så stå? „I Taler stærke ord imod mig, siger Herren. Og i spørger: „Hvad taler vi imod dig?“ I siger: „Det er ørkesløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans krav og gå sørgeklædte for Hærskares Herres åsyn?“ Dette har været dit hjertes sporg og „hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.“ Ved dine ord skal du retfærdiggøres eller fordømmes. At anklage brødrene er netop det arbejde, som Satan har haft siden sit fald. Du har taget modet fra menigheden, som i bedste tilfælde havde mod nok. Du har fremstillet sandheden i næsten al anstødelighed. Det er det, Satan gør. Du har ingen anledning til at være stolt af dine

ord; for de vil bringe overfladisk forvirring, skam og fortvivlelse, på den dag hvor alle mennesker skal få efter legemlige gerninger.

Din hustru har hørt dine mørkets ord, indtil hun i stor grad er formet efter dine tanker. Herrens frygt er næsten helt borte fra jer begge. I sår nu vantroens frø og de vil give en overdådig høst, om lidt, under den høst I ikke er tilfredse med. I har lånt jer selv til fjenden, at være hans redskaber der leder sjæle i tvivl og vantro. Hele jeres arbejde har været at sprede fra Kristus. I er stolte af jeres skarpsindighed, jeres evne til at forvirre folk. I tror det er et tegn på intelligens; men det er den samme slags intelligens, som mørkets fyrste har og vil få den samme løn som han vinder ved sine mange aktiviteter og drevenhed. Tendensen for denne tidsalder, er manglende tro, tage let på gudsfrygt og sand religion. Dette er Satans plan og når I hengiver jeres styrke til vantro, ledes I fangne af hans bedrag, til at gøre hans arbejde.

Din hustru vil have en svær kamp, i at besejre fjendens bedrag, overvinde hendes egne karaktermangler og bringe alle hendes kræfter under Guds vilje, plante hendes fødder fast på den evige sandheds platform. Af naturen er hun ikke opbyggelig. Du har fremlagt tingene for hende i et så upålideligt lys, at hun må drive uforankret rundt. Hun har ingen virkelig trøst i troen og håbet, for hun har ikke en forstandsmæssig kendskab til sandheden. Hun er stærkt påvirket af den vantroens atmosfære hun indånder og hvis hun går tabt, vil hendes sjæleblod findes på dine klæder.

Du gør Satans arbejde lige så godt som en af hans åbenlyse agenter. Den tvivl du har indført hos mange, vil bære frugt. Din høst modnes til den sidste indsamling. Vil du da være stolt af den? Du må vende dig til Herren; du må finde hvile i ham. Men du har så længe oplært dig til at kritisere, vende og dreje alt til et falsk lys, så det vil kræve alvorlig bøn og stadig vagtsomhed at bryde den vane, som er ham gået i blodet. Mit hjerte ængstes over dig og din familie. Herren er mishaget over dig, han såres hver dag. Du må blive en grundig omvendt, forvandlet mand, ellers vil du aldrig få det evige livs dyrebare gave.

Syndens bedrag

SYNDENS BEDRAG

Det blev fremstillet for mig, at Bror D gjorde noget, som han under dommen ikke ville ønske var blevet gjort. Han er ikke korrekt på alle lærdomspunkter og han fastholder hårdnakket sine fejlagtige standpunkter. Han er en brødrenes anklager. Han har ikke kun tænkt ondt om dem, Gud har valgt som arbejdere i hans sag, men han har sagt dette onde til andre. Han havde ikke tilpasset sig bibelreglen og rådført sig med de ledende brødre og alligevel finder han fejl hos dem alle.

[290] Han undskyldes med: „Oh bror D er en så god mand. Han er et forbillede for elskværdighed og venligsindethed og er hjælper hurtigt overalt.“ Bror D har mange fremragende karaktertræk. Han har ingen gode evner som taler, men kan blive en ærlig, trofast medarbejder. Fjenden er kommet ind, ved hans indbildskhed. Havde han ikke påskønnet sig selv mere end han skulle, ville han aldrig have turdet bruge sine brødres omdømme, som han har. Ved hans frihed til at opsamle og gengive falske rapporter, er han kommet ind mellem folket og det budskab, som Gud har givet sine tjenere at frembære dem, så de kan stå på Herrens dag. Hans gode træk, har gjort det meget farligere for ham; for de har givet ham indflydelse. Folk har tænkt at hvad han sagde, må være sådan. Var han en amoralsk eller trættekær person, ville han ikke have held med at vinde så manges tillid.

Bror D's arbejdsmetoder gør også hans adfærd mere indbydende for kritik og til en større forhåelse for Gud. Havde han vist sine følelser utilsløret, havde han offentligt sagt de ting han taler om privat, ville ingen et øjeblik have tænke, han skulle sendes ud, for at arbejde i konferensen. Når han arbejder under dennes godkendelse, har hans brødre lov at tro, at hans synspunkter er rigtige. Og med denne godkendelse har hans indflydelse været en ond kraft. Der er nogle som, aldrig ville nære mistanke mod deres brødre eller tænkt

ondt om dem, hvis det ikke var for hans ord. Han har sat mennesker på et spor, som, hvis de går derefter, vil ende i oprør og sjælens tab. Dette er uden omsvøb hvad vor gode bror har gjort.

Gud har fremstillet denne sag, for mig i dets sande lys. Bror D's hjerte er ikke rigtigt. Det er tilsmudset med bitterhed, vrede, misundelse, jalousi og onde tanker og de behøver at blive rensset. Hvis han ikke ændrer sin kurs helt, vil han hurtigt være en falden mand. „Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild; den misunder ikke; kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag, glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.“

Hvis bror D leder folk i tvivl og forkaster de vidnesbyrd som Gud har givet sit folk i løbet af de sidste otteogtredivede år; hvis han får dem til at tro at lederne i dette arbejde er listige, uærlige mænd, der arbejder på at bedrage folket; hvilket stort og godt arbejde har han da gjort? Det er et arbejde der nøjagtig ligesom Koras, Datans og Abirams; og, sammen med alle dem han har påvirket, vil resultatet blive katastrofalt. Han har troet at han ikke kunne gå fejl; men bærer dette arbejdet himlens segl? Nej; bror D har givet efter for en selvretfærdighed, som næsten har ruineret ham. Lad ham komme på lige fod med hans brødre; hvis han har vanskeligheder med dem, om deres handlemåde, så lad ham vise, hvori deres synd ligger.

[291]

[Da Satan blev utilfreds i himmelen, fremlagde han ikke sin klage for Gud og Kristus; men han gik omkring blandt englene, der mente, at han var fuldkommen og fremholdt, at Gud havde gjort ham uret ved at foretrække Kristus fremfor ham. Følgen af denne forkerte fremstilling blev, at en tredjedel af englene ved at give ham medhold mistede deres uskyldighed, deres høje stand og deres lykkelige hjem. Satan ophidser menneskene her på jorden til at fortsætte den samme gerning med misundelse og mistanke, som han begyndte i himmelen. *Vejl f menigh* bd. 2 side 87]

Da Jesus var på jorden, gik jøderne altid efter ham, som spioner. De fandt alle mulige falske historier og anklagede ham for den ene forbrydelse efter den anden. De prøvede hele tiden på at vende folk bort fra ham. Var deres opførsel rigtig? Hvis den var, så har bror D ikke syndet, for han gør det samme. Han må bryde fjendens snare nu; han må sejre over den ånd, som får ham til at sætte sig oven over

sine brødre. Lad ham søge ydmyghed og lære at værdsætte andre mere end ham selv. Hvis han vil arbejde troligt og i harmoni med Guds plan, vil han høre de liflige ord: „Vel du gode og tro tjener,“ fra sin Mesters læber. Men hvis han forkaster Guds tjeneres arbejde, hvis han vælger sin egen vej og læner sig op ad sin egen forståelse, vil ham visse lide troens skibbrud. [Gud har ikke forbigået sit folk og udvalgt en enkelt mand her og en anden der som de eneste, der er værdige til at blive betroet hans sandhed. Han giver ikke en enkelt mand nyt lys, som er i strid med samfundets grundfæstede tro. Under enhver reform er der opstået mænd, som er fremkommet med en sådan påstand. Paulus talte advarende til menigheden på den tid: „Af jeres egen midte skal der fremstå mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig.“ Den største skade, der rammer Guds folk, kommer gennem sådanne, som går ud fra dem og taler forkerte ting. Ved dem bliver sandhedens vej spottet.

[292] Lad ingen være selvsikker, som om Gud havde givet dem særskilt lys fremfor deres brødre. Kristus fremstilles som den, der bor i sit folk og de troende omtales som dem, der er „opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten. I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren; i ham bliver også I sammen med os opbygget til en Guds bolig i Ånden.“ „Så formaner da jeg, den fangne i Herren,“ siger Paulus, „jer til at vandre det kald værdigt, hvormed I blev kaldede, med al ydmyghed og sagtomdighed, med langmodighed, så I bærer over med hverandre i kærlighed og stræber efter at bevare Åndens enhed i fredens bånd; et legeme og en ånd, ligesom I også blev kaldet til et håb ved jeres kaldelse, en Herre, en tro, en dåb, en Gud og alles Fader, som er over alle, gennem alle og i alle!“

Det, som br. D kalder lys, er tilsyneladende uskyldigt; det ser ikke ud, som om nogen kunne tage skade deraf. Men brødre, det er Satans opfindelse, den kile, hvormed han skaffer sig adgang. Dette har været forsøgt igen og igen. Nogen antager en eller anden ny og original idé, som ikke synes at være i strid med sandheden. Han taler om den og dvæler ved den, indtil den forekommer ham at være skøn og vigtig, for Satan har magt til at frembringe dette falske udseende. Til sidst bliver den det alt opslugende emne, det ene store punkt, omkring hvilket alle ting drejer sig; og sandheden udryddes af hjertet.

Så snart der opstår sådanne forestillinger i br. D's sind, begynder han at tabe troen og at nære tvivl om Åndens gerning, der har vist sig iblandt os i mange år. Han er ikke den mand, som vil hylde, hvad han mener er nyt lys, uden at meddele det til andre; derfor kan man ikke med tryghed give ham indflydelse, der vil sætte ham i stand til at forvirre andres sind. Det vil være at åbne en dør, hvorigennem Satan vil storme ind med mange vildfarelser for at lede tankerne bort fra det vigtige ved sandheden for denne tid. Brødre, som et Kristi sendebud formaner jeg jer til at tage jer i agt for disse stridsspørgsmål, der leder sindet bort fra sandheden. Vildfarelse er aldrig uskyldig. Den vil aldrig helliggøre, men bringer altid forvirring og splid. Den er altid farlig. Fjenden har stor magt over det sind, som ikke er grundigt befæstet ved bøn og stadfæstet i bibelsk sandhed.

[293]

Der er tusind forklædte fristelser beredt for dem, der har sandhedens lys og det eneste sikre for enhver af os er, at vi ikke tager imod nogen ny lære, nogen ny udlæggelse af skriften, uden først at lægge den frem for brødre, som har erfaring. Fremlæg den for dem i en ydmyg, lærvillig ånd og under alvorlig bøn; og hvis de ikke ser noget lys deri, så bøj jer for deres skøn; for „vel står det til, hvor mange giver råd“. *samme* s 87-88]

Satan så i bror D træk som ville give ham fortrin. „Verdens fyrste kommer,“ sagde Kristus, „og i mig er der intet, som hører ham til.“ Men skønt han så ud til at besidde stor ydmyghed, havde bror D værdsat sig selv for højt. I årevis har han følt at hans brødre ikke værdsatte ham og han har udtrykt denne følelse for andre og Satan fandt en indbildskhed i ham, som han kunne appellere til, med succes.

Dette er en ekstremt farlig tid for bror D og for mange andre. Guds engle våger over disse sjæle, med stærk interesse og Satan og hans engle er meget ivrige efter at finde ud af, hvordan deres planer ville kunne lykkes. Dette er en krise i bror D's liv. Her vil han gøre beslutninger for tid og for evigheden. Gud elsker ham og denne erfaring kan være af meget stor værdi for ham. Hvis han overgiver sit hjerte helt til Gud og antager hele sandheden, vil han være en utrættelig medarbejder; Gud vil arbejde gennem ham og han kan gøre meget godt. Men han må arbejde i harmoni med sine brødre. Han må overvinde sin følsomhed og lære at udholde hårdhed, som en god soldat af Kristi kors.

[294]

[Satan er uophørligt i virksomhed; kun få har nogen forestilling om hans aktivitet og list. Guds folk må være beredt til at modstå den træske fjende. Det er denne modstand, Satan gruer for. Han kender begrænsningen af sin magt bedre, end vi gør og ved, hvor let han kan besejres, dersom vi møder ham og står ham imod. Ved guddommelig styrke er den svageste hellige mere end jævnbyrdig med Satan og alle hans engle og skulle det komme til en prøve, ville han være i stand til at bevise sin overlegne magt. Derfor er Satans trin lydløse, hans bevægelser snigende og hans våben skjulte. Han vover ikke at vise sig åbenlyst, for at han ikke skal vække en kristens slumrende kræfter og drive ham til Gud i bøn.

Fjenden bereder sig til sit sidste felttog mod menigheden. Han har i den grad stillet sig selv ude af syne, at mange knap kan tro, at han er til og langt mindre kan de overbevises om hans forbavsende aktivitet og magt. De har i stor udstrækning glemt hans tidligere historie og når han gør et nyt fremstød, vil de ikke kende ham som deres fjende, den gamle slange, men vil betragte ham som en ven, som en, der gør en god gerning. Medens de roser sig af deres selvstændighed, vil de under hans bestikkende, fortryllende indflydelse følge det menneskelige hjertes værste indskydelser og alligevel tro, at Gud leder dem. Kunne deres øjne oplades til at skelne deres høvding, ville de se, at de ikke tjener Gud, men al retfærdigheds fjende. De vil indse, at den selvstændighed, som de roser sig af, er en af de tungeste lænker, Satan kan fæste om deres ubalancerede sind.

Menneskene er Satans fanger og er af naturen indstillede på at følge hans tilskyndelser og gøre hans vilje. I sig selv har de ingen kraft til at gøre virksom modstand imod ham. Kun når Kristus bor i dem ved levende tro, påvirker deres ønsker og styrker dem med kraft fra det høje, kan de vove at møde en så frygtelig fjende. Ethvert andet forsvarsmiddel er ganske værdiløst. Det er alene ved Kristus, Satans magt begrænses. Dette er en vigtig sandhed, som alle skulle forstå. Satan har travlt hvert eneste øjeblik med at gennemvandre jorden på kryds og tværs, idet han søger, hvem han kan opsluge. Men troendes alvorlige bøn vil gøre hans kraftigste anstrengelser til intet. Brødre, tag derfor „troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes gloende pile“.

De værste fjender, vi har, er dem, der søger at ødelægge den indflydelse, vægterne på Zions mure øver. Satan virker gennem sine

redskaber. Her gør han en alvorlig bestræbelse. Han arbejder efter en bestemt plan og hans redskaber handler i enighed. En vantroens linie strækker sig over hele landet og står i forbindelse med Guds menighed. Dens indflydelse er blevet brugt til at undergrave tilliden til Guds Ånds gerning. Dette element er til stede og det virker i stilhed. Vær varsomme, at I ikke skal befindes at hjælpe Guds og menneskenes fjende ved at udbrede falske rygter og ved kritik og modstand.

[295]

Ved forføreriske midler og ad kunstige veje virker Satan for at styrke sin autoritet og for at lægge hindringer i vejen for Guds folk, således at sjæle ikke skal blive udfriet fra hans magt og samles under Kristi banner. Ved sine bedrag søger han at lokke sjæle bort fra Kristus og de, der ikke er befæstede i sandheden, vil visselig fanges i hans snare. Og dem, han ikke kan forlede til synd, vil han forfølge, ligesom jøderne forfulgte Kristus.

Satans formål er at vanære Gud og han virker ved ethvert vanhelligt element for at fuldbyrde dette forsæt. De mennesker, han gør til sine redskaber i udførelsen af denne gerning, er forblindede og indser ikke, hvad de gør, inden de er så stærkt indviklede i skyld, at de mener, det ville være unyttigt at forsøge at komme på fode igen; de sætter alt på spil og fortsætter i overtrædelse til den bitre afslutning.

Satan håber at kunne indvikle levningen af Guds folk i den almindelige ødelæggelse, der vil komme over jorden. Efter som Kristi komme nærmer sig, vil han blive mere bestemt og afgjort i sine anstrengelser for at ødelægge dem. Der vil fremstå mænd og kvinder, som hævder, at de har et eller andet nyt lys eller en ny åbenbarelse, hvis tendens tjener til at undergrave troen på de gamle landemærker. Deres lærdomme vil ikke tåle at blive prøvet med Guds ord, men sjæle vil blive bedraget. Falske rygter vil blive sat i omløb og nogle vil blive fanget i denne snare. De vil tro på disse rygter og bringe dem videre og på denne måde vil der dannes en kæde, som forbinder dem med ærkeforføreren. Denne ånd vil ikke altid vise sig i åben trods mod de budskaber, Gud ønsker, men en afgjort vantro kommer til udtryk på mange måder. Enhver urigtig udtalelse, der fremkommer, nærer og styrker denne vantro og derved vil mange sjæle blive ledet i den forkerte retning. *samme* s 88-90]

[296]

[Vi kan ikke være vågne nok over for enhver form for vildfarelse, for Satan søger ustandselig at drage mennesker bort fra sandheden.] Han fylder dem med tanker om deres selvtilstrækkelighed og overtaler dem, som han har med bror D, at originalitet er en meget eftertragtet gave. Bror D behøver at lære sandheden mere fuldkomment. Satan har taget fordel af hans uvidenhed i denne retning og her kommer faren. Et menneske er blevet trukket til side, som er svær at overtale, selv om han har haft sine fødder på et forkert spor. Og mange som troede at de blot fulgte mennesket, på samme måde som han fulgte Kristus, blev bedraget ved at følge ham, da han vendte sin Frelser ryggen. [*Herren kommer 25.feb*]

Stolthed bor i bror D's hjerte og det vil være overordentlig svært for ham at opgive den; men medmindre han overgiver sit helt til Kristus, vil fjenden fortsætte med at arbejde gennem ham. Og hvis han ikke tager et beslutsomt ståsted, en gang for alle, frygter jeg at han aldrig vil.

___ og ___?menighederne har taget et tungt ansvar. Hele resultatet, af deres arbejde, vil ikke kendes før dommen. I behøver himmelsk visdom, brødre, for synd har mange forklædninger. Mangel på åndelig visdom får jer til at snuble, som blinde mænd. Havde I kun ét mål for øje, ville der i jeres konferens være et element med mægtig styrke. Men netop det, jeg frygtede, er kommet. Der var arbejde der skulle være gjort, som er ladet ugjort. De selskaber jeg så, ville komme op at stå, som følge af veltilrettelagt arbejde og mødehusene som ville have været bygget, — hvor er de? Jeres vantro har tilbageholdt arbejdet. Selv har I gjort forholdsvis intet og når én ville arbejde, har I hegnet op om vejen, så han ikke kunne få noget ud af det.

[297] Nogle er langsomme, meget langsomme og de er stolte af det. Men denne magelige dovenskab er en karaktermangel, som ingen bør være stolte af. Beslut jer fast på at være raske og hurtige og med guddommelig hjælp vil det lykkes. Lad jeres helligelse være fuldstændig; bind ejendomme og venner på Guds alter og når hjertet beredes til at få himmelsk indflydelse, vil klare stråler fra Guds trone skinne på din sjæl og oplive alle dens slumrende kræfter.

[Der er mennesker, som ikke har en fast karakter. De er ligesom voks og kan presses til at antage enhver tænkelig form. De har ingen bestemt form og konsistens og har ingen praktisk anvendelse i ver-

den. Denne svaghed, ubeslutsomhed og udygtighed må overvindes. Der er noget ukueligt ved en ægte kristen karakter, der ikke lader sig forme eller bøje af ugunstige omstændigheder. Vi må have moralsk rygrad, en retskaffenhed, der ikke lader sig smigre, bestikke eller forfærde. Mennesker må have moralsk rygrad, en hæderlighed der ikke kan smigres, bestikkes eller skræmmes. *Guds sønner og døtre* 25.febr]

Jeg frygter meget for menigheden. Ligesom Paulus udtrykker det: „Men jeg er bange for, at som slangen bedrog Eva ved sin træskhed, skal også jeres sind fordærves og drages bort fra den oprigtige troskab mod Kristus.“ Her forklarer Paulus at det er ved hjælp af fordærvede lærere at fjenden vil angribe menighedens tro. „Thi den slags mennesker er falske apostle,“ siger han, „svigagtige arbejdere, der giver sig skin af at være Kristi apostle. Og det er intet under; Satan selv giver sig jo skin af at være en lysets engel. Derfor er der ikke noget mærkeligt i, at også hans tjenere giver sig skin af at være retfærdigheds tjenere; men deres endeligt vil komme til at svare til deres gerninger.“

[Desto mere vi lærer om den kristne kirkes første tid og ser med hvilken skarpsindighed Satan arbejdede for at gøre den svag og ødelægge den, jo bedre forberedt vil vi være til at modstå hans plan og møde kommende farer. Vi befinder os i den tid, hvor der vil komme forfølgelse som verden aldrig før har set. „Ve over jorden og havet, for Djævelen er kommet ned til jer med stort raseri, fordi han ved, at hans tid er kort.“ Gud har sat grænser, som Satan ikke kan overskride. Denne grænse er vor højhellige tro. Og når vi opbygger os selv på troen, vil vi være trygge i ham, der har magt til at bevare os. „Fordi du har bevaret mit ord om udholdenhed, vil jeg også bevare dig i prøvelsens time, som skal komme over hele jorderig for at prøve dem, der bor på jorden.“ *samme*]

[298]

Kritiserer prædikanter

KRITISERER PRÆDIKANTER

Den ene fejltagelse, tager den anden med sig. Vore brødre må lære at handle af forstand og ikke af impuls. En pligtsforsømmelse, en upassende medfølelse, vil føre til, at dem, som arbejder på at opbygge Guds sag, ikke værdsættes ordentligt. Kristus sagde: „Jeg er kommen i min Faders navn og I tager ikke imod mig; hvis en anden kommer i sit eget navn, ham vil I tage imod.“

Mange ser ikke på forkyndelse, som Kristi udpegede redskab til at lære sit folk og derved altid værdsættes højt. De føler ikke at prædikenen er Herrens ord til dem og værdsætter den ikke for de utalte sandheders værdi; men de bedømmer den som var det en advokats tale ved domstolen — ved den gode argumentering og sprogets kraft og skønhed. Prædikanten er ikke ufejlbarlig, men Gud har æret ham, ved at gøre ham til sin budbringer. Hvis I lytter til ham som om han ikke var hyret ovenfra, ville du ikke respektere hans ord, ejheller modtage dem som Guds budskab. Jeres sjæle vil ikke fødes af himmelsk manna; tvivl vil komme frem om nogle ting, som ikke behager det naturlige hjerte og I vil sidde til doms over prædiken, som var det med foredragsholderens bemærkninger eller en politikers taler. Ligeså snart mødet afslutter er I parat med nogle beklagende eller sataniske bemærkninger og derved vise at budskabet, uanset hvor sandt og nødvendigt det er, ikke har været jer til gavn. I værdsætter det ikke, I har fået til vane at kritisere og finde fejl og I udvælger og måske forkaster netop de ting I behøver mest.

Der er meget lidt ærbødighed for hellige ting, i enten Upper Columbia eller North Pacific konferens. Guds ordinerede redskaber er næsten tabt af syne. Gud har ikke indstiftet nogen nye metoder til at nå menneskenes børn på. Hvis de afskærer dem selv fra himlens udpegede agenter, der irettesætter deres synder, retter deres vildfarelser og udpeger pligtens sti på, er der ingen måde til at nå dem på, ved nogen himmelsk forbindelse. De efterlades i mørke og er omsnæret

og taget af fjenden.

Guds tjener er pålagt følgende: „Råb højt spar ikke din strube, løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!“ Herren siger til disse folk: „Mig søger de dag efter bag og ønsker at kende mine veje, som var de et folk, der øver retfærd.“ Her er et folk som selv er bedraget og selvretfærdig, selvglad og tjeneren pålægges at råbe højt og vise dem deres overtrædelser. Igennem alle tidsaldre er dette arbejde blevet gjort for Guds folk og nu behøves det mere end før.

Herrens ord kom til Elias; han forsøgte ikke at blive Herrens budbringer, men ordet kom til ham. Gud har altid mennesker, han betror sit budskab til. Hans Ånd bevæger deres hjerter og tvinger dem til at tale. Stimuleret af hellig iver og med stærke guddommelige tilskyndelser over dem, går de i gang med deres opgaver, uden at beregne konsekvenserne køligt, at tale det ord til folk, som Herren har givet dem. Men Guds tjener bliver hurtigt klar over at han har risikeret noget. Han finder sig selv og hans budskab gjort til genstand for kritik. Der kommenteres og holdes nøje øje med hans metoder, hans liv og hans ejendomme. Hans budskab pilles i stykke og forkastes allersmåligst og uheldigt, som mennesker i deres begrænsede dømmekraft ser for godt. Har det budskab gjort det arbejde, som Gud havde tænkt det skulle? Nej; det har tydeligvis svigtet, fordi tilhørernes hjerter var uhelligede.

Hvis tjenerens ansigt ikke er stenhårdt, hvis han ikke har uovervindelig tro og mod, hvis hans hjerte ikke er gjort stærkt ved et stadig samfund med Gud, han vil begynde at tilhugge sit vidnesbyrd til at behage de uhelligedes ører og hjerter han taler til. I forsøg på at undgå den kritik han udsættes for, adskiller han sig fra Gud og mister fornemmelse for guddommelig gunst og hans vidnesbyrd bliver tamt og livløst. Han finder at hans mod og tro er forsvundet og hans arbejde er kraftesløst. Verden er fuld af indbildte og hykleriske mennesker, som har overgivet sig til ønsket om behag; men trofaste mennesker, som ikke studerer selv?interessen, men elsker deres brødre for godt til at tillade synd komme over dem, er der faktisk for få af.

[300]

Det er Satans afgjorte mål at afskære al samkvem mellem Gud og hans folk, så han kan udøve sine bedrageriske kneb, uden en røst der advarer dem om deres fare. Hvis han kan få mennesker til at nære

mistillid til budbringeren eller ikke fæstne hellighed til budskabet, ved han at de ikke vil nære pligtsfølelse til at agte på Guds ord til dem. Og når lys tilsidesættes som mørke, har Satan sagerne på sin egen måde.

Vor Gud er en nidkær Gud; han er ikke til at spøge med. Han som gør alt efter råd fra sin egen vilje, har fundet ud af at sætte mennesker under forskellige forhold og pålægge dem opgaver og skikke særligt for de tider de lever i og de forhold de er sat under. Hvis de vil værdsætte det lys de har fået, ville deres evner blive forøget stærkt og forædlet og et bredere syn på sandheden vil åbnes for dem. Evige sagers mysterier og især Guds underfulde nåde manifesteret i forløsningsplanen, vil udfoldes for deres forståelse; især åndelige ting erkendes.

[301] Vi skal aldrig glemme at Kristus underviser gennem sine tjenere. De kan omvendes uden en prædikens hjælp. Var personer stillet sådan, at de var berøvet alle nådemidler, påvirkes de af Guds Ånd og overbevises af sandheden, ved at læse ordet; men Guds særlige midler til at frelse sjæle er „ved prædikenens dårskab.“ Endskønt menneskelighed og omgivet menneskelige svagheder, er de Guds budbringere; og den dyrebare Frelser er bedrøvet når så lidt sker, ved deres arbejde. Enhver tjener som tager ud til den store høstmark, bør lovprise sit embede. Han bør ikke blot søge at få mennesker til at kende sandheden, men han bør arbejde, som Paulus, „påmindet ethvert menneske og lærer ethvert menneske med al visdom, for at“ han „kan fremstille ethvert menneske som fuldkomment i Kristus.“

Mennesket skal kun betragtes og æres som Guds ambassadør. At prise mennesker er ikke Gud velbehageligt. De budskaber de bringer skal under en bibelprøve. „Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.“ Men Herrens ord skal bedømmes ikke efter menneskelig standard. Det vil ses at dem, hvis tanker har jordiskhedens form, som har en begrænset kristen erfaring og ved kun lidt om Guds ting, kun er dem som har mindst respekt for Guds tjenere og mindst ærbødighed for det budskab, han påbyder dem at bære. De lytter til en omhyggelig prædiken og tager til deres hjem og sætter sig til doms over den og indtrykkende forsvinder fra tankerne, som morgendug fra solen. Hvis forkyndelsen er følelsesbetonet, vil det påvirke følelserne, men ikke hjertet og samvittigheden. En sådan forkyndelse fører ikke til

noget blivende godt, men vinder ofte folks hjerter og kræver deres hengivenhed, for det menneske, som behager dem. De glemmer at Gud har sagt: „Slå ikke mer eders lid til mennesker, i hvis næse der kun er flygtig ånde.“

Jesus venter med et længselsfuldt ønske om at åbne den herlighed for sit folk, som vil være med ved hans genkomst og føre dem frem til at beskue lyksalighedens landskaber. Der er undere der skal åbenbares. En livstid i bøn og ransagelse vil efterlade meget uudforsket og uforklarligt. Men hvad vi ikke ved nu, vil åbenbares herefter. Undervisningen der begyndte, vil føres ud i evigheden. Lammet vil, idet det fører de forløstes hære til de levende vandes Kilde, give store kundskabs-rigdomme; det vil udrede mysterier i Guds gerninger og forsyn, som aldrig før er blevet forstået.

Ved undersøgelse, vil vi aldrig kunne finde ud af Gud. Han åbner ikke sine planer op for nysgerrige og spørgelystene mennesker. Vi må ikke anmassende forsøge at løfte det forhæng bort, som han tilslører sin majestæt med. Apostlen udbryder: „Hvor uransagelige er ikke hans domme og hvor usporlige hans veje“! Det er et bevis på hans nåde, at hans kraft er skjult, så han er omgivet med mysteriets og dunkelhedens ærefrygtindgydende skyer; for opløftes det slør, der skjuler den guddommelige nærhed, er det døden. Intet dødeligt menneske kan trænge ind i den hemmelighed, den Mægtigeste bor og arbejder i. Vi kan ikke fatte mere af hans omgang med os og hans motiver bag, end det han har fundet godt at åbenbare for os. Han forordner alt i retfærdighed og vi skal ikke være utilfredse og mistroiske, men bøje os i ærbødig underdanighed. Han vil åbenbare så meget, om sine hensigter, for os, som det er godt for os at vide og udover det må vi stole på den almægtige hånd, det hjerte der er fuld af kærlighed.

[302]

Troskab og udholdenhed nødvendig

TROSKAB OG UDHOLDENHED NØDVENDIG

Menighedens tilstand i ____ er langt fra det, den burde være. Hvis der ikke sker en afgjort forandring, vil den visne og dø. Der kværuleres meget; mange giver vej for tvivl og vantro. Dem, som taler om tro og opelsker tro, vil få tro, men dem som nærer og udtrykker tvivl vil få tvivl.

Fra prædikanternes side har der været en forsømmelse. De har ikke over for tilhørerne indstændigt fremhævet trofasthedens nødvendighed. De har ikke undervist menigheden i alle sandhedens og pligtens punkter, ej heller arbejdet ivrigt efter at få dem i arbejde og gøre dem interesserede i alle grenene i Guds sag. Jeg er blevet vist at var menigheden blevet undervist ordentligt, ville den være langt længere fremme end dens nuværende stade. Forsømmelse fra prædikanternes side, har gjort folk skødesløse og upålidelige. De har ikke følt deres personlige ansvar, men har undskyldt sig selv på bekostning af prædikanternes svigtende pastorale arbejde. Men Gud undskylder dem ikke. Havde de ingen bibel, havde de ikke fået advarsler, irettesættelser og formaninger fra himlen om at få pligtsfølelse, ville dommen være mindre. Men Herren har givet råd og belæring; den enkeltes opgave er gjort så tydelig, at han ikke kan gå forkert.

[303]

Gud giver lys til at vejlede dem, som ærligt ønsker lys og sandhed; men det er ikke hans hensigt at fjerne al årsag til diskussion og tvivl. Han giver tilstrækkeligt bevis til at lægge troen på og forlanger så at mennesker skal godtage dette bevis og udvise tro.

Han som vil studere bibelen ydmygt og lærvilligt, vil finde den som en sikker vejleder og vil udpege livets vej med usvigelig nøjagtighed. Men hvad nytter jeres bibelstudier, brødre og søstre, hvis I ikke praktiserer de sandheder de lærer? Den hellige bog indeholder intet uvæsentligt; intet er åbenbaret som ikke har betydning for vore

aktuelle liv. Jo dybere vor kærlighed er for Jesus, des højere skal vi betragte dette ord, som Guds stemme direkte til os.

Menigheden i ____ står på Satans fortryllede grund og det er nødvendigt med en gennemgribende omvendelse. Der er brug for personlige anstrengelser. Bibelens rige løfter er for dem, som tager deres kors op og fornægter selvet dagligt. Enhver som har et oprigtigt ønske om at blive elev i Kristi skole, vil opelske åndelig?sindethed og vil benytte sig af alle nådegaver, men i denne menighed er der sjusket med anledninger og privilegier. En kan være i stand til at kun sige nogle få ord i offentlighed og kun gøre lidt i Herrens vingård, men er i opgaven nød til at sige noget og være en interesseret arbejder. Ethvert medlem bør hjælpe med at styrke og støtte menigheden; men i mange tilfælde er der en eller to som har den trofasthed som karakteriserede gamle Kaleb og disse har fået lov at bære byrder og tage ansvarerne, medens resten skulker fra alle byrder.

Kaleb var trofast og standhaftig. Han var ikke pralende, han skilte ikke med sine dyder og gode gerninger; men hans indflydelse var altid på den rigtige side. Og hvad fik han som løn? Da Herren fællede domme over mennesker, som nægtede at lytte til hans stemme, sagde han: „Kun min tjener Kaleb lader jeg komme til det land, han har været i og hans efterkommere skal få det i eje, fordi han havde en anden ånd og viste mig fuld lydighed.“ Medens kujoner og knurrende mennesker gik til i ørknen, havde trofaste Kaleb et hjem i det forjættede Kanaan. „Dem, som ærer mig, vil jeg ære.“

[304]

Hanna bad og stolede; og i sin søn Samuel gav hun Israels Gud en meget dyrebar rigdom — et nyttigt menneske, med en veldannet karakter, en som var ligeså fast, som en klippe, hvad angik principper.

I Joppe var der en Dorkas, hvis dygtige fingre var mere aktive end hendes tunge. Hun vidste hvem der havde brug for noget godt tøj og hvem der behøvede forståelse og hun imødekom frit begge klassers behov. Og da Dokas døde, erkendte menigheden i Joppa deres tab. Det var ikke mærkeligt at de sørgede og jamrede, ejheller at varme tåredråber faldt på det livløse menneskelegeme. Hun var af så stor værdi at hun ved Guds kraft blev bragt tilbage fra fjendens land, så hendes dygtighed og energi stadig kunne være til velsignelse for andre.

En så stor tålmodig, bønlig og udholdende troskab, som disse Guds hellige havde er sjælden; alligevel kan menigheden ikke vokse

uden den. Der er brug for den i menigheden, i sabbatsskolen og i samfundet. Mange samles i menighedsfællesskabet med deres ubetvingede naturlige karaktertræk; og i en krise, hvor der er brug for et stærkt håbefuldt humør, giver de efter for modløshed og pådrager menigheden byrder; og de ser ikke at det er forkert. Sagen har ikke brug for sådanne personer, for de er upålidelige; men der kaldes altid på trofaste, gudfrygtige medarbejdere, som ikke bliver svage på modgangens dag.

[305] Der er nogle i menigheden i ____, som giver problemer, for deres vilje er aldrig bragt i harmoni med Kristi vilje. Bror E vil være en stor hindring for denne menighed. Får han overhøjheden er han tilfreds, men kan han ikke stå fast, er han altid på den forkerte side. Han handler ud fra indskydelser. Han vil ikke trække i jævne bånd, men i tvivl og tage de modsatte synspunkter, fordi det er hans natur at være kværlantisk og en brødrenes anklager. Selvom han påstår at være meget ivrig for sandheden, drager han bort fra legemet; han er ikke stærk i moralsk styrke, rodfæstet og grundfæstet i troen. Sandhedens hellige principper er ikke gjort til en del af hans natur. Han kan ikke betros noget; Gud er ikke tilfreds med ham.

Bror og søster E har ikke respekteret anvisningerne i Guds ord i opdragelsen af deres børn. Disse børn har fået lov at styre der hjemme i meget høj grad og har kommet og gået som det behagede dem. Hvis de ikke kommer under en helt anden indflydelse, vil de findes blandt fjendens rækker, føre krig mod orden, disciplin og underdanighed. Børn der overlades til deres egen vej, er ikke lykkelige; og hvor der tages let på forældrenes myndighed, vil Guds autoritet ikke respekteres.

Forældrenes gerning er højtidelig og hellig; men mange erkender ikke dette, fordi deres øjne er forblindede af fjenden for al retfærdighed. Deres børn for lov til at vokse udisciplinerede, ubehøvlede, ufremmelig, utaknemmelig og uheilige op; hvor en fast, beslutsom og jævn kurs, hvor i retfærdighed og nåde blandet med tålmodighed og selvkontrol vil give forunderlige resultater.

Bror E må have en forvandlende nåde. Der er ingen sikkerhed for ham, så længe han beholder sine naturlige karaktermangler og han må hele tiden føre krig imod dem. Hvis han ikke vil leve et vagtsomt, bønligt liv, vil han ikke være velafbalanceret og der er fare for at sandheden vil hindres, fremstilles forkert og komme i dårligt

ry ved hans indflydelse. Lad ham være forsigtig med, at han ikke vækker ikke-troendes fordomme, som aldrig kan fjernes.

[Der er i den menneskelige natur en tilbøjelighed til at gå til yderligheder og at gå fra den ene yderlighed til en anden, som er stik modsat. Mange er sværmere. De fortæres af en heftig nidkærhed, der fejlagtigt forveksles med gudsfrygt; men den sande prøve på en discipel er karakteren. Har de Kristi sagtmodighed? Har de hans ydmyghed og liflige menneskekærlighed? Er sjælens tempel ryddet for stolthed, hovmod, egoisme og trang til at finde fejl? I modsat fald ved de ikke, af hvad ånd de er. De forstår ikke, at sand kristendom består i at bære megen frugt til Guds ære.

[306]

Andre går til yderlighed i deres efterligning af verden. Der er ingen klar, tydelig skillelinie mellem dem og den verdslige. Dersom nogen i det ene tilfælde drives bort fra sandheden ved en barsk, kritisk, fordømmende ånd, ledes de derved til at slutte, at de, der bekender sig til at være kristne, er blottede for principper og intet kendskab har til en forvandling af hjerte eller karakter. „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres fader, som er i himlene.“ *Vejl f menigh* bd. 1 side]

Der er mange som ikke ved rigtig hvad kristen karakter består af og deres livsførelse er en skam for sandhedens sag. Hvis de var fuldstændigt omvendte ville de ikke bære vildroser og torne; men klaser af Åndens dyrebare frugter, — „kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed, afholdenhed.“ Den store fare ligger i at ikke arbejde af hjertet. Mange føler sig selvtilfredse; de tror det er den nominelle overholdelse af den guddommelige lov der er tilstrækkelig, skønt de ikke kender til Kristi nåde og han bliver ikke i hjertet ved levende tro.

„Uden mig,“ siger Kristus, „kan I slet ingen ting gøre;“ men ved hans guddommelige nåde, arbejdende gennem vore menneskelige anstrengelser, kan vi gøre alt. Hans tålmodighed og ydmyghed vil gennemtrænge karakteren; sprede dyrebare stråler, som klart og tydeligt markerer stivejen til himlen. Ved at betragte og efterligne hans liv, skal vi fornyes i hans billede. Himlens herlighed vil skinne i vore liv og genspejles på andre. Ved nådens trone skal vi finde den hjælp vi behøver for at kunne leve sådan. Dette er uforfalsket helliggørelse og hvilken mere ophøjet position kan mennesker ønske

[307]

sig, end at være knyttet til Kristus, som en gren er forbundet til vintræet?

[Jeg har set et billede, der fremstiller en okse stående mellem en plov og et alter, med underskriften: „Rede til begge dele“ villig til at bære dagens hede i den anstrengende fure eller dø på offeralteret. Dette er den stilling, et Guds barn altid bør være i — villigt til at gå, hvor pligten kalder, til at fornægte sig selv og til at opofre for sandhedens sag. Den kristne menighed blev grundlagt på opofrelsens princip. „Hvis nogen vil gå i mit spor,“ siger Jesus, „skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.“ Han kræver hele hjertet, hele vor hengivenhed. De eksempler på nidkærlighed, alvor og uegennyttig gerning, som hans hengivne efterfølgere har givet verden, bør tænde vor iver og lede os til at efterligne dem. Sand gudsfrygt medfører en alvor og et fast forsæt, som præger karakteren efter det guddommelige billede og sætter os i stand til at agte alt for tab i sammenligning med Kristi ypperlighed. Dette faste forsæt vil vise sig at være et mægtigt kraftelement. *Vejl f menigh* bd. 2 side 142]

Vi som aldrig nogensinde før fået betroet en så stor og højtidelig sandhed — og vi er ansvarlig for den måde vil behandler sandheden på. Enhver af os, bør være opsat på at frelse sjæle. Vi bør vise sandhedens kraft i vore hjerter og karakter, medens vi gør alt i vor magt for at vinde andre og holde af den. At bringe en synder til Kristus er at ophøje, udmærke og forædle hele hans karakter og gøre ham til en velsignelse i hjemmet, i samfundet og i menigheden. Er dette arbejde ikke vore ædleste kræfter værdigt?

[Mindre talentfulde personer kan vinde mange mennesker for Kristus, når de trofast bliver i Guds kærlighed. Harlan Page var en fattig håndværker, almindelig begavet og med begrænset uddannelse; han gjorde det til sit vigtigste arbejde at gøre noget for at fremme Guds sag og det var tydeligt, at hans anstrengelser blev kronet med held. Han virkede for sine medmenneskers frelse gennem personlige samtaler og alvorlig bøn. Han startede bedemøder, organiserede søndagsskoler og uddelte traktater og anden kristelig litteratur. Og med evighedens skygge over sit ansigt kunne han sige på sit dødsleje:

[308] „Jeg ved, at det alt er af Guds nåde og ikke ved nogen fortjeneste af det, som jeg har gjort, men jeg tror nok, der er beviser for, at

mere end et hundrede sjæle er blevet omvendt til Gud gennem min personlige medvirken.“ *I Mesterens Tjeneste* side 122]

Ethvert medlem i menigheden bør blive undervist i et regulært arbejdsprogram. Alle er blevet pålagt at gøre noget for Herren. De kan interessere folk til at læse; de kan tale og bede med dem. Prædikanten som skal undervise, optugte og lede en hær af dygtige arbejdere vil jer få herlige sejre og rige belønninger er ham i vente, når ham, rundt omkring den store hvide trone, skal møde dem, frelst på grund af hans indflydelse. Gør noget, gør det snart, med al din styrke;

en engels vinge vil synge ned, hvis det trækker ud;
og Gud selv, passiv, blev ikke længere velsignet.

Efter at menigheden i ____ kom til at kende sandheden, ville de have været frugtbare i gode gerninger og ville have en indflydelse der ville gøre dem til en kraft på det rigtige side, hvis de havde udvist passende alvor, iver og kærlighed. Men den er blevet ligegyldig, kold og død. Nogle har deltaget i sociale møder, hvor de mere har taget en jordisk atmosfære med sig, end en himmelsk. Menigheden har ikke været rede til at følge det arbejde op der har været gjort for dem. I deres nuværende tilstand kan de ikke se eller erkende det nødvendige i samarbejde fra deres side; og deres manglende seriøsitet og helligelse har gjort prædikanterne modløse. I stedet for denne ligegyldighed, bør der være en personlig ansvarsfølelse. Denne menighed vil aldrig vokse, før medlemmerne begynder reformarbejdet i deres egne hjerter. Mange, som bekender troen kan være lette at overbevise; kommer de frem til nogle få punkter i selvfornegetelse og reform, kan de dog ikke se det nødvendige i at gå videre. Hvorfor falder der så mange til bunden? Der er ikke plads til at halte, på denne side af himlen. Ingen af os bør være tilfreds med vore nuværende åndelige resultater. Ingen lever op til de anledninger de får, medmindre de viser stadig fremgang. De må klatre højere op, endnu højere. Det er enhver kristens privilegium at vokse, indtil han kan nå menneskets fylde i Kristus Jesus.

[309]

Hvor har de kære folk i ____ dog ikke brug for undervisning i personlig gudsfrygt; hvor har de dog brug for pastoralt arbejde. Men de gør det ikke så godt, som de kender til det. Gud vil prøve jer, brødre og nogle vil vise sig at være avner og nogle er hvedens dyrebare kerner. Giv ikke efter for fristerens magt. Han vil komme

som en stærk mand, bevæbnet, men giv ham ikke fortrin. Styrk jer selv til opgaverne og kæmp for enhver tomme på grunden. I stedet for at trække jer tilbage, så ryk frem; i stedet for at blive svage og slappe, så stram jer op til kamp. Gud kalder på jer til at gå imod synd i enhver form, med alle jeres kræfter. Tag Guds fulde rustning på og hold jeres øjne fæstnet på jeres frelses Hærfører; for der lurder en fare forude. Følg ingen falske farver, men vogt vor hellige tros banner og lad jer finde hvor det svejer også i den hedeste kamp. Snart vil krigen være ovre og sejren vundet og hvis I er trofaste vil I komme ud som mere end sejrerherrer, på grund af ham der har elsket jer. Den herlige pris, den evige herligheds lod, vil blive jeres.

Beklagelsernes syndighed

BEKLAGELSERNES SYNDIGHED

Kære venner: Jeg er blevet vist at I som en familie erfarer megen unødigt ulykkelighed. Gud vil ikke at I skulle være ulykkelige; men I har ledt tankerne bort fra Jesus og samlet dem for meget om jer selv. Jeres families store synd er at I beklager jer unødigt over Guds forsyn; jeres ulydighed i denne henseende er faktisk alarmerende. I har gjort meget ud af små vanskeligheder og har talt for meget om modløshed. I har vane for at iklæde alt omkring jer, med jeres beklagelser og har gjort jer selv ulykkelige uden grund. Fortsætter I med at beklage jer, adskilles I fra Gud.

[310]

[Du bør holde dig borte fra Satans fortryllede grund og ikke tillade dit sind at blive ledet bort fra troskab mod Gud. Gennem Kristus kan du og bør du blive lykkelig og du bør tilegne dig den vane at kunne beherske dig. Selv dine tanker må bringes til lydighed under Guds vilje og dine følelser under fornuftens og religionens kontrol. Du fik ikke din indbildningskraft for at den skulle have lov til at løbe løbsk eller gå sin egen vej, uden at du gør nogen bestræbelse for at holde den igen og undertvinge den. Dersom tankerne er dårlige, vil følelserne blive dårlige og tankerne og følelserne tilsammen udgør den moralske karakter. Hvis du mener, at du som Kristen ikke behøver at beherske dine tanker og følelser, vil du komme under onde engles indflydelse; du vil i virkeligheden indbyde dem til at komme og herske over dig. Hvis du giver efter for deres indskydelser og du tillader dine tanker at løbe i retning af mistænksomhed, tvivl og græmmelse, vil du stå iblandt de ulykkeligste af dødelige og dit liv vil være spildt. *Buds t unge* side 47]

[Kære str. F. du har en sygelig fantasi og du vanærer Gud ved at lade dine følelser helt få magten over din forstand og dømmekraft. Du har en fast vilje, som forårsager, at sindet virker på legemet, sådan at blodomløbet bringes ud af balance og visse organer bliver overfyldt. Du ofrer sundheden for dine følelser.

Du begår en fejltagelse og hvis den ikke bliver rettet, vil det ende med, at du ikke blot ødelægger din egen lykke; du gør ikke blot dig selv virkelig skade, men også dine øvrige familiemedlemmer og specielt din moder. Hun er meget nervøs og yderst følsom. Hvis et af hendes børn lider, bliver hun forvirret og nærmest distraheret. Hendes sind er ved at komme ud af balance på grund af de hyppige hysteriske anfald hun tvinges til at overvære og stor sorg kommer over dem omkring dig. Og dog er du i stand til at kontrollere din fantasi og overvinde disse nervøse anfald. Du har en stærk vilje og du skulle bruge den til din fordel. Dette har du ikke gjort, men ladet din stærkt virkende fantasi beherske forstanden. Derved har [311] du bedrøvet Guds ånd. Hvis du ikke havde evne til at beherske dine følelser, ville det ikke være synd, men det går ikke an sådan at give efter for fjenden. Din vilje må helliggøres og bøjes og ikke sættes i opposition til det, som hører Gud til. *Herren kommer 8.feb]*

Mine kære venner, i stedet for at bremse sygdommene, gør I stads af dem og giver efter for dens magt. I bør undgå narkotiske midler og overholde sundhedslovene omhyggeligt. Hvis I respekterer jeres liv, bør I spise enkel, tilberedt på den simpleste måde og gøre mere fysisk arbejde. Alle medlemmer i familien har brug for helsereformens fordele. Men narkotiske midler bør altid opgives. De kurerer ingen sygdomme, men svækker organismen og gør den mere sygdomsoverfølsom.

[Mennesket er sat i en verden med sorg, bekymring og rådvildhed. Det er sat her for at blive stillet på prøve ligesom Adam og Eva, så det kan udvikle en retlinet karakter og skabe harmoni, hvor der var disharmoni og forvirring. Der er meget for os at gøre, som virkelig er af betydning.... Og der er meget, vi har at glæde os over. Vi er i Kristus blevet forenet med Gud. Hans barmhjertighed sætter os under en stadig forpligtelse; men skønt vi føler os uværdige til hans nådesbevisninger, må vi påskønne selv den mindste af dem. *samme]*

For alt hvad I har og som I er, kære venner, står I i gæld til Gud. Han har givet jer kræfter der, i et vist omfang, ligner dem som han selv har; og I bør arbejde alvorligt på at udvikle disse kræfter, ikke behage og ophøje selvet, men forherlige ham. I har ikke udnyttet jeres privilegier til allerbedste fordel. I bør uddanne jer selv til at

bære ansvar. Intellectet må opdyrkes; hvis det får lov at sløves af passivitet vil det forsimples.

Denne jord er Herrens. Her må det kunne ses at naturen, det levende og døde, adlyder hans vilje. Gud skabte mennesket som et højerestående væsen; det alene er dannet i Guds billede og er i stand til at få del i guddommelig natur, samarbejde med sin Skaber og gennemføre hans planer; og kun mennesket findes i krig med Guds hensigter. [312]

Hvor underfuldt, med hvilken forunderlig skønhed, er alt i naturen blevet dannet. Overalt ser vi den store Mesterkunstners fuldendte gerninger. Himlene erklærer hans herlighed og jorden, som er dannet for menneskenes lykke, taler til os om hans uforlignelige kærlighed. Dens overflade er ikke en monoton slette, men store gamle bjerge rejser sig for at variere landskabet. Der er rindende strømme og frugtbare dale, skønne søer, brede floder og det bundløse ocean. Gud sender dug og regn til at opfriske den tørstige jord. Briserne, der fremkalder sundhed ved rensende og nedkølende atmosfære, styres af hans visdom. Han har sat solen på himlene til at markere dag? og natteperioder og ved dets milde stråler giver lys og opvarmer jorden og får planterne til at blomstre.

Jeg henleder jeres opmærksomhed til disse velsignelser fra Guds gavmilde hånd. Lad hver morgens friske herlighed opvække pris i jeres hjerter for disse tegn på hans elskelige omhu. Men selvom vor venlige himmelske fader har givet os så mange ting til at fremelske vor lykke, har han også givet os velsignelser i forklædninger. Han forstår faldne menneskers behov; og selvom han har givet os fortrin på den ene hånd, er der på den anden besværligheder som er indrettet til at stimulere os, så vi kan bruge de evner han har givet os. Dette udvikler tålmodig flittighed, udholdenhed og mod.

Der er onder som mennesker kan formindske, men aldrig fjerne helt. De skal overvinde forhindringerne og danne deres omgivelser i stedet for at blive formet af dem. De har plads til at bruge deres talenter til at få orden og harmoni ud af forvirring. I dette arbejde kan de få guddommelig hjælp, hvis de forlanger det. De overlades ikke til at kæmpe med fristelser og prøvelser af egen styrke. Hjælpen er blevet oplagt Ham, som er mægtig. Jesus forlod himlens kongelige sale og led og døde i en syndsfordærvet verden, så han kunne lære

mennesker at gennemgå livets prøvelser og overvinde dets fristelser. Her er et forbillede for os.

[313] Når det fortælles at hans skabninger tildeles gaver af vor himmelske fader, føler I jer så ikke irttesat for jeres utaknemmelige gentagelser? I en årrække har han lånt jer en datter og søster, indtil I begyndte at betragte hende som jeres og følte at I havde ret til denne gode gave. Gud hørte jeres knurren. Hvis der var en sky i sigte, syntes i at glemme at solen nogensinde har skinnet; og skyer og mørke var altid omkring jer. Gud sendte jer plager; han fjernede jeres rigdomme fra jer, så I kunne skelne mellem velstand og reel sorg. Men I betvang ikke jeres hjerter for ham og angrede den store utaknemmelighedssynd som har adskilt jer fra hans kærlighed. Ligesom Job, følte I at i havde grund til sorg og ville ikke lade jer trøste. Var dette rimeligt? I ved at døden er en kraft som ingen kan modstå; men I har gjort jeres liv næsten unyttige ved jeres unødige sorg. Jeres følelser har været lidt mindre, end oprør mod Gud. Jeg så at I altid dvælede ved jeres smertelige tab og gav plads for jeres pirrelige følelser, indtil jeres støjende sorgdemonstrationer fik englenerne til at skjule deres ansigter og trække tilbage fra scenen.

Når I således gav plads for jeres følelser, huskede I så på, at I havde en fader i himlen, som gav sin eneste søn i døden for os, så døden ikke kunne blive til en evig søvn? Huskede I at livets og herlighedens Herre passerede igennem graven og oplyste den med sin egen nærværelse? Den elskede discipel sagde: „Skriv: Salige er de døde, som dør i Herren fra nu af. Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres møje, thi deres gerninger følger dem.“ Apostlen vidste godt hvad han talte om, da han skrev disse ord; men når I giver plads for ukontrollabel sorg, er da jeres opførsel i overensstemmelse med den trøst de giver udtryk for?

[314] Herren er nådig, barmhjertig og sand. Han har ladet den i jeres hjem, som var den mest uskyldige og bedst beredte, lægge til sig hvile på grund af de sidste dages farer. Oh! luk ikke jeres sjæle for velklang og glæde, knurre som om der ikke der ikke var opstandelse efter døden, men pris Gud for at der ikke mere var død, ikke mere prøvelser, ikke mere sorg. Hun hviler i Jesus, indtil Livgiveren skal kalde sine sovende hellige op til herlig udødelighed.

F har et arbejde at gøre med at styre sine følelser, gennem Guds nåde. Hun viser at hun ikke er i himlen, men i en verden hvor død

regerer og hvor vor kære kan fjernes fra os hvert øjeblik. Hun burde føle at livets store byrde er at forberede sig til en bedre verden. Hvis hun har rigtigt fat i det evige liv, vil det ikke diskvalificere hende til at leve i denne verden og pænt bære livets byrder, men det vil hjælpe hende til at udføre selvfornegetende og selvopofrende pligter.

Som familie har I talt mørke og beklaget jer indtil I har ændret jer selv til samme billede. Det er som om at I arbejder på andres forståelse og opvække kraftig pirrelighed indtil I selv får en mørk og trist tid. I har holdt sørge?gudstjenester, men i disse har englens omkring jer ikke deltaget. Hvis I ikke ændrer jeres kurs, vil Gud komme lidt nærmere og behandle jer i dommen. Er det ikke tid at I holder taksigelsesgudstjenester i jeres hjem og med glæde berette om de velsignelser som er jer givet?

Sandhedens kraft burde være tilstrækkelig til støtte og trøst i enhver modgang. Det er ved at få dens indehaver til at sejre over lidelser at Kristi religion åbenbarer sin sande værdi. Det bringer appetitten, lidenskaberne og følelserne under fornuftens kontrol og samvittighed og få tankerne til at flyde i en sund og rask kanal. Og så vil tungen ikke få lov at vanære Gud med syndige klageudtryk.

Med rette kræver vor Skaber ret til at gøre som han vælger med sine hænders skaberværker. Han har ret til at regere som han vil og ikke som mennesker vil. Men han er ikke en streng dommer, en hård, nøjeregnende kreditor. Han er grundlaget for kærlighed, giveren for utallige velsignelser. Det burde skabe den dybeste sorg at I har ignoreret en sådan kærlighed og har ikke ladet taknemmelighed og pris springe op i jeres hjerter for Guds vidunderlige godhed. Vi fortjener ikke alle hans velgerninger; men de fortsætter mod os, uanset vore uværdige og grusomme utaknemmelighed. Hold da op med beklagelserne, som om I var bundne tjenere under en hård arbejdsgiver. Jesus er god. Pris ham. Pris ham, som er helse for jeres forstand og jeres Gud.

»Pris Herren«

„PRIS HERREN“

[„Alt hvad der ånder, pris Herren!“ Har nogen af os tænkt tilstrækkeligt over, hvor meget vi har at være taknemmelige for? Husker vi, at Herrens miskundhed er ny hver morgen og at hans trofasthed ikke svigter? Erkender vi vor afhængighed af ham og giver vi udtryk for taknemmelighed for alle hans velgerninger? Tværtimod, vi glemmer alt for ofte, at „lutter gode og fuldkomne gaver kommer ned ovenfra, fra himmellysnes Fader“.

Hvor tit sker det ikke, at de, der nyder sundhed, glemmer den underfulde miskundhed, der fortsat kommer til dem dag efter dag og år efter år! De yder ingen taksigelse til Gud for alle hans velgerninger. Men når sygdom indtræffer, kommer de Gud i hu. Det stærke ønske om helbredelse leder til alvorlig bøn; og dette er rigtigt. Gud er vor tilflugt i sygdom som i sundhed. Men mange overlader ikke deres sag til ham; de fremkalder svaghed og sygdom ved at nære bekymring for sig selv. Dersom de ville ophøre med deres klagen og hæve sig op over nedtrykthed og tungsindighed, ville deres helbredelse være mere sikker. De bør med taknemmelighed komme i hu, hvor længe de nød sundhedens velsignelse; og hvis de atter skulle opnå denne kostelige gave, bør de ikke glemme, at de står under nye forpligtelser over for Skaberen. Da de ti spedalske blev helbredt, vendte kun én tilbage for at opsøge Jesus og give ham ære. Lad os ikke ligne de utaknemmelige ni, som var uberørte af Guds miskundhed.

[316] Gud er kærlighed. Han har omhu for de skabninger, han har dannet. „Som en fader forbarmer sig over sine børn, forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham,“ „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn,“ Hvilken dyrebar forret er det ikke, at vi kan være den Højstes sønner og døtre, Guds arvinger og Kristi medarvinger! Lad os derfor ikke græmme os og sørge over, at vi her i livet ikke er fri for skuffelser og trængsler.

Hvis vi, ved Guds forsyn, kaldes til at skulle udholde prøvelser, så lad os tage imod korset og drikke dem bitre kalk, idet vi erindrer, at det er Faderens hånd, som holder den op til vore læber. Lad os stole på ham i mørket såvel som om dagen. Kan vi ikke tro, at han vil give os alt, hvad der tjener os til gode? „Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?“ Hvordan kan vi, selv i trængselens nat, vægre os ved at opløfte vore hjerter og vor røst i taknemmelig pris, når vi erindrer den kærlighed til os, der fik sit udtryk på Golgatas kors?

Hvilket emne for betragtning er ikke det offer, Jesus bragte for fortabte syndere! „Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår.“ Hvordan skal vi kunne værdsætte de velsignelser, der således blev gjort tilgængelige for os? Kunne Jesus have lidt mere? Kunne han have købt rigere velsignelser til os? Bør det ikke smelte det hårdeste hjerte, når vi husker, at han for vor skyld forlod himmelens lykke og herlighed og led fattigdom og beskæmmelse, grusom trængsel og en frygtelig død? Havde han ikke ved sin død og opstandelse åbnet håbets dør for os, ville vi ikke have kendt noget andet end mørkets rædsler og fortvivlelsens ulykke. Begunstiget og velsignet som vi er, kan vi i vor nuværende tilstand ikke fatte, hvilke dybder vi er blevet løftet op fra. Vi kan ikke udmåle, hvor meget dybere vore trængsler ville have været og hvor meget større vore smerter, hvis Jesus ikke i medlidenhed og kærlighed havde omsluttet os med sin menneskelige arm og løftet os op.

Vi kan glæde os i håbet. Vor talsmand er i den himmelske hel-
ligdom, hvor han går i forbøn for os. Ved hans fortjeneste har vi
tilgivelse og fred. Han døde, for at han måtte kunne aftvætte vore
synder, iføre os sin retfærdighed og gøre os skikkede til de himmel-
ske omgivelser, hvor vi vil kunne bo i lyset til evig tid. Kære broder,
kære søster, modstå Satans indskydelser, når han vil fylde jeres sind
med modløshed, mørke og tvivl! Fortæl ham om Jesu blod, som
renser fra al synd. Du kan ikke redde dig selv fra fristerens magt;
men han skælver og flygter bort, når dette dyrebare blods fortjeneste
bliver fremholdt. Vil du derfor ikke med taknemmelighed tage imod
de velsignelser, Jesus skænker? Vil du ikke tage imod den frelsens
kalk, han tilbyder og påkalde Herrens navn? Vis ikke mistillid til

[317]

ham, som har kaldet dig fra mørket til sit underfulde lys. Vold ikke et øjeblik den medlidende Frelasers hjerte sorg ved din vantro. Med den allerstørste interesse overvåger han din fremgang på himmelvejen; han ser dine alvorlige bestræbelser; han lægger mærke til dine fald og din genoprejsning, dit håb og din frygt, dine kampe og dine sejre.

Skal alle vore religiøse handlinger bestå i at bede og modtage? Skal vi stadig tænke på vore behov og aldrig på de velsignelser, vi modtager? Skal vi være modtagere af hans miskundhed og aldrig udtrykke vor taknemmelighed til Gud, aldrig prise ham for, hvad han har gjort for os? Vi beder aldeles ikke for meget, men vi er for sparsommelige med at takke. Dersom Guds miskundhed fremkaldte mere taksigelse og pris, ville vi have langt større kraft i bønner. Vi ville blive rigere og rigere på Guds kærlighed og ville have mere at prise ham for. Gør en forandring, du, som klager over, at Gud ikke hører dine bønner og lad dine påkaldelser være blandet med pris. Når du agter på hans godhed og miskundhed, vil du finde, at han agter på din trang.

[318] Bed, bed alvorligt og uden afladelse, men glem ikke at takke. Det sømmer sig for ethvert Guds barn at forsvare Guds karakter. Du kan ophøje Herren; du kan åbenbare nådens bærende kraft. Der er skarer af mennesker, som ikke påskønner Guds store kærlighed eller Jesu guddommelige medlidenhed. Der er endog tusinder, som med ringeagt betragter den uforlignelige nåde, som kommer til syne i genløsningens plan. Ikke alle, der har del i denne store frelse, er uden skyld i denne sag. De udvikler ikke taknemmelige hjerter. Men genløsningen er et emne, som englene attrår at få indblik i; den vil blive de genløstes studium og sang gennem evighedens endeløse tidsaldre. Fortjener den ikke omhyggelig eftertanke og granskning nu? Bør vi ikke prise Gud med hjerte, sjæl og tunge „for hans underværker mod menneskenes børn?“

Pris Herren i hans folks forsamling! Når Herrens ord fordem blev talt til hebræerne, var det påbudt, at „hele folket skal svare: „Amen!“ „Og da pagtens ark blev ført ind i Davids by og en glædes? og sejrssalme blev sunget, sagde hele folket: „Amen!“ og: „Lov Herren!“ Dette ivrige gensvar var et bevis på, at de forstod det ord, som blev sagt og deltog i Gudstilbedelse.

Der er for meget formvæsen i vore religiøse møder. Hirdden vil, at hans tjenere, der forkynder ordet, skal styrkes ved hans hellige

Ånd; og folket, som hører, bør ikke sidde i døsig ligegyldighed eller stirre rundt med tomme blikke uden at tilkendegive nogen reaktion på det, som bliver sagt. Det indtryk, vantro mennesker således får, er alt andet end gunstigt for Kristi religion. Disse sløve, ligegyldige kristendomsbekendere er ikke blottede for iver og aktivitet, når de befatter sig med jordiske gøremål; men ting, som har evighedsbetydning, griber dem ikke dybt. Guds røst gennem hans tjenere kan måske være en behagelig sang; men dens hellige advarsler, irettesættelser og opmuntringer lades alle sammen uænsede. Verdens hånd har lammet den. Guds ords sandheder lyder for tilstoppede øren og hårde, upåvirkelige hjerter. Der bør være lysvågner, aktive menigheder, som kan opmuntre og støtte Kristi tjenere og hjælpe dem i arbejdet for at vinde sjæle. Hvor menigheden vandrer i lyset, vil man altid høre opmuntrende, hjertelig deltagelse og udtryk for frydefuld pris.

Vor Gud, himmelens og jordens Skaber, erklærer: „Den, der ofrer taksigelse, ærer mig.“ Hele himmelen forener sig i Guds pris. Lad os lære englenes sang nu, for at vi må kunne synge den, når vi slutter os til deres lysende rækker. Lad os sige med salmisten: „Jeg vil prise Herren hele mit liv, lovsynge min Gud, så længe jeg lever.“ „Folkeslag skal takke dig, Gud, alle folkeslag skal takke dig.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 91-94] [319]

Forældres ansvar

FORÆLDRES ANSVAR

Forældre er i stor grad ansvarlig for den form deres børns karakter får. De burde stræbe efter symmetri og dimensioner. Der er nogle få velafbalancerede mennesker, fordi forældre har været frygtelig forsømmelige i at stimulere svage træk og undertrykke de forkerte. De husker ikke, at de er pålagt den højtidligste opgave at overvåge hvert barns tendenser, at det er deres pligt at oplære deres børn til rigtige vaner og rigtige tænkemåder.

Nogle gange venter forældrene på at Herren skal gøre det arbejde, som han forlanger at de skal gøre. I stedet for at beherske og styre deres børn som de skal, forkæler de dem og føjer dem og tilfredsstiller deres luner og ønsker. Når disse børn forlader deres barndomshjem, er det med en karakter, deformeret af selviskhed, en ustyrlig appetit, med stærk selvvilje; de er blottet for høflighed eller respekt for deres forældre og holder ikke af religiøs sandhed eller gudsyndelse. De er opvokset med træk, der er en livslang forbandelse for dem selv og for andre. Hjemmet er alt andet end lykkeligt, når splidens, selviskhedens, misundelsens, lidenskabens og tvær hårdnakketheds onde ukrudt får lov til at florere i sjælens forsømte have.

[320] Forældre bør ikke være partiske, men bør behandle deres børn ømt og huske på at de er købt for Kristi blod. [Børn efterligner deres forældre; som følge deraf bør der drages nøje omsorg for at give dem et rigtigt forbillede. Forældre, som er venlige og høflige hjemme og samtidig faste og bestemte, vil se de samme træk komme til syne hos deres børn. Hvis de er reelle, ærlige og retskafne, vil deres børn højst sandsynlig ligne dem på disse punkter. Hvis de ærer og tilbeder Gud, vil deres børn, som er oplært til det samme, heller ikke glemme at tjene ham. *Barnet i hjemmet* side 209]

[Mange forældre er ikke omhyggelige nok når det gælder at omgive deres børn med de rette indflydelser. I valget af bosted

tænker de mere og på rent verdslige interesser end på den moralske atmosfære og børn knytter forbindelser som modvirker udviklingen af ægte fromhed og rene, kristne karaktertræk.] Så lader forældre verden optage deres tid, styrke og tanker; og når sabbaten kommer, er de så udmattede at de har intet at give Gud på hans hellige dag, ingen liflig gudsfrygt til at pryde hjemmet og gøre sabbaten til en glæde for deres børn. De besøges sjældent af en prædikant, for de har sat sig selv uden for de religiøse privilegiers rækkevidde. En apati lister sig hen over sjælen. Børnene besmittes af dårlige forbindelser og den sjæleømhed de før har mærket, dør bort og glemmes. [*Det kristne hjem* side 103]

[Jeres forældre som fordømmer kananitterne fordi de ofrede deres børn til Molok, hvad er det I selv gør? I ofrer noget af det mest værdifulde I har på materialismens alter, til mammonguden. Når så børn vokser op uden kærlighed og uden gode karaktertræk, i stedet viser tendenser til ugudelighed og vantro, lægger I skylden på den kristentro I bekender jer til, fordi den ikke kunne frelse dem. Men I høster som i har sået. Det er følgerne af jeres selviske kærlighed til verden som nu bliver tydelig og den mangel på tro som har præget deres livsholdning. I bosatte jer på steder hvor børn stadig var omgivet af fristelser og de midler som Gud har givet for at frelse os, anså I for at være uvæsentlige. Gud udfører ikke mirakler for at beskytte vore børn mod nedbrydende indflydelser. *samme*]

I som bekender at elske Gud, tager Jesus med jer hvor I end tager hen; og, ligesom de gamle patriarker, rejser et alter for Herren, hvor I end rejser jeres telt. I denne henseende er der brug for respekt, en reformation der skal være dyb og bred. Forældre behøver at reformere sig, prædikanter behøver at reformere sig. De behøver Gud i deres hjem. De behøver at opbygge Zions øde steder, rejse hendes porte og gøre hendes mure stærke til at forsvare folket.

[321]

Der er et alvorligt arbejde at gøre i denne tidsalder og forældre bør uddanne deres børn til at tage del i det. Mordokais ord til Ester kan anvendes på mænd og unge i dag: „Hvem ved, om det ikke netop er for sligt tilfældes skyld, at du er kommet til kongelig værdighed!“ Unge mænd bør få karakterfasthed, så de kan blive nyttige. Daniel og Josef var unge med faste principper, hvem Gud kunne bruge til at gennemføre sine mål med. Læg mærke til deres historie og se hvordan Gud har arbejdet for dem. Josef fik en masse forskellige

erfaringer, erfaringer som prøvede hans mod og oprigtighed i største omfang. Efter at være solgt i Ægypten blev han først begunstiget og betroet store ansvar; men pludselig, uden fejl fra hans side, blev han uretmæssigt anklaget og kastet i fængsel. Men han mistede ikke modet. Han stolede på Gud; og hans hjertes hensigter, hans motivs renhed blev tydeliggjort. Guds øjne er på ham, en guddommelig hånd leder ham og snart ser vi ham komme ud af fængslet for at dele Ægyptens trone.

Josefs kontrollerede liv var ikke en tilfældighed; det var ordnet af Forsynet. Men hvordan kunne han gøre en sådan optegnelse i karakterfasthed, så rank og viis? Det var resultatet af omhyggelig opdragelse i hans første år. Han viste mere hensyn til pligtfølelsen end til tilbøjelighed; og drengens renhed og enkle tillid bar frugt i mandens gerninger. De mest glimrende talenter har ikke værdi, hvis de ikke udnyttes; Flittige vaner og karaktertræk vindes ved opdyrkelse. En høj moralkarakter og fine mentale egenskaber kommer ikke tilfældigt. Gud giver anledninger, succes afhænger af den brug, der gøres af dem. Forsynets opåbninger må erkendes hurtigt og der skal gribes ivrigt om dem.

[322] Unge mænd, hvis I vil være stærke, hvis I vil have en Josefs eller en Daniels renhed og klogskab, så studér skrifterne. [Forældre, hvis I ønsker at opdrage jeres børn til at tjene Gud og gøre godt i verden, så gør Bibelen til jeres lærebog. Den afslører Satans bedrag. Den højner menneskeslægten, irttesætter og korrigerer en dårlig moral, påviser det sande og det falske og sætter os i stand til at skelne derimellem. Uanset hvad der ellers undervises i hjemme og i skolen, bør Bibelen komme først som den store lærer. Hvis den får lov til at indtage denne plads, bliver Gud æret og han vil virke for jeres børns omvendelse. Der er en guldgrube af sandhed og skønhed i denne hellige bog og forældrene har kun sig selv at bebrejde, hvis de ikke gør den levende og interessant for deres børn. *Barnet i hjemmet* side 491]

For mange er uddannelse kundskab om bøger; men „Herrens frygt er visdoms grundlag.“ Det sande mål i uddannelse, er at genskabe Guds billede i sjælen. Den første og mest værdifulde kundskab er kristuskunskaben og vise forældre vil altid holde denne kendsgerning frem for deres børns tanker. Skulle en kant brække af, vil forældrene forsøge med alle midler, på at kærlighed eller visdom

kan få det berørte medlem blive genskabt pænt og sundt. Dette er rigtigt; det er deres pligt. Men Herren forlanger at endnu større taktfølelse, tålmodighed og udholdende arbejde bruges på at afhjælpe sjælens småskavanker. Den fader er sit navn uværdig, som ikke er en kristen lærer og hersker for dem; en ven, der binder dem til sit hjerte ved den helliggjorte kærligheds stærke bånd — en kærlighed, som har sit grundlag i trofast pligtsopfyldelse.

Forældre har et stort og ansvarsbetyngt arbejde at gøre og de kan med rette spørge: „Hvem er disse ting tilstrækkelige?“ Men Gud har lovet at give dem visdom, som beder i tro og han vil gøre nøjagtig som han sagde han ville. Han er tilfreds med den tro, der tager ham på hans ord. Augustins mor bad for sin søns omvendelse. Hun så ikke noget tegn på at Guds Ånd gav indtryk på hans hjerte, men hun tabte ikke modet. Hun satte sin finger på skrifterne og fremstillede for Gud, hans eget ord og bad kun som en moder kan. Hendes dybe ydmyghed, hendes alvorlige påtrængenhed, hendes urokkelige tro sejrede og Herren gav hende hendes hjertes ønske. I dag er han ligeså parat til lytte til sit folks forbønner. „For kort til at frelse er ej Herrens arm, hans øre er ikke for sløvt til at høre;“ og hvis kristne forældre søger ham alvorligt; vil han fylde deres munde med argumenter og vil, for hans navns skyld, arbejde mægtigt, for deres skyld, på deres børns omvendelse.

[323]

Oplæringen af børn

OPLÆRINGEN AF BØRN

Kære bror og søster G: Jeres tilfælde volder mig besvær. Jeg ser farer, det er som om, I aldrig har set. Har I bønligt og betænksomt tænkt over jeres forpligtelse over for de børn som I under ansvar har sat i verden? Har I tænkt over om disse børn får en opdragelse og uddannelse fra jer, som vil få dem til at ære deres Skaber i deres ungdoms dage? Har I tænkt over, at hvis I ikke lærer dem at respektere jer, deres fader og moder og give efter for jeres myndighed, så opdrager I dem til at vanære Gud? Hver gang I lader dem træde på jeres myndighed og deres vilje styre jeres, opfostrer I en mangel som følger med dem i al deres erfaring, dersom de bliver religiøst sindede og det vil lære dem at vanrygte og nedtræde guddommelig autoritet.

Det spørgsmål I må bringe i orden er: „Opdrager jeg en børnefamilie der styrker indflydelsen fra og øger rækkerne hos mørkets kræfter, eller opdrager jeg børn for Kristus?“ Hvis I ikke behersker jeres børn og danner deres karakter, imødekommer Guds krav, så er der færre børn der skal lide under jeres mangelfulde opdragelse og jo bedre vil det være for jer, deres forældre og des bedre vil det være for samfundet. Hvis børn ikke kan oplæres og opdrages fra deres tidligste barndom af en klog og skønsom moder, som er samvittighedsfuld og som hersker sit hjem i frygt for Herren, former og danner deres karakter til at imødekomme retfærdighedens standard, så vil det være en synd at forøge jeres familie. Gud har givet jer fornuften og han kræver at I skal bruge den.

[324]

I må føle jer forpligtet, under udholdende og flittigt arbejde og ved alvorlig, inderlig bøn, at således forme jeres børns karakter, med hensyn til at gøre dem til en velsignelse i hjemmet, en velsignelse i menigheden og en velsignelse i samfundet. I vil ikke nyde anerkendelse for jeres arbejde, hvis I lader jeres børn styre af fjenden for al retfærdighed; lønnen er lovet for at danne deres karakter samvittig-

hedsfuldt efter det guddommelige Forbillede. Hvis I forsømmer dette arbejde, som har så vidtrækkende følger, fordi det nu er behageligere for jer at gøre sådan og jeres børn vokser moralsk deformerede op, med deres fødder på den brede vej til døden, kan Gud så erklære jeres arbejde for vel udført? Dem som ikke kan oplyse sig selv og arbejde forstandigt, med alle deres kræfter på at bringe deres børn til Jesus, bør ikke bestemme sig for at påtage sig forældreansvar.

Mødre må være villige og endog ivrige efter at berede sig selv til den vigtige gerning, det er at udvikle deres børns karakter, vejlede, undervise og betvinge under deres varsomme omsorg. Fædre og mødre bør stå sammen i dette arbejde. [Et svagt krav om lydighed og en uægte kærlighed og sympati — den falske forestilling, at det er klogt at give efter og ikke forhindre noget — er en undervisningsmetode, der volder englens sorg; men den fryder Satan, for den bringer i tusindvis af børn ind i hans rækker. Det er derfor, han forblinder forældrenes øjne, sløver deres sanser og forvirrer deres tanker. De ser, at deres sønner og døtre ikke er elskværdige, kærlige, lydige og hensynsfulde; og dog er det i deres hjem, at børnene samler det, som vil forgifte deres tilværelse, fylde deres hjerter med sorg og øge antallet på dem, som Satan bruger til at lokke sjæle i fordærvelse. *Barnet i hjemmet* side 175]

[Oh! hvornår vil forældrene blive forstandige? Hvornår vil de indse og forstå karakteren af det, de gør, når de forsømmer at kræve lydighed og respekt i overensstemmelse med befalingerne i Guds ord? Følgerne af denne slappe opdragelse af børnene kan ses, når de går ud i verden og indtager deres plads som overhoveder for deres egne familier. De viderefører deres forældres fejltagelser. Deres mangelfulde karaktertræk får frit spillerum; og de overfører deres dårlige smag, vaner og temperament, som fik lov til at udvikle sig i deres egen karakter. Således bliver de en forbandelse for samfundet i stedet for en velsignelse. *samme* s 268]

[325]

Fordi mænd og kvinder ikke adlyder Gud, men vælger deres egne veje og følger deres egne fordrejede forestillinger [Satan får lov til at plante sit sorte banner i hjemmene og gøre sin magt gældende gennem babyer, børn og unge, fordi mænd og kvinder ikke adlyder Gud, men vælger deres egen vej og følger deres egne fordærvede tanker. Satans stemme og vilje kommer til udtryk i børnenes forvrængede karakter og utæmmede vilje og gennem dem udøver han sin magt og

får gennemført sine planer. Gud bliver vanæret ved tilkendegivelse af et trodsigt sindelag, der udelukker ærbødighed for ham og medfører lydighed mod Satans indskydelser. Den synd, forældrene begår ved på denne måde at lade Satan få herredømmet, er ikke til at fatte.] De sår frø som frembringer tornebuske og torne og kvæler alle planter af himmelsk vækst; og alene høsten der vil indsamles i dommen åbenbarer det. Men hvor sørgelig er tanken ikke at når livet og dets fejltagelser ses i evighedens lys, vil det derefter være for sent, at være til nogen nytte. [*samme* s 456]

[326] Den totale forsømmelse i at oplære børn for Gud, har for al fremtid gjort ondt og sat mange i fjendens rækker, som med god omhu kunne have været Kristi medarbejdere. Falske idéer og en tåbelig vildledt hengivenhed har opfostret træk, som har gjort børnene utiltalende og ulykkelige, har forbitret forældrenes liv og har udvidende ført deres fordærlige indflydelse videre fra generation til generation. Ethvert barn der har fået lov at gå sin egen vej, vil vanære Gud og bringe sin fader og moder skam. Lys har skinnet fra Guds ord og hans Ånds vidnesbyrd, så at ingen behøver at fare vild, med hensyn til deres pligt. Gud forlanger at forældre skal opdrage deres børn til at kende ham og respektere hans krav; de skal oplære deres små, som yngre medlemmer af Herrens familie, at få en smuk karakter og yndige gemytter; så de vil kunne skinne i de himmelske sale. Forsømmes deres pligt og føjes børnene i deres fejl, lukker forældrene Guds bys porte for dem.

Disse kendsgerninger må indprentes i forældre; de må vågne op og tage deres længe forsømte arbejde op. Forældre, som bekender at elske Gud, gør ikke hans vilje. [Da de ikke styrer og retleder deres børn rigtigt, vokser tusinder op med misdannede karakterer, med en slap moral og uden særlig uddannelse i livets praktiske pligter. De er overladt til at gøre med deres tilskyndelser, tid og intellektuelle evner som de har lyst. Fædre og mødre bærer skylden for, at Guds værk lider tab på grund af disse vanrøgtede talenter. Hvilken undskyldning vil de give ham, hvis tjenere de er og som har betroet dem den hellige pligt at sætte sjælene i deres varetægt i stand til at udvikle alle evner til ære for deres Skaber? *samme* s 172]

Min kære bror og søster, måtte Herren åbne jeres øjne og opildne jeres sind, så I kan se og indløse jeres fejl. Ingen af jer lever med et øje rettet mod Guds herlighed. I viser kun lidt kraft til at stå frem

for Jesus og forsvare den tro der før blev overdraget de hellige. I har forsømt jeres pligt i familien og har vist at unge i jeres varetægt ikke er i sikkerhed. Sådan ser Gud på jeres arbejde i hjemmet; sådan står det optegnet i himlens bøger. I kunne have bragt mange til Jesus; men jeres manglende moralske tapperhed har gjort jer upålidelige i enhver henseende.

Fejlene i jeres slappe familieledelse åbenbares i jeres børns karakter. I har ikke uddannet jer selv til at følge instrukserne i Guds ord. Onderne fra jeres pligtsforsømmelser bliver alvorlige og dybe. Søster G har ikke den rigtige indflydelse. Hun har givet efter for sine fejl?tænkende børns stærke vilje og har føjet dem til deres skade. I begge burde have lært jeres børn, fra deres allertidligeste barndom, at de ikke kan styre jer, men at jeres vilje skal adlydes. Havde søster G fået den rigtige oplæring i sine barndom, var hun opdraget og uddannet efter Guds ord, hun ville selv have en anden karakterform og ville bedre kunne forstå pligterne hun har fået pålagt. Hun ville vide hvordan hendes børn skulle opdrages, så at deres veje gøres behagelige for Gud. Men manglerne i hendes egen forkerte opdragelse gik igen i hendes børn og hvad vil så blive resultatet af deres arbejde, når de skal stå som familieoverhoveder? Den ældste må have nogen kundskab til hjemmepligter; men mere det: hun er blot nybegynder.

[327]

Med en klog fast styring, kunne disse børn være blevet til nyttige samfundsborgere; sådan som de er, er de en forbandelse, en skamplet for vor tro. De er forfængelige, overfladiske, egenrådige og urimelige. De har kun lidt ærbødighed for deres forældre og deres samvittighed er langt fra følsom. De har haft deres egen vej og deres ønsker har hersket deres forældre, indtil det er næsten umuligt at vække deres moralske sans. Forældres naturlige tilbøjeligheder, især de ubehagelige, videreføres stærkt i børn. Hele familie, forældre og børn, er under guddommelig kritik; og ingen af dem kan håbe på at indtage lyksalighedens fredfyldte boliger, hvis de ikke tager deres længe forsømte pligter op og, i Kristi ånd, opbygger en karakter Gud kan anerkende.

Forældre er ansvarlige for det arbejde, der kommer fra deres hænder. De bør have visdom og fasthed til at gøre deres arbejde trofast og i den rette ånd. De skal oplære deres børn til nytte, ved at udvikle deres gudgivne talenter. Der skal ikke ses igennem fingre

[328] hvis dette ikke gøres, men det bør gøres til en sag om menighedsdisciplin, for det vil bringe Guds forbandelse over forældrene og skam og svære prøvelser og vanskeligheder over menigheden. En moralsk spedalskhed som er smitsom og forurener de unges legemer og sjæle, kommer ofte fra en forsømt opdragelse og beherskelse af de unge; og det er tid at noget bliver gjort for at bremse dets hærgen.

Bibelen giver tydelige anvisninger om den vigtige børneopdragelse: „Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er een. Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke. Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte.“ Forældrene skal selv være knyttet til Gud; de skal have hans frygt foran dem og kende til hans vilje. Så vil deres arbejde komme: „Og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig og når du står op; du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte.“

Herren befalede Israel, at ikke gifte sig med de afgudsdyrkende folk omkring dem. „Du må hverken give en af deres sønner din datter eller tage en af deres døtre til din søn; thi så vil de få din søn til at falde fra Herren, så han dyrker andre guder og Herrens vrede vil blusse op imod eder og han vil udrydde dig i hast.“ „Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. Det er ikke, fordi I er større end alle de andre folk, at Herren har fattet velbehag til eder og udvalgt eder, thi I er det mindste af alle folk; men fordi Herren elskede eder og fordi han ville holde den ed, han tilsvor eders fædre.“

[329] Her er tydelige anvisninger der rækker ned i vor tid. Gud taler til os i disse sidste dage og han vil blive forstået og adlydt. Gud taler til Israel gennem hans tjenere: „Denne lovbog skal ikke vige fra din mund og du skal grunde over den dag og nat, for at du omhyggeligt kan handle efter alt, hvad der står skrevet i den; thi da vil det gå dig vel i al din færd og lykken vil følge dig.“ „Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen, Herrens vidnesbyrd holder, gør enfoldig viis.“ „Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti.“

Her er forældrenes pligter klart sat frem. Guds ord skal være den daglige ordensduks. Det giver en sådan undervisning at forældre

ikke behøver at fejle med hensyn til deres børns opdragelse; men det tillader ingen ligegyldighed eller forsømmelse. Guds lov skal holdes frem for børnenes tanker, som den store moralstandard. Når de rejser sig, når de sidder ned, når de går ud og når de kommer ind, skal de lære denne lov, som den store livsregel og dets principper skal indvæves i al deres erfaring. De skal lære at være ærlige, sandrulige, mådeholdene, sparsommelige, flittige og elske Gud af hele deres hjerte. Dette bringer dem frem til Herrens tugt og formaning. Dette sætter deres fødder på pligtens og sikkerhedens sti.

[De unge er uvidende og uerfarne og kærligheden til Bibelen og dens hellige sandheder vil ikke komme af sig selv. Hvis man ikke gør sig stor umage med at bygge en mur op omkring dem for at skærme dem mod Satans list, vil de blive udsat for hans fristelser og fanget af ham, så de må gøre hans vilje. I de første år af deres liv må børnene undervises i Guds lovs krav og i troen på at Jesus, vor Frelser, kan rense os for synd. Dag for dag må de undervises i denne tro ved forskrift og eksempel. *Barnet i hjemmet* side 490]

På forældrene hviler et højtideligt ansvar og hvordan kan Herren velsigne dem i deres åbenbare pligtforsømmelse? Børn kan formes når de er unge. Men årene går hvor deres hjerter er nænsomme og modtagelige for sandhedens indtryk og kun lidt tid bruges på deres moraldannelse. Sandhedens og pligtens dyrebare lektier bør dagligt indgydes i deres hjerter. De bør have et gudskendskab til hans skabte gerninger; dette vil være af langt større værdi for dem end nogen anden bogkundskab.

[330]

„Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund,“ er vor Frelasers ord. Fejl i læresætningerne mangedobler sig selv og knytter sig selv med slangeagtig spidsfindighed omkring folks hengivenhed. Der er ikke én læresætning i biblen der ikke er blevet fornægtet. Profetiens store sandheder, der viser vor position i verdenshistorien, er blevet afklippet deres skønhed og kraft af gejstligheden, som søger at gøre alle disse helt betydningsfulde sandheder mørke og uforståelige. I mange tilfælde driver børnene væk fra de gamle landemærker. Herren bød sit folk Israel: „Når din søn i fremtiden spørger dig: „Hvorledes har det sig med de vidnesbyrd, anordninger og lovbud, som Herren vor Gud gav eder?“ Så skal du svare din søn således: „Vi var engang Faraos trælle i Ægypten; men Herren førte os ud af Ægypten med stærk hånd. Og

Herren udførte tegn og store, ødelæggende undere på Ægypten, på Faraos og hele hans hus, lige for vore øjne; men os førte han ud derfra for at føre os ind og give os det land, han havde tilsvoret vore fædre. Dengang pålagde Herren os at handle efter alle disse anordninger, idet vi frygter Herren vor Gud, for at det altid må gå os vel, for at han kan lade os blive i live, som det hidtil er sket. Og vi skal stå som retfærdige for Herren vor Guds ansigt, når vi handler efter alle disse anordninger, således som han har pålagt os!“

[331] Her er der principper som vi ikke skal se ligegyldigt på. [De, der har forstået sandheden og erkendt dens betydning og som har fået erfaring i det, der hører Gud til, skal undervise deres børn i den sunde lære. De bør gøre dem bekendt med vor tros store grundpiller og grunden til, at vi er syvende-dags adventister hvorfor vi, ligesom Israels børn, er blevet kaldet til at være et ejendomsfolk, et helligt folk, udskilt og adskilt fra alle andre folk på jorden. Disse ting bør forklares børnene med enkle ord, der er lette at forstå; og efterhånden som de bliver ældre, bør den undervisning, de får, afpasses efter deres voksende evner, indtil der er blevet lagt en både dyb og bred grundvold for sandheden. *samme s 477*]

Forældre, I bekender at være Guds børn; er I lydige børn? Gør I jeres himmelske faders vilje? Følger I hans anvisninger, eller vandrer I i gnisterne fra jeres egen optænding? Arbejder I dagligt på at overgå fjenden og redde jeres børn fra hans list? Åbner I Guds ords dyrebare sandheder for dem, forklarer dem grundene til vor tro, så deres unge fødder kan plantes på sandhedens platform?

[Bibelen med dens dyrebare sandhedspærler blev ikke skrevet blot for den lærde. Tværtimod, den var tiltænkt den almindelige befolkning; og den udlæggelse, der under Helligåndens bistand gives af det jævne folk, stemmer bedst overens med sandheden, som den er i Jesus. De store sandheder, der er nødvendige til salighed, er gjort så klare som middagen; og ingen vil tage fejl af vejene eller fare vild fra stien undtagen sådanne, som følger deres eget skøn i stedet for Guds tydeligt åbenbarede vilje. *Vejl f menigh bd. 2 side 262*]

Kristen overbærenhed

KRISTEN OVERBÆRENHED

Kære bror og søster H: Med hensyn til jeres nuværende forhold til menigheden vil jeg råde til at I gør alt hvad I kan fra jeres side, for at komme i harmoni med jeres brødre. Opelsk en venlig og forsonende ånd og lad ingen hævnfølelser komme ind i jeres sind og hjerter. Vi har kun lidt tid i denne verden og lad os arbejde for tid og for evigheden. Vær omhyggelig med at gøre jeres kald og valg sikkert. Se efter om I ikke gør nogen fejltagelser med hensyn til jeres ret til et hjem i Kristi rige. Hvis jeres navn står registreret i Lammets livsbog, så vil alt være i orden med jer. Vær parate og ivrige efter at bekende jeres fejl og forlad dem, så jeres fejltagelser og synder kan gå forud for dom og blive udslettede.

Jeg tror at I gør fremskridt; men lad arbejdet være dybere, grundigere, mere alvorligt. Efterlad intet ugjort, som I kunne have gjort. Vandre ydmygt med Gud, bring jeres hjerte i orden, overvind selvet og våg at undgå al Satans list. Når hjertet er i harmoni med Jesus, når I i ord, i ånd og i opførsel efterligner Forbilledet, vil væremåden forfines og ophøjes og overbevise alle at der er sket en radikal forandring hos jer. Da vil I regnes blandt Jesu dydige, gudfrygtige efterfølgere.

[332]

Min bror, du har en meget plettet optegnelse. Gud og din egen sjæl ved dette. Men ingen vil blive mere glad, end jeg, for at se dig sætte dine fødder på den vej Kristus har vandret og møde dig i Guds rige. Det er vanskeligt for os at forstå os selv, at forstå vor egen karakter rigtigt. Guds ord er tydeligt, men ofte er der en fejl i at anvende det på sig selv. Der er en tilbøjelighed til selvbedrag og tro at dets advarsler og irettesættelser ikke gælder mig. „Hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt, hvo kender det?“ Selvindbilskhed kan opfattes som en kristen sindsbevægelse og iver. Egenkærlighed og tillid kan forvise os at vi er rigtige, skønt vi er langt fra at imødekomme Guds ords krav.

Bibelen er indholdsrig, klar og tydelig; den sande Kristi discipels karakter vises i nøjagtighed. Vi må ransage skrifterne med ydmyge hjerter, skælve ved Herrens ord, hvis vi ikke på nogen måde vil bedrages, med hensyn til vor sande karakter. Der må arbejdes udholdende på at overvinde selvskhed og fortrolighed til sig selv. Selvransagelsen må være gennemgribende, så der ikke er fare for selvbedrag. En lille udspørgen af selvet, ved særlige anledninger, er ikke tilstrækkelig. Undersøg daglig grundlaget for jeres håb og se om du i virkeligheden er i Kristi kærlighed. Behandl jeres egne hjerter oprigtigt, for her kan I ikke tillade dig at løbe nogen risiko. Beregn omkomstningen at være en helhjertet kristen og tag da rustningen på. Studér Mønsteret; se på Jesus og vær ligesom ham. Jeres sindsro, jeres håb om evig frelse, afhænger af om dette arbejde gøres trofast. Som kristne er vi mindre grundige i selvransagelsen, end i alt andet; det er da ikke noget under, at vi er så langsomme til at forstå selvet.

Jeg skriver disse ting til dig, fordi jeg ønsker at du skal frelses. Jeg ønsker ikke at tage modet fra dig, men tilskynde dig til de alvorligste og kraftigste anstrengelser. Egenkærlighed vil få dig til at gøre et overfladisk selvransagelsesarbejde; men lad ingen tom tillid franare dig evigt liv. Byg ikke dig selv op på andres fejltagelser, men bring det vigtige spørgsmål i orden mellem Gud og din egen sjæl, som din evige skæbne hænger på.

„Mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet,“ — menneskehjertet, med dets konfliktene sindsbevægelse af glæde og sorg, — det vandrende, egensindige hjerte, som er bolig for så megen urenhed og bedrageri. Han kender dets motiver, dets dybe mål og hensigter. Gå til ham med din sjæl, plettet som den er. Åben dets kamre op for det altseende Øje, ligesom salmisten og udbryd: „Ransag mig, Gud og kend mit hjerte, prøv mig og kend mine tanker! Se, om jeg er på smertens vej og led mig på evigheds vej!“ Underkast dit hjerte renselse og forædning; da vil du få del i guddommelig natur, sluppet for fordærvet i verden ved lyst. Så vil du altid være „rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer, dog med sagtmodighed og frygt.“ Kristi fred vil være din. Dit navn vil stå registret i livets bog; din ret til himmelsk arv vil bære det kongelige segl, som ingen på jorden vover at betvivle. Ingen kan føre din vej til Guds bys portaler, men

du vil få fri adgang til den kongelige nærhed og til Guds tempel deroppe.

Nogle få ord mere ligger mig på sinde. Jeg ønsker at du skal forenes med menigheden, ikke fordi jeg anser alle menighedsmedlemmer for at være perfekte, heller ikke fordi jeg betragter dig som perfekt. [Gud har dyrebare sjæle i sin menighed; der er også mænd og kvinder, der er som ugræs blandt hveden. Men Gud giver ikke dig eller nogen anden den bestilling at afgøre, hvem der er ugræs og hvem der er hvede. Vi kan måske se og fordømme andres fejl, medens vi selv har større fejl, som vi aldrig har indset, men som andre tydeligt kan se.] Gud forlanger at du skal give verden og menigheden et godt eksempel, et liv der gengiver Jesus. Der er opgaver der skal gøres og ansvar der skal bæres. Verden har ikke nok sande kristne; menigheden har brug for dem; samfundet kan ikke undvære dem. Kristi bøn for sine disciple var: „Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.“ Jesus ved at vi er i verden, udsat for dens fristelser, men han elsker os og vil give os nåde til at sejre over dens fordærvende indflydelser. Han vil have os fuldkommen i karakter, så vor egensindighed ikke skal foranledige moralsk misdannelse hos andre. [*Vejl f menigh* bd. 2 side 214]

[334]

I ser at jeres brødre ikke kommer op til bibelstandard, at der er mangler hos dem; og du dvæler ved disse mangler. Du giver dem føde, i stedet for at give Kristus føde og betragter du dem, ændres du til samme billede. Men kritiser ingen; sammenlign ikke din egen nøje handlemåde med andres mangler. Du kan komme til at ville rette på andre og få dem til at føle deres fejl. Gør ikke dette. Det er ikke det arbejde Gud har givet dig at gøre. Han har ikke gjort dig til menighedsfusker. Der er mange ting, som du ser i bibelens lys. Men selvom du kan have ret på nogle punkter, så få ikke det indtryk at dine standpunkter altid er rigtige; for på mange punkter er dine idéer fordrejede og vil ikke kunne tåle kritik.

Forsøg ikke at ophøje selvet, men lær hjertets sagtomhed og ydmyghed i Kristi skole. Du ved hvordan Peters karakter var, hvor påfaldende hans særlige træk blev udviklet. Før hans store fald var han altid forrest og bød, talte ubetænksom fra øjeblikkets impuls. Han var altid parat til at rette på andre og udtrykke sine tanker før han egentlig var klar over sig selv og hvad han havde

[335] sagt. Men Peter blev omvendt og den omvendte Peter var meget anderledes fra den ubesindige og fremfusende Peter. Medens han betvang sin tidlige heftighed, styrede Kristi nåde hans iver. I stedet for at være fremfusende, selvsikker og selvophøjende, blev han stille, selvbehersket og lærvillig. Han kunne da give lammene såvel som fårene i Kristi hjord føde.

Du, min bror, har et stort arbejde at gøre for dig selv, dag for dag. Du må gøre stadige anstrengelser for at tøjle et iltert temperament og onde tilbøjeligheder. Dette er vokset samtidig med dig og kun Jesus kan styrke dig til, at overvinde dem helt. Du bør betragte dig selv som en Kristi tjener og søge at blive ham lig i karakter. Prøv at gøre dig selv behagelig for andre. Vær høflig, venlig og overbærende selv i dine forretninger, vis Jesu ydmyghed og at hans ånd hersker i dig. Du er beslægtet med menneskeheden og du må være tålmodig, venlig og dydig. Du må passe og pleje betænksomheden og betvinge selvisheden. Lad spørgsmål være: „Hvad kan jeg gøre for at velsigne andre?“ Hvis dit hjerte længes efter at gøre godt mod dem, endog til besvær for dig selv, vil du få Guds kærligheds velsignelse. Den kærlighed, der er løftet ud af lidenskabernes og impulsernes rige, bliver åndeliggjort og åbenbaret i ord og handlinger. En kristen må have en helliget ømhed og kærlighed, hvori der ikke er utålmodighed eller irritation; uforskammethed, hårde metoder må blødgøres ved Kristi nåde.

[336] O min bror, min søster, oplær jer selv i Kristi skole. Lad stridens ånd ophøre derhjemme og i menigheden. Lad jeres hjerter drages i kærlighed for Guds folk. [Hjerter som er fyldt med Kristi kærlighed vil aldrig afsondres. Kristendom er kærlighed. I et kristent hjem finder den udtryk i ord og handlinger som er præget af venlighed og omtanke.] Lad ingen hårde ord blive sagt. Lad familieandagten være behagelig og interessant. Vær en kristen adelsmand, min bror, for de samme principper der gælder i hjemmelivet, vil føres ind i menigheden. [Mangel på høflighed, et øjeblikks gnavenskab eller et lille ubetænksomt ord, kan skæmme dit omdømme og lukke menneskehjerter sådan at du aldrig senere kan nå dem. *Det kristne hjem* side 70.29]

Nu har jeg fremlagt jeres farer og jeg siger jer at der er dyrebare sejre som I må vinde. Vi vil aldrig se himlens rige hvis vi ikke har Kristi ånd i sinde. Kopier da forbilledet der hjemme, på arbejdet og i

menigheden. Forsøg ikke at lære andre, ej heller se hvor meget I kan skille jer ud fra jeres brødre, men prøv at se hvor tæt I kan komme til dem, hvor helt I kan være i harmoni med dem. Så længe I gør alt hvad I kan fra jeres side, for at udvikle en kristen karakter, så giv jeres hjerte til Gud, så han kan forme det efter hans behag. Han vil hjælpe jer; jeg ved han vil. Måtte Gud velsigne jer og jeres kære børn; og måtte jeg møde jer alle omkring den store hvide trone, er min bøn.

Verdslig ærgerrighed

VERDSLIG ÆRGERRIGHED

Min kære bror I: Siden jeg mødte dig ved Maine lejrmødet, har jeg følt, at det ikke er for sent for dig, at bringe dit hjerte og hjem i orden. Jeg ved at du er blevet indprentet af Guds Ånd; og nu er spørgsmålet: Vil du, som svar på invitation til anger, gladeligt overgive dit hjerte til Gud? Dit tilfælde blev vist mig i et syn; men selvom du var så fuldstændig under sjælefjendens kontrol, havde jeg ikke mod på at sende dig det budskab jeg fik fra Herren. Jeg frygtede at du ville tage det let og at Helligånden ville gå bort i græmmelse for sidste gang. Men nu føler jeg mig tilskyndet til at sende dig dette vidnesbyrd, som vil vise sig at blive en duft af liv til liv og en duft af død til død.

Læs ikke dette hvis du er besluttet på at vælge mørket, frem for lyset, tjene mammon frem for Kristus. Hvis du virkelig ønsker at gøre Guds vilje og er villig til at lade dig frelse på hans bestemte måde, så læs vidnesbyrdet, men læs det ikke for at kritisere det, ej heller for at fordreje, latterliggøre eller foragte det, for derved vil det være en smag af død til død for dig og vil vidne imod dig i dommen. Før du læser dette advarselsbudskab, gå alene frem for Gud og bed ham om at fjerne trods, oprør og vantro fra dig og smelte og betvinge dit stenhjerte.

Vi forstår ikke Guds storhed og majestæt, husker heller ikke umådelige afstand mellem Skaberen og skabningerne dannet af hans hånd. Han som sidder i himlene, svinger universets scepter, dømmer ikke efter vor begrænsede norm, beregner heller ikke efter vor målestok. Vi er vildfarne, hvis vi tror at det som er stort for os må være stort for Gud og det som er småt for os er småt for ham. Han ville ikke være mere ophøjet end os, hvis han blot havde de samme evner.

[Gud betragter ikke alle synder som værende lige store; han regner med forskellige grader af skyld, ligesom dødelige mennesker

gør. Men hvor ubetydelig denne eller hin fejl kan synes at være i menneskers øjne, er ingen synd ringe i Guds øjne. De synder, menneskene er tilbøjelige til at anse som små, er måske netop dem, Gud regner som store forbrydelser. Drankeren bliver foragtet og får at vide, at hans synd vil udelukke ham fra himmelen, medens stolthed, egoisme og havesyge bliver ustraffet. Men disse synder er særlig anstødelige for Gud. Han „står de hovmodige imod“ og Paulus siger til os, at havesyge er afgudsdyrkelse. De der har kendskab til Guds ords fordømmelse af afguderi, vil straks forstå, hvilken alvorlig overtrædelse denne synd er. *Vejl f menigh* bd. 2 side 214]

Gud taler igennem sin profet: „Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade. Thi mine tanker er ej eders og eders veje ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders.“ Vi behøver klar skarpsindighed, så vi kan måle synd efter Herrens standard og ikke efter vor egen. Lad os ikke gøre menneskelige anskuelser til vor regler, men det guddommelige ord.

Vi er på livets store slagmark og lad det aldrig være glemt at vi er personlig ansvarlig for det vi kæmper for; så selvom Noa, Job og Daniel var i landet, skulle de alligevel ikke udfri hverken søn eller datter ved deres retfærdighed. Du min bror, har ikke tænkt på dette. Men du har retfærdiggjort din egen handle måde, fordi du har ment at dine brødre ikke gjorde det rigtige. Nogle gange har du handlet som et forkælet og ødelagt barn og talt om vantro og tvivl for at trodse andre; men betaler det sig? Er der noget i din familie, i menigheden eller i verden der retfærdiggør din ligegyldighed overfor Guds krav? Vil nogen af dine undskyldninger gælde, når du står ansigt til ansigt til hele jordens dommer? Hvor tåbelig og syndig vil din egenrådige, griske adfærd da se ud. Hvor uforklarligt vil det være for dig, at du har ladet verdslige anskuelser og verdslig vinding fordunkle den trofastes belønning, — en evighed i lyksalighed i Guds paradis.

Da du havde store fysiske lidelser og der ikke var håb for dig i menneskelig dygtighed, ynkedes Herren over dig og fjernede nådigt sygdommene fra dig. Satan har forsøgt at plage og ruinere dig og endog tage dit liv; men Frelseren har beskyttet dig igen og igen, for at du ikke blev bortrevet, da dit hjerte blev fyldt med satanisk

[338]

vanvid, din tunge udtrykte bitterhed og vantro mod bibelen og mod den sandhed, du tidligere har forsvaret. Da Satan råbte på dig, hævdede han dig som hans egen, Kristus har afvist din grusomme og ondskabsfulde fjende med ordene: „Jeg har endnu ikke trukket min Ånd tilbage fra ham. Han har endnu to skridt at tage, før han vil passere grænsen for min barmhjertighed og kærlighed. Sjæle er mit blods erhvervelse. Herren true dig, o Satan; Herren true dig.“

[339] Jeg blev da ført tilbage i dit liv og du blev vist for mig, da sandheden fandt gensvar i dit hjerte. Guds Ånd overbeviste dig om den vej du skulle gå og du havde en ganske stor kamp med selvet. Du var et skarpsindigt, rænkefulde menneske. Du har ikke gjort det mod andre, som du ville ønske at de gjorde mod dig, men du udnyttede dem hvor du kunne. Du havde en tæt streng kamp med at underkaste selvet og ydmyge stoltheden; og det var kun gennem Guds nåde at dette kunne lade sig gøre. I stedet for at gennemføre en grundig reformation, har du forenet sandheden med en sammenlappet karakter, som ikke vil bestå fristelsens prøve. Du begyndte ikke at søge Gud af et sønderbrudt og angerfuldt hjerte og rettede fejlene. Havde du gjort dette, ville du ikke have snublet og faldet i fjendens snare. Der er en blanding af selviskhed i dine motiver, som du ikke selv ser så klart. Argumenter drages ud fra verdslig interesse, social position og en forholdsvis agtværdighed har påvirket dig og fik dig til at ikke gøre et grundigt arbejde for Gud og mennesker. Griben efter verdslig standard ødelagde din kristne karakters oprigtighed og renhed; og du frembragte ikke frugterne, som giver anger.

Zakæus erklærede: „Hvis jeg har presset penge af nogen, så giver jeg det firdobbelt tilbage.“ Du kunne i det mindste have gjort noget for at rette dine uretfærdige handlinger for dine medmennesker. Under alle omstændigheder kan det ikke gøre det rigtigt igen, for nogle som du har skadet er gået i deres grave og regnskabet står optegnet imod dig. Det bedste du kan gøre er at bringe et skyldoffer på Herrens alter og han vil antage det og tilgive dig. Men hvor du kan, bør du give de forurettede oprejsning.

Havde de ikke-troende, som du omgik, set din sandhedsforvandlende kraft, ville de have haft et augment for kristenheden, som de ikke kunne bestride. Derved kunne du genspejle et klart, skarpt lys for verden; men i stedet for dette, har du blandet dig med verden

og indsuget dens ånd. Min bror, du må fødes igen. Blot en formel kristendom har ikke den mindste værdi. Den er blottet for frelsende kraft, har ingen reformativ kraft i sig. En religion som er indskrænket til sabbatsdyrkelse udsender ingen lysstråler for andre. Jeg bønfaller dig at nøje ransage dit eget hjerte. Du er stridbar og trættekær og du opdyrker det i stedet for at undertrykke det. Du bør gøre afgjorte forandringer og opelske sagtmødighed, tro, ydmyghed og kærlighed. Din sjæl er i fare; du vil med sikkerhed blive genstand for Satans stærke bedrag, hvis du ikke stopper hvor du er og holder igen på verslighedens og ærgerrighedens strøm. Dit forhold med verden må ændres og en afgjort adskillelse må finde sted. De standpunkter du har indtaget, som hele tiden åbner fristelsens døre for dig, må opgives. Undgå snedighed; sky stridighed. Vær opmærksom på alt, som opmuntrer til disse træk i din karakter, som behøver at blive nedkæmpet og overvundet. [340]

Min bror, du må anstrenge dig stærkt og beslutsomt, ellers vil du aldrig kunne afkaste dig mørkets gerninger. Satan ser på dig som sin egen. Når du lytter til Guds tjeneres vidnesbyrd, som ved sidste lejrmøde, er du dybt overbevist. Men du besvarer ikke Guds Ånds indtryk; og når du blander dig med verdslige, drikker du af deres ånd og føres med af verdslige strømme, har ingen moralstyrke til at modstå dets indflydelse. Du bliver et med den verdenselskende og din ånd er værre end deres, for dit valg er frivilligt. Du holder af menneskers ros og du holder mere af verdslige ejendomme end af Jesus. Kærlighed til penge er blevet indvævet i alle dit livs tråde og har opslugt alt. Ved udryddelse, vil det være som at rive det højre øje ud eller at skære den højre arm af. Men jeg taler til dig, som en der ved det: Hvis du ikke overvinder denne stærke kærlighed for penge, vil det koste din sjæls frelse og så var det bedre for dig om du aldrig var født.

„I kan ikke både tjene Gud og mammon.“ Ligeså meget som du elsker og værner om verdens ånd, vil du have en trodsighed og vil betvivle og finde fejl hos dem, som bringer dig sandhedens budskab. Du vil håne sandheden og blive et falsk vidne, en brødrenes anklager. Talenterne Gud har givet dig, til at udnytte til hans ære, vil aktivt bruges mod hans arbejde og sag. Der er ingen samklang mellem Kristus og Beliar. Du har allerede valgt venskab med verden, derfor er du afgjort på Satans side. Det naturlige hjerte er i fjendskab med [341]

Gud og vil modstå sandhedens klareste vidnesbyrd. De onde vil ikke kunne udholde det lys, der fordømmer deres forkerte handlemåde.

Du har åbnet dit hjerte for tvivl og skeptisme, men du vil aldrig kunne blive en ærlig hedning. Du kan prale af at du ikke tror på bibelen; men du vil altid sværge falsk, for du ved bedre.

Jeg bønfalder dig at arbejde alvorligt for det evige liv. Bryd Satans snare; arbejd imod hans bedrag. Lad dette være dit sjæls sprog: „Der er intet i universet jeg frygter mere end at jeg ikke må kende min opgave, eller at vide at jeg skal undlade at gøre den.“ „Stå op for Jesus“ var en helligs ord på dødslejet. Ja, bror I, stå op for Jesus. Det vil tage alt, for at gøre dette. Du må ændre din position i verden; navn, udmærkelse, embede er for dig en snare, der bringer din sjæl i fare. En beregnende, verdslig visdom søger hele tiden at vende dig bort fra Frelseren. En fræk, trodsig, blasfemisk vantro vil forsøge at knuse hans evangelium ud, ikke kun ud af din egen sjæl, men ud af verden. Men stå op for Jesus. I dine venners og slægtninges nærvær, i alle dine forretningsanliggender, i din omgang med verden, — hvor som helst og overalt, under alle omstændigheder, stå op for Jesus.

Kærlighed mellem brødre

KÆRLIGHED MELLEML BRØDRE

Kære brødre og søstre i ____: Mit sind har været umådelig trængt med hensyn til jeres tilstand. Jeg har ikke kunnet sove og jeg står op klokken tolv for at skrive til J og til jer som en menighed. Jeg ved ikke hvordan J ville have det nu, hvis I havde behandlet ham retfærdigt og kristent, sådant som ethvert Guds barn skal være i sådant et tilfælde. Nogle af jer vil ikke kunne forstå mine ord, for jeres egen handle måde har sat jer der, hvor I ikke har en helliget dømmekraft. I har ladet stærke og hårde følelser imod ham, komme ind i jeres hjerter og har retfærdiggjort jer selv ved at behandle ham med ligegyldighed og endog foragt. I har forklaret at han, med sin vantro og forkerte handle måde, skadede menigheden visse og bragte sjæle i fare og I må ikke have fællesskab med ham. Men vil I, i lyset af Guds store retfærdighedsnorm, kritisk ransage hvert ord og handling hos jer selv, så I kan genkalde og sammenligne disse med Kristi liv? Hvis I har gjort Guds vilje, så vil hans lys og anerkendelse støtte jeres anstrengelser og lykke vil følge jer. Jeg ønsker at medlemmerne i denne før så fremgangsrige menighed, ville hver især begynde at bygge lige over for deres egne huse. Når de ser deres løbebane i dets sande lys, vil de vide at de har gjort en meget stor fejltagelse, ved at lade deres egen kritiske og farisæiske ånd styre deres tunger og udvikle sig selv i den måde de behandler deres brødre på. Denne ukristne hårdhed har udelukket Jesus fra menigheden og har bragt en splid ind. Den har fostret en tilbøjelighed til at dømme og fordømme, et had til dem, som ikke ser tingene, som I ser dem. Selv om jeres brødre siger og gør mange ting, der virkelig skader jer, vil I så skubbe dem til side og sige: „Jeg er helligere end du“?

[342]

„Af deres frugter skal I kende dem.“ Kristus er ikke blevet åbenbaret i jeres opførsel mod nogle, som var nærmere himlens rige end I selv. Herren har åbenbaret jeres fejl mod hans børn, for jer — jeres

[343] manglende barmhjertighed og kærlighed, jeres mål med at styre andre og få dem til at se tingene, som I vil have dem til. Og når lyset kommer til jer, hvad gør I da? Indrømmer I blot at I havde uret, eller bekendte I hjerteligt jeres fejl og ydmyger jeres stolte hjerter for Gud? Kaster I jeres veje til side og antager Guds lære? Går I til dem, I har stødt og såret og siger: „Jeg har uret; jeg har syndet mod jer. Tilgiv mig. Jeg har fejlet; jeg har arbejdet i min egen ånd. Jeg havde en iver, men ikke i mål til kundskab. Det var snarere Jehus ånd, end Kristi sagtmødighed og ydmyghed. Guds ord viser: „Bekend derfor jeres synder for hverandre og bed for hverandre, for at I må blive helbredt.“ Vil I bede for mig at Gud vil tilgive mig, for den sorg og pine jeg har påført jer?“

Hvis I som har deltaget i denne såring og fordømmelse ikke har angret hjerteligt, da vil lys, fred og glæde ikke komme ind i jeres sjæle. Når I er forsigtige, venlige og ømhjertede mod jeres brødre, i samme grad som i har været hårde, utilgivende og hårde, vil I bekende jeres fejl og så vidt muligt give erstatning; og når I har gjort alt fra jeres side, kan I bede Herren om at gøre det som er umuligt for jer — hele de sår I har lavet, tilgive jer og udviske jeres overtrædelse. Når der er så stor ulyst til at bekende en fejl, som lægges åben og tydelig for den fejlende, viser det at de styres mere af deres egen utæmmelige, uhelligede natur end af ånden i Kristi evangelium.

[344] Hvis Gud nogen sinde har talt ved mig, har I det alvorligste arbejde at gøre i nidkær anger, at vise den fejlende det sataniske element i jeres karakter, ikke i blot i kulde og ligegyldighed, men i forsømmelighed og foragt. De er i virkeligheden i mørke og gør ting, der bringer deres sjæle i fare, I burde vise større interesse for dem. Vis dem at I elsker deres sjæle, når I vil være principssande og ikke vige fra det rigtige. Lad dem vide ved jeres ord og handlinger, at I ikke nærer hævngrøen og gengældelsestrang, men at I for deres skyld vil ofre følelser og underkaste selvet. Fremstil Jesus, vort forbillede; vis hans ånd til alle tider og under alle forhold og lad det sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus. Jeres veje har ikke været Guds veje; jeres vilje har ikke været Guds vilje. Kærlighedens dyrebare plante er ikke blevet opdyrket og vædet af nådens dug. Egenkærlighed, selvretfærdighed, selvtilfredshed har udøvet en herskende kraft.

Hvad har Jesus gjort for jer og hvad gør han stadig for os, hver især? Hvad har I, som I ikke har fået? Kristus siger: „Jeg er vintræet, I er grenene.“ „Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort og hver, som bærer frugt, den renses ham, for at den skal bære mere frugt.“ Grenene støtter ikke vintræet, men vintræet støtter og nærer grenene. Menigheden støtter ikke Kristus, men Kristus støtter menigheden, med hans livsvigtige kraft. Det er ikke nok at være en gren, vi skal være frugtbare grene. „Den, som bliver i mig,“ sagde Jesus, „og jeg i ham, han bærer megen frugt.“ Men hvis frugten er den fra tornebusken, er det tydeligt at vi ikke er grene fra det levende vintræ.

[Livet lærer os disciplin. Her i verden vil en kristen møde uheldige indflydelser. Der vil komme anledninger, som prøver tålmodigheden og det er ved at møde disse i den rette ånd, man udvikler de kristelige dyder. Dersom forurettelser og krænkelser bæres med sagthedsmodighed, dersom fornærmende ord mødes med milde svar og udfordrende handlinger med venlighed, er dette et bevis på, at Kristi Ånd bor i hjertet, at saften fra det levende vintræ tilflyder grenene. Her i livet er vi i Kristi skole, hvor vi må lære at være sagthedsmodige og ydmyge af hjertet; og på den endelige regnskabsdag vil vi få at se, at alle de hindringer, vi møder, alle de genvordigheder og fortrædeligheder, som vi kaldes til at bære, udgør praktiske lektioner i anvendelsen af kristenlivets principper. Vel udstået vil de udvikle det Kristusprægede i karakteren og gøre en kristen kendelig fremfor den verdslige.

Der er et højt ideal for os at nå op til, hvis vi ønsker at være Guds børn, ædle, rene og ubesmittede; og beskæring er en nødvendig proces, om vi ønsker at nå dette ideal. Hvordan skulle denne beskæring kunne foregå, hvis der ingen vanskeligheder var at møde, ingen hindringer at overstige, intet, der ville stille krav til vor tålmodighed og udholdenhed? Disse prøvelser er ikke de mindste velsignelser i vor erfaring. Deres hensigt er at styrke os med beslutsomhed til at ville vinde frem. I stedet for at tillade dem at hindre, nedtrykke og ødelægge os skal vi benytte dem som Guds middel til at vinde afgjorte sejre over selvet. [345]

Karakteren vil blive prøvet. Dersom vi virkelig er grene på det levende vintræ, vil Kristus blive åbenbaret i os. I tilfælde af gnidninger og irritation vil vi være tålmodige, venlige, overbærende og

glade. Dag efter dag og år efter år vil vi overvinde selvet og tilegne os ægte heltemod. Dette er vor tildelte opgave; men den kan ikke fuldføres uden stadig hjælp fra Jesus, resolut beslutsomhed, et urokkeligt forsæt, uophørlig årvågenhed og uafladelig bøn. Enhver har en personlig kamp at udkæmpe. Enhver må bane sig sin egen vej gennem strid og nedslående forhold. De, der bøjer af fra striden, går glip af sejrens kraft og glæde. Ingen, selv ikke Gud, kan føre os til himmelen, medmindre vi gør den nødvendige bestræbelse for vort vedkommende. Vi må præge vort liv med skønne træk. Vi må fordrive de utiltalende træk, der gør, at vi ikke ligner Jesus. Medens Gud virker i os at ville og at handle efter sit behag, må vi arbejde i harmoni med ham. Kristi religion forvandler hjertet. Den gør det verdsligt sindede menneske himmelsk sindet. Under dens indflydelse bliver det egoistiske menneske uselvisk, fordi det er Kristi karakter. Dem uærlige og forslagne bliver redelig, således at det bliver naturligt for ham at gøre mod andre, hvad han ville, at andre skulle gøre mod ham. Den ryggesløse forvandles fra urenhed til renhed. Han tilegner sig korrekte vaner; for Kristi evangelium er blevet ham en duft af liv til liv.

[346] Medens nu prøvetiden vedvarer, sømmer det sig ikke for den ene at fælde dom over andre og betragte sig selv som et mønstermenneske. Kristus er vort mønster; efterlign ham og sæt jeres fødder i hans spor. I kan bekende jer til at tro hvert eneste punkt i den nærværende sandhed, men dersom I ikke efterlever disse sandheder, vil det intet gavne jer. Det tilkommer ikke os at dømme andre. Dette er ikke vor gerning; men vi bør elske hinanden og bede for hinanden. Når vi ser nogen fare vild fra sandheden, kan vi græde over ham, ligesom Kristus græd over Jerusalem. Lad os se, hvad vor himmelske Fader i sit ord siger om den fejlende: „Dersom nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtnodig ånd og se du selv til, at ikke også du bliver fristet.“ „Mine brødre! hvis nogen iblandt jer er faret vild fra sandheden og der er en, der omvender ham, så skal I vide, at den, der omvender en synder fra den vildfarelse, han er kommen ud i, frelser hans sjæl fra døden og skjuler en mangfoldighed af synder,“ Hvilket stort missionsarbejde er ikke dette! Hvor meget mere kristeligt er det ikke, end at arme, fejlende mennesker nogen sinde anklager og fordømmer dem, der ikke netop svarer til deres ønske! Lad dem huske, at Jesus kender

enhver især af os og at han har medlidenhed med os i vore skrøbeligheder. Han ved, hvad enhver af hans skabninger behøver og læser den skjulte, tavse sorg i hvert hjerte. Hvis en af de små, for hvem han døde, påføres skade, kræver han den skyldige til ansvar.

Jesus er den gode hyrde. Han har omhu for sine svage, sygelige, omvankende får. Han kender dem alle ved navn. Den smerte, som hvert får og hvert lam i hans hjord lider, rører hans medfølelse hjerte og råbet om hjælp når hans øre. Profeten påpeger en af de største synder hos Israels hyrder med følgende ord: „De svage dyr styrkede I ikke, de syge lægte I ikke, de sårede forbandt I ikke, de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarende opsøgte I ikke, men I styrede dem med hårdhed og grumhed. Derfor spredtes de, eftersom der ingen hyrde var og blev til æde for alle markens vilde dyr; ja, de spredtes. Min hjord flakkede om på alle bjerge og på hver en høj banke og over hele jorden spredtes min hjord og ingen spurgte eller ledte efter dem.“

Jesus har omsorg for enhver, som om der ikke fandtes mere end denne ene på jordens overflade. Som den guddommelige udfolder han en vældig kraft for vor skyld, medens han som vor ældre broder føler med os i alle vore smerter. Himmels Majestæt holdt sig ikke på afstand fra den udartede, syndige menneskehed. Vi har ikke en ypperstepræst, som er så ophøjet, at han ikke kan lægge mærke til os eller have medfølelse med os, men en sådan, som er fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.

[347]

Hvor forskellig er ikke denne ånd fra den følelse af ligegyldighed og ringeagt, som nogle har lagt for dagen over for J og dem, der er blevet påvirket af hans indflydelse! Dersom Guds forvandlende nåde nogen sinde var påkrævet, så er den påkrævet i denne menighed. Ved at dømme og fordømme en broder har de påtaget sig udøvelsen af en gerning, som Gud aldrig lagde i deres hænder. En hjertets hårdhed, en dadlesyg, dømmende ånd, der ville tilintetgøre personlighed og selvstændighed, er blevet indvævet i deres kristelige erfaring og de har mistet Kristi kærlighed i deres hjerter. Skynd jer, brødre og skaf disse ting bort fra jeres sjæle, før der i himmelen bliver udtalt: „Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret og lad den urene blive ved at leve i urenhed og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed og lad den hellige blive ved at leve helligt.“

I vil komme til at møde mange vanskeligheder i kristenlivet i forbindelse med menigheden; men gør ikke alt for ihærdige forsøg på at tildanne jeres brødre. Hvis I ser, at de ikke opfylder kravene i Guds ord, så fordøm dem ikke; gør ikke gengæld, om de irriterer. Bevar din sjæl fra at blive irriteret, om noget bliver sagt, der kunne vække forbitrelse. Du ser mange ting hos andre, der synes at være urigtige og du vil gerne rette på disse fejl. I din egen kraft begynder du at arbejde for en reform, men du gør det ikke på den rette måde. For de fejlende må du arbejde med et hjerte, som er undergivet og mildnet ved Guds Ånd og lade Herren virke gennem dig som redskabet. Vælt din byrde på Jesus. Du føler, at Herren må gribe ind, hvor Satan søger at vinde herredømme over en sjæl; men du må i ydmyghed og sagtmodighed gøre, hvad du kan og lægge det indviklede arbejde og de sammenfiltrede anliggender i Guds hænder. Følg anvisningerne i hans ord og overlad sagens udfald til hans visdom. Læg bekymring til side, når du har gjort alt, hvad du kan gøre for at frelse din broder og udfør stille og roligt andre presserende pligter. Det er ikke længere din sag, men Guds.

Hug ikke i utålmodighed den vanskelige knude over, således at du gør sagen håbløs. Lad Gud udrede de indfiltrede tråde for dig. Han er viis nok til at ordne forviklingerne i vort liv. Han besidder dygtighed og takt. Vi kan ikke altid se hans planer; vi må tålmodigt afvente deres udfoldelse og ikke forstyrre og ødelægge dem. Han vil åbenbare dem for os i sin egen velbehagelige tid. Stræb efter enighed og læg vind på kærlighed og overensstemmelse med Kristus i alle ting. Han er kilden til enighed og styrke; men I har ikke søgt efter kristelig enhed, så I måtte kunne knytte hjerter sammen i kærlighed.

Der er et arbejde for jer at udføre i menigheden og uden for menigheden. „Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt.“ Den frugt, vi bærer, er for verden det eneste bevis på træets art. Dette er beviset på vort discipelforhold. Dersom vore gerninger er af en sådan karakter, at vi som grene på Det levende Vintræ bærer fyldige klaser med dyrebar frugt, åbenbarer vi over for verden Guds eget kendetegn på, at vi er hans sønner og døtre. Vi er levende breve, som kendes og læses af alle mennesker.

Men jeg frygter for, at I vil undlade at udføre den gerning, I må udføre for at kunne indhente, hvad der i fortiden er blevet forsømt og blive levende, frugt bærende grene. Hvis I gør, hvad Gud ønsker, I

skal gøre, vil hans velsignelse komme ind i menigheden. Endnu har I ikke været ydmyge nok til at gøre grundigt arbejde og opfylde Guds Ånds ønske. Man har retfærdiggjort sig selv og behaget sig selv, forsvaret sig selv, hvor der skulle have været ydmygelse, bodfærdighed og omvendelse. I bør fjerne enhver anstødssten og træde „lige spor med jeres fødder, så det, der er lammet, ikke vrides af led.“ Det er ikke for sent at rette på det, som er forkert; men I må ikke mene, at I er raske og ikke har brug for læge, for I behøver hjælp. Når I kommer til Jesus med et sønderbrudt hjerte, vil han hjælpe og velsigne jer, så I vil gå ud i Mesterens gerning med frimodighed og kraft. Det bedste bevis på, at I er i Kristus, er den frugt, I bærer. Dersom I ikke i sandhed er forenede med ham, vil jeres lys og privilegier blive jer til fordømmelse og ødelæggelse.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 95-99]

[349]

Indløse tiden

INDLØSE TIDEN

Kære bror I: Jeg stod op klokken tolv for at skrive til dig, fordi mit sind er bebyrdet. Jeg er bekymret på dine vegne; for jeg ved at vi er nær slutningen af denne jords historie og din livs?optegnelse er ikke sådan, at du vil være tilfreds med at møde den på den store dag, hvor alle mennesker vil få efter deres gerninger.

[Du føler måske, at andre har handlet urigtigt; og jeg ved lige så godt som du, at en kristelig ånd ikke har været lagt for dagen i menigheden. Men vil dette gavne dig i dommen? Vil en begået fejl blive rettet ved at begå en til? Selv om én, to eller tre i menigheden har gjort uret, vil dette ikke udlette eller undskylde din synd. Hvorledes andre end måtte handle, består dit arbejde i at bringe dit eget hjerte i orden. Gud har krav på dig, som ingen omstændigheder bør lede dig til at glemme eller forsømme; for hver sjæl er dyrebar i Guds øjne. *samme s 99*]

Mit hjerte er draget efter dem, som er snublet over vantroens mørke bjerge og jeg ønsker at hjælpe dem. Der er et godt materiale i menigheden i ____; men medlemmerne er ikke blevet forvandlet af Guds Ånd og kommet i en position hvor de kan lade deres lys skinne for verden. Nogle, med deres bedste motiver og med store evner for nyttighed, har, i menighedens trængselstider, i bund og grund ikke den kærlighed og barmhjertighed der boede så rigt i Kristi hjerte. De ser en fejle og i stedet for at hjælpe ham holder de sig selv borte. De er tilbøjelige til at give ubehagelige hentydninger og røre på følsomme pletter, selvom de kunne undgå det. Selvet kommer op og får magten og de gør ondt og oprører forkerte følelser. Uanset hvor rene intentioner de har, vil deres bestræbelser på at gøre godt næsten altid resultere i fiasko, om end i egentlig skade, fordi Kristi ømhed og medfølelse mangler. De vil være meget gode overlæger, men de er nogle stakkels sygehjælpere. De har ikke den taktfølelse som er født i kærlighed. Hvis de havde denne, ville de vide hvad

det rigtige er at sige, de rigtige ord og gøre den rigtige ting, på rette tid og i rette sted. Andre kan ikke have et oprigtigere ønske om at gøre det rigtige, ingen dybere interesse for Guds sag; de kan ikke være sandere og mere loyale, deres forståelse ikke dybere, deres kærlighed ikke varmere; dog har de, på grund af deres venlighed og taktfølelse, langt mere held med at vinde den fejlende tilbage.

[350]

Herren vil være tilfreds med at få sit folk gjort mere hensynsfulde end de er nu, mere barmhjertige og mere hjælpsomme over for hverandre. Når Kristi kærlighed er i hjertet, vil hver enkelt være kærlig opmærksom for andres problemer. Broder vil ikke udnytte broder i forretningsanliggender. En vil ikke forlange overdrevne renter, fordi han ser sin broder i en vanskelig situation, hvor han må have hjælp. Dem som vil udnytte hinandens nød, beviser afgørende at de ikke herskes af principperne i Kristi evangelium. Deres opførsel er nedskrevet i himlens bøger som svig og uærlighed, hvor disse principper hersker, vil Herrens velsignelse ikke komme ind i hjertet. Sådanne personer får mere indtryk fra den store fjende end fra Guds Ånd. Men dem, som tilsidst skal arve det himmelske rige må forvandles af guddommelig nåde. De må være rene i hjerte og liv og have en symmetrisk karakter.

Jeg anser dig, min bror, for at være i stor fare. Dine skatte er samlet på jorden og dit hjerte er over dine rigdomme. Men alle de midler du samler sammen også hvis det var millioner, vil ikke være tilstrækkeligt som løsesum for din sjæl. Forbliv da ikke i forhærdelse og vantro og i dit tilfælde tilintetgøres Guds nådige hensigter; vrist ikke dine ejendommers fordærv eller dine personlige lidelser ud af hans modstræbende hånd.

Hvor mange er der ikke nu, som inden længe fører til sådanne hjemløshedssdomme. De lever dag for dag, uge for uge, år for år, for deres egne selviske interesser. Deres indflydelse og midler, optjent ved gudgiven dygtighed og taktfølelse, bruges på dem selv og deres familier, uden tanke for deres gavmilde Velgører. Intet får lov at flyde tilbage til Giveren. Faktisk kommer de til at betragte livet og dets betroede talenter som deres eget; og hvis de giver Gud den del tilbage som han retmæssigt kræver, tror de at de har sat deres Skaber står i taknemmelighed til dem. Til sidst er hans tålmodighed med disse upålidelige tjenere opbrugt; og han bringer al deres selviske, verdslige planer til øjeblikkelig ophør, viser dem at, sådan som de

[351]

har samlet til deres egen ære, kan han sprede og de er uhjælpelige for at modstå hans magt.

Bror J, jeg henvender mig til dig i dag, som en håbets fange. Men tænker du over at din sol passerede midtpunktet for nogen tid siden og er nu hurtigt på vej ned? Aftnen er kommet. Ser du de forlængende skygger. Du har kun lidt tid tilbage at arbejde i for dig selv, for menneskene og for din Mester. Der er et særligt arbejde at gøre for din egen sjæl, hvis du nogen sinde skal tælles blandt sejrherrene. Hvordan står din livs optegnelse? Er Jesu bønner, for dit bedste, forgæves? Skal han skuffes over dig? Nogle af dine kammerater, som stod side om side med dig, er allerede faldet bort. Evigheden vil afsløre om de var gået fallit i troen og ikke sikrede sig evigt liv, eller om de var rige over for Gud og arvinger til det, der „virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os.“ Vil du ikke tage hensyn til at Guds lange tålmodighed mod dig, forlanger sjæls anger og ydmygelse for ham?

Der er andre vigtige hensyn, udover din egen personlige frelse, som kræver din opmærksomhed. Sent som det er nu, med din sol ved at synke bag bakkerne i vest, har du stadig et stort arbejde at gøre for dine børn, som har ladet verdens kærlighed adskille dem fra Gud. Du har også ladet slægtninge, naboer og venner være ufrelste. Var dit eksempel for dem i overensstemmende med det lys du havde fået; var du ligeså ihærdig med at frelse disse dyrebare sjæle som du var med at samle jordiske rigdomme; havde du brugt dine midler og indflydelse, din visdom og taktfølelse, på at samle disse omstrejfende [352] i Kristi fold — var dette blevet til dit livsværk, ville du have sikret dig en sjælehøst og vil sikre dig en rig løn på Guds dag. Derved ville du have bygget på det sande grundlag med værdifuldt og uforgængeligt materiale; men i stedet for dette har du bygget med træ, hø og stubbe, der fortæres når ethvert menneskes værk skal prøves, af hvilken slags det er.

Dit liv har været en fiasko. Du har været en anstødssten for syndere. De har sagt om dig: „Hvis den mands religion faktisk er oprigtig, hvorfor er han så ivrig efter denne verden? Hvorfor viser han ikke Kristi ånd i sin egen opførsel?“ Skynd dig, min bror, for det er for sent for evigt, med at fjerne denne anstødssten fra syndernes vej. Kan du se med tilfredshed på dit liv eller på den indflydelse du har udvist? Vil du tænke over dine veje nu? Vil du nu gøre

anstrengelser for at komme i rigtigt forhold med Gud? Jeg tror ikke at dit hjerte er uimodtageligt og jeg ved at Guds elskende venlighed og ømme barmhjertighed er utrolig. Du har en lille prøvetid; vil du udnytte den nu, så længe Jesus henviser til sit blod for Faderen? Han har nådigst sparet dit liv; men det har været ligesom det golde figentræ, hvorpå der år efter år ikke viste sig frugter, intet andet end blade. Hvor længe vil du fortsætte med at skuffe Mesteren? Vil du tvinge ham til at sige: „Lad ingen frugter vokse herpå for fremtiden,“ eller „skær det ned; hvorfor tager det af jorden“? Oh, vent ikke på at Herren skal sætte sin hånd imod dig og sprede den ejendom som du har samlet. Husk på at al din rigdom ikke vil give dig et øjeblik glad forvisning og fred på dit dødsleje.

Jeg tilskynder dig indstændigt at det er nødvendigt at levere tilbage til Herren straks. Jeg beder dig at skuffe fjenden. Bryd hans grusomme magt af dig. Søg i resten af dit liv, at lave en helt anderledes optegnelse i himlen, en som du ikke vil skamme dig ved når bøgerne skal åbnes for dig og Dommeren skal afsige dom over dem, som har forsømt denne store frelse. [353]

Paulus formaner sine brødre i Efesus til at indløse tiden, fordi dagene er onde. Denne formaning kan lige bruges på dig. I en forstand er det umuligt at indløse tiden; for det som er forbi, er forbi for evigt. Men du kaldes til at forny dig, at være nidkær i gode gerninger i samme grad som du har været pligtsforsømmende. Ven helt om. Fordobbel din flid for at gøre dit kald og udvælgelse sikker. Hold Guds bud og lev og lad loven være din øjsten. Udnyt hvert øjeblik til det yderste på at arbejde for din egen evige interesse og for de sjæles frelse omkring dig. Derved kan du både frelse dig selv og dem som er mere eller mindre styret af dit eksempel. Dette er motiverne som burde overvejes på tilbørlig måde.

Vågn op! vågn op! Du har et arbejde at gøre og din sol haster til sin nedgang. Dine kræfter svækkes; men alt hvad der er af dig, den mindste af dine evner, tilhører Gud og bør bruges alvorligt og uegennyttigt på hans tjeneste. Arbejd medens solen stadig er på himlene; for „natten kommer, hvor ingen kan arbejde.“

Kom, min bror, kom just som du er, syndig og besmittet. Læg din skyldsbyrde på Jesus og kræve i tro hans fortjenester. Kom nu, så længe der er barmhjertighed; kom med bekendelse, kom med sjælsbrøde og Gud vil tilgive overmådigt. Vov ikke at spille endnu

en anledning. Lyt til barmhjertighedens stemme, som nu beder dig stå op fra døden, så Kristus kan give dig lys. Ethvert øjeblik syntes nu at knytte sig selv direkte med den usynelige verdens skæbner. Lad da ikke din stolthed og vantro få dig til at gå endnu længere med at forkaste den givne barmhjertighed. Hvis du gør det, vil du til sidst efterlades til jammer: „Høsten er forbi, sommeren er til ende og vi er ikke frelste.“

[354] Vent i dyb ydmyghed for Gud. Vedtag at være Herrens, fra denne stund, gør hele din pligt, stol ubetinget på den store forsoning. Gør dette og du vil ikke have noget at frygte. Resten af din livsrejse vil være rolig og lykkelig og du vil sikre dig at livet skal fortsætte, så længe som Gud lever.

Jeg har skrevet det fordi jeg føler mig tilskyndet til det af Guds Ånd og fordi jeg har en dyb interesse for dig. Lad ikke dine følelser et øjeblik oprøre imod mig; for jeg er blevet påvirket af kærlighed for din sjæl. Vi har nydt mange dyrebare stunder i gudsdyrkelse, når vi gjorde vore hjerter glade ved Guds liflige velsignelse. Er disse stunder forbi for evigt? Vi mødes måske aldrig igen i dette liv, men skal vi ikke mødes når de løskøbte samles omkring den store hvide trone?

Produktion af vin og cider

PRODUKTION AF VIN OG CIDER

Kære brødre og søstre fra menigheden i ____: Jeg er blevet vist at I som en menighed ikke vokser i nåden og i sandhedskundskab. Der er ikke den indvielse til Gud, den helligelse til hans tjeneste og det uegennyttige arbejde for at opbygge hans sag, som ville gøre jer til en fremgangsrig og sund menighed. I er ikke hinanden underdanige. Der er for mange blandt jer, som holder på deres egne idéer og gennemfører deres egne selviske planer og nogle med fremtrædende opgaver i menigheden, er blandt dem.

Bror K har ikke sine øjne rettet mod Guds herlighed; han ser ikke tingene fra et rigtigt standpunkt. Han har givet agt på Satans anslag og taget hans uhelligede bedømmelse med på råd og han griber ethvert ord der kan retfærdiggøres i hans forkerte handlemåde. Han er selvbedraget; han ser ikke at han udelukker sig selv Guds Ånd. Da han gik ind på den sti, kendte han ikke dens farer, så heller ikke hvor den førte ham hen. Alle som vandrer på denne samme vej, vil gøre godt ved at straks vende deres fødder ind på den sikre sti.

[Vor tid er præget af mangel på mådehold. At imødekomme cidernydernes begær er en fornærmelse mod Gud. Sammen med andre har du gjort dig skyld i dette. Du har ikke fulgt lyset. Hvis du havde vandret i lyset, havde du hverken villet eller kunnet gøre det du har gjort. Alle som på nogen måde har taget del i sådant, vil komme ind under Guds fordømmelse, med mindre de gør en fuldstændig forandring i deres handlemåde. Du må vise større alvor og straks tage fat på den vigtige gerning at frigøre sindet fra alt som er forkastelig. *Råd og vink* side 351]

[355]

Nogle af jer i ____ blev fantastisk ivrige med at anklage rød?bånds klubber. I sig selv var det rigtig at ville fordømme det onde i disse selskaber, der gjorde i ret; men da det blev til at det i det hele taget var en forbrydelse at tale godt om dem, eller vise dem den mindste gode vilje, gik I til yderligheder. I bør være konsekvente i alt. I har

næret et had, netop over navnet „rød?bånds klub“ som ikke smager af Kristi Ånd og jeres bitterhed har ikke hjulpet jer eller nogen andre.

I har taget vidnesbyrdene, som sagde at det var til skade for vore folk åndelige interesser at gå ind i afholdsforeninger, og fordrejet vidnesbyrdene og har brugt dem til at undertrykke og bebyrde sjæle. Behandles det lys I har fået på den måde, bringes mit arbejde i vanry. Det var slet ikke nødvendigt at gøre dette og nogle af jer har en opgave i at rette op på sagen. I ville lave en jernseng for andre; hvis den er for lille, må den gøres længere; hvis den er for lang; må de skære den af. „Døm ikke, for at I ikke skal dømmes.“

[356] [Efter at du så afgjort og bestemt havde afslået at tage aktiv del i afholdsarbejdet, kunne du fremdeles have haft en god indflydelse over andre, om du havde levet i overensstemmelse med den tro som du bekender dig til. Men siden du begyndte at producere æblevin, har du skadet din anseelse og din indflydelse meget. Og det som er endda værre, er at du har bragt skam over sandheden og du har skadet din egen sjæl. Du har bygget en mur mellem dig selv og afholdsarbejdet. Din handlemåde har ledet de vantro til at tvivle på dine principper. Du har ikke lagt rette stier for dine fødder og de lamme og halte snubler over dig til deres egen fordærvelse.

I lyset af Guds lov kan jeg ikke se at kristne med god samvittighed kan dyrke humle og lagre vin og cider som skal sælges på markedet. Disse produkter kan bruges på en fornuftig måde og blive til velsignelse. Men de kan også bruges på en forkert måde og blive til en stor fristelse og en forbandelse for andre. Cider og vin kan hermetiseres i ugæret tilstand og holde sig frisk i lang tid. Hvis cider og vin bliver brugt i frisk og ugæret tilstand, vil de ikke forstyrre fornuften *samme*] Men dem som laver æbler til cider til markedet, er ikke så påpasselige med frugterne og mange tilfælde udpresses saft fra rådne æbler. Dem som ikke kunne tænke sig at bruge forgiftede rådne æbler, vil på en eller anden måde drikke cidern alligevel og kalde den for en nydelse; men mikroskopet vil afsløre at denne behagelige drik ofte ikke egner sig til menneskemaven og endog når den er friskpresset. Hvis den er kogt og urenhederne omhyggeligt er fjernet, er den ikke så forkastelig.

Jeg har ofte hørt folk sige! Oh! det er kun sød cider; den er fuldstændig harmløs og endog sund.“ Adskillige liter, måske større flasker, tages med hjem. På nogle få dage er den sød; derefter begyn-

der gæringen. Den skarpe smag gør den meget mere smagelig for mange ganer og den søde vin eller ciders elsker vil nødig indrømme at hans yndlingsdrik altid bliver hård eller sur. [Det er muligt at blive beruset af vin og cider som af andre, stærkere drikke. Det er de såkaldte alkoholsvage drikkevarer som skaber den værste form for drukkenskab. Under indflydelsen af disse mildere rusdrikke bliver lidenskaberne unaturlige og karakterforandringen mærkes tydeligere end ved brugen af andre slags rusdrikke. Nogle få glas vin eller cider vækker drangen til stærkere drikke. På denne måde bliver grundvoldden lagt til afhængighed af alkohol. For manges vedkommende er det absolut ikke tilrådelig at have hverken vin eller cider i huset. De har måske arvet en vis svaghed for stimulanser og Satan forsøger stadig at friste dem til at prøve alkoholens virkninger. Og hvis de så giver efter for fristelsen, bliver det vanskelig for dem at kunne sige nej. Trangen kræver at blive tilfredsstillet og de føjer den til sin egen fordærvelse. Hjernen bliver sløvet og omtåget. Det er ikke længere fornuften som råder og lysten får frie tøjler. Udskejelser, usædelighed og alle slags laster er ofte en direkte følge af at nyde vin og gærdet cider. En kristen som er glad for stimulanser og vender sig til at bruge dem, vokser aldrig i nåden. Han fortsætter at være sanselig og upåvirket af det som er ædelt og godt. De dyriske lidenskaber hersker over sindets højere egenskaber. Dyd og renhed bliver forsømt. *samme* s 351-352]

[357]

[Mådeholdsdrikkeriet er den skole, hvor man bliver uddannet til en drankers karriere. Så forsigtigt lokker Satan ham bort fra afholdenhedens fæstning, så lumsk virker vin og cider på smagen, at han uden selv at mærke det følger den slagne vej til drukkenskab. Lysten til stimulanser opelskes, der kommer forstyrrelse i nervesystemet, Satan holder sindet i en feberagtig uro og det stakkels offer, som mener sig fuldkommen garderet, bliver bare ved, indtil alle hæmninger er brudt ned og ethvert princip kastet over bord. De bedste beslutninger bliver undergravet og interessen for det evige er for svag til at holde den fordærvede appetit under fornuftens kontrol. *Helse og livsstil* side 273]

[Nogle af dem som stadig drikker vin og cider, er sjælden synlig beruset, men de er alligevel stadig påvirket af stimulansen. De er i en feberlignende tilstand, selv om de ikke er direkte beruset. men de er i en tilstand som er lige så farlig som beruselse. Sindets

ædlere følelser og evner er blevet fordærvet af alkoholen. De som vender sig til at drikke sur cider, har let ved at få forskellige plager som vattersot, forstyrrelser i leveren, dårlige nerver og blodstigning til hovedet. Mange pådrager sig kroniske sygdomme som en følge af vanemæssig misbrug af alkoholsvage drikkevarer. Nogen dør af tuberkulose eller af hjerneblødning, eller får kronisk mavesår. Alle livsvigtige funktioner bliver hæmmet eller svækket i sin virksomhed. Lægerne kan fortælle disse vanedrankere at de lider af alvorlige leversygdomme. Men hvis de vil slå spunstenene ud af ciderbeholderne og aldrig fylde dem igen og aldrig drikke cider mere, vil livets kræfter samle sig igen og de vil blive friske.

[358] Cider vækker tørsten efter stærkere drikke. På grund af langvarig mishandling mister maven sin naturlige kraft. Slimhinderne bliver irriteret og den må have en stærkere stimulans for at kunne gøre sin gerning.] Engang da min mand og jeg rejste, var vi nød til at vente nogle timer på toget. Da vi var på jernbanestationen, kom en hjemmavant opsvulmet landmand, rød i hovedet, ind på restauranten og spurgte med en høj, rå stemme: „Har I en førsteklasses brændevin?“ Han fik et bekræftende svar og tømte et krus glas. „Har I pebersovs?“ „Ja,“ var svaret. „Godt, læg to store skefulde i.“ Dernæst tog han yderlige to skefulde alkohol til og sluttede med at bede om „en god omgang sort peber.“ Manden som tilberedte det spurgte: „Hvad vil du gøre med en sådan blanding?“ Han svarede: „Jeg gætter på at det vil holde,“ og satte det fyldte glas for sine læber, drak hele denne brændende blanding. Denne mand havde brugt stimulanserne, indtil han havde formindsket mavens følsomme lag. [*Råd og vink* side 352-353]

Mange vil, når de læser dette, le af den farlige advarsel. De vil sige: „Den lille vin eller cider som jeg bruger, vil sikkert ikke skade mig.“ Satan har markeret sit bytte; han fører dem skridt for skridt og de kan ikke mærke det, før vanens og appetittens lænker er for stærke til at blive brudt. [Overalt kan vi se den forfærdelige magt som de stærke drikke har over menneskene. Vi kan se personer i alle samfundslag og arbejde, mænd i høje embeder og ansvarsfulde stillinger, berømte mænd og store begavelser, mennesker med ædle følelser og stærke nerver, med intelligens og sund fornuft, som ofrer alt bare for at føje appetitten. Og disse værdifulde og dygtige mennesker kan under alkoholens magt blive reduceret til dyrenes niveau.

I mange tilfælde begyndte de på deres vej nedover ved at drikke vin og cider. *samme*]

[Det bedrøver mig, når intelligente mennesker, som bekender sig til at være kristne, påstår, at der ikke er noget forkert ved at fremstille vin og cider til salg, fordi det ikke virker berusende, så længe det er ugæret. Jeg ved, at der er en anden side ved sagen, som de ikke vil se, fordi selvskheden har lukket deres øjne for de tragiske følger af at bruge disse stimulanser. Jeg forstår ikke, hvordan vore brødre kan holde sig fra det onde i enhver skikkelse og engagere sig så stærkt i at dyrke humle, når de ved, hvad den skal bruges til. De, der er medvirkende til at fremstille disse drikkevarer, som vækker og udvikler lysten til kraftigere stimulanser, vil få løn efter deres gerninger. De overtræder Guds lov og vil blive straffet for de synder, de begår og for dem, de har påvirket andre til at begå ved at udsætte dem for fristelser.

[359]

Alle, som bekender sig til at tro på sandheden for vor tid og går ind for en reform, bør handle i overensstemmelse med deres tro. Hvis en broder, der har sit navn stående i menigheden protokol, giver sig af med at fremstille vin eller cider til salg, så bør der tales alvorligt med denne broder og hvis han da fortsætter sin praksis, bør han sættes under menighedstugt. De, der ikke vil lade sig overtale til at holde op, er ikke værdige til at have en plads eller et navn blandt Guds folk. Vi skal være Kristi efterfølgere og sætte hele vor indflydelse ind på at modarbejde alt ondt. Hvordan vil vi mon føle det, hvis vi den dag, Gud udgyder sine straffedomme, skulle møde mennesker, som er blevet drankere på grund af vor indflydelse? Vi lever på den modbilledlige forsoningsdag og vor sag kommer snart for hos Gud. Hvordan skal vi kunne klare vor sag i den himmelske ret, hvis vores handlemåde har tilskyndet til brug af stimulanser, som ødelægger forstanden og virker nedbrydende på moralen, renheden og kærligheden til Gud?“ *Helse og livsstil* side 98-99]

Den lovkyndige spurgte Kristus: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?“ Da sagde han til ham: „Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?“ Han svarede og sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind og din næste som dig selv.“ Han sagde til ham: „Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.“ Evigt liv er den belønning, der er på spil og Kristus fortæller hvordan

vi kan opnå det. Han henviser os til det skrevne ord: „Hvordan læser du?“ Der vises vejen; vi skal elske Gud højest og vor næste som os selv. Men hvis vi elsker vor næste som os selv, skal vi ikke smide hvad som helst på markedet, der vil være en snare for ham.

[360] At elske Gud og mennesker er den kristnes fulde pligt. Kærlighedens lov står skrevet på sjælens tavler, Guds Ånd bor i ham og hans karakter viser sig i gode gerninger. Jesus blev fattig, så vi, gennem hans fattigdom, kunne blive gjort rige. Hvilke ofre er vi villig til at gøre for hans skyld? Har vi hans kærlighed gemt i vore hjerter? Elsker vi vor næste, som Kristus elskede os? Hvis vi har denne kærlighed for sjæle, vil det få os til at passe omhyggeligt på at vi ikke, ved vore ord, handlinger og indflydelse på enhver måde, udsætter dem for fristelse, som kun har lidt moralsk styrke. Vi skal ikke kritisere den svage og lidende, som farisæerne hele tiden gør, men vi skal sørge for at fjerne enhver anstødssten fra vor broders sti, så den halte ikke vendes bort fra vejen.

[Som et folk bekender vi os til at forfægte reformer, at være lysbærere i verden, at være vægtere for Gud, at bevogte hver adgang, hvor Satan kunne komme ind med sine fristelser for at fordærve appetitten. Vort eksempel og vor indflydelse bør være en kraft til fordel for reform. Vi må afstå fra enhver vane, der vil sløve samvittigheden eller lede til fristelse. Vi må ikke åbne nogen dør, der vil give Satan adgang til sindet hos et eneste menneske, som er skabt i Guds billede. Hvis alle ville være årvågne og trofaste til at bevogte de små åbninger, der opstår ved en mådeholden brug af den såkaldte uskadelige vin og cider, ville hovedlandevejen til drukkenskab være spærret. Hvad der kræves på ethvert sted, er et fast forsæt og en vilje til ikke at tage, ikke smage og ikke røre; da vil afholdsreformen blive stærk, varig og grundig. *Vejl f menigh* bd. 1 side 351]

Kærlighed til penge vil få mennesker til at bryde samvittigheden. Måske kan der bringes rigtig mange penge til Herrens Skatkammer, men han vil ikke acceptere et sådant offer; det er en forhånelse mod ham. Det blev opnået ved at overtræde hans lov, som kræver at et menneske elsker sin næste som sig selv. Det er ingen undskyldning for overtræderen at sige, at hvis han ikke havde lavet vin eller cider, ville nogle andre have gjort det og hans næste kunne være blevet en drukkenbolt på nøjagtig samme måde. Fordi nogle vil sætte flasken for deres næstes læber, vil kristne ikke vove at plette deres klæder

med sjæles blod, påtage sig den forbandelse der er erklæret over disse, som lægger denne fristelse i vejen for fejlende mennesker? Jesus kalder på sine efterfølgere til at stå under hans banner og hjælpe til med at ødelægge djævelens gerninger. [361]

[Verdens Forløser som viste nøjagtig hvordan samfundsforholdene skulle blive i de sidste dage, sagde at frådseri og drukkenskab ville blive de mest almindelige synder i denne tid. Han sagde at sådan som det var i Noas dage, skal det også blive i tiden før Menneskesønnen kommer igen. „De åd og drak, tog til ægte og gav til ægte lige til den dag, da Noa gik ind i arken og de ænsede intet, før syndfloden kom og rev dem alle bort.“ Ja, sådan skal også forholdene være i de sidste dage. De som tror på Jesu ord og advarsler, vil vise den største forsigtighed for ikke at komme ind under fordømmelsen. *Råd og vink* side 353?354]

[Brødre, lad os se på dette spørgsmål i lyset af Guds ord. Vi må sætte vort eksempel og vor indflydelse helt på afholdsreformens side. Æbler og druer er Guds gaver. De er fortræffelige som sunde og gode næringsmidler. Men de kan også misbruges. Gud har allerede sendt sygdomme både på druerne og æblerne på grund af menneskenes syndige misbrug af dem. Men vi står over for verden som reformatorer. Vi må ikke give de vantro den mindste anledning til at dadle vor tro. Jesus sagde: „I er verdens salt!“ „I er verdens lys!“ Lad os vise, at vort hjerte og vor samvittighed er under den guddommelige nådes forvandlende indflydelse. Vi må vise, at vort liv er ledet af de hellige principper i Guds lov og at vi følger dem, selv om de kræver, at vi skal give afkald på timelige fordele. *Helse og livsstil* side 100]

Ægteskab med ikke-troende

ÆGTESKAB MED ikke-troende

[362] [Kære søster L. Jeg har hørt om dit påtænkte ægteskab med en, som ikke er forenet med dig i dem kristne tro og jeg frygter for, at du ikke omhyggeligt har overvejet denne vigtige sag. Inden du tager et skridt, der vil øve indflydelse på hele dit liv i fremtiden, beder jeg dig indstændigt om at skænke emnet omhyggelig overvejelse under megen bøn. Vil dette nye forhold vise sig at være en kilde til sand lykke? Vil det blive dig en hjælp i kristenlivet? Vil det behage Gud? Vil dit eksempel være en tryk vejleder for andre at følge?

Enhver kvinde bør, inden hun indgår ægteskab, spørge, om den, hun er i begreb med at knytte sin skæbne til, er værdig. Hvordan har hans tidligere liv været? Lever han et rent liv? Er den kærlighed, han giver udtryk for, af en ædel, ophøjet art, eller er den blot en følelsesmæssig ømhed? Besidder han karaktertræk, der vil gøre hende lykkelig? Kan hun finde sand fred og glæde i hans hengivenhed? Vil hun få lov til at beholde sin personlighed, eller må hendes mening og samvittighed bøjes ind under hendes mands kontrol? Som en Kristi discipel er hun ikke sin egen; hun er dyrt købt. Kan hun hævde Frelserens krav som det højeste? Vil legeme og sjæl, tanker og forsætter bevares rene og hellige? Disse spørgsmål er af vital betydning for enhver kvinde, der indtræder i ægteskabsforholdet.

Der er behov for kristendom i hjemmet. Kun denne kan forebygge de alvorlige onder, som så tit forbitrer det ægteskabelige liv. Kun hvor Kristus hersker, kan der være dyb, sand, uegennyttig kærlighed. Da vil sjæl blive knyttet til sjæl og begges liv vil smelte sammen i harmoni. Engle fra Gud vil være gæster i hjemmet og deres hellige nærværelse vil gøre brudekammeret helligt. Nedværdigende sanselighed vil være bandlyst. Tankerne vil være vendte opad til Gud; op til ham vil hjertets hengivenhed være rettet.

Hjertet længes efter menneskelig kærlighed; men denne kærlighed er ikke stærk nok eller ren nok eller dyrebar nok til at erstatte

Jesu kærlighed. Kun i sin frelser kan hustruen finde visdom, styrke og nåde til at møde livets bekymringer, ansvar og sorger. Hun bør gøre ham til sin styrke og vejleder. Lad en kvinde overgive sig til Kristus, inden hun giver sig til nogen jordisk ven og ikke indtræde i noget forhold, som vil komme i konflikt med dette. De, der ønsker at finde sand lykke, må have himmelens velsignelse over alt, hvad de besidder og over alt, hvad de gør. Det er ulydighed mod Gud, der fylder så mange hjerter og hjem med elendighed. Min søster, medmindre du ønsker et hjem, hvor skyggerne aldrig løftes, forén dig så ikke med en, der er Guds fjende.

[363]

Som en, der venter at møde disse ord i dommen, beder jeg dig indstændigt om at overveje det skridt, du agter at tage. Spørg dig selv: „Vil ikke en vantro mand lede mine tanker bort fra Jesus? Han elsker vellyst mere, end han elsker Gud; vil han ikke lede mig til at synes om de ting, han synes om?“ Vejen til evigt liv er stejl og knudret. Påtag dig ingen ekstra byrder, som vil hæmme din fremgang. Du har for lidt åndelig styrke og du behøver hjælp i stedet for hindringer.

Herren bød Israel fordem ikke at blande sig i ægteskab med de omboende afguderiske folkeslag. „Du må ikke besvogre dig med dem, du må hverken give en af deres sønner din datter eller tage en af deres døtre til din søn.“ Grunden til dette påpeges: „Thi så vil de få din søn til at falde fra Herren, så han dyrker andre guder og Herrens vrede vil blusse op imod eder og han vil udrydde dig i hast.“ „Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden.“ „Så skal du vide, at Herren din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde slægtled holder fast ved sin pagt og sin miskundhed mod dem, der elsker ham og holder hans bud, men bringer gengældelse over den, der hader ham, så han udrydder ham og ikke tøver over for den, der hader ham, men bringer gengældelse over ham.“

Også i det nye testamente er der lignende forbud angående troendes ægteskab med ugudelige. I sit første brev til korinterne udtaler apostelen Paulus: „En hustru er bunden, så længe hendes mand lever; men sover hendes mand hen, så kan hun gifte sig, med hvem hun vil, blot det sker i Herren.“ Og i sit andet brev skriver han: „Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? Hvordan kan Kristus stemme overens med Belial? eller

[364]

hvordan kan den troende have lod og del med den vantro? hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: „Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud og de skal være mit folk.“ Derfor: „Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren og rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.“

Min søster, vover du at sætte dig ud over disse tydelige og bestemte påbud? Hvorledes kan du som et Guds barn, en undersåt i Kristi rige, købt med hans blod, forene dig med en, der ikke anerkender hans krav og ikke beherskes af hans Ånd. De befalinger, jeg har anført, er ikke menneskeord, men Guds ord. Selv om den ledsager, du har valgt, i alle andre henseender var værdig (hvad han ikke er), har han dog ikke antaget sandheden for denne tid; han er en ikke-troende og Herren forbyder dig at forene dig med ham. Du kan ikke uden fare for din sjæl lade dette guddommelige pålæg uanset.

Jeg ønsker at advare dig mod faren, inden det er for sent. Du hører på smigrende, behagelige ord og ledes til at tro, at alt skal blive godt; men du kender ikke de bevæggrunde, der fremkalder disse smukke talemåder. Du ser ikke dybderne i den ondskab, der er skjult i hjertet. Du kan ikke skue ind bag scenen og opdage de snarer, Satan lægger for din sjæl. Han ønsker at lede dig til at følge en sådan vej, at han let kan opnå adgang til at rette sin fristelses pile imod dig. Giv ham ikke den mindste anledning. Medens Gud påvirker sine tjeneres sind, arbejder Satan gennem ulydighedens børn. Der er intet samkvem mellem Kristus og Belial. De to kan ikke stemme overens.

[365] Ved at forene dig med en ikketroende stiller du dig på Satans grund. Du bedrøver Guds Ånd og forspilder hans beskyttelse. Har du råd til at stille dig over for en så frygtelig overmagt imod dig i kampen for det evige liv?

Du vil måske sige: „Jeg har givet mit løfte og skal jeg nu tilbagekalde det?“ Mit svar er: Har du givet et løfte i strid med skriften, så tilbagekald det endelig uden tøven og omvend dig i ydmyghed for Gud fra den forblindelse, der fik dig til at gøre et så ubesindigt løfte. Det er langt bedre at tilbagekalde et sådant løfte i Guds frygt end at holde det og derved vanære din Skaber.

Husk, at du har en himmel at vinde, en åben sti til fortabelse at undfly. Gud mener, hvad han siger. Da han forbød vore stamforældre

at spise frugten af kundskabens træ, åbnede deres ulydighed sluserne for ulykke over hele verden. Hvis vi vandrer i strid med Gud, vil han vandre i strid med os. Det eneste trygge for os at gøre er at vise lydighed mod alle hans krav, hvad det end måtte koste. De er alle grundfæstede i uendelig kærlighed og visdom.

Den stærke verdslighedens ånd, som nu er til stede, tilbøjeligheden til ikke at anerkende noget højere krav end selvtilfredsstillelsens fordringer, udgør et af tegnene på de sidste dage. „Som det gik til i Noas dage,“ sagde Kristus, „sådan skal det også gå i Menneskesønnens dage! De spiste, drak, tog til ægte, blev bortgiftet lige til den dag, da Noa gik ind i arken og syndfloden kom og ødelagde dem alle.“ Menneskene i vor tid tager til ægte og gives til ægte med den samme hensynsløse ringeagt for Guds krav, som viste sig i Noas dage. Der råder i den kristne verden en forbavsende, foruroligende ligegyldighed for Guds ords lære vedrørende kristnes ægteskab med vantro. Mange, der bekender sig til at elske og frygte Gud, følger tilbøjeligheden i deres eget sind hellere end at lade sig råde af Den evige Visdom. I en sag, der har livsvigtig betydning for begge parter lykkelige og velvære både i denne verden og i den tilkommende, lades fornuft, skøn og gudsfrygt ude af betragtning og blind indskydelse og hårdnakket forsæt får lov at råde. Både mænd og kvinder, som ellers er fornuftige og samvittighedsfulde, vil ikke høre på råd; de er døde for venners og slægtnings og Guds tjeneres formaninger og bønner. En advarsel eller en opfordring til forsigtighed bliver opfattet som tåbelig indblanding og den ven, der er trofast nok til at gøre en indvending, bliver behandlet som en fjende. Alt dette er efter Satans ønske. Han spinder sin fortryllelse omkring sjælen, som bliver forhekset, bedåret. Fornuften lader selvbeherskelsens tøjler falde på lystens hals og vanhellig lidenskab får magten, indtil ofret for sent vågner op til et liv i elendighed og trældom. Dette er ikke et billede tegnet af fantasien, men en påvisning af kendsgerninger. Gud giver ikke sit bifald til forbindelser, som han udtrykkelig har forbudt. Jeg har i årevis modtaget breve fra forskellige, som har indgået ulykkelige ægteskaber og de oprørende forhold, der er blevet åbenbaret for mig, er nok til at gøre én syg om hjertet. Det er ingen let sag at afgøre, hvilket råd man kan give disse ulykkelige mennesker, eller hvordan deres tunge lod kan lettes; men deres triste erfaring bør være en advarsel for andre.

[366]

I denne tid, da begivenhederne i jordens historie snart skal afsluttes og vi er i færd med at skulle indtræde i en trængselstid, som aldrig har haft sin mage, gælder det, at jo færre ægteskaber der indgås, desto bedre vil det være for alle, både mænd og kvinder. Medens Satan virker med al uretfærdigheds forførelse over for dem, der fortabes, bør fremfor alt de kristne tage sig i agt for at forene sig med vantro mennesker. Gud har talt. Alle, der frygter ham, vil rette sig efter hans vise pålæg. Vore følelser og tilskyndelser og vor hengivenhed må være vendt mod himmelen, ikke mod jorden, ikke flyde i sanselige tankers og nydelsers simple, lave spor. Nu er tiden, da enhver sjæl bør stå som for den hjerteransagende Guds åsyn.

[367] Min kære søster, som en Jesu discipel bør du spørge, hvad indflydelsen vil blive af det skridt, du er i færd med at tage, ikke blot på dig selv, men på andre. Kristi efterfølgere skal være deres mesters medarbejdere; de må være „ulastelige og uden svig, Guds dadelfrie børn midt i en vanartet og forvildet slægt, hvor I skinner som himmellys i verden,“ siger Paulus. Vi skal tage imod de klare stråler fra Retfærdighedens Sol og ved vore gode gerninger lade dem skinne for andre med et klart og fast lys, aldrig ustadige, aldrig fordunklede. Vi kan ikke være visse på, at vi ej skader dem, der er omkring os, medmindre vi øver en afgjort indflydelse for at lede dem fremad mod himmelen.

„I er mine vidner,“ sagde Jesus og ved enhver handling i vort liv bør vi spørge: Hvilken virkning vil vor handlemåde have på Genløserens riges interesser? Hvis du i sandhed er en Kristi discipel, vil du vælge at vandre i hans fodspor, hvor smertefuldt dette end måtte være for dine naturlige følelser. Paulus sagde: „Det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet for mig og jeg for verden.“

Søster L, du trænger til at sidde ved Jesu fødder og lære af ham, ligesom Maria gjorde fordem. Gud kræver af dig en fuldstændig overgivelse af din vilje, dine planer og forsætter. Jesus er din leder; ham må du se hen til, ham må du forlade dig på og du må ikke tillade noget at afholde dig fra det liv i hengivenhed, som du skylder Gud. Dit borgersamfund må være i himmelen, hvorfra du venter Frelseren. Din gudsfrygt nå være af en sådan art, at den mærkes af alle inden for din indflydelses område. Gud kræver, at du i enhver handling i livet skyr det onde i enhver skikkelse. Gør du det? Du står under

den højeste forpligtelse til ikke at svække din tro eller gå på akkord med den ved at forene dig med Herrens fjender. Hvis du fristes til at sætte dig ud over, hvad han pålægger os i sit ord, fordi andre har gjort det, så husk på, at dit eksempel også vil øve en indflydelse. Andre vil gøre, som du gør og således vil det onde brede videre ud. Fordi du bekender dig til at være et Guds barn, vil en afvigelse for dit vedkommende have umådelig skade til følge for dem, der ser hen til dig efter vejledning.

Sjæles frelse vil være det stadige formål for deres vedkommende, der bliver i Kristus. Men hvad har du gjort for at forkynde hans pris, der kaldte dig ud af mørket? „Vågn op, du som sover og stå op fra de døde og Kristus skal lyse for dig!“ Afryst denne skæbnesvangre fortryllelse, der sløver dine sanser og lammer sjælens kræfter!

[368]

De allerstærkeste opmuntringer til troskab fremholdes for os, de højeste bevæggrunde, den herligste belønning. De kristne skal være Kristi repræsentanter, Guds sønner og døtre. De er hans ædelstene, hans særskilte klenodie. Om alle, der forbliver tro, udtaler ham: „De skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil.“ De, der når frem til den evige lyksaligheds porte, vil ikke anse nogen opofrelse, de har gjort, for at være for stor.

Måtte Gud hjælpe dig til at bestå prøven og bevare din retskaffenhed Klyng dig i tro til Jesus, Skuf ikke din Genløser. *Vejl fmenigh* bd. 2 side 100?105]

St. Helena, Californien, den 13.feb, 1885

Bymissionernes underhold

BYMISSIONERNES UNDERHOLD

Kære bror M: For nogle få dage siden fik jeg brev, skrevet af dig til ældre N, hvori du rejser meget alvorlige indsigelser for at lade ___ missionen blive understøttet af din konferens og siger at andre konferenser, over hele marken bør have samme interesse for denne mission. Men hvis disse konferenser ikke har vigtige missioner at støtte i byerne inden for deres egne grænser, er der så ikke steder hvor sådanne missioner kunne oprettes? Hvis din konferens bliver spurgt om at tage ___ missionen og føre den under generalkonferensens ledelse, burde de ansvarlige mænd føle at dette er et bevis for at deres brødre har tillid til dem og de burde sige: „Ja, vi tager den helligede betroelse. Vi vil gøre alt i vor magt for at gøre denne mission til en succes og vise at tilliden til vore brødre ikke er fejlplaceret. Vi vil bede om Guds visdom og vil praktisere selvfornægtelse og om nødvendig streng sparsommelighed.“ Gud [369] vil støtte jer i det gavmilde arbejde af denne opgave og vil mere gøre det til en velsignelse for jer, end til en byrde, en hindring for arbejdet i din stat.

Denne store by er i mørke og vildfarelse og vi har ladet den være sådan længe. Vil Gud tilgive denne forsømmelse fra jeres side? Hvilket regnskab skal vi give mænd og kvinder, som er døet bort uden at høre lyden af den nærværende sandhed, som kunne have fået den, hvis lyset var bragt til dem? Jeg bliver oprørt, når arbejdet i ___ er blevet udskudt så længe. Det arbejde der nu er gjort der, kunne have været gjort for nogle år siden og kunne da udrettet for langt mindre penge, tid og arbejde. Ikke desto mindre må det ikke lades være ugjort nu. En lille begyndelse er sket på et meget sparsommeligt plan og meget mere er blevet udrettet, end det kunne forventes for de midler. Men der må fremskaffes bedre faciliteter. Der må være et sted, hvor folk kan høre sandheden. Der må være midler til at lønne arbejderne på missionsmarken, ikke til

magelighed eller overdådighed, men på en enkel og bekvemmelig måde. De er Guds redskaber og intet skal siges eller gøres der tager modet fra dem. Lad på den anden side deres hænder styrkes og deres hjerter opmuntres.

Der er rigdomme nok i jeres konferens til at gøre dette arbejde vellykket og skal mørkets fyrste efterlades i en ukampklar tilstand i vore store byer, fordi det koster noget at underholde missionerne? Lad dem som vil følge Kristus komme helt frem til værket også hvis det er over ministernes og præsidentens hoveder. Dem, som i et arbejde som dette, vil sige: „Jeg beder jer have mig undskyldt,“ bør passe på at de ikke bliver sendt hjem for tid og evighed. Lad kristne, som elsker opgaver løfte enhver kilo de kan og da se på Gud efter mere styrke. Han vil arbejde gennem grundige mænd og kvinders arbejde og vil gøre hvad de ikke kan i sig selv. De vil få nyt lys og kraft, idet de bruger hvad de har. Ny varme og iver vil oprører menigheden, når de ser noget blive udrettet.

[370]

Vi glæder os i ånden, idet vi ser hvad der kan gøres; men vi rødmer over for vor Skaber over tanken over den smugle som vi har udrettet. Hyrder har forsømt deres gudsgivne ansvar, de er blevet snævre og troløse og har ansporet til utilgivelig fejhed, dovenskab og begærlighed. De har ikke set arbejdets storhed og vigtighed. Der er brug for mænd, hvis øjne er salvet til at se og forstå himmelske planer. Så vil gudfrygtighedens standard højnes og der vil være virkelige missionærer, som er parat til at ofre, for sandhedens sag. Der er ikke plads i Guds menighed for selvished og magelighed; men der kaldes efter mænd og kvinder som vil anstrenge sig for at plante sandhedens standard i vore store byer, på de store færdselsårer.

En verden skal advares og vi skal arbejde ydmygt efter de evner Gud har givet os. Lad alle stater komme frem i værket. Hvilken ret har dem, med snævre og uhelligede idéer til at sige at deres konferens vil gøre og ikke gøre? ___ missionen vil ikke være helt overladt til din stat; men hvis din konferens havde et hjerte for arbejde, ville den understøtte to af sådanne missioner og ikke mærke byrden. Kom brødre, vågn op til handling. Tid er gået tabt på grund af jeres vantro og mangel på mod er tabt for evigt. Lad prædikanter handle som om noget skulle udrettes og næstekærlige mennesker, som elsker Gud og holder hans bud, vil komme frem for at hjælpe Herren. På den

måde vil menigheden disciplineres for fremtidigt arbejde; for deres godgørenhed skal aldrig ophøre.

[371] Ældre M, som formand for ___ konferensen, har du vist ved din ledelsesform, at du er din tillidspost uværdig. Du har vist at du er konservativ og at dine idéer er indsnævrede. Du har ikke gjort det halve af hvad du kunne have gjort, hvis du havde den sande ånd for arbejdet. Du kunne have været langt dygtigere og erfaren end du er nu; du kunne have været langt bedre forberedt til lede denne helligede og vigtige mission med held — et arbejde som kunne have givet dig det stærkeste krav, over for vort folks generalkonferens. Men, ligeså de andre tjenende brødre i din stat, har du ikke fremmet opåbningen af Guds forsyn; du har ikke vist at Helligånden var dybt indprentet i dit hjerte, så at Gud kunne tale til sit folk gennem dig. Hvis du i denne krise gør noget der kan styrke tvivl og mistillid i menighederne i din stat, vil hvad som helst forhindre folk i at gå hjerteligt ind i dette arbejde og Gud vil drage dig til ansvar. Har Gud givet dig umiskendelige vidnesbyrd på at brødrene i din stat er undskyldt for at lægge sin arme om ___ byen, ligesom Kristus har lagt sine arme om dem? Hvis du stod i lyset, ville du opmuntre denne mission ved din tro.

Du behøver at drikke af nådens og frelsens strømme, før du kan lede andre til de levende vandes Udspring. Fasthold en konferens formandsembede, med den erfaring og indflydelse dette giver, I stedet for at gøre de folk modløse, skulle du tilskynde dem til nye anstrengelser, til at bære tungere ansvar. Der påligger mænd i ansvarsbetyngede stillinger særlige opgaver; der er hårdt arbejde at gøre, som let forsømmes. Men når hyrderne er pligtsforsømmende, kan Herren ynkes over de stakkels får.

Dit arbejde, min bror, viser ikke at du har erkendt, at dine forpligtelser er hellige og tungtvejende. Jeg er blevet vist at du er i stand til at gøre et meget bedre arbejde, end du har gjort og at Gud forlanger mere og bedre arbejde af dine hænder. Han forlanger renhed og trofasthed. Sjælevindende arbejde er det højeste og ædleste der nogen sinde kan betros dødelige mennesker; og du må ikke lade noget komme ind mellem dig og dette hellige arbejde, der optager dit sind og forvirrer din dømmekraft. En som har en ansvarsbetyngt position som du har, bør sætte evige interesser først og timelige sager af sekundær betydning. Du er ambassadør for Kristus og du

bør opmuntre dem, i din varetægt, at søge et højere åndeligt stade, at leve et helligere og renere liv. I dine bestræbelser på at frelse sjæle fra fortabelse og opbygge menigheden i sandhed og retfærdighed, bør du være taktfuld, klog og bruge den kraft det er dit privilegium at have, ved det stadige samfund med Gud. Dette forlanger Gud af dig og af enhver anden tjener engageret i hans værk. Du bør vise din loyalitet over for din korsfæstede Forløser. Du bør vise den i handlinger, som om du erkendte en højtidelig opgave, i at præsentere alle mennesker som fuldkomne i Kristus Jesus og mangler intet. [372]

I dit tilfælde kunne rigtig meget blive udrettet, ved hellig leved, ved inderlig bøn og ved at varetage alle opgaver omhyggeligt og samvittighedsfuldt. Du kunne have gjort meget gennem trofaste advarsler og irettesættelser og gennem kærlige appeller. Det er ikke hjernekraft alene der er brug for, men hjertekraft. Sandheden fremstillet, som den er i Jesus, vil have en virkning. Du mangler en brændende, aktiv indre religion. Selviske interesser har omtåget dit sind og fordrejet din dømmekraft og Guds krav er ikke blevet erkendt. Du behøver at lette din sjæl for verdslige sorger og forretninger og have øjnene rettet på Guds herlighed.

Alles evige skæbne skal snart afgøres. Fra Illinois, Wisconsin, Iowa og andre konferenser burde snesevis af prædikanter gå frem med brændende iver for at forkynde det sidste advarselbudskab. Og på et tidspunkt som dette, vil så formændene til vore konferenser ligge tilbage i seletøjet og nægte at trække den himmelske byrde? Vil de med stemme eller pen gøre dem modløse, som er arbejdsvillige? Ethvert udsagn fra deres side, der vil opmuntre til lathed og vantro, er i højeste grad kriminelt. De bør opmuntre folk til ihærdighed i Guds sag og gøre alle anstrengelser for sjæles frelse; men de bør aldrig efterlade det mindste indtryk af deres tanker om at de ofrer for meget for Guds sag, eller om der kræves mere af dem, end rimeligt er. I den himmelske krigsførelse må der voves noget. Nu er det vor tid til at arbejde, støde på vanskeligheder og farer. Guds forsyn siger: „Gå fremad“, ikke tilbage til Ægypten og i stedet for at finde på et vidnesbyrd, der behager folk, bør prædikanter søge at vække dem, som sover. [373]

Jeg ser i dit brev, ældre M, en tendens til vantro, en manglende dømmekraft og skarpsindighed. Dit standpunkt bekræfter det vidnesbyrd jeg har haft, at du giver konferensen en snæver form og har stået

i vejen for den, fordi du ikke har ophøjet sandhedens standard. Jeg vil her citere nogle få afsnit fra dette vidnesbyrd, som blev skrevet under generalkonferensen i Battle Creek, november, 1883:

„Vor samtale om ___ missionen har givet mig et ubehageligt indtryk. Tro ikke jeg er hård, i mine bemærkninger om denne mission. I taler med stor tilfredshed om den måde det arbejde er blevet ført på. I sagde at bror O og hans medarbejdere var villige til at gøre hvad som helst for at komme igang; at de havde et lille værelse på et loft, hvor de tilberedte deres mad; og at de gjorde et godt arbejde på den mest økonomiske måde. Jeres tanker om dette spørgsmål, er ikke korrekte. Det lys som Gud har givet os, bedre end prisen på sølv og guld, er at gå frem og give arbejdet karakter. Brødrene på denne mission er ikke fri for menneskenes svagheder; og hvis man ikke bliver opmærksomme på deres sundhed, vil deres arbejde komme i vanskeligheder. Dem som står ved værkets hoved, i konferensen, bør ikke tillade sådanne tilstande. De bør uddanne folk til at give af deres midler, så at medarbejderne ikke erfarer den mindste mangel. Som Guds forvaltere har de ansvar for at se om ikke en eller to har ofret alt, medens andre har det mageligt, i spise, drikke og klæde, uden at tænke på at vore helligede missionærer, eller på den forpligtelse de har over for dem.

[374] „Jeg er blevet vist, ældre M, at du ikke har taget et rigtigt synspunkt på arbejdet, at du ikke indser dets vigtighed. Du har ikke uddannet folket i sand selvopofrelse og helligelse. Du var bange for at tilskynde velhavende mænd deres forpligtelse; og selvom du har gjort enkelte anstrengelser i den rigtige retning og de begyndte at undskylde sig og finde små fejl hos nogles ledelsesform af arbejde, tænkte du at de måske havde ret. Dette påskud, som udviklede tvivl og vantro i dem, har påvirket dit eget hjerte, og de har brugt dette på denne bekostning og de har lært hvordan de skal ordne dig. Selvom de har ansporet tvivl om *Vidnesbyrdene*, har du ikke gjort hvad du skulle for at udrydde denne følelse. Du burde have vist dem at Satan altid danner sprækker, tvivl, anklager og bringer skam over brødrene og at det er usikkert at være i en sådan position.“

„Min bror, du er ikke gået efter at opmuntre mænd og give dem selv til tjenesten. I stedet for at nedbringe arbejdets omkostninger til et lavere tal, er deres jeres pligt at få folk til at forstå at „arbejderen er sin løn værd.““ „Menighederne må indprentes med det faktum,

at de skal behandle Guds sager ærligt og redeligt, ikke lade skyld fra det værste røveri hvile på dem: at frarøve Gud i tiende og gaver. Når der afregnes med medarbejderne i hans sag, skal de ikke tvinges til at acceptere en lille løn, fordi der er mangel på penge i skatkammeret. Mange er blevet bedraget for deres ret i dette og det er ligeså kriminelt i Guds øjne, som en der tilbageholder deres løn, som arbejder i en hvilken som helst anden almindelig forretning.

„Der er dygtige mennesker, som gerne vil gå ud og arbejde for vore forskellige konferenser; men de har ikke mod på det, for de må have midler til at underholde deres familier. Det er en værste form for ledelse at lade en konferens stå stille, eller ikke bringe dens gæld i orden. Dette er sket en del gange og hver gang det sker, mishages Gud.

„Hvis formændene og andre medarbejdere i vore konferenser ville indprente folk med den forbrydelse det er at berøve Gud og hvis de har en sand hengivenhed og en byrde for arbejdet, vil Gud gøre deres arbejde til en velsignelse for folket og frugterne vil ses som følge af deres bestræbelser. Prædikanter har været meget forsømmelige at arbejde sådan med menighederne. Der er et vigtigt arbejde at gøre, bortset fra forkyndelsen. Var dette blevet gjort, som Gud havde udtænkt det, ville der have været mange flere medarbejdere på marken, end der er nu. Og havde prædikanterne gjort deres pligt, at uddanne ethvert medlem, rig som fattig, at give som Gud har begunstiget ham, ville der være et fyldt skatkammer, hvorfra gælden til arbejderne kan betales; og dette vil hjælpe missionsarbejdet meget, inden for alle deres grænser. Gud har vist mig, at mange sjæle er i fare for evig fordærv, på grund af selviskhed og verdslighed; og vagtfolkene er skyldige, for de har forsømt deres opgave. Dette er en tilstand, som Satan jubler over at se.

„Alle grene i værket tilhører prædikanterne. Det er ikke efter Guds orden, at nogle skal følge efter dem og løse for deres ufærdige arbejde. Det er ikke konferensens opgave at bruge penge på medarbejdere, der følger efter og samler de masker op, forsømmelige medarbejdere har tabt. Det er konferensformandens opgave at have overblik over medarbejderne og deres arbejde og lære dem at være trofaste i disse ting; for ingen menighed, der berøver Gud, kan vokse. Den åndelige død i vore menigheder, er ofte følgevirkningen af en alarmerende udbredt selviskhed. Selviske, verdslig stræben og

[375]

planer skyder sig ind mellem sjælen og Gud. Mennesker klynger sig til verden, synes at være bange for at de mister deres greb om den, Gud vil ikke bekymre sig for dem. Og således forsøger de at sørge for sig selv; de er ængstelige, besværede, forpinte, holder på deres store gårde og lægger til deres ejendomme.

[376] „Guds ord taler om „den løn, I har forholdt arbejderne.“ Det forstås almindeligvis på velhavende mennesker, som ansætter tjenere og ikke betaler dem for deres arbejde, men det har en bredere betydning end dette. Det anvendes med stor styrke på dem, som er blevet oplyst af Guds Ånd og i nogen grad alligevel arbejder efter samme princip, som disse mænd gør, ved at hyre tjenere og dreje dem ned til laveste pris.“

Jeg advarer jer alvorligt mod en lignende holdning, som den de upålidelige spejdere havde, som gik op for at inspicere det forjættede land. Da disse spejdere vendte tilbage fra deres undersøgelse, nærrede Israels menighed et stort håb og ventede ivrig forventning. Nyheden om deres tilbagekomst gik fra stamme til stamme og blev hilst med glæde. Folk skyndte sig ud for at møde de budbringere, som havde udholdt rejsetræthed på støvede hovedveje og under solens byrde. Disse budbringere bringer prøver af frugter og viste jordens frugtbarhed. Menigheden glæder sig over at de er kommet i besiddelse af så godt land; og de lytter opmærksomt, idet der rapporteres til Moses, da ikke et ord skal undvige dem. „Vi kom til landet, du sendte os til; det er virkelig et land, der flyder med mælk og honning og her er frugt derfra.“ Folket er begejstret, de vil så ivrigt adlyde Herrens røst og straks gå op for at tage landet i besiddelse.

Men spejderne fortsætter: „stærkt er folket, som bor i landet og byerne er befæstede og meget store; ja, vi så også efterkommere af Anak der.“ Nu ændrer scenen sig. Håb og mod giver plads for fej fortvivlelse idet spejderne udtrykker deres vantroendes hjerters indstilling, som er fyldt med modløshed, fra Satan. Deres vantro kaster en mørk skygge over menigheden og Guds mægtige kraft, der så ofte er vist for dette udvalgte folk, glemmes.

Folket fortvivles i deres skuffelse. Et slør af pine rejser sig og blandes med forvirret knurren. Kaleb ser situationen og, i frimodig til at forsvare Guds ord, gør alt i sin magt for at modvirke hans upålidelige kollegaers onde indflydelse. Et øjeblik er folk rolige til at lytte til hans håbefulde ord om det gode land. Han modsiger

ikke hvad han allerede har sagt; murene er høje og kananæerne er stærke. „Lad os kun drage op og underlægge os det,“ tilskynder han, „thi vi kan sikkert tage det!“ Men de ti afbryder ham og fremmaler hindringerne i stærkere farver end først. „Vi kan ikke drage op imod dette folk,“ erklærer de, „thi det er stærkere end vi!“ „Alle de folk, vi så der, var kæmpestore. Vi så der kæmperne Anaks sønner, der er af kæmpeslægten og vi forekom både os selv og dem som græshopper!“

[377]

Da opløftede hele menigheden sin røst og brød ud i klageråb og folket græd natten igennem.“ Mændene som så længe havde båret over med Israels trodsighed, vidste for godt hvad det næste ville være. Oprør og åben mytteri følger hurtig efter; For Satan har haft fuld herredømme og folket synes at være berøvet fornuft. De forbander Moses og Aron, glemmer at Gud hører deres onde tale og at hans nærheds engel, i skystøtten, vidner om deres frygtelige vredesudbrud. I bitterhed råber de ud: „Gid vi var døde i Ægypten eller her i ørkenen! Hvorfor fører Herren os til dette land, når vi skal falde for sværdet og vore kvinder og børn blive til bytte? Var det dog ikke bedre for os at vende tilbage til Ægypten?“ Og de sagde til hverandre: „Lad os vælge os en fører og vende tilbage til Ægypten!“

I ydmyghed og fortvivlelse „faldt Moses og Aron på deres ansigt foran hele den israelitiske menigheds forsamling,“ og vidste ikke hvad de skulle gøre for at vende dem fra deres overilede og lidenskabelige mål. Kaleb og Josua prøvede at stilne tumulten. Med deres klæder sønderrevet af sorg og vrede, fór de ind blandt folk og deres rungende stemmer høres igennem den stormfulde klage og oprørske sorg. „Landet, vi har rejst igennem og undersøgt, er et såre, såre godt land. Hvis Herren har behag i os, vil han føre os til det land og give os det, et land, der flyder med mælk og honning. Gør kun ikke oprør imod Herren og frygt ikke for landets befolkning, thi dem tager vi som en bid brød; deres skygge er veget fra dem, men med os er Herren; frygt ikke for dem!“

[378]

De upålidelige spejderes falske rapporter blev antaget fuldt ud og ved den blev hele menigheden bedraget, netop sådan som Satan vil have det til; og Guds stemme, gennem hans trofaste tjenere, blev ignoreret. Forræddere har gjort deres arbejde. Hele forsamlingen råbte, som med én stemme, at Kaleb og Josua måtte stenes.

Og nu åbenbarer den mægtige Gud sig selv for sit ulydige, knurrende folks forvirring. „Da kom Herrens herlighed til syne for alle israelitterne ved åbenbaringsteltet.“ Hvilken byrde var ikke pålagt Moses og Aron og hvor alvorlige var deres bønner ikke om Gud ikke måtte ødelægge sit folk! Moses bad til Herren, om de underfulde tilkendegivelser om guddommelig kraft, der har gjort Israels Guds navn til en rædsel for deres fjender og bad om at Guds og hans folks fjender ikke måtte få anledning til at sejre, ved at sige: „Fordi Herren ikke evnede at føre dette folk til det land, han havde tilsvoret dem, lod han dem omkomme i ørkenen.“ Herren lyttede til Mose bøn; men han erklærede at dem, som havde gjort oprør mod ham, efter at have vidnet om sin kraft og herlighed, skulle falde i ørkenen; de skulle aldrig se det land som var deres forjættede arv. Men til Kaleb sagde han: „Kun min tjener Kaleb lader jeg komme til det land, han har været i og hans efterkommere skal få det i eje.“

[379] Det var Kalebs tro på Gud der gav ham mod; der holdt ham fra menneskefrygt, endog de mægtige kæmper, Anaks sønner og fik ham til at stå frimodigt og ufravigelig frem og forsvare det rigtige. Fra samme ophøjede kilde, den mægtige General over himlens hære, må enhver soldat af Kristi kors, få styrke og mod til at overvinde forhindringer, der så ofte synes uovervindelige. Guds lov gøres ugyldig; og dem som vil gøre deres pligt må altid være parat til at sige ord, Gud giver dem og ikke fortvivlende, modløse ord.

Ældre M, selvom du støttes af mange, ligesom de upålidelige spejdere, er din indstilling i dit brev ikke fremkaldt af Herrens Ånd. Pas på at dine ord og din ånd bliver ligesom deres og pas på at dit arbejde ikke får samme skadelige karakter. I en tid som denne, må vi ikke huse en tanke, eller udgyde et vantroens ord, ejheller ansøre til at tjene os selv. Dette er sket i Upper Columbia og North Pacific konferenserne; og medens vi var der, mærkede vi i nogen grad den sorg, ydmygelse og modløshed som Moses og Aron, Kaleb og Josua erfarede. Vi prøvede at føre strømningerne i modsat retning; men det ville koste for meget hårdt arbejde og stor bekymringer og kvaler. Og arbejdet med at reformere disse konferenser er kun begyndt. Det er tidens opgave at overvinde årgammel vantro, mistillid og mistanker. Det har i stort omfang lykket for Satan at gennemføre sine mål i disse konferenser, fordi han har fundet personer, han kunne bruge som sine redskaber.

For Kristi og sandhedens skyld, bror M, efterlad ikke arbejdet i din konferens i en sådan form, at det vil være umuligt for efterfølgeren at bringe det i orden. Folk har kun fået et snævert og begrænset syn for arbejdet; selvskhed er blevet ansporet og verdslighed er ikke blevet irettesat. Jeg kalder dig til at gøre alt i din magt til at udviske den forkerede form, du har givet denne konferens, at afhjælpe de sørgelige virkninger af din pligtsforsømmelse og derved berede marken for andre medarbejdere. Hvis du ikke gør dette, måtte Gud ynkes over den arbejdsmand, som skal følge efter dig.

Konferensformænd burde være mænd, som kan betros Guds værk helt og fuldt. De burde være renhedens mænd, uselviske, helligede, arbejdsomme kristne. Hvis de er mangelfulde i disse henseender, vil de menigheder, de har, ikke trives. De bør, mere end andre Kristi prædikanter, sætte et eksempel for hellig levned og uselvsk helligelse for interesserne i Guds sag; så dem, der ser på dem, som et eksempel, ikke vildledes. Men i nogle tilfælde prøver de at både tjene Gud og mammon. De er ikke selvfornægtende; de bærer ikke en byrde for sjæle. Deres samvittighed er ikke følsom; selvom Guds sag skades, er de ikke stødt i ånden. I deres hjerter sårer de tvivl om Guds Ånds *vidnesbyrd*. De bærer ikke selv Kristi kors, de kender ikke Jesu inderlige kærlighed. Og de er ikke trofaste hyrder for den hjord, de er sat som tilsynsførende over; deres optegnelse er ikke en, de vil glæde sig over at møde på Guds dag.

[380]

Hvor meget forlanges der ikke af den prædikant i hans sjæleovervågende arbejde, som ham der må aflægge regnskab! Hvilken helligelse, hvilken oprigtighed, hvilken ophøjet fromhed, skulle ses i hans liv og karakter! Hvor meget er ikke gået tabt, af manglende taktfølelse og dygtighed når sandheden overbringes til andre. Hvor meget er ikke gået tabt ved skødesløs opførsel, rå tale og en verdslighed, der på ingen måde fremstiller Jesus eller himlens duft. Vort arbejde er ved at afslutte. Snart vil der blive sagt i himlen: „Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret og lad den urene blive ved at leve i urenhed og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed og lad den hellige blive ved at leve hellig.“ I denne højtidelige tid kaldes menigheden til at være årvågen, på grund af Satans intense aktivitet. Hans virksomhed ses overalt og alligevel handler prædikanter og folk som om de ikke kendte til hans bedrag og er lammet af hans kraft. Lad ethvert menighedsmedlem vågne op. Lad enhver

medarbejder huske at den vingård han dyrker ikke er hans egen, men tilhører hans Herre, som er taget på en lang rejse og medens han er borte har hvervet sine tjenere til at se efter hans ting. Lad ham huske på at hvis han er utro mod sin betroelse, skal han aflægge regnskab til sin Herre når han er tilbage.

[381] Når de tvivlende taler om det umulige, når de ræddes ved tanken om høje mure og stærke kæmper, så lad trofaste Kaleber, som har „en anden ånd“, komme frem. Guds sandhed, som bringer frelse, vil komme frem til folk, dersom prædikanter og bekendene ikke sætter hegn op for det, som de upålidelige spejdere gjorde det. Vort arbejde er udfordrende. Noget må gøres for at advare verden; og lad ingen røst blive hørt, som ansporer til selviske interesser og forsømme missionsmarkerne. Vi må gå ind i arbejdet med hjerte og sjæl og stemme; både de mentale og fysiske kræfter må opvækkes. Hele himlen er interesseret i vort arbejde og Guds engle skammer sig over vore svage anstrengelser.

Jeg er foruroliget over vore menigheders ligegyldighed. Ligesom Meroz er de ikke kommet frem for at hjælpe Herren. Lægmandene har holdt sig i ro og mag. De har foldet deres hænder, følt at ansvaret påhviler prædikanterne. Men Gud har udpeget alle mennesker sit særlige arbejde, ikke at arbejde i sin korn og hvede marker, men et alvorligt, udholdende arbejde for sjæles frelse. Gud forbød, ældre M, at du eller nogen anden prædikant skulle udslukke en eneste gnist af den arbejdsånd der nu råder. Ville du ikke hellere stimulere den, ved dine ord i brændende iver? Herren har gjort os til forvaltere af hans lov, han har betroet os hellig og evig sandhed, som skal gives andre i bestemte advarsler, irettesættelser og opmuntringer. Ved hjælp af jernbane? og dampskibslinier er vi knyttet til alle dele i verden og fået adgang til alle nationer, med vort sandhedsbudskab. Lad os så evangeliesandhedens frø ved alle vande; for vi ved ikke hvad vil vokse, den eller den, eller om begge bliver lige frugtbare. Paulus kan plante og Apollos vande; men det er Gud, som giver væksten.

„Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.“ Sæt ikke jeres lys under en skæppe, men på en lysestage, så den skal lyse for alle der er i huset. „I tilhører ikke jer selv? I er jo købt og prisen betalt,“ endog Guds Søns dyrebare blod. Vi har ingen ret til at leve for os selv. Enhver prædikant bør være en helliget missionær, enhver

lægmand en medarbejder, der bruger sine talenter af indflydelse og midler på Herrens tjeneste; for aktiv godgørenhed er et livsvigtigt princip for kristenheden. Det er udøvelsen af dette princip, der skal bringe neg til Herrens høst, medens en mangel af det forhindrer Guds værk og spærrer vejen for sjæles frelse.

[382]

Prædikanter har ikke håndhævet evangelie?godgørenheden. Spørgsmålet om tiende og gaver er ikke blevet drøftet som det burde. [Mennesker er ikke fra naturens side tilbøjelig til være godgørende, men til at være gerrige og griske og at leve for selvet. Og Satan er altid klar til at give de fortrin der opnås ved at bruge alle deres midler i selviske og verdslige hensigter; han er glad når han kan påvirke dem til at skulke fra pligter og frarøve Gud tiende og gaver. Men ingen er undskyldt i denne sag. I skal hver især samle sammen og lægge så meget til side, som han har råd til“. De fattige og de rige, de unge mænd og unge kvinder som tjener løn, alle skal lægge en sum til side; for Gud kræver det. Ethvert medlem i menighedens åndelige fremgang afhænger af personlige anstrengelser og nøje nøjagtighed over for Gud.] Apostlen Paulus siger: „Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.“ Alle er blevet pålagt at vise dyb interesse for Guds sag i dens forskellige grene og skjulte og uforventede prøver vil komme over dem, for at se, hvem er værdige til at få den levende Guds segl. [Vejledning i sabbatsskolearbejdet side 138]

Alle bør føle at de ikke er ejere, men forvaltere og at tiden kommer hvor de må aflægge regnskab for den brug, de har gjort af deres Herres penge. Der vil være brug for midler i Guds sag. Med David skal de sige: „Fra dig kommer det alt sammen og af din egen hånd har vi givet dig det.“ Skoler skal oprettes på forskellige steder, forlagene skal mangedobles, kirker skal bygges i de store byer og arbejdere skal sendes ud, ikke kun i byerne, men på hovedvejene og hegnene. Og nu, mine brødre som tror sandheden, er det jeres anledning. Vi står, så at sige, på grænserne til den evige verden. Vi ser efter vor Herres herlige tilsynekomst; natten har været lang, dagen er nær. Når vi erkender forløsningsplanens storhed, vil vi være langt mere

[383]

modige, selvopofrende og helligede end vi er nu.

Der er et stort arbejde for os at gøre, før lykken vil krone vore anstrengelser. Der må ske en afgjort fornyelse i vore hjem og i vore menigheder. Forældre må arbejde for deres børns frelse. Gud vil arbejde med vore anstrengelser, når vi gør alt fra vor side, hvad han har pålagt os at gøre og udrustet os til at gøre; men på grund af vor vantro, verdslighed og magelighed dør blodkøbte sjæle i deres synder, i skyggen af vore hjem; og de dør uden at have fået advarsel. Skal Satan altid juble sådan? Oh, nej! Lyset, der genspejles fra Golgatas kors, viser at et større arbejde skal gøres, end vore øjne endnu har været vidne til.

[Den tredje engel, der flyver midt oppe under himmelen og forkynder Guds bud og Jesu vidnesbyrd, er en fremstilling af vort arbejde. Budskabet mister intet af sin kraft under engelens flugt fremad; for Johannes ser, at det tiltager i styrke og magt, indtil hele jorden oplyses af dets herlighed. Guds lovlydige folks vej fører fremad, stadig fremad. Det sandhedsbudskab, vi forkynder, må gå til folkeslag og stammer og tungemål og folk. Snart vil det lyde med høj røst og jorden vil blive oplyst af dets herlighed. Forbereder vi os til denne store udgydelse af Guds Ånd? *Vejl f menigh* bd. 2 side 142]

Menneskeagenter skal ind i dette arbejde. Iver og kraft må forøges; talenter der ruster af passivitet, må presses i gang. Den stemme der siger: „Vent, lad ikke dig selv have byrder der er påtvunget,“ er de krysteragtige spejderes stemme. Vi mangler Kaleber nu som vil gå frem til fronten — høvdinge i Israel som, med modige ord, vil give en stærk beretning, fremfor en førstehåndsberetning. Når det selviske, magelighedselskende, skrækslagne folk frygter høje giganter og uindtagelige mure, råber efter tilbagetog, så lad Kalebernes stemme blive hørt også hvis de feje står med stene i deres hænder, parat til at slå dem ned, for deres trofaste vidnesbyrd.

[384]

Kan vi ikke se tidernes tegn? Kan vi ikke se hvor alvorligt Satan arbejder på at binde rejgræsset i bundter, forener elementerne fra hans rige, så han kan få kontrol over verden? Arbejdet med at binde rejgræsset op, går hurtigere og hurtigere end vi kan forstille os. Satan sætter enhver hindring i vejen for sandhedens fremme. Han forsøger at skabe meningsforskelle og opmuntre til verdslighed og gerrighed. Han arbejder med slangens snildhed og, ser han sit snit til det, brøle som en løve. Sjæles fordærv er hans eneste glæde, deres ødelæggelse

er hans eneste arbejde og skal vi da handle som om vi var lammede? Vil dem, som bekender at tro sandheden, lytte til den snu fjendes fristelser og lade sig selv blive selviske og snæversynede og lade deres verdslige interesser støde sammen med arbejdet for sjæles frelse?

Alle, som for stedse går ind af himlens porte, vil gå ind som sejrherre. Når de forløste samles omkring Guds trone, med palmegrene i deres hænder og kroner på deres hoveder, vil det være kendt at sejre er blevet vundet. Det vil kunne ses hvordan Satans kraft har været over sindene, hvordan han har lænket sig selv med sjæle, som bildte sig selv ind at de gjorde Guds vilje. Det vil da kunne ses at hans kraft og list ikke kunne modstås med held, uden guddommelig kraft var kombineret med menneskelig anstrengelse. Mennesket må også sejre over sig selv. Temperamentet, tilbøjelighederne og ånden må underlægges Guds vilje. Men Kristi retfærdighed og styrke vil gavne alle, som gør krav på hans fortjenester.

Da gøres der alvorlige og beslutsomme anstrengelser for at slå den frygtelige fjende tilbage. Vi behøver at have hele retfærdighedens rustning på. Tiden går og vi nærmer os hurtigt afslutningen for vor prøvetid. Vil vore navne stå optegnet i Lammets livsbog, eller skal vi findes hos de upålidelige? Er vi blandt dem, som skal samles omkring den store hvide trone og synge de forløstes sang? Der er ingen kolde og formelle personer i den skare. Alle sjæle er seriøse, ethvert hjerte fuld af taknemmelighed for Guds vidunderlige kærlighed og den besejrende nåde der har fået Guds folk til at sejre i krigen mod synd. Og med høj røst istemmer de sangen: „Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen og Lammet.“

[385]

Den sande missionsånd

DEN SANDE MISSIONSÅND

[Den sande missionsånd er Kristi ånd. Verdens Genløser var det store mønster på en missionær. Mange af hans efterfølgere har arbejdet med alvor og uegennytte i den sag, der gælder menneskers frelse; men intet menneskes arbejde kan tåle en sammenligning med vort guddommelige eksempels selvornægtelse, opofrelse og menneskekærlighed.

Den kærlighed, Kristus har vist mod os, er uden sidestykke. Hvor alvorligt han dog virkede! Hvor ofte var han ikke alene i inderlig bøn, enten på bjerget eller i tilbagetrækkethed i haven, hvor han udøste sine påkaldelser med stærkt råb og tårer! Hvor ihærdigt han dog trængte på med sine bønner for syndere! Selv på korset glemte han sine egne lidelser på grund af sin dybe kærlighed til dem, han kom for at frelse. Hvor kold er ikke vor kærlighed, hvor svag vor interesse i sammenligning med den kærlighed og interesse, vor Frelser lagde for dagen! Jesus gav sig selv for at forløse menneskeslægten; men hvor let har vi ikke for at undlade at give alt, hvad vi har, for Jesus! Vor Frelser fandt sig i møjsommeligt arbejde, vanære og lidelse. Han blev afvist, spottet og hånet, medens han var beskæftiget med den store gerning, han kom til jorden for at udføre.

Spørger I, mine brødre og søstre: Hvilket mønster skal vi efterleve? Jeg henviser jer ikke til store og gode mænd, men til verdens Genløser. Hvis vi ønsker at have den sande missionsånd, må vi være gennemtrængte af Kristi kærlighed; vi må se hen til vor tros Ophavsmand og Fuldender, studere hans karakter, udvikle hans sagtmodige og ydmyge ånd og vandre i hans fodspor.

[386] Mange tror, at missionsånden, evnen til at gøre missionsarbejde, er en særskilt gave eller et anlæg, der skænkes prædikanter og nogle få medlemmer i menigheden og at alle andre blot skal være tilskuere. En større misforståelse er aldrig forekommet. Enhver sand kristen vil være i besiddelse af missionsånden; thi at være en kristen vil

sige at ligne Kristus. Ingen lever for sig selv og „om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ikke ham til“. Enhver, som har smagt den tilkommende verdens kræfter, han være ung eller gammel, lærd eller ulærd, vil være drevet af den ånd, der virker i Kristus. Den allerførste tilskyndelse i det fornyede hjerte er også at lede andre til Frelseren. De, der ikke besidder dette ønske, viser, at de har tabt deres første kærlighed; de bør nøje ransage deres egne hjerter i lyset af Guds ord og alvorligt søge en fornyelse af Kristi Ånds dåb; de bør bede om en dybere forståelse af den underfulde kærlighed, Kristus åbenbarede for os, idet han forlod herlighedens rige og kom til en falden verden for at frelse de fortabte.

I Herrens vingård er der arbejde for enhver af os. Vi skal ikke søge efter den stilling, der vil være den mest behagelige eller bringe størst vinding. Sand gudsfrygt er fri for egenkærlighed. Missionsånden er den personlige opofrelses ånd. Til det yderste af vore evner skal vi arbejde hvor som helst og alle vegne for vor Mesters sag.

Lige så snart som et menneske virkelig er omvendt til sandheden, opstår der i hans hjerte et alvorligt ønske om at gå og fortælle en ven eller en nabo om det dyrebare lys, der skinner fra de hellige blade. I sit uegennyttige arbejde for at frelse andre er han et levende brev, der kendes og læses af alle mennesker. Hans liv viser, at han er blevet omvendt til Kristus og er blevet hans medarbejder.

Betragtet som et hele er syvende-dags adventisterne et ædelmodigt og varmhjertet folk. I forkyndelsen af sandheden for denne tid kan vi stole på deres stærke og beredvillige sympati. Når et godt formål, der taler til deres sind og samvittighed, bliver fremholdt og der stilles krav til deres gavmildhed, møder det en hjertelig modtagelse. Deres gaver til støtte for sagen vidner om, at de anser den for at være sandhedens sag. Vel forekommer der undtagelser iblandt os; ikke alle, som bekender sig til at tage imod troen, er alvorlige og helhjertede troende. Men det samme var tilfældet i Kristi dage. Endog blandt apostlene var der en Judas; men det beviste ikke, at alle var som han. Vi har ingen grund til at blive modløse, når vi ved, at der er så mange, som er sandhedens sag hengivne og er villige til at gøre ædle opofrelser for dens fremme. Men der er alligevel en stor mangel, et stort behov iblandt os. Der er for lidt af den sande missionsånd. Alle missionsarbejdere skulle besidde denne dybe interesse for deres medmenneskers sjæle, der vil forene hjerte med

hjerter i medfølelse og i Jesu kærlighed. De skulle bede alvorligt om guddommelig bistand og de bør arbejde med klogskab for at vinde sjæle for Kristus. En kold, åndløs bestræbelse vil intet udrette. Det, der behøves, er, at Kristi Ånd falder på profeternes børn. Da vil de åbenbare en sådan kærlighed til menneskenes sjæle, som Kristus gav os et eksempel på i sit liv.

Grunden til, at der ikke er en dybere religiøs varme, ikke mere alvorlig indbyrdes kærlighed i menigheden, er, at missionsånden har været ved at uddø. Kun lidt bliver nu sagt angående Kristi komme, der engang var det emne, man tænkte på og samtalte om. Der er en uforklarlig ulyst, en tiltagende utilbøjelighed til religiøs samtale, medens endog sådanne, som bekender sig til at være Kristi efterfølgere, i stedet giver sig af med tom, intetsigende passiar.

Mine brødre og søstre, ønsker I at bryde den tryllemagt, der holder jer? Ønsker I at vågne op af denne træghed, der ligner dødens følelsesløshed? Tag fat og arbejd, enten I har lyst til det eller ikke. Gør personlige bestræbelser for at lede sjæle til Jesus og til kundskab om sandheden. I sådant arbejde vil I finde både et stimulerende og et styrkende middel; det vil både vække og anspore. Ved brug vil jeres åndelige evner blive kraftige, således at I med større fremgang kan arbejde på jeres egen frelse. Dødens følelsesløshed er over mange, der bekender Kristus. Gør enhver anstrengelse for at vække dem. Advar, forman, gå i rette med dem. Bed om, at Guds brændende kærlighed må opvarme og blødgøre deres tilfrosne natur. Selv om de nægter at høre, vil jeres arbejde ikke være spildt. Under bestræbelsen for at bringe velsignelse til andre vil jeres egne sjæle velsignes.

Vi har sandhedens teori og nu trænger vi til med den største alvor at søge efter dens helliggørende kraft. Jeg tør ikke forholde mig tavs i denne farefulde tid. Det er en fristelsens og modløshedens tid. Alle og enhver er genstand for Satans træskhed og vi bør slutte os sammen for at modstå hans magt. Vi bør have ét sind, føre samme tale og med én mund prise Gud. Da vil vi med fordel kunne udvide vore planer og ved en vågen missionsbestræbelse benytte os af ethvert talent, som vi kan anvende i de forskellige afdelinger af virksomheden.

Ved missionsbestræbelser sender sandhedens lys sine klare stråler ud over verden. Bogtrykkerkunsten har gjort det muligt at nå mange, som det ellers ville være umuligt at nå ved prædikanternes anstrengelser. Et stort arbejde kan udføres ved, at man læser Bibe-

len for folk, netop som den lyder. Bring Guds ord til hvermands dør, træng ind på hvert menneskes samvittighed med dens tydelige udtalelser og gør alle opmærksomme på Frelserens påbud om, at vi skal ransage Skrifterne. Forman dem til at tage Bibelen, sådan som den er og til at bede om guddommelig oplysning og så, når lyset skimter, med glæde tage imod hver dyrebar stråle og uden frygt afvente følgerne.

Guds nedtrådte lov skal ophøjes for menneskene. Så snart de med ærbødighed og alvor vender sig til Den hellige Skrift, vil lyset fra himmelen vise dem underfulde ting i Guds lov. Store sandheder, som længe har været fordunklede af overtro og falsk lære, vil udstråle fra det hellige ords oplyste blade. De levende ord fremholder deres skatte, både nye og gamle og bringer lys og glæde til alle, der vil modtage dem. Mange vækkes op af deres slummer. De står så at sige op fra de døde og tager imod det lys og liv, som Kristus alene kan give. Sandheder, som har vist sig at være for overvældende for mænd med fremragende intelligens, bliver forstået af småbørn i Kristus, Disse får en klar åbenbaring af ting, der har fordunklet den åndelige erkendelsesevne hos ordets lærdeste fortolkere, fordi disse ligesom saddukæerne fordem ikke kender Skrifterne ej heller Guds kraft.

[389]

De, der gransker Bibelen med et oprigtigt ønske om at kende og gøre Guds vilje, vil blive vise til frelse. Sabbatsskolen er en vigtig gren af missionsarbejdet, ikke alene fordi den giver unge og gamle kendskab til Guds ord, men fordi den vækker kærlighed hos dem til dets hellige sandheder og et ønske om selv at studere det; og fremfor alt lærer den dem at indrette deres liv efter dets hellige lærdomme.

Alle, som gør Guds ord til deres rettesnor i livet, bringes i forbindelse med hverandre. Bibelen er det bånd, der knytter dem sammen. Men de, der ikke bøjer sig for det hellige ord som den eneste ufejlbare vejleder, vil ikke søge eller ønske deres omgang. De vil være forskellige både i tro og i vandel. Der kan ikke være harmoni mellem dem; de er uforenelige. Som syvende-dags adventister henviser vi fra sæder og tradition til det tydelige „Så siger Herren,“ og af denne grund er vi ikke og kan vi ikke være i overensstemmelse med de skarer, der forkynder og følger menneskelære og menneskebud.

Alle, som er født af Gud, vil blive Kristi medarbejdere. De er jordens salt. „Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med?“ Dersom den religion, vi bekender os til, ikke fornyer

vore hjerter og helliger vort liv, hvorledes skal den så kunne øve en frelsende magt over de ikketroende? „Så duer det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker.“ Den religion, der ikke påvirker verden med en fornyende kraft, er uden værdi. Vi kan ikke stole på den til vor egen frelse. Jo før vi forstår den, desto bedre, for den er magtesløs og uægte.

[390] Vi skal tjene under vor store guddommelige anfører, trænge fremad trods enhver modvirkende indflydelse og være Guds medarbejdere. Den os beskikkede gerning er at så evangeliets sæd ved alle vande. I denne gerning må enhver tage del. Kristi mangfoldige nåde, som vi får del i, gør os til husholdere over talenter, som vi må forøge ved at anbringe dem hos vekselere, for at Mesteren, når han gør krav på dem, kan få sit igen med renter. *Vejl f menigh* bd. 2 side 106-110]

Unge mænd som missionsarbejdere

UNGE MÆND SOM MISSIONSARBEJDERE

[Unge mænd med lyst til at gå ud i feltet som prædikanter, bogevangelister eller kolportører, bør først få en passende åndelig uddannelse og en særskilt forberedelse til deres kald. De som ikke har nogen uddannelse, men er ulærde og ukultiverede, er ikke skikkede til at begive sig ud på et felt hvor de mægtigste indflydelser som talenter og lærdom øver og bekæmper Guds Ords sandheder. De kan heller ikke med held imødegå de mærkelige former for religiøse og filosofiske vildfarelser i foreninger, hvis afsløring kræver kendskab til videnskabelig så vel som bibelsk sandhed.

Især bør de som har forkyndergerningen som sit mål, indse nødvendigheden af den oplæring som skriften anviser for en missionsarbejder. De bør kaste sig over gerningen med iver og mens de læser i skolerne, bør de lære Kristi sagtmodighed og ydmyghed af den store Læge. En Gud som holder sin pagt, har lovet at som svar på bøn vil hans Ånd blive udøst over disse lærlinge i Kristi skole, for at de må kunne blive retfærdighedens tjenere.

Der må udføres et hårdt arbejde for at rykke vildfarelse og falsk lære ud af hovedet, så at bibelsk sandhed og bibelsk religion kan få plads i hjertet. Oprettelsen af højskoler iblandt os er et middel som Gud giver for at uddanne unge mænd og kvinder til de forskellige grene af missionsarbejdet. Det er Guds vilje at de derfra skal gå ud, ikke kun nogle få, men mange arbejdere. Men den onde, som er fast besluttet på at forstyrre denne plan, har ofte sikret sig netop dem som Gud ville forberede til nyttige stillinger i sit værk. Der er mange som ville arbejde hvis de blev tilskyndet til at gøre tjeneste og som ville frelse deres sjæle ved således at virke. Menigheden bør forstå det store ansvar som den pådrager sig ved at lukke sandhedens lys ind og holde Guds nåde indenfor deres egne snævre grænser, mens penge og indflydelse i rigt mål burde anvendes til at sende egnede arbejdere ud på missionsfeltet.

[391]

Hundrede af unge mænd burde have været i færd med at berede sig til at tage del i arbejdet med at så sandhedens sæd ved alle vande. Vi trænger til mænd som vil fremskynde korsets sejr, mænd som vil holde ud trods hindringer og savn og som besidder den nidkærhed og beslutsomhed og tro som er uundværlig på missionsmarken. *Evangeliets tjenere* side 57-58]

Vore menigheder kaldes til at tage fat i dette arbejde, med langt større alvor end tidligere udvist. Enhver menighed bør gøre særlige tilvejebringelser for at oplære dets missionærere og derved hjælpe med opfyldelsen af den store befaling: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen“ Mine brødre, vi har fejlet og syndet ved at udrette så lidt. Der bør være flere medarbejdere til den udenlandske missionsmark. [Der findes nogle iblandt os som kunne uddannes til at forkynde sandheden for andre folkeslag uden at gå til det store besvær og forsinkelse som det koster at lære et fremmede sprog. I den første menighed blev missionærerne ved et under udrustet med kendskab til de sprog, hvori de skulle forkynde Kristi uransagelige rigdom. Og dersom Gud var villig til således at hjælpe sine tjenere den gang, kan vi da være i tvivl om at hans velsignelse vil hvile over vore bestræbelser for at uddanne dem, som fra barndommen af kender fremmede sprog og som, hvis de får den rette opmuntring, ville bære sandhedens budskab ud til deres egne landsmænd? Vi kunne have flere arbejdere på fremmede missionsmarker, hvis de, som tog arbejdet op på disse steder, havde gjort brug af ethvert talent indenfor deres rækkevidde. *samme*] Men nogle har haft tilbøjelighed til at afvise hjælpen, hvis den ikke kommer lige efter deres idéer og planer. Hvad er resultatet? Hvis vore missionærere skulle fjenes på grund af sygdom eller død fra deres arbejdsmarker, hvor er så de mænd som de har uddannet til at overtage deres steder?

[392] Ikke en af vore missionærer har brudt sig om samarbejde med alle tilrådighedsværende talenter. Megen tid er derved gået tabt. Vi glæder os over det gode arbejde, som er blevet udrettet i fremmede lande; men var forskellige arbejdsplaner blevet antaget, kunne ti gange, ja tyve gange så meget have været udrettet; et antageligt offer, ville være givet til Jesus, ved at mange sjæle blev befriet fra vildfarelsens trældom.

Enhver som modtager sandhedens lys, bør lære at bære lyset til andre. Vore missionærer i fremmede lande bør, med tak, acceptere

enhver hjælp, enhver evne, er givet dem. De må være villige til at løbe en risiko, vove noget. Det er ikke Gud velbehageligt at vi udsætter de givne anledninger til at gøre godt, i håbet om at gøre et større arbejde i fremtiden. Enhver bør følge Forsynets ledelse, ikke rådføre sig med selviske interesser og ikke stole helt på sin egen dømmekraft. Nogle kan være så opsat på at se fiasko, hvor Gud har en succes i sinde. De kan kun se kæmper og ommurede byer, hvor andre, med et klarere syn også ser Gud og englene parat til at give hans sandhed sejr.

[I nogle tilfælde kan det være nødvendigt at unge mænd lærer fremmede sprog. Dette sker med det bedste resultat, ved at de færdes blandt folket og samtidig anvender nogen tid hver dag på at studere sproget. Dette bør dog kun være som en nødvendig foranstaltning, indtil man kan uddanne dem som bor på selve missionsfeltet og som ved den rette undervisning kan blive arbejdere. Det er af væsentlig betydning at de tilskyndes til at optage arbejdet, som kan tale deres modersmål til folket i de forskellige lande. Det er en stor opgave for en midaldrende mand at lære et fremmed sprog og trods alle anstrengelser vil det være næsten umuligt for ham at lære at tale det korrekt, så han kan blive en brugbar arbejder.

Vi har ikke råd til at berøve vor virksomhed her hjemme de midaldrende og ældre prædikanters indflydelse og sende dem til fjerne felter for at optage en gerning, som de ikke er velegnede til og som ingen grad af oplæring vil gøre det muligt for dem at blive fortrolige med. De mænd, som sendes af sted på den måde, efterlader tomme pladser som uerfarne arbejdere ikke kan fylde.

Menigheden vil måske spørge, om man kan betro unge mænd det store ansvar, som er forbundet med oprettelsen og ledelsen af missionsforetagender i fremmede lande. Jeg svarer: Det var Guds hensigt, at de på vore højere skoler og ved at være sammen med erfarne mænd i arbejdet skulle få en sådan oplæring, at de ville blive kvalificerede til at gøre nytte i hans sag. Herren satte disse erfarne fædre ind i prøvende, ansvarsfulde stillinger i en ung alder mens hverken de fysiske eller de åndelige kræfter var fuldt udviklede. Vigtigheden af den opgave som blev betroet dem, skærpede deres kræfter og deres evner og den aktive del, de tog i arbejdet, bidrog så vel til den fysiske som til den åndelige udvikling.

Der lyder et kald til unge mænd. Gud ønsker dem ud på hedningemissionsmarken. Fordi de er forholdsvis fri for bekymringer og ansvar, er de gunstigere stillet med hensyn til at træde ind i dette arbejde, end de, som skal skaffe udkomme til en stor familie. Endvidere kan unge mænd lettere vænne sig til et andet klima og nye forhold og de kan bedre tåle vanskeligheder og det ubekvemme liv. Ved takt og udholdenhed kan de nå folk, hvor de er.

Styrke kommer ved øvelse. Alle, som gør brug af de evner, Gud har givet dem, vil opnå forøgede evner, som de kan hellige til hans tjeneste. De, som ingenting gør for Guds sag, vil ikke vokse i nåden og i kundskab om sandheden. Den, som ville lægge sig ned og nægte at bevæge arme og ben, ville snart miste al evne til at bruge dem. Således vil også en kristen, som er uvillig til at bruge de kræfter, Gud har givet ham, ikke alene undlade at vokse op til Kristus, men han mister den styrke, han allerede havde; han bliver åndelig lam.

De som grundfæstes og styrkes og rodfæstes i sandheden, er de som med kærlighed til Gud og sine medmennesker anstrenger sig for at hjælpe andre. En sand kristen arbejder for Gud, ikke efter indskydelse, men af princip, ikke kun en dag eller en måned, men hele livet igennem. *samme* s 58-59]

[394]

Hvordan skal vort lys skinne ud til verden, hvis det ikke er ved vore konsekvente kristenliv? Hvordan kan verden vide at vi tilhører Kristus, hvis vi ikke gør noget for ham? Vor Frelser sagde: „Af deres frugter skal I kende dem.“ Og videre: „Den, som ikke er med mig, er imod mig.“ Der ingen neutral grund mellem dem, som med bedste evner arbejder for Kristus og dem som arbejder for sjælefjenden. Enhver som står ledig i Herrens vingård, gør ikke blot intet selv, men er en hindring for dem, som prøver at arbejde. Satan finder arbejde til alle, som ikke alvorligt stræber efter deres egen frelse og andres frelse.

[Kristi menighed kan sammenlignes med en hær. Den enkelte soldats liv er fuldt af møje, besvær og fare. På alle sider er der årvågne fjender anført af mørkets fyrste, der aldrig sover og aldrig forlader sin post. Hver gang den kristne ikke er på vagt, foretager denne mægtige fjende et pludseligt og voldsomt angreb. Hvis menighedens medlemmer ikke er aktive og årvågne, vil de blive overvundet af hans rænker.

Hvad ville der ske, hvis halvdelen af soldaterne i en hær var dørst eller sov, når der blev blæst alarm? Resultatet ville blive nederlag, fangenskab eller død. Ville nogen af dem blive fundet værdige til belønning, hvis de undgik at falde i fjendens hænder? Nej, de ville øjeblikkelig blive dømt til døden. Når Kristi menighed er ligegyldig og utro, bliver følgerne langt alvorligere. En sovende hær af kristne soldater, hvad kunne være værre! Hvilken fremrykning ville der blive foretaget mod verden, som beherskes af mørkets fyrste? De, som på kampens dag holder sig tilbage i ligegyldighed, som om de ingen interesse har eller føler noget ansvar for, hvordan krigen udvikler sig, bør hellere ændre deres holdning eller straks forlade hæren.

Mesteren kalder på arbejdere til at forkynde evangeliet. Hvem vil gå? Ikke alle, der går ind i hæren, bliver generaler, kaptajner, sergenter eller korporaler. Det er ikke alle, der får ledernes bekymringer og ansvar. Der er hårdt arbejde af en anden art, der også skal udføres. Nogle må grave skyttegrave og fæstningsværker, nogle må stå på [395] vagt og andre må være sendebud. Selv om der kun er få befalingsmænd, kræves der mange menige og hærens resultat er afhængigt af hver eneste soldats troskab. Blot en eneste soldats utroskab kan betyde en ulykke for hele hæren.

Der er et alvorligt arbejde, som vi hver især må udføre, hvis vi ønsker at kæmpe troens gode strid. Evige interesser står på spil. Vi må iføre os retfærdighedens rustning, vi må modstå Djævelen, for vi har fået det løfte, at han vil blive slået på flugt. Menigheden må gå i offensiven for at gøre erobringer for Kristus og redde sjæle fra fjendens magt. Gud og hellige engle står ved vor side i denne krig. Lad os være ham til behag, som har kaldet os til at være stridsmænd. *At jeg må kende ham 26.maj]*

Alle kan gøre noget i værket. Ingen vil erklæres for skyldfri for Gud, hvis de ikke har arbejdet alvorligt og uselvsk for sjæles frelse. Menigheden bør lære de unge, både ved forskrift og eksempel, at være Kristi arbejdere. Der er mange som beklager sig i tvivl, som klager over at de ikke har vished for deres forbindelse med Gud. Det tillægges ofte den kendsgerning, at de gør intet i Guds sag. Lad dem alvorligt sørge for at hjælpe og velsigne andre og så vil deres tvivl og fortvivlelse forsvinde.

Mange som bekender at være Kristi efterfølgere handler som om deres navne var til stor ære i Guds sag, selv om de ikke bærer byrder og vinder sjæle for sandheden. Sådanne personer lever som om Gud ikke gjorde krav på dem. Hvis de fortsætter denne vej, vil de til sidst finde at de ikke har krav på Gud.

[Han, som gav enhver sin gerning, svarende til vedkommendes evne, vil aldrig lade en trofast pligtopfyldelse blive ulønnet. Enhver handling udført med troskab vil blive æret med særskilte tegn på Guds velbehag og bifald. Til hver arbejder er dette løfte givet: „De går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.“ *I Mesterens Tjeneste* side 318]

KOLPORTAGEARBEJDETS VIGTIGHED

[På kolportørområdet kan der udføres et meget mere effektivt arbejde, end der hidtil er blevet gjort. Kolportøren bør ikke være tilfreds, medmindre han stadig udvikles. Han bør gøre grundig forberedelse og ikke nøjes med at lære en død remse af ord; han bør give Herren anledning til at samarbejde med hans bestræbelser og gøre indtryk på hans sind. Når Jesu kærlighed bor i hans hjerte, vil den sætte ham i stand til at finde på udvej til at opnå adgang til både enkeltpersoner og hele familier.]

Kolportører behøver selvdannelse og være velslebne, ikke verdens sygdomsangrebende og kunstige metoder, men behagelig optræden der er den naturlige følge af hjertelig venlighed og et ønske om at efterligne Kristi eksempel. De bør opdyrke betænksomme og hensynsfulde vaner, — vaner i flid og skønsomhed, — og bør søge at ære Gud, ved selv at gøre mest muligt passende. Jesus har gjort et uendeligt offer for at sætte dem i rigtigt forhold til Gud og deres medmennesker og guddommelig hjælp kombineret med menneskelig anstrengelse, vil sætte dem i stand til at nå en høj fortrinlighedsstandard. Kolportøren bør være kysk ligesom Josef, ydmyg ligesom Moses og mådeholden ligesom Daniel; da vil en kraft følge ham hvor han end går hen.

[Dersom kolportøren følger en urigtig fremgangsmåde, dersom han taler usandhed eller øver bedrag, taber han agtelsen for sig selv. Han er sig måske ikke bevidst, at Gud ser ham og kender til enhver forretningshandling, at hellige engle vejer hans bevæggrunde og lytter til hans ord og at han vil få løn efter sine gerninger; men selv om det var muligt for ham at dølge sin onde gerning for menneskelig og guddommelig kontrol, ville den kendsgerning, at han selv vidste besked, virke nedværdigende på hans sind og karakter. En enkelt handling bestemmer ikke karakteren, men den nedbryder den værnende skranke og den næste fristelse får lettere indpas, indtil

udflugter og uærlighed i forretningssager til sidst bliver en vane og den pågældende ikke er til at stole på.

[397] Både i familien og i menigheden er der alt for mange, som er ligeglade med skrigende misforhold i deres livsførelse. Der findes unge mænd, som giver det udseende af at være, hvad de slet ikke er. De synes at være ærlige og sande; men de ligner kalkede grave, udvortes skønne, men med et bundfordærveligt indre. Hjertet er urent, besmittet af synd og således står deres regnskab i himmelens retssale. I deres sind er der foregået en proces, som har gjort dem forhærdede, så de ingen gode følelser har. Men dersom deres karakter, vejet på helligdommens vægtskål, kendes at være for let på Guds den store dag, vil det være en ulykke, som de ikke fatter nu. Sandheden, den dyrebare, uplettede sandhed, må være en del af karakteren.

Hvilken vej der end vælges, er livets sti omgivet af farer. Dersom arbejderne i nogen gren af virksomheden bliver ligegyldige og uagtsomme med hensyn til deres evige interesser, vil de gå glip af store værdier. Fristeren vil altid finde adgang til dem. Han vil lægge garn for deres fødder og lede dem ind på usikre stier. Kun de, som værnes af rene principper, er trygge. Ligesom David vil de bede: „Hold mine skridt i dit spor, lad mine trin ikke blive usikre.“ (efter Kalkars bibeludgave, som svarer til eng. bibelovers.) Der må føres en stadig kamp mod det menneskelige hjertes egoisme og fordærvelse. Ofte ser det ud, som om de gudløse har fremgang på deres vej; men de, der glemmer Gud om blot en time eller et øjeblik, er på en farlig sti. De indser måske ikke faren; men uden de mærker det, holder vanen dem ligesom med et jerngreb fast ved det onde, som de så letsindigt har leget med. Gud foragter deres fremfærd og hans velsignelse vil ikke ledsage dem.

Jeg har set mange unge mænd optage dette arbejde uden at forene sig med himmelen. De udsætter sig for fristelse for at spille tapre. De ler af andres „dårskab“. De kender den rette måde; de ved, hvordan man skal opføre sig! Hvor let kan de ikke modstå fristelse! Hvor urimeligt er det ikke at tænke, at de skulle falde! Men de gør ikke Gud til deres værn. Satan har en lumsk snare i beredskab for dem og de bliver selv dåres bytte.

[398] Vor store modstander har menneskelige redskaber, som stadig er på jagt efter en anledning til at ødelægge sjæle, ligesom en løve lurer på sit bytte. Undgå dem, unge mand; for medens de tilsyneladende

er dine venner, vil de på behændig vis lokke dig ind på onde veje og handlemåder. De vil smigre dig med deres læber og tilbyde dig hjælp og vejledning; men deres fjed stunder til dødsriget. Hvis du lytter til deres råd, kan det blive et skæbnesvangert vendepunkt i dit liv. Fjernelsen af et eneste forsvarspunkt i samvittigheden, hengivelsen til en eneste ond vane, en eneste forsømmelse af pligtens høje krav kan blive begyndelsen til en bedragers livsbane, som vil føre dig ind i deres rækker, der tjener Satan, medens du hele tiden bekender dig til at elske Gud og hans sag. Et øjeblik tankeløshed, et enkelt fejltrin kan vende hele dit liv ind på den urette vej. Og du vil måske aldrig få at vide, hvad det var, som forårsagede din ødelæggelse, førend kendelsen bliver udtalt: „Vig bort fra mig, I, som øver uret!“

Nogle unge mænd ved, at hvad jeg har sagt, er en tydelig skildring af deres færd. Deres veje er ikke skjulte for Herren, selv om de måske er skjulte for deres bedste venner, endog for deres fader og moder. Jeg har ringe håb om, at enkelte af disse nogen sinde vil forandre deres liv i hykleri og bedrag. Andre, som har fejlet, søger at gøre det onde godt igen. Måtte den kære Jesus hjælpe dem til at være karakterfaste og vende sig bort fra al falskhed og smiger fra dem, der vil svække dem i deres forsæt om at gøre det rette og fra dem, der ved at indpode dem tvivl og vantro vil undergrave deres tro på sandheden! Unge venner, tilbring ikke en time i selskab med sådanne mennesker, som vil kunne gøre jer uskikkede til Guds rene og hellige gerning! Foretag jer intet over for fremmede, som I ikke ville foretage jer over for jeres fader og moder, eller som I ville skammes ved over for Kristus og de hellige engle.

Nogle mener måske, at disse advarsler ikke er nødvendige for sabbatsholdere; men de, advarslerne gælder, ved hvad jeg mener. Jeg formaner jer, unge mænd, til at tage jer i agt; for I kan intet gøre, som ikke er åbent for engles og Guds øjne. I kan ikke gøre en ond gerning, uden at andre påvirkes deraf. Samtidig med at jeres handlemåde åbenbarer, hvilken slags materiale jeres egen karakter er bygget op af, har den tillige en mægtig indflydelse på andre. Tab aldrig den kendsgerning af syne, at I hører Gud til, at han har købt jer dyrt og I må gøre ham regnskab for alle de talenter, han har betroet jer. Ingen, hvis hånd er besmittet af synd, eller hvis hjerte ikke er ret for Gud, bør have nogen del i kolportørens eller evangelistens gerning; for sådanne mænd vil visselig vanære sandhedens sag.

De, der virker på missionsfeltet, behøver Guds vejledning. De bør omhyggeligt stræbe efter at få en rigtig begyndelse og så fortsætte roligt og urokkelig på retskaffenhedens sti. De bør være bestemte; for Satan er bestemt og ihærdig i sine anstrengelser for at styrte dem.

Man har begået en fejl ved at tegne bestillinger på vore tidsskrifter for blot nogle få uger, når man ved en passende bestræbelse kunne have opnået et meget mere langvarigt abonnement. Eet årsabonnement er mere værdifuldt end mange for en kortere tid. Når bladet bestilles blot for nogle få måneder, ophører interessen ofte sammen med det kortvarige abonnement. Kun få, der først er begyndt med et abonnement for en kort periode, fornyer deres abonnement for en længere tid og derfor bruges der meget tid, som kun giver små resultater, medens man ved bedre omtanke og større ihærdighed kunne have opnået årsabonnementer. I sigter for lavt, brødre; I er for snæversynede i jeres planer. I lægger ikke al den overvejelse og ihærdighed i jeres arbejde, som det fortjener. Der er flere vanskeligheder i denne gerning end i visse andre forretningsgrene, men de erfaringer, den bringer, den takt og selvdisciplin, som derved opøves, vil gøre jer skikkede til at kunne gøre nytte på andre felter, hvor I kan arbejde for sjæle. De, som intet lærer af disse erfaringer og som er skødesløse og frastødende i deres optræden over for andre, ville vise den samme mangel på takt og evne til at omgås mennesker, hvis de optog prædikegerningen.

[400] Så længe man er tilfreds med kortvarige abonnementer, vil der være en tendens til ikke at gøre nogen særlig anstrengelse for at tegne dem for en længere tid. Kolportørerne bør ikke gå deres arbejdsdistrikt igennem på en skødesløs, ligegyldig måde. De bør føle, at de er Guds arbejdere og kærlighed til sjæle bør lede dem til at gøre enhver bestræbelse for at oplyse mennesker om sandheden. Forsyn og nåde, midler og mål er nøje forenede. Når Guds arbejdere gør det allerbedste de kan, udretter han for dem, hvad de ikke selv kan gøre; men ingen må vente at kunne gøre fremgang uden hans hjælp eller ved egne anstrengelser. Aktiv virksomhed må gå hånd i hånd med fast tillid til Gud.

Sparsommelighed er nødvendig i enhver afdeling af Herrens værk. Den naturlige tilbøjelighed hos unge i denne tid er at forsømme og foragte sparsommelighed og at forveksle den med gerrighed og smålighed. Men sparsommelighed er i overensstemmelse med

de bredest anlagte og ædleste anskuelser og følelser; hvor den ikke bliver praktiseret, kan der ikke være nogen sand gavmildhed. Ingen bør tænke, at han er hævet over at skulle vænne sig til sparsommelighed og lære at tage vare på smulerne. Efter at Kristus havde udført et bemærkelsesværdigt under, sagde han: „Saml de tiloversblevne stykker sammen, så intet går til spilde.“

Ganske betydelige beløb kan gå med til hotelregninger, som aldeles ikke er nødvendige. Guds sag lå banebryderne i dette budskab så nær på hjerte, at de sjældent indtog et måltid på et hotel, selv om det kun kostede 25 cents for hver. Men unge mænd og kvinder er i almindelighed ikke oplært til at spare og ødselhed følger ødselhed overalt. I nogle familier spildes der på syndig vis tilstrækkeligt til at underholde nok en familie, dersom en fornuftig økonomi blev gennemført. Hvis vore unge på rejser vil holde nøjagtigt regnskab med de penge, de giver ud, post for post, vil de få øjnene op for, hvor lækagerne findes. Medens det måske ikke er nødvendigt for dem at måtte undvære varm mad, således som de første arbejdere gjorde det i deres omvandrende liv, kan de godt lære at skaffe sig, hvad de virkelig har brug for, med mindre udgifter, end de nu anser for nødvendigt. Mange øver selvfornægtelse for at kunne yde midler til Guds sag; lad derfor dem, der arbejder i sagen også øve selvfornægtelse ved at begrænse deres udgifter så vidt muligt. Det ville være godt for alle vore arbejdere at studere de valdensiske missionærers historie og at efterligne deres eksempel på opofrelse og selvfornægtelse.

[401]

Vi har et stort arbejde at udføre for Mesteren, nemlig det at bringe Guds ord til dem, der befinder sig i vildfarelsens mørke. Unge venner, optræd, som om I havde et helligt hverv. I bør være bibelgranskere, altid rede til at forsvare jer over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer. Giv ved jeres sande kristelige værdighed et synligt bevis på, at I ved, I har en sandhed af interesse og betydning for enhver, der vil høre. Hvis denne sandhed lever og virker i ens tanke, vil den vise sig i ens ansigtsudtryk og færd ved en rolig, ædel selvbeherskelse og fred, som kun en kristen kan besidde.

De, som ejer sand ydmyghed og hvis sind er blevet styrket ved de sandheder, evangeliet rummer, vil øve en indflydelse, som mærkes. De vil gøre indtryk på menneskers sind og hjerter og de fleste vil respektere dem endog de, som ikke nærer nogen sympati for deres

tro. Med Bibelens sandheder og med vore værdifulde blade vil de gøre fremgang, for Herren vil åbne vejen for dem. Men at lokke folk til at købe vore blade ved hjælp af gaver og præmier, øver ikke nogen varig indflydelse til det gode. Dersom vore arbejdere ville gå ud i tillid til Bibelens sandheder og med kærlighed til Kristus og til sjæle i deres hjerter, ville de udrette mere med hensyn til tegning af faste abonnenter, end de kan ved at sætte lid til præmier eller til lave priser. Den vægt, der lægges på disse hjælpemidler, giver de mennesker, man henvender sig til, det indtryk, at bladet i sig selv ikke har nogen reel værdi. Resultatet ville blive bedre, hvis man fremhævede bladet og anvendte de penge, der går til præmier, til at uddele nogle få eksemplarer gratis. Ved tilbud om præmie kan man måske få nogle til at tage bladet, som ellers ikke ville abonnere, men andre vil undslå sig for at abonnere, fordi de mener, det er spekulation. Dersom kolportøren med hjertet løftet til Gud i bøn om fremgang ville fremholde selve bladets fordele uden at lægge vægt på præmierne, ville mere kunne udrettes.

[402]

I denne tidsalder roser og berømmer man de mest ubetydelige og intetsigende ting. Der kræves fremfor alt noget, som vil skabe sensation og fremme salget. Landet oversvømmes af fuldstændig værdiløs litteratur, der blot skrives for at tjene penge, medens virkelig værdifulde bøger bliver liggende usolgte og ulæste. De der sælger sådan sensationslitteratur, fordi de derved kan tjene en højere løn, går glip af en dyrebar anledning til at gøre godt. Det koster kamp at fængsle menneskers opmærksomhed og vække deres interesse for virkelig værdifulde bøger, der har Bibelen til grundlag og det vil være en endnu større opgave at finde samvittighedsfulde, gudfrygtige arbejdere, som vil gå ud blandt mennesker og sælge disse bøger i den hensigt at udbrede lyset.

Den arbejder, hvem Guds sag ligger på hjerte, vil ikke stile efter at få den højeste løn. Han vil ikke, således som nogle af vore unge har gjort, påberåbe sig, at medmindre han kan optræde med et elegant ydre og i overensstemmelse med moden og bo på de bedste hoteller, kan han ingen resultater få. Hvad kolportøren behøver, er ikke ulastelig påklædning, ej heller et væsen og manerer som en laps, men den karakterens ærlighed og retskaffenhed, som præger hans ansigt og hele adfærd. Venlighed og mildhed kendetegner ansigtet og hele personen, fjernt fra al uærlig og påtaget optræden.

Mange er begyndt som kolportører med den forestilling, at præmier var det eneste middel til resultat. De besidder ingen virkelige fortrin som arbejdere. De har ingen erfaring i praktisk gudsfrygt; de har de samme fejl, den samme smag og selvtilfredshed, som kendetegnede dem, inden de bekendte sig til at være kristne. Om dem kan det siges, at Gud er ikke i deres tanker; han har intet bosted i deres hjerter. Deres karakter og hele færd er præget af en smålighed, en jordiskhed, en lavhed, der vidner om deres egenrådighed og selvoptagethed. De vil ikke øve selvfornægtelse, men har kun lyst til at nyde livet. Den himmelske skat har ingen tiltrækning for dem; deres tanker drejer sig kun om timelige ting. Venner og slægtninge kan ikke højne sådanne mennesker; for deres hu står til at foragte det onde og vælge det gode.

[403]

Jo mindre vi stoler på disse personer, som desværre ikke er så få, desto bedre vil sandhedens sag være stillet i verdens øjne. Vore brødre burde vise forsigtighed i valg af evangelister og kolportører, medmindre de ønsker sandheden misforstået og fejlagtigt fremstillet. De bør give alle virkelige arbejdere god løn; men beløbet bør ikke forhøjes i den grad, at man køber kolportører, for en sådan fremgangsmåde gør dem skade. Den gør dem egoistiske og ødsle. Søg at indprente missionsarbejdets ånd i dem og hjælp dem at udvikle de kvalifikationer, som er nødvendige for fremgang. Jesu kærlighed i kolportørens sjæl vil lede ham til at føle det som et privilegium at arbejde for at sprede lys. Han vil gøre sagen til genstand for overvejelse, systematisk tilrettelæggelse og bøn.

Der behøves unge mænd, som er mænd med forstand, der værdsætter de intellektuelle evner, Gud har givet dem og udvikler dem med den største omhu. Disse evner forøges ved brug og dersom hjertets dannelse ikke bliver forsømt, vil karakteren blive harmonisk. Midlerne til udvikling er tilgængelige for alle. Lad derfor ingen bringe Mesteren skuffelse, når han kommer for at søge efter frugt, ved blot at fremvise blade. En alvorlig beslutning, helliget med Kristi nåde, vil gøre undere. Når intelligente, gudfrygtige mænd gør alt, hvad der står i deres magt for at frelse sjæle, vil Jesus og hellige engle give dem fremgang i deres bestræbelser. Lad dem på en stille, beskeden måde og med et hjerte, der strømmer over af kærlighed, søge at lede mennesker til at undersøge sandheden, idet de holder bibellæsninger, når de har lejlighed dertil. Ved at gøre dette vil de udså sandhedens

sæd ved alle vande og kundgøre hans dyder, som kaldte dem ud fra mørket til sit underfulde lys. De, der ud fra rigtige bevæggrunde gør dette arbejde, udfører en vigtig tjenestegerning. De vil ikke lægge en svag, ubeslutsom karakter for dagen. Deres ånd styrkes og de tilegner sig et tiltalende væsen. De bør ikke sætte nogen grænse for deres udvikling, men for hver dag blive bedre skikkede til at gøre godt arbejde.

[404] Mange af arbejderne i kolportagen yder aldrig nogen opofrelse. Som en klasse betragtet har de mindre ægte missionsånd end arbejderne i noget andet samfund. Når vejen er helt forberedt for dem og når de kan opnå den højeste løn, er de villige til at gå ud i arbejdet. Mange gode tilbud gives kolportørerne for at få dem til at sælge populære bøger; der tilbydes dem stor løn og mange afslår derfor at arbejde for mindre løn, hvis det drejer sig om at udbrede bøger, som handler om den nærværende sandhed. Derfor er tilbudene blevet forøget for at svare til det, andre forlag tilbyder og følgen er, at udgifterne ved udbredelsen af vore skrifter bliver store; mange af kolportørerne tjener deres penge for let og sætter dem derfor let over styr.

Blandt os som et folk, der bekender sig til den nærværende sandhed, er der ikke en missionsånd, som svarer til vor tro. Klangen af ægte guld i karakteren mangler. Kristenlivet er mere, end det antages at være. Det består ikke udelukkende af mildhed, tålmodighed, sagtmodighed og venlighed. Disse dyder er væsentlige; men der behøves også frimodighed, kraft, energi og udholdenhed. Mange, der beskæftiger sig med kolportørgerningen, er svage, kraftløse, forsagte og bliver let modløse. De mangler fremdrift. De besidder ikke disse positive karaktertræk, som giver en mand styrke til at bestille noget — den ånd og energi, der tænder begejstring. Kolportøren beskæftiger sig med en hæderlig gerning og han bør ikke optræde, som om han skammede sig ved den. Ønsker han fremgang i sine bestræbelser, må han være modig og forhåbningsfuld.

De aktive dyder må opelskes lige så vel som de passive. Medens en kristen altid må være rede til at give et mildt svar, som dæmper vrede, må han besidde heltens mod til at bekæmpe det onde. Sammen med den kærlighed, som tåler alt, må han eje den karakterstyrke, der vil gøre hans indflydelse til en positiv kraft i det godes tjeneste. Troen må være en del af hans karakter. Han må være principfast, besidde

en åndens adel og være hævet over enhver mistanke om simpel uærlighed. Kolportøren må ikke have store tanker om sig selv. I sin omgang med mennesker må han ikke være for fremtrædende, tale på en pralende måde om sig selv, for derved vil han vække modvilje hos intelligente, tænkende, mennesker. Han må ikke være egoistisk i sine vaner, heller ikke overlegen eller dominerende i sit væsen. En mængde mennesker har dannet sig den mening, at de ikke kan få tid til at læse een eneste af de tusinder af bøger, der udgives og kommer på markedet. Og i mange tilfælde går det sådan, at når kolportøren fremfører sit ærinde, lukkes hjertedøren fast til; derfor er det så nødvendigt, at han udfører sin gerning med takt og i en ydmyg bønnens ånd. Han bør have kendskab til Guds ord og have ordet i sin magt, så han kan klarlægge den dyrebare sandhed og påvise, hvilken stor værdi der er i det lødige læsestof, han bringer.

[405]

Med rette bør enhver føle et personligt ansvar i denne gerning. Med rette bør han overveje, hvordan han bedst kan fængsle folks opmærksomhed; for den måde, hvorpå han fremholder sandheden, kan blive afgørende for en sjæls skæbne. Hvis han gør et gunstigt indtryk, kan hans indflydelse for denne sjæls vedkommende blive en duft af liv til liv og oplyst angående sandheden kan denne ene oplyse mange andre. Derfor er det farligt at være overfladisk i den gerning at skulle påvirke menneskers sind.

Kolportørgerningen er Guds middel til at nå mange, som ellers ikke ville kunne påvirkes af sandheden. Det er en god gerning med et ophøjet og ædelt formål; og den bør være ledsaget af en tilsvarende værdighed i optræden. Kolportøren vil møde mennesker med forskellig indstilling til livets problemer. Han vil møde sådanne, som er uvidende og smalsporede og som ikke kan værdsætte noget, der ikke skaffer dem penge. De vil bruge skældsord, men det må han ikke bryde sig om. Hans gode natur bør aldrig svigte ham; han bør se lyst og forhåbningsfuldt på enhver vanskelighed. Han vil træffe mennesker, som har sorg og føler sig forsagte, sårede og krænkede. Han vil få mange anledninger til at tale venlige ord til sådanne, ord, som bringer mod, håb og tro. Han kan være et kildevæld til vederkvægelse for andre, dersom han vil; men for at kunne være dette, må han selv øse af kilden med det levende vand.

Kolportørgerningen er mere betydningsfuld, end mange har anset den for at være og der bør anvendes lige så megen omhu og visdom

[406] i valget af arbejdere til denne arbejdsgren som i valget af mænd til prædikegerningen. Unge mænd kan oplæres til at gøre meget bedre arbejde end det, der hidtil er udført og for en meget mindre betaling, end mange har fået. Løft banneret op og lad de selvfornægtende og de selvopofrende, dem der elsker Gud og menneskeheden, slutte sig til arbejdnernes rækker. Lad dem komme, ikke med forventning om magelighed, men for at være tapre og frimodige under modsigelse og genvordigheder. Lad sådanne komme, som kan sige god for vore skrifter, fordi de selv påskønner deres værdi.

Måtte Herren hjælpe enhver til at udnytte sine betroede talenter til det yderste! De, der arbejder i denne sag, gransker ikke Bibelen, som de skulle. Hvis de gjorde det, ville dens praktiske lærdomme have en afgørende indflydelse på deres liv. Hvori jeres arbejde end måtte bestå, kære brødre og søstre, gør det som for Mesteren og gør det bedste, I kan. Overse ikke nuværende gyldne anledninger og forspild ikke jeres liv ved at sidde hen i ørkesløst drømmeri om magelighed og fremgang i et arbejde, som Gud aldrig har gjort jer skikkede til. Udfør det arbejde, som ligger jer nærmest. Udfør det, selv om det sker under farer og vanskeligheder ude på missionsmarken; men — det beder jeg jer om — klag ikke over vanskeligheder og selvopofrelse. Betragt valdenserne! Se, hvilke planer de udtænkte, for at evangeliets lys måtte kunne skinne ind i formørkede hjerter. Vi bør ikke arbejde i forventning om at få vor løn her i livet, men med troens øje ufravendt rettet mod sejrsprisen ved løbebanens ende. Der behøves nu mænd og kvinder, der er lige så pålidelige og pligtopfyldende som kompasnålen, når den peger mod polen mænd og kvinder, som vil arbejde, uden at vejen bliver banet for dem og enhver hindring fjernet.

[407] Jeg har skildret, hvordan kolportører burde være; måtte Herren åbne deres sind til at fatte dette emne i dets længde og bredde og måtte de indse deres pligt til at repræsentere Kristi karakter ved deres udholdenhed, mod og trofaste retskaffenhed! Lad dem huske, at de kan fornægte ham ved en løs, slap og ubeslutsom karakter. Unge mænd, hvis I tager disse principper med jer ud i kolportørarbejdet, vil I blive respekteret og mange vil tro den sandhed, som I forfægter, fordi I lever i overensstemmelse med jeres tro — fordi jeres daglige liv er som et klart lys på en lystage og lyser for alle, som er i huset. Hvor meget jeres fjender end bekæmper jeres trospunkter, vil endog

de respektere jer; og når I har opnået så meget, vil jeres enkle ord have vægt, som vil overbevise hjerter. *Kolportørevangelisten* side 50-68]

Forlagsarbejdet

FORLAGSARBEJDET

Der er og vil altid være mange problemer i forbindelse med forlaget i Battle Creek. De institutioner der er etableret der, er Guds redskaber til hans arbejde på jorden. Af denne grund er Satan på grunden og forvirrer og forhindrer i sin snildhed. Han kommer med sine fristelser til mænd og kvinder, som er på disse institutioner, uanset hvilke ansvarsbetyngede stillinger eller gør det mest ydmyge arbejde og om muligt besnærer dem med sin list, så de mister forbindelse med Gud, forvirres i dømmekraft og er ude af stand til at skælne mellem ret og forkert. Han ved at tiden vil sikkert komme, hvor det som har styret livet vil blive åbenbaret og han er glad for at disse personers liv vidner imod dem, så de ikke er Kristi medarbejdere.

[408] Mange som er oppe i årerne og nået manddommens stadie, er mangelfulde i hvad der udgør en ædel mandig karakter. Gud betragter ikke dem som mænd. Nogle af disse er knyttet til vore institutioner. De har indflydelse; men det er af en skadelig art, for det er sjældent på den rigtige side. Selvom de bekender gudfrygtighed, går deres eksempel hele tiden hen mod at anspore uretfærdighed. Tvivl er indvævet i deres tanker og udtrykkes i deres ord og deres kræfter bruges på at fordreje retfærdighed, sandhed og ret. Deres tanker er styret af Satan og han arbejder gennem dem på at demoralisere og bringe forvirring ind. Jo behageligere og tiltrækkende deres metoder er, jo rigere de er begavet med strålende talenter, des effektivere redskaber er de i al retfærdigheds fjendens hænder til at demoralisere alle, inden for deres virkekreds. Det vil være en svær og utaknemlig opgave at hindre disse i at få en herskende indflydelse og gennemføre deres egne mål, at anspore uorden og løse, slappe principper.

De unge der kommer under deres indflydelse er aldrig sikre, undtagen dem, under hvis varetægt de er sat under, udøver den største vagtsomhed og de selv har de rigtige principper fast funderet.

Men det er en sørgelig kendsgerning at mange af de unge i vor tid, overgiver sig så hurtig til Satans indflydelse, men modstår Guds Ånd; og i mange tilfælde er forkerte vaner blevet så fastlåste, at de største anstrengelser fra ledernes side, ikke vil føre til at forme deres karakter i den rigtige retning.

Dem som har betroede stillinger i forlagshuset har tunge ansvar at bære og de er ikke egnede til disse steder, hvis de ikke dag for dag får en dybere og mere pålidelig kristenerfaring. Evige interesser bør sættes i første række og enhver påvirkning som hjælper i det guddommelige liv bør bydes velkommen. Mænd som Herren har givet opgaver at varetage i hans sag, bør være åndeligt sindede. De må ikke forsømme de religiøse møder eller betragte det som en opgave at tale ofte med hinanden om deres religiøse liv og erfaring. Gud vil lytte til deres vidnesbyrd; de vil optegnes i hans erindringsbog; og han vil begunstige hans trofaste og „vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.“

Dem ved forlagsarbejdets hoved, bør huske på at de er et eksempel for mange og de bør være trofaste i offentlig tilbedelse af Gud, præcis ligesom de ville have at arbejdsfolkene skal være trofaste i alle afdelingens underafdelinger. Hvis de ses lejlighedsvis i gudsdyrkelseshuset, vil andre undskylde sig selv på grund af deres forsømmelse. Disse forretningsfolk kan til enhver tid tale flydende og forstandsmæssigt om forretningsanliggender og vise at de ikke har brugt deres styrke i denne retning forgæves. De har lagt taktfølelse, dygtighed og kundskab i deres arbejde, men hvor vigtigt er det ikke at deres hjerter, deres sind og alle deres kræfter bliver oplært til trofast tjeneste i sagen og gudsdyrkelse; så de kan pege vejen ud til frelse gennem Kristus, i et veltalende sprog i sin enkelhed. De bør være alvorligt bedende mænd og med fast tillid til Gud, mænd som, ligesom Abraham, vil ordne deres hjem efter dem og vil vise en særlig interesse for alles åndelige krigsførelse, som er på kontoret.

[409]

Dem som sætter Kristus først i alt kan betros noget. De vil ikke være selvtilstrækkelige, de vil heller ikke synke i deres religiøse interesser i deres forretninger. Har Gud betroet mænd med hellige ansvar? så vil han få dem til at føle deres egen svaghed og deres afhængighed af ham. Det er usikkert for mennesker at støtte sig til egen forståelse, derfor bør de daglig søge styrke og visdom ovenfra. Gud bør være i alle deres tanker; så kan al den gamle slanges list

og underfundighed ikke bedrage dem til syndig pligtsforsømmelse. De vil møde fjenden med det enkle våben Kristus brugte, „der står skrevet,“ eller vil afvise ham med et, „vig bag mig, Satan.“

[Med sin advarsel: „Våg og bed!“ anviste Jesus den eneste trygge vej. Det er nødvendigt at våge. Vort hjerte er svigefuldt, vi er undergivet menneskelige svagheder og skrøbeligheder og Satan er ude på at ødelægge. Vi skal være på vagt, for vor modstander er altid i virksomhed. I bevidstheden om hans utrættelige årvågenhed, „så lad os da ikke sove som de andre, men lad os våge og være ædru“. Verdens ånd og indflydelse må imødegås og den må ikke få lov til at tage sind og hjerte i besiddelse. *Herren kommer* 18.feb]

[410]

Den aktive foretningsmand, idet han kommer i kontakt med verden, vil få prøvelser, rådvildhed og bekymringer. Han vil finde at der er tendens til at lade verdslige tanker og planer tage ledelsen og at det vil kræve anstrengelser og disciplin i tanker og sjæl, at fastholde en opbyggelighed. Men den guddommelige nåde afventer hans forlangende og hans store behov er det mægtige argument der vi sejre med Gud. For disse mænd har Jesus gjort særlige tilvejebringelser for. Han indbyder dem: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“ Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.“ Dem som har fællesskab med Kristus har konstant hvile og fred. Hvorfor vandrer vi alene og foragter hans ledsagelse? Hvorfor tager vi ham ikke med på alle vore råd? Hvorfor kommer vi ikke til ham i alle vore forviklinger og forsøger styrken i hans løfter?

Helligånden oplyser vort mørke, informerer vor uvidenhed og forstår og hjælper os i vore mangefoldige fornødenheder. Men sindet må udspringe helt af Gud. Hvis kulde og verdslighed får lov at komme ind, vil vi ikke have hjerte til at bede, ingen mod til at se op på ham, som er styrkenes og visdommens kilde. Bed da altid, kære brødre og søstre, at i „skal løfte hænderne og bede uden vrede og uenighed.“ Send jeres bønner til nådens trone og stol på Gud, time for time, øjeblik for øjeblik. Kristi tjeneste vil ordne alle jeres forhold med jeres medmennesker og gøre jeres liv frugtbart i gode gerninger.

[Ingen må indbilde sig, at selviskhed, selvsikkerhed og nydelsessyge er overensstemmende med Kristi Ånd. Der påhviler enhver

virkelig omvendt mand eller kvinde et ansvar, som vi ikke rettelig kan vurdere. Verdens leveregler og skikke skal ikke efterleves af den himmelske konges sønner og døtre.] „I elskede, nu er vi Guds børn og det er endnu ikke åbenbart, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren.“ Men verden kender os ikke, fordi de ikke kender Kristus, vor Mester. [*Guds sønner og døtre* 3.jan]

Der er brug for forretningsledere på Review kontoret, som vil fremstille Jesus og frelsesplanen rigtigt. Gud er mishaget når de bruger alle deres kræfter på verdslige foretagender, eller endog på forretninger der har med forlagsarbejdet at gøre og gør ikke noget for at styrke hans menighed, opbyggelsen af hans rige. At arbejde for Gud og sjæles frelse er det højeste og ædelste kald som mennesker nogen sinde har fået eller kan få. Tab og vinding i disse forretninger er af stor betydning; for resultatet ender ikke ved dette liv, men rækker ud i evigheden.

[411]

Brødre, uanset hvad I involverer jer i, uanset hvilken afdeling i værket I får tildelt, så tag jeres religion med jer. Gud og himlen bør ikke lades ud af erfaringen og livsarbejdet. Denne sags arbejdere bør vogte sig imod at blive ensidige mænd og kun lade det verdslige element i jeres karakter komme til syne. I fortiden er der blevet gjort absolutte fejltagelser fra menneskers side, i forbindelse med kontoret. De har ikke været åndeligtsindede; og deres indflydelse har ikke gået mod det himmelske Kanaan, men tilbage mod Ægypten.

Bror P er blevet velsignet med evner som, hvis de helliges til Gud, vil sætte ham i stand til at gøre meget godt. Han har et kvikt hoved. Han forstår sandhedens teori og Guds lovs krav; men han har ikke lært sagtomdighed og ydmyghed i Kristi skole, som vil gøre ham til et sikkert menneske, så han kan stå en betroet stilling. Han er blevet vejret på helligdommens vægte og fundet for let. Han har fået et stort lys i advarsler og irettesættelser; men har ikke givet agt på dem; han har endog ikke set nødvendigheden i at ændre sin handlemåde. Hans eksempel for dem, der arbejder på kontoret, har ikke været i overensstemmelse med hans bekendelse. Han har ikke fastholdt en standhaftighed; han har været som en barnlig mand og hans indflydelse har haft tendens til at lede bort fra Kristus, mod overensstemmelse med verden.

[412] Kristi kors er blevet fremstillet for bror P; men han har vendt sig bort fra det, for det er mere forbundet med skam og irttesættelse, end med verdens ære og pris. Igen og igen har Jesus kaldt: Tag korset op og følg mig, så I skal være mine disciple. Men andre stemmer har kaldt i retning mod verdslig stolthed og ærgerrighed; og han har lyttet til disse stemmer fordi deres ånd er behageligere for det naturlige hjerte. Han vendte sig fra Jesus, adskilte sig selv fra Gud og omfavnede verden. han blev kaldet til at fremstille Kristus og være et klart lys i verden; men han har forrådt sin hellige tillid. Verden sætter skæl mellem hans sjæl og Jesus og han har fået en verdslig erfaring, skønt han skulle have fået én af den helt modsatte art. Han har været helt verdslig i sin smag og anskuelser og som følge deraf ikke været i stand til at fatte åndelige ting.

Bror P's succes i sin tjenestegerning og også i sin betroede stilling på kontoret, er afhængig af den karakter han skal fastholde. Der var brug for smerteudholdende anstrengelser, så intet forkert eksempel ville blive sat, ved at gå ud og komme forud for hans kollegaer. Den plan han burde have taget, den måde han burde have handle på, er tydeligt markeret i Guds ord. Havde han givet agt på det ord, ville det have været et lys for hans sti, ledt hans uerfarne fødder på en sikker vej. Guds Ånds vidnesbyrd er blevet sat for ham igen og igen, vist ham hvor han afviger fra den hovedvej, der er skitseret for Herrens løsepenge, til at vandre på og advare og bønfalde ham om at ændre hans handlemåder. Men hans egne veje synes rigtig i hans øjne; og han har fulgt tilbøjeligheden, ikke givet agt på det lys han har fået. Han var ikke en pålidelig rådgiver. Han var ikke en pålidelig mand på kontoret; han var heller ikke en pålidelig hyrde, for han ville lede hjorden på vildspor. Han har forkyndt fremragende prædikener; men uden for talerstolen har han ikke gennemført de principper han har forkyndt. Den slags arbejde er en forhånelse mod Gud.

[413] Bror P's forening med verden har vist sig som en snare for ham selv og for andre. Oh, hvor mange støder ikke han over sådanne liv som hans. De får det indtryk at når de tager de første skridt mod omvendelse, anger, tro og dåb, — så er det alt hvad der forlanges af dem. Men dette er en fatal fejltagelse. Den vanskelige kamp at sejre over selvet, kæmpe for hellighed og himlen, er en livslang kamp. Der er ingen hjælp i denne krig; anstrengelsen må være vedvarende

og udholdende. Kristen renhed må søges med uimodståelig kraft og fastholdes med en resolut beslutsomhed.

En ægte religiøs erfaring, udfoldes og forøges. Stadig fremgang, større kundskab og kraft til Guds ord, er den naturlige følge af en livsvigtig forbindelse med Gud. Lyset af hellig kærlighed vil blive klarere og klarere til den fuldkomne dag. Det er bror P's privilegium at få en sådan erfaring som denne; men han har ikke haft nådes olie i hans lampes kar og hans lys er blevet svagere. Hvis han ikke gør en afgjort forandring snart, vil han komme der hen, hvor ingen advarsler eller bønner aldrig vil nå ham. Hans lys vil forsvinde i mørket og han vil blive overladt i fortvivlelse.

Økonomiseringens betydning

Økonomiseringens betydning

Bror R har gode forretningsevner i nogle af værkets grene, som vil sætte ham i stand til at tjene kontoret acceptabelt; men han har ikke uddannet og disciplineret sig selv til at være en grundig og stabil leder. Under hans ansvar er der sket alvorlige forsømmelser; der har eksisteret en uordentlig og uorganiseret tilstand af tingene, som burde rettes med det samme. Der er mange småting i hans arbejde, som ikke har fået opmærksomhed og som følge deraf, er der lækager. Der er sket tab og spild som kunne være undgået.

Jeg er gået igennem kontoret og er blevet vist hvordan Guds engle ser på arbejdet i de forskellige lokaler. På nogle steder er tingenes tilstand bedre end på andre; men stort set er der fejl der burde afhjælpes. Tab, tab ses på mange afdelinger. Den ubesindige måde som andre arbejder på, fører til tab på kontoret og er en forhånelse mod Gud. Det er sørgeligt at det er sådan. Jesus har givet os lektier om økonomisering. „Saml de tiloversblevne stykker sammen,“ siger han, „så intet går til spilde.“ Det ville være bedre at der ikke blev startet så mange store virksomheder, hvis der så bliver gjort noget ved småtingene, for de små ting er ligesom små skruer der holder sammen på maskineriet. Guds ord forklarer pligten; det giver regler for trofast tjeneste: „Den, som er tro i det små, er også tro i det store og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.“

Jeg er blevet vist at, udover at hjælpe nu på kontoret, burde der sættes dygtige mænd til at hjælpe til i ledelsen af værkets forskellige afdelinger. Der bør ansættes mænd, som har erfaring i forretninger og som er kloge ledere. Det ville være bedre, om der for nogle år siden, blev ansat mænd, som var grundige ledere, mænd som ville have lært grundighed, villighed og sparsommelighed, — også hvis de skulle have den dobbelte løn end hvad formændene får. Her er bror R mangelfuld; han har ikke en heldig måde at rette onderne på. Han påtager sig dette, men rigtig mange ting, som burde forandres med

det samme, forsømmes helt. Kontoret har manglet en omsorgsfuld økonom, en grundig forretningsmand. Der er gået tre gange små meget tabt, som det ville koste for det allerbedste talent og erfaring i dette værk.

Rigtig meget er gået tabt fordi der mangler en kvalificeret person, en som er stabil, dygtig og praktisk til at overse værkets forskellige afdelinger. Der er brug for en, som har praktisk erfaring i trykning og kender til alle dele af værket. Der er nogle som forstår trykning, men fejler helt i ledelsen. Andre gør det bedste de kan, men de er stadig uerfarne og forstår ikke forlagsarbejdet. Deres idéer er ofte snævre. De ved ikke hvordan de skal imødegå sagens behov; og derfor kan de ikke vurdere fordelene og ulemperne ved at udvide deres arbejde. De er også tilbøjelige til at fejlbedømme, gøre forkerte beregninger og vurdere forkert. Der er sket tab fordi der ikke er vurderet rigtigt og der ikke er blevet udnyttet anledninger for forlagsarbejdets fremme. På en institution som denne kan tusindvis dollars gå tabt, på grund af ukvalificerede personers udregninger. Bror P havde evner i nogle retninger til at forstå og vurdere forlagsarbejdets interesser ordentligt, men hans indflydelse var til skade for kontoret. [415]

Der bør være nogen til at se om de unge, når de kommer ind på kontoret i lære, har behørig og ordentlig opmærksomhed. Et menneske burde ansættes til dette og skal lære dem, være tålmodig, venlig og se tingene. Hvem som helst er ikke er tilstrækkelig til dette arbejde, så lad flere blive ansat. Hvis det gøres godt, vil det spare kontoret for tre mænds løn. Disse unge mennesker danner vaner og det bliver grundlag for hele deres erfaring. Ligesom før, er de på skole. Og hvis de ikke får lov til at tilegne sig kundskab så godt de kan, vil der kunne ses markante mangler overalt i deres fremtidige arbejde. Grundlaget for grundighed, ærlighed og renhed må lægges i unge. Dannelsen af korrekte vaner hos unge er af vigtig betydning. Hvis de, i stedet for at oplæres i lydighed mod regler og retningslinier og vaner i punktlighed, grundighed, orden og sparsommelighed, får lov til at danne løse, slappe vaner, vil de være tilbøjelige til at beholde disse dårlige vaner gennem hele livet. De kan have talenter for at få tingene til at lykkes for dem; men de bør oplæres i vigtigheden af at bruge deres kræfter rigtigt. De bør også lære økonomisk sans, samle stumperne op så intet går til spilde.

[416]

Mænd i ansvarsfulde stillinger, bør ikke påtage sig mere end de kan gøre det grundigt, hurtigt og godt; for hvis de vil have dem i deres varetægt, danne rigtige vaner, må de sætte et rigtigt eksempel. Et stort ansvar påhviler disse ledende mænd, som de, med hensyn til karakterdannelsen, giver de unge i deres principfasthed og arbejdsmetoder. De bør tænke over at de, ved den undervisning de giver, både med hensyn til deres arbejde og den religiøse undervisningsform, hjælper disse unge til at danne karakter. Fremgrang er feltråbet. De unge bør lære at stræbe efter fuldstændighed i hvilken som helst gren af arbejdet de har med at gøre. Hvis der er personer i nogle af lokalerne i værkets hoved, som ikke er grundige, som ikke er sparsommelige, som ikke er flittige i brugen af deres tid og passer på den indflydelse de har på andre, former de andre, på samme måde. Hvis disse ikke ændrer sig efter at være blevet formanet, bør de fjernes og mere kompetente personer kommer ind også hvis det er nødvendigt at prøve igen og igen. Arbejderne bør være langt mere effektive og pålidelige end de er nu.

Disse ungdommelige medarbejderes første indtryk, første disciplin bør være af allerhøjeste orden, for deres karakter dannes for tiden og for evigheden. Lad dem som har vare på dem, huske på at de har et stort og højtideligt ansvar. Lad dem forme leret før det forhærdes og er umodtagelig for indtryk; lad dem oplære det unge træ før det bliver til en knudret og sammenfiltret eg; lad dem rette åløbets retning, før den bliver til en opsvulmet flod. Hvis de får lov at vælge deres eget pensionat og deres egne kammerater, vil nogle vælge dem som er gode og andre vil vælge at upassende omgangsfæller. Hvis de religiøse elementer ikke formes med deres uddannelse, vil de let blive genstand for fristelse og deres karakter vil få tilbøjelighed til at blive forkvaklet og ensidig. De unge som viser respekt for indviede og hellige ting, lærer disse lektier under hjemmets tag, før verden har sat sit mærke på sjælen, — syndens billede, bedrageri og uærlighed. Kærlighed til Gud læres ved familiealteret, af faderen og moderen lige fra spæd.

Manglen på religiøs indflydelse, mærkes sørgeligt på kontoret; der bør være større helligelse, mere åndelighed, mere praktisk religion. Missionsarbejdet, der gøres her af gudfrygtige mænd og kvinder, vil blive efterfulgt af de allerbedste resultater. Bror R's opførsel er ikke Gud velbehagelig. Et menneske i hans stilling bør

være et helliget menneske; et blandt de første i religiøse anliggender. Hans eneste sikkerhed er, at fastholde en levende forbindelse med Gud og mærke sin afhængighed af ham. Uden dette, vil han ikke udvise retfærdighed i sin stilling, han vil heller ikke udøve en rigtig indflydelse på kontoret og over dem, hans forretninger bringer ham i kontakt med.

Jeg har også set at der bør være nøje ransagelse af den måde man omgås med på kontoret, både med brødre og ikke-troende. Godgørnhed, renhed, sandhed og fred er frugter der skal ses der. Motiver og handlinger bør undersøges nøje og sammenlig med Guds lov; for denne lov er den eneste ufejlbarlige regel, hvilken opførslen kan styres efter, den eneste pålidelige lovbog for ære mennesker imellem.

[417]

Arbejdets enhed

Arbejdets enhed

Herren vil have enighed blandt dem, som spreder hans værk på de forskellige dele af marken. Dem som leder hans arbejde på Stillehavskysten og som er involveret i hans arbejde på østsiden af Rocky Mountains, bør være af det samme sindelag og dømmekraft, — ét i hjerte, i planer og i handling. Han vil ikke have at dem på nogen af kontorerne tror det er en dyd at være anderledes fra deres brødre, på det andet forlag. Der burde være et sammenfald af optegnelser, en udveksling af planer og idéer; og hvis der antydes til forbedringer på et af kontorerne, så lad lederne se på den plan og afprøve de gjorte planer og metoder. I begge forlag er der meget store forbedringer at gøre og lederne har meget at lære. Og den lektie som vil bære sit aftryk, tydeligst og bedst for værkets fremme, er at lære mindre om deres egen forstand og mere om Kristi ydmyghed og beskedenhed. Lad ikke nogen på nogle af kontorerne være så egoistiske, så ulig Kristus, at de fastholder deres egne planer, for at få deres egen vej, uanset følgerne.

Dem som er knyttet til vort forlag i Battle Creek er ikke hvad de burde være, ejheller hvad de kunne være. De tror at deres smag, vaner og meninger er korrekte. De er hele tiden i fare for at blive snæversynede i deres tanker og iver for Stillehavstrykkeriet (Pacific Press) og for at have en kritisk holdning og have storhedstanker. Følelserne får lov at vokse og ødelægge og hindre deres egne interesser og også andres interesser for arbejdet på Stillehavskysten, — det hele fordi selviske følelser styrer og fordrejer klar dømmekraft, hvad der er for deres eget bedste og for Guds sags fremmarch og opbyggelse. Denne profilering er modsat Kristi ånd. Ved dette er Gud mishaget, han vil have at ethvert stykke af det skal overvindes. Sagen er én, vingården er en stor mark, med Guds tjenere beskæftiget i værkets forskellige områder. Der burde ikke være et andet sigte

end at arbejde uhildet på at advare den uforsigtige og frelse dem tabte.

Mennesker som er knyttet til Guds arbejde på kontoret, sanatoriet og colleget kan kun regnes for sikkert, såvidt de tilegner sig Kristi karakter. Men mange har nedarvede karaktertræk der på ingen måde fremstiller den guddommelige Model. Der er mange som har nogle karaktermangler fra fødslen af, som de ikke har overvundet, men har bevaret som fint guld og bragt dem med sig i deres religiøse erfaring. I mange tilfælde bevares disse træk gennem hele livet. For en tid kan der ikke ses nogen særlig skade fra deres side; men surdejen arbejder og når en god anledning giver sig, vil det onde vise sig selv.

Nogle af disse mænd, som har markante karakterdeformiteter har stærke, afgjorte meninger og er uovergivende, selvom det ville være Kristus?ligende at overgive det til andre, hvis kærlighed for sandhedens sag er ligeså dyb som hos dem. Sådanne personer behøver at opelske modsatte karaktertræk og lære at værdsætte andre højere end de selv. Når de knyttes til en vigtig virksomhed, hvor store planer skal udføres, bør de være forsigtige for at deres egne specielle idéer og særlige karaktertræk ikke har en ugunstig indflydelse på dens udvikling. Herren så den fare der ville komme af at ét menneskes tankegang og dømmekraft skulle styre beslutningerne og gennemførelsen af planerne og i sit inspirerede ord, er vi pålagt at underlægge hinanden og værdsætte andre bedre end os selv. Når planer lægges, vil det påvirke Guds sag, de bør bringes frem for et råd, bestående af udvalgte erfarne mænd; for harmonien i arbejdet er absolut nødvendig i disse virksomheder.

Mænd med forskellige temperamenter og mangelfulde karaktertræk kan se andres fejl, men synes ikke at kende noget til deres egne vildfarelser; og hvis de overlades at gennemføre deres egne planer, uden at rådføre sig med andre, vil de gøre frygtelige fejltagelser. Deres idéer må blive bredere. I den almindelige menneskelighed, er der en selvished, en ærgerrighed, der ødelægger Guds arbejde. Egeninteressen må mistes af syne. Der bør ikke være noget formål i at komme først, ikke stå langt borte fra Guds arbejdsfolk og tale og skrive på en fanatisk måde om ting, der ikke er blevet undersøgt kritisk og bønneligt og ydmygt er bragt frem for rådet.

Den fremtidige verden er nær for hånden, med dets uforanderlige og højtidelige spørgsmål — så nær, så utrolig nær og så stort arbejde

skal gøres, så mange vigtige beslutninger skal gøres; alligevel hales dine forudfattede meninger, selviske idéer og planer og forkerte karaktertræk ind i dine råd og får indflydelse. Du skal altid føle at det er en synd at handle fra impuls. Du må ikke misbruge din magt, bruge den på at gennemføre dine egne hensigter uanset konsekvenserne for andre, fordi du er i en position, der gør dette muligt; men du bør bruge den magt, der er givet dig, som en hellig betroelse og huske på at du er den allerhøjeste Guds tjener og må i dommen møde alle de beslutninger du gør. Hvis dine handlinger er uselviske og til Guds ære, vil de bære den prøvende test. Ærgerrighed er døden for åndelig vækst, skytsånden fejler, dovenskab er kriminelt; men et liv, hvor alle retfærdige principper respekteres, vil være succesrigt.

Mange af vore råd bærer ikke himlens stempel. I kommer ikke til dem som mænd, der har ført fortrolighed med Gud og der har Guds sindelag og nådige medfølelse, men som mennesker med en beslutsomhed på at gennemføre egne planer og stille spørgsmål efter jeres egen tankegang. I alle afdelinger af værket, er det absolut nødvendigt at have Kristi sindelag og ånd. I er Guds arbejdsfolk; og I må have belevenhed og nåde, ellers kan I ikke fremstille Jesus.

[420] Alle som er ansat på vore institutioner bør indse at de daglig, vil være en velsignelse eller en forbandelse. Hvis de vil være en velsignelse, må de forny deres åndelige styrke dagligt, de må tage del i guddommelig natur, undgå det fordærv, som er i verdens lyster.

Midt imellem det aktive livs problemer, er det nogle gange svært at se vore egne motiver; men det går dagligt frem, enten mod det gode eller det dårlige. Sympatier og antipatier, en opstand af personlige følelser, vil komme ind og kontrollere vore handlinger; sansernes ting vil forblinde vort synsfelt. Jeg er blevet vist at Jesus elsker os, men han bedrøves ved at se en sådan mangel på viis sans for tilpasning til arbejdet og manglende visdom til at nå menneskehjerner og gå ind i andres følelser. Så længe vi skal vogte os mod den stadige fare, så vi ikke danner en alliance med Kristi fjender og blive fordærvet ved dem, må vi vogte os så vi ikke er borte fra dem, vor Herre hævder som sine. „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér,“ siger han, „har I gjort imod mig.“ Hvis vi i alvor og kærlighed udnytter enhver anledning til at hjælpe dem, som er faldet på fødderne igen, har vi

ikke levet forgæves. Vore metoder vil ikke være hårde, overlegne og diktatoriske, men vore liv vil dufte af Kristi skjulte nåde.

Vor himmelske Fader kræver det af sine tjenere, hvad han har betroet dem og hans krav er fornuftige og retfærdige. Han vil ikke acceptere mindre af os, end hvad han kræver; alle hans retfærdige forlangender må mødes helt, ellers vil de vidne imod os, da vi vejes på vægtene og findes for lette. Men Kristus våger over vor indsats, med dybeste interesse. Han ved at mennesker med alle menneskehedens svagheder gør hans gerning og han bemærker deres fiaskoer og modløshed med største medynk. Men fiaskoerne og manglerne kunne være langt mindre end de er. Hvis vi vil bevæge os i harmoni med himlen, vil tjenene engle arbejde sammen med os og krone vore anstrengelser med succes.

Det er den store beredelsesdag og det højtidelige arbejde, der er i gang i helligdommen deroppe, bør hele tiden være i deres tanker, der arbejder på vore forskellige institutioner. Forretningsbetyrninger bør ikke få lov til at optage sindet i en sådan grad, at arbejdet i himlen, som angår hver enkelt, bliver taget let. De højtidelige domsscener, den store forsoningsdag, bør fremholdes for folk og gøre dem bevidst derom, med alvor og kraft. Helligdomsemnet vil give os rigtigt syn på rigtige syn på vigtigheden af arbejdet for denne tid. En rigtig påskønnelse af det vil få arbejderne på forlagene, til at udvise større kraft og iver til at arbejdet må lykkes. Ingen bør blive ligegyldige og blinde over for sagens mangler og de farer der følger alle sjæle; men enhver bør søge at blive en lyssets kanal.

[421]

På alle vore institutioner er der for meget af selvet og for lidt af Kristus. Alle øjne bør vende mod vor Forløser, alle karaktertræk bør blive ligesom hans. Han er Forbilledet at efterligne, hvis vi vil have et velafbalanceret sind og en symmetrisk karakter. Hans liv var som Herrens have, hvor i alle træer, der er behagelige at se på og gode til føde. Medens han i sin sjæl omfavner ethvert elskeligt karaktertræk, vil følelse, venlighed og kærlighed bringe ham i tæt medfølelse med menneskeheden. Han var alle tings skaber, han opretholder verdener med sin uendelige magt. Engle var parat til at give ham hyldest og adlyde hans vilje. Alligevel kunne han lytte til spædbarnets pludren og antage dets pludrene pris. Han tog små børn i sin favn og trykkede dem til sit store kærlighedshjerte. De følte sig fuldstændig hjemme i hans nærhed og ville nødig forlade hans arme. Han så ikke på

slægtens skuffelser og veer som blot en spøg, men hans hjerte var helt berørt af deres lidelser han kom for at frelse.

[422]

Verden havde mistet det originale mønster for godhed af syne og var sunket ned i universel frafald og moralsk fordærv; og Jesu liv var en arbejdsom, selvfornægtende anstrengelse for at bringe mennesket tilbage til dets første stand og bibringe det guddommelig godgørenheds ånd og uselvvisk kærlighed. Da han var i verden, var han ikke af verden. Det var en stadig smerte for ham at komme i kontakt med den fjendskab, fordærvelse og urenhed, som Satan havde bragt ind; men han havde et arbejde at gøre med at bringe mennesket i harmoni med den guddommelige plan og jorden i forbindelse med himlen og han regnede intet offer for stort, til at fuldbyrde målet. Han, „har været fristet i alle ting ligesom vi.“ Satan stod parat til at angribe på ethvert skridt han tog, kaste ham omkuld med sine voldsomste fristelser; alligevel var „han, som ikke gjorde synd og i hvis mund der ikke blev fundet svig,“ „og har lidt, ... som fristes,“ led i forhold til hans helligheds fuldkommenhed. Men mørkets fyrste fandt intet i ham, ikke en eneste tanke eller følelse svarede på en fristelse.

Hans lære faldt ned som regn, hans tale kom som dug. Kristi karakter var iblandet med en sådan majestæt, som Gud aldrig før havde udvist faldne mennesker og en sådan ydmyghed som menneskerne aldrig havde udviklet. Aldrig før havde der vandret blandt mennesker, én et så nobel, så ren, så godgørende, så bevidst om sin guddommelige natur; alligevel så enkel, så fuld af planer og mål med at gøre menneskene godt. Da han afskyede synd, grad han af medlidenhed over synderen. Han behagede ikke sig selv. Himlens Majestæt iklædte sig selv med et barns ydmyghed. Dette er Kristi karakter. Vandrer vi i hans fodspor? O, min Frelser, hvor dårligt er du dog ikke repræsenteret af dine bekendende efterfølgere!

Forretning og guds frygt

FORRETNING OG GUDSFRYGT

[De, der er beskæftigede i vore forskellige institutioner vore forlag, vore skoler og vore sundhedsanstalter bør have en levende forbindelse med Gud. Navnlig er det af meget stor betydning, at de, der har ledelsen af disse store grene af virksomheden, er mænd, som stiller hensynet til Guds rige og hans retfærdighed i første række. De er ikke skikkede til deres tillidshverv, medmindre de søger vejledning hos Gud og bærer frugt til hans ære. De bør føre en livsvandel, der vil tjene deres Skaber til ære og være til velsignelse for deres medmennesker. Alle besidder naturlige træk, der må udvikles eller betvinges, efter som disse er en hjælp eller en hindring i opnåelsen af vækst i nåden, i tilegnelsen af en dyb religiøs erfaring.

[423]

De, der udfører Guds gerning, kan ikke tjene hans sag tilfredsstillende, medmindre de på den bedst mulige måde udnytter de religiøse fordele, de nyder. Vi er ligesom træer, der er plantede i Herrens have og han kommer for at søge efter den frugt, han er berettiget til at vente. Hans øje hviler på enhver af os; han læser vore hjerter og forstår vort liv. Dette er en højtidelig ransagelse, for den gælder pligt og skæbne; og med hvilken interesse bliver den ikke udført!

Lad enhver af dem, hvem hellige tillidshverv er betroet, spørge: „Hvordan tilfredsstill jeg Guds granskende blik? Er mit hjerte rensset fra dets besmittelse? Eller er dets tempel? forgårde blevet så vanhelligede, så fyldte med købere og sælgere, at Kristus ikke finder nogen plads?“ Hvis travlhed i forretning fortsættes uden afbrydelse, vil den udtørre åndelighed og efterlade sjælen blottet for Kristus. Skønt man vel kan bekende sig til sandheden, vil man blive ledet til at gøre mærkelige ting, hvis man dag efter dag fortsætter uden en levende forbindelse med Gud; der vil blive truffet afgørelser, som ikke er efter Guds vilje. Vore ledende brødre kan ikke være trygge, når de handler efter egne tilskyndelser. De vil ikke være under åg sammen med Kristus og vil derfor ikke handle i overensstemmelse

med ham. De vil være ude af stand til at indse og erkende sagens tarv og Satan vil påvirke dem til at indtage standpunkter, som vil forvirre og være til hindring.

[424] Mine brødre, lægger I vind på gudhengivenhed? Er lysten til religiøse ting fremtrædende? Lever I ved tro og vinder sejr over verden? Og lyder jeres stemme i bede? og vidnesbyrdsrådet? Er familiealteret oprettet? Samler I jeres børn morgen og aften og fremlægger deres sag for Gud? Oplærer I dem til at følge Lammet? Hvis jeres familier ikke er religiøse, vidner de om jeres forsømmelse og utroskab. Dersom jeres børn er ligegyldige, mangler ærbødighed og ingen lyst har til religiøse møder eller til hellige sandheder, medens I er knyttet til Guds hellige sag, så er forholdet trist. En sådan familie øver en indflydelse imod Kristus og imod sandheden; og „den, som ikke er med mig, er imod mig,“ siger Kristus. Forsømmelsen af guds frygt i hjemmet, forsømmelsen af at opdrage jeres børn er i højeste grad mishageligt for Gud. Hvis et af jeres børn lå i floden og kæmpede mod bølgerne, i overhængende fare for at drukne, hvilket røre ville der ikke opstå! Hvilke anstrengelser ville der ikke blive gjort, hvilke bønner opsendt og hvilken iver lagt for dagen for at redde et menneskeliv! Men her er jeres børn borte fra Kristus og deres sjæle er ufrelste. Måske er de endog grove og uhøflige, en skam for adventist?navnet. De går fortabelse i møde, uden håb og uden Gud i verden; og I er ligegyldige og ubekymrede.

Hvilket eksempel giver I jeres børn? Hvad slags orden har I i jeres hjem? Jeres børn skulle oplæres til at være venlige over for andre, milde, lette at tale til rette og fremfor alt have mere agtelse for det religiøse og indse betydningen af Guds krav. De bør lære at respektere bedetimen; det bør forlanges af dem, at de står op om morgenen, så de kan være til stede ved familieandagten.

Fædre og mødre, som giver Gud den første plads i deres familier, som lærer deres børn, at Herrens frygt er visdoms begyndelse, herliggør Gud over for engle og for mennesker ved at vise verden en vel ordnet og vel disciplineret familie — en familie, der elsker og lyder Gud i stedet for at gøre oprør imod han. Kristus er ikke en fremmed i deres hjem, hans navn lyder hjemligt i familien og holdes i agt og ære. Engle fryder sig over et hjem, hvor Gud hersker som den øverste og hvor børnene oplæres til at vise ærbødighed for guds frygt, for Bibelen og for deres Skaber. Disse familier kan tileg-

ne sig forjættelsen: „Dem, som ærer mig, vil jeg ære.“ Når faderen forlader et sådant hjem for at gøre sine daglige pligter, sker det med en ånd, som ved samtale med Gud er blødgjort og stilfærdig. Han er en kristen, ikke blot i sin bekendelse, men i sit håndværk og i alle sine forretningsforhold. Han gør sin gerning med troskab, fordi han ved, at Guds øje hviler på ham.

[425]

I menigheden er han ikke tavs. Han har taknemmelige og opmuntrende ord at sige; for han er en voksende kristen og har daglig en ny erfaring. Han er en hjælpsom, aktiv arbejder i menigheden og virker til Guds ære og for sine medmenneskers frelse. Han ville føle sig fordømt og skyldig over for Gud, om han undlod at overvære den offentlige gudstjeneste og således forsømte at benytte sig af de privilegier, der vil sætte ham bedre i stand til at udføre en mere virkningsfuld tjeneste i sandhedens sag.

Gud æres ikke ved, at mænd med indflydelse udelukkende gør sig selv til forretningsmænd og overser deres evige interesser, som er så meget mere varige, så meget ædlere og mere ophøjede end de timelige. Hvor skulle man vel anvende den største takt og dygtighed, om ikke når det gælder disse ting, som er uforgængelige, varige som evigheden? Brødre, lad jeres talent udvikles til Herrens tjeneste; læg lige så megen takt og dygtighed for dagen i arbejdet for at opbygge Kristi sag, som I gør i timelige foretagender.

Det bedrøver mig at sige, at der for mange familieoverhoveders vedkommende råder stor mangel på alvor og interesse for åndelige ting. Der er nogle, som sjældent er at se i Guds hus. De finder én undskyldning, så en til og derpå atter én for deres fraværelse; men den virkelige årsag er, at deres hjerter ikke er religiøst indstillet. Der opelskes ikke en andægtighedens ånd i familien. Børnene opdrages ikke i Herrens tugt og formaning. Disse mænd er ikke, hvad Gud ønsker, de skulle være. De har ingen levende forbindelse med ham; de er blot forretningsmænd. De har ikke en forsonende ånd; der er en sådan mangel på sagtnodighed, venlighed og høflighed i deres færd, at deres bevæggrunde bliver mistydet og det gode, de i virkeligheden er i besiddelse af, bliver ilde omtalt. Hvis de kunne forstå, hvor anstødelig deres handlemåde er i Guds øjne, ville de gøre en forandring.

Guds værk bør udføres af mænd, som har en daglig, levende erfaring i Kristi religion. „Skilt fra mig kan I slet intet gøre,“ sag-

[426] de Kristus. Ingen af os er uden for fristelsens magt. Alle, der er forbundet med vore institutioner, vore konferenser og vore missionsforetagender, kan altid være forvissede om, at de har en mægtig fjende, hvis stadige mål er at skille dem fra Kristus, som er deres styrke. Jo mere ansvarsfuld den stilling er, som de beklæder, desto heftigere vil Satans angreb være; for han ved, at hvis han kan bevæge dem til at handle på en anstødelig måde, vil andre følge deres eksempel. Men de, der vedblivende lærer i Kristi skole, vil kunne holde den lige retning på deres vej og Satans anstrengelser for at bringe dem ud af kurs vil synligt mislykkes.

Fristelse er ikke synd. Jesus var hellig og ren; dog blev han fristet i alle ting, ligesom vi fristes, men med en styrke og en kraft, som mennesker aldrig vil blive kaldet til at møde. I sin virkningsfulde modstand har han efterladt os et lysende eksempel, for at vi skal følge hans fodspor. Dersom vi er selvsikre eller selvretfærdige, vil vi komme til at falde under fristelsens magt; men hvis vi ser hen til Jesus og forlader os på ham, søger vi bistand hos en magt, som har besejret fjenden på slagmarken og i enhver fristelse vil han gøre en udvej. Når Satan kommer som en flodbølge, må vi møde hans fristelser med Åndens sværd og Jesus vil være vor hjælper og opløfte et banner for os imod ham. Løgnens fader skælver og bæver, når Guds sandhed med brændende kraft bliver slynget ham i ansigtet.

[427] Satan gør enhver anstrengelse for at lede mennesker bort fra Gud og hans hensigt lykkes, når det religiøse liv druknes i forretningsbetyrninger, når han kan gøre deres sind så optaget med forretning, at de ikke tager tid til at læse deres bibel, bede i lønkammeret og holde lov? og takofret brændende på alteret morgen og aften. Hvor få er der ikke, som forstår ærkeforførerens kunstgreb! Hvor mange er ikke uvidende om hans anslag! Når vore brødre frivilligt holder sig borte fra religiøse møder, når de ikke tænker på Gud eller viser ærbødighed for ham og når de ikke vælger ham til deres rådgiver og deres stærke tårn til beskyttelse, hvor snart trænger så ikke jordiske tanker og ond vantro ind og forfængelig selvtillid og visdom træder i stedet for ydmyg, fortrøstningsfuld tro. Ofte bliver fristelsen hæget om som den sande Hyrdes røst, fordi menneskene har skilt sig fra Jesus. De kan ikke være trygge et øjeblik, medmindre rigtige principper næres i hjertet og gennemføres i enhver forretningshandling.

„Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser og så vil den blive ham givet.“ Et sådant løfte har større værdi end guld eller sølv. Dersom du med ydmygt hjerte beder om guddommelig vejledning i enhver vanskelighed og forvikling, er hans ord givet som pant på, at du vil få et nådigt svar. Og hans ord kan aldrig slå fejl. Himmelen og jorden kan forgå, men hans ord vil aldrig forgå. Forlad dig på Herren, så vil du aldrig være rådvild eller beskæmmet. „At ty til Herren er godt fremfor at stole på mennesker; at ty til Herren er godt fremfor at stole på fyrster.“

Hvilken stilling i livet vi end måtte indehave, hvad vi end beskæftiger os med, må vi være ydmyge nok til at føle vor trang til hjælp; vi må støtte os ubetinget til Guds ords lære, anerkende hans forsyn i alle ting og med troskab udøse vore sjæle i bøn. Forlad jer på jeres egen visdom, kære brødre, medens I går jeres vandring gennem verden, så vil I høste sorg og skuffelse. Stol på Herren af hele jeres hjerte, så vil han lede jeres skridt med visdom og jeres interesser her i verden og i den tilkommende vil være sikre. I behøver lys og kundskab. I vil enten hente råd hos Gud eller i jeres egne hjerter; I vil enten vandre i det lys, I selv har tændt, eller samle guddommeligt lys fra retfærdighedens sol.

Lad ikke egoistiske hensyn være bevæggrunde for jeres handlinger. Den store fare for vore forretningsmænd og dem, der har ansvarsfulde stillinger, er, at de vil vende sig bort fra Kristus for at få hjælp af andre end af ham. Peter ville ikke være blevet overladt til at vise sådan svaghed og dårskab, hvis han ikke ved hjælp af selviske planer havde søgt at undgå forsmædelse og hån, forfølgelse og krænkelser. Hans højeste forhåbninger samlede sig om Kristus; men da han så ham ydmyget, trængte vantroen sig ind og fik rum. Han faldt under fristelsens magt og i stedet for at vise sin troskab i en krise fornægtede han på syndig vis sin Herre.

[428]

For at kunne tjene penge skiller mange sig fra Gud og ignorerer deres evige interesser. De følger den samme fremgangsmåde som det forslagne, verdslige menneske; men Gud er ikke med i dette. Det er anstødeligt i hans øjne. Han ønsker, at de skal være hurtige til at udtænke og gennemføre planer; men alle forretningshandlinger bør foregå i overensstemmelse med Guds store moralske lov. De principper, som kærlighed til Gud og til vor næste indbefatter, må

gennemføres i alle dagliglivets handlinger, i de mindste såvel som i de største. Man må være villig til at gøre mere end blot at give tiende af mynte og dild og kommen; de mere vægtige ting i loven: ret, barmhjertighed og Guds kærlighed, må ikke forsømmes; for den personlige karakter hos enhver, som er forbundet med virksomheden, sætter sit præg på denne.

Der findes mænd og kvinder, som har forladt alt for Kristi skyld. Deres egne timelige interesser, den glæde, som samfundet, familie og venner ville kunne skaffe dem, tillægges mindre betydning end Guds riges interesser. De har ikke først og fremmest sat deres hu til huse og landejendomme, til slægtninge og venner, hvor kære disse end måtte være og stillet Guds sag i anden række. Og de, som gør dette, som helliger deres liv til fremme af sandheden og for at føre mange sønner og døtre til Gud, har det løfte, at de skal få hundredfold igen her i tiden og i den tilkommende verden et evigt liv. De, der arbejder ud fra et ædelt standpunkt og af uegennyttige bevæggrunde, vil hellige sig til Gud med legeme, sjæl og ånd. De vil ikke ophøje sig selv; de vil ikke føle sig dygtige til at påtage sig ansvar; men de vil ikke undslå sig for at bære byrder, for det vil være deres ønske at gøre alt, hvad de formår at gøre. Sådanne vil ikke tænke på deres egen bekvemmelighed; spørgsmålet hos dem vil være: Hvad kræver pligten?

[429] Jo mere ansvarsfuld stillingen er, desto mere betyder det, at indflydelsen er, hvad den bør være. Enhver, som Gud har udvalgt til at udføre en særskilt gerning, bliver genstand for Satans angreb. Fristelserne trænger sig hurtigt ind på en sådan; for vor årvågne fjende ved, at den pågældende handle måde øver en bestemmende indflydelse på andre. Vi befinder os blandt de sidste dages farer og Satan er kommet ned med stor vrede, fordi han ved, at hans tid kun er kort. Han virker med al uretfærdigheds bedrag; men himmelen er åben for enhver, der sætter sin lid til Gud. Det eneste trykke for enhver af os er, at vi klynger os til Jesus og ikke lader noget skille sjælen fra den mægtige guddommelige hjælper.

Dem, der kun har en formel gudsfrygt og dog er forbundet med sagen i forretningsforhold, skal man være bange for. De vil visselig forråde det hverv, som er dem betroet. De vil blive overvundet af fristerens anslag og stille Guds sag i fare. Der vil komme fristelse til at lade selvet råde; en overlegen, kritisk ånd vil opstå og i mange

tilfælde vil der være mangel på medlidenhed og hensynsfuldhed mod sådanne, som trænger til at behandles med omtanke og nænsomhed.

„Hvad et menneske sår, det skal han også høste.“ Hvilken sæd udsår vi? Hvad vil høsten blive for tid og for evighed? Mesteren har anvist enhver sin gerning efter den pågældendes evner. Sår vi sandhedens og retfærdighedens sæd eller den sæd, der frembringer vantro, misfornøjelse, ond mistanke og kærlighed til verden? Den, der sår ond sæd, kan komme til at indse, af hvilken art hans gerning er og omvende sig og få tilgivelse. Men Mesterens tilgivelse forandrer ikke arten af den udsåede sæd, så den gør torne og tidsler til dyrebar hvede. Vedkommende kan selv blive frelst, dog som gennem ild; men når høstens tid kommer, vil der kun være giftigt ugræs, hvor der kunne have været bølgende kornmarker. Hvad der blev sået i syndig ligegyldighed, vil udføre sin dødbringende gerning. Denne tanke piner mit hjerte og fylder mig med vemod. Hvis alle, der bekender sig til at tro på sandheden, ville udså venlighedens, kærlighedens, troens og frimodighedens kostelige sæd, ville de synge for Gud i deres hjerter, medens de vandrer på den vej, som fører opad og glæde sig over de klare stråler fra retfærdssol og på den store samlingsdag ville de få en evig løn. *Vejl f menigh* bd. 2 side 111-116]

VERDSLIGHED EN SNARE

Kære bror og søster P: Min sjæl er overordentlig sorgbetynet, når jeg ser tilbage på jeres sager. Sidste nat blev jeg tungt bebyrdet i mit sind. I drømme talte jeg med dig, bror P. Din adskillelse fra Gud var så tydelig og du var så blind over for din sande tilstand, at det var som at sige til en blind mand: „se“, at prøve at se dit sande ståsted.

Jeg har ikke kunnet sove siden klokken tre og har bedt til Gud, efter et større mål af hans Ånd. Jeg spørger igen og igen: Hvem er disse ting tilstrækkelig? Jeg tør ikke tie stille, når jeg har fået lys fra Gud. Jeg må tale; og dog er det med skælven og frygt for at budskabet vil blive forkastet og de sjæle det er henvendt til, vil indhylles mere i tættere mørke, end før lyset kom til dem. Jeg må komme tæt til Jesus. Jeg har lagt min hånd i hans, med den alvorlige bøn: „Led mig, før mig; jeg har visdom til at gå alene.“ Jesus synes meget nær; og jeg er stærkt overbevist om at han er ved at gøre et særligt arbejde for sit folk, især for dem, der arbejder i ord og lære. Han er villig til at hjælpe jer begge, hvis I vil have hjælp på hans særlige måde, men jeg kan ikke sige et opmuntrende ord, så længe I er i jeres nuværende tilstand. Kristi ord til farisæerne: „Og dog vil I ikke komme til mig for at få liv,“ kan anvendes på jer.

Jeg ville ønske jeg kan gøre noget for at hjælpe jer; men så længe I forbliver i den verdslige kanal, hvor I har sat jer selv, hvad kan der så gøres for jer? I elsker verden og verden elsker jer, fordi der, såvidt det angår praktisk gudsfrygt, ikke er adskillelse mellem jer og verdslige. I deres øjne er I behagelige, smarte og gode; de finder ting i jer begge som behager dem. De har rost jer og sagt behagelige ting til jer og derved kommet til at formilde og trøste jer; og I, for jeres del, har formildnet og trøstet dem i deres ubekymrede ligegyldighed overfor Guds krav. I har opmuntret dem i deres stolthed og kærlighed for fornøjelse; for jeres handlinger har sagt til synderen: „Det skal være i orden med jer.“ Ved at blande jer med verdslige, er jeres

dømmekraft blevet forvansket; og synder som Gud afskyer er tamme og uskadelige i jeres øjne.

Jeg frygter stærkt at I, i jeres selvretfærdighed, bygger barrierer rundt om jeres sjæle, som intet kan nedbryde. I har ikke været nærmere Gud, ikke gjort hans gerninger mere, ikke mere besjælet af hans Ånd, end bekennerne i de nominelle menigheder, som er det af navn. I har ikke haft nogen virkelig fornemmelse af sabbatens hellighed og Gud har ikke anerkendt jeres overholdelse af hans hellige dag. I har ikke haft nogen sand indvielse, ingen oprigtig helligelse. Gud er ikke blevet æret ved nogen af jer; I har ikke kendt ham af erfaring. I har vandret borte fra ham så længe at han omtrent er en fremmed for jer. Åndelige ting erkendes åndeligt; men I har så længe opdyrket verdslige smag og vaner, at det ikke vil være let for jer at bøje jeres tanker i en modsat retning.

I vil føle: „Det er en hård tale; hvem kan holde ud at høre på den?“ Men verden kan ikke forstå Guds folk. Der er ingen harmoni mellem lysets børn og mørkets børn. Paulus spørger: „Hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro? hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: „Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud og de skal være mit folk.“ Derfor: „Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og „rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.“ Johannes bevidner: „I elskede, nu er vi Guds børn og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren.“ „Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud?“ spørger Jakob. „Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende.“

[432]

Jesus sagde til sine disciple: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger! Og jeg vil bede Faderen og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, [ikke en sandhedsbekendelse, ikke en formel gudsfrygt, men] sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den ikke ser den og ikke kender den; men I kender den, thi den bliver hos jer og skal være i jer.“ „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den,

som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham.“ Judas (ikke: Iskariot) siger til ham: „Herre! hvoraf kommer det, at du vil åbenbare dig for os og ikke for verden?“ Jesus svarede og sagde til ham: „Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, som ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord.“

Kristi ord finder ikke svar i jeres hjerter, for I har forblændet jeres øjne og forhærdet jeres hjerter. I himlens bøger regnes I begge som af verden. Jeres hjerter er nogle gange trængte, men ikke nok til at lede jer til anger og ændre jeres handlemåde. I har hengivenhed til verden og dens skikke er behageligere for jer end lydighed til den himmelske Lærer.

Jeres eksempel for børn er ikke altid i overensstemmelse med den sandhed I bekender at elske. Sandheden helliger ikke jer eller dem. I holder af egoistiske nydelser og de lektioner I har lært jeres børn, både i forskrift og eksempel, har ikke været af en sådan karakter, at de opfostrers i ydmyghed, sagtmodighed og en Kristus?ligende natur. I former dem efter verdens standard. Når Jesus skal åbne optegnelsesbøgerne for jer, hvor jeres ord og handlinger er blevet nøjagtig registeret dag for dag, vil I se at livet har været en frygtelig fiasko for jer begge.

[433] Hvad jeres sidste plager har gjort for jer, er jeg ude af stand til at sige, men hvis det har haft kraft til at åbne jeres øjne og overbevise jer, vil I utvivlsomt gøre dette åbenlyst. Uden en gennemgribende omvendelse, vil I aldrig få det evige livs krone; og jeres børn vil aldrig få del i den blodvaskede skare, hvis de ikke først får de lektioner ud af hovedet, som I har lært dem og som er blevet en del af deres liv og karakter. Jeres karakter, jeres eksempel har fået dem til at tro at religion er et klæde der kan bæres eller lægges til side, efter anledning eller forgodt befindende; og hvis der ikke sker en fuldstændig forandring af den indflydelse de har været udsat for, vil denne løstagtighed over for Guds krav klynge sig til dem. De ved ikke hvad kristenlivet består af; de har ikke lært hvad det vil sige at efterleve sandheden og bære korset.

„Når verden hader jer,“ sagde Kristus, „så skal I vide, at den har hadet mig før jer.“ I har haft den opfattelse at fordi verden er så meget imod os som et folk, er fordi vi er for uselskabelige, for enkle

i vore klæder og for strenge over for fornøjelser og holder os selv for meget borte fra dem i praksis såvel som i forskrift. I har troet af hvis vi var mindre afvisende og ville blande os mere med verden, ville deres meninger om os og indtryk af os, modereres meget. Men ingen større fejltagelse kan påvirke et menneskers tanker. Kristus sagde: „Var I af verden, så ville verden elske sit eget; men fordi I ikke er af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer. Kom det ord i hu, som jeg har sagt jer: En tjener er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer; har de holdt fast ved mit ord, vil de også holde fast ved jeres. Men alt dette vil de gøre mod jer for mit navns skyld, fordi de ikke kender ham, som har sendt mig.“

Dette er ord fra ham, hvem endog hans fjender var tvunget til at give denne indrømmelse: „Aldrig har noget menneske talt, som dette menneske taler.“ Menneskers ord udtrykker deres egne menneskelige tanker; men Kristi ord er ånd og liv. „Hvis I bliver i mit ord,“ siger han, „er I sandelig mine disciple.“ „Den, som er af Gud, hører Guds ord;“ men disse guddommelige udtalelser finder ikke plads i dens hjerte, som er af verden og elsker dens fornøjelser.

[434]

Gud har givet os særlige anvisninger, så at ingen behøver at fejle. „Mennesket skal ikke leve af brød alene,“ siger han, „men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ Sandheden som er givet under inspiration „er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed.“ Ikke ved et ord, ikke ved mange ord, men ved *hvert eneste ord* som Gud har udtalt, skal mennesket leve ved. I kan ikke ignorere et ord, en eneste formaning han har givet, uanset hvor ubetydelig den kan være for jer og være sikker. „Derfor: Den, der bryder et af de mindste blandt disse bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den mindste i himmeriget; men den, der holder dem og lærer andre dem, han skal kaldes stor i himmeriget.“ Den, der med vilje bryder et bud, kan ikke i ånd og sandhed holde nogen af dem. Han kan hævde at det han holder dem alle, med undtagelse af hvad han betragter som ubetydelige afvigelser; dog hvis han med vilje overtræder på et punkt, er han skyldig i dem alle.

Bror og søster P, så længe I har bekendt jer til kristenheden har I tilbageholdt en del af prisen. I har frarøvet Gud tanker og helligelse; I har frarøvet ham jeres talenter og indflydelse. Jeres tilbøjeligheder

har været en snare for jer. I har ikke fulgt det lys som Gud i sin nåde har givet jer i vidnesbyrdene; og I har gjort ting, som uden anger og fornyelse fra jeres side, vil udelukke jer fra himlen. Havde I givet agt på de irettesættelser, der var sendt til jer, ved Helligånden, ville I nu være stærke i Gud og langt fremme i den kristne erfaring og I ville have haft en helt anderledes optegnelse i himlens bøger.

[435] „Den, der ringeagter mig,“ siger Kristus, „og ikke tager imod mine ord, har sin dommer: det ord, som jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag.“ På den dag, vil der komme skam og forvirring over deres ansigter. De, som havde et sådant lys og privilegier, som havde haft frelse inden for deres rækkevidde, ved Guds søns uendelige offer og fik dog ikke gjort nytte af disse dyrebare gaver. Ved hans ord udpeger Gud os hele tiden den rigtige sti, endda den høje og herlige retfærdighedssti. De vejfarende på denne sti vandrer ikke i mørke, for den er oplyst af retfærdighedens sol; men I har forkastet den fordi den var for meget adskilt fra verden. Egenkærlighed og selviske mål kan ikke passere den snævre port og vandre på den trange, opadgående vej.

[På den endelige opgørsdag vil det vise sig, at Gud kendte enhver ved navn. Der er et usynligt vidne til enhver handling i livet. „Jeg kender dine gerninger,“ siger han, „som vandrer midt imellem de syv guldlysestager.“ Han har kendskab til, hvilke anledninger der er blevet tilsidesat, hvor utrættelig den gode Hyrdes anstrengelser har været for at opsøge dem, der for vild på krogede veje og for at føre dem tilbage til fredens trygge sti. Atter og atter har Gud kaldet på de forlystelsessyge; atter og atter har han ladet sit ords lysglimt falde på deres sti, for at de måtte kunne se deres fare og undfly. Men videre og videre går de med spøg og skæmt under færden på den brede vej, indtil deres prøvetid en gang ophører. Guds veje er retfærdige og rette og når domskendelsen afsiges over dem, der findes for lette, vil hver mund være lukket. *Vejl f menigh* bd. 2 side 118]

Hvor anderledes vil det ikke være for jer begge, hvis I havde betragtet den ros og ære, der kommer fra mennesker, i deres sande lys. I begge tørster mere efter verdens ros end efter livets vande. Tanken at være anset for betydningsfuld blandt verdens mennesker har forgiftet jer; deres værdsættende ord har bedraget jer. Når I værdsætter evige ting rigtigt, vil venskab med og påskønnelse af rige og lærte mennesker ikke have indflydelse over jer. Stolthed vil,

uanset i hvilken form det viser sig, ikke længere leve i jeres hjerte. Men I har så længe drukket af verdslighedens grumsede strømme, at I ikke kan se nogen bedre måde at leve på.

Igen og igen har Gud udrakt sin hånd til at frelse jer, ved at vise jer jeres opgaver og forpligtelser. Disse opgaver skifter i karakter, efter det tiltagende lys. Når lyset skinner, gør tingene klart og irectesætter vildfarelserne, som ikke var opdaget, vil der komme en tilsvarende ændring i liv og karakter. De fejltagelser, der er naturlige følger af sindets blindhed er, når de påpeges, ikke længere uvidenhedssynder eller bedømmelsesfejl; men hvis der sker afgjorte reformer, efter det givne lys, bliver de derefter til forsættelige synder. Moralmørket der omgiver jer, vil blive tættere og tættere; jeres hjerte blive hårdere og hårdere og I vil blive mere anstødelige i Guds øjne. I erkender ikke den store fare I er i, faren for jeres vedkommende er at lyset vil blive helt fordunklet, tilsløret i fuldstændigt mørke. Når lyset er modtaget og haft indvirkning, vil I korsfæstes i synden, faktisk blive døde overfor verden, men levende overfor Gud. Jeres afguder vil opgives og jeres eksempel vil mere være på selvfornektelsens side, end på selvføjelighedens side.

[436]

Bror og søster P, havde I givet agt på Guds Ånds *vidnesbyrd*, ville I vandre i lyset nu, i harmoni med Guds folk; men jeres vantro har lukket jer ude fra meget godt. Søster P har ikke sat sig op imod *Vidnesbyrdene*, men hun har heller ikke vist tillid til dem, som for Herren, ved at adlyde dem. Hun holder af at hendes mand roses og æres af verden; det glæder hendes stolthed, som på ingen måder er lille. I kan passende spørge hver især: „Hvorfor er jeg så langsom til at komme ud af verden og tage Kristus til mit standpunkt? Hvorfor skal jeg elske og ære dem, jeg ved ikke elsker Gud eller respekterer hans krav? Hvorfor ønsker jeg at modstå venskab med min Herres fjender? Hvorfor skal jeg følge deres skikke og blive påvirket af deres meninger?“ I kan ikke, mine kære venner, både tjene Gud og mammon. I må overgive jer uforbeholdent, ellers vil lyset der skinner på jeres stivej i nær fremtid gå ud i fortvivlelsens mørke. I er på fjendens grund. I har frivilligt sat jer selv der og Herren vil ikke beskytte jer mod hans overfald.

I jeres nuværende tilstand gør i langt mere skade end godt; for I har en formel gudsfrygt og bekender at tro sandheden, men jeres ord og handlinger siger: „Vid er den port og bred den vej,“ som fører

[437]

til liv, „og mange er de, der går ind ad den.“ Hvis jeres liv er en Kristi bekendelse, så kan vi sandelig sige at verden er gået efter ham. Jeres bekendelse må være rigtig; men har i ydmyghed og kærlighed, sagtmodighed og helligelse? „Enhver, som kendes ved mig over for menneskene,“ ved helligt levned og gudfrygtig omgang, „ham vil også Menneskesønnen kendes ved over for Guds engle.“ Ingen kan bekende sig Kristus uden at han har Kristi sind og ånd, han kan ikke videregive det som han ikke har. Dagliglivet må være et udtryk af sandhedens helligende kraft, vidnesbyrd på at Kristus bliver i sjælen, ved hjælp af tro. Uanset hvad der modsætter sig Åndens frugter, eller modsætter sig Guds gerning i at adskille hans folk fra verden, er det en fornægtelse af Kristus; og hans ord er: „Men den, som fornægter mig over for menneskene, han skal fornægtes over for Guds engle.“

Vi kan fornægte Kristus ved vor verdslige omgang og ved vore stolte klædedragter. I kan have en kreds af venner, som er en snare for jer og jeres børn. I elsker deres fællesskab. Ved at omgås dem, ledes I til at klæde jer selv og jeres børn efter de verdslige normer disse mennesker har. Men de ikke har gudsfrygt for øje. Derved viser I, at I har venskab med verden. „Ved megen tale undgås ej brøde.“ Får jeres omgang med disse venner jer til at besøge lønkammeret og bede efter guddommelig kærlighed og nåde, eller fremmedgøres jeres tanker fra Gud? Og jeres kære børn — hvordan påvirker jeres forsømmelse, for deres evige interesser, dem? Jeres eksempel har opmuntret dem til at haste afsted på livsrejsen i upåagtet dristighed eller med blind selvtillid, uden at have faste religiøse interesser til at vejlede dem. De har ingen samvittighed over for sabbaten, eller Guds krav i nogen henseender, de holder ikke af kristne pligter og forvilder sig længere og længere bort fra lysets, fredens og glædens Kilde.

[438] [Uden tro er det umuligt at behage Gud; for „alt det, som ikke udspringer af tro, er synd“. Den tro, der kræves, er ikke blot en indrømmelse af læresætninger; det er den tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen. Ydmyghed, sagtmodighed og lydighed er ikke tro, men de er troens virkninger eller frugt. Disse dyder må I endnu opnå ved at lære i Kristi skole. I kender ikke himmelens tanker og principper; dens sprog er næsten et fremmed sprog for jer begge. Guds Ånd taler endnu til jeres bedste; men jeg nærer ængstelig tvivl om, hvorvidt I vil agte på den stemme, der har talt

til jer i årevis. Jeg håber, at I vil gøre det og at I vil omvende jer og leve.

Synes I, det er for stort et offer at overgive jeres arme, uværdige jeg til Jesus? Vil I vælge syndens og dødens håbløse trældom fremfor at lade jeres liv skille fra verden og forene med Kristus ved kærlighedens bånd? Jesus lever endnu og går i forbøn for os. Dette bør daglig vække taknemmeligheden i vore hjerter. Den, der indser sin skyld og hjælpeløshed, kan komme, netop som han er og modtage Guds velsignelse. Løftet tilhører ham, hvis han vil gribe det ved troen. Men den, der i sine egne øjne er rig, agtværdig og retfærdig og ser, som verden ser og kalder det onde godt og det gode ondt, kan ikke bede og få, eftersom han ingen trang føler. Han føler sig mæt; derfor må han gå tomhændet bort.

Hvis I kommer dertil, at I nærer ængstelse for jeres egne sjæle og hvis I søger Gud med flid, vil han lade sig finde af jer; men han vil ikke godkende en halvhjertet omvendelse. Dersom I vil forsage jeres synder, er han altid rede til at forlade. Vil I overgive jer til ham nu i denne stund? Vil I se hen til Golgata og spørge: „Gjorde Jesus denne opofrelse for mig? Udholdt han ydmygelse, beskæmmelse og forsmædelse og led den grusomme død på korset, fordi han ønskede at frelse mig fra lidelse for min brøde og fra fortvivlelsens rædsel og for at gøre mig usigelig lykkelig i sit rige?“ Se på ham, som I har gennemboret med jeres synder og fat denne beslutning: „Herren skal have mit livs tjeneste. Jeg vil ikke mere forene mig med hans fjender. Jeg vil ikke mere give min indflydelse til dem, der gør oprør imod hans herredømme. Alt, hvad jeg har og er, er for lidt til at skænke ham, som elskede mig og gav sit liv for mig hele sit guddommelige selv for en, der er så syndig og vildfarende.“ Skil jer fra verden, vær helt på Herrens side, før krigen frem til porten, så vil I vinde herlige sejre.

[439]

Salig er den, der giver agt på det evige livs ord! Vejledet af „sandhedens Ånd“ vil han blive ledet til hele sandheden. Verden vil ikke elske, ære og berømme ham; men han vil være dyrebar i himmelens øjne. „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham.“

Lægernes ansvar

LÆGERNES ANSVAR

„Herrens frygt er visdoms begyndelse.“ Uanset deres kald er akademikere i behov af guddommelig visdom. Men lægen behøver i en særlig grad denne visdom i behandlingen af alle de forskellige karakterer og sygdomme. Han beklæder en stilling, der endog er mere ansvarsfuld end prædikantens. Han er kaldet til at være en Kristi medarbejder og han behøver faste religiøse principper og en nøje forbindelse med visdommens Gud. Dersom han henter råd hos Gud, vil Den store Læge samarbejde med ham i hans bestræbelser og han vil optræde med den største varsomhed, for at han ikke ved en fejlagtig fremgangsmåde skal skade nogen af Guds skabninger. Klippefast vil han holde sig til principper, men dog være venlig og høflig mod alle. Han vil føle sin stillings ansvar og hans praksis vil vise, at han ledes af rene, uegennyttige bevæggrunde og af et ønske om at pryde Kristi lære i alle ting. En sådan læge vil besidde en himmelfødt værdighed og være et mægtigt redskab til at gøre godt i verden. Skønt han måske ikke vil blive påskønnet af dem, der ingen forbindelse har med Gud, vil himmelen ære ham. I Guds øjne vil han være dyrebarere end guld, ja end Ofirs guld. *Vejl f menigh* bd. 2 side 118-120]

[440] Lægen bør være et absolut behersket menneske. Menneskehedens fysiske lidelser er utallige og han skal behandle sygdomme i alle dets forskellige former. Han ved at mange af de lidelser han forsøger at afhjælpe, er et resultat af umådeholdenhed og andre former for selvisk føjelighed. Han er kaldet til at passe unge mennesker og mennesker i livets bedste alder og i moden alder, som har pådraget sig selv sygdomme ved brug af narkotisk tobak. Hvis han er en forstandig læge, vil han kunne opspore sygdommen fra dens oprindelse, men hvis han selv ikke er fri for tobaksbrug, vil han tøve med at sætte sin finger på denne plage og fortælle sine patienter nøjagtig om årsagen til deres sygdom. Da vil han ikke få fremhævet

nødvendigheden at overvinde denne vane for de unge, før vanen sætter sig. Hvis han selv ryger cigar, hvordan kan han da fortælle uerfarne unge om deres skadelige virkninger, ikke kun for dem selv, men også for dem omkring dem?

I denne verdens tidsalder er brugen af tobak næsten universel. Kvinder og børn lider under at indånde røgen fra piber, cigar, eller tobaksbrugerens beskidte vejrtrækning. Dem, som lever i denne atmosfære vil altid skrante og den rygende læge ordinerer altid noget medicin til at kurere sygdomme, som bedst kunne afhjælpes ved tobaksaflægning.

Læger kan ikke udføre deres opgaver troligt for Gud eller for deres medmennesker når de dyrker en afgud i form af tobak. Hvor modbydelig er ikke tobaksbrugerens vejrtrækning for den syge! Hvordan kviger de sig ikke mod ham! Hvor selvmodsigende er det ikke for mennesker, som har taget eksamen på lægeskoler og hævder at kunne tjene den lidende menneskehed og hele tiden føre et forgiftende rusmiddel med sig i deres patienters sygeværrelse. Og alligevel tygger og ryger mange indtil blodet fordærvs og nervesystemet undermineres. Det er især anstødeligt i Guds øjne at læger, som er i stand til at gøre meget godt og som bekender at tro Guds sandhed for denne tid, føjer sig i denne modbydelige vane. Apostlen Paulus' ord kan bruges på dem: „Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd, og gennemføre hellighed i gudsfrygt.“ „Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsyndelse.“

[441]

[De, der bruger tobak, kan ikke udføre et tilfredsstillende arbejde i afholdssagen; de giver sig nok ud for at være afholdsfolk, men de har ikke gennemført det i praksis. Hvordan kan de tale den mand til rette, som ødelægger sin forstand og sit liv med spiritus, når de selv har lommerne fulde af tobak og blot venter på lejlighed til at tygge og ryge og spytte alt det, de har lyst? Hvordan kan de med nogen rimelig konsekvens tale for reformer på det moralske område i sundhedskommissioner og ved afholdsmøder, når de selv ligger under for tobaksstimulansen? Hvis de vil have magt til at påvirke folk til at overvinde trangen til stimulanser, så må de have en ren ånde og rene læber, når de taler. *Helse og livsstil* side 72]

Af alle mænd i verden, bør læger og præster være strengt mådeholdne. Samfundets velfærd kræver total afholdenhed hos dem, for deres indflydelse tæller hele tiden for eller imod moralsk fornyelse og samfundets fremskridt. Det er en forsættelig synd hos dem at være uvidende om sundhedens love eller være ligegyldige med dem, for der ses op til dem som klogere end andre mennesker. Dette gælder især læger, som er betroet menneskeliv. Det forventes at han ikke giver efter for nogen vaner, der vil svække livskræfterne.

Hvordan kan en tobaksbrugende prædikant eller læge opdrage sine børn i Herrens tugt og formaning? Hvordan kan han modarbejde det i sit barn, som han selv tillader? Hvis han ikke gør det arbejder han er blevet pålagt af universets Hersker vil han protestere imod synd i enhver form og i enhver grad; han vil udøve sin autoritet og indflydelse på selvfornægtelsens side og med streng udelt lydighed mod Guds krav. Det vil blive hans mål at sætte sine børn i den mest gunstige situation, der sikrer lykke i dette liv og et hjem i Guds by. Hvordan kan han gøre dette, så længe han giver efter for appetitten? [442] Hvordan kan han sætte andres fødder på den opadgående stige, så længe han selv betræder den nedadgående vej?

Vor Frelser sætter et selvfornægtende eksempel. I sin bøn for sine disciple sagde han: „Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden.“ Hvis et menneske påtager sig et så alvorligt ansvar som en læges, synder imod sig selv ved ikke at rette sig efter naturloven, han vil høste konsekvenserne af sine egne handlinger og afvente hendes retfærdige afgørelse, som ikke kan appelleres. Årsagen skaber virkningen; og i mange tilfælde, har lægen, som burde have et klart og skarpt sind, faste nerver, så han hurtigt kan se og reagere med præcision, bragt nerverne i uorden og en hjerne er omtåget af rusmidler. Hans evner til at gøre godt er blevet mindre. Han vil føre andre hen på den sti, hans egne fødder går på. Hundredvis vil følge den umådeholdne læges eksempel og føle at de er sikre, når de gør hvad doktoren gør. Og på Guds dag vil han møde optegnelsen af hans opførsel og afkræves et regnskab for alt det gode han kunne have gjort, men ikke gjorde fordi han af egne frivillige handlinger har svækket sin fysik og mentale kræfter, ved at selv give efter.

Spørgsmålet er ikke, hvad gør verden? men, hvad gør professionelle mennesker med hensyn til den udstrakte og fremherskende brug

af tobaksforbandelsen? Vil mennesker som Gud har givet forstand og som har betroede stillinger, være oprigtige i at følge forstanden. Vil disse ansvarlige mennesker, med personer i deres varetægt, som deres indflydelse vil føre i en rigtig eller forkert retning, være mønsterfolk. Vil de, ved forskrift og eksempel, lære lydighed mod de love, der hersker i den fysiske organisme? Hvis de ikke gør praktisk brug af den kundskab de har til lovene, der hersker i deres egen krop, hvis de foretrækker tilfredsstillelser frem for sindets og legemets sundhed, er de ikke egnede til at få andres liv betroet. De er forpligtet til at stå i deres gudgivne manddoms værdighed, fri for enhver appetits eller lidenskabs trældomsåg. Det menneske som tygger skråtobak og ryger gør ikke kun skade på sig selv, men på alle der kommer inden for hans virkekreds. Hvis en læge skal tilkaldes, bør det ikke være en ryger. Han vil ikke være en sikker rådgiver. Hvis sygdomme har sin oprindelse i brugen af tobak, vil han fristes til at svare undvigende og underskrive noget andet end det egentlige problem; for kan han fordømme sig selv i sin egen daglige livsførelse?

[443]

[Lægekunsten kan praktiseres på mange måder; men der er kun én måde, som himmelen anerkender. Guds lægemidler er naturens enkle midler, der ikke vil bebyrde eller svække organismen på grund af deres kraftige virkninger. Frisk luft og vand, renlighed, en rigtig kost, et rent liv og en sikker fortrøstning til Gud udgør midler, som tusinder savner og derfor går døden i møde; men disse midler går af mode, fordi deres kyndige anvendelse kræver et arbejde, som folk ikke værdsætter. Frisk luft, legemsbevægelse, rent vand og rene, propre omgivelser er med ringe bekostning tilgængelige for alle, hvorimod medikamenter er kostbare, både hvad pengeudlæg og indvirkning på organismen angår.

En kristen læges gerning ophører ikke med helbredelsen af de legemlige lidelser; hans bestræbelser skulle omfatte sindets lidelser og sjælens frelse. Måske er det ikke hans pligt at fremholde noget teoretisk sandhedspunkt, medmindre han bliver opfordret dertil; men han kan henvise sine patienter til Kristus. Den guddommelige Lærers undervisning er altid på sin plads. Lægen bør lede de utilfredse tanker hen til de stadig nye beviser på Guds kærlighed og omsorg, til hans visdom og godhed, som den ytrer sig i hans skaberværk. Sindet kan

så gennem naturen ledes opad til naturens Gud og samle sig om himmelen, som han har beredt for dem, der elsker ham.

Lægen bør kunne bede. I mange tilfælde må han forøge lidelsen for at kunne redde et liv; og enten patienten er en kristen eller ikke, føler han større tryghed, når han ved, at hans læge frygter Gud. Bøn vil give de syge en varig tillid; og dersom deres sygdomstilfælde i ydmyg tillidsfuldhed fremlægges for Den store Læge, vil det ofte udrette mere for dem end alle de medikamenter, der kan anvendes.

[444] Satan er ophavet til sygdom og lægen fører en kamp imod hans virksomhed. Psykiske lidelser gør sig gældende overalt. Ni tiendedele af de sygdomme, menneskene lider under, har deres dybeste årsag deri. Måske er der en eller anden stadig besværlighed i hjemmet, der ligesom et kræftsår æder sig ind til selve sjælen og svækker livskræfterne. Anger over synd kan til tider undergrave helbredet og bringe sindet ud af ligevægt. Der er også vildfarende lærdomme, såsom læren om et evigt brændende helvede og de gudløses endeløse pine, som ved at lede til overdrevne og forvrængede anskuelser om Guds væsen har haft den samme virkning på følsomme sind. Vantro mennesker har udnyttet sådanne ulykkelige tilfælde til det yderste og lagt skylden for sindssygdom på religionen; men dette er en usandfærdig anklage, som de én dag ikke vil være glade for at møde igen. Så langt fra at være årsagen til sindslidelser er Kristi religion et af de mest virkningsfulde hjælpemidler derimod, da den er et kraftigt lindringsmiddel for nerverne.

Lægen behøver mere end menneskelig visdom og styrke for at kunne vide, hvordan han skal bringe hjælp i de mange vanskelige tilfælde af lidelser i sind og hjerte, som han må behandle. Er han ukendt med den guddommelige nådes kraft, kan han ikke hjælpe den lidende, men vil forværre vanskeligheden; er han derimod i nær forbindelse med Gud, vil han være i stand til at hjælpe det syge, plagede sind. Han vil kunne henvise sine patienter til Kristus og lære dem at bringe alle deres bekymringer og vanskeligheder til ham, som bærer alles byrder.

Mellem synd og sygdom er der en forbindelse, som er guddommeligt bestemt. Ingen læge kan praktisere en måned uden at se eksempler på dette. Han kan ignorere kendsgerningen; hans sind kan være så optaget med andre ting, at det undgår hans opmærksomhed; men hvis han er agtpågivende og ærlig, kan han ikke undgå at lægge

mærke til, at synd og sygdom står i samme forhold til hinanden som årsag og virkning. Lægen bør være hurtig til at indse dette og til at handle derefter. Når han har vundet de lidendes tillid ved at lindre deres plager og bringe dem tilbage fra gravens rand, vil han kunne lære dem, at sygdom er følgen af synd og at det er den faldne fjende, der søger at forlede dem til sundheds- og sjælsødelæggende vaner. Lægen kan indprente dem nødvendigheden af selvfornægtelse og lydighed mod livets og sundhedens love. Særlig i de unges sind vil han kunne indplante rigtige principper. Gud elsker sine skabninger med en kærlighed, som er både øm og stærk. Han har fastsat naturlovene; men hans love er ikke vilkårlige krav. Ethvert „du skal ikke,“ enten det gælder fysisk eller moralsk lov, indebærer en forjættelse. Dersom det bliver adlydt, vil velsignelse ledsage vore skridt; bliver det overtrådt, vil fare og ulykke blive følgen. Guds love har til hensigt at bringe hans folk nærmere til ham. Han vil frelse dem fra det onde og lede dem til det gode, hvis de vil lade sig lede; men han vil aldrig tvinge dem. Vi kan ikke fatte Guds planer; men vi kan stole på ham og vi må vise vor tro ved vore gerninger. *Vejl f menigh* bd. 2 side 120-122]

[445]

Læger som elsker og frygter Gud er få, sammenlignet med dem, som er vantro eller åbenlyst irreligiøse og disse bør nedsættes til den sidstnævnte gruppe. Vi må vel have mistillid til den ugudelige læge. En fristelsens dør er åben for ham, en listig djævel vil fremkalde lave tanker og handlinger og det er den eneste kraft af guddommelig nåde som kan knuse heftige lidenskaber og befæste sig mod synd. For dem som er moralsk fordærvede, mangler der ikke anledninger til at fordærve rene tanker. Men hvordan vil den tøjlesløse læge vise sig på Guds dag? Selvom de bekender at sørge for den syge, har han bedraget sin hellige tillid. Han har fornødret bøde sjæl og legeme i Guds skabninger og har sat sine fødder på den sti der fører til fortabelse. Hvor frygteligt er det ikke at betro vore kære i et urent menneskes hænder, som kan forgifte moralen og ruinere sjælen! Hvor utilstedelig er det ikke den ugudelige læge ved den døendes sengekant!

[Næsten daglig stilles lægen ansigt til ansigt med døden. Han færdes så at sige i selskab med døden. Fortrolighed med lidelse og død leder i mange tilfælde til skødesløshed og ligegyldighed over for menneskelig ulykke og til hensynsløshed i behandlingen af de syge.

[446] Sådanne læger synes ikke at eje ømhed eller medfølelse. De er hårde og studse og de syge gruer, når de kommer. Hvor kundskabsrige og dygtige sådanne mænd end måtte være, kan de ikke gavne de lidende ret meget; men hvis den kærlighed og medfølelse, Jesus lagde for dagen over for de syge, er forenet med lægens kyndighed, vil selve hans nærværelse være en velsignelse. Han vil ikke betragte sin patient blot som et stykke menneskelig mekanisme, men som en sjæl, der enten skal frelses eller fortabes.

Lægens pligter er svære. Få forstår den åndelige og fysiske anstrengelse, han er udsat for. Hver kraft og evne, forenet med den stærkeste ængstelse, må sættes ind i kampen mod sygdom og død. Ofte ved han, at en eneste urigtig bevægelse med hånden endog blot en hårsbred i den forkerte retning kan sende en sjæl uforberedt ind i evigheden. Hvor meget trænger ikke den trofaste læge til Guds folks sympati og forbøn! Han trænger til det ikke mindre end den mest gudhengivne prædikant eller missionsarbejder. Berøvet den nødvendige hvile og søvn, således som tilfældet ofte er, eller endog de religiøse privilegier om sabbatten, behøver han en dobbelt portion nåde, hver dag en ny forsyning, eller han vil tabe forbindelsen med Gud og være i fare for at synke dybere ned i åndeligt mørke end mænd i andre stillinger. Og dog må han ofte tåle ufortjent dadel og bliver stående alene, udsat for Satans heftigste fristelser, medens han føler sig misforstået, forrådt af sine venner.

[447] I erkendelse af, hvor prøvende lægens pligter er og hvor få anledninger lægen har til at være fri for bekymringer endog om sabbatten, vil mange ikke vælge dette kald som deres livsgerning. Men den store fjende søger stadig at ødelægge Guds hænders værk og der kræves kultiverede og intelligente mænd til at bekæmpe hans grusomme magt. Der er trang til, at flere mænd af den rette slags helliger sig til dette kald. Der bør gøres omhyggelige anstrengelser for at formå dertil skikkede mænd til at uddanne sig til denne gerning. De bør være mænd, hvis karakter er dannet efter de ophøjede principper i Guds ord mænd, som er i besiddelse af en naturlig energi, styrke og ihærdighed, der vil sætte dem i stand til at nå frem til en høj grad af dygtighed. Ikke enhver kan blive en duelig læge. Mange har påtaget sig pligterne i dette kald, medens de i enhver henseende var uforberedte dertil. De har ikke den kundskab, der kræves, ej heller

ejer de den dygtighed og takt, den omhu og intelligens, som er en nødvendig betingelse for fremgang.

En læge kan gøre meget bedre arbejde, hvis han er i besiddelse af fysisk styrke. Er han sygelig, kan han ikke tåle det opslidende arbejde, hans kald medfører. En mand med en svag konstitution eller dårlig fordøjelse eller en, som ikke har fuldkommen selvbeherskelse, vil ikke blive skikket til at have med alle slags sygdomme at gøre. Stor forsigtighed må udvises, så man ikke opmuntre sådanne, som ville kunne gøre nytte i en eller anden mindre ansvarsfuld stilling, til med stor bekostning af tid og penge at studere medicin, når der ikke er noget rimeligt håb om, at de vil kunne blive dygtige læger.

Nogle er blevet udkårede som mænd, der kunne blive dygtige læger og man har opmuntret dem til at få en medicinsk uddannelse. Men en del af dem, der begyndte deres lægestudier som kristne, gav ikke den guddommelige lov en fremskudt plads; de gav afkald på principper og tabte deres forbindelse med Gud. De følte, at når de stod alene, kunne de ikke holde det fjerde bud og udsætte sig for ærgerrige og verdslige menneskers håb, for letsindiges, skeptikers og fritænkeres spot og latterliggørelse. Den slags forfølgelse var de ikke forberedte på at møde. De tragtede efter at nå højere op i verden og de snublede på vantroens mørke bjerge og blev upålidelige. Fristelser af enhver art mødte dem og de havde ikke styrke til at stå imod. Nogle af dem er blevet uærlige, snedige og snu i deres planer og er skyldige i alvorlige synder.

I denne tid er der fare for enhver, som påbegynder det medicinske studium. Studentens lærere er ofte verdsligvise mænd og hans medstuderende er ikketroende, som ikke har Gud i deres tanker og han står i fare for at blive påvirket af disse religionsfjendtlige omgivelser. Ikke desto mindre har nogle gennemgået de medicinske studier og med troskab holdt fast ved principperne. De ville ikke udføre deres studier om sabbatten og de har godtgjort, at man kan dygtiggøre sig til at varetage en læges pligter uden at skuffe deres forventninger, der har skaffet dem midler til at erhverve en uddannelse. Ligesom Daniel har de æret Gud og han har bevaret dem. Daniel satte sig for i sit hjerte, at han ikke ville følge de hedenske skikke ved de kongelige hoffer; han ville ikke spise af kongens mad, ej heller drikke af hans vin. Han så hen til Gud for at få styrke og nåde og Gud gav ham visdom og dygtighed og kundskab fremfor

drømmetyderne, manerne og sandsigerne i riget. På ham blev løftet virkeliggjort: „Dem, som ærer mig, vil jeg ære.“

Den unge læge har adgang til Daniels Gud. Ved guddommelig nåde og kraft kan han blive dygtig i sit kald, ligesom Daniel var i sin ophøjede stilling. Men det er urigtigt at gøre den videnskabelige forberedelse til det allervigtigste, medens man forsømmer religiøse principper, der hører med til selve grundlaget for en heldig praksis. Mange hyldes som dygtige mænd i deres kald, medens de foragter den tanke, at de skulle behøve at forlade sig på Jesus for at få visdom i deres gerning. Men hvor meget større dygtighed ville disse mænd, der forlader sig på deres videnskabelige uddannelse, ikke kunne opnå, hvis de var oplyste af himmelens lys! Hvor meget større kraft ville de ikke kunne have og med hvor meget større tillidsfuldhed ville de ikke kunne tage sig af vanskelige tilfælde. Den mand, der er inderlig forenet med den store guddommelige Læge for sjæl og legeme, har himmelens og jordens hjælpemidler til rådighed og han kan arbejde med en visdom, en usvigelig nøjagtighed, som den gudløse ikke kan råde over. *Vejl f menigh* bd. 2 side 122-124]

Dem som har fået betroet syge menneske, om det er læger eller sygeplejersker, bør huske på at deres arbejde må bestå undersøgelsen fra Jehovas gennemborende øje. [Der findes ikke nogen mere vigtig missionsgerning, end den en trofast, gudfrygtig læge har. Der findes ikke nogen arbejdsmark hvor en mand kan udrette større ting eller vinde flere juveler, der kan lyse i hans krone på hans glædes dag. Han kan føre Kristi nåde med sig som en sød vellugt ind i alle de sygerum, han besøger. Han kan bringe den sande helbredende balsam til sjæle, som er syge af synd. Han kan lede de syges og døendes opmærksomhed til det Guds lam, som borttager verdens synd. Han bør ikke høre på den snak, at det er farligt at tale om de evige interesser til mennesker, hvis liv er i fare, af frygt for, at det skal gøre dem værre; thi i ni tilfælde af ti, vil kundskaben om en Frelser, som tilgiver synd, gøre dem bedre både til sjæl og legeme. Jesus kan begrænse Satans magt. Han er den læge, som den syge sjæl må stole på, når det gælder om at helbrede såvel legemlige som sjælelige sygdomme. *Buds t unge* side 131]

[449]

Den overfladiske ondt?tænkende i bekendelse vil forsøge at vække fordomme mod mennesker, som trofast varetager sin bekendelses?opgaver og bestrø hans sti med forhindringer; men disse

prøvelser vil kun afsløre karakterens rene guld. Kristus vil være hans tilflugt for ordstrid. Selvom hans liv kan være hårdt og selvfor-nægtende og verdens agtelse kan være en fiasko, vil det i himlens øjne være en succes og han vil placeres som en af Guds adelsmænd. „De forstandige skal stråle som himmelhvælvingens glans og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid.“

Den forestående krise

DEN FORESTÅENDE KRISE

[Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevare Jesu vidnesbyrd.“ I en nær fremtid vil vi se disse ord få deres opfyldelse, når de protestantiske kirkesamfund forener sig med verden og med pavemagten imod dem, der holder budene. Den samme ånd, som besjælede de pavelige i henrundne tider, vil lede protestanter til at følge en lignende fremgangsmåde over for dem, der bevarer deres troskab mod Gud.

[450] Kirke og stat gør nu forberedelse til den forestående kamp. Protestanter arbejder under dække for at bringe søndagen i forgrunden, ligesom de romerskkatolske gjorde. Overalt i landet opfører pavedømmet sine høje og massive bygninger, i hvis hemmelige rum dets tidligere forfølgelser vil gentage sig. Og vejen forberedes for en stortilet åbenbarelse af de løgnens undere, hvormed Satan ville forføre endog de udvalgte, om det var muligt.

Det påbud, der vil udgå imod Guds folk, vil have megen lighed med den befaling, Ahasverus udstedte mod jøderne på Esters tid. Det persiske edikt havde sit udspring i Hamans had til Mordokaj. Ikke fordi Mordokaj havde gjort ham noget ondt, men han havde undslået sig for at vise ham en hyldest, der kun tilkommer Gud. Kongens beslutning mod jøderne var opnået under falske foregivender, ved at fremstille disse særskilte folk i et forkert lys. Satan anstiftede planen for at befri jorden for dem, der bevarede kundskaben om den sande Gud. Men hans intriger blev kuldkastet af en modvirkende magt, der råder iblandt menneskenes børn. Engle, som er vældige i magt, blev bemyndiget til at beskytte Guds folk og deres modstanderes intriger faldt tilbage på dem selv. I den lille flok, der holder sabbatten, ser den protestantiske verden en Mordokaj i porten. Hans karakter og færd, der udtrykker ærbødighed for Guds lov, er en stadig irettesættelse til dem, som har forkastet Herrens frygt og træder hans sabbat under

fødder; den uvelkomne gæst må ved et eller andet middel skaffes af vejen.

Det samme mestergen, som lagde planer imod de trofaste i henrundne tider, søger fremdeles at befri jorden for dem, der frygter Gud og lyder hans lov. Satan vil anspore til harme imod den ringe minoritet, der samvittighedsfuldt undslår sig for at følge gængse skikke og overleveringer. Højtstående og ansete mænd vil slutte sig til de lovløse og slette for at rådslå imod Guds folk. Rigdom, geni og lærdom vil slutte sig sammen for at overøse dem med foragt. Forfølgende herskere, prædikanter og menighedsmedlemmer vil sammensværge sig imod dem. Med mund og pen, ved pralen, trusler og latterliggørelse vil de søge at kuldkaste deres tro. Ved falske fremstillinger og vrede klagemål vil de ophidse folkets lidenskaber. Da de ikke kan anføre et: „Så siger skriften“, imod dem, der forfægter Bibelens sandhed, vil de ty til undertrykkende lovbestemmelser for at afhjælpe mangelen. For at sikre sig popularitet og tilslutning vil lovgivere bøje sig for kravet om en søndagslov. De, der frygter Gud, kan ikke godkende en indstiftelse, der gør vold på en af tibudslovens forskrifter. På denne slagmark udkæmpes den sidste store kamp i striden mellem sandhed og vildfarelse. Og vi lades ikke i tvivl om udfaldet. Nu som på Mordokajs tid vil Herren forsvare sin sandhed og sit folk.

[451]

Ved det påbud, der påtvinger den pavelige institution i strid med Guds lov, vil vort land fuldstændigt tage afstand fra retfærdighed. Når protestantismen engang rækker sin hånd over svælget for at gribe romermagtens hånd, når den strækker sig ud over afgrunden, for at gribe spiritismens hånd og når vort land under indflydelsen af dette trefoldige forbund fornægter ethvert princip i sin grundlov som en protestantisk og republikansk stat og træffer forholdsregler for at fremme pavelige vildfarelser og forførelser, da kan vi vide, at tiden er inde for Satans underfulde virken og at enden er nær.

Ligesom de romerske hæres ankomst var et tegn til disciplene på den overhængende ødelæggelse af Jerusalem, således må dette frafald være os et tegn på, at grænsen for Guds overbærenhed er nået, at vort lands ugudeligheds mål er fuldt og at nådens engel er i begreb med at flyve bort for aldrig mere at vende tilbage. Guds folk vil da blive styrtet ud i de forhold med lidelser og død, profeten har skildret som Jakobs trængsel. De trofaste forfulgtes råb stiger

op til himmelen. Og ligesom Abels blod råbte fra jorden, er der også røster, som råber til Gud fra martyrerens grave, fra havets dyb, fra bjergenes huler og fra klosterhvælvinger: „Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru! vil du tøve med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden?“

[452] Herren udfører sit værk. Hele himmelen er i virksomhed. Al jordens dommer vil snart rejse sig for at hævde sin ringeagtede autoritet. Befrielsens tegn vil blive sat på de mennesker, som holder Guds bud, som har agtelse for hans lov og som nægter at tage dyrets eller dets billedes mærke.

Gud har åbenbaret, hvad der skal ske i de sidste dage, for at hans folk må kunne være beredt til at bestå i modstanden og vredens storm. De, der er blevet advaret om de begivenheder, som venter dem, skal ikke roligt blive siddende og afvente den kommende storm og trøste sig med, at Herren vil skjule sine trofaste på trængselens dag. Vi skal være som mænd, der venter på deres Herre, ikke i ørkesløs forventning, men i alvorligt arbejde og med urokkelig tro. Det er ikke tiden for os nu til at lade vort sind være optaget med ting af underordnet betydning. Medens menneskene sover, har Satan travlt med at lægge forholdene således til rette, at Herrens folk ikke kan opnå barmhjertighed eller retfærdighed. Søndagsbevægelsen baner sig vej i det dunkle. De ledende skjuler den virkelige hensigt og mange, der slutter sig til bevægelsen, ser ikke, hvor den underliggende strøm fører hen. Efter sin bekendelse er den mild og tilsyneladende kristelig; men når den engang taler, vil den åbenbare dragens ånd.

Det er vor pligt at gøre alt, hvad der står i vor magt for at afvende den truende fare. Vi bør søge at nedbryde fordom ved at stille os i det rigtige lys over for folket. Vi bør vise dem, hvad spørgsmålet virkelig gælder og således nedlægge den mest virkningsfulde protest imod forholdsregler, der indskrænker samvittighedsfriheden. Vi bør ransage Skrifterne og være i stand til at gøre rede for vor tro. Profeten siger: „De gudløse handler gudløst og ingen af de gudløse skal forstå, men det skal de forstandige.“

De, der har adgang til Gud ved Kristus, har en vigtig gerning for sig. Nu er tiden til at gribe vor styrkes arm. Davids bøn bør være prædikanters og lægmænds bøn: „Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.“ Lad Herrens tjenere græde mellem forhal og alter og råbe: „Herre, spar dog dit folk! Overgiv ej din arv til

skændsel.“ Gud har altid virket for sit folk i dets yderste nød, når håbet om, at ødelæggelsen kunne afværges, syntes at være mindst. Gudløse menneskers planer og menighedens fjender er underlagt hans magt og hans forsyns ledelse. Han kan påvirke statsmænds hjerter; de oprørtes og misfornøjedes harme og deres, der hader Gud, hans sandhed og hans folk, kan bortvendes, ligesom vandstrømme kan vendes, hvis han så bestemmer. Bøn bevæger Almagts arm. Han, som fører stjernerne frem i orden på himmelhvælvingen, han, hvis ord behersker bølgerne på det store dyb — denne samme ubegrænsede Skaber vil virke til bedste for sit folk, dersom de påkalder ham i tro. Han vil lægge bånd på mørkets magter, indtil advarselen er forkyndt for verden og indtil alle, som vil give agt derpå, er beredte til striden.

[453]

„Menneskers vrede skal prise dig,“ siger salmisten „hvad der er igen af vreden, skal du (Gud) betvinge.“ Det er Guds hensigt, at sandheden skal komme i forgrunden og blive genstand for undersøgelse og diskussion, selv om det sker ved hjælp af den foragt, som den bliver udsat for. Menneskenes sind må sættes i bevægelse. Enhver strid, enhver forsmædelse, enhver bagtalelse vil være et Guds middel til at anspore til undersøgelse og til at vække dem, der ellers ville slumre.

Sådan har det været i Guds folks historie i fortiden. Fordi de nægtede at tilbede det store guldbillede, Nebukadnezar havde oprejst, blev de tre hebræere kastet i ildovnen. Men Gud bevarede sine tjenere midt i flammerne og udfaldet af forsøget på at fremtvinge afguderi var, at kundskaben om den sande Gud blev bragt til de forsamlede fyrster og stormænd i det vidtstrakte babyloniske rige.

Således også, da der udgik en befaling med forbud imod at tilbede nogen anden gud end kongen. Da Daniel efter sin sædvane opsendte sine bønner til himmelens Gud tre gange daglig, blev fyrsternes og herskernes opmærksomhed henledt på hans forhold. Han fik anledning til at tale for sig og vise, hvem den sande Gud er og til at fremholde grunden, hvorfor han alene bør tilbedes og til at påvise pligten til at yde ham pris og hyldest. Og Daniels udfrielse fra løvekulen var et nyt bevis på, at den Gud han tilbad, var den sande og levende Gud.

Ligeledes bragte Paulus' fængsling evangeliet frem for konger, fyrster og herskere, der ellers ikke ville have fået dette lys. An-

[454]

strengelserne for at hæmme sandhedens fremgang vil tjene til dens udbredelse. Sandhedens herlighed ses klarere, efter som den bliver betragtet fra det ene synspunkt efter det andet. Vildfarelse kræver forklædning og dølgsmål. Den ifører sig engledragt og enhver åbenbarelse af dens sande karakter formindsker dens udsigt til fremgang.

Det folk, Gud har gjort til opbevarere af hans lov, må ikke tillade, at deres lys holdes skjult. Sandheden skal forkyndes på jordens mørke steder. Hindringer må mødes og overvindes. Et stort værk skal udføres og dette værk er betroet til dem, der kender sandheden. De bør opsende mægtige bønner til Gud om hjælp nu. Kristi kærlighed må udøses i deres egne hjerter. Kristi Ånd må udgydes over dem og de må gøre sig rede til at bestå i dommen. Når de helliger sig selv til Gud, vil en overbevisende kraft ledsage deres bestræbelser for at fremholde sandheden for andre og dens lys vil finde adgang til mange hjerter.

Vi må ikke længere sove på Satans fortryllede grund, men gøre brug af alle vore hjælpekilder og benytte ethvert middel, som Forsynet har givet os. Den sidste advarsel skal forkyndes for „mange folk og folkeslag og tungemål og konger;“ og forjættelsen er givet: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 126-130]

Menigheden er verdens lys

MENIGHEDEN ER VERDENS LYS

[Herren kaldte sit folk Israel og skilte dem fra verden, for at han måtte kunne betro dem et helligt tillidshverv. Han gjorde dem til opbevarere af hans lov og det var hans hensigt gennem dem at vedligeholde kundskaben om ham blandt menneskene. Gennem dem skulle himmelens lys skinne på jordens mørke steder og en røst skulle lyde med formaning til alle folkeslag om at omvende sig fra deres afguderier for at, tjene den levende og sande Gud. Havde hebræerne været tro i deres tillidshverv, ville de have været en magt i verden. Gud ville have været deres værn og han ville have ophøjet dem over alle andre folkeslag. Hans lys og sandhed ville være blevet åbenbaret gennem dem og de ville under hans vise og hellige herredømme have stået som et forbillede på hans regerings overlegenhed over enhver form for afgudsdyrkelse.]

[455]

Men de holdt ikke deres pagt med Gud. De fulgte andre folkeslags afguderiske skikke og i stedet for at ophøje Skaberens navn på jorden blev det som følge af deres handlemåde gjort til genstand for hedningernes foragt. Men Guds forsæt måtte fuldbyrdes. Kundskaben om hans vilje måtte udbredes på jorden. Gud lod undertrykkerens hånd ramme hans folk og spredte dem som fanger blandt folkeslagene. I trængselen vendte mange af dem om fra deres overtrædelse og søgte Herren. I deres adspredelse rundt omkring i de hedenske lande udbredte de kundskaben om den sande Gud. Principperne i den guddommelige lov kom i konflikt med folkeslagenes sæder og skikke. Afgudsdyrkere forsøgte at udrydde den sande tro. I sit forsyn førte Herren sine tjenere Daniel, Nehemias og Ezra ansigt til ansigt med konger og herskere, for at disse afgudsdyrkere måtte få en anledning til at modtage lyset. Den gerning, som Gud havde givet sit folk at udføre under gunstige forhold og inden for deres egne grænser, men som var blevet forsømt på grund af deres

utroskab, kom de således til at udføre i fangenskab og under store prøvelser og vanskeligheder.

[456] Gud har kaldet sin menighed i dag, ligesom han kaldte Israel fordem, til at være lys på jorden. Med sandhedens mægtige sværd: det første, det andet og det tredje englebudskab, har han skilt dem fra kirkesamfundene og fra verden for at føre dem ind i sin egen hellige nærhed. Han har overladt dem at bevare sin lov og betroet dem de store profetiske sandheder for denne tid. Som tilfældet var med de hellige ord, der blev betroet det gamle Israel, er det et helligt tillidshverv at bringe disse sandheder ud til verden. De tre engle i Åb. 14. kapitel er en fremstilling af det folk, der tager imod lyset i Guds budskaber og går ud for som hans redskaber at forkynde advarselen over hele den vide jord. Kristus siger til sine efterfølgere: „I er verdens lys.“ Til hver sjæl, der modtager Jesus, taler Golgatas kors og siger: „Se, hvad sjælen er værd!“ „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!“ Intet må tillades for at hindre dette værk. Det er den allervigtigste gerning i tiden; den er vidtrækkende som evigheden. Den kærlighed til menneskenes sjæle, som Jesus lagde for dagen ved det offer, han bragte for deres genløsning, vil ansøre alle hans efterfølgere.

Kun meget få af dem, der har modtaget lyset, udfører den gerning, som er betroet i deres hænder. Der findes få mænd med en ubøjelig troskab, sådanne, som ikke tænker på magelighed, bekvemmelighed eller på selve livet og som går på, hvor som helst de kan finde en åben adgang til at trænge ind med sandhedens lys og forsvare Guds hellige lov. Men de synder, som behersker verden, er kommet ind i menighederne og i deres hjerter, der gør krav på at være Guds ejendomsfolk. Mange, der har modtaget lyset, øver en indflydelse, der stiller frygten hos verdslige mennesker og hos navnkristne. Endog blandt dem, der bekender sig til at forvente Herren, findes der nogle, som elsker verden. Der er higen efter rigdom og ære. Kristus skildrer denne klasse mennesker, når han siger, at Guds dag skal komme som en snare over alle, som bor på jorden. Denne verden er deres hjem. De gør det til deres opgave at erhverve jordiske skatte. De opfører kostbare boliger og udstyrer dem med alle gode ting; de tænker på klædedragt og på at tilfredsstille appetitten. De ting, som er i verden, er deres afguder. Disse ting træder ind imellem sjælen og Kristus og de alvorlige og forfærdelige realiteter, der trænger sig

sammen omkring os, ses kun dunkelt og opfattes kun svagt. Den samme ulydighed og svigten, der viste sig i den jødiske menighed, har i en højere grad kendetegnet det folk, der har haft dette store lys fra himmelen i de sidste advarende budskaber. Vil vi lade Israels historie gentage sig i vor erfaring? Vil vi ligesom hine ødsle med vore anledninger og privilegier, indtil Gud tillader undertrykkelse og forfølgelse at komme over os? Skal det arbejde, som kunne bli- [457]
ve udført under fredelige og forholdsvis gode tider, forblive ugjort, indtil det må gøres i mørke dage og under trykket af prøvelser og forfølgelse?

Det er en frygtelig skyld, menigheden er ansvarlig for. Hvorfor gør ikke de, der har lyset, alvorlig anstrengelse for at bringe dette lys ud til andre? De ser, at enden er nær. De ser skarer af mennesker, som daglig overtræder Guds lov; og de ved, at disse sjæle ikke kan blive frelst i overtrædelse. Alligevel interesserer de sig mere for deres håndværk, deres landejendomme, deres huse, deres forretninger, deres klæder og deres borde end for menneskesjæle, som de må stå ansigt til ansigt med i dommen. Folk, der udgiver sig for at lyde sandheden, sover. De kunne ikke, således som nu, tage det med ro, dersom de var vågne. Deres kærlighed til sandheden er ved al uddø i deres hjerter. Deres eksempel er ikke sådant, at det vil overbevise verden om, at de har sandheden fremfor ethvert andet folk på jorden. Netop i den tid, da de skulle være stærke i Gud og have en daglig, levende erfaring, er de svage og tøvende og stoler på hjælp af prædikanterne, når de burde tjene andre med sind og sjæl, i tale og skrift og med tid og penge.

Brødre og søstre, mange af jer undskylder jer med påberåbelse af udygtighed til at virke for andre. Men gjorde Gud jer udygtige? Kommer denne udygtighed ikke af jeres egen uvirksomhed og holdes den ikke ved lige ved jeres eget forsætlige valg? Gav Gud jer ikke i det mindste en talent til brug, ikke for jeres egen bekvemmelighed eller tilfredsstillelse, men for ham? Har du indset din forpligtelse til som hans lejede tjener at skaffe ham en indtægt ved en klog og kyndig anvendelse af denne betroede kapital? Har du ikke forsømt anledninger til at udnytte dine evner til dette formål? Det er alt for sandt, at få virkelig har følt deres ansvar over for Gud. Kærlighed, dømmekraft, hukommelse, fremsyn, takt, energi og enhver anden evne har været viet til jeget. I har vist større visdom i det ondes tje-

[458] neste end i Guds sag. I har forvansket, udygtiggjort, ja endog sløvet jeres kræfter ved jeres intense aktivitet i verdslige foretagender, med forsømmelse af Guds værk.

Alligevel beroliger I jeres samvittighed ved at sige, at I ikke kan ændre fortiden og opnå den kraft, den styrke og dygtighed, som I kunne have haft, om I havde benyttet jeres kræfter således, som Gud krævede. Men husk, at han holder jer ansvarlige for det arbejde, som på grund af jeres utroskab et blevet udført på en skødesløs måde eller blev ladet ugjort. Jo mere du bruger dine kræfter for Mesteren, desto mere skikket og dygtig vil du blive. Jo mere inderligt du forener dig med ham, som er kilden til lys og kraft, desto større lys vil der falde på dig og desto større kraft vil du få til brug for Gud. Og for alt, hvad du kunne have haft, men forsømte at opnå på grund af din hengivenhed til verden, er du ansvarlig. Da du blev en Kristi efterfølger, forpligtede du dig til at tjene ham og ingen anden og han lovede at være med dig og velsigne dig, at vederkvæge dig med sit lys, at give dig sin fred og give dig glæde i hans gerning. Har du ikke erfaret disse velsignelser? Vær da forvisset om, at det skyldes din egen handle måde.

For at undgå at blive indkaldt i krigen var der mænd, som pådrog sig sygdom, andre lemlæstede sig for at blive udygtige til krigstjeneste. Her er et eksempel på den fremgangsmåde, mange har fulgt med henblik på Guds sag. De har forkrøblet deres kræfter og evner, både de fysiske og de åndelige, således at de er ude af stand til at udføre den gerning, som der er så stort behov for.

Antag, at et pengebeløb blev lagt i dine hænder, for at du skulle bruge det til et vist formål; ville du så kaste det bort og gøre gældende, at nu var du ikke ansvarlig for dets anvendelse? Ville du føle, at du havde befriet dig for en bekymring? Men dette er, hvad du har gjort med Guds gaver. At du holder dig undskyldt for arbejde for andre under påberåbelse af udygtighed, medens du er helt optaget med verdslige sysler, er at drive spot med Gud. Skarer af mennesker går nedad til fordærvelse; det folk, der har fået lyset og sandheden, er kun som en håndfuld til at gøre modstand mod hele ondskabens hær; men denne lille skare bruger sine kræfter til alt og hvad som helst undtagen til at lære, hvordan de kan redde sjæle fra døden. Er det underligt, at menigheden er svag og udygtig og at Gud kun kan gøre lidt for dem, der bekender sig til at være hans folk? De stiller

[459]

sig, hvor det er umuligt for ham at arbejde med dem og for dem. Tør du vedblivende ringeagte hans krav? Vil du fremdeles lege med himmelens allerhelligste tillidshverv? Vil du sige med Kain: „Skal jeg vogte min broder?“

Husk, at dit ansvar måles ikke med dine nuværende hjælpemidler og evner, men med de oprindelig tilståede kræfter og muligheder for udvikling. Det spørgsmål, enhver bør stille sig selv, er ikke, hvorvidt han nu er uerfaren og uskikket til at arbejde i Guds sag, men hvordan og hvorfor han befinder sig i denne tilstand og hvorledes denne kan afhjælpes. Gud vil ikke på en overnaturlig måde udruste os med de kvalifikationer, vi mangler; men når vi gør brug af de talenter, vi har, vil han virke sammen med os for at styrke enhver evne; vore slumrende kræfter vil vågne og de åndsgaver, der længe har været lammede, vil få nyt liv.

Så længe vi er i verden, må vi have med verdslige ting at gøre. Timelige transaktioner og jordiske sysler vil altid være nødvendige: men dette bør aldrig blive det alt opslugende. Apostelen har givet en sikker rettesnor: „Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.“ Livets beskedne, almindelige pligter bør alle udføres med troskab, „af hjertet som for Herren,“ siger apostelen. Hvori vort arbejde end består, det være sig husgerning eller markarbejde eller åndelig beskæftigelse, kan vi gøre det til Guds ære, så længe vi gør Kristus til den første og den sidste og den bedste i alle ting. Men foruden disse timelige sysler har enhver Kristi efterfølger fået en særskilt gerning til hans riges opbyggelse en gerning, der kræver personlig bestræbelse for menneskers frelse. Det er ikke en gerning, der blot skal udføres en gang om ugen, på mødestedet for gudstjeneste, men til enhver tid og alle vegne.

[460]

Enhver, som slutter sig til menigheden, gør ved denne handling et højtideligt løfte om at arbejde for menighedens interesse og at lade denne interesse gå foran alle timelige hensyn. Hans gerning er at bevare en levende forbindelse med Gud, at lade hjerte og sjæl være optaget af genløsningens store plan og i sit liv og sin karakter åbenbare, hvor ypperlige Guds befalinger er i modsætning til verdens skikke og forskrifter. Hver den, som har bekendt Kristus, har forpligtet sig til at være alt, hvad der er muligt for ham at være som en åndelig arbejder, at være aktiv, nidkær og dygtig i Mesterens

tjeneste. Kristus venter, at hver mand gør sin pligt; lad dette være parolen overalt i hans efterfølgeres rækker.

Vi skal ikke vente på at blive anmodet om at meddele lys, at blive tryglet om råd eller undervisning. Enhver, som modtager strålerne fra Retfærds Sol, skal lade dens glans lyse for alle sine omgivelser. Hans religion bør være en positiv og afgjort indflydelse. Hans bønner og formaninger bør være så gennemtrængte af Helligånden, at de vil smelte og betvinge sjælen. Jesus sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.“ Det ville være bedre for den verdslige, om han aldrig havde set en kristendomsbekender, end at komme under indflydelse af en, der ikke kender gudfrygtighedens kraft. Dersom Kristus var vort mønster og hans liv vor rettesnor, hvilken nidkærlighed ville da ikke blive åbenbaret, hvilke bestræbelser gjort, hvilken godgørelse udvist og hvilken selvornægtelse øvet! Hvor utrætteligt ville vi da ikke virke, hvilke inderlige bønner om kraft og visdom ville ikke opstige til Gud! Hvis alle, der bekender sig til at være Guds børn, følte, at den vigtigste opgave i livet er at gøre den gerning, han har befalet dem at gøre og dersom de ville arbejde uegennyttigt i hans sag, hvilken forandring ville så ikke vise sig i hjerter og hjem, i menigheden, ja endog i verden!

[461] Af Kristi efterfølgere er der gennem alle tider blevet krævet årvågenhed og troskab; men nu, da vi står på selve grænsen til den evige verden med de sandheder, vi besidder og har så stort lys og en så vigtig gerning, må vi fordoble vor flid. Enhver må bruge sine evner til det yderste. Min broder, du stiller din egen frelse i fare, om du holder dig tilbage nu. Gud vil kræve dig til regnskab, dersom du svigter i det arbejde, han har anvist dig. Har du kundskab om sandheden? Giv den til andre!

Hvad kan jeg sige for at vække vore menigheder? Hvad kan jeg sige til dem, der har spillet en fremtrædende rolle i budskabets forkyndelse? „Herren kommer!“ bør være det vidnesbyrd, der frembæres, ikke blot med læberne, men med livet og karakteren; men mange, som Gud har skænket lys og kundskab, talenter i form af indflydelse og midler, er mænd, som ikke elsker sandheden og ikke efterlever den. De har drukket i så dybe drag af egoismens og verdslighedens bæger, at de er blevet drukne af livets bekymringer. Brødre, hvis I vedbliver at være så ørkesløse, så verdslige og så

egenkærlige, som I har været, vil Gud visselig gå jer forbi og tage sådanne, som er mindre optaget af sig selv, som er mindre begærlige efter verdslig ære og som ikke vil tøve med ligesom Mesteren at gå uden for lejren og bære forsmædelsen. Arbejdet vil blive givet til dem, som vil tage imod det, som værdsætter det og som indfletter dets principper i deres daglige erfaring. Gud vil vælge ydmyge mænd, der søger at herliggøre hans navn og fremme hans sag i stedet for at ære og forfremme sig selv. Han vil opvække mænd, som ikke har så megen verdslig visdom, men som har forbindelse med ham og som vil søge styrke og råd fra det høje.

Nogle af vore ledende mænd er tilbøjelige til at lade sig lede af den ånd, apostelen Johannes lagde for dagen, da han sagde: „Mester! vi så en mand, som ikke slutter sig til os, uddrive onde ånder i dit navn; og vi søgte at hindre ham i det, fordi han ikke slutter sig til os.“ Organisation og disciplin er af væsentlig betydning; men der er i denne tid meget stor fare for en afvigelse fra det enfoldige i Kristi evangelium. Hvad vi behøver, er mindre tillid til ydre former og ceremonier og langt mere af kraften i sand guds frygt. Lad alle, som er villige, arbejde i hvilken som helst stilling, når blot deres liv og karakter er eksemplariske. Selv om de måske ikke retter sig nøjagtigt efter dine metoder, bør der ikke siges et eneste ord for at fordømme dem eller gøre dem modløse. Da farisæerne ønskede, at Jesus skulle bringe børnene, der sang hans pris, til tavshed, sagde Frelseren. „Hvis disse tier, skal stenene råbe.“ Profetien må opfyldes. Således er det i disse dage; værket må udføres. Der er mange slags arbejde; lad enhver udføre en del og gøre sit bedste. Den, der har en talent, skal ikke begrave denne i jorden. Gud har givet enhver sin gerning, svarende til den pågældendes evner. De, som er betroet større tillidshverv og evner, bør ikke søge at hindre dem, der har mindre dygtighed eller erfaring. Mænd med en talent kan måske nå en klasse mennesker, som de, der har to eller fem talenter, ikke kan få adgang til. Både store og små er udvalgte kar til at bære livets vand til tørstige sjæle. Lad ikke dem, der prædiker ordet, lægge deres hænder på den ringeste arbejder og sige: „Enten må du arbejde efter denne linie eller også slet ikke arbejde.“ Hold fingrene derfra, brødre! Lad enhver virke i sin egen sfære, med sin egen rustning på og gøre, hvad han kan på sin beskedne måde. Styrk hans hænder

[462]

i arbejdet. Dette er ikke tiden til farisæisk kontrol. Lad Gud virke gennem hvem han vil. Budskabet må gå sin gang.

Alle skal vise deres troskab mod Gud ved en forstandig brug af hans betroede kapital, ikke blot med hensyn til midler, men til enhver evne, der vil bidrage til hans riges opbyggelse. Satan vil benytte alle mulige påfund for at hindre sandheden i at nå dem, der er nedsunkne i vildfarelse; men advarselens og formaningsens røst må lyde til dem. Og medens kun nogle få beskæftiger sig med denne gerning, burde tusinder være lige så interesserede, som disse er. Det har aldrig været Guds hensigt, at lægmedlenmerne i menigheden skulle være fritaget for arbejde i hans sag „Gå hen og arbejd i min vingård!“ er Mesterens befaling til enhver af hans efterfølgere. Så længe der er uomvendte sjæle i verden, bør der gøres de mest aktive, alvorlige, nidkære og bestemte anstrengelser for deres frelse. De, som har modtaget lyset, bør oplyse dem, der ikke har det. Dersom menighedsmedlemmerne ikke tager fat på denne gerning, viser de, at de ingen levende forbindelse har med Gud. Deres navne nedtegnes som lade tjenere. Kan I ikke se grunden til, at der ikke er mere åndelighed i vore menigheder? Det er, fordi I ikke er Kristi medarbejdere.

[463]

Gud har givet hvert menneske sin gerning. Lad enhver af os bide på Gud, så vil han lære os, hvordan vi kan arbejde, og hvilken gerning vi er bedst skikkede til at udføre. Dog må ingen gå ud med en følelse af selvstændighed for at forkynde nye teorier. Arbejderne bør være i overensstemmelse med sandheden og med deres brødre. Der bør være samråd og samarbejde. Men de må ikke føle, at de ved hvert skridt må spørge en eller anden højere embedsmand, om de må gøre dette eller hint. Søg ikke vejledning hos mennesker, men hos Israels Gud.

Det arbejde, menigheden har forsømt at udføre i en tid med fredelige og gode forhold, vil den komme til at udføre i en frygtelig krise og under de mest nedslående og ubehagelige omstændigheder. De advarsler, som en verdslig indstilling har bragt til at forstumme eller holdt tilbage, må lyde under den bitreste modstand fra troens fjender. Og på den tid vil den overfladiske, konservative klasse mennesker, hvis indbydelse stadig har forhalet værkets fremgang, opgive troen og tage standpunkt sammen med dens erklærede fjender, som de længe har næret sympati for. Disse frafaldne vil da lægge det bitreste

fjendskab for dagen og gøre alt, hvad der står i deres magt, for at besvære og bagtale deres tidligere brødre og ophidse til forbitelse imod dem. Denne tid er umiddelbart forestående. Alle medlemmer i menigheden vil blive prøvet og forsøgt enkeltvis. De vil blive stillet under forhold, hvor de nødes til at vidne for sandheden. Mange vil blive opfordret til at tale i rådsforsamlinger og for domstole, måske enkeltvis og alene. Den erfaring, der ville have været dem til hjælp i denne kritiske situation, har de forsømt at tilegne sig og de føler sig betyngede i sjælen af anger over forspildte anledninger og forsømte privilegier.

Min broder, min søster, jeg vil bede dig om at overveje disse ting. Enhver af jer har en gerning at gøre. Jeres utroskab og forsømmelse står skrevet imod jer i himmelens dagbog. I har svækket jeres kræfter og formindsket jeres evner. I mangler den erfaring og den brugbarhed, som I kunne have været i besiddelse af. Men inden det for stedse er for sent, formaner jeg jer til at vågne op. Tøv ikke længere! Dagen er næsten til ende. Solen i vest er nær ved at synke for al tid for jeres blik. Men medens Kristi blod endnu taler, kan I finde forladelse. Saml enhver sjælens evne og benyt de få timer, der er igen, til alvorligt arbejde for Gud og for jeres medmennesker.

[464]

Mit hjerte er dybt grebet. Jeg formår ikke at udtrykke mine følelser, når jeg beder for sjæle, der går til fortabelse. Skal jeg trygle forgæves? Som Kristi sendebud ønsker jeg at vække jer til at arbejde, som I aldrig har arbejdet før. Din pligt kan ikke lægges på en anden. Ingen anden end du kan gøre dit arbejde. Holder du dit lys tilbage, må en eller anden forblive i mørke på grund af din forsømmelse.

Evigheden ligger udstrakt foran os. Tæppet vil snart gå op. Vi, der befinder os i denne højtidelige, ansvarsfulde stilling — hvad gør vi, hvad tænker vi på, når vi hænger fast ved vor egoistiske lyst til magelighed, medens sjæle går fortabt overalt omkring os? Er vore hjerter blevet fuldstændig ufølsomme? Kan vi ikke indse eller forstå, at vi har et arbejde at gøre for andres frelse? brødre, tilhører I den klasse mennesker, der har øjne og ser ikke og har øren og hører ikke? Er det forgæves, at Gud har givet jer kundskab om sin vilje? Er det forgæves, han har sendt jer advarsel efter advarsel? Tror I på den evige sandheds erklæringer om, hvad der snart vil komme over jorden? Tror I, at Guds straffedomme hænger over folket og kan I blive siddende i magelig tro, dorske, ligegyldige og forlystelsessyge?

[465] Nu er tiden ikke til for Guds folk at fæste deres hu ved verden eller samle sig skatte hernede. Den tid er ikke fjern, da vi ligesom de første disciple vil blive nødsaget til at søge tilflugt på øde og ensomme steder. Ligesom de romerske hæres belejring af Jerusalem var signalet til flugt for de kristne i Judæa, således vil det være et varsel for os, når vor nation tiltager sig ret til at udstede den befaling, der gennemtvinger den pavelige sabbat. Da vil tiden være kommen til at forlade de store byer, som en forberedelse til at forlade de mindre for at søge afsidesliggende hjem på ensomme steder i bjergene. I stedet for at søge kostbare boliger her bør vi nu berede os til at flytte til et bedre land, nemlig et himmelsk. I stedet for at bruge vore midler til selvtilfredsstillelse bør vi tænke på at spare. Hver talent, som Gud har udlånt, bør anvendes til hans ære, til at forkynde evangeliet for verden. Gud har en gerning for sine medarbejdere at udføre i byerne. Vore missioner må støttes; nye missioner må oprettes. Til at føre dette værk fremad kræves der ikke få midler. Der behøves huse til gudstjeneste, hvor man kan indbyde folk til at høre de sandheder, som gælder denne tid. Netop i denne hensigt har Gud betroet sine husholdere en kapital. Bind ikke jeres formue fast i verdslige foretagender, således at dette værk hindres. Anbring jeres midler, hvor I kan råde over dem til gavn for Guds sag. Send jeres skatte foran jer til himmelen.

Medlemmerne i menigheden bør hver især holde sig selv og alt, hvad de besidder, på Guds alter. Nu som aldrig før gælder Frelserens formaning: „Sælg, hvad I har og giv almisse! Skaf jer punge, som ikke ældes, en uudtømmelig skat i himlene, hvor ingen tyv kommer nær og intet møl ødelægger. Thi hvor jeres skat er, der vil også jeres hjerte være.“ De, der sætter deres penge fast i store huse, i jordejendomme eller i verdslige foretagender, siger ved deres handlinger: „Gud kan ikke få dem; jeg ønsker dem for mig selv.“ De har bundet deres ene talent i et tørklæde og gemt den i jorden. Sådanne har grund til at være ængstelige.

[466] Brødre, Gud har ikke betroet jer midler, for at de skulle henligge ubrugte ej heller for at de i begærlighed skulle holdes tilbage eller bortgemmes, men for at benyttes til hans sags fremme, til at frelse deres sjæle, der går til fortabelse. Nu er ikke tiden til at binde Herrens penge fast i jeres kostbare bygninger og jeres store foretagender, medens hans sag forkrøbles og overlades til at betle sig frem, med

halv forsyning i kassen. Herren er ikke med i en sådan handlemåde. Husk, at dagen hurtigt nærmer sig, da det vil blive sagt: „Aflæg regnskab for din forvaltning!“ Kan I ikke tyde tidernes tegn?

Hver dag, som går, bringer os nærmere den sidste store og betydningsfulde dag. Vi er et år nærmere dommen, nærmere evigheden, end vi var ved begyndelsen af 1884. Kommer vi også Gud nærmere? Er vi årvågne i bønner? Endnu et år af vor arbejdstid er gået over i evigheden. Hver dag har vi været sammen med mænd og kvinder, som går dommen i møde. Hver dag kan have været skillelinien for en eller anden sjæl; denne eller hin har måske truffet den beslutning, der afgør hans fremtidige skæbne. Hvilken indflydelse har vi øvet på disse medvandrere? Hvilke bestræbelser har vi gjort for at lede dem til Kristus?

Det er en alvorlig sag at dø, men det er en langt alvorligere sag at leve. Hver tanke, hvert ord og hver handling i vort liv vil møde os igen. Hvad vi udvikler os selv til i prøvetiden, må vi vedblive at være i al evighed. Døden medfører legemets opløsning, men den bevirker ingen forandring i karakteren. Kristi komme ændrer ikke vore karakterer; det hindrer dem kun i for al evighed at gennemgå nogen som helst forandring.

Jeg appellerer igen til menighedens medlemmer om at være kristne, om at ligne Kristus. Jesus var en arbejder, ikke for sig selv, men for andre. Han virkede for at velsigne og frelse de fortabte. Dersom I er kristne, vil I efterligne hans eksempel. Han har lagt grundvolden og vi er bygningsmænd sammen med ham. Men hvad slags materiale fører vi frem for at bygge på denne grundvold? Det skal „engang åbenbares, hvad slags arbejde enhver har udført; thi dagen skal gøre det klart, for den bryder frem med ild og ilden skal prøve, hvordan enhvers arbejde er“. Dersom du vier al din styrke og talent til det, som er af denne verden, betegnes din livsgerning som træ, hø og strå, der skal fortæres af ilden på den yderste dag. Men uegennyttigt arbejde for Kristus og det tilkommende liv vil være som guld, sølv og kostbare sten; det er uforgængeligt.

Mine brødre og søstre, jeg beder jer om at vågne op af dødens søvn. Det er for sent nu at hellige evner og kræfter i hjerne, ben og muskler til jegets tjeneste. Lad ikke den yderste dag finde jer blottede for den himmelske skat. Søg at fremme korssets sejre, søg at oplyse sjæle, virk for jeres medmenneskers frelse, så vil jeres arbejde bestå

ildprøven.

„Hvis det arbejde, som en har bygget derpå, består, da skal han få løn.“ Herlig vil den løn være, som tildeles, når de trofaste arbejdere samles omkring Guds og Lammets trone. Da Johannes i sin menneskelige tilstand beskuede Guds herlighed, faldt han om som død; han kunne ikke udholde synet deraf. Men når det dødelige er iført udødelighed, er de genløste Jesus lig, for de skal se ham, som han er. De står foran tronen, hvilket viser, at de er antaget. Alle deres synder er udslettede, alle deres overtrædelser er båret bort. Nu kan de se på den ufordunklede herlighed fra Guds trone. De har været delagtige med Kristus i hans lidelser, de har samarbejde med ham i genløsningens plan og de er deltagere med ham i den glæde at se sjæle, som ved deres hjælp er frelste for at prise Gud gennem al evighed. *Vejl f menigh* bd. 2 side 131-142]

Josua og englen

JOSUA OG ENGLEN

[„Hvis det arbejde, som en har bygget derpå, består, da skal han få løn.“ Herlig vil den løn være, som tildeles, når de trofaste arbejdere samles omkring Guds og Lammets trone. Da Johannes i sin menneskelige tilstand beskuede Guds herlighed, faldt han om som død; han kunne ikke udholde synet deraf. Men når det dødelige er iført udødelighed, er de genløste Jesus lig, for de skal se ham, som han er. De står foran tronen, hvilket viser, at de er antaget. Alle deres synder er udslettede, alle deres overtrædelser er båret bort. Nu kan de se på den ufordunklede herlighed fra Guds trone. De har været delagtige med Kristus i hans lidelser, de har samarbejdet med ham i genløsningens plan og de er deltagere med ham i den glæde at se sjæle, som ved deres hjælp er frelste for at prise Gud gennem al evighed.

Kunne det slør, der skiller den synlige verden fra den usynlige, fjernes og kunne Guds folk beskue den store strid, der foregår mellem Kristus og hellige engle og Satan og hans onde skare angående menneskenes genløsning og kunne de forstå Guds underfulde gerning for at udfri sjæle fra syndens trældom og den stadige udøvelse af hans magt for at beskytte dem mod den ondes had, ville de være bedre beredte til at modstå Satans anslag. Deres sind ville stemmes til højtidelig alvor ved at betragte genløsningsplanens mægtige omfang og betydningen og storheden af den gerning, de som Kristi medarbejdere har at udføre. De ville føle sig ydmygede og dog opmuntrede ved bevidstheden om, at hele himmelen interesserer sig for deres frelse.

En i højeste grad gribende og indtryksfuld fremstilling af Satans gerning og Kristi gerning og af vor guddommelige Midlers magt til at overvinde sit folks anklager findes i Zakarias's profeti. I et helligt syn ser profeten ypperstepræsten Josua, iført „snavsede klæder“, stående foran Herrens engel i bøn om Guds barmhjertighed mod

[468]

hans folk, som er i stor nød. Satan er ved hans højre side for at stå ham imod. Fordi Israel var blevet udvalgt til at bevare kundskaben om Gud på jorden, havde de lige siden deres første begyndelse som en nation i særlig grad været genstand for Satans fjendskab og han havde besluttet at afstedkomme deres ødelæggelse. Så længe de var lydige mod Gud, kunne han ikke gøre dem nogen skade; derfor havde han brugt al sin magt og list for at forlede dem til synd. Besnærede af hans fristelser havde de overtrådt Guds lov og således skilt sig fra kilden til deres styrke og var blevet overladt som et bytte for deres hedenske fjender. De blev ført til Babylon i fangenskab og opholdt sig der i mange år. Dog forlod Herren dem ikke. Hans profetier blev sendt til dem med irettesættelser og advarsler. Folket vågnede op og indså deres syndeskyld, ydmygede sig for Gud og vendte sig til ham i bodfærdighed. Da sendte Herren dem budskaber med opmuntring og erklærede, at han ville udfri dem af fangenskab og tage dem til nåde igen. Det var dette, Satan var bestemt på at forhindre. En levning af Israel var allerede vendt tilbage til deres eget land og Satan søgte at bevæge hedenske nationer, som var hans redskaber, til at ødelægge dem fuldstændigt.

Idet Josua ydmygt beder om, at Guds løfter må gå i opfyldelse, træder Satan frem for i frækhed at stå ham imod. Han henviser til Israels overtrædelser som en grund, hvorfor dette folk ikke atter bør tages til nåde hos Gud, Han gør fordring på dem som sit bytte og kræver, at de skal overgives i hans hånd til ødelæggelse.

[469] Ypperstepræsten kan ikke forsvare sig selv eller sit folk mod Satans anklager. Han påstår ikke, at Israel er uden fejl. I sine snavsede klæder, der er et symbol på folkets synder, hvilke han som deres repræsentant bærer, står han for engelens åsyn og bekender deres brøde, medens han dog påpeger deres omvendelse og ydmygelse, idet han forlader sig på en syndstilgivende Genløseres nåde og i tro tilegner sig Guds løfter.

Da bringer engelen, som er Kristus selv, synderes Frelser, sit folks anklager til tavshed, idet han siger: „Herren true dig, Satan. Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?“ Israel havde længe været i trængselens ildovn. På grund af deres synder var de nær ved at blive fortæret af den flamme, Satan og hans hjælpere havde tændt for at ødelægge dem; men nu havde Gud udstrakt sin hånd for at befri dem. I deres anger

og ydmygelse vil den medlidende Frelser ikke overlade sit folk i hedningernes vold. Han „bryder ej knækket rør og slukker ej rygende tande.“

Josuas forbøn bliver hørt og befalingen udgår: „Tag de snavsede klæder af ham!“ og til Josua udtaler engelen: „Se, jeg har taget din skyld fra dig og du skal have højtidsklæder på.“ „Og de satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på.“ Hans egne og folkets synder var tilgivet. Israel blev iført „højtidsklæder“ — Kristi retfærdighed blev dem tilregnet, Hovedbindet, der blev sat på Josuas hoved, var et sådant, som præsterne brugte og bar indskriften: „Helliget Herren“, hvilket betegnede, at han trods sine tidligere overtrædelser nu var skikket til at gøre tjeneste for Gud i hans helligdom.

Efter således højtideligt at have forlenet ham med præsteværdighed erklærede engelen: „Så siger Hærskarers Herre: Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter, skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde og jeg vil give dig gang og sæde blandt dem, som står her.“ Han ville blive hædret som dommer eller leder over templet og hele dets tjeneste; han skulle vandre blandt tjenende engle endog i dette liv og til sidst forenes med den herliggjorte skare omkring Guds trone.

„Hør, du ypperstepræst Josua, du og dine embedsbrødre, som sidder for dit ansigt: de er varselmænd! Thi se, jeg lader min tjener Zemak komme.“ Her åbenbares Israels håb. Det var ved tro på den kommende Frelser, Josua og hans folk fik tilgivelse. Ved tro på Kristus fandt de atter nåde hos Gud. Dersom de vandrede på hans veje og holdt hans love, ville de i kraft af hans fortjeneste blive „varselmænd“, hædrede som himmelens udvalgte blandt jordens nationer. Kristus var deres håb, deres ære, deres retfærdiggørelse og forløsning, ligesom han er menighedens håb i dag.

Ligesom Satan anklagede Josua og hans folk, således anklager han i alle tidsaldre dem, der søger Guds nåde og velbehag. I Åbenbaringens bog siges han at være „brødrenes anklager“, som anklager dem „for vor Gud dag og nat“. Striden gentager sig for hver sjæl, som udfries fra det ondes magt og hvis navn indskrives i Lammets livsens bog. Aldrig går nogen over fra Satans familie til Guds familie, uden at det vækker afgjort modstand fra den onde. Satans anklager mod dem, der søger Herren, skyldes ikke mishag

[470]

til deres synder. Han fryder sig over deres mangelfulde karakter. Alene ved deres overtrædelse af Guds lov kan han få magt over dem. Hans anklager skyldes udelukkende hans fjendskab mod Kristus. Ved frelsesplanen bryder Kristus Satans magt over menneskeslægten og befrier sjæle fra hans vold. Ærkeforførerens hele had og ondskab vækkes, når han ser det synlige bevis på Kristi overmagt og med djævelsk list og styrke arbejder han for at fravryste ham den levning blandt menneskenes børn, som har taget imod hans frelse.

[471] Han leder menneskene til vantro og får dem til at tabe tilliden til Gud og til at skille sig fra hans kærlighed; han frister dem til at bryde hans lov og gør krav på dem som sine fanger og bestrider Kristi ret til at tage dem fra ham. Han ved, at de, der alvorligt søger Gud om tilgivelse og nåde, vil få den; derfor fremholder han deres synder for dem for at gøre dem modløse. Han søger stadig at komme dem til livs, der forsøger at lyde Gud. Selv deres bedste og mest antagelige tjenester søger han at fremstille som fordærvede. Ved utallige anslag af den snedigste og mest grusomme art søger han at sikre sig deres fordømmelse. Menneskene kan ikke selv imødegå disse anklager. I deres syndbesmittede klæder står de over for Gud og bekender deres brøde. Men Jesus, vor talsmand, fremlægger et virkningsfuldt forsvar til bedste for alle dem, der ved omvendelse og tro har overgivet deres sjæle i hans varetægt. Han taler deres sag og overvinder deres anklager med korsets mægtige argumenter. Hans fuldkomne lydighed mod Guds lov lige til døden på korset har givet ham al magt i himmelen og på jorden og han gør fordring på Faderens barmhjertighed og forligelse for skyldige mennesker. Til sit folks anklager siger han: „Herren true dig, Satan!“ Disse er købte med mit blod, brande, der er reddet fra bålet.“ Samtidig får de, der forlader sig på ham, denne trøstefulde forsikring: „Se, jeg har taget din skyld fra dig og du skal have højtidsklæder på.“ Alle, der har iført sig Kristi retfærdigheds klædning, vil stå for ham som udvalgte, sanddru og trofaste. Satan har ingen magt til at rive dem ud af Kristi hånd. Kristus vil ikke tillade, at en eneste sjæl, som i bodfærdighed og tro har søgt beskyttelse hos ham, kommer ind under fjendens magt. Han har givet sit ord til pant i løftet: „Lad ham gribe min styrke, for at han kan slutte fred med mig og han skal slutte fred med mig.“ (eng. bibelovers.). Løftet, som blev givet til Josua, er givet til alle: „Hvis du ... holder mine forskrifter,“ giver

jeg dig „gang og sæde blandt dem, som står her.“ Engle fra Gud vil vandre ved hver side af dem endog her i verden og til sidst vil de stå blandt englene, som omgiver Guds trone.

Den omstændighed, at Guds anerkendte folk fremstilles som stående for Gud i snavsede klæder, bør lede alle, der bekender hans navn, til ydmyghed og hjerteransagelse. De, der i sandhed renses deres sjæle ved at lyde sandheden, vil have yderst ringe tanker om sig selv. Jo mere nøje de beskuer Kristi pletfri karakter, desto stærkere vil deres ønske blive om at forvandles efter hans billede og desto mindre renhed og hellighed vil de se hos sig selv. Men medens vi bør indse vor egen syndige tilstand, skal vi stole på Kristus som vor retfærdighed, vor helliggørelse og vor forløsning. Vi kan ikke svare på Satans anklager mod os. Kristus alene kan fremlægge et virksomhedsfuldt forsvar til bedste for os. Han forstår at bringe anklageren til tavshed med argumenter, som ikke grunder sig på vor fortjeneste, men på hans.

[472]

Men vi må dog aldrig lade os nøje med et liv i synd. En tanke, der bør vække kristne mennesker til større nidkærhed og alvor for at overvinde det onde, er denne, at hver karakterfejl, hvert punkt, hvor vi ikke når op til det guddommelige ideal, er en åben dør, hvorigennem Satan kan trænge ind for at friste og ødelægge dem; og endvidere at hvert fejlgreb og hver mangel fra deres side giver fristeren og hans redskaber anledning til at forhåne Kristus. Vi skal anvende enhver sjælens evne til den opgave at sejre og søge Jesus om kraft til at gøre, hvad vi ikke formår af os selv. Ingen synd kan tåles hos dem, der skal vandre med Kristus i hvide klæder. De snavsede klæder skal fjernes og Kristi retfærdigheds kappe skal gives os. Ved omvendelse og tro sættes vi i stand til at vise lydighed mod alle Guds befalinger og til at findes uden lyde for ham. De, der skal opnå Guds bifald, ydmyger nu deres sjæle, bekender deres synder og beder alvorligt om tilgivelse gennem Kristus, deres talsmand. Deres opmærksomhed er fæstet ved ham, deres håb og deres tro drejer sig om ham og når befalingen lyder: „Tag de snavsede klæder af ham og giv ham højtidsklæder på og sæt et rent hovedbind på hans hoved,“ er de beredte til at give ham al æren for deres frelse.

Zakarias's syn om Josua og engelen gælder med særlig styrke Guds folks erfaring under det afsluttende værk på den store forsoningsdag. Den sidste menighed vil blive stedt i stor prøvelse og nød.

[473]

De, der holder Guds bud og Jesu tro, vil komme til at mærke dragens og dens hærskarers vrede. Satan regner verdens beboere som sine undersåtter og han har vundet herredømme over de frafaldne menigheder; men her er en lille flok, der modsætter sig hans overhøjhed. Kunne han udslette dem af jorden, ville hans sejr være fuldstændig. Ligesom han påvirkede de hedenske nationer til at ødelægge Israel, vil han i nær fremtid opflamme jordens onde magter til at ødelægge Guds folk. Der vil blive krævet af alle, at de skal vise lydighed mod menneskelige påbud og overtræde den guddommelige lov. De, der viser troskab mod Gud og mod pligten, vil blive truet, forkættet og gjort fredløse. De vil blive forrådt endog „af forældre og brødre og slægtninge og venner.“

Deres eneste håb er Guds barmhjertighed; deres eneste værn vil være bøn. Ligesom Josua bad for engelens åsyn, således vil den sidste menighed med sønderknuste hjerter og alvorlig tro bede om tilgivelse og befrielse ved Jesus, deres talsmand. De er fuldt vidende om deres syndige liv, de indser deres svaghed og uværdighed og når de betragter sig selv, er de ved at fortvivle. Fristeren står ved siden af for at anklage dem, ligesom han var til stede og stod Josua imod. Han peger på deres snavsede klæder, deres mangelfulde karakter. Han fremholder deres svaghed og dårskab, deres syndige utaknemmelighed og deres ulighed med Kristus, hvorved de har vanæret deres Genløser. Han søger at skræmme sjælen med den tanke, at deres sag er håbløs, at besmittelsens plet hos dem aldrig kan aftvættes. Han håber at kunne ødelægge deres tro i en sådan grad, at de vil give efter for hans fristelser, opgive deres troskab mod Gud og modtage dyrets mærke.

[474]

Satan trænger ind på Gud med sine anklager imod dem, idet han erklærer, at de ved deres synder har forspildt den guddommelige beskyttelse og gør fordring på retten til at ødelægge dem som overtrædere. Han erklærer, at de lige så fuldt som han har gjort sig fortjent til udelukkelse fra Guds nåde. „Er disse,“ siger han, „det folk, som skal indtage min plads i himmelen og de engles, der sluttede sig til mig? De bekender sig til at lyde Guds lov; men har de holdt dens forskrifter? Har de ikke elsket sig selv mere end Gud? Har de ikke sat deres egne interesser højere end hans tjeneste? Har de ikke elsket de ting, som hører denne verden til? Se på de synder, som har præget deres liv! Se på deres egenkærlighed, deres ondskab,

deres had mod hinanden!“

Guds folk har i mange henseender været meget fejlende. Satan har nøje kendskab til de synder, han har fristet dem til at begå og disse fremstiller han i det mest overdrevne lys og siger: „Vil Gud bandlyse mig og mine engle fra sit åsyn og dog belønne dem, der har gjort sig skyldige i de samme synder? Dette kan du, oh Herre, ikke gøre med retvished. Din trone vil ikke stå i retfærdighed og dom. Retfærdigheden kræver, at der afsiges dom over dem.“

Men ihvorvel Kristi efterfølgere har syndet, har de dog ikke givet sig det onde i vold. De har afstået fra deres synder og søgt Herren i ydmyghed og bodfærdighed og den guddommelige talsmand taler deres sag. Han, som er blevet mest forurettet ved deres utaknemmelighed og som kender deres synder og også deres anger, siger: „Herren true dig, Satan!“ Jeg gav mit liv for disse sjæle. „De er tegnet i mine hænder.“

Satans angreb er kraftige, hans forførelser frygtelige; men Herrens øjne er over hans folk. Deres trængsel er stor, ildovnsens flammer synes at være ved at skulle fortære dem; men Jesus vil føre dem ud som guld, der er lutret i ilden. Deres jordiskhed må fjernes, for at Kristi billede må kunne genspejles til fuldkommenhed; vantroen må overvindes; tro, håb og kærlighed må udvikles.

Guds folk sukker og jamrer over de vederstyggeligheder, som sker i landet. Med tårer advarer de de gudløse imod den fare, de udsætter sig for ved at træde dem guddommelige lov under fødder og med usigelig sorg ydmyger de sig for Herren på grund af deres egne overtrædelser. De gudløse håner deres sorg og spotter deres højtidelige formaninger og foragter, hvad de kalder deres svaghed. Men Guds folks ængstelse og ydmygelse er umiskendelige tegn på, at de er i færd med at genvinde den karakterens styrke og adel, der er gået tabt som følge af synd. Når de så klart indser syndens overvættede syndighed, skyldes det, at de kommer Kristus nærmere og at deres blik er fæstet ved hans fuldkomne renhed. Deres anger og selvfornedrelse er uendelig meget mere antagelig i Guds øjne end den selvgode, overlegne ånd hos den, som ikke ser nogen grund til at beklage sig, men som håner Kristi ydmyghed og som gør krav på at være fuldkomne, medens de overtræder Guds hellige lov. Sagtmodighed og ydmyghed af hjertet er betingelserne for styrke og

sejr. Herlighedens krone venter dem, der bøjer sig ved korsets fod. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.

De trofaste, bedende er ligesom indelukkede hos Gud. De ved ikke selv, hvor sikkert de er beskyttet. Under Satans tilskyndelse søger denne verdens herskere at ødelægge dem; men kunne deres øjne åbnes, således som Elisas tjener fik sine øjne opladt i Dotan, ville de se Guds engle lejre sig omkring dem og ved deres glans og herlighed lægge bånd på mørkets hærskarer.

Idet Guds folk ydmyger deres sjæle for ham og beder inderligt om renhed i hjertet, udgår befalingen: „Tag de snavsede klæder af dem!“ og de opmuntrende ord lyder: „Se, jeg tager din skyld fra dig og du skal have højtidsklæder på.“ Kristi retfærdigheds pletfri klædning iføres de prøvede og fristede, men dog trofaste Guds børn. Den foragtede levning iføres en herlig dragt for aldrig mere at blive besmittet af verdens fordærvelse. Deres navne forbliver stående i Lammets livsens bog, indskrevne iblandt de troende fra alle tidsaldrer. De har modstået forførelserens list; dragens brøl har ikke ledet dem bort fra deres troskab. Nu er de for altid sikret mod fristerens anslag. Deres synder er overført på syndens ophavsmand. Og „de øvrige“ får ikke alene tilgivelse og bliver antaget, men de bliver hædret. Et „rent hovedbind“ sættes på deres hoveder. De skal være som konger og præster for Gud. Medens Satan trængte på med sine anklager og søgte at ødelægge denne skare, færdedes hellige engle usynligt frem og tilbage og satte den levende Guds segl på dem. Disse er dem, som står på Zions bjerg sammen med Lammet og som har

[476] Faderens navn skrevet på deres pander. De synger den nye sang foran tronen, denne sang, som ingen kan lære uden de hundrede og fire og fyrretyve tusinde, som blev løskøbt fra jorden. „Det er dem, der følger Lammet, hvor det går. De er blevet løskøbt ud af menneskeslægten som en førstegrøde for Gud og Lammet og i deres mund blev der ikke fundet løgn.“

Nu får disse ord af engelens mund deres fuldstændige opfyldelse: „Hør, du ypperstepræst Josua, du og dine embedsbrødre, som sidder for dit ansigt; de er varselsmænd! Thi se, jeg lader min tjener Zemak komme.“ Kristus åbenbares som sit folks Genløser og befrier. Nu er „de øvrige“ i sandhed „mænd, som man undrer sig over“, når tårerne og ydmygelsen fra deres pilgrimsvandring afløses af glæde og hæder for Guds og Lammets åsyn. „På hin dag bliver Herrens

spire (Zemak) til pryd og ære og landets frugt til stolthed og smykke for de undslupne i Israel. Den, som er levnet i Zion og blevet tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, enhver, der er indskrevet til livet i Jerusalem.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 150]

[477]

vidnesbyrd 33 (1889)

Enighed og kærlighed I menigheden

ENIGHED OG KÆRLIGHED I MENIGHEDEN

Kære brødre og søstre i Healdsburg: Glem ikke, at de farligste snarer, som Satan har lagt for menigheden, vil komme gennem dens egne medlemmer, som ikke elsker Gud højest eller deres næste som sig selv. Satan bestræber stadig på at kløve sig selv ind mellem brødrene. Han søger at få kontrol med dem, som hævder at tro sandheden, men som er uomvendte; og når han kan påvirke disse, gennem deres egen kødelige natur, forene sig med ham og prøve at forpurre Guds mål, så jubler han.

Helseinstituttet, colleget, præstetjensten og missionselskaberne, er alle redskaber som Gud bruger for at udrette sit arbejde. Hvis Satan på nogen måde kan finde på noget, som leder talenterne og midlerne fra disse redskaber ind i en anden kanal, vil han gøre det. Der er nogle som er selvbedragede. Skønt de bilder sig selv ind at de gør Guds arbejde, så lejer de i den store bedragers hænder og giver ham en virkningsfuld tjeneste. Tag jer i agt for disse bedrag. Husk altid på hvad der passer til vor kristne bekendelse som Guds særlige folk; og tag jer i agt for at jeres indflydelse ikke må modarbejde Guds mål, når I udviser personlig selvstændighed; og I, ved Satans bedrag, bliver en anstødssten, direkte i vejen for dem, som er svage og haltende. Der er fare for at give vore fjender anledning til at spotte Gud og forhåne sandhedstroende.

[478]

Vær særlig på vagt imod at blive et redskab i fjendens hænder og aflede mænd og kvinders, eller børns tanker fra at fuldstændig overgive sig til Gud og for det store arbejde for denne tid. Pas på ikke smigre de unge og stille dem i mange penge i udsigt, forunderlige uddannelsesmæssige fordele, eller store personlige bedrifter. Smigrende ord er liflige for det uhellige hjerte og nogle som tror de står fast, er forvirrede, fortryllet og beruset med håb, der aldrig vil realiseres. På denne måde er der begået en stor fejl. Alle bør tænke

og tale beskedent om deres egne evner og bør passe på at de ikke opmuntrer til stolthed og selvagtelse hos andre. Mænd og kvinder er svage i moralsk kraft, hvis de ikke er helliget til Gud og kan gå fuldstændig galt i deres vurdering af menneskelige evner og i hvad kristen troskab består af. Giv ingen anledninger, som mindsker folks interesse til at opbygge en institution, som Gud har sagt skal opbygges.

Bror A viser ikke god dømmekraft ved nogen som helst anledninger i nogen sager. Han er ikke velafbalanceret og hvis han ikke vandrer i ydmyghed for Gud, vil han gøre farlige fejltagelser. Han mangler skarpsindighed og går derfor fejl af folks karakter, bruger nogle overdrevent smigrende ord til nogle og det vil skade deres sjæle. Han vil få dem til at tro at de kan gøre nogle store ting og derved vil de forsømme de små opgaver, der ligger lige for deres sti.

Jeg beder ikke for passivitet, men jeg beder for at den selviske og verdslige ånd må overvindes. Enhver virksomhed som vil forene menighedsmedlemmerne og vil bringe harmoni og enighed i Guds arbejde, kan man roligt gå ind i. Men glem aldrig, aldrig at I enten er Jesu Kristi tjenere, som arbejder ihærdigt for den troendes enighed som Kristus bad måtte eksistere, eller også arbejder I imod denne enhed og mod Kristus. [479]

Dem som forsøger at formindske nogens interesse for Healdsburgskolen, eller for missionsarbejdet i nogen af dets grene, arbejder ikke sammen med Gud, men arbejder under anden hærfører, hvis mål er at svække og ødelægge. Jeres nyttighed, brødre og søster i Healdsburgmenigheden, kræver at I er ærlige i alle jeres handlinger; at I er ydmyge, hellige og ubesmittede. Der bør være mindre hovmodig egoisme, mindre selvhøjtidelighed. Når menighedens medlemmer iklædes ydmyghed, når de fralægger dem selvfølelse og egoisme, når de hele tiden søger at gøre Guds vilje, vil de arbejde sammen i harmoni. Guds Ånd er et. . . .

Den krise ligger lige for os, hvor hver enkelt vil have brug for megen styrke fra Gud, for at kunne modstå Satans list, for hans bedrag vil komme i enhver tænkelig form. Dem som har ladet sig selv være mål for Satans fristelser vil da ikke være rede til at stå på den rigtige side. Deres tanker vil forvirres, så at de ikke kan skelne mellem det guddommelige og sataniske.

Der vil komme en krise i alle vore institutioner. Indflydelser vil arbejde imod dem, både fra troende og ikke-troende. Nu må tilliden eller den hellige betroelse ikke bedrages for at gavne og ophøje selvet. Vi bør hele tiden vogte vore liv med nidkær omhu, så vi ikke efterlader verden forkerte indtryk. Sig det, gør det: „Jeg er en kristen. Jeg kan ikke handle efter verdens leveregler. Jeg må elske Gud højest og min næste som mig selv. Jeg kan ikke indgå i eller medvirke til noget arrangement, som på mindste måde vil støde sammen med min brugbarhed, eller svække min indflydelse, eller ødelægge nogens tillid til Guds redskaber.“ . . .

[480] Husk på at Guds folk kun er en lille folk, sammenlignet med kristendomsverden og myriader af verdenstilbedende mænd og kvinder. De skal være bibelkristne, eksempler for vore unge i retfærdighed og præcision i alt. Alt omkring unge, der påvirker, bør være af en hellig karakter og denne indflydelse bør begynde i vore egne familier. Det hellige og det almindelige bør ikke blandes.

Beskyttelse af brødres interesser

Beskyttelse af brødres interesser

[Ved sit dåbsløfte forpligter hvert menighedsmedlem sig højtideligt til at beskytte sine brødres interesser. Alle vil være fristet til at holde fast ved deres egne yndede planer og ideer, der forekommer dem at være sunde; men de bør våge og bede og efter allerbedste evne forsøge at opbygge Jesu rige i verden. Gud kræver af enhver kristen, at han, så langt det står i hans magt, skal værne sine brødre og søstre mod enhver indflydelse, der i mindste måde vil bidrage til at skille deres interesser fra værket for denne tid. Han bør ikke alene have omhu for sine egne åndelige interesser, men bør vise, at han har en byrde for deres sjæle, som han er knyttet til; og han bør med Kristi hjælp have en dragende magt over andre medlemmer i menigheden. Hans tale og færd bør øve en indflydelse, der leder dem til at følge Kristi eksempel på selvfornektelse, selvopofrelse og kærlighed til andre.

Hvis der i menigheden er nogen, der øver en indflydelse i strid med den kærlighed og uegennyttige velvilje, Jesus viste mod os og hvis de afsondrer sig fra deres brødre, bør trofaste mænd tage sig af disse tilfælde med visdom og arbejde for deres sjæle, idet de dog er forsigtige, så deres indflydelse ikke kommer til at gennemsyre andre og at menigheden ikke ledes på vildspor af deres misfornøjelse og urigtige fremstillinger. Nogle er fulde af selvgodhed. Der er nogle, der mener, at de har ret, men de betvivler og dadler alt, hvad andre gør. Det må ikke tillades sådanne mennesker at stille menighedens interesser i fare. For at kunne højne det moralske liv i menigheden bør enhver føle det som sin pligt at stræbe efter personlig åndelig kultur ved nøje at efterleve Bibelens principper for den hellige Guds åsyn.

Lad hvert medlem i menigheden erkende, at han selv må stå i et rigtigt forhold til Gud, at han må helliggøres ved sandheden. Da kan han repræsentere Kristi karakter over for andre og være et eksempel

[481]

på uselvskhed. Hvis enhver vil gøre dette, vil menigheden tiltage i åndelighed og i yndest hos Gud. *Vejl f menigh* bd. 2 side 156-157]

Ethvert menighedsmedlem bør føle sig forpligtet til at hellige sin tiende til Gud. Ingen skal følge deres øjesyn eller deres selviske hjerters tilbøjeligheder og derved berøve Gud. De bør ikke bruge deres penge til at tilfredsstille forfængelighed eller føje selvet på anden måde, for derved indvikler de sig selv i Satans snarer. Gud er taktsomhedens giver, giver evne til at samle sig velstand og derfor skal alt lægges på hans alter. Påbudet er: „Ær med din velstand.“ Tendenser til begærlighed må hele tiden holdes nede, ellers vil den æde sig ind i mænd og kvinders hjerter og de vil gå begærligt efter vinding.

I fristelsens ørken præsenterede Satan — sjælenes fjende — Kristus for denne verdens ære og sagde: „Hvis du altså vil tilbede mig, skal den helt være din.“ Frelseren afviste Satan; men hvor let forføres mennesker ikke af den store fjendes fremstillinger! Mange fortrylles af verdens forlokkelser; de tjener mammon frem for Gud og derved miste deres sjæle.

[482] Om en lille stund skal vi møde vor Herre; og hvilket regnskab har vi at give ham, for den brug vi har gjort af vor tid, vore indflydelsesrige talenter og vore lidenskaber? Vor gælde burde være i det sjælevindende arbejde. Jeg spørger højtideligt Healdsburgmenigheden: Er Gud i virkeligheden blandt jer? Det sande vidne siger: „Dog har du i Sardes nogle få, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil.“ Er I blandt dem? Har I fastholdt jeres renhed? Har I som mænd, der er ved at drukne, klynget jer til Jesus, som er jeres tilflugt? Adlyder I ham, lever for ham, elsker ham? Er hvert medlem rent og helligt og ubesmittet, een, i hvis mund der ikke findes svig? Hvis det er rigtigt, er I de lykkeligste; for I er i Guds øjne, “ sjældnere end guld og ... end ofirs guld.“ Medens masser af mennesker er helliget til mammon og ikke tjener Den Israels Hellige, er der nogle få, som ikke har besmittet deres klæder, men har holdt dem uplettede fra verden; og disse få vil være en styrke. Denne klasse vil have den tro som arbejder ved kærlighed og renser sjælen. De vil eksemplificere ophøjede kristne principper. De vil søge efter personlig forbindelse med lysets Kilde og vil hele tiden sørge for at udnytte og opdyrke alle evner i fuldt omfang. Gud vil have at I bringer den mest ubøjeli-

ge rankhed og ufordærvethed ind i jeres liv; dette vil adskille jer fra verden, som den allerhøjstes Guds børn. Jesus var stille og venlig og mistede ikke sin selvbeherskelse, endog ikke i den stormende kamp, eller i modstandernes vildeste raseri.

Gud siger til jer, som har haft stort lys: „Kom frem, højere.“ Drag nærmere til Gud og himlen. Gå fremad. I behøver tro, en uskrømtet kærlighed for jeres brødre og en dybere interesse for dem. Gud har betroet dig hellige ansvar. Der er en missionsmark for ethvert medlem i menigheden, hvor han kan udøve en indflydelse for godt.

Vort college er ikke hvad det burde være, ej heller hvad det ville være, hvis vore brødre og søstre ville føle at det er en hellig tillid, de har fået betroet. Hvis de ophøjer standarden for åndelighed i menigheden, hvis de vil sætte et eksempel for ufordærvethed i alle deres handlinger, hvis alle ville opelske gudsfrygt og kristen værdighed, så vil collegets indflydelse være vidtrækkende og et lys vil komme ud af det med rige velsignelser. Jeg har set, at hvis colleget ledes rigtigt, vil mange unge komme ud af det som aktive medarbejdere i Guds sag. Men lad alle tage sig i agt, så de ikke i ord eller handling kaster indflydelse imod det, eller imod sandheden, ved en uheldig livsførelse, ved onde tanker, eller ond omtale; for Gud vil visseligt bemærke det imod dem. Colleget vil altid være forpligtet til at kæmpe mod vanskeligheder, fordi nogle mænd mangler tro og ikke er styret af Kristi sindelag. Hvis Satan kan finde personer blandt os, som våger på ondt og taler nedsættende om vore institutioner, tager enhver lille ubehagelig ting op, som der sker på institutionen, er han godt tilfreds. Han vil ikke ophøre med, at få personer til nedvurdere colleget, fordi det ikke imødekommer deres tanker, i mindste detalje. Hvis han ser at unge bliver hjulpet, vil han påvirke på enhver måde i menigheden, så den mere mister modet end styrkes og opbygges.

At disse tilstande er i Healdsburg såvel som på andre steder vil ingen nægte og hvis Satan ikke bruger dem, vil han bruge andre anslag, til samme formål. Men „ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer!“ for det „var ... bedre, at der var lagt en møllesten om hans hals og han var kastet i havet.“ Gud har sine midler at arbejde med. Mennesker kan ikke altid se dem og fæstner de sig så meget ved deres egne bestræbelser, fratager de ikke kun Herren plads til at arbejde, men gribes også i at arbejde imod ham. „Den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!“ „Da I nu, I elske, har fået det

at vide forud, skal I være på vagt, for at I ikke skal rives med af de tøjlesløses vildfarelser og miste jeres fodfæste; I skal derimod vokse i vor Herres og Frelzers Jesu Kristi nåde og erkendelse.“

[Vi nærmer os tidens afslutning. Der vil blive overflod af prøvelser udefra, men lad dem ikke komme ind i menigheden. Lad dem, der bekender sig til at være Guds folk, fornægte selvet for sandhedens skyld, for Kristi skyld. „Thi for Kristi domstol skal vi alle træde frem, som vi er, for at enhver kan få igen, alt efter som han har handlet her i livet, godt eller ondt.“ Hver den, som i sandhed elsker Gud, vil have Kristi ånd og en inderlig kærlighed til sine brødre. Jo mere et menneskes hjerte har samfund med Gud og jo mere dets sind og hu samler sig om Kristus, desto mindre vil det lade sig forstyrre af de stød og genvordigheder, det møder her i livet. De mænd og kvinder, som udvikles til fuld modenhed i Kristus, vil blive Kristus mere og mere lig i karakter og hæve sig over tilbøjeligheden til at knurre og være utilfredse. De vil afsky at give sig af med kritik. *Vejl f menigh* bd. 2 side 157]

[Nu må menigheden eje den tro, som én gang for alle er blevet overgivet de hellige og som gør det muligt for dem at sige med frimodighed: „Gud er min hjælper“; „Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft“. Herren byder os at stå op og gå fremad. Gud har altid æret menigheden, når den har opgivet sine synder og troet på og vandret i sandheden. I tro, ydmyghed og lydighed er der en magt, som verden ikke kan stå imod. Fremskridt er Guds forsyns anvisning til sit folk en stadig fremgang i fuldkommengørelsen af den kristne karakter fremgang på helliggørelsens vej; de skal nå højere og højere op i Guds klare lys og kundskab og kærlighed lige til tidens afslutning. Hvorfor lærer vi dog altid kun begyndelsesgrundene i Kristi lære?

Herren vil velsigne menigheden rigt, hvis dens medlemmer oprigtigt forsøger at vågne op fra denne farlige lunkenhed. Det sanddrue vidne peger i sit alvorlige budskab til menighederne på en forfængelig religion, på ord uden livskraft og en karakter uden moralsk styrke og advarer dem imod stolthed, verdslighed, formalisme og selvtilstrækkelighed.] Til ham som siger: „Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget“ erklærer himlens Herre, at du „ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.“ [Men disse opmuntrende ord gives til de beskedne, de lidende, de trofaste og de tålmodige, som er klar over deres svaghed

og utilstrækkelighed: „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig.“] Det sande vidne siger til alle: [485] „Jeg kender dine gerninger.“ Denne nøje undersøgelse er over menighederne i Californien. Intet undgår hans undersøgende blik; deres fejl og vildfarelser, deres forsømmelser og fiaskoer, deres syndige bortgang fra sandheden, deres frafald og ufuldkommenheder — skal „alt ligge blottet og udbredt for hans øjne; og ham skal vi stå til regnskab.“

Jeg håber og beder for at I må vandre i sindets ydmyghed, så I kan være til velsignelse for hinanden. „Der er endnu kun en liden stund, snart, snart, så kommer han, der skal komme og han tøver ikke.“ Bryllupslamperne må holdes trimmede og brændende. [Vor Herre tøver på grund af sin „langmodighed med jer da han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal nå til omvendelse“. Men når vi står på glarhavet sammen med alle de forløste med gulddarper og herlige kroner ved begyndelsen af evigheden, da ser vi, hvor kort prøvetiden egentlig var „Salige er de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer!“ *Kristus alene* side 241]

[Vi lever i en tid, da alle særligt bør give agt på Frelserens formaning: „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse!“ Lad enhver komme i hu, at han bør vise troskab og lydighed mod Gud, tro på sandheden og vokse i nåden og i kundskab om Jesus Kristus. Frelserens indbydelse lyder: „Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.“ Herren er villig til at hjælpe os, til at styrke og velsigne os; men vi må gennemgå renselsesprocessen, indtil alle urenhederne i vor karakter er fortæret af ilden. Hvert medlem i menigheden vil komme i ildovnen, ikke for at fortæres, men for at lutres.

Herren har virket iblandt jer, men Satan har også trængt sig ind for at indføre sværmeri. Der er også andre farer, som må undgås. Nogle står i fare for at være tilfredse med de glimt, de har haft af Guds lys og herlighed og ophører derfor med at gøre fremgang. Årvågenhed og bøn er ikke blevet holdt ved lige. Netop i den stund, det glade råb lyder: „Her er Herrens tempel, Herrens tempel!“, kommer fristelserne og mørke samler sig omkring sjælen jordiskhed, egoisme og selvforherligelse. Det er påkrævet, at Herren selv meddeler sjælen sine egne begreber. Hvilken herlig tanke at Herren i stedet for vore fattige, jordiske, indskrænkede begreber og planer vil meddele [486]

os sine egne begreber, sine egne tanker, som er ædle, omfattende og vidtrækkende og som altid leder opad mod himmelen!

Her ligger jeres fare: at I undlader at jage „frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus“. Har Herren givet jer lys? Så er I også ansvarlige for dette lys, ikke blot medens dets stråler skinner på jer, men for alt, hvad det har åbenbaret for jer i fortiden. I skal daglig overgive jeres vilje til Gud; I skal vandre i lyset og vente på mere; for det lys, der kommer fra den kære Frelser, skal skinne med klarere, tydeligere stråler i det moralske mørke, idet det tiltager i glans indtil højlys dag.

Søger alle medlemmer i jeres menighed at samle frisk manna hver morgen og aften? Søger I guddommelig oplysning? eller udtænker I midler, hvormed I kan forherlige jer selv? Elsker og tjener I Gud af hele jeres sjæl, jeres magt og jeres sind til velsignelse for andre ved at lede dem til ham, som er verdens lys? Er I tilfredse med fortidens velsignelser? eller vandrer I, som Kristus vandrede, arbejder, som han arbejdede og åbenbarer ham for verden i jeres ord og handlinger? Lever I som lydige børn et rent og helligt liv? Kristus må indføres i jeres liv. Han alene kan helbrede jer for misundelse, for ond mistanke mod jeres brødre. Han alene kan borttage fra jer den selvgodhedens ånd, som nogle af jer nærer til skade for jeres eget åndelige liv. Jesus alene kan bringe jer til at erkende jeres svaghed, jeres vankundighed og jeres fordærvede natur. Han alene kan gøre jer rene, lutre jer og berede jer til de saliges boliger.

[487]

„Med Gud skal vi øve vældige ting“. Hvilken mængde godt kan I ikke udrette ved at være tro mod Gud og mod jeres brødre, ved at undertrykke enhver uvenlig tanke, enhver følelse af misundelse eller egen vigtighed! Lad jeres liv være optaget med venlig tjeneste for andre. Hvor snart kaldet kan komme til jer om at lægge rustningen af, ved I ikke. Døden kan kræve jer pludseligt, uden at give jer nogen tid til at berede jer til den sidste forandring, ingen legemlig kraft eller åndelig styrke til at fæste jeres tanker ved Gud eller til at slutte fred med ham. Nogle vil inden længe erfare, hvor forfængelig menneskers hjælp er og hvor værdiløs deres egen selvgode retfærdighed er, som de har været tilfredse med.

Jeg føler mig tilskyndet af Herrens ånd til at sige til jer, at nu har I en belejlig tid, fortrøstningens og velsignelsens tid. Vil I benytte den? Arbejder I for Guds ære eller for selviske interesser? Er jeres

sjæls øje fæstet ved glimrende udsigter til timelig fremgang, hvorved I kan opnå selvtilfredsstillelse og økonomisk vinding? Hvis så er, vil I møde den bitreste skuffelse. Men dersom I søger at leve et rent og helligt liv, daglig at være i Kristi skole og tilegne jer de lærdomme, han har indbudt jer til at lære og at være sagtmodige og ydmyge af hjertet, da kan I have den fred, som ingen timelige omstændigheder kan ændre.

Et liv i Kristus er et liv i hvile. Uro, utilfredshed og rastløshed viser, at Frelseren er fraværende. Hvis Jesus lever i os, vil vort liv være fuldt af gode og ædle gerninger for Mesteren. I vil glemme at tjene selvet og I vil komme den kære Frelser nærmere og nærmere; jeres karakter vil være præget af Kristus og alle jeres omgivelser vil erkende, at I har været hos Jesus og lært af ham. Enhver besidder i sig selv kilden til sin egen lykke eller elendighed. Hvis han vil, kan han hæve sig over den lave, sentimentale følelse, der fylder manges liv; men så længe han er opblæst og selvoptaget, kan Herren intet gøre for ham. Satan vil fremkomme med ærgerrige planer for at blænde sanserne, men vi bør altid sigte efter „målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus“. Fyld dette liv med så mange gode gerninger, som I på nogen mulig måde kan! „De forstandige skal stråle som himmelhvælvningens glans og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid.“

[488]

Dersom vort liv er fyldt med hellig vellugt og dersom vi ærer Gud ved at have gode tanker om andre og gode gerninger til velsignelse for andre, er det uden betydning, hvorvidt vi bor i en hytte eller i et palads. Omstændighederne har kun lidt med sjælens erfaringer at gøre. Det, der sætter farve på alle vore handlinger, er den ånd, vi nærer. Intet kan gøre den ulykkelig, som har fred med Gud og med sine medmennesker. Misundelse kan ikke være i hans hjerte; ond mistanke finder intet rum der; had kan ikke forekomme. Det hjerte, som er i harmoni med Gud, er hævet over fortrædelighederne og prøvelserne her i livet. Men et hjerte, hvor Kristi fred ikke råder, er ulykkeligt, fuldt af utilfredshed; den pågældende ser mangler i alt og han vil skabe disharmoni i den mest himmelske musik. Et liv i egoisme er et liv i det onde. De, hvis hjerter er fulde af kærlighed til selvet, vil opsamle onde tanker om deres brødre og tale imod Guds redskaber. Lidenskaber, der holdes varme og heftige ved Satans

tilskyndelser, er en bitter kilde, som stadig udsender bitre strømme og forgifter andres liv.

Lad enhver, der gør krav på at følge Kristus, agte sig selv mindre og andre højere. Slut jer sammen, slut jer sammen! I enighed er der styrke og sejr; uoverensstemmelse og splid betyder svaghed og nederlag. Disse ord er blevet talt til mig fra himmelen. Som Guds sendebud taler jeg dem til jer.

[489] Lad enhver søge at bevare Kristi bøn: „At de alle må være ét, ligesom du, Fader i mig og jeg i dig.“ Oh hvilken enhed er ikke dette! Og Kristus siger: „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“

Når døden kræver en iblandt os, hvilke minder har vi så om den behandling vedkommende har fået? Er billederne i mindets galleri behagelige at dvæle ved? Er det minder om venlige ord, der blev sagt, om medfølelse vist i rette tid? Har den pågældendes brødre afvist den onde mistanke udtalt ubetænksomt af taktløse personer? Har de forsvaret hans sag? Har de trofaste fulgt det inspirerede pålæg: „Trøst de modfaldne, tag jer af de skrøbelige?“ „Du har selv talt mange til rette og styrket de slappe hænder.“ „Styrk de slappe hænder, lad de vaklende knæ blive faste, sig til de ængstede hjerter: Vær stærke, vær uden frygt!“

Når den, vi har været sammen med i menigheden, er død, når vi ved, at hans regnskab i himmelen er opgjort og at han må møde dette regnskab i dommen, hvilke tanker rører sig så hos hans brødre med hensyn til deres handlemåde over for ham? Hvilken indflydelse har de øvet på ham? Hvor klart bliver nu ikke mindet om hvert hårdt ord, hver ubetænksom handling! Hvor ganske anderledes ville de ikke have optrådt, om de fik en ny anledning!

Apostelen Paulus takkede Gud for den trøst, han fik i sorgen og siger: „Lovet være ... al trøsts Gud, som trøster os under al vor trængsel, så vi kan trøste dem, der er stedt i alle hånde trængsler, med den trøst, hvormed vi selv trøstes af Gud!“ Når Paulus følte Guds kærligheds trøst og varme trænge ind i sjælen, lod han velsignelsen gå videre til andre. Lad os således ordne vor opførsel, at de billeder, der ophænges på væggene i vort mindegalleri, ikke er af en sådan art, at vi ikke kan holde ud at tænke på dem.

[490] Når de, vi omgås, er afgang ved døden, vil der aldrig blive en anledning til at tilbagekalde noget ord, der blev talt til dem, eller til

at udviske noget smerteligt indtryk i erindringen. Lad os derfor give agt på vore veje, så vi ikke fortørner Gud med vore læber. Læg al kulde og uoverensstemmelse til side. Lad hjertet smelte af ømhed for Guds åsyn ved erindringen om hans barmhjertige handlemåde med os. Lad Guds ånd ligesom en hellig flamme opbrænde alt skrammel, som er stablet op ved hjertedøren og slip Jesus ind! Da vil hans kærlighed flyde ud til andre gennem os i form af kærlige ord og tanker og handlinger. Om så døden skiller os fra vore venner, så vi aldrig mere mødes, før vi står for Guds domstol, vil vi ikke skamme os over, at beretningen om vore ord bliver fremlagt.

Hvor hurtigt forandres ikke følelsen af uoverensstemmelse, når øjnene lukkes i døden og hænderne foldes på det ubevægelige bryst! Der er intet nag, ingen bitterhed; tilsidesættelser og forurettelser er tilgivet, glemt. Hvor mange kærlige ord bliver der ikke sagt om de døde! Hvor mange gode ting i deres liv rinder os ikke i sinde! Hvor megen ros og hæder kommer nu ikke frit til orde! Men de falder på øren, der ikke hører, på hjertes, som ikke føler. Var disse ord blevet sagt, da den trætte ånd så hårdt trængte til dem, da øret kunne høre og hjertet kunne føle, hvilket tiltalende billede ville da ikke være blevet efterladt i erindringen! Hvor mange, som grebne og ærbødige står ved den afdødes side, husker ikke med beskæmmelse og sorg de ord og handlinger, der skabte bedrøvelse i det hjerte, som nu for al tid er stille! Lad os nu praktisere i vort liv al den skønhed, kærlighed og venlighed, vi formår. Lad os være betænksomme, taknemmelige, tålmodige og overbærende i vor omgang med hverandre. Lad de tanker og følelser, der kommer til udtryk over for de døende og de døde, komme til anvendelse i den daglige omgang med vore brødre og søstre, medens de lever. *Vejl f menigh* bd. 2 side 157-161]

Opførsel I Guds hus

OPFØRSEL I GUDS HUS

[For den ydmyge, troende sjæl er Guds hus på jorden himmelens port. Lovsangen, bønner og de ord, Kristi repræsentanter taler, er de af Gud forordnede midler til at berede folket til menigheden hisset, til den højere gudstjeneste, hvortil intet urent vil få adgang.

Af den hellighed, der var knyttet til dem jordiske helligdom, vil kristne kunne lære, hvordan de bør betragte det sted, hvor Herren kommer sammen med sit folk, Med hensyn til vaner og skikke i forbindelse med den kristne gudstjeneste er der hos folket sket en stor forandring, ikke til det bedre, men til det værre. De dyrebare, de hellige ting, der forbinder os med Gud, taber hurtigt deres magt over vort sind og vore hjerter og bringes ned på samme trin som det almindelige. Den ærefrygt, folket i gammel tid havde for helligdommen, hvor de kom sammen med Gud i hellig tjeneste, er for en stor del forsvundet. Men det var Gud selv, som indførte forordningen vedrørende gudstjenesten og ophøjede dem langt over alt, hvad der hører det timelige til.

Huset er familiens helligdom og lønkammeret eller skoven er det ensomme sted for personlig andagt; men kirkehuset er menighedens helligdom. Der bør være regler angående tid og sted for gudstjenesten og dens orden. Intet, der er helligt, intet, der vedrører Guds tilbedelse, bør behandles med ligegyldighed eller skødesløshed. For at menneskene skal kunne gøre deres bedste med hensyn til at forkynde Guds ære, bør mødernes omgivelser være sådanne, at de leder sind og tanker til at skelne mellem det hellige og det almindelige. De, der har ophøjede begreber og ædle tanker og mål, er sådanne, hvis omgivelser og omgang styrker enhver tanke om guddommelige ting. Lykkelige er de, der har en helligdom, den være høj eller lav, i byen eller blandt bjergenes utilhugne huler, i den beskedne hytte eller i ødemarken. Hvis den er det bedste, de kan skaffe til veje for

Mesteren, vil han hellige den ved sin nærværelse og den vil være hellig for Hærskarers Herre.

Når de tilbedende træder ind i mødelokalet, bør det ske med sømmelig værdighed, idet de stille går hen til deres pladser, Hvis der er en ovn i lokalet, sømmer det sig ikke at trænge sig sammen omkring denne og indtage en magelig, ligegyldig stilling. Almindelig samtale, hvisken og latter bør ikke tillades i Guds hus, hverken før eller efter gudstjenesten. Inderlig, levende gudsfrygt bør præge de tilbedende.

Dersom nogen må vente i nogle minutter, inden mødet begynder, bør de iagttage en sand andagtsstemning ved stille betragtninger, med hjertet opløftet til Gud i bøn om, at gudstjenesten må blive til særskilt velsignelse for deres egne hjerter og lede til andre sjæles overbevisning og omvendelse. De bør erindre, at der er himmelske sendebud til stede i huset. Vi går alle glip af meget lifligt samfund med Gud som følge af vor urolighed og ved ikke at benytte sådanne øjeblikke til eftertanke og bøn. Det er nødvendigt, at den åndelige tilstand ofte bliver overvejet og at sind og hjerte vendes mod Retfærdighedens Sol. Dersom folket har en sand ærbødighed for Herren, når de træder ind i mødelokalet og erindrer, at de befinder sig for Guds åsyn, vil der være en liflig veltalenhed i den rådende stilhed. Den hvisken og latter og samtale, der måske ikke ville være synd på et almindeligt sted, bør ikke billiges i det hus, hvor Gud tilbedes. Sindet bør beredes til at høre Guds ord, for at dette må kunne have den rette vægt og gøre det rigtige indtryk på hjertet.

Når prædikanten træder frem, bør dette ske med ærbødighed og højtidelig alvor. Så snart han betræder talerstolen, bør han bøje knæ i stille bøn og alvorligt bede Gud om hjælp. Hvilket indtryk gør ikke dette! Højtidelighed og ærefrygt vil gribe folket. Deres prædikant har en samtale med Gud; han overgiver sig til Gud, før han tør stå frem for folket. Højtidelighed hviler over alle og engle fra Gud kommer meget nær. I forsamlingen bør enhver, som frygter Gud, med bøjet hoved forene sig med ham i stille bøn om, at Gud må velsigne mødet med sin nærværelse og meddele kraft til den sandhed, der lyder fra menneskelige læber. Når mødet åbnes med bøn, bør hvert knæ bøje sig for den Helliges åsyn og hvert hjerte opløfte sig til Gud i stille andægtighed. De trofaste tilbederes bønner vil blive hørt og ordets forkyndelse vil vise sig at have virkning. De

tilbedendes slappe holdning i Guds hus er én stor årsag til, at ordets forkyndelse ikke udretter mere godt. Sangens toner, der med klar og tydelig udtale lyder fra mange hjerter, er ét af Guds virkemidler i arbejdet for sjæles frelse. Hele gudstjenesten bør foregå med alvor og ærbødighed, som om forsamlingernes Mester var synlig til stede.

Når ordet bliver talt, bør I komme i hu, brødre, at I lytter til Guds røst gennem hans udsendte tjener. Lyt med opmærksomhed! Blund ikke et eneste øjeblik, for derved går I måske glip af de ord, I mest behøver netop de ord, som, hvis de blev efterfulgt, ville have frelst jer fra at forvilde jer ind på forkerte stier. Satan og hans engle er travlt optaget med at fremkalde en lammelsestilstand i sanserne, således at råd, advarsler og tilrettevisning ikke skal blive hørt eller, om de høres, ikke skal indvirke på hjertet og omdanne livet. Undertiden kan et lille barn tiltrække sig tilhørernes opmærksomhed i en sådan grad, at den dyrebare sæd ikke falder i god jord og bærer frugt. Undertiden har unge mænd og kvinder så ringe ærbødighed for Guds hus og gudstjenesten, at de holder en uafbrudt samtale i gang under prædikenen. Kunne de se Guds engle betragte dem og nedtegne deres handlinger, ville de fyldes med skam og med afsky over sig selv. Gud ønsker opmærksomme tilhørere. Det var, medens mennesket sov, Satan såede ugræsset.

[494] Når velsignelsen lyses, bør alle være stille, som om de frygtede for at miste Kristi fred. Lad alle gå ud uden at trænge sig frem og uden højroset tale, med en følelse af, at de er for Guds åsyn, at hans øjne hviler på dem og at de må optræde, som om de befandt sig i hans synlige nærværelse. Stands ikke på vejen ud af lokalet for at samtale og derved stænge vejen, så andre ikke kan komme ud. Mødestedet bør betragtes med en hellig ærefrygt. Man bør ikke gøre det til en plads, hvor man træffer gamle venner, samtaler og kommer ind på dagligdags tanker og timelige forretninger. Disse bør man lade blive uden for Guds hus. Gud og hans engle er blevet vanæret ved den skødesløse latter og støjende skraben med fødderne, som man hører på nogle steder.

Forældre, løft kristendommens banner højt i jeres børns bevidsthed! Hjælp dem til at indflette Jesus i deres erfaring; lær den at have den største ærbødighed for Guds hus og at forstå, at når de træder ind i Herrens hus, bør det ske med hjerter, der blødgøres og beherskes af tanker som disse: „Gud er her; dette er hans hus. Jeg må have

rene tanker og de ædleste bevæggrunde. Jeg må ikke nære nogen stolthed, misundelse, avind, ond mistanke, had eller falskhed i mit hjerte, for jeg træder ind for den hellige Guds åsyn. Dette er stedet, hvor Gud møder med sit folk og velsigner dem. Den høje og hellige, som bor i evigheden, ser på mig, ransager mit hjerte og læser de lønligste tanker og handlinger i mit liv.“

Brødre, vil I ikke tænke lidt over denne sag og lægge mærke til, hvordan I opfører jer i Guds hus og hvilke anstrengelser I gør ved formaning og eksempel for at udvikle ærbødighed hos jeres børn? I vælter enorme ansvar over på prædikanten og holder ham ansvarlig for jeres børns frelse, men I forstår ikke jeres eget ansvar som forældre og som opdragere, således at I ligesom Abraham byder jeres hus efter jer, at de skal holde Herrens love. Jeres sønner og døtre fordærves ved jeres eget eksempel og slappe formaninger; og trods denne mangelfulde opdragelse i hjemmet forventer I, at prædikanten [495] skal modvirke jeres daglige indflydelse og udføre den vidunderlige opgave at oplære dem til dyd og gudsfrygt i hjerte og vandel. Efter at prædikanten ved trofast, kærlig formaning, tålmodig disciplin og inderlig bøn har gjort alt, hvad han formår for at vinde og frelse sjælen, uden at det lykkes, sker det tit, at fædre og mødre dadler ham, fordi deres børn ikke omvender sig, når det måske skyldes deres egen forsømmelse.

Byrden hviler på forældrene. Vil de tage fat på den gerning, Gud har betroet dem og udføre den med troskab? Vil de stræbe fremad og opad og arbejde ydmygt, tålmodigt og ihærdigt for selv at nå det ophøjede ideal og for at bringe deres børn med? Intet under, at vore menigheder er svage og ikke har den dybe, alvorlige fromhed inden for deres rækker, som de skulle have. Vore nuværende sædvaner og skikke, som vanærer Gud og bringer det hellige og himmelske ned på samme trin som det almindelige, vidner imod os. Vi har en hellig, prøvende, helliggørende sandhed; og dersom vore vaner og handlinger ikke stemmer overens med sandheden, synder vi imod et stort lys og er skyldige i forhold dertil. På Guds gengældelses dag vil det gå hedningerne langt tåleligere end os.

Der kunne udføres et langt større arbejde, end vi nu gør, for at lade sandhedens lys skinne. Gud venter, at vi skal bære megen frugt. Han venter, at de enkelte medlemmer i menigheden skal vise større nidkærhed og troskab og gøre mere kærlige og alvorlige bestræbelser

for deres naboer og for dem, der er uden Kristus. Forældre må tage fat på deres gerning med større alvor og lægge den i et højt plan. Alle, som nævner Kristi navn, må iføre sig dem fulde rustning og formane, advare og søge at lede sjæle bort fra synd. Få så mange, som du kan, til at lytte til sandheden i Guds hus. Vi må gøre meget mere, end vi nu gør, for at rive sjæle ud af ilden.

[496] Det er kun alt for sandt, at ærbødighed for Guds hus er næsten forsvundet, Man har ikke sans for hellige ting og hellige steder; det hellige og ophøjede værdsættes ikke. Er der ikke en årsag til den rådende mangel på gudsfrygt i vore familier? Skyldes den ikke, at man lader kristendommens ophøjede fane slæbe i støvet? Til sit folk fordum gav Gud fuldkomne og nøjagtige ordensregler. Er hans karakter blevet forandret? Er han ikke den store og mægtige Gud, som hersker i himlenes himmel? Ville det ikke være godt for os, om vi ofte læste de anvisninger, Gud selv gav hebræerne, for at vi, på hvem sandhedens herlige lys skinner, må kunne efterligne deres ærbødighed for Guds hus? Vi har rigelig grund til at vedligeholde en inderlig, andægtig ånd i gudstjenesten. Vi har endog grund til at være mere betænksomme og ærbødige i vor tilbedelse, end jøderne havde, Men en fjende har været i virksomhed for at tilintetgøre vor tro på det hellige i den kristne gudstjeneste.

Det sted, der helliges til Gud, bør ikke være et lokale, hvor time-lige sysler foregår. Dersom børnene samles for at tilbede Gud i et værelse, der gennem ugen benyttes til skole eller som lagerrum, må de være mere end menneskelige, om der i deres andægtige tanker ikke også blander sig tanker om deres skolelektier eller om de ting, som er foregået gennem ugen. De unges opdragelse og oplæring bør være af en sådan art, at den ophøjer det hellige og ansporer til en ren hengivenhed til Gud i hans hus. Mange, der bekender sig til at være den himmelske konges børn, har ingen sand opfattelse af, at evige ting er hellige. Næsten alle behøver undervisning om, hvorledes de bør opføre sig i Guds hus. Forældre bør ikke alene lære men pålægge deres børn at træde ind i helligdommen med alvor og ærbødighed.

[497] Den moralske sans hos dem, der tilbeder i Guds hellige hus, må højnes, forædles og helliges. Denne sag er blevet sørgelig forsømt. Man har overset dens betydning og følgen er, at uorden og mangel på ærbødighed er blevet fremherskende, og Gud er blevet vanæret. Når menighedens ledere, prædikanter og medlemmer, fædre og mødre,

ikke har haft en ophøjet opfattelse angående denne sag, hvad kunne man så vente af uerfarne børn? De samler sig alt for ofte i klynger, borte fra forældrene, der burde have tilsyn med dem. Uagtet de befinder sig for Guds åsyn og hans øjne hviler på dem, giver de sig af med letsindighed og spøg, de hvisker og ler, er ligegyldige, uærbødige og uopmærksomme. Sjældent bliver de undervist om, at prædikanten er Guds sendebud, at det budskab, han bringer, er et af Guds forordnede midler til sjælens frelse og at det for alle, som har den forret at lytte dertil, vil blive en duft af liv til liv eller af død til død.

De unges følsomme, modtagelige sind danner sig en mening om Guds tjeneres arbejde på grundlag af den måde, hvorpå forældrene behandler sagen. Mange familieoverhoveder gør gudstjenesten til genstand for kritik i hjemmet, idet de samtykker i nogle få ting og fordømmer andre ting. Således kritiserer man Guds budskab til menneskene, drager det i tvivl og gør det til et emne for letsindig omtale. Hvilke indtryk disse skødesløse, uærbødige bemærkninger gør på de unge, vil himmelens bøger alene åbenbare. Børnene ser og forstår disse ting langt hurtigere, end forældrene er tilbøjelige til at mene. Deres moralske begreber får en forkert retning, som tiden aldrig helt vil kunne ændre. Forældrene sørger over deres børns hårde hjerter og over, hvor vanskeligt det er at vække deres sans til at efterkomme Guds krav. Men de himmelske bøger skildrer med ufejlbar pen den sande årsag. Forældrene var uomvendte. De var ikke i samklang med himmelen eller med himmelens arbejde. Deres lave, hverdagslige begreber om prædikegerningens hellighed og om Guds helligdom blev indflettede i deres børns opdragelse. Det er et spørgsmål, hvorvidt nogen, der i årevis har været under påvirkning af denne ødelæggende indflydelse i opdragelsen i hjemmet, nogen sinde vil kunne tilegne sig en følelse af ærbødighed og højagtelse for Guds tjenere og for de redskaber, Gud har forordnet til sjæles frelse. Disse ting bør omtales med ærbødighed, med sømmelige ord og med finfølelse, for at I må gøre det åbenbart for alle, som I kommer i berøring med, at I betragter budskabet fra Guds tjenere som et budskab til jer fra Gud selv.

Forældre, vær forsigtige med, hvilket eksempel og hvilke begreber I giver jeres børn. Deres sind er påvirkeligt og let modtageligt for indtryk. Hvis den, der taler ved gudstjenesten i helligdommen,

har nogen fejl, så vær bange for at nævne den. Tal kun om det gode arbejde, han gør, om de gode tanker, som han fremholdt og som I bør give agt på som noget, der kommer gennem Guds redskab. Det er let at indse, hvorfor ordets forkyndelse gør så lidt indtryk på børn og hvorfor de har så ringe ærbødighed for Guds hus. Deres opdragelse har været mangelfuld i denne henseende. Deres forældre behøver dagligt samfund med Gud. Deres egne begreber trænger til at renses og forædles; deres læber trænger til at blive berørt med et glødende kul fra alteret; da vil deres vaner og deres handlinger i hjemmet gøre et godt indtryk på børnenes sind og karakter og kristendomsidealet vil højnes meget. Sådanne forældre vil udføre en stor gerning for Gud. De vil have mindre verdslighed, mindre sanselighed og mere dannelse og troskab i hjemmet. Livet vil blive præget af en alvor, som de næppe har forestillet sig. Intet, der vedrører prædikenen og gudstjenesten, vil blive betragtet som dagligdags.

Når jeg træder ind i det hus, hvor Gud tilbedes, smerter det mig ofte at se, hvor uordentligt både mænd og kvinder klæder sig. Hvis den udvortes påklædning var et billede på hjertet og karakteren, kunne der visselig ikke være noget himmelsk ved den. De har ingen sand opfattelse af den orden, den properhed og den dannede opførsel, Gud kræver af alle, der kommer frem for hans åsyn for at tilbede ham. Hvilke indtryk gør dette på de ikke-troende og på de unge, som er skarpe til at skelne og til at drage deres slutninger?

[499]

I manges sind knytter der sig ikke mere hellige tanker til Guds hus end til det mest almindelige sted. Mange kommer ind i mødelokalet med hatten på og med tilsølede, snavsede klæder. Sådanne fatter ikke, at de skal møde Gud og hellige engle. Der bør ske en afgjort forandring på dette område overalt i vore menigheder. Prædikanterne selv trænger til at højne deres begreber og til at være mere fintfølelse desangående. Dette er en side af værket, som i sørgelig grad er blevet forsømt, Som følge af manglende ærbødighed i holdning, klædedragt og opførsel og mangel på en andægtig sindets indstilling har Gud ofte vendt sit åsyn bort fra dem, der samledes for at tilbede ham.

Alle burde have undervisning om, at de bør være propre, renlige og ordentlige i deres påklædning, men ikke hengive sig til den udvortes prydelse, som er ganske upassende i helligdommen. Ingen bør klæde sig for at stille sig til skue, da dette ansporer til mangel på

ærbødighed. Folkets opmærksomhed bliver ofte optaget med denne eller hin fine beklædningsgenstand og således opstår der tanker, som ikke burde få rum i de tilbedendes hjerter. Gud skal være genstand for tilbedelse og det emne, tanken beskæftiger sig med og alt, hvad der leder sindet bort fra den højtidelige, hellige tjeneste, er anstødeligt for ham. At stille sig til skue med sløjfer og bånd, flåser og fjer samt smykker af guld og sølv er en art afguderi, ganske upassende i den hellige gudstjeneste, hvor enhver af de tilbedende kun bør have Guds ære for øje. Alt, hvad der vedrører påklædningen, bør nøje overvåges og strengt afpasses efter den bibelske regel. Moden har været den gudinde, som har behersket verden udenfor og den får tit indpas i menigheden. Menigheden bør gøre Guds ord til sin rettesnor og forældre bør tænke med alvor på denne sag. Når de ser deres børn vise tilbøjelighed til at følge verdslige moder, bør de, ligesom Abraham gjorde, resolut byde deres husstand efter sig. Forén dem med Gud i stedet for at forene dem med verden. Lad ingen vanære Gud ved en prangende påklædning. Gud og engle er til stede dér. Den Hellige i Israel har talt ved sin apostel: „Jeres prydelse skal ikke være noget udvortes: hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelse, som en sagtmødig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.“

[500]

Når en menighed stiftes uden at være blevet undervist angående disse punkter, har prædikanten forsømt sin pligt og må aflægge regnskab hos Gud for de indtryk, han har ladet råde. Medmindre rigtige begreber om sand gudsdyrkelse og sand ærefrygt bliver indprentet hos folket, vil der vise sig en tiltagende tendens til at stille hellige og evige ting på lige fod med de timelige og de, der bekender sig til sandheden, vil mishage Gud og vanære kristendommen. Med deres ukultiverede begreber kan de aldrig værdsætte en ren og hellig himmel og blive skikkede til at forene sig med tilbederne i de himmelske boliger hisset, hvor alt er renhed og fuldkommenhed og hvor hvert væsen har en fuldkommen ærbødighed for Gud og hans hellighed.

Paulus beskriver Guds sendebuds arbejde som det middel, hvorved hvert menneske skal fremstilles fuldkomment for Kristus Jesus. De, der modtager sandheden, som er af himmelsk oprindelse, bør renses, forædles og helliges ved den. At nå op til Guds mål for sandt menneskeværd vil kræve megen møjsommelig anstrengelse. De ur-

egelmæssige sten, der udhugges af stenbruddet, må mejsles, deres knudrede sider må poleres.

Denne tidsalder er navnkundig for overfladisk arbejde, for nemme metoder, for lovprist hellighed uden det karakterens ideal, som Gud har oprettet. Alle afkortede stier, alle genveje, al lære, der ikke ophøjer Guds lov som norm for en kristelig karakter, er falsk. Karakterens fuldkommengørelse er en livsvarig opgave, uopnåelig for dem, der ikke er villige til at stræbe derefter på den af Gud anviste måde, ved langsomme, møjsommelige skridt. Vi har ikke råd til at begå nogen fejltagelse i denne sag, men vi ønsker dag for dag at vokse op til Kristus, vort levende hoved. *Vejl f menigh* bd. 2 side 162-170]

RELIGION OG VIDENSKABELIG UDDANNELSE

Kære bror og søster B: I er begge blevet fremstillet for mig, som i åndelig fare. I forlod den rette sti og satte jeres fødder på en bredere vej. Søster B sagde mange ting, i punkter og småting, lidt her og lidt der, som blev sået som frø og høsten vil visselig komme. Hun ansporede til vantro og fortalte hendes mand at den vej de havde rejst på, i det hele taget var for snæver og beskeden. Hun tænkte at hendes mands kvalifikationer var af en højere orden og burde bruges på en bredere og mere indflydelsesrig måde. Bror B var af samme opfattelse; faktisk havde han ført hende ind på den tanke. I begge holdt på banner, hvorpå der stod skrevet: „Guds bud og troen på Jesus;“ idet I møder folk på jeres vej, hvem I mente var populære, kom banneret ned og I tog det bag ryggen og sagde: Hvis vi lader det være kendt at vi er syvendedags adventister, så vil vor indflydelse være slut og vi mister mange fordele.“ Jeg så sandhedens banner blive trukket efter jer. Da rejste spørgsmålet sig: „Hvorfor tage det med overalt? Vi kan tro at det vi ser er sandt, men behøver ikke at lade lærere og studerende vide at vi bærer dette upopulære banner.“ Der var dem i jeres selskab, som ikke var glade eller tilfredse med disse antydninger, men de fulgte så småt jer, i stedet for at lade deres lys skinne og holde deres standard højt. De skjulte deres banner og marcherede videre, frygtede for at lade det lys de fik fra himlen, skinne for alle.

Jeg så én nærme jer med faste skridt og bedrøvet ansigt. Han sagde: „Lad ingen tage jeres krone.“ Har I glemt den ydmygelse som Guds søn led, ved at komme til verden, hvor han dog led mishandling, skam, forhånelse, had, spot og forræderi, hvor han dog udholdt den skændige prøvelse i retssalen, efter at have lidt Satans overmenneskelige angreb i Getsemane have? Har I glemt det vilde råb fra hoben: „Korsfæst ham, korsfæst ham,“ og hvordan han døde som forbryder? Er tjeneren større end sin Herre? Jesu efterfølgere vil

ikke være populære, men vil være ligesom deres Mester, sagtmodig og ydmyg af hjerte. I forsøger at klatre op til det højeste sæde, men vil til sidst finde at I er de laveste. Hvis I søger at handle retfærdigt, elske barmhjertighed, vandre ydmygt med Gud, vil I få del med Kristus i hans lidelser og dele hans herlighed i hans rige med ham. Herren har velsignet jer, men hvor lidt har I påskønnet hans elskende godhed! Hvor lidt ros har han fået fra jeres læber! I kan gøre et godt arbejde for Mesteren, men ikke med *jeres* idéer som de største. I må lære i Kristi skole, ellers vil I aldrig være egnede til den højere rang, modtage den levende Guds segl, gå ind gennem portene til Guds stad og blive kronet med herlighed, ære og udødelighed.

Satan arbejder på mange måder, hvor han ikke kan ses, endog gennem mænd og kvinder, i betroede stillinger. Han vil fremkalde tilsyneladende tanke? og handlings? og talefejl i deres sind som vil skabe tvivl og virke til mistillid, hvor de mener de er forsikrede en sikkerhed. Han vil arbejde på misfornøjede elementer og gøre dem virksomme. Der vil være et ønske for storhed og ære. Misundelse vil komme hos folk, hvor man ikke mente det ville være og omstændighederne vil ikke lade vente på sig. Tvivl vil blive rejst og smigrende løfter om vinding vil lade sig byde, hvis korset ikke fremhæves. Satan vil få nogen til at tro at vor tro er en barriere for stor fremgang og spærrer vejen for at nå en højere verdslig position og kaldes for usædvanlige mænd og kvinder.

[503] I sin første tilkendegivelse af utilfredshed var Satan meget listig. Alt hvad han forlangte var at ville bringe tingene i bedre orden, for at gøre store fremskridt. Han førte det hellige par bort fra Gud, bort fra deres troskab mod hans bud, på samme punkt, hvor tusindvis fristes i dag og hvor tusindvis vil falde; det er på grund af deres forfængelige indbildninger. Sand kundskab er guddommelig. Satan overlistede vore første forældre med et ønske om spekulativ kundskab, hvorved han erklærede at de kunne udnytte deres situation; men for at kunne få denne, måtte de gøre noget stik imod Guds hellige vilje; for Gud ville ikke lede dem til de største højder. Det var ikke Guds plan at de skulle få kundskab, der havde sit grundlag i ulydighed. Dette var et bredt område, som Satan forsøgte at lede Adam og Eva i og det er det samme område han åbner for verden i dag, ved sine fristelser.

I kommer med den tanke at uddannelse må være et selvstændigt arbejdsområde. Denne sammenblanding af religiøse sager og bibel-

lære med videnskabelig uddannelse betragtede I som et tilbageslag for vort uddannelsesarbejde og som hindring for at føre studerende til højere grader af videnskabskundskab.

Grunden til at så få af verdens store mænd og dem med college?uddannelse kommer til at adlyde Guds bud, er at de har skilt uddannelse fra religion, i tro om at det er hver sit område. Gud har givet en stor nok mark til at udvikle alles kundskab, som kommer ind på den. Denne kundskab opnås under guddommelig ledelse; den bindes omkring med Jehovas uforanderlig lov og resultatet vil være den fuldstændige lyksalighed.

Gud skabte ikke ondt, han har kun gjort godt, ligesom ham selv. Men Satan er ikke tilfreds med at kende Guds vilje og gøre den. Hans nysgerrighed strakte sig til at vide det, som Gud ikke havde udtænkt at vi skulle vide. Ondskab, synd og død blev ikke skabt af Gud; det er følgen af ulydighed, som stammer fra Satan. Men kundskaben til det onde der er i verden nu, blev bragt ind ved Satans list. Dette er meget svære og kostbare lektier; men mennesker vil lære dem og mange vil aldrig blive overbevist om at det er lyksalighed at være uvidende om en vis slags kundskab, som rejser sig fra umættede ønsker og uhellige mål. Adams sønner og døtre er ligeså spørgelystene og anmassende, som Eva var efter at søge den forbudne kundskab. De får en erfaring, en kundskab som Gud aldrig har tænkt at de skulle have og resultatet vil være, ligesom det var for vore første forældre, tabet af edenhjemmet. Hvornår vil menneskene lære det som er forevist dem så grundigt?

[504]

Fortidens historie viser den aktive, arbejdende djævel. Han kan ikke længere ligge stille i uskadelighed. Satan blev kun fundet i ét træ, til fare for Adams og Evas sikkerhed. Han planlagde at angribe det hellige par, i det ene træ, så han kunne gøre netop de ting, som Gud havde sagde de ikke skulle, — spise af kundskabens træ. Der var ikke fare for at de skulle nærme sig noget andet træ. Hvor sandsynlig virkede ikke hans tale! Han tog fat i netop de augmentere som han bruger i dag, indbildning, misundelse, mistillid, tvivl og vantro. Hvis Satan var så listig fra begyndelsen, hvordan er han så nu, med de mange tusinde års erfaring han har fået? Alligevel er Gud og de hellige engle og alle dem som forbliver lydige mod Herrens udtrykte vilje, klogere end han. Satans listighed vil ikke ophøre, men den klogskab mennesker har fået ved en levende forbindelse med al

lysets Kilde og guddommelig kundskab vil stå mål med hans kunst og list.

[505] Hvis mennesker bestod den prøve som Adam ikke kunne klare og i Jesu styrke ville adlyde Guds krav, fordi de er retfærdige, vil de da aldrig kende til den ubehagelige kundskab. Gud har aldrig planlagt at mennesker skal have denne kundskab, som kommer af ulydighed og føres den ud i praktisis, ender den med evig død. Når mennesker næsten uvægerlig vælger den kundskab, som Satan giver, når deres smag forvanskes så meget at de beder om denne kundskab, som om den var fra den højeste visdoms kilde, vidner de da om at de er adskilt fra Gud og er i oprør mod Kristus.

Vore børns uddannelse

VORE BØRNS UDDANNELSE

Kære søster C: Når Gud i sit forsyn har oprettet en skole blandt vore egne folk i ___ og i stedet for at sende din datter der hen, hvor hun kommer i selskab og bliver påvirket af dem, som elsker sandheden, sender du hende til ___ seminariet, hvor hun omgås en verdslig klasse, som ikke har respekt for Gud eller hans lov, spørger jeg dig hvordan du kan forvente at Herren vil kunne modvirke den onde indflydelse, som omgiver hende, som du har valgt frivilligt. Vil han hverve sine engle til at gøre det arbejde, som han har overladt til dig? Gud arbejder ikke på den måde; han forventer at vi følger det lys han har givet i sit ord.

Da Gud var ved at slå Ægyptens førstefødte, påbød han israelitterne at samle deres børn fra ægypterne, ind i deres egne huse og stryge deres dørstolper med blod, så den ødelæggende engel kunne se det og gå forbi deres hjem. Det var forældrenes arbejde at samle deres børn. Dette er dit arbejde, det er mit arbejde og enhver sand moders arbejde, som tror sandheden. Englen skal sætte et mærke på alle deres pander, som er udskilt fra synd og syndere. Så vil den ødelæggende engel følge efter og fuldstændig ihjelslå både gammel og ung, som ikke har dette mærke.

Gud er ikke tilfreds med vor uopmærksomhed og spøgen med hans velsignelser, inden for vor rækkevidde. Han er heller ikke glad for at vi sætter vore børn i verdslige selskaber, fordi dette passer deres smag og tilbøjeligheder. Hvis dine børns sjæle skal frelses, må du arbejde troligt på det. Gud har ikke været helt tilfreds med din behandling af verdslige venner og nu åbenbares faren. Du har også fået hende til at læse romaner og blade med føljetonromaner ligger på jeres bord, har opdraget din datters smag til hun er blevet en mental dranker og behøver noget stærkere, fastere vilje end hendes egen, til at styre hende.

[506]

[Fjenden har fået sin vilje med din datter, indtil han ved sine anstrengelser har bundet hende som med jernlænker og det vil kræve ihærdige, vedholdende bestræbelser at frelse hendes sjæl. Hvis du skal have held til dette, må der ikke være noget halvgjort arbejde. Gamle vaner brydes ikke let. Hun skal anbringes, hvor der til stadighed udøves en rolig, fast og varig indflydelse. Jeg vil råde dig til at sende hende på skole i ; lad hende komme under skolehjemmets disciplin. Der burde hun have været for flere år siden. Skolehjemmet bliver ledet på en måde, der gør det til et godt hjem. Dette hjem passer måske ikke efter alles tilbøjeligheder, men det er, fordi de er blevet uddannet i falske teorier, i nydelsessyge og selvglæde; og alle deres vaner og skikke har gået i en forkert retning. Men, min kære søster, vi nærmer os tidens ende; og nu ønsker vi ikke at følge verdens smag og handlemåde, men Guds sind og se, hvad skriften siger og derpå vandre i overensstemmelse med det lys, Gud har givet os. Vore tilbøjeligheder, vore vaner og skikke skal ikke have nogen fortrinsstilling. Guds ord er vor standard. *Barnet i hjemmet* side 318]

[507]

Så vidt det angår din datters helbred, vil rigtige levevaner sikre hendes sundhed, medens forkerte vaner vil fordærve hende for dette liv og for det fremtidige, evige liv. Der er en himmel at vinde, en fortabelse at undgå; og når du i gudsfrygt har gjort alt hvad du kan, fra din side, så kan du forvente at Herren vil gøre sin del. Beslutsom handling nu, kan redde en sjæl fra død.

Din datter behøver en stærk indflydelse, der modvirker det samfund hun holder af. Det vil kræve lige så stor fasthed at kurere hende for hendes mentale uorden, som det kræver at kurere drankeren for sin trang til spiritus. Du har et arbejde at gøre, som ingen andre kan gøre for dig og vil du undlade dette? Vil du i Herrens navn behandle dit barn, som en sjæl i fare for evig fordærv? Var hun en pige, som elskede Gud, som kunne udvise selvkontrol, ville hendes fare ikke være så stor. Men hun holder ikke af at tænke på Gud, på hendes pligt, på himlen. Hun fastholder sin egen vej. Hun søger ikke daglig styrke fra Gud, så hun kan modstå fristelser. Vil du da udsætte hende for en indflydelse, som leder hendes tanker bort fra Gud, bort fra sandheden og fra retfærdighed? Gør du dette, sætter du hende på fjendens slagmark, uden kraft til at modstå hans kraft, eller overvinde hans fristelser.

Blev hun placeret et sted, hvor der var himmelsk og guddommelig indflydelse, kunne hendes moralske fornemmelse, som nu er lammet, blive opvækket og hendes tanker og hensigter kunne, ved Guds velsignelse, ændres til at flyde i den himmelske kanal og hun genoprettes. Min nu er hun i fare for indvendig fordærvelse og ydre fristelser. Satan spiller livets spil for hende og han har alle fortrin for at vinde spillet. [508]

I mine drømme har jeg talt til dig, ligesom jeg har skrevet her. Mit hjerte ynkes inderligt over dig, — med iver. Prøv som din situation er nu, fortvivl ikke. Du behøver godt humør og beslutsomhed. Søg hjælp fra Gud. Gud er din ven. Du er aldrig alene. Bibelen er din rådgiver. Den er et lys for dem, som er i mørke. Stå fast i prøvelsens stund, for du vil få nye prøvelser. Men klyng dig til Jesus og gør ham til sin styrke.

De unges farer

DE UNGES FARER

Bror D: mine bønner stiger op til Gud, for dig og min kærlighed for din sjæl får mig til at skrive til dig igen. Jeg er dybt bekymret for dig, jeg anser dig ikke for plaget, men som en bedrageret og vildledt mand, som ikke har Kristi lighed i sin sjæl og som bedrager sig selv, til hans visse ruin.

Hvis du havde Guds sag i hjertet, ville du se at dine brødre blot har gjort deres pligt, ved den måde de har behandlet dig på. Du taler om at tage til ___ og vise at du kan være een mand Alt hvad du bliver spurgt om, af de ansvarlige på kontoret, er om du viser dig selv som en mand, dér hvor du er; så du ikke fornædler dig ved at omgås syndere; og at du ikke forener dig med dem i onde handlinger. Stop med at have ondt af dig selv og husk på verdens Forløser. Overvej det uendelige offer han gjorde for menneskenes skyld og tænk på hvor skuffet han blev efter at havde gjort et sådant offer for menneskenes skyld; for mennesket vælger at alliere sig med dem, som hader Kristus og retfærdighed og skulle blive ét med dem i at give efter for en forvansket appetit og derved bringe sin sjæl evig ruin.

Men du har hørt mig sige alle disse ting; du har læst dem, idet jeg har skrevet til dig og alligevel har det ikke påvirket dit hjerte og liv. Du har sat dit hjerte op imod godt og åbnet det for ondt. Du har sat dig selv på fjendens vej og har ikke haft fat på Gud, så du kunne modstå hans fristelser. Forestil dig at du brød al forbindelse med ___, på grund af en hævn-gerrighed, fordi dine brødre har fortalt dig sandheden; hvem vil den skade, dig eller dem? Du vil såre dem ved at gøre sådan, men arbejdet vil fortsætte på samme måde. Gud oprejser arbejdere til alle sider; han er ikke afhængig af om du eller om nogen andre gør hans arbejde. Hvis dit hjerte ikke er rent, hvis

[509]

dine hænder ikke er rene i hans øjne, kan han ikke arbejde med dig.

Han ønsker at du skal have sandhed i hjerte og liv, indvævet i din karakter.

Jeg råder dig til at ydmyge dit hjerte og bekende dine fejl. Tænk over det højtidelige hver David gav Salomon på sit dødsleje: „Jeg går nu al kødets gang; så vær nu frimodig og vis dig som en mand! Og hold Herren din Guds forskrifter, så du vandrer på hans veje og, holder hans anordninger, bud, bestemmelser og vidnesbyrd, således som skrevet står i Mose lov, for at du må have lykken med dig i alt, hvad du gør og i alt, hvad du tager dig for.“ Tag denne formaning til dit eget hjerte. Lad ingen smigre dig i forkerte handlinger. Selvom det er en vanære at synde, er det ingen vanære, men snarere en ære, at bekende sine synder. Fasthold sand personlighed og opdyrk mandig værdighed. Bortlæg stolthed, indbildskhed og falsk værdighed, for dette kan kun fastholdes med de frygteligste følger for dig selv.

Det er ikke den højrøstede sang, det muntre selskab eller den opildende drik der kan gøre til en mand i Guds øjne, eller opmuntre dit hjerte i sygdom og sorg. Kun sand religion kan være din trøst og lindring i trængsel. Den tugt du fik på kontoret, har ikke været så grundig og streng end at Guds ord har gjort indtryk på dig. Vil du kalde Gud for uretfærdig? Vil du sige op i hans ansigt at han er egenmægtig, fordi han erklærer at den fejlende skal adskilles fra hans nærvær?

Hvor tydeligt er billet ikke trukket op i Guds ord, om hans behandling af det menneske, som har modtaget indbydelsen til brylluppet, men som ikke tog den bryllupsklædning på, der var blevet købt til ham: Kristi retfærdigheds klædning! Han mente at hans egne snavsede klæder var gode nok til at være i nærheden af Kristus, men han blev kastet ud som en, der havde forhånet sin Herre og misbrugt hans nådige godgørenhed.

[510]

Min broder, din retfærdighed vil ikke være tilstrækkelig. Du må tage Kristi retfærdighedsklædning på. Du må være Kristus lig. Tænk over den strenge prøve som Kristus udholdt i fristelsens ørken, på appetittens punkt. Han blev udtæret ved dette lange fravær, for din skyld og for min; han kæmpede og besejrede Satan, så han kunne give os fortrin, bringe os guddommelig styrke til at besejre appetitten og enhver uheldig lidenskab.

Jeg beder dig at se denne sag, som den er. Når du forener dig med gudsfornægterne, ved at drikke øl eller vin eller stærkere drik,

så se Jesus foran dig, han lider de stærkeste sultkvaler så han kan bryde Satans magt og gøre det muligt for mennesker at sejre for dets egen skyld. Husk at når du, sammen med gudløse der forkaster sandheden og afviser frelse, løfter det skummende ølkrus, at Jesus ser til, den Jesus som du hævder er din Frelser, i hvem dit håb om evigt liv er centeret om. Oh hvordan kan du, hvordan kan du være så svag i moralsk forstand og ikke se den indflydelse disse ting har på dig og andre! Du bryder det højtideligeste løfte og taler så om forfølgelser!

Når dem, som føler sig tvunget til at byrde den kraft Satan har over vore unge, siger til dig i sorg at hvis du ikke ændrer dine vaner, kan de ikke forblive i Guds værk som oversætter, hvordan kan du da stille dig trodsigt op mod dem, uden at være ked af din egen handlemåde? Hvordan ser den Frelser, som gav sit liv for dig, på din opførsel? Og alligevel mener du at du er forfulgt. „Thi for Kristi domstol skal vi alle træde frem, som vi er, for at enhver kan få igen, alt efter som han har handlet her i livet, godt eller ondt.“ Når du står frem for denne store og frygtindgydende domstol, hvorfra beslutninger ikke kan appelleres og hvor der ikke vil være nogen mistydning, ingen misforståelse, så vil du være tavs. Du vil ikke have ét ord at sige som forsvar for din handlemåde. Du vil stå skyldig, fordømt og håbløs, medmindre du bortlægger dine synder nu og arbejder ihærdigt på anger og ifører dig selv Kristi retfærdigheds klædning.

Hvordan skulle du ellers være blevet behandlet, end den behandling du har fået? Jeg har den ømmeste medfølelse og kærlighed for din sjæl, men falske medfølelse ord støtter dig i oprør og trods mod dem, som Gud har sat i ansvarsbetyngede stillinger i hans værk og sådanne ord skal jeg aldrig sige. Jeg har for megen respekt for dig til at sige mere, som nogen nok ville gøre, at det ville være i orden for dig når du gør som du gør, vanærer din mandighed, vansierer Guds moralbillede i din sjæl, bedrager dit eget hjerte og vanærer ham som indløste dig, med prisen for sit eget blod.

Kristus har sagt: „Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone.“ Sejrer du? eller bliver du besjret af dine egne lyster og appetit og lidenskaber?

For at få betroet oversættelsen af vort vigtigste arbejde, for at have med hellige ting at gøre, burde du da ikke have den største forbindelse med Gud og fuldende indvielsen til hans tjeneste? Burde du da ikke være der, hvor du kan have hellige engle til at tjene dig, give dig visdom og kundskab ligesom Gud gav Daniel, inspirere dig til at give de rigtige tanker, så du kan gøre oversættelsesarbejdet ordentligt? Hvis du vælger at åbne dit hjerte for Satans antydninger, hvis du vælger selskab med Kristi fjender, forventer du så at Gud udretter et mirakel, for at du ikke skal give efter for Satans magt? Onde engle samler sig omkring din sjæl, men de er inviterede gæster. De lægger planer og du accepterer dem. Så længe du ikke har besluttet dig for at adlyde Guds vilje, kan du ikke få hans vejledning.

Jesus forventer at alle, som hævder at være hans soldater, gør tjeneste for ham. Han forventer at du ser fjenden og modstår ham, ikke indbyder ham i tillid og derved bedrager din hellige tillid. Herren har sat dig i en position, hvor du kan ophøjes og forædles og hele tiden få udmærkelse for hans arbejde. Hvis du ikke opnår disse egenskaber er du kun til skam. [512]

[Der er tre måder, hvorpå Gud åbenbarer sin vilje for os for at lede os.] Hvordan kan vi kende hans røst fra en fremmedes? Hvordan skal vi skelne den fra en falsk hyrdes røst? [Gud åbenbarer sin vilje for os gennem sit ord, den hellige skrift. Hans røst lyder også i hans forsyns gerninger; og vi vil kunne høre den, hvis vi ikke skiller vor sjæl fra ham ved at vandre på vore egne veje og handle efter vor egen vilje og følge et vanhelliget hjertes tilskyndelser, indtil sanserne er blevet så sløvede at de evige ting ikke skelnes og Satans røst er så fordrejet, at vi antager den for at være Gud røst.]

En anden måde, hvorpå Gud røst høres, er gennem den Helligånds kald, idet den gør indtryk på hjertet, hvad der igen påvirker karakteren. Hvis du er i tvivl vedrørende et eller andet emne, skal du først rådspørge skriften. Dersom du i sandhed har begyndt at vandre troens liv, vil du have overgivet dig til Herren for helt at være hans og han antager dig for at forme og danne dig efter sin vilje, så du kan blive et kar til ære. Du burde da have et alvorligt ønske om at være bøjelig i hans hånd og gå, hvor som helst han måtte lede dig. Du stoler da på, at han vil gennemføre sin plan med dig, medens du på samme tid samarbejder med ham ved at virke for din sjæls frelse med frygt og bæven.] Du, min bror, vil her finde det vanskeligt fordi [513]

du endnu ikke har lært ved af erfaring at kende den Gode Hyrdes røst og dette bringer i tvivl og fare. Du bør kunne genkende hans røst. [*Buds t unge* side 88]

Viljens opøvelse

[Sand religion har noget med viljen at gøre. Viljen er den styrende magt i menneskets natur; alle andre egenskaber er underordnet den. Viljen er ikke smagen eller tilbøjelighederne, men den bestemende magt, som virker i menneskenes børn til lydighed mod Gud eller til ulydighed.

Du er et ungt menneske med intelligens; du ønsker at leve dit liv sådan, at du til sidst vil nå himlen. Du er ofte mismodig ved at finde dig moralsk svag, en slave af tvivl, behersket af dit gamle syndefulde livs vaner og skikke. Du finder, at dit følelsesliv ikke svarer til dine bedste beslutninger og dine mest højtidelige løfter. Intet synes virkeligt for dig. Din egen usikkerhed leder dig til at betvivle deres oprigtighed, som ønsker at gøre dig godt. Jo mere du i din tvivl kæmper, desto mere uvirkeligt synes alting at blive for dig, indtil det synes som om der ingen solid grund er for dig noget sted. Dine løfter er ligesom reb af sand og du betragter deres ord og handlinger, som du skulle stole på, i samme uvirkelige lys.

Du vil være i stadig fare, indtil du forstår viljens sande magt. Du kan tro og love alt muligt, men dine løfter og din tro er til ingen nytte, før du lægger din vilje til din tro og dine handlinger. Hvis du kæmper troens kamp med al din viljekraft, vil du sejre. Du kan ikke forlade dig på dine følelser, dine indtryk og dine stemninger, thi de er ikke til at stole på, især med de forventede ideer, du har; og kundskaben om dine forfejlede og brudte løfter svækker din tillid til dig selv og andres tro på dig.

[514] Men du behøver ikke at fortvivle. Du må beslutte dig til at tro, skønt intet synes sandt og virkeligt for dig. Jeg behøver ikke at fortælle dig, at det er dig selv, der har bragt dig ind i denne alt andet end misundelsesværdige stilling. Du må vinde din tillid til Gud og dine brødre tilbage. Du må bøje din vilje under Jesu Kristi vilje og når du gør dette vil Gud øjeblikkelig gribe ind og virke i dig at ville og virke til hans velbehag. Din hele natur vil da blive bragt ind under Kristi ånds kontrol; og selv dine tanker vil blive ham

underdanige. Du kan ikke beherske dine impulser og følelser, som du skulle ønske, men du kan kontrollere viljen og du kan gøre en fuldstændig forandring i dit liv. Ved at overgive din vilje til Kristus, vil dit liv blive skjult med Kristus i Gud og forbundet med den magt, som er over alle fyrstendømmer og magter. Du vil få styrke fra Gud som vil knytte dig fast til sin styrke; og et nyt lys, ja en levende tros lys vil det blive muligt for dig at opnå. Men din vilje må samarbejde med Guds vilje, ikke med sådanne kammeraters vilje, som Satan stadig arbejder igennem for at besnære og ødelægge dig.

Vil du ikke, uden nølen, stille dig i det rette forhold til Gud Vil du ikke sige: „Jeg vil give min vilje til Jesus og jeg vil gøre det nu,“ og fra det øjeblik stå helt på Herrens side? Bryd dig ikke om skikke og stå imod appetittens og lystens stærke krav. Giv ikke Satan nogen anledning til at sige: „Du er en elendig hykler“. Stæng døren, så Satan ikke kan komme til at forbande dig og gøre dig mismodig. Sig: jeg vil tro; jeg tror, at Gud er min hjælper og du vil finde at du sejrer og triumferer ved Guds hjælp. Ved stadig at holde viljen på Herrens side, vil enhver tanke blive tagen til fange under Jesu vilje. Du vil da finde at din fod står på en solid klippe. Det vil til tider kræve ethvert gran af den viljekraft, du besidder, men det er Gud der arbejder for dig og du vil komme ud af smeltningsprocessen som et kar til ære.

Tal tro. Hold dig på Guds side af linien. Sæt ikke din fod på fjendens side og Herren vil være din hjælper. Han vil gøre det for dig, som det ikke er muligt for dig at gøre for dig selv. Resultatet vil blive at du vil komme til at stå „som et cedertræ på Libanon.“ Dit liv vil blive ædelt og dine gerninger vil blive gjort i Gud Du vil komme i besiddelse af en kraft, en alvor og en ligefremhed, der vil gøre dig til et skinnende redskab i Gud hånd.

[515]

Du må drikke daglig af sandhedens kilde, så at du kan lære at kende hemmeligheden ved frygt og glæde i Herren. Men du må huske på, at din vilje er kilden til alle dine handlinger. Denne vilje, der udgør så vigtig en faktor i menneskets karakter, blev ved syndefaldet underlagt Satans kontrol og han har lige siden den gang arbejdet med menneskene for at få dem til at ville og virke efter sit behag men til menneskets ruin og elendighed. Guds uendeligt store offer, da han gav Jesus, den elskelige søn, sætter ham i stand til uden at bryde noget princip, der hører til hans regeringsmåde, at

sige: „Overgiv dig til mig; giv mig din vilje; løsriv den fra Satans kontrol og jeg vil tage den i besiddelse; da kan jeg virke i dig at ville og virke efter mit velbehag.“ Når han giver dig Kristi sind, vil din vilje blive som hans vilje og din karakter vil blive forvandlet så den bliver lig Kristi karakter. Er det din hensigt at gøre Gud vilje? Ønsker du at adlyde skrifterne? „Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.“

Der kan ikke være tale om at følge Kristus, hvis du ikke holder op med at tilfredsstille dine tilbøjeligheder og beslutter dig til at adlyde Gud. Det er ikke dine følelser og sindsbevægelser, der gør dig til et barn af Gud men det, at du gør Gud vilje. Et nyttigt liv ligger foran dig, hvis du vil rette dig efter Gud vilje. Da kan du i din modne alder stå som et eksempel på gode gerninger. Da vil du hjælpe til at håndhæve gode leveregler, i stedet for at hjælpe til at nedbryde dem. Du vil hjælpe til at opretholde orden, i stedet for at ringeagte den og lede andre til at leve et uregelret liv ved din egen handle måde. Jeg siger dig i Herrens navn, at jeg ved, hvad du kan blive hvis din vilje er på Herrens side. „Vi er Gud medarbejdere.“ Du vil kunne udføre dit arbejde for tid og evighed på en sådan måde, at det vil stå sin prøve i dommen. Vil du forsøge på det? Vil du nu vende helt om? Du er genstand for Kristi kærlighed og forbøn. Vil du nu overgive dig til Gud og hjælpe dem, der står som skildvagter og vogter Gud interesser, i stedet for at forårsage dem sorg og bekymring? *samme s 85-87*]

Passende læsning for børn

PASSENDE LÆSNING FOR BØRN

Kære bror E: Jeg har netop læst *Review and Herald* og har set din artikel med en liste over gode bøger for vore unge. Jeg var meget overrasket over at læse din anbefaling af *Onkel Toms hytte*, *Robinson Crusé* og sådanne bøger. Du skal passe på med, hvad du skriver. Det ville være godt at tage et tankefuldt og åndeligt studie, i hvad der foreviges i trykken. Jeg er virkelig foruroliget over at se, at jeres åndelige øjesyn ikke er klarere, når I vælger og anbefaler læsestof til vore unge. Jeg ved at når vore blade anbefaler så forblindende bøger som *Onkel Toms hytte* vil mange mennesker retfærdiggøre læsningen af andre bøger som, ikke er andet end fiktion. . . . Denne anbefaling vil belaste arbejdet for dem, som forsøger at overbevise unge til at aflægge fiktions?litteratur. Jeg har gentagende gange set onderne i at læse sådanne bøger som du anbefaler og har allerede forberedt en artikel, der advarer de unge i denne sag.

Sørg for, min bror, at ikke lede bort fra studier af Skrifterne. Det har været åbenbaret for mig, at vore brødres køb og salg af historiebøger, som for eksempel er almindeligt i søndagsskolerne, er en snare for vore folk, især for vore børn. Det får dem til at bruge penge på den slags læsning, som opildner fantasien og gør dem uegnede til det praktiske livs virkelige opgaver. Du kan være sikker [517] på at denne anbefaling til unge vil have indvirkning. De unge har ikke brug for en sådan frihed, for deres smag og tilbøjelighed er helt i den retning. Men jeg håber ikke at sådanne anbefalinger ville komme frem igen. Du vil komme væk fra Jesus og hans lære og vil ikke kunne bringe den ud i livet.

Det er Satans værk at give vore unge noveller i avisen og romanbøger der betager sanserne og derved ødelægger deres smag for Guds ord. Tag ikke alt med, min kære bror, i *Review and Herald*, der kommer i dit sind, men vær forsigtig med hvad du skriver. Hvis Kristi Ånd får dig til at skrive, så brug din pen, føl en byrde for

sjæle, græd mellem forhallen og alteret og råb: „Herre, spar dog dit folk! Overgiv ej din arv til skændsel.“ Men hvis det kun er dine egne følelser og tanker, der får dig til at skrive, afhold dig da fra dette indtil Herrens Ånd presser og bevæger dig. Tro ikke når du tilstræber dig til en bestemt stil eller gør visse ting, at det så er tegn på at det er rigtigt og at du giver det som regler eller vejledning for andre. Det er ikke så godt at du føler dig fri til at tale ud om sådanne ting, som angår vore unges velfærd og anbefaler bøger som ikke tjener til åndelighed eller gudsfrygt. Hvis du tror at sådan læsning vil udvikle fast, uplettet principfasthed har du taget fejl. Måtte Herren hjælpe dig til at handle forsigtigt og ydmygt og ikke kaste misledende udtalelser ud i bladene; for de betragtes som godkendte af vore folk. Du pålægger andre en byrde i at modvirke disse synspunkters indflydelse.

[518] Min bror, din sikkerhed er at vandre ydmygt med Gud. Jeg skælver når jeg læser dine mange artikler, der giver råd og regler for andre prædikanter. Det er næppe rigtigt at du har så meget at sige i den retning. Hvis du bliver selvtilstrækkelig og selvsikker, vil Herren visselig lade dig gøre nogle fejltagelser. Du behøver at vogte din egen sjæl omhyggeligt og søge en daglig, levende erfaring i Guds sager. Du bør holde selvet ude af øjesyn og lade Jesus komme til syne. Kristus er din styrke, dit skjold; du er en svag, fejlende mand og behøver at være meget forsigtig, så du ikke snubler. Jeg beder dig at være på vagt, så du ikke ødelægger Guds hellige værk i ord eller i handling.

Jeg har følt mig så taknemmelig for om du kunne gøre en del i dette store væk. Jesus holder af dig og han vil arbejde med dine bestræbelser, hvis du har en levende forbindelse med Gud. Men du må leve et årvågent og bønneligt liv. Bliv ikke skødesløs. Adskil dig ikke fra Jesus, men tag ham med i dit hverdagsliv. Arbejd ikke for dig selv og andre ved hjælp af skødesløse indrømmelser og råd; men vær klar over at hvis ikke Kristus er taget ind i dit hjerte, hvis dine øjne ikke kun er på Guds herlighed, vil stolthed komme ind i dit hjerte, højagtelse vil herske og du vil, inden du er klar over det, vandre skødesløst. „Træd lige spor med jeres fødder, så det, der er lammet, ikke vrides af led.“

Der er mange af vore unge Gud har begavet med højere evner. Han har givet dem de allerbedste talenter, men deres kræfter er blevet

svækket, deres sind forvirret og afkræftet og i årevis har de ikke vokset i nåden og i kundskab til vor tros grunde, fordi de har tilfreds-stillet en smag for romanlæsning. De har ligeså svært ved at styre lysten for en sådan overfladisk læsning, som drankeren har ved at styre sin lyst til berusende drikke. Disse kunne i dag være knyttet til vore forlagshuse og være effektivere arbejdere til at føre bogvirk-somhed, lave kopier til trykkemaskinen, eller læse korrektur; men deres talenter er blevet forvanskede til at være mentale dyspeptikere og som følge deraf ikke egnet til en ansvarsbetyngt stilling hvor som helst. Indbildningskraften er sygelig. De lever et uvirkeligt liv. De er ikke udrustede til livets praktiske opgaver; og det som er det mest sørgelige og nedslående er at de har mistet al sans for solid [519] læsning. De er blevet bedåreret og fortryllet med så stærkt sindsop-rivende spændingshistorier som dem i *Onkel Toms hytte*. Den bog gjorde godt i sine dage for dem, som behøvede at opvække deres forkerte tanker om slaveriet, men vi står på grænserne til den evige verden, hvor der ikke er brug for sådanne historier i beredelsen til det evige liv.

Den eneste sikkerhed for nogen af os, er at blive fuldstændig omvendte og være fortrolig med sandheden, som den er åbenbaret i Guds ord, så vi vil kunne give det menneske der spørger os, en grund til det håb der er i os, i ydmyghed og frygt.

De særlige anstrengelser fra denne tids prædikanter og medarbejder over alle vore rækker, burde ligge i at vende de unge bort fra alle spændingshistorier og hen til profetiens ord. Enhver stræbende sjæl efter evigt liv, bør centrere sig om bibelen.

Det virker besynderligt på mig, i betragtning af alt det jeg har skrevet om spændingsromaner, at se en anbefaling fra din pen, om at læse *Robinson Cruse*, *Onkel Toms hytte* og *Aesops fabler*. Min bror, du gør en fejltagelse ved at skrive den artikel. Hvis disse bøger er blandt dem, som du har til salg, beder jeg dig aldrig at give dem til vore unge igen. Det er din pligt at henlede deres opmærksomhed på bibelen; bliv ikke deres frister, ved at give dem tiltrækkende romanbøger, som vil adskille deres tanker fra skriftstudierne. Vi må selv drikke af livets vand, ellers vil vi hele tiden bryde cisterner for os selv, som ikke kan holde vand.

Der er tusindvis af måder at Satan er krøbet ind til usikre unge menneskers sind på; og hvis sjælen ikke er fast og fuldt forankret

[520] på Gud og samvittighedsfuldt bevogtes for at holde tankerne til, i ransagelse af skrifterne og blive funderet i vor tro, vil de visselig fanges. Vi kan ikke være borte fra vagtposten et øjeblik. Vi kan ikke lade os selv handle fra impuls. Vi må sætte en vagtmand for vore tanker og vore børns tanker, så de ikke forløkkes af Satans fristelser.

Vi er i den store forsoningsdag og Kristi hellige arbejde for Guds folk, som er i gang nu i den himmelske helligdom, bør være vort stadige studium. Vi bør lære vore børn at den forbilledlige forsoningsdag betegnede at den var en særlig stund til stor ydmygelse og syndsbe kendelse for Gud. Den modbilledlige forsoningsdag skal være af samme karakter. Enhver som lærer sandheden ved forskrift og eksempel vil gøre et bestemt basunstød. Du behøver at opdyrke åndelighed, fordi det ikke er naturligt for dig at være himmelsksindet. Det store arbejde med at lede folk bort fra verdslige sæder og vaner ligger foran os og lede dem højere og højere til åndelighed, til gudsfrygt og alvorligt arbejde for Gud. Det er dit arbejde at forkynde den tredje engels budskab og udbasunere det sidste advarselsstød til verden. Måtte Herren velsigne dig med åndeligt øjesyn. Jeg skriver dette i kærlighed, idet jeg ser din fare. Tænk venligst omhyggeligt og bønligt over disse ting.

Råd til de unge

RÅD TIL DE UNGE

Til de studerende på South Lancaster Academy vil jeg sige: „Drag nærmere til Gud og han vil drage nærmere til jer.“ Skam jer aldrig over jeres tro; lad jer aldrig findes på fjendens side. „I er verdens lys.“ Jeres tro skal kunne åbenbares som en dyrebar sandhed, sandhed som alle bør have og alle må have hvis de er frelste. Som et folk, er vi i mindretal. Vi er ikke populære. Vore fjender bevogter os for ondt, efter at forråde os og ruinere vore sjæle. De vil ikke påskønne vore motiver. De vil mistyde vor alvorlige iver og vort inderlige ønske for at få andre til at se og forstå sandheden, så de kan gøre Guds vilje, ved at adlyde alle hans bud. Men vi bør kæmpe troens gode strid og findes „faste, urokkelige, altid rige i Herrens gerning; I ved jo, at jeres møje er ikke forgæves i Herren.“

[521]

Det er med udsigelig sorg og nogen gange med fortvivlelse, at jeg betragter de unges tilstand og ser hvor vanskeligt det er at opmuntre disse, til at de kan få en uddannelse, hvem jeg ved Gud gavmildt har betroet evner. Uden uddannelse vil de være forkrøblede og uvirksomme i enhver retning. De vil dog ved at få denne uddannelse blive udsat for farer og fristelser. Satan vil forsøge at beskæftige deres opdyrkede evner i hans tjeneste.

Nogle bruger deres kræfter til onde formål. Sanselighedens listige gift løber i deres blodårer og den finder kun små forhindringer på dens vej. Det er fængslende og fortryllende. Sindet er, med passende opmærksomhed for moralsk renhed, egnet til den højeste grad af opdyrkelse og boglig fortrinlighed, men fornedres ofte til at forvalte lyster. En ophøjet moral og praktisk gudsfrygt er ikke yndigt for disse bedragede sjæle; og det er næsten umuligt at påvirke dem på nogen måde, hverken ved forskrift eller eksempel, som vil kunne modvirke Satans anstrengelser for at fordærve og ruinere deres sjæle. Hvis disse unge mænd og kvinder ikke er villige til at lære, lade sig rådgive af erfarne, vil de visseligt ledes på vildspor af Satans

list. Og hvis ikke dem, som lærer dem, stadig vokser i nåden og i sandhedskundskab og i virkelig åndelig skapsindighed, vil de være farlige, ved deres eksempel og ved udbredelse af fejlagtige idéer og intetanende hjælpe fjenden i hans arbejde, få sjæle til at tro, at det bedste for dem er det, der er mindst godt for dem og hjælper deres sjæle mindst.

[522] Ingen af de lagte planer og gennemførte planer for uddannelse af vore unge er for store. De bør ikke have en ensidet uddannelse, men alle deres kræfter bør få samme opmærksomhed. Moral?filosofi, studie af skrifterne, fysisk optræning, bør kombineres med studier, der normalt gennemføres i skoler. Alle kræfter — fysisk, mentalt og moralsk — behøver oplæring, disciplinering og udvikling, så de kan afgive den højeste tjeneste; for hvis ikke alle udvikles ligeligt, kan en evne ikke arbejde fuldstændigt uden at overbebyrde en del af menneskeorganismen.

Meget er blevet sagt og skrevet om vigtigheden af at optræne sindet til dets højeste tjeneste. Dette har nogen gange ført til den mening at hvis forstanden uddannes til at bruge dens bedste kræfter, vil den fysiske og moralske natur styrkes, til udvikling af hele mennesket. Tiden og erfaringen har vist sig at dette ikke passer. Vi har set mænd og kvinder gå frem som kandidater fra college, som på ingen måde kunne bruge den underfulde fysiske organisme, som Gud har givet dem, særlig godt. Hele legemet er indrettet til aktivitet, ikke til passivitet. Hvis de fysiske kræfter ikke belastes lige så meget som de mentale, belastes sidstnævnte for meget. Hvis ikke alle dele af menneskeorganismen gør sine tildelte opgaver, kan de mentale kræfter ikke bruges efter bedste evne i længere tid. Naturlige magter må beherskes af naturlige love og evnerne må uddannes til at arbejde harmonisk og i overensstemmelse med disse love. Lærerne på vore skoler kan ikke se bort fra nogen af disse enkeltheder, uden at svigte deres ansvar. Stolthed kan få dem til at søge efter en højere verdslig standard for forstandsmæssig kunnen, så at de studerende kan vise strålende resultater, men kommer det til faste kundskaber, [523] er disse, som er nødvendige mænd og kvinder kan klare sig i enhver nødsituation i livet, kun delvist forberedt til at få livet til at lykkes. Deres mangelfulde uddannelse fører ofte til fiasko, uanset hvilken forretningsopgave de påtager sig.

Gymnastikøvelser kan i mange tilfælde være en fordel. De blev indført for at dække manglen på nyttig fysisk træning og er blevet populær på uddannelsesinstitutioner; men de er ikke uden ulemper. Hvis de ikke styres omhyggeligt, gør de mere skade end gavn. Nogle har fået livslange skader, på grund af disse gymnastik sportsgrene. Den manuelle træning på vore skoler, vil, hvis den udføres rigtigt, i stor udstrækning gå i stedet for gymnastik.

Lærere bør være langt mere opmærksom på den fysiske, mentale og moralske indflydelse på vore skoler. Selvom videnskabsstudierne kan føre de studerende til høj bogviden, giver dette ikke den fuldkomne uddannelse. Når den grundige udvikling af enhver gudsgiven fysisk og moralsk kraft får særlig opmærksomhed, vil de studerende ikke forlade vore colleger og kalde sig selv for uddannede, selvom de ikke har den kundskab som de må have for praktisk livsførelse og den hele karakterudvikling.

Mit hjerte smertes når jeg ser disse mangler; for resultatet må være helbredssvigt, manglende evner til at tage ansvar og en manglende tilpasning til den slags arbejde, som er absolut nødvendig for succes i livet. Aviserne er rige på opsigtsvækkende rekorder i bedrageri og underslæb, på elendighed i familier, mænd der løber med andre mænds hustruer og hustruer der løber med andre kvinders mænd — kun fordi disse grupper ikke er oplært i flid og aldrig har lært at spare tid eller bruge deres evner på bedste måde og danne et lykkeligt hjem.

Om jeg da kunne vække alle lærerne i vort land med dette emne. Der er et arbejde for dem med at horisontudvide og ophøje deres uddannelsesarbejde. Der er en tidsperiode foran os, hvor verden vil blive desperat og den sande religion, som er lydige for et „Så siger Herren“ vil næsten udslukkes. Vore unge bør lære at onde gerninger ikke glemmes eller overses når Gud ikke straks straffer gerningsmændene med heftige vredesudbrud. [Gud holder regnskab med nationerne. I ethvert århundrede at denne jords historie har dårlige tjenere samlet sig vrede til vredens dag og når tidens fylde er inde, da overtrædelsen har nået den fastsatte grænse for Guds barmhjertighed, så hører hans overbærenhed op. Når tallene i himmelens regnskabsbøger viser, at overtrædelsens totalsum er nået, vil vreden bryde løs, ublandet med nåde og da vil man blive vidne til, hvor frygteligt det

er at overskride den guddommelige tålmodighed. Denne krise nås, når nationerne bliver enige om at sætte Guds lov ud af kraft.

De dage vil komme, da de retfærdige vil blive vækket til nidkærlighed for Gud på grund af den tiltagende lovløshed. Intet uden Guds kraft kan kue Satans og onde menneskers hovmod, men når menigheden er i den største fare, vil den trofaste rest opsende de inderligste bønner for den og Gud vil høre og bønhøre netop på den tid, da overtrædernes skyld har nået sit højdepunkt. Han vil „skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat; og skulle han ikke være langmodig over for dem?“] De vil være nidkære efter at ære Gud. De vil være ivrige i bøn og deres tro vil blive stærk. [*Herren kommer* 11.sep]

[525] Der er for lidt iver blandt de studerende. De bør gøre alvorligere anstrengelser. Det kræver for megen studium at lære at studere. Enhver studerende må opdyrke flidens vane. Han bør se efter at intet anden klasses arbejde kommer ud af hans hænder. Han bør tage de ord til sig, som Paulus gav Timotus: „Læg vægt på at oplæse skriften, formane og lære, indtil jeg kommer. Forsøm ikke at bruge den nådegave, du har, den, som blev givet dig ved profeti og med håndspålæggelse af ældsterådet. Tænk på dette, lev i dette, så alle kan se, at du gør fremgang. Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning; hold trolig ud dermed. Gør du det, vil du frelse både dig selv og dine tilhørere.“

Den gamle og unges pligt må sættes op i det mest enkle og yndigste sprog, fordi farlige tider er blevet vor lod, hvor det er som om at sandheden skal undertrykkes af falskhed og sataniske bedrag. [I prøvelsernes tid vil den Almægtige være et værn for dem, som Gud har betroet sin lov. Når den lovgivende magt har forladt protestantismens principper for at støtte katolicismen og sluttet pagt med Rom, vil Gud på en særlig måde gribe ind for at beskytte sit folk.

I den daglige undervisning af vore unge må vi stadig lægge vægt på principfasthed, så de, på det tidspunkt, hvor Guds lov bliver erklæret ugyldig af den religiøse verden og det befales at tilbede dyret og dets billede, kan træffe den rette beslutning og have styrke til uden vaklen at bekende deres tillid til Guds bud og troen på Jesus. De, som nu vakler og er fristede til at følge dem, som har forladt troen, idet det følger bedragerisk ånder og den ondes lære, vil blive fundet på deres side, som gør Guds lov ugyldig, hvis de ikke

omvender sig og holder fast ved den tro, som én gang er overgivet de hellige.

Hvis vi lever midt i de frygtelige farer, som beskrives i Guds Ord, bør vi da ikke forstå situationens alvor? Hvorfor skal vi tie? Hvorfor skal vi beskæftige os mindst med det, som er af den allerstørste betydning for hver enkelt af os? Bibelen skulle være vor kæreste skat den skulle studeres grundigt og diskuteres alvorligt med andre. Hvorledes kan denne utrolige ligegyldighed fortsætte hos dem, som har fået så stort et lys?

At sammenligne profetierne og historien skulle være et fag i vore skoler og alle ville lære, at ophøje Guds åbenbarede vilje. Lærerne skulle undervise deres elever ligefremt og enkelt. De skulle åbne skriften for dem og i deres eget liv og karakter vise, hvilken helligheds ynde og vidunderlig religion Bibelen lærer. Lad ingen få den opfattelse, at det vil gavne ham at skjule sin tro for vantro mennesker af frygt for, at det ville skade hans anseelse, hvis de kendte hans principper. [526]

Vi skal ikke skamme os over vor tro. Vi er et skuespil for engle og for mennesker. Hele universet betragter med intens interesse den sidste fase i den store strid mellem Kristus og Satan. Skal vi da tillade verdslige ambitioner at fylde vort sind på en tid, hvor dommen over de levende er ved at begynde? Hvad kan have nogen betydning for os, andet end det at være Jesu vidner i denne verden? Vi står på grænsen til evigheden. Hvad kan vi lære eleverne i vore skoler, som er mere betydningsfuldt end at vide, hvad skriften siger?]

Eksempel på heltemodig troskab mod gud

Eksempel på heltemodig troskab mod Gud

Josef skjulte ikke sin loyalitet til Gud, da han blev æret af ægypterne.

Elias forsøgte ikke at skjule at han tjente himlens Gud, midt i det udbredte frafald. Baals profeter talte fire hundrede og halvtreds, hans præster, fire hundrede og der var tusindvis af hans tilbedere; alligevel prøvede Elias ikke på at tydeliggøre, at han var på den populære side. Han stod pænt alene. Bjerget var dækket med folk i spændt forventning. Kongen kom i stor pomp og afgudsdyrkerne hilste ham råbende velkommen, overbevist om sejr. Men Gud var blevet stærkt vanæret. Et menneske og kun et menneske, viste sig at forsvare Guds ære. Med klare basunlignende toner henvendte Elias sig til den umådelige menneskemængde: „Hvor længe vil I blive ved at halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!“ Resultatet blev at Herren Gud, som hersker i himlen, blev forsvaret og baaldyrkerne blev slået ihjel. Hvor er Eliaserne i dag?

[527]

Daniels beretning er bemærkelsesværdig. Han gennemførte sin tro og principper mod stor modstand. Han blev dømt til døden fordi han ikke vil fralægge en tøddel af sin troskab mod Gud også over for kongens dekret. Det kunne den gang kaldes overretfærdighed at gå, efter hans vane, tre gange om dagen op for det åbne vindue og knæle i bøn, skønt han vidste at udspionerende øjne lagde mærke til ham og at hans fjender var parat til at anklage ham for illoyalitet over for kongen; men Daniel ville ikke lade jordisk magt komme ind mellem ham og hans Gud, heller ikke med udsigt til død i løvekulen. Selvom Gud ikke forhindrede at Daniel blev kastet i løvekulen, så gik en engel dog med ham og lukkede deres munde, så at der ikke tilstødte ham nogen skade; og om morgnen da kongen kaldte på ham, svarede han: „Min Gud sendte sin engel og lukkede løvernes gab, så de ikke har gjort mig nogen men, fordi jeg er fundet skyldfri

for hans åsyn og heller ikke har forbrudt mig imod dig, o konge!“
Han var en ædel og standhaftig Guds tjener.

Intet vindes ved fejhed eller frygt for at det skal kendes at vi er Guds lovlydige folk. Skjules vort lys, som om vi græmmes ved vor tro, vil kun føre til ulykke. Gud vil overlade os til vor egen svaghed. Måtte Herren forbyde at vi nægter at lade vort lys skinne frem på steder han kalder os til. Hvis vi drister os til at selv gå frem, følge vore egne idéer, vore egne planer og efterlade Jesus bagud, skal vi ikke forvente sjælsstyrke, mod eller åndelig styrke. Gud har haft moralske helte og han har dem nu, — dem som ikke skammes ved at være hans særlige folk. Deres vilje og planer er helt underlagt Guds lov. Jesu kærlighed har fået dem til ikke at regne deres liv for korstbare for dem selv. Deres arbejde har været at gribe fat i lyset [528] fra Guds ord og lade det skinne frem i klare, vedvarende stråler for verden. „Troskab mod Gud“ er deres motto.

En veluddannet præstestab

En veluddannet præstestab

Købmanden, tømreren, landmanden og advokaten skal alle lære deres håndværk eller profession. For det første gør de, af mangel på kundskab, et ufuldstændigt arbejde; men idet de fortsætter tålmodigt med deres profession bliver de mester i forskellige kald. Uden nøje anvendelse af sind og hjerte og hele menneskets kræfter, vil prædikanten vise fiasko. Han kan føre en prædikant, men han kan også være godt til at handle som en prædikant. Studiet vil aldrig ophøre, det må fortsættes igennem hele arbejdsperioden, uanset hvor velkvalificeret han mener han selv er til arbejdet.

[529] Tiderne kræver en forstandsmæssig, veluddannet præstestab, ikke nybegyndere. Falske læresætninger mangedobles. Verden uddannes til en højere standard af bogkundskaber og synd, vantro og utroskab bliver tydeligere og mere udfordrende, idet der bliver mere forstandsmæssig kundskab og skarpsindighed. Denne tilstand af tingene kræver at alle kræfter i intellektet bruges; for det er klare hjerner, under Satans kontrol, som prædikanten vil støde på. Han bør være velafbalanceret i religiøse principper, vokse i nåden og i kundskaben om vor Herre Jesus Kristus. For meget tilfældigt arbejde er blevet gjort og folks tanker er ikke blevet opøvet til deres fuldeste ydeevne. Vore prædikanter skal kunne forsvare sandheden mod tarvelige apostater, så vel som at måle skriftens vidnesbyrd med dem, som hævder besnærende vildfarelser. Sandhed må sættes i kontrast mod kække påstande. Vore prædikanter må være mænd som er helt helliget Gud, mennesker af en ikke så ringe dannelse; men deres tanker må være helt glødende med religiøs iver, samle guddommelige lysstråler fra himlen og sende dem ud i det mørke, der dækker jorden og det tykke mørke, der omgiver folk.

usædelighed og kriminalitet og ondskab af al slags, vokser stadig. Bibelsandhedens gennemtrængende kraft må vise modsætningen mellem sandhed og vildfarelse. En højere grad af forberedelse er

nødvendig for at gøre en god tjeneste for Mesteren. Men hvis prædikanten læner sig op af den kundskab han får og ikke føler den store nødvendighed for daglig guddommelig oplysning, er den uddannelse han har fået blot en anstødssten for syndere. Vi mangler at få al visdoms Gud bragt ind i al vort arbejde, ind i al vor erfaring; da er enhver lille kundskab en kraft for godt og vil hjælpe med at udvikle rummelighed og kristuslignende alvorlighed. Dette er religion.

Verdslig-sindethed

VERDSLIG-SINDETHED

Kære bror F: Det er på tide at vi ransager vore hjerter grundigt, for at se om vi er i Guds tro og kærlighed eller ikke. Hvis der ikke er en opvækkelse blandt os, som har fået så stort lys og så mange privilegier, vil vi synke i fordærv og vor skæbne vil være værre end den i Korazin og Betsajda; „thi“ som Kristus sagde om disse byer, „hvis de kraftige gerninger, som er sket i jer, var sket i Tyrus og Zidon, så havde de for længe siden vendt sig i sæk og aske.“

Det er på høje tid at I tager jeres egne og jeres børns sjæle alvorligt. Dette kræver jeres kald i Kristus. Min sjæl er nedtrygt i sorg, mit hjerte er sygt og bedrøvet, idet jeg betragter din tilstand; for jeg ved at hvis du ikke er et forvandlet menneske, vil din forankring til stadig være løs. Oh „søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær!“ Jeg bønfalder jer at ydmyge jeres hjerter for Gud og overlad aldrig møjen før du er et anderledes menneske. Jeg føler en dyb interesse for din åndelige tilstand og mangler at se dig stræbe alvorligt efter din egen frelse og efter dine kære børns, som jeg ved er blevet styret meget lig den måde, Eli styrede sine børn på. Lad al din indflydelse være på Herrens side. Lad dine børn se at du ikke er et impulsernes menneske, men et menneske med principfasthed. De vil efterligne det forbillede du giver dem. Indtil jeg ser en forandring i dig til det bedre, skal jeg fortsætte med at bede for dig og formane dig.

[530]

[Vi nærmer os tidens ende. Vi må ikke kun fremholde den nærværende sandhed fra prædikestolen, men efterleve den uden for prædikestolen. Ransag nøje grundlaget for dit håb om frelse! Mens du udfylder stillingen som en sandhedens forkynder, en vægter på Zions mure, kan du ikke lade dine interesser være blandet med denne verdens forretningsanliggende og interesser. Du kan ikke gøre dette på samme tid med en god virkning og udføre den hellige gerning som er lagt i dine hænder. Når menneskesjæle står på spil og når

det gælder de evige anliggender, kan man ikke med tryghed lade interessen være delt.] Dette gælder især i dit tilfælde. Når du arbejder i denne forretning, har du ikke opdyrket hjertefølt fromhed. Du har haft et inderligt ønske om at få midler. Du har talt med mange om finansielle gevinster ved at investere i jorder i _____. Igen og igen har du skildret fordelene ved disse virksomheder; og imens du var en ordineret Kristi tjener, bad om at give din sjæl, legeme og ånd til sjælevindende arbejde, så gjorde du dette. Samtidig fik du penge fra kassen til at underholde dig selv og din familie. Din tale førte til at bortlede vore folks opmærksomhed og penge bort fra vore institutioner og fra forretninger der arbejdede for Forløserens rige på jorden. Tendensen var at få dem til at ville investere deres midler, hvor du forsikrede dem at de ville opdobles på kort tid og bilde dem ind at de hjalp sagen meget mere, ved at gøre sådan. Du har ikke med vilje rådet dem til at tilbageholde deres midler fra Guds sag; men nogle havde ingen penge at bruge af bortset fra dem investeret i vore institutioner og det har tilbageholdt dem fra at investere efter dine forslag. [*Evangeliets tjenere* side 255]

[531]

I en vis forstand er vi vor broders vogter. Vi har hver især et forhold til sjæle, som ved Kristi fortjeneste, søger efter herlighed, ære og udødelighed. Deres renhed; oprigtighed, iver, pålidelighed og gudsfrygt er påvirket af vore ord, vore handlinger, vor opførelse, vore bønner og vor trofaste pligtsopfyldelse. Kristus sagde til sine disciple: „I er verdens lys.“ Jesu Kristi tjenere må lære, både i kirken og for enkeltpersoner, den kendsgerning at en trosbekendelse også af syvendedags adventister, er kraftesløs for det gode, hvis den ikke kommer af hjertefølt gudsfrygt. Religiøst lys skal skinne ud fra menigheden og især fra prædikanter, i klare vedholdende stråler. De skal ikke lyse op ved særlige anledninger og så dæmpes, så de er ved at gå ud. Jesu Kristi fortrinlighed vil altid skinne i sande troendes karakter og de vil besmykke vor Frelasers lære. Sådan er evangeliets fortrinlighed og kraft åbenbaret. Hvert menighedsmedlem er pålagt at leve i forbindelse med al lys' kilde og være en åndelig arbejder, der gør sin del i gode gerninger for at genspejle lyset til verden.

Prædikanten bør især holde sig selv borte fra verdslige forviklinger og binde sig selv til al krafts Kilde, så han korrekt kan vise hvad det vil sige at være en kristen. Han bør afskære sig fra alt, der på nogen måde vil lede hans tanker bort fra Gud og det store værk for

[532] denne tid. Kristus forventer af ham, som sin ansatte tjener, at vær ham selv lig i sind, i tanke, i ord, i handling. Han forventer at alle mennesker, som åbner skrifterne for andre, til at arbejde omhyggeligt og forstandsmæssigt og ikke bruge deres kræfter uforstandigt, på en måde der skader eller overbelaster dem, men så at arbejderen kan udrustes til at gøre et godt arbejde for Herren. Enhver sjæl er kaldet til aktivt arbejde i en af de forskellige arbejdsafdelinger og Hyrden vil føre og lede sin hjord.

Prædikantens tunge skal ikke bruges til at fortælle mennesker om den bedste måde de kan grave deres midler ned i jorden på; han bør fortælle dem hvordan de kan investere dem bedst i himlens bank. Måtte Herren give dig åndelig dømmekraft, er min bøn; for du vil visselig lide troens skibbrud, hvis du ikke kommer i en anden tilstand åndeligt. Du behøver Guds omvendende kraft og hvis du ikke ændres, vil du visselig miste dit greb om sandheden. Men selvom du skulle vinde den hele verden, ville det være en fattig gengældelse at tabe din sjæl. Måtte Herren hjælpe dig, min bror, til at hurtigt få dine sanser og handle som et menneske, med velafbalanceret sind. Måtte du tage dit arbejde op, med helligede hjerte og læber og vandre ydmygt med din Gud.

Praktisk gudsfrygt

PRAKTISK GUDSFRYGT

[Kære brødre og søstre i Oakland. Mine tanker tilskynder mig til at skrive til jer. I mine drømme finder jeg mig igen og igen i færd med at tale til jer og hver gang er I i vanskelighed. Men hvad der end indtræffer, lad det ikke svække jeres moralske frimodighed og bevirke, at jeres religion udarter til et formvæsen, hvor hjertet ikke er med. Den kærlige Jesus er rede til at velsigne i overflod; men vi trænger til at opnå en erfaring i tro, i alvorlig bøn og i glæde i Guds kærlighed. Mon nogen af os skal blive vejret på vægten og fundet for let? Vi må våge over os selv, våge over de mindste vanhellige tilskyndelser i vor natur, så vi ikke bliver forrædere i de høje ansvar, Gud har lagt på os som hans menneskelige redskaber.

Vi må grunde på de advarsler og tilrettevisninger, han har givet sit folk i tidligere tider. Vi mangler ikke lys. Vi ved, hvilke gerninger vi bør undgå og hvilke krav han har pålagt os at efterkomme. Hvis vi derfor ikke søger at kende og at gøre, hvad der er ret, skyldes det, at det passer det kødelige hjerte bedre at gøre uret end at gøre ret.

[533]

Der vil altid være nogle, som er vantro og som venter at blive båret fremad af andres tro. De har ingen erfaringsmæssig kundskab om sandheden og har følgelig ikke erkendt dens helliggørende kraft i deres egne sjæle. Det bør være ethvert menighedsmedlems opgave stille og flittigt at ransage sit eget hjerte og se, om hans liv og karakter svarer til Guds store norm for retfærdighed.

Herren har gjort store ting for jer i Californien, navnlig i Oakland; men det ville behage ham at gøre langt mere, hvis I ville lade jeres gerninger svare til jeres tro. Gud vil aldrig belønne vantro med rige velsignelser. Se tilbage på, hvad Gud har gjort og vid, at det kun er begyndelsen til, hvad han er villig til at gøre.

Vi må værdsætte Skrifterne højere, end vi har gjort, for deri åbenbares Guds vilje for menneskene. Det er ikke tilstrækkeligt blot at indrømme Guds ords troværdighed; vi må granske Skrifterne

for at lære, hvad de indeholder. Modtager vi Bibelen som „Guds budskab“? Det er lige så virkelig en guddommelig meddelelse, som om dens ord kom til os med hørlig stemme. Vi ved ikke, hvor dyrebar den er, fordi vi ikke lyder dens lærdomme.

[534] Overalt omkring os er onde engle i virksomhed, men fordi vi ikke ser deres tilstedeværelse med vort naturlige syn, betænker vi ikke i tilbørlig grad deres virkelige tilværelse, sådan som den fremholdes i Guds ord. Dersom Skrifterne ikke indeholder noget, der var vanskeligt at forstå, ville mennesket under granskningen deraf blive opblæst af hovmod og selvgodhed. Det er aldrig godt for nogen at mene, at han forstår enhver side af sandheden; for det gør han ikke. Lad derfor ingen smigre sig med, at han har en korrekt forståelse af alle dele af skriften og anse det som sin pligt at få alle andre til at forstå den netop sådan, som han gør. Lad alt intellektuelt hovmod være bandlyst! Jeg hæver min stemme til advarsel mod åndeligt hovmod af enhver art. Der er en overflod deraf i menigheden i dag.

Dengang man først indså, at den sandhed, vi nu omfatter med kærlighed, var Bibelens sandhed, hvor overmåde mærkelig syntes den ikke at være og hvilken modstand måtte vi ikke møde, da vi først fremholdt den for folket! Men hvor alvorlige og oprigtige var ikke de lydige, sandhedskærlige arbejdere! Vi var i sandhed et ejendommeligt folk. Vi var fåtallige, uden rigdom og uden verdslig visdom eller verdslig ære; men vi troede på Gud og var stærke og havde fremgang, en skræk for alle, der gjorde det onde. Vor kærlighed til hverandre var fast, den lod sig ikke rukke. Dengang åbenbares Guds kraft iblandt os, de syge blev helbredt og der var megen stille, liflig og hellig glæde. Men medens lyset vedblivende er tiltaget, har menigheden ikke gjort fremgang i tilsvarende grad. Det fine guld er gradvis blevet fordunklet og lunkenhed og formvæsen er trængt ind og har forkrøblet menighedens kræfter. Dens overflod af fortrin og anledninger har ikke ført Guds folk fremad og opad til renhed og hellighed. En trofast udnyttelse af de talenter, Gud har betroet den, ville i høj grad forøge disse talenter. Hvor meget gives, vil meget blive krævet. Kun de, som med troskab modtager og værdsætter det lys, Gud har givet os og som indtager et ophøjet, ædelt standpunkt i selvfornegetelse og selvopofrelse, vil blive formidlere af lys til verden. De, der ikke går fremad, vil gå tilbage og det endog på selve grænsen til det himmelske Kana'an. Det er blevet åbenbaret

for mig, at vor tro og vore gerninger på ingen måde svarer til det sandhedsllys, der er givet. Vi må ikke have en halvhjertet tro, men den fuldkomne tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen. Gud opfordrer jer i Californien til at komme i et inderligt forhold til ham.

I én sag må man være på vagt og det gælder personlig uafhængighed. Kristi stridsmænd bør handle endrægtigt i de forskellige afdelinger af virksomheden. Ingen har ret til at handle på eget ansvar og i vore blade forfægte synspunkter angående bibelske lærdomme, når man ved, at andre iblandt os har en anden mening om emnet og at det vil skabe strid. Dette har første dags adventisterne gjort. Enhver har fulgt sit eget selvstændige skøn og søgt at fremholde originale ideer, indtil der ikke er nogen samdrægtighed i handling iblandt dem, undtagen måske i modstanden mod syvende-dags adventisterne. Vi bør ikke følge deres eksempel. Hver arbejder bør handle med hensyntagen til de andre. Jesu Kristi efterfølgere vil ikke handle uafhængigt af hinanden. Vor styrke må være i Gud og den må der holdes godt hus med, for at den må kunne udnyttes til ædel, samlet handling. Den må ikke bortødsles ved meningsløse foretagender.

[535]

I enighed er der styrke. Der bør være enighed mellem vore forlag og vore andre institutioner. Dersom denne enighed var til stede, ville de være en kraft. Ingen strid eller uoverensstemmelser bør forekomme blandt arbejderne. Værket er et og bestyres af en guddommelig leder. Tilfældige og rykvise bestræbelser har forvoldt skade. Hvor energiske de end måtte være, har de ringe værdi, for reaktionen vil visselig indtræde. Vi må udvikle en fast udholdenhed og stadig søge at kende Guds vilje og handle derefter.

Vi bør vide, hvad vi skal gøre for at blive frelste. Mine brødre og søstre, vi bør ikke drive med den populære strøm. Vor opgave for nærværende er at gå ud fra verden og holde os adskilt fra den. Dette er den eneste måde, hvorpå vi kan vandre med Gud, ligesom Enok gjorde. Guddommelige indflydelser samvirkede altid med hans menneskelige bestræbelser. Som tilfældet var med ham, opfordres vi til at have en stærk, levende, virksom tro og kun på denne måde kan vi være Guds medarbejdere. Vi må enten efterkomme de betingelser, der anvises i Guds ord, eller dø i vore synder. Vi må vide, hvilke moralske forandringer der ved Kristi nåde må ske i vor karakter, for

[536] at vi kan blive skikkede til en plads i de himmelske boliger. Jeg siger jer i Guds frygt, at vi står i fare for at leve ligesom jøderne blottede for Guds kærlighed og uvidende om hans magt, medens sandhedens strålende lys skinner overalt omkring os.

Ti tusind gange ti tusind kan bekende sig til at adlyde loven og evangeliet og dog leve i overtrædelse. Menneskene kan på en klar måde fremholde sandhedens krav for andre, medens deres egne hjerter er kødelige. Synd kan elskes og praktiseres i det skjulte. Guds sandhed er måske ingen sandhed for dem, fordi deres hjerter ikke er blevet helligede ved den. Kærlighed til Frelseren øver måske ingen tvingende magt over deres lave lidenskaber. Af hvad fortiden fortæller os, ved vi, at mænd kan have hellige stillinger og dog behandle Guds sandhed svigefuldt. De kan ikke opløfte hellige hænder til Gud „uden vrede og uenighed“. Dette skyldes, at Gud intet herredømme har over deres sind. Sandheden er aldrig blevet indpræget i deres hjerter. „Med hjertet tror man til retfærdighed.“ „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.“ Gør du dette? Mange gør det ikke og har aldrig gjort det. Deres omvendelse har kun været overfladisk.

„Når I altså er opvakt sammen med Kristus,“ siger apostelen, „så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd. Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til.“ Hjertet er menneskets borg. Derfra udgår liv eller død. Før hjertet er rensset, er et menneske uskikket til at have del i helliges samfund. Mon ikke hjerteransageren ved, hvem der dvæler i synd, ubekymrede om deres sjæle? Har der ikke været et vidne til de mest lønlige ting i enhver liv? Jeg blev nødsaget til at høre på de ord, der blev sagt af nogle mænd til kvinder og piger — smigrende ord, som ville bedrage og dåre. Satan benytter alle disse midler til at ødelægge sjæle. Nogle af jer har således måske været hans redskaber og i så fald kommer I til at møde disse ting i dommen. Engelen sagde om [537] denne klasse mennesker: „Deres hjerter har aldrig været overgivet til Gud. Kristus er ikke i dem. Sandheden er ikke der. Dens plads er optaget af synd, bedrag og falskhed. Guds ord bliver ikke troet og efterlevet.“

Satans nuværende aktivitet med at virke på hjerter og menigheder og nationer bør bringe enhver gransker af profetierne til at studse. Enden er nær. Lad vore menigheder stå op! Lad Guds kraft

til omvendelse gøre sig gældende i de enkelte medlemmers hjerter, så vil vi få Guds Ånds dybtgående virkninger at se. Syndernes forladelse er ikke det eneste resultat af Jesu død. Han bragte det uendelige offer, ikke blot for at synden kunne borttages, men for at menneskenaturen kunne genoprettes, på ny forskønnes, genrejses fra sine ruiner og gøres skikket til at være i Guds nærhed.

Vi skal vise vor tro ved vore gerninger. Der bør lægges mere vind på opnåelsen af et større mål af Kristi Ånd; for dette vil være menighedens styrke. Det er Satan, som anstrenger sig for at skille Guds børn ad. Oh, hvor lidt kærlighed vi dog har — kærlighed til Gud og til hverandre! Sandhedens ord og ånd i hjertet vil skille os fra verden. Sandhedens og kærlighedens uforanderlige principper vil knytte hjerte til hjerte og foreningens styrke vil være i forhold til det mål af nåde og sandhed, som vi besidder.

Godt ville det være for enhver af os at holde spejlet op, Guds kongelige lov og deri se billedet af vor egen karakter. Lad os tage os i vare, at vi ikke forsømmer faresignalerne og de advarsler, der gives i hans ord. Medmindre der gives agt på disse advarsler og fejl i karakteren overvindes, vil disse mangler overvinde sådanne, som er i besiddelse af dem og de vil henfalde til vildfarelse, frafald og åbenbar synd. Det sind, der ikke bliver løftet op til det højeste ideal, vil efterhånden miste sin evne til at beholde, hvad det en gang havde opnået. „Den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!“ „Da I nu, I elskede, har fået det at vide forud, skal I være på vagt, for at I ikke skal rives med af de tøjlesløses vildfarelser og miste jeres fodfæste; I skal derimod vokse i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi nåde og erkendelse.“ [538]

Gud har i disse sidste dage udvalgt et folk, som han har sat til at bevare hans lov; og dette folk vil altid have ubehagelige opgaver at udføre. „Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed og jeg ved, at du ikke kan fordrage de onde; og du har prøvet dem, som kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det og du har fundet, at de er løgnere; og du har udholdenhed og har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt.“ Det vil kræve megen flid og en uafbrudt kamp at holde det onde borte fra vore menigheder. Der må øves streng, upartisk disciplin; for nogle, som har et skin af guds frygt, vil søge at undergrave andres tro og i al stilhed arbejde for at ophøje sig selv.

På Oliebjerget udtalte Herren Jesus tydeligt, at „fordi lovløsheden tager overhånd, vil kærligheden blive kold hos de fleste“. Han taler om en klasse mennesker, som er faldne fra en høj åndelig tilstand. Lad udtalelser som disse trænge ind i vore hjerter med en højtidelig og ransagende styrke. Hvor er den glød, den gudhengivenhed, som svarer til storheden af den sandhed, vi bekender os til at tro? Kærlighed til verden, kærlighed til en eller anden yndet synd, har vænnet hjertet af med kærlighed til bøn og med at dvæle ved hellige ting. Formelt opretholder man en række religiøse handlinger; men hvor er kærligheden til Jesus? Åndelighed er ved at uddø. Skal denne sløvhed, denne sørgelige udartning forplante sig? Skal sandhedens lampe blafre og slukkes i mørke, fordi den ikke bliver fyldt med nådens olie?

Jeg ønsker, at hver prædikant og enhver af vore medarbejdere måtte kunne se denne sag, sådan som den er blevet fremstillet for mig. Selvtilfredshed og selvgodhed er ved at dræbe det åndelige liv. Selvet bliver ophøjet og selvet tales der om. Oh måtte selvet dog dø! „Jeg dør daglig,“ sagde apostelen Paulus. Når denne stolte, brovtende selvgodhed, denne selvtilfredse egenretfærdighed gennemtrænger sjælen, er der ingen plads til Jesus. Han får en underordnet stilling, hvor selvet svulmer op til en betydelighed og fylder hele sjælens tempel. Dette er grunden til, at Herren kan gøre så lidt for os. Hvis han arbejdede med i vore bestræbelser, ville redskabet tillægge sin egen kløgt, sin visdom og sin dygtighed al .æren og rose sig selv, ligesom farisæeren gjorde: „Jeg faster to gange om ugen, jeg giver tiende af hele min indtægt.“ Når selvet engang bliver skjult i Kristus, vil det ikke så tit komme frem til overfladen. Vil vi efterkomme Guds Ånds ønske? vil vi dvæle mere ved praktisk gudsfrygt og langt mindre ved mekaniske foranstaltninger?

Kristi tjenere bør leve som for Guds og som for engles åsyn. De bør søge at forstå tidens krav og berede sig til at opfylde dem. Satan angriber os stadig på nye og uprøvede måder og hvorfor skulle officererne i Guds hær være udygtige? Hvorfor skulle de undlade at udvikle nogle af deres naturlige evner? Der er et stort arbejde at udføre og hvis der er nogen mangel på samdrægtig handling, skyldes det selvkærlighed og selvgodhed. Kun når vi omhyggeligt udfører Mesterens ordrer uden at sætte vort eget præg eller vor egen identitet

på gerningen, kan vi udføre et dygtigt og samdrægtigt arbejde. „Slut jer sammen,“ sagde engelen, „slut jer sammen!“

Jeg vil anmode jer, som udfører hellig tjeneste, om at dvæle mere ved praktisk guds frygt. Hvor sjældent bliver man ikke vidne til den ømme samvittighed, den sande, inderligt følte sorg i sjælen og overbevisning om synd! Det skyldes, at der ikke er nogen dyb påvirkning af Guds Ånd iblandt os. Vor Frelser er den stige, som Jakob så og hvis ene ende stod på jorden, medens de øverste trin nåede op til de højeste himle. Dette åbenbarer den foreskrevne vej til frelse. Hvis nogen af os til sidst bliver frelst, vil det ske derved, at vi klynger os til Jesus som til trinene på en stige. For den troende er Kristus blevet visdom og retfærdighed, helliggørelse og forløsning. Lad ingen forestille sig, at det er en let sag at overvinde fjenden og at han vil blive båret højt op til en uforgængelig arv uden egen bestræbelse. At se sig tilbage vil betyde, at man bliver svimmel; at slippe taget er det samme som at gå fortabt. Kun få indser betydningen af uophørlig stræben for at vinde sejr. Deres flid aftager og følgen er, at de bliver egenkærlige og selvoverbærende. Åndelig årvågenhed anses ikke for at være nødvendig. Man forener ikke kristenlivet med alvorlige menneskelige bestræbelser.

[540]

Der vil ske nogle frygtelige fald blandt sådanne, der mener, at de står fast, fordi de har sandheden; men de har den ikke, sådan som den er i Jesus. Et øjeblik ligegyldighed kan styrte en sjæl i uoprettelig ødelæggelse. En synd leder til den næste og den næste bereder vejen for den tredje og så videre. Som Guds trofaste sendebud må vi stadig bede ham inderligt om at blive bevaret ved hans magt. Afviger vi en eneste tomme fra pligtens vej, er vi i fare for at gå videre på syndens bane, som vil ende med fortabelse. Der er håb for enhver af os, men kun på en måde, nemlig ved, at vi binder os til Kristus og sætter al kraft ind på at opnå hans karakters fuldkommenhed.

Den religion, der gør synd til en ringe sag og dvæler ved Guds kærlighed til synderen uden hensyn til dennes handlinger, ansporer kun synderen til at tro, at Gud vil tage imod ham, medens han fortsætter med, hvad han ved er synd. Dette er, hvad nogle gør, der bekender sig til at tro den nærværende sandhed. Sandheden boldes adskilt fra livet og dette er grunden til, at den ikke har nogen kraft til at overbevise og omvende sjælen.

Gud har vist mig, at sandheden, som den er i Jesus, aldrig er blevet indført i livet hos nogle i Californien. De er ikke i besiddelse af Bibelens religion. De har aldrig været omvendte; og medmindre deres hjerter helliges ved den sandhed, de har modtaget, vil de blive bundet sammen med ugræsset; for de bærer ingen dyrebar frugt, der viser, at de er grene på det levende vintræ.

[541] „Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær! Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.“ Mange viser i deres liv, at de ikke har nogen levende forbindelse med Gud. De driver ind på verdens veje. De har i virkeligheden ingen lod eller del i Kristus. De elsker fornøjelse og er fulde af egenkærlige forestillinger, planer, forhåbninger og ærgerrighed. De tjener fjenden under foregivende af at tjene Gud. De er i trældom hos en tugtemester; denne trældom vælger de og gør sig selv til Satans villige slaver.

Den falske forestilling, mange nærer, at det er skadeligt at holde børn i ave, ødelægger tusinder og atter tusinder. Satan vil visselig tage børnene i besiddelse, hvis I ikke er på vagt. Anspor dem ikke til at have omgang med de gudløse. Led dem bort derfra. Gå selv ud fra sådanne og vis dem, at I er på Herrens side,

Vil de, der udgiver sig for at være den Højestes børn, løfte banneret højt — ikke blot når de samles til møde, men så længe tiden kommer til at vare? Vil I ikke være på Herrens side og tjene ham med hjertets fulde forsæt? Hvis I handler, som Israels børn gjorde, da de tilsidesatte Herrens udtrykkelige krav, vil I visselig rammes af hans straffedomme; men hvis I aflægger synd og øver levende tro, vil himmelens rigeste velsignelser tilfalde jer.

Basel, Schweiz, den 1.marts, 1887

»Eders fornuftige gudsyndelse«

„EDERS FORNUFTIGE GUDSDYNDELSE“

„Til at bringe eders legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er eders fornuftige gudsyndelse.“

I det gamle Israels tid undersøgte præsterne nøje hvert eneste offer, der blev bragt som et slagtoffer. Hvis de opdagede en fejl, blev dyret forkastet, for Herren havde påbudt, at ofret skulle være „lydeløst“. Vi skal fremstille vore legemer som et levende offer for Gud; og skulle vi ikke søge at gøre ofret så fuldkomment som muligt? Gud har givet os undervisning om enhver ting, som er nødvendig for vort fysiske, åndelige og moralske velvære og enhver af os er forpligtet til i enhver henseende at indrette vore livsvaner efter det guddommelige ideal. Vil Herren finde behag i noget mindre end det bedste, vi kan byde ham? „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte.“ Hvis du elsker ham af hele dit hjerte, vil du ønske at yde dit livs bedste tjeneste og du vil søge at tilpasse enhver kraft i dit væsen efter de love, der vil styrke din evne til at gøre hans vilje.

[542]

Hver evne, vi har, blev givet, for at vi måtte kunne yde vor Skaber velbehagelig tjeneste. Da vi ved at synde fordærvede Guds gaver og solgte vore kræfter til mørkets fyrste, betalte Kristus en genløsningssum for os, sit eget dyrebare blod. „Han døde i alles sted, for at de, der lever, ikke mere skal leve for sig selv, men for ham, som døde og opstod for dem.“ I skal ikke følge verdens sædvaner. „Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 171-179]

Verdslig indflydelse

VERDSLIG INDFLYDELSE

[543] Kære søster G: Mit hjerte er draget i kærlighed og medfølelse for dig. Den nuværende tilstand i din familie, er det sikre resultat af at følge dine egne fejlagtige idéer og det er ikke slut endnu. Du har ikke set det farlige i at omgås dine slægtninge så frit. De har haft langt større indflydelse over dig og dine, end du har haft over dem. At de er dine slægtninge gør dem ikke til en mindre forhindring for din åndelige kamp og ikke til mindre overtrædere af Guds hellige lov. Deres vandel er lige så anstødelig for Gud som andre der afviser lys og sandhed og ikke vil lytte til vidnesbyrd til fordel for disse. Det har gjort skadeligt aftryk på dit sind og har påvirket din handlemåde. Gud har gjort alle tilvejebringelser for at bringe frelsen inden for din rækkevidde, men han vil ikke påtvinge os den, mod vor vilje. Han har nedlagt betingelser i sit ord og vi bør flittigt og interesseret, med hjerte og sind, gå i gang med at lære disse betingelser, så vi ikke gør nogle fejltagelser og ikke sikrer vor titel i herskabsboligerne deroppe.

[Vi kan ikke tjene Gud og verden samtidig. Vi må ikke koncentrere vor hengivenhed omkring verdslige slægter som ikke har nogen længsel efter at lære sandheden at kende. Når vi er sammen med dem, kan vi på alle måder forsøge at lade lyset skinne. Men vore ord, vor fremfærd, vore vaner og skikke må ikke på nogen måde blive præget af deres idéer og livsførelse. Dersom dette ikke er muligt, er det bedst at have mindst mulig forbindelse med dem, for at bevare vor egen åndelige sundhed.] [Dersom vi omgås mennesker som kan påvirke os til at glemme de høje krav Gud har stillet for os, udsætter vi os for mange fristelser og vor moralske kraft til at møde dem, bliver svækket. Vi vil blive præget af samme indstilling og fremelske de samme idéer som vore venner har. Kort sagt, vi bliver formet som retfærdighedens fjende ønsker det.

Unge, som bliver udsat for denne indflydelse, vil lettere blive revet med end de som er ældre. Alt efterlader et indtryk på det unge sind — de ansigter de ser ind i, de stemmer de hører, de steder de besøger, det selskab de færdes i og de bøger de læser. Det er ikke muligt at overvurdere betydningen af de forbindelser vi knytter, både når det gælder dette liv og det næste. Og mere end nogen andre gælder dette børn. *Det kristne hjem* side 538.356]

De første leveår er vigtigere end nogen anden periode. En afgjort udvikling vil blive gjort, enten i rigtig eller i forkert retning. På den ene side kan der fås en masse betydningsløse færdigheder; og på den anden, kan der fås en masse solid og værdifuld kundskab om det praktiske liv, ved at blive bekendt med Gud og ved at lære at styrke alle evner, som Gud har betroet os. Vigtigst og absolut nødvendig for vort nuværende og evige gode er den guddommelige kundskab, som den er åbenbaret i Guds ord.

[544]

[Vi lever i en tid, hvor det forlorne og overfladiske bliver ophøjet fremfor det virkelige, naturlige og varige. Sindet må holdes fri for alt, som vil føre det i en forkert retning. Det må ikke besværes med dårlige historier, som ikke udvikler åndsevnerne. Tankerne vil få samme karakter som den føde, vi forsyner sindet med.] Den tid der bruges på unødige og betydningsløse ting kunne bedre bruges på at betragte frelsesplanens underfulde mysterier og på at bruge alle gudsgivne kræfter på at lære Herrens veje, så vore fødder ikke vil snuble på vantroens mørke bjerg eller vige fra hellighedens sti, som blev dannet ved et uendeligt offer til at Herrens forløste kan vandre på den. Forstandens styrke, opnået væsentlig kundskab, er erhvervelser som Ofirs guld ikke kunne købe. Prisen ligger over guld og sølv. Denne slags uddannelse vælger unge normalt ikke. De fremhæver deres ønsker, hvad de kan lide og ikke kan lide, deres forkærlighed og tilbøjeligheder; men hvis forældrene har det rigtige syn på Gud, på sandheden og på den indflydelse og omgang som skal omgive deres børn, vil de føle det som deres gudsgivne ansvar, at lede de uerfarne unge fast og rigtigt afsted, i tanken at hvad de sår vil de også høste. [*Barnet i hjemmet* side 183]

Kunne min røst dog nå forældrene over hele landet, ville jeg advare dem om ikke at give efter for deres børns ønsker, i valg af kammerater eller omgangsfæller. Forældre mener at unge har nemmere ved at tage imod skadelige indtryk, end imod guddommelige

[545]

indtryk. Derfor bør deres omgang med andre være bedst for deres vækst i nåden og for den sandhed, der er åbenbaret i Guds ord, så dette kan befæstnes i deres hjerte. [Dersom børn færdes sammen med dem, som bare snakker om uvæsentlige, verdslige ting, vil deres sind komme ned på samme niveau. Dersom de hører at kristne principper bliver overset og vor tro gjort ubetydelig og dersom deres ører opfanger lumske indvendinger mod sandheden, vil disse ting fæste sig i sindet og være med til at forme karakteren.] Hvis deres tanker er fyldt med historier, hvad enten de er sande eller opdigtede, er der ikke plads for den nyttige information og videnskabskundskab, som burde optage dem. Hvilken ødelæggelse har ikke denne kærlighed for let læsning ikke forøvet på sindet! Hvordan har det ikke ødelagt principperne for videnskab og sand gudsfrygt, som ligger ved en symmetrisk karakters fundament? Det er ligesom en langsom, gift der kommer ind i organismen, som før eller siden vil afsløre sin bitre virkning. Når et forkert indtryk efterlades i det unge sind, er der gjort et mærke, ikke på sand, men på en varig klippe. [*Det kristne hjem* s 357-358]

Dine børns omgang er af en karakter, der drager den bort fra al indflydelse, der vil gribe ind i eller bryde op i deres sundhedsødelæggende vaner. De er utålmodige hvis de ikke kan få deres vilje. Kristnes råd er usmagelig for dem. De rejser på vejen til fordærv og enhver indflydelse som får dem over i modsatte retning, oprører de værste impulser i deres hjerter. De er skabninger af omstændighederne. Dannelsen af disse første bånd, som er uheldig for religiøse indtryk, har haft en kraftig og styrende indflydelse over dem, for hvert skridt sidenefter. Lad de unge blive sat i de bedst mulige omstændigheder; for det selskab de får, de principper de antager, den vaner de danner, vil afgøre spørgsmålet om deres nytte her og for deres fremtidige, evige interesser, med en ufejlbarlig sikkerhed. [Forældre bør ikke lade sig forlede af børns tilbøjeligheder, men følge pligtens klare vej som Gud har mærket op. De bør på en sædvanlig måde sætte grænser op for børns livsudfoldelse, holde dem i tømme med fasthed og bestemthed og under inderlig bøn bør de lede deres skridt fra verden mod himmelen. Børn bør ikke blive overladt til at drive i den retning de er tilbøjelige til og gå på veje som fører hid og did, så at de kommer bort fra den rette sti. Ingen er i så stor fare som

dem, som ikke opfatter nogen fare og som ikke vil tage imod råd og tilrettevisning. *samme* s 364-365]

Det er fordi jeg ser din fare, min søster, at jeg skriver til dig nu som jeg gør. Selvom der kan være så mange til at smigre dig og nyde din hjælpsomhed, uden at ville have del i en velsignelse ved godt råd, må jeg advare dig for usynlige farer, som vil bringe din nuværende og evige lykke i fare. Vi nærmer os stormfulde tider og vi ønsker at studere det sande grundlag for vor tro. Vi behøver at søge lovbogen for at se om vor titel til evig arv er uden sprækker.

Vort folk har været betragtet som for ubetydeligt til at være nogen opmærksomhed værd, men det vil ændre sig. Den kristne verden foretager nu bevægelser, som nødvendigvis vil bringe det folk i forgrunden, som holder Guds bud. Der sker en stadig fortrængning af Guds sandhed, ved teorier og falsk lære af menneskelig oprindelse. De lovgivende magter vil blive imod Guds folk. Enhver sjæl vil blive prøvet. O, om vi ville, som et folk, selv være kloge og ved forskrift og eksempel videregive den visdom til vore børn. Ethvert standpunkt i vor tro vil blive ransaget meget; og hvis vi ikke er grundige bibelstudenter, grundfæstede, styrkede og faste, vil verdens store mænds visdom lede os på vildspor.

Verden er fortravlet, urolig og engageret. Ondt følger ivrigt efter, som om det var retfærdighed, vildfarelse som om det var sandhed og synd som om det var hellighed. Mørke dækker jorden og tykt mørke folk. Og skal Guds folk sove i en tid som denne? Skal de, som fastholder sandheden være tavse, som om de var paralyserede? Hedninger erklærer at hvis de troede hvad kristne bekender at tro, ville de være langt mere alvorlige end de. Hvis vi tror at alle tings ende er nær, „hvor bør I da ikke vandre i hellig livsførelse og gudsfrygt“?

[547]

Enhver sjæl som oprigtigt tror sandheden vil have de tilsvarende gerninger. Alle vil være alvorlige og højtidelige og urokkelige i deres anstrengelser for at vinde sjæle til Kristus. Hvis sandheden først er plantet dybt i deres egne sjæle, så vil de forsøge at plante den i andres hjerter. Sandheden holdes alt i alt for meget i forhallen. Bring den ind til det indre sjælstempel, sæt den på tronen i hjertet og lad den styre livet. Guds ord bør studeres og adlydes, så vil hjertet finde hvile og fred og glæde og higen vil rettes mod himmelen; men

når sandhed holdes borte fra livet, i forhallen, varmes hjertet ikke med Guds godheds glødende ild.

Jesu religion er af mange blevet forbeholdt de sidste dage, eller til visse lejligheder og til andre tider lægges den til side og forsømmes. Sandhedens blivende princip er ikke blot for nogle få timer om sabbaten, eller for nogle få godgørenhedshandlinger, men skal bringes ind i hjertet, renses og helliger karakteren. Hvis der er et øjeblik hvor mennesket er sikker, uden dette særlige lys og styrke fra himlen, så kan han klare sig uden Guds sandhed. Bibelen, Guds rene, hellige ord, må være menneskets rådgiver og vejleder, den styrende kraft i dets liv. Det fremlægger dets lektier for os, hvis vi vil tage dem til hjerte.

[548] Abraham var et menneske, der fik Guds gunst. Herren sagde: „Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret.“ Abraham blev æret af Gud fordi han opdyrkede hjemmereligion og fik frygt for Herren til at gennemtrænge hele hans husstand. Det er Gud som siger: „Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal *pålægge* — der sker intet bedrag af den helligede tillid fra hans side, ingen overgivelse til andre end Gud; der er en lov og Abraham vil holde den, ingen blind kærlighed vil omtåge hans fornemmelse for det rigtige og komme ind mellem Gud og hans børns sjæle; den slags føjelighed som er den værste grusomhed, vil ikke lede Abraham bort.

Forældre og børn tilhører på samme måde Gud, for at blive behersket af ham. Med en kombination af kærlighed og myndighed styrede Abraham sit hus. Guds ord har givet os regler, til vor vejledning. Disse regler fra den standard vi ikke kan vige fra, hvis vi vil holde Herrens Guds viljes vej, må være altoverskyggende. Det spørgsmål vi skal stille er ikke: Hvad har andre gjort? Hvad vil mine slægtninge tro? eller, Hvad vil de sige om mig hvis jeg gør dette? men, Hvad har Gud sagt? Hverken forældre eller barn kan virkelig få fremgang i noget, undtagen på Herrens vej.

Jeg er taknemmelig over at du har ædle sønner, som forsøger at vandre på Herrens veje; men jeg håber du vil klarere skelne pligtens sti med hensyn til deres omgangsfæller. Dette vil afgøre om du vokser åndeligt, eller om du er dværv i dit religiøse liv. De strenge befalinger i samvittighed må adlydes også hvis det er vanskeligt; og

det vil hjælpe dig til at vinde moralsk styrke. Pligter er ofte kors, som vi må løfte. Bøn og pris til Gud sendes ikke altid til Gud uden kamp. Selvfornægtelse og korsbæring ligger direkte på den sti vi må vandre, hvis vi skal nå portene i Guds stad. Jesus har vist vejen, vil vi følge?

Vi må blive medarbejdere sammen med Gud, ikke alene for vor egen frelse, men for at gøre alt hvad vi kan for at frelse andre. Derved bliver vi en del i den store forløsningsplan og vil snart få del i den evige herlighedsvægt. Gud kalder på dig til at *presse* dig frem på din vej „mod målet, den sejr’s pris, som Gud fra det høje kaldte os til Kristus Jesus.“ Måtte Herren velsigne dig, er min bøn. Men husk, at hvis du er forenet med Kristus, må du være en medarbejder med ham. Vor gudsfrygt og religiøse pligter vil indskrænkes til vore egne interesser, hvis vi ikke dagligt får del i Kristi ånd. Interesse for andres sjæle er beregnet til at give kristenkarakteren bredde, dybde og stabilitet.

[549]

Herren kommer. Vi nærmer os hjemmet og vi ønsker at indånde den himmelske atmosfære dybt, da skal vi sættes sammen med Frelseren i alle hans planer. Vi skal være ophøjede og i stand til at hæve andre og være rige på gode gerninger.

Vore institutioners behov

VORE INSTITUTIONERS BEHOV

Fra tid til anden har jeg følt mig tilskyndet af Herrens Ånd til at frembære et vidnesbyrd om nødvendigheden af at skaffe de allerbedste talenter til værket i de forskellige institutioner og andre afdelinger i sagen. Hidtil er der ikke gjort nok for at sikre den bedste dygtighed til alle dele af vort værk. Dem som bærer ansvar må være mænd oplært til arbejde, mænd som Gud kan undervise og hvem han kan ære med visdom og forstand, ligesom han gjorde med Daniel. De må være tænkende mænd, mænd som bærer Guds præg og som stadigt går frem i hellighed, i moralsk værdighed og i en forståelse for deres arbejde. De må være bedende mænd, mænd som vil komme op på bjerget og se Guds herlighed og himmelske væseners værdighed, hvem Gud har ordineret til at have ansvar for sit værk. Da vil de, ligesom Moses, følge det mønster de fik på bjerget og de vil stå beredte til at sikre og få det allerbedste talent, der kan fås, i forbindelse med værket. Hvis de er mænd i vækst, med en helliget forstand; hvis de lytter til Guds stemme og søger at opfange alle lysstråler fra himlen, vil de, ligesom solen, udøve en ufravigelig kurs og de vil vokse i visdom og i yndest for Gud.

[550]

Forlagsafdelingen er en vigtig del af Guds arbejde og alle i forbindelse med den bør mærke at den er ordineret af Gud og hele himlen interesserer sig for den. Især bør dem, som har noget at sige i ledelsen af værket, have bredde og en helliget dømmekraft. De bør ikke spille deres herres penge ved tankeløshed eller manglende forretningssans; de bør heller ikke fejle i afgrænsning af arbejdet og lægge snævre planer og overdrage arbejdet til mindre dygtige mænd.

Det er gentagende gange blevet vist mig at alle vore institutioner bør ledes af mænd, som er åndelighedsindede og som ikke vil indflette deres egne mangelfulde idéer og planer i deres ledelse. Dette arbejde bør ikke overlades til mænd som blander det hellige med det

almindelige, som betragter Guds værk på samme niveau som med jordiske ting og fører det på samme almindelige måde, som de har for vane at føre deres egne timelige affærer. Indtil dem, som har bredde i sindet og som kan lægge planer i harmoni med værkets vækst og dets ophøjede karakter, knyttes til vore institutioner, vil der være tendens til at indskrænke alt der kommer gang i og Gud vil vanæres. Oh, om alle, som har ansvar at bære i Guds sag, dog ville komme frem til en højere, helligere atmosfære, hvor alle sande kristne vil være! Hvis de ville, kunne da både de og det arbejde de repræsenterer være ophøjet og ikklædt hellig værdighed og de ville have respekt hos alle der har med arbejdet at gøre.

Blandt dem som arbejder på vore institutioner har der været mænd, som ikke har søgt Guds råd, som ikke har rettet sig efter den sandheds store principper som Gud har lagt ned i sit ord og som følge deraf har udvist markante karktermangler. Som resultat er det store arbejde, der nogen sinde er betroet dødelige mennesker, blevet ødelagt af menneskets mangelfulde ledelse, var himlen derimod gjort til det herskende hoved, ville alle værkets afdelinger have nærmet sig meget mere fuldkommenhed. [551]

Dem, som er i ledende stillinger bør være mænd som har tilstrækkelig bredde i sindet, for at kunne påskønne personer med opdyrket intellekt og for at belønne dem efter det ansvar de bærer. Faktisk bør dem, som er involveret i Guds værk ikke kun gøre det for deres løns skyld, men snarere til Guds ære, til hans sags fremme og for at få uforgængelige rigdomme. Samtidig bør vi ikke forvente at dem, som er kan gøre et nøjagtigt og grundigt arbejde, som kræver eftertænsksomhed og smerteudholdende anstrengelser, ikke skal have større godtgørelse end den mindre dygtige arbejdsmand. En rigtig vurdering skal sættes på talentet. Dem som ikke kan værdsætte et godt arbejde og god dygtighed, bør ikke være ledere på vore institutioner, for deres indflydelse vil tendere til afgrænsning af arbejdet og bringe det ned på lavere niveau.

Hvis vore institutioner ville være ligeså fremgangsrige som Gud planlægger de skal være, må der udvises mere betænsksomhed og være mere alvorlig bøn, blandet med uformindsket iver og åndelig glød. For at få den rigtige klasse arbejdere knyttet til arbejdet, kræver det et større udlæg af penge, men det vil i sidste ende svare sig; for selv om det er nødvendigt at udvise sparsomlighed hvor muligt er, vil

[552] det vise sig at besparelserne på lønudgifter på dem, som vil arbejde for lav løn og hvis arbejde svarer til karakteren for deres løn, vil føre til tab. Arbejdet vil blive forhalet og sagen formindskes. Brødre, I må økonomisere så meget som I kan i jeres personlige effærer, når I bygger jeres huse, når I skaffer jer klæder, når I køber mad og i jeres udgifter i almindelighed; men bring ikke denne sparsommelighed ind i Guds værk, på en sådan måde at de forhindrer dygtige og sand moralsk værdifulde mænd fra at gå ind i det.

[Af dem, der i væddeløbene ved de olympiske lege, som Paulus henleder vor opmærksomhed til, blev det forlangt, at de skulle gøre de grundigste forberedelser. I månedsvis var de under træning hos forskellige mestre i de fysiske øvelser i den hensigt at gøre kroppen kraftig og stærk. De måtte indskrænke sig til sådan føde, som ville holde legemet i den sundeste tilstand og deres dragt var af en sådan beskaffenhed, at hvert organ og hver muskel kunne arbejde uhindret. Hvis nu disse, der skulle deltage i et kapløb om jordisk hæder, var forpligtet til at underkaste sig en sådan streng disciplin for at kunne opnå sejr, hvor meget mere nødvendig er så ikke en grundig disciplin og forberedelse for dem, der skal beskæftige sig med Herrens gerning, hvis de ønsker at have fremgang! Deres forberedelse bør være så meget grundigere og deres selvfornægtende bestræbelser så meget større end hines, det søgte jordisk hæder, som himmelske ting har større værdi end jordiske. Sindet såvel som musklerne bør oplæres til de flittigste og mest ihærdige anstrengelser. Vejen til fremgang er ikke en jævn vej, hvor vi befordres fremad i salonvogne; den er en knudret sti, fuld af forhindringer, der alene kan overvindes ved tålmodigt slid. *Barnet i hjemmet* side 493]

[553] Mine brødre, der har ikke engang været halvt så meget omhu, som der skulle have været, for at gøre det klart over for dem, som kunne arbejde for sagen, vigtigheden i at kvalificere sig for arbejdet. Med deres fuldstændig udisciplinerede styrke, kan de kun gøre et mangelfuldt arbejde; men skal de oplæres af vise og helligede lærere og ledes af Guds ånd, vil de ikke blot være i stand til at gøre et godt arbejde selv, men give den rigtige form på andre, som kan komme til at arbejde med dem. Det bør da være deres stadige studium at lære hvordan de kan blive mere forstandige med det arbejde de har.

glemmer at se arbejdets ophøjede karakter og fornædret det til deres egen begrænsede standard.

Jeg så at der var et stort spild i mange afdelingers bogholderier. Bogholderi er og vil altid være en vigtig del af værket; og der er stor brug for dem som er blevet ekspert i det, på vore institutioner og i alle grene af missionsarbejdet. Det er et arbejde der kræver studium, så det kan gøres korrekt og hurtigt og uden bekymringer eller overbelastning; men oplæringen af kompetente personer til dette arbejde, er skammeligt forsømt. Det er en vanære at lade et så ophøjet arbejde som vort blive gjort på en mangelfuld og unøjagtig måde. Gud ønsker et så perfekt arbejde så muligt af mennesker. Det er en vanære for den hellige sandhed og dens Ophav at gøre hans arbejde på nogen anden måde. Jeg så at hvis ikke arbejderne på vore institutioner var underkastet Guds autoritet, ville der mangle harmoni og samarbejde imellem dem. Hvis alle vil adlyde hans anvisninger, vil Herren stå som den usynlige befalingsmand; men der må også være et synligt hoved, som frygter Gud. Herren vil aldrig acceptere en ligegyldig uordentlig arbejdsstab; han vil heller ikke påtage sig at lede dem fremad og opad til ædle højder og en vis sejer, som er egenmægtige og ulydige. Sjælens opadgående vækst viser at Jesus hersker i hjertet. Det hjerte som han spreder sin fred og glæde igennem og er hans kærligheds velsignede frugter, bliver hans tempel og hans trone. „I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg byder jer.“

Vore institutioner er langt under det som Gud vil have dem til at være, fordi mange af dem på dem, ikke er i fællesskab med ham. De er ikke mennesker i vækst. De lærer ikke hele tiden af Jesus, derfor bliver de ikke dygtigere og dygtigere. Hvis de ville komme tæt til ham og søge hans hjælp, ville han vandre med dem og tale med dem; han vil være deres rådgiver i alle ting og der vil gives dem himmelsk visdom og forståelse, som ham gav Daniel.

For nogle år siden så jeg at vort folk var langt bagud med at få den kundskab, som udruster dem til tillidsfulde stillinger i sagen. Ethvert menighedsmedlem bør anstrenge sig for at udruste sig til at gøre et arbejde for Mesteren. Enhver har fået et arbejde udpeget, efter hans evner. Endog nu, i den ellefte time, bør vi vågne op og uddanne dygtige mennesker til arbejdet, så de, når de selv har de

[554]

betroede stillinger, ved forskrift og eksempel kan undervise alle, som de omgås.

På grund af selviske mål har nogle tilbageholdt andre den kundskab, som de kunne have videregivet. Andre har ikke taget sig sammen til at undervise nogen andre. Dette ville dog have været det allerbedste arbejde de kunne gøre for Jesus. Kristus siger: „I er verdens lys,“ og af denne grund skal vi lade vore lys skinne for mennesker.

Hvis der var givet agt på alt hvad Herren har sagt om dette, ville vore institutioner have en højere og helligere plads i dag, end de har. Men mennesker har været tilfreds med de små mål. De har ikke med al deres styrke forsøgt at hæve sig i mental, moralsk og fysisk duelighed. De har ikke følt at Gud forlangte dette af dem; de har ikke erkendt at Kristus døde så de kunne gøre netop dette arbejde. Som resultat er de langt bagud det de kunne være i forstand og i evne til at tænke og planlægge. De kunne have lagt dyd til dyd og kundskab til kundskab og derved være blevet stærke i Herren. Men dette har de ikke gjort. Gå nu hver især til arbejdet, besluttet på at hæve sig højere. Sagens nuværende mangler er ikke så meget på mennesker, som på større dygtighed og helligelse på medarbejderne.

VORE INSTITUTIONER I BATTLE CREEK

Onderne ved at samle så mange ansvar i Battle Creek har ikke været få. Der er mange farer fordi uhelligede elementer, der kun venter på en forandring, gerne vil virke på den forkerte side. Hvis alle dem som var på vore institutioner kun var helligede og åndeligt sindede, stolede mere på Gud end på sig selv, ville der ske langt mere fremgang end vi hidtil har set. Men selvom der er en så afgjort mangel på ydmyg tillid og fuldstændig afhængighed af Gud, kan vi ikke være sikker på alt. Vort store behov i dag er på mennesker, som er døbt med Guds Helligånd — mennesker som vandrer med Gud som Enok. Vi har ikke brug for mennesker, som er så snævertsynede i deres livsanskuelse at de vil afgrænse arbejdet, i stedet for at udvide det, eller som følger mottoet: „Religion er religion; forretning er forretning.“ Vi behøver mennesker som ser langt, som kan forstå situationen og slutte fra årsag til virkning.

College — højskolen

College — højskolen

Lærerne på vort college bør være mænd og kvinder med velafbalanceret sind, som har en stærk moralsk indflydelse, som ved hvordan mennesker skal behandles forstandigt og som har en sand missionsånd. Hvis alle var af den karakter, ville de byrder der nu påhviler rektoren blive lettere og faren for at han bliver slidt før tiden, vil undgås. Men det er denne forstand der mangler.

[556] Det er ikke ønskværdigt at sætte skolegebyret for lavt. Det bør være overkommeligt at dække udgifterne også hvis collegeet ikke får så mange tilskud. Dem som virkelig sætter pris på dets goder, vil gøre ekstra anstrengelser for at bevare dem. Størstedelen af dem som kommer på grund af det lave skolegebyr, vil ikke være til gavn for de andre studerende eller for menigheden. Jo flere elever, des mere taktfølelse, dygtighed og vagtsomhed forlanges af skolens ledelse.

Da collegeet blev oprettet første gang, blev der oprettet en fond på Review and Herald kontoret til at hjælpe dem, som ønskede en uddannelse, men som ikke havde midler. Dette brugte adskillige studerende, som derved fik en god start og kunne lære nok til at genindsætte det beløb de havde trukket, så andre kunne få gavn af det.

Nogen tilvejebringelser kunne der nu gøres for at oprette en fond som denne og låne de fattige, men værdigt trængende studerende og vil forberede sig selv for missionsarbejdet. Der er blandt os dygtige personer, som kunne yde sagen en god tjeneste, hvis man blev opmærksomme på dem og blev opmuntret. Skønt nogle af disse er for fattige til at få collegegets fordele, burde menighederne nære et privilegium i at afholde deres udgifter. De unge bør have det sat tydeligt frem for dem at de så vidt muligt må arbejde for at dække deres egne udgifter. Det som koster lidt vil også påskønnes lidt; og det som koster noget nær sin sande værdi, vil værdsættes derefter. Men menighederne på de forskellige marker bør nære et

højtideligt ansvar for at oplære unge og uddanne ældre personer til at gå ind i missionsarbejdet. Ser de nogen blandt dem, kan blive nyttige medarbejdere, men som ikke er i stand til at uddanne sig selv, bør de tage et ansvar for at sende dem til colleget så de kan blive undervist og udviklet.

Ledernes kvalifikationer

Ledernes kvalifikationer

[557] Der bør være en gennemgribende reformation fra de menneskers side, som nu er knyttet til vore vigtige institutioner. De besidder nogle værdifulde karaktertræk, medens de er frygtelig mangelfulde i andre. Deres karakter behøver en anden form, én efter Kristi lighed. De må alle huske på at de ikke endnu er nået til fuldkommenhed, da karakteropbyggelsen endnu ikke er færdig. Hvis de vil vandre i enhver lysstråle Gud har sendt; hvis de vil sammenligne dem selv med Kristi liv og karakter, vil de kunne se hvor de har svigtet i at imødekomme Guds hellige lovs krav og forsøger at gøre dem selv fuldkommen i deres sfære, netop som Gud i himlen er fuldkommen i sin sfære. Hvis disse mennesker havde indset nødvendigheden af disse ting, ville de i dag være længere fremme end deres nuværende tilstand, langt bedre kvalificeret til at udfylde betroede stillinger. Under disse prøvestunder skal de søge efter karakterudvikling. De må dagligt lære af Kristus. De er ikke knyttet til Guds arbejde fordi de er fuldkomne, fejlfrie mennesker, uden karaktermangler, men ikke destomindre med disse fejl: Gud forventer af dem, så længe de arbejder for ham, at de hele tiden studerer og lærer hvordan Mønsteret skal efterlignes.

Jesus knyttede Johannes, Peter og Judas til sig i sit arbejde og gjorde dem til sine medarbejdere; men samtidig skulle de hele tiden lære lektier af Kristus. De skulle samle anvisninger fra hans guddommelige lærdomme, som skulle rette deres forkerte idéer og deres fejlagtige synspunkter på hvad Kristen karakter udgør. Johannes og Peter var ikke fuldkomne mennesker, men de udnyttede alle anledninger til at lære. Peter lærte ikke at nære mistro til sig selv, at være jaloux på sig selv, indtil han blev overvundet af djævelens fristelser og fornægtede sin Herre. Judas havde samme anledning da disse disciple skulle lære lektier Kristus underviste i, men han påskøndte

ikke deres værdi. Han var kun en hører og ikke en gører. Resultatet blev set på hans forræderi af sin Herre.

Mennesker som Gud har knyttet til sine institutioner skal ikke føle at de ikke skal gøre fremskridt, fordi de besidder ansvarsbetungede stillinger. Hvis de skal være repræsentative mænd, formyndere for det mest hellige arbejde nogen sinde betroet mennesker, må de tage elevens position. De må ikke føle sig selvtilstrækkelige eller egenmægtige. De bør altid indse at de træder på hellig grund. Guds engle er parat til at tjene dem og de må bestandigt modtage lys og himmelsk indflydelse, ellers er de ikke længere arbejdet bedre egnede, end ikke-troende. [558]

Hvis de menneskers karakter, som er knyttet til kontoret i Battle Creek, blev så forvandlede at de kunne få en hjælpende indflydelse over dem, de har kontrol over, så vil det se mere opmuntrende ud. Uanset hvad menneskerne dér kan tro om deres evner, har jeg grund til at sige at mange er nød til at gøre store fremskridt, før de er kvalificerede til at udfylde deres stillinger acceptabelt. De kan føle sig kompetent til at give råd, men de har selv brug for råd fra ham, som er ufejlbarlig i visdom. Store og vigtige interesser er i fare for at blive misdannet og komme mangelfulde ud af deres hænder. Hvis alle mærkede deres uvidenhed mere og ville bero sig mindre på selvet, kunne de lære hjertets sagtomdighed og ydmyghed af den store Lærer.

Gud lægger mærke til alt der siver ud af kontoret. „Ham, som ser mig,“ bør altid være i tankerne. Enhver som bærer ansvar på kontoret bør være høflig og venlig mod alle. En altid?blivnede fornemmelse af Kristi nærhed vil forhindre indgreb på andres rettigheder, som er så almindelige i verdens skik og brug, men som er en forhånelse mod Gud. Jesu kærlighed må indlemmes i medarbejdernes liv i kontorets forskellige afdelinger, så at der kan ske ret, ikke kun i arbejdet, men over for hinanden.

Det allerførste arbejde, mine brødre, er at sikre Guds velsignelse i jeres egne hjerter. Derefter bringe denne velsignelse ind i jeres hjem, bortlæg al jeres kritik, overvind jeres fordringsfulde veje og lad kærlighedens og venlighedens ånd få overhånd. Atmosfæren i jeres hjem vil føres med jer til kontoret og himmelsk fred vil omgive jeres sjæle. Hvor Jesu kærlighed end regerer er der en medynkende ømhed og hensynsfuldhed over for andre. Det dyrebareste arbejde [559]

som mine brødre kan gå ind i, er at opelske en Kristuslignende karakter.

Det blev vist mig at dem som leder vore institutioner altid bør have i sinde at der er en overdirektør, som er Gud i himlen. Der bør være streng ærlighed i alle forretningsanliggender i alle værkets afdelinger. Der må fastholdes orden, men medlidenhed og overbærenhed bør blandes med fasthed. Retfærdighed har en tvillingesøster, Kærlighed. Disse bør stå side om side. Bibelen bør være jeres vejleder. Der er ikke noget større bedrag end at mennesker tror at de, i vanskeligheder, kan finde en bedre vejleder end Guds ord. Det velsignede ord må være en lampe for vor fod. Bibelregler må føres med i dagliglivet.

Bestyrelsesmøder

Bestyrelsesmøder

Dem som sammensætter vor bestyrelser behøver dagligt at side ved Kristi fødder og lære i hans skole, at være sagtmødig og ydmyg af hjertet. Da de kun er svage og fejlende mennesker i sig selv, burde de værne om godhed og medynk for andre, som kunne have fejlet. De er ikke beredte til at handle ret, elske barmhjertighed og udvise den sande belevenhed som karakteriserede Kristi liv, medmindre de ser det nødvendige at stå i forbindelse med ham. Bestyrelsesmedlemmerne bør altid indse at de er under det guddommelige øje og handler med en stadig fornemmelse at de, som begrænsede mennesker, er tilbøjelige til at fejle i deres planlægning, medmindre de er nøje knyttet til Gud og søger at få alle mangler fjernet fra deres personlighed. Den guddommelige standard må imødekommes.

Enhver som er med i bestyrelsesmøder behøver alleralvorligst søge visdom ovenfra. Kristi forvandlende nåde bør mærkes ved alle møder. Da vil indflydelsen fra Kristi Ånd på de tilstedeværendes hjerter give deres arbejde en rigtig form. Det vil knuse heftige handlinger og bortrykke den verdsligheds uhellige virkninger, som gør mennesker skarpe, kritiske, bydende og parat til at anklage.

[560]

Når disse bestyrelser samles, sendes nogle få ord i formelle bønner; men de tilstedeværendes hjerter er ikke bragt i harmoni med Gud, ved alvorlig påtrængende bøn, opsendt i levende tro, i en ydmyg og brødebetyngt ånd. Hvis bestyrelsesmedlemmerne adskiller sig selv fra visdommens og kraftens Gud, kan de ikke bevare den højbesjælede renhed i omgang med medmennesker, som Gud forlanger. Uden guddommelig visdom, vil deres egen ånd indvæves i de beslutninger de gør. Hvis disse mennesker ikke er i samtale med Gud, vil Satan visseligt være en af deres rådgivere og vil udnytte deres uhelligede tilstand. Uretfærdige handlinger vil ske, fordi Gud ikke fører. Kristi Ånd må være en blivende, styrende kraft over hjerte og sind.

[I bør tage Herren med til hvert eneste rådslagningsmøde. Hvis I mærker hans nærværelse, når I samles, vil alt, hvad der forelægges, blive overvejet samvittighedsfuldt og under bøn. Ethvert dårligt motiv vil blive undertrykt og oprigtighed vil kendetegne alle jeres handlinger i små så vel som i store ting. Søg først Gud om råd, for det er nødvendigt, for at I sammen kan rådslå på rette måde.

Det er nødvendigt for jer at våge, for at ikke livets travle aktiviteter skal føre jer til at forsømme bøn, når I mest trænger til den styrke, bønnen kan give. Der er fare for, at gudsfrygt fortrænges fra sjælen ved overdrevet hengivenhed for arbejde. Det er et stort onde at berøve sjælen den styrke og himmelske visdom, der afventer jeres begæring. I behøver den oplysning Gud alene kan give. Ingen er skikket til at udføre sit arbejde, medmindre han har denne visdom. *Vejl f menigh* bd. 3 side 174]

[561] Lige siden Forlagsselskabet blevet dannet, er der givet lys fra tid til anden, hvor forviklinger har rejst sig og Herren har ofte nedlagt principper som burde gennemføres af alle medarbejdere. I den første erfaring af værket, blev de alvorlige ansvar der påhvilede dem i betroede stillinger hele tiden fremholdt for os og vi søgte Herren tre fire gange om dagen, om at give os himmelsk visdom, så vi kunne vogte Guds og hans udvalgte folks sags interesser på en hellig måde.

Det er den værste form for dårskab at lade Herren være ude fra jeres bestyrelsesmøder og sætte lidet til menneskers visdom. I jeres betroede stillinger skal I, i en særlig forstand, være verdens lys. I bør føle et stærkt ønske om at sætte jer selv i forbindelse med visdommens, lysets og kundskabens Gud, så I kan være lyskanaler. Vigtige interesser skal passes, som angår den nærværende sandheds sags fremmarch og vækst. Hvordan kan I da være kompetente til at gøre de rigtige beslutninger, gøre vise planer og give kloge råd, hvis I ikke er således knyttet til al visdoms og retfærdigheds Kildeudspring? Forretninger, der skal udføres i jeres råd, betragtes i det hele taget for let. Tarvelig tale, tarvelige bemærkning, kommentarer på andres gerninger, har fået plads til disse vigtige møder. I bør huske på at den evige Gud er et vidne til alle disse samlings. Jehovas alt?seende øje måler hver enkel af jer på jeres beslutninger og bliver sammenlignet med hans hellige lov, hans store standard for retfærdighed. Dem i rådgiverstillinger bør være bønnens mennesker, troens mennesker, mennesker fri for selvished, mennesker som ikke vover at stole på

deres egen menneskelige visdom, men som vil bede alvorligt for lys med hensyn til den bedste måde at lede den forretning de har fået betroet.

Verdslig politik

Verdslig politik

[562] Den politik som verdslige forretningsmænd tager er ikke den politik der skal vælges og gennemføres af mænd på vore institutioner. Selvisk politik er ikke himmelfødt, den er jordisk. I denne verden er den ledende grundsætning: “ Afslutningen retfærdiggør midlerne;” og dette kan opspores i alle slags forretninger. Den har en styrende indflydelse i alle samfundsklasser, i nationernes parlamenter og hvor Kristi Ånd ikke er det herskende princip. Klogskab og forsigtighed, taktfølelse og dygtighed, bør enhver opdyrke, som er på forlagskontoret og af dem som tjener vort college og sanatorium. Men ret og retfærdighedens love må ikke tilsidesættes og det princip må ikke herske at hver enkelt skal gøre sin særlige gren af værket til succes, uden hensyn til andre grene. Alles interesser bør nøje vogtes for at ikke nogens interesser bliver angrebet. I verden er samhandlens gud for ofte bedrageriets gud, men sådan må det ikke være med dem, som har med værkets Herre at gøre. Den verdslige standard skal ikke være standard for dem, som er tilknyttet hellige ting.

Når domsscenerne bringes frem for mig, åbenbarer de bøger, menneskers gerninger er nedskrevet i den kendsgerning at nogle gudsfrygtsbekendere på vore institutioner, er efter den verdslige standard og ikke i streng overensstemmelse med Guds store standard for retfærdighed. Menneskers forhold i omgangen med hinanden, især dem knyttet til Guds arbejdet, blev åbnet for mig til fulde. Jeg så at der ikke skulle være en nøjeregnende, skarp behandling mellem brødre, som repræsenterer vigtige institutioner, måske forskellige fra hinanden i karakter, men grene af det samme værk. Vore brødre bør altid fastholde en ædel, generøs kristuslignende ånd. Havesyge bør ikke have plads i deres forretninger. Guds sag kunne ikke fremhjælpes ved handlinger på deres side, som er i strid med Kristi [563] ånd og karakter. En selvisk handlemåde er en som vil vække den samme tilbøjelighed hos andre, men udvises gavmildhed og sand

belevenhed vil den samme ånd vækkes til gengæld og vil behage vor himmelske fader.

Verdslig politik skal ikke klassificeres med sund betænkning, selvom den ofte tages for at være verdslig politik. Den er en slags selvished, uanset hvor den udøves. Diskretion og sund dømmekraft er aldrig smålighed. De tanker som ligger bag disse handlinger, har vidtfagnende idéer og bliver ikke indsnævret til ét mål. De ser tingene fra alle synspunkter. Men verdslig politik har en kort synsvidde. Den ser målet lige foran sig, men opdager ikke dem længere væk. Den vogter altid på anledning til at vinde fordele. Dem som følger en verdslig politiks kurs, bygger sig selv op, ved at tage fra en andens byggefundament. Enhver bygning må bygges på det rigtige grundlag, for at kunne holde.

Rettigheder ved bogudgivelser

Rettigheder ved bogudgivelser

Åndsarbejderne har en gudgiven kapital. Resultatet af deres studium tilkommer Gud, ikke mennesker. Hvis en medarbejder giver sin arbejdsgiver, den tid han får løn for, så har arbejdsgiveren ikke mere krav på ham. Og hvis han i flittige og nøje sparsommelige øjeblikke, forbereder andre ting der er god for offentliggørelse, er det op til ham hvordan han mener det bedst kan tjene Guds sag. Hvis han opgiver alt, undtagen få rettigheder, har han gjort et godt arbejde for dem, som køber bogen og han bør ikke blive spurgt om at gøre mere. Gud har ikke pålagt forlagsbestyrelsen ansvar for at være samvittighed for andre. De bør ikke vedholdende forsøge at tvinge mennesker til deres betingelser.

[564] Forfatterne er ansvarlige for Gud for den brug de gør af deres midler. Der vil ske mange kald på penge. Missionsmarker vil blive indtaget og dette kræver mange udgifter. Dem som Gud har betroet talenter, skal behandle disse talenter efter deres evner, for de skal gøre deres del for at varetage disse interesser. Når bestyrelsesmedlemmer går ind og siger at udbyttet fra vort samfunds bøger skal gå til Forlagsselskabet og agenterne og så til forfatterne. Men efter at forfatterne har fået betaling for tid og udgifter for at skrive en bog, så bør den sidste del af udbyttet frafalde dem. Herved har bestyrelsesmedlemmerne et stort ansvar at bære. Disse bogskrivere har ligeså megen interesse for Guds sag, som dem, der udgør den betroede bestyrelse. Nogle af dem har været i dette arbejde, næsten helt fra dets spæde begyndelse.

Det blev fremstillet for mig at der var fattige mænd hvis eneste måde at få deres underhold på var deres åndsarbejde også at der er forretningsfolk på vore institutioner, som ikke er vokset op sammen med dem og ikke har fået nytte af hele den belæring som Gud har givet fra tid til anden om deres ledelsesform. De har ikke indføjet sand religion, Kristi ånd, i deres forretning. Forlagsselskabet bør

derfor ikke gøres til en alt?dominerende magt. De enkeltes talenter og enkeltes rettigheder må respekteres. Skulle det gøres sådan at alle resultaterne af personlige talenter investeres i Forlagsselskabet, ville andre vigtige interesser blive forkrøblet.

Gud har givet hvert menneske hans arbejde. Nogle har han givet talenter i midler og indflydelse; til dem som har Guds sags interesser i hjerte, vil forstå hvad hans stemme siger de skal gøre. De vil have en byrde for at fremskynde arbejdet, hvor det behøver fremskyndelse.

Adskillige gange er det blevet påpeget for mig, at der har været udvist en nøjeregnende, ugenerøs ånd mod bror H fra allerførste gang han arbejdede i Battle Creek. Det gør mig ked af det at forklare grunden. Det er fordi han kom der som fremmed og fattig. Fordi han var en fattig mand, blev han sat i ubehagelige stillinger og fik lov at mærke sin fattigdom. Mennesker på vore institutioner har troet at de kunne få ham ind på deres tanker og han har haft en meget ubehagelig tid. Der er sørgelige kapitler i hans erfaring, som ikke vil være gået over i historien, hvis hans brødre var venlige og havde behandlet ham på en kristus-lignende måde. Herren sag bør altid være fri for den mindste uretfærdighed og ingen handlinger i forbindelse med den, skal i mindste grad smage af nærighed eller undertrykkelse.

[565]

Herren vogter alle menneskers interesser. Han var altid det fattige menneskes ven. Der er for det meste en forunderlig mangel på Kristus-lignende kærlighed i næsten alles hjerter, som har med hellige ting at gøre. Jeg vil sige til mine brødre overalt: Opelsk Kristi kærlighed! Den bør udspringe fra den kristnes sjæl som strømme i ørknen, forfriske og forskønne, bringe gælde og fred i hans eget liv og i andres liv. „Ingen af os lever for sig selv.“ Hvis der udvises den mindste undertrykkelse af fattige, eller uretmæssig behandling af dem i enten små eller store ting, vil Gud drage undertrykkeren til regnskab.

Forsøg ikke at skabe vilkår som ikke er retfærdige og fair for enten ældre J eller professor H, eller med nogen anden åndelig medarbejder. Tilskynd eller pres dem ikke til at antage deres udtalelser som ikke ved hvad det vil sige at lave bøger. Disse mennesker har en samvittighed og er ansvarlig over for Gud for deres betroede kapital og den brug de gør af den, du skal ikke være samvittighed

for dem. De ønsker privilegiet at investere midler, som de får ved hårdt arbejde, når Guds Ånd tilkendegiver det.

[566] Mine brødre må huske på at Guds sag dækker mere end forlaget i Battle Creek og andre institutioner oprettet der. Ingen ved bedre end bror J hvordan den virksomhed blev til. Han har været knyttet til forlagsarbejdet lige fra dets begyndelse, — det var underlagt fattigdom, da maden på vore borde knapt nok var tilstrækkelig for naturens behov, fordi der var udvist selvfornægtelse i spise og i klæder og i vor løn, så at bladet kunne leve. Dette var dengang klart nødvendigt og dem som gennemgik den erfaring ville være parat til, under lignende omstændigheder, at gøre det samme igen.

Det er ikke passende at de, som ikke har erfaring med disse prøvelser, men er kommet til arbejdet i dets nuværende velstand, at de beder de første arbejdere at underlægge sig deres begreber, som de ikke kan se rimelighed i. Bror J elsker Guds sag og vil investere sine midler for at fremme den, i hvad han ser er nødvendigt. Opgiv da denne opgave at modtage og fordele disse midler hvor de hører til, til mennesker som Gud har betroet indflydelsesrige og dygtighedens talenter. De er ansvarlig for Gud for disse. Hverken Forlagsselskabet eller dets overordnede bør påtage sig forvaltningen for disse forfattere.

Hvis bestyrelsen er i stand til at bringe brødrene H og J til deres udtryksformer, ville så ikke disse skrivere føle, at de er blevet behandlet uretfærdigt? Vil fristelsens dør da ikke åbnes for dem, som vil gribe ind med forståelse og samarbejde? Skal lederne tage al udbyttet, vil det ikke være godt for sagen, men vil avle onde følger, som er katastrofalt for Forlagsselskabet. Det vil anspore til en intolerance, som allerede i nogen grad udvises i deres bestyrelser. Satan længes efter at få en snævtersynethed og indbildskhed, som Gud ikke kan anerkende og tage mennesker i besiddelse, som er knyttet til sandhedens hellige budskab.

De samme principper som bruges på vore institutioner i Battle Creek er generelt lige så anvendelige ude på markerne. De efterfølgende uddrag er fra et brev til bror K den 8. november, 1880:

„Der er en bred mark for arbejderne, men mange sætter sig udover arbejdets enkelhed. Nu er det tid til at arbejde og gøre det efter Guds vise råd. Hvis du er sammen med uindviede personer på missionerne og i sabbatsskolerne, vil arbejdet blot blive formelt. Ar-

bejderne på alle dele på marken må finde ud af hvordan de arbejder økonomisk og i Kristi enkelthed og hvordan de planlægger bedst, så de når menneskers hjerter.“ [567]

„Vi skal passe på at vi ikke spreder os over mere territorium og starter flere virksomheder end vi kan følge ordentligt op. Vigtige stier i værket skal vi passe på at ikke forsømme, fordi andre får for meget opmærksomhed. At påtage sig så meget arbejde at intet kan blive gjort færdigt, er en dårlig plan. Vi skal rykke fremad, men ikke komme så langt over arbejdets enkelthed, uden at det bliver uoverskueligt og uden at vore bedste hjælpere ofres for at holde tingene i gang. Der må vises hensyn til liv og helbred.

„Selvom vi altid bør være parat til at følge Guds åbne forsyn, bør vi ikke lægge større planer, end at vi kan få hjælp og midler til at gennemføre dem vellykket. Vi må blive ved at øge interessen for de virksomheder, der allerede er startet.“

„Medens større planer og bredere marker til stadighed åbner sig, må der ses bredere med hensyn til udvælgelsen og oplæringen af medarbejdere, som skal arbejde for at bringe sjæle til sandheden. Vore unge prædikanter må opmuntres til at tage fat i arbejdet med energi og uddannes til at gennemføre det med enkelthed og grundighed. Jeg er forbavset over at se hvor lidt nogle af vore unge prædikanter er påskønnede og hvor lidt opmuntring de får. Alligevel klynger nogle af dem sig til arbejdet og gør hvad som helst og alt med uselvsk interesse.“

„Snæversynet og uærlig omgang må ikke komme ind blandt arbejderne, høje eller lave. ... Der må være mere af Kristi vej og mindre af selvet. Skarp kritik bør undertrykkes. Sympati, medfølelse og kærlighed bør enhver medarbejder opelske. Hvis Jesus ikke kommer ind og tager hjertet i besiddelse, hvis selvet ikke underlægges og Kristus ophøjes, vil vi ikke trives som et folk. Jeg formaner dig, min bror, at arbejde helt i Gud, ikke lægge for mange planer, men bestræbe på at arbejdet fremføres varsomt og med den eftertænksomhed som det vil tåle.“

[568]

Kristen indflydelse I hjemmet og menigheden

KRISTEN INDFLYDELSE I HJEMMET OG MENIGHEDEN

Kære bror og søster I: Mit hjerte er bebyrdet for jeres skyld. Hvad I behøver er Guds forvandlende nåde i jeres hjerter. I behøver Jesu ånd. I bør lære hjertets sagtmodighed og ydmyghed i Kristi skole. I føler ikke behovet for dyb, indre guds frygt og af den grund er I selvbedragede. I forhaler beslutninger som I burde tage med det samme, for jeres egen skyld og for andres. Gud forlanger at alle mennesker gør sin pligt. Han forlanger hele hjertet og al hengivenhed. Han vil ikke have at vi bekender os at kende Jesus Kristus og sandheden og alligevel ikke bærer frugter. For små eller store, lærte eller ulærte, rige eller fattige, — kravet er præcis det samme.

[569]

Enhver kaldes til at handle efter den evne Gud har givet ham. Han må aflægge sin tjeneste trofast, ellers vil han tilsøle sin samvittighed og bringe sin sjæl i fare. Ingen har råd til at miste himlen. Husk Kristi ord til alle sine efterfølgere: „I er verdens lys.“ Gud regner med dem som kender vejen og viser den for andre. Han har betroet mennesker hans sandheds rigdomme. Det er tro og tillid til Gud som vi har brug for. Indre nåde vil åbenbares i ydre handlinger. Vi behøver den ånd som vil vise andre, at vi har fået undervisning i Kristi skole og at vi efterligner det mønster vi har fået. Vi ønsker et hjerte, der ikke er opløftet til forfængelighed, et sind der ikke bestemmer sig for selvet. Hver enkelt bør have et stadigt ønske for at velsigne andre. Gud bemærker vore ydmyge anstrengelser og de er værdifulde i hans øjne. I begge behøver indre guds frygt, en liflig, mættet tilfredshed, uden uvenlig kritik, gnavenhed, udskælden eller streghed. Lad venlighed og kærlighed være reglen for jeres hjem. Hvem som helst der ikke lader sandhedens lys skinne i sit hjem vanærer Frelseren.

Sandheden som den er i Jesus gør meget for den der modtager og ikke kun for ham, men for alle som kommer inden for hans virkekreds. Den sandt omvendte sjæl er oplyst oppefra og Kristus er

i den sjæl „et kildespring til evigt liv.“ Hans ord, hans motiver, hans handlinger, kan mistolkes og forfalskes; men han tænker ikke over det, fordi han har større interesser på spil. Han tager ikke hensyn til de nuværende bekvemmeligheder; han er ikke begærlig efter at vise sig, han beder ikke om menneskers ros. Hans håb er til himlen og han går lige frem, med sine øjne fæstnet på Jesus. Han gør det rigtige fordi det er rigtigt og kun fordi dem, som gør det rigtige vil få adgang til Guds rige. Han er venlig og ydmyg og tænker på andres lykke. Han siger aldrig: „skal jeg vogte min broder?“ men han elsker sin næste som sig selv. Hans måde er ikke hård og diktatorisk, ligesom den gudløse; men han genspejler lys fra himlen, hen til mennesker. Han er en sand, frimodig soldat af Kristi kors, der fremholder livets ord. Idet han vinder indflydelse, dør fordømme om ham bort, hans guds frygt anerkendes og hans bibelprincipper respekteres.

Sådan er det med enhver som er sandt omvendte. Han bærer dyrebare frugter og derved vandrer som Kristus vandrede, taler som han talte, arbejder som han arbejdede og den sandhed som den er i Jesus, gør, gennem ham, et indtryk på hans hjem, hans nabolag og på menigheden. Han opbygger en karakter for evigheden, medens han arbejder på sin egen frelse med frygt og bæven. Han eksemplificerer sandhedens dyrebare principper for verden og viser hvad sandheden vil gøre for den virkelig troendes liv og karakter. Han gør ubevidst sin del i Kristi ophøjede gerning i sin indløsning af verden, et arbejde som, i sin karakter og sit virkefelt, er vidtrækkende og underminerer grundlaget for falsk religion og falsk videnskab.

[570]

Jeg er nød til at skrive sådan fordi jeg ved at jeres brødre aldrig vil sige disse ting til jer. Jeg ønsker ikke at du eller din hustru skal miste de himmelske boliger; for de er alt værd for os og vi bør lægge de kræfter og den iver i der står i forhold til det måls værdi, som vi stræber efter. Evigt liv er ihærdige og utrættelige anstrengelser værdige.

Herren ønsker at du og din familie skal være Kristne i ordets fulde forstand og i jeres karakter vise sandhedens helligende kraft. Hvis I havde formet en sådan karakter, ville jeres gerninger stå dommens prøve; skulle ilden på den sidste dag, fænge på jeres gerninger, som de gør nu, vil disse gerninger vise sig blot at være hø, træ og stubbe. Tænk ikke på det er strengt; men det er sandt. Selvet er blevet blandet ind i al jeres arbejde. Vil I komme frem til den

høje standard? Det vil være ligesom at lære de første principper i en kristen karakter. Kristus sagde til apostlen Peter: „Når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.“ I, må på samme måde blive omvendte før I kan gøre et antageligt arbejde for Mesteren.

Min bror, hvis du vil, kan du være en stærk mand i Gud. Du har talentfulde evner som Gud har betroet i din varetægt, til at blive helliget i hans tjeneste. Men hvis du ikke opgiver alt til Kristus, vil dine evner vise sig at være farlige for både dig selv og for andre, få dem til at vandre bort fra sandheden og væk fra Kristus.

Menighedsmedlemmerne i ____ behøver at få rigtigt meget gjort for sig. De må have en brændende iver for Kristus, må være mere ydmyge, mere tålmodige, mere venlige, mere lærvillige, ligne Kristus mere i alle henseender. I deres karakter bør de vise verden nådens helligende kraft. Gud forbød at du, ved forskrift eller eksempel, skulle spærre vejen for dette absolut nødvendige arbejde. Vil du arbejde sammen med Jesus? Vil du være oprigtig over for den Herre, som har købt dig? Vil du sætte alle ting af mindre betydning i baggrunden. Du må døbes til en større tro, en større næstekærlighed.

[571] Du behøver større ærbødighed for sager af evig betydning. Jeg kan ikke indskærbe det stærkt nok om omfanget og kraften fra det personlige gudsfrygts eksempel — ligeså den, af menigheden udviste, helligede sandhedsindflydelse på karakteren.

En meget større indhøstning kunne ses i ____, hvis menigheden ville komme i et rigtigt forhold til Gud, hverenkelt forsøge at bringe sit eget hjerte og sit eget hjem i orden. Snak mindre og lad den indre sande gudsfrygt skinne frem i gode gerninger. Vær venlig, opelsk kærlighed og mildhed. Bed mere; læs jeres bibler mere. Vær ihærdige studerende i Kristi skole. Da vil menighedens medlemmer ikke kunne kværulere over deres brødre og søstre; dette er Satans værk.

Jeg håber at du vil styrkes og grundfæstes i troen. Værket vil med sikkerhed rykke frem, uanset om vi vokser med det eller ikke. Det vil blive sejrrigt, men spørgsmålet er: Skal vi sejre sammen med det? Måtte Gud hjælpe jer begge til at føle behovet for et dybt nådesarbejde i jeres hjerter. Husk på at Jesus har købt jer med offeret af hans eget liv. „I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!“

En indtryksfuld drøm

EN INDTRYKSFULD DRØM

[Kære broder M. I nat havde jeg en indtryksfuld drøm. Jeg syntes, du befandt dig om bord på et kraftigt fartøj og sejlede på et meget oprørt hav. Undertiden slog bølgerne over fartøjet og du blev gennemblødt af vandet. Du sagde: „Jeg vil forlade skibet, for dette fartøj går under.“ „Nej,“ sagde en, der syntes at være kaptajnen, „dette skib sejler ind i havnen. Det vil aldrig gå under.“ Men du svarede: „Jeg vil blive skyllet over bord. Hvem bekymrer sig derom, da jeg hverken er kaptajn eller styrmand? Jeg vil tage min chance på det fartøj, De ser derhenne.“ Kaptajnen sagde: „Jeg tillader Dem ikke at tage derhen, for jeg ved, at det fartøj vil støde på klipperne, inden det når havnen.“ Du rettede dig op og sagde med stor påståelighed: „dette fartøj vil blive et vrage; det kan jeg se lige så klart, som det kan ses.“ Kaptajnen så på dig med et gennemborende blik og sagde bestemt: „Jeg tillader Dem ikke at miste livet ved at tage med det skib. Dets tømmer er ormstukket og det er et svigefuldt fartøj. Hvis De havde bedre kendskab, ville De kunne skelne mellem det falske og det ægte, det hellige og det, som er bestemt til fuldstændig ødelæggelse.“

[572]

Jeg vågnede; men det er denne drøm, der leder mig til at skrive til dig. Jeg følte dybt angående nogle af disse ting, da der kom et brev, som fortalte, at du befandt dig „i stor fristelse og prøvelse“. Hvad er det, br. M? Frister Satan dig igen? Tillader Gud dig at komme i den samme stilling, hvor du har svigtet før? Vil du nu lade vantro tage din sjæl i besiddelse? Vil du svigte hver gang, ligesom Israel gjorde? Måtte Gud hjælpe dig til at stå djævelen imod og til at komme igennem med større styrke, hver gang din tro bliver prøvet!

Vær forsigtig med, hvordan du handler. Træd lige spor med dine fødder. Luk døren til for vantro og gør Gud til din styrke. Er du forvirret, så forhold dig rolig; tag intet skridt i mørket. Jeg er meget bekymret for din sjæl. Dette kan være den sidste prøve, Gud vil tilstå

dig. Gå ikke et eneste skridt på vejen nedad til fortabelse. Vent, så vil Gud hjælpe dig. Vær tålmodig, så vil det klare lys åbenbares. Hvis du giver efter for indskydelser, vil du miste din sjæl og sjælen har stor værdi hos Gud.

[573] Jeg har været i færd med at skrive det første bind af værket om *Den store Strid* og jeg bliver meget alvorlig stemt, når jeg betragter disse vigtige emner: skabelsen og begivenhederne fra Satans fald til Adams fald. Herren synes at være mig meget nær, medens jeg skriver og jeg er dybt grebet, når jeg tænker på denne strid fra begyndelsen og indtil denne tid, Mørkets magters virken fremlægges klart for mit sind. Yderst prøvende tider ligger foran os og i engledragt vil Satan komme til sjælene med sine fristelser, ligesom han kom til Kristus i ørkenen. Han vil citere skriften og medmindre vort liv er skjult med Kristus i Gud, vil han visselig binde vore sjæle i vantro.

Tiden er meget kort og alt, hvad der skal gøres, må gøres hurtigt. Englene holder de fire vinde og Satan vil overlister enhver, som ikke er fuldt befæstet i sandheden. Hver sjæl skal prøves. Enhver karaktermangel, der ikke ved Guds Ånds hjælp overvindes, vil blive et sikkert middel til ødelæggelse, Mere end nogen sinde føler jeg nødvendigheden af, at vort folk styrkes ved sandhedens ånd; for Satans anslag vil besnære hver sjæl, som ikke har gjort Gud til sin styrke. Herren har meget arbejde, der skal gøres; og hvis vi gør, hvad han har bestemt, at vi skal gøre, vil han virke sammen med vore bestræbelser.

Daglig bibelgranskning nødvendig

DAGLIG BIBELGRANSKNING NØDVENDIG

De, der af Gud er kaldet til at „arbejde i tale og undervisning“, bør altid være lærlinge. De bør stadig søge at udvikle sig, for at de må kunne være mønstre for Guds hjord og gøre godt mod alle, de kommer i berøring med. De, der ikke føler nødvendigheden af at gøre fremskridt og at udvikle sig, vil ikke vokse i nåde og i Kristi erkendelse.

Hele himmelen interesserer sig for det arbejde, som foregår i verden og som skal berede mænd og kvinder til det fremtidige udødelige liv. Det er Guds plan, at mennesker skal nyde den høje hæder at være Jesu Kristi medarbejdere til sjæles frelse. Guds ord viser klart, at redskabet i denne store gerning har den forret at kunne vide, at der ved hans højre hånd er En, som er rede til at stå ham bi i enhver oprigtig bestræbelse for at nå op til den højeste moralske og åndelige udvikling i Mesterens arbejde. Dette vil være tilfældet med alle, som føler deres trang til hjælp. De bør betragte Guds værk som ophøjet og helligt og de bør hver dag bringe ham glædes- og takofre til gengæld for hans nådes kraft, ved hvilken de sættes i stand til at gøre fremgang i det guddommelige liv. Arbejderen bør altid nære beskedne meninger om sig selv og betænke sine mange forspildte anledninger af mangel på flid og en rigtig værdsættelse af gerningen. Han bør ikke blive modløs, men stadig forny sine bestræbelser for at benytte tiden.

[574]

Mænd, som Gud har udvalgt til at være hans tjenere, bør berede sig til arbejdet ved grundig hjerteransagelse og ved en inderlig forbindelse med verdens Genløser, Hvis det ikke lykkes dem at vinde sjæle for Kristus, skyldes det, at deres egne sjæle ikke står i det rette forhold til Gud. Der er alt for megen frivillig vankundighed hos et stort antal af dem, der prædiker ordet. De har ikke dygtiggjort sig til denne gerning ved en grundig forståelse af skriften. De føler ikke betydningen af sandheden for denne tid og derfor er sandheden ikke

en levende realitet for dem. Dersom de ville ydmyge deres sjæle for Gud og dersom de i al åndens ydmyghed ville vandre i overensstemmelse med skriften, ville de have en klarere opfattelse af det guddommelige mønster, som de skulle efterligne; men de holder ikke blikket fæstet ved ham, som er troens Begynder og Fuldender.

[575] Det er ikke nødvendigt, at nogen skulle give efter for Satans fristelser og således krænke sin samvittighed og bedrøve Helligånden. I Guds ord er der gjort enhver foranstaltning, for at alle kan få guddommelig hjælp i deres anstrengelser for at sejre. Dersom de vil holde sig Jesus for øje, vil de forvandles efter hans billede. Alle, som har Kristus boende i deres hjerter ved troen, ledsages i deres arbejde af en kraft, der giver dem fremgang. De vil stadig blive mere og mere dygtige i deres gerning og Guds velsignelse, der viser sig ved fremgang i arbejdet, vil vidne om, at de i sandhed er Kristi medarbejdere. Men hvor meget man end måtte skride fremad i åndeligt liv, kommer man aldrig derhen, at man ikke behøver at granske skriften med flid; for deri findes beviserne for vor tro. Alle læresætninger bør prøves med loven og vidnesbyrdet, selv om man har antaget dem som sandhed; hvis de ikke holder denne prøve, er der intet lys i dem.

Genløsningens store plan, som den åbenbares i det afsluttende værk for disse sidste dage, bør omhyggeligt undersøges. De begivenheder, der har forbindelse med helligdommen hisset, bør gøre et sådant indtryk på alles sind og hjerte, at de vil være i stand til at gøre indtryk på andre. Alle behøver mere oplysning om det forsoningsværk, der foregår i helligdommen hisset. Når denne store sandhed bliver indset og forstået, vil de, der hylder den, virke sammen med Kristus for at berede et folk til at bestå på Guds store dag og deres bestræbelser vil lykkes. Ved studium, betragtning og bøn vil Guds folk blive hævet op over dagligdags, jordiske tanker og følelser og bringes i harmoni med Kristus og hans store gerning for at rense den himmelske helligdom fra folkets synder. Deres tro vil følge ham ind i helligdommen og hans tilbedere på jorden vil omhyggeligt undersøge deres liv og sammenligne deres karakter med retfærdighedens store norm. De vil indse deres egne mangler; de vil også indse, at de må have Guds Ånds bistand, hvis de skal blive skikkede til den store og højtidelige gerning, der er pålagt Guds sendebud i denne tid.

Kristus sagde: „Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Thi mit kød er sand mad og mit blod er sand drik. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig og jeg i ham. Ligesom den levende Fader udsendte mig og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, der æder mig, leve i kraft af mig.“ Hvor mange af dem, der arbejder i tale og undervisning, æder Kristi kød og drikker hans blod? Hvor mange kan fatte denne hemmelighed? Frelseren selv forklarer sagen: „Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de *ord*, som jeg har talt til jer, er *ånd* og er *liv*.“ Guds ord må sammenvæves med den levende karakter hos dem, der tror det. Den eneste levende tro er den, der tager imod og optager sandheden i sig, indtil den udgør en del af den pågældendes væsen og er en drivende kraft i liv og handling. Jesus kaldes Guds Ord. Han tog imod sin Faders lov, udøvede dens principper i sit liv, lagde dens ånd for dagen og åbenbarede dens velgørende kraft i hjertet. Johannes siger: „Ordet blev kød og tog bolig iblandt os og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.“ De, der følger Kristus, vil have del i hans erfaring. De må optage Guds ord i sig. De må ved Kristi kraft forvandles efter dets billede og afspejle de guddommelige egenskaber. De må æde Guds Søns kød og drikke hans blod; i modsat fald er der intet liv i dem. Kristi ånd og gerning må blive hans disciples ånd og gerning.

[576]

Det er ikke nok, at man *prædiker* sandheden; den må gennemføres i livet. For at vi skal kunne gøre Guds gerning, må Kristus forblive i os og vi i ham. Enhver må have en personlig erfaring og gøre personlige bestræbelser for at nå sjæle. Gud kræver, at enhver skal lægge alle sine kræfter i arbejdet og ved uafsladelig bestræbelse oplæres til at udføre dette arbejde tilfredsstillende. Han venter, at enhver modtager Kristi nåde i sit hjerte for at kunne være et klart og skinnende lys for verden. Dersom Guds arbejdere grundigt opøver deres kræfter, vil de kunne virke med forståelse og med al visdom og Gud vil visselig belønne deres anstrengelser for at opløfte, forædle og frelse deres medmennesker. Alle arbejderne må vise taktfuldhed og bringe deres evner ind under Guds Ånds indflydelse. De må gøre det til en opgave at granske ordet og høre Guds røst tale til dem fra hans levende ord med irettesættelse, med undervisning eller med op-

[577]

muntring; da vil hans Ånd styrke dem, så de som Guds arbejdere må kunne vokse i kristelig erfaring. Således vil de skridt for skridt blive ledet fremad til større højder og deres glæde vil blive fuldkommen.

Medens de er optaget i den gerning, Gud har givet dem at udføre, vil de ikke få tid til eller have nogen tilbøjelighed til at forherlige sig selv; ej heller vil de få tid til at knurre og klage, for deres tanker vil samle sig om det, som er oventil, ikke om det, som er jordisk. Hjerte, sjæl og legeme vil være optaget med Mesterens gerning. De vil ikke arbejde egennyttigt, men vil fornægte sig selv for Kristi skyld. De vil tage hans kors op, for de er hans sande disciple. Dag efter dag vil de nyde af de dyrebare sandheder i Guds ord og vil således styrkes til pligten og hærdes til prøvelse. På denne måde vil de blive stærke, vel udviklede mænd og kvinder i Kristus. De vil da blive den himmelske konges sande sønner og døtre. Det store ved den sandhed, som de elsker og dvæler ved, vil udvikle sindet, styrke dømmekraften og højne karakteren. De vil ikke være ukyndige i den store gerning til sjæles frelse, for de arbejder med den visdom, Gud giver dem. Ej heller vil de være dværge i det kristne liv, men i Kristus, deres levende hoved, vil de vokse op til mænds og kvinders modenhed i Kristus Jesus. Kampen mod sandhedens fjender vil kun styrke deres håb og de vil opnå dyrebare sejre, fordi de tilkalder hjælp fra den mægtige Hjælper, som aldrig skuffer dem ydmyge søgende. Dersom deres bestræbelser bærer frugt, vil Gud få al æren. Himmelen vil komme dem meget nær i sympati og samarbejde. De bliver i sandhed gjort til et skuespil for verden, for engle og for mennesker. De er særprægede i deres karakter på grund af deres renhed i hjerte og vandel, deres stærke forsæt, deres fasthed og dygtighed i Guds sag. De er Guds adel.

[578]

Enhver, som opnår endelig sejr, vil i sit kristelige liv møde omstændigheder, der medfører svære vanskeligheder og prøver; men hans kendskab til de hellige skrifter vil sætte ham i stand til at erindre Guds opmuntrende forjættelser, der vil trøste hans hjerte og styrke hans tro på den Mægtiges kraft. Han læser: „Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn i følge;“ „for at jeres prøvede tro som er langt mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves ved ild må vise sig at blive til pris og herlighed og ære, må Jesus Kristus åbenbares. Ham elsker I uden at have set ham; på ham tror I uden nu at se ham og over ham skal I fryde jer med en usigelig

og forherliget glæde“ Troens prøvelse er mere kostelig end guld. Alle bør lære at forstå, at dette udgør en del af den disciplin i Kristi skole, som er nødvendig for at lutre og rense dem fra de jordiske slagger. Med sjælsstyrke må de udholde fjenders spot og angreb og overvinde alle hindringer, som Satan kan lægge på deres sti for at spærre vejen. Han vil prøve på at lede dem til at forsømme bøn og afholde dem fra at ransage Skrifterne. Han vil kaste sin modbydelige skygge på deres sti for at skjule Kristus og de tiltrækkende himmelske ting for deres blik.

Ingen behøver at gå gennem livet sky og bævende, i stadig frygt og dække deres sti med klager; men alle bør skue op til Gud, se hans godhed og glæde sig i hans kærlighed. Sæt al kraft ind på at se opad, ikke nedad til dine vanskeligheder, så vil du aldrig blive træt på vejen. Du vil snart se Jesus bag skyen, hvor han udrækker sin hånd for at hjælpe dig og det eneste, du behøver at gøre, er at give ham din hånd i enfoldig tro og lade ham lede dig. Når du bliver tillidsfuld, vil du ved tro på Jesus blive håbefuld. Lyset, der skinner fra Golgatas kors, vil åbenbare for dig, hvordan Gud værdsætter sjælen og når du indser denne vurdering, vil du søge at genspejle lyset for verden. Et stort navn blandt menneskene er at ligne ved bogstaver skrevet i sand, men en pletfri karakter vil bestå i al evighed. Gud giver dig forstand og tænkeevne, hvormed du kan gribe hans løfter og Jesus er rede til at hjælpe dig til at danne en stærk, harmonisk karakter. De, der besidder en sådan karakter, behøver aldrig at blive modløse, fordi de ikke har fremgang i timelige ting. De „er verdens lys“. Satan kan ikke ødelægge det lys, der udgår fra dem, eller gøre det virkningsløst.

[579]

Gud har en gerning for enhver at udføre. Det hører ikke med til hans plan, at sjæle skal holdes oppe i livets kamp ved hjælp af menneskelig ros og sympati; han vil, at de skal gå uden for lejren, bære forsmædelsen, stride troens gode strid og stå i hans kraft under enhver vanskelighed. Gud har åbnet alle himmelens skatte for os gennem den kostelige gave, sin Søn, som ved sin karakters fuldkommenhed fuldt ud er i stand til at opløfte, forædle og dygtiggøre os til at gøre nytte her i livet og til at indgå i en hellig himmel. Han kom til denne verden og levede således, som han kræver, at hans efterfølgere skal leve. Hans liv var et liv i selvfornægtelse og stadig selvopofrelse. Hvis vi opelsker selviskhed, magelighed og tilfredsstillelse

af vore tilbøjeligheder og ikke gør vore bedste bestræbelser for at samvirke med Gud i det underfulde arbejde med at højne, forædle og rense os, så vi kunne blive Guds sømmer og døtre, opfylder vi ikke hans krav; vi lider et stadigt tab her i livet og vil til sidst gå glip af det tilkommende, evige liv. Gud vil, at du skal arbejde, ikke i selvforklejnelse eller modløshed, men med den stærkeste tro og forhåbning, med glæde og fryd og fremstille Kristus for verden. Jesu religion er glæde, fred og lykke. Når vi gransker Skrifterne og ser [580] Faderens umådelige nedladelse, idet han gav Jesus til verden, for at alle, som tror på ham, kan få evigt liv, bør det ansøre hver kraft og evne, vi besidder, til arbejde med at give pris og ære og herlighed til ham for hans usigelige kærlighed til menneskenes børn.

Uddannelse af arbejdere

UDDANNELSE AF ARBEJDERE

Vi har et værk at udføre, som kun få indser den fulde betydning af. Det består i at bringe sandheden ud til alle folkeslag. Der er et udstrakt virkefelt for arbejdere i fremmede lande såvel som i Amerika. Gud opfordrer mænd, som er selvopofrende, rene, varmhjertede, storsindede og ydmyge, til at virke på disse felter. Hvor få der dog er, som har nogen forståelse af dette store værk? Vi må vågne op og arbejde ud fra et højere standpunkt, end vi har gjort hidindtil.

De, der nu antager sandheden, har alle fordele, især med hensyn til alt det lys og den kundskab, der findes i vore skrifter. De rige og vekslende erfaringer i fortiden bør nu påskønnes i deres sande lys. Vi ved, hvor vanskeligt arbejdet gik i begyndelsen, hvor mange hindringer der blev lagt i vejen for det og hvor få hjælpemidler sagens banebrydere havde til rådighed for dens fremme; men nu er alt forandret og det klare lys skinner. Dersom kristendommen i sin oprindelige form kunne trænge ind i hjertet hos alle, der bekender sig til at tro sandheden, ville det bringe dem nyt liv og ny kraft. Folket, som er i mørke, ville da se modsætningen mellem sandhed og vildfarelse, mellem Guds ords lærdomme og overtroens fabler.

Der er begået en fejl, idet man ikke har søgt at nå præster og de højere klasser med sandheden. Man har i alt for høj grad undgået dem, der ikke tilhører vor tro. Skønt vi ikke skulle omgås dem for at påvirkes af dem, findes der overalt ærlige mennesker, for hvem vi burde arbejde forsigtigt, klogt og forstandigt, fulde af kærlighed til deres sjæle. Der burde samles midler til uddannelse af mænd og kvinder, som kunne virke for disse højere klasser, både her og i andre lande. Vi har hørt alt for megen tale om at stige ned til almindelige menneskers åndelige niveau. Gud ønsker talentfulde, begavede mænd, som forstår at veje argumenter — mænd, der vil søge efter sandheden som efter skjulte skatte. Disse mænd vil være i stand til at nå ikke blot de jævne klasser, men også de højere.

[581]

Sådanne mænd vil altid være bibelgranskere, fuldtvågne med hensyn til det ansvar, der hviler på dem. De vil gøre fyldest i deres tjeneste.

Vi har for få talenter blandt arbejderne i de forskellige grene af Guds sag. Nye foretagender må sættes i gang. Vi behøver sådanne, som har evner til at udtænke planer, ved hvilke man kan nå sjæle, der befinder sig i vildfarelsens mørke. Vi behøver begavede mænd med forskellige evner og god forstand; vi bør ikke dadle dem, om deres begreber ikke netop svarer til vore egne. Vi bør lægge bredere planer for uddannelse af arbejdere til at forkynde budskabet. De, der tror på sandheden og elsker den, har handlet ædelmodigt ved at yde af deres midler for at støtte dens forskellige foretagender; men der er stor mangel på duelige arbejdere. Det er ikke klogt altid at anvende midler på uprøvede felter, når der bliver gjort så lidt for at berede arbejdere til at bemane dem. Guds værk må ikke hindres af mangel på redskaber til at udføre det. Han kalder på dannede mænd, som er bibelgranskere, som elsker den sandhed, de oplader for andre og som indfører den i deres eget liv og i deres karakter. Vi ønsker mænd, som elsker Jesus og klynger sig til ham og som værdsætter det umådelige offer, der blev gjort til bedste for faldne mennesker. Vi behøver læber, som er berørte med hellig ild, hjerter, som er rene for syndens besmittelse. De, hvis gudsfrygt er overfladisk og som er meget begærlige efter at blive betragtet som de første og bedste, er ikke de mænd, denne tid kræver. De, der tænker mere på deres egen vilje end på værket, ønskes ikke.

[582] Vore menigheder får ikke den oplæring, der vil lede dem til at vandre i al åndens ydmyghed, til at aflægge al stolthed over udvortes stads og til at stræbe efter den indvortes prydelser. Menighedens duelighed er nøjagtig, hvad prædikanternes nidkærhed, renhed, selvfornegetelse og forstandige arbejde gør den til. En virksom missionsånd bør kendetegne dens enkelte medlemmer. De må have en dybere gudsfrygt, en stærkere tro og et bredere syn. De må udføre et grundigere arbejde i deres personlige bestræbelser. Hvad vi behøver, er en levende kristendom. Et enkelt medlem med en større forståelse af pligten, hvis sjæl har samfund med Gud og som er fuld af nidkærhed for Kristus, vil øve en mægtig indflydelse til det gode. Han drikker ikke af en lav, mudret, besmittet strøm, men af de rene, højtliggende vande ved kildens udspring og han kan meddele menigheden en ny ånd og kraft. Efter som trykket udefra tiltager, ønsker

Gud, at hans menighed skulle oplives ved de hellige, højtidelige sandheder, som den tror på. Helligånden fra himmelen, der arbejder med Guds sønner og døtre, vil overvinde hindringer og fastholde en magtstilling imod fjenden. Gud har store sejre i beredskab for sit sandhedskærlige, lovlydige folk. Markerne er allerede ved at være hvide til høsten. I den sandhed, som er lagt færdig i vore hænder, har vi lys samt rige, herlige gaver fra himmelen; men mænd og kvinder er ikke blevet uddannet og disciplineret til at arbejde i de hurtigt modnende høstmarker.

Gud kender til, med hvilken troskab og med hvilken hengivenhedens ånd enhver fuldbyrder sin mission. Der er ingen plads til de dorske i dette store værk ingen plads til de selvoverbærende eller til dem, der ikke vil opnå fremgang i livet ved noget som helst arbejde ingen plads til halvhjertede mennesker, der ikke er brændende i ånden, villige til at tåle genvordighed, modstand, forsmædelse eller død for Kristi skyld. Dem kristelige tjenestegerning er ingen plads for lade kroppe. Der er en klasse mænd, der forsøger at prædike, som er skødesløse, ligegyldige og uærbødige. Det ville være bedre for dem at dyrke jorden end at forkynde Guds hellige sandhed.

Unge mænd må snart bære de byrder, de ældre har båret. Vi har forspildt tiden ved at undlade at bringe unge mænd frem til fronten og give dem en højere og mere grundig uddannelse. Værket er i stadig fremgang og vi må efterkomme befalingen: „Gå fremad!“ Meget godt kunne udrettes af unge mennesker, som er grundfæstede i sandheden og som ikke let lader sig påvirke af deres omgivelser eller ledes bort fra, hvad der er ret, men som vandrer med Gud, beder meget og gør de alvorligste bestræbelser for at samle alt det lys, de formår. Missionsarbejderen bør forberedes til at gøre brug af de højeste åndelige og moralske evner, som naturen, uddannelsen og Guds nåde har udrustet ham med; men hans fremgang vil stå i forhold til den grad af hengivenhed og selvopofrelse, hvormed gerningen bliver udført, snarere end i forhold til naturlige eller erhvervede anlæg. De alvorligste og mest vedholdende anstrengelser for at tilegne sig betingelserne for at kunne gøre nytte er påkrævet; men medmindre Gud virker i forening med de menneskelige bestræbelser, kan intet udrettes. Kristus siger: „Skilt fra mig kan I slet intet gøre.“ Guddommelig nåde er det store element i den frelsende kraft; uden den er alle menneskelige anstrengelser forgæves. Dens bistand er nød-

[583]

vendig selv med de alvorligste menneskelige forsøg på at meddele sandheden.

Guds sag trænger til lærere, der besidder høje moralske egenskaber og til hvem man kan betro uddannelsen af andre mænd, som er sunde i troen og er i besiddelse af takt og tålmodighed, som vandrer med Gud og afstår fra det, som har skin af ondt, mænd, som har en så inderlig forbindelse med Gud, at de kan være lysets kanaler kort sagt: kristne gentlemen. De gode indtryk, sådanne gør, vil aldrig udviskes og den oplæring, der gives således af dem, vil vedvare gennem evigheden. Hvad der bliver forsømt i denne oplæringsproces, vil sandsynligvis forblive ugjort. Hvem vil påtage sig denne gerning? Vi ville ønske, at der var stærke unge mænd, rodfæstede og grundfæstede i sandheden, der havde en så levende forbindelse med Gud, at de, hvis vore ledende brødre rådede dem dertil, kunne gå til de højere læreanstalter i vort land, hvor de kunne finde et videre felt for studium og iagttagelse. Omgang med mennesker med forskelligartet karakter, kendskab til populære uddannelsesmetoders virkemåde og resultater samt kendskab til teologi, som denne doceres i de ledende læreanstalter, ville have stor værdi for sådanne arbejdere og berede dem til at kunne virke for de dannede samfundslag og gøre dem skikkede til at imødegå de rådende vildfarelser i vor tid. Dette var den metode, de gamle valdensere fulgte; og ligesom deres unge gjorde, kunne også vore, hvis de er tro mod Gud, endog i deres uddannelsestid udføre et godt arbejde ved at udså sandhedens sæd i andres sind.

[584]

„Vær mandige, vær stærke!“ Bed til ham, som led forsmædelse, hån og spot for din skyld: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?“ Ingen har for høj en uddannelse til at blive ydmyge Kristi disciple. De, der betragter det som et privilegium at give det bedste af deres liv og deres lærdom til ham, af hvem de har fået det, vil ikke unddrage sig noget arbejde, noget offer, for i den ypperste tjeneste at gengive Gud hans betroede talenter. I livets store kamp taber mange af arbejderne deres missions højtidelige og hellige karakter af syne. Syndens dødbringende forbandelse vedbliver at fordærve og udviske Guds moralske billede i dem, fordi de ikke virker, som Kristus virkede.

Vi indser nødvendigheden af at ansøre til højere begreber om uddannelse og af at ansætte flere uddannede mænd i prædikegerningen. De, der ikke får den rette slags oplæring, inden de indtræder

i Guds værk, er ikke kompetente til at tage imod dette hellige tillidshverv og til at føre den reformatoriske gerning fremad. Dog bør alle fortsætte deres uddannelse, efter at de optager arbejdet. De må have Guds ord boende i sig. Vi behøver mere kultur, dannelse og sjælsadel hos vore arbejdere. En sådan udvikling ville vise frugter i evigheden.

„Jeg skriver til jer, I fædre, fordi I kender ham, som er fra begyndelsen.“ „Jeg skriver til jer, I unge, fordi I er stærke og Guds ord bliver i jer og I har sejret over den onde.“ Apostelen knytter her [585] fædrenes erfaring til de unge mænds; på lignende måde er der en tilknytning mellem de gamle disciple i denne sag og dem, som er yngre, som ikke har haft en erfaring i de tidligere begivenheder i dette budskab. De, der var unge, da budskabet først lød, må oplæres af de gamle bannerførere. Disse lærere bør indse, at ingen kan gøre sig for stor flid med at dygtiggøre mænd til deres hellige tillidshverv, medens bannerførerne endnu er i stand til at holde banneret højt. Og dog kan de, der længe har kæmpet i striden, endnu vinde sejre. De har lært Satans list så grundigt at kende, at de ikke let lader sig føre bort fra de gamle stier. De husker fortidens dage. De kender ham, som er fra begyndelsen. De kan altid være lysbærere, trofaste vidner for Gud, levende breve, der kendes og læses af alle mennesker.

Så lad os da takke Gud for, at der er nogle få igen, som tilfældet var med Johannes, der kan fortælle om deres erfaringer i begyndelsen af dette budskab og om modtagelsen af det, som nu er os så kært. Men den ene efter den anden falder på sin post og det er kun klogt, at vi bereder andre til at optage arbejdet, hvor de forlader det.

Der må gøres bestræbelser for at forberede unge mænd til arbejdet. De må komme frem til fronten for at bære byrder og ansvar. De, der nu er unge, må blive stærke mænd. De må blive i stand til at lægge planer og give råd. Når Guds ord bliver i dem, vil det gøre dem rene og fylde dem med tro, håb, mod og gudhengivenhed. Arbejdet hæmmes nu i høj grad, fordi mænd bærer ansvar, som de er uskikkede til. Skal denne store mangel fortsætte og tiltage? Skal disse store ansvar falde ud af gamle, erfarne arbejderes hænder og [586] lægges på sådanne, som er ude af stand til at bære dem? Forsømmer vi ikke en meget vigtig del af værket ved at undlade at uddanne og oplære vor ungdom til at fylde betroede stillinger?

Lad arbejderne få en uddannelse. men lad dem samtidig være sagtmodige og ydmyge af hjertet. Lad os løfte værket op til det højest mulige stade og altid erindre, at hvis vi udfører vor del, vil Gud ikke undlade at udføre sin del. *Vejl f menigh* bd. 2 side 181-194]

Uhellig ærgerrighed

UHELLIG ÆRGERRIGHED

Kære bror og søster N: Selvom jeg ikke har fået anerkendelse fra jer for mit sidste brev, føler jeg mig draget til at skrive til jer igen. Jeg er blevet vist jeres fare og kan ikke lade være med at indprente jer det nødvendige i det at vandre ydmygt med Gud. I vil være sikre så længe I har et ydmygt syn på selvet. Men jeg ved at jeres sjæle er i fare. I søger efter en bredere sti til jeres fødder, end hellighedens ydmyge sti, den kongelige vej som fører til Guds stad. I har for meget af selvet og for lidt af Kristi sagtmødighed og ydmyghed. I har for meget selvagtelse og egensindighed og for lidt tro på Gud. Disse uharmoniske elementer i jeres natur er udvikkede for meget. Uregerlige lidenskaber har en styrende magt. Stolthed og forfængelighed søger efter overherredømmet. Jeg ved at fjenden frister jer smerteligt. Jeres eneste sikkerhed er fuldstændig overensstemmelse med Guds vilje. Underkastelse er nødvendig fra jeres side; en fuldstændig helligelse af jer selv til Kristus er jeres eneste håb om frelse. Hvis I vandrer i sindets ydmyghed for Herren, så kan han arbejde med jeres bestræbelser og hans styrke vil gøres fuldkommen i jeres svaghed. Kristus er vor Frelser. Han har sagt til jeres hjælp og for min: „Uden mig kan I slet intet gøre.“ Oh, vil du have mere af Jesus og mindre af selvet?

Bror N, du er ikke andagtsøgende af naturen og derfor må du gøre stadige bestræbelser på at opdyrke tro. Det er let for dig at lade Kristus falde ud af din erfaring. Herren har givet dig sin velsignelse førhen og hvor lifligt var det ikke for din sjæl! Hvilken trøst, hvilket [587] mod gav det dig ikke! Den lidenskab er at ophøje uddannelser, men jeg siger sandheden når jeg fortæller dig at uddannelse vil, medmindre den afvejes af religiøse principper, være en kraft til ondt.

Jeg vil ikke se passivt til, du ligesom andre lider det skæbnesvangre bedrag, at syvendedags adventister er for snæversynede og går på en sti, der er for mørk; så de er nød til at få sig et større ry og få sig

noget mere værdighed; så lærerne på vore skoler mere udelukkende bruger kræfter på videnskab og ikke flette så meget religion ind i deres uddannelse. Når disse frø sås i de studerendes hjerter, vil de udvikle sig hurtigt til en høst, som I ikke vil tragte efter at høste.

Som det var, er vi på grænsen til den evige verden og hvis I gør det arbejde denne skole er grundlagt på, må I, i høj grad, undervise fra alle bøgers bog. I må ikke sætte noget andet studie op over biblens studie. I skal ikke tage andre skoler i vort land jeres forbillede.

Jeg er blevet vist at I er blevet henrykte af den uddannelseslinie, som det religiøse element næsten er helt udelukket fra. Der er utallige af den slags skoler i vort land, hvor studerende kan gå, hvis ønsker den slags oplæring. Men denne skole må være af en anden karakter; den må have Guds form i alle afdelingerne.

Jesus og hans kærlighed bør indvæves i al given uddannelse, som den allerbedste kundskab studerende kan få. „Herrens frygt er visdoms begyndelse.“ Hvis forstanden, i sine ærgærrige mål, flyver bort fra al visdoms Kilde og tror at Bibelreligionen vil klippe hans vinger, vil han finde ud af at han ikke er andet end en sæbeboble. Bring da for jeres sjæles skyld livets Fyrste ind i alle planer, enhver organisation. I kan ikke få for meget af Jesus eller skrifts?historie ind i jeres skole.

[588] Har vi sandheden? Lever vi i afslutningen af denne jords historie? Står Kristus ved døren? Dette er spørgsmål vi alle skal stille. Uddannelse bør altid være af en høj og hellig orden og nu er behovet mere bydende end nogen sinde før. Bortskaffelsen af de trofaste fra denne verden, vil snart være fuldendt. Hvorfor så ikke indvie alle kræfter i sjæl og sind til Gud?

Skjul aldrig dine farver, sæt aldrig dit lys under en skæppe eller under en seng, men set det på en lystage, så det kan skinne for alle, som er i huset. Var du og de lærere du var sammen med i ____, på vakt efter anledninger til at oplyse andre? Søgte du i visdom at gøre alt godt, som var overhovedt muligt? Prøvede du at gøre dem opmærksomme, som du havde undervist, på bibelsandhederne? Slæbte du ikke din farverighed lidt bag dig, fordi du skammede dig over at blive betragtet som Guds særskilte folk? „Thi den, som skammer sig ved mig og mine ord ..., ham skal også Menneskesønnen skamme sig ved, når han kommer i sin Faders herlighed.“ Hvis du blot ville få føde af Kristus daglig, så kunne du være en sand lærer.

Min bror, du skal passe på at du ikke viderebringer for meget på én gang. Det forlanges ikke at du laver lange taler eller taler om emner, som ikke vil blive forstået eller værdsat af almindelige folk. Du skal passe på at du ikke dvæler ved termer helt oppe på toppen af stien, når dem du underviser behøver undervisning i at kravle godt på de første trin. Du taler om ting som dem, der ikke kender til vor tro, ikke kan forstå; derfor er dine taler ikke interessante. De er ikke føde for dem du taler til.

Jesus var den største undervisningspædagog verden nogen sinde har kendt. I sammenligning med hans kundskab er den højeste menneskelige kundskab tåbelighed. Men hans undervisning var så enkel at alle forstod ham, både lærte og ulærte. Han gjorde ingen anstrengelser for at vise sin dybe kundskab, for den kunne de ikke have forstået. Det er som om du tror at dine lange taler har en særlig indflydelse på at forme og danne dine tilhører, som du ønsker, men her vil du visselig gå fejl. Du vil få en meget bedre indflydelse, hvis du vil tale mindre og bede mere; Gud er din styrkes kilde.

[589]

Dine lange taler om uddannelse i videnskaber er smertelig for Guds engle, som hele tiden er meget aktive for at få henledt tankerne og hengivenheden til himmelske ting. Sjæle vil gå tabt under dine lange, ukristelige taler. Din egen sjæl formindskes og forkrøbles i kundskab til Kristus. Du mister rigtig meget fordi du er forblindet af uddannelses ånd og skikke, som ikke frelser sjælen.

De unge har brug for dit arbejde. Hvis du var en omvendt mand og dagligt lærte lektier i Kristi skole, så ville dit arbejde være en smag af liv til liv. Så kunne du arbejde med tålmodighed og kærlighed og i Guds kraft, for unges sjæle som udsættes for fristelse. Ofre et stykke af den tid du bruger på lange henvendelser, til personligt arbejde for unge, som har brug for din hjælp. Lær dem at Gud har krav på dem; bed med dem. Der er mange som er bundet til onde vaner, med lænker så stærke som stål. De stakkels ofre er betaget af Satans tillokkende charme og er ude af stand til at bryde ud og stå i gudsgiven frihed. De har nogle mistede år; skal de miste året der begynder? Vil forstanderen på skolen vågne i en forstand op til sine ansvar og give sit sind og hjerte til de studerendes frelse? Hvis ikke, så lad en anden få hans plads. Udgifter bør ikke løbe op og op, medens intet, eller næsten intet, gøres i den retning, som skolen blev oprettet på.

[590]

Skal sindets og sjælens kræfter misbruges? Skal anledninger gå tabt? Skal en formel og rutine bare gå dag efter dag, uden noget opnås? Oh, vågn op, vågn op! lærer og elever, før det er for sent. Vågn op før I fra vejmærkerne og forpinte læber hører det frygtelige råb: „Kornhøst er omme, frugthøst endt og vi er ej frelst!“

Er alle lærers gaver og talenter udnyttet på allerbedste måde for eleverne? Hvem venter på et gunstigt øjeblik til at sige venlige og kærlige ord? Hvem holder af at fortælle beretningen om ham, som elskede verden således, at han gav sit liv for at indløse tabte og fortabende syndere? Oplær de unge, form karakteren, uddan, uddan, uddan, for fremtiden, for evigt liv. Bed ofte. Bed med Gud om at give dig en ydmyghed. Føl ikke at jeres arbejde som lærere er gjort, medmindre I kan lede jeres elever til troen på Jesus og kærlighed for ham. Lad Kristi kærlighed gennemstrømme jeres egne sjæle og da vil I ubevidst lære den til andre. Når I som lærere overgiver jer selv uforbeholdent til Jesus, til ham som leder, som vejleder, til styring, vil I ikke svigte. Lær jeres studerende at være kristne i det største arbejde foran jer. Gå til Gud, han hører og besvarer bønner. Bortlæg jer tvivl og vantro. Lad ingen hårdhed komme ind i jeres lære. Vær ikke for streng, men opelsk en ømhjertet forståelse og kærlighed. Vær god. Skæld ikke ud, dadel ikke for strengt; vær fast, vær bred, vær kristuslignende, medlidende, venlig. „Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.“

Jeg kan ikke udtrykke for jer det dybe ønske jeg har i min sjæl, at I alle bør søge Herren alvorligst medens han kan findes. Vi er i Guds beredelsesdag. Lad intet være værdifuldt nok til at drage jeres tanker bort fra beredelsesarbejdet for den store domsdag. Gør rede! Lad ikke kold vantro holde jeres sjæle borte fra Gud, men lad hans kærlighed brænde på jeres hjerters alter.

»Hold jer fra det onde I enhver skikkelse«

[591]

„HOLD JER FRA DET ONDE I ENHVER SKIKKELSE“

[Jeg føler mig tilskyndet til at henvende mig til dem, der beskæftiger sig med at forkynde det sidste advarselsbudskab til verden. Hvorvidt de, som de virker for, indser og antager sandheden eller ikke, kommer for en stor del an på den enkelte arbejder. Befalingen fra Gud lyder: „Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!“ Og Paulus formaner Timoteus: „Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning!“ Værket må begynde hos arbejderen; han må være forenet med Kristus, ligesom grenen er forenet med vintræet. „Jeg er vintræet,“ sagde Kristus, „I er grenene.“ Dette betegner den inderligst mulige forbindelse. Indpod den bladløse kvist i den frodige vinstok, så bliver den til en levende gren og henter saft og næring fra vintræet. Fiber for fiber og åre for åre fæster kvisten sig, indtil de knoppes, blomstrer og bærer frugt. Den saftløse kvist betegner synderen. Forenet med Kristus knyttes sjæl til sjæl, det svage og menneskelige til det hellige og guddommelige og mennesket bliver et med Kristus.

„Skilt fra mig kan I slet intet gøre,“ siger Kristus. Er vi, der bekender os til at være Kristi medarbejdere, forenede med ham? Bliver vi i Kristus og er vi et med ham? Det budskab, vi forkynder, er verdensomspændende. Det må gå ud til alle slægter og tunges og folk. Herren vil ikke kræve, at nogen af os skal gå ud med dette budskab, uden at han giver os nåde og kraft til at fremholde det for folket på en måde, som svarer til dets betydning. Det store spørgsmål for os i dag er: Bringer vi dette højtidelige sandhedsbudskab ud til verden på en måde, som påviser dets vigtighed. Dersom arbejderne vil gøre Kristus til deres eneste fortrøstning, vil Herren virke med dem. Han har aldrig haft til hensigt, at hans sendebud skulle arbejde uden hans nåde, blottede for hans kraft.

Kristus har udvalgt os fra verden, for at vi skulle være et særskilt og helligt folk. Han „hengav sig selv for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter

[592]

at gøre gode gerninger“. Guds arbejdere bør være bønnens mænd, flittige granskere i de hellige skrifter, hungrende og tørstende efter retfærdighed, for at de må kunne være et lys og en kraft for andre, Vor Gud er en nidkær Gud og han kræver, at vi skal tilbede ham i ånd og i sandhed, i hellig prydelse. Salmisten siger: „Havde jeg tænkt på ondt i mit hjerte, da havde Herren ej hørt.“ Som arbejdere må vi give agt på vore veje. Dersom salmisten ikke kunne blive bønne hørt, hvis der var ondt i hans hjerte, hvorledes kan så menneskenes bønner kunne høres nu, når de har ondt for øje?

Efter tidens udløb i 1844 kom der fanatisme ind i adventisternes rækker. Gud gav advarselsbudskaber for at standse det indtrængende onde. Der rådede i nogle tilfælde for megen fortrolighed mellem mænd og kvinder, Jeg fremholdt for dem det hellige sandhedsideal, vi må nå op til og den renhed i vandel, som vi må opretholde for at vinde bifald hos Gud og være uden plet eller rynke eller noget sådant. De højtideligste trusler fra Gud blev givet til mænd og kvinder, hvis tanker bevægede sig på en uren bane, medens de hævdede, at de stod i særlig yndest hos Gud; men det budskab, Gud gav, blev foragtet og forkastet. De vendte sig mod mig og sagde: „Mon Gud har talt ved dig alene og ikke ved os?“ De bedrede ikke deres veje og Herren tillod dem at fortsætte, indtil besmittelse kendetegnede deres liv.

Selv ikke nu er vi uden for fare. Enhver, som beskæftiger sig med at forkynde det advarende budskab til verden, vil blive hårdt fristet til at føre en sådan vandel, at den vil være en fornægtelse af hans tro. Det er Satans overlagte plan at gøre arbejderne svage i bønne, svage i kraft og svage i indflydelse som følge af deres karaktermangler. Som arbejdere må vi stå samlet om at misbillige og fordømme alt, som i vor omgang med hinanden rummer den mindste tilnærmelse til det onde. Vor tro er hellig; vor gerning er at forsvare Guds lovs ære og den er ikke af en sådan art, at den skulle kunne lede nogen ned på et lavt trin i tanke eller opførsel.

Der er en ophøjet platform for os at stå på. Vi må tro og lære sandheden, som den er i Jesus. Hellighed i hjertet vil aldrig lede til urene handlinger. Når nogen, der udgiver sig for at forkynde sandheden, er tilbøjelig til at være meget sammen med unge eller endog gifte kvinder og når han fortroligt lægger sin hånd på dem eller ofte samtaler med dem på en familiær måde, vær da bange for ham; sandhedens rene principper er ikke indvævet i hans sjæl. Sådanne er

ikke i Kristus og Kristus bor ikke i dem. De behøver en grundig omvendelse, inden Gud kan godkende deres arbejde. Sandheden, som er af himmelsk oprindelse, nedværdiger aldrig modtageren, leder ham aldrig til den mindste tilnærmelse til upassende fortrolighed; tværtimod, den helliger den troende, lutrer hans smag, højner og forædler ham og bringer ham i nær forbindelse med Jesus. Den leder ham til at agte på apostelen Paulus' pålæg om at afstå fra den mindste tilnærmelse til det, som har skin af at være ondt, for at hans gode ikke skal „blive til spot“.

Dette er en sag, vi må give agt på. Vi må være på vagt mod denne vanartede tids synder. Vi må stå hævet over alt, hvad der smager af upassende fortrolighed. Gud fordømmer dem. Den er forbuden grund, som det er risikabelt at sætte sine fødder på. Hvert ord og hver handling bør bidrage til at højne, lutre og forædle karakteren. Tankeløshed angående sådanne ting er synd. Apostelen Paulus formanede Timoteus til flid og grundighed i sin tjeneste og tilskyndede ham til at tænke på, hvad der er rent og ophøjet, for at hans fremgang måtte blive åbenbar for alle. Det samme råd er der stærkt behov for blandt unge mænd også i denne tid. Betænksom hensyntagen er af væsentlig betydning. Hvis menneskene blot ville tænke mere og være mindre impulsive i handling, ville de have langt større fremgang i deres arbejde. Vi behandler emner, som er af umådelig betydning og vi må ikke indflette vore egne karaktermangler i vort arbejde. Vi ønsker at være en fremstilling af Kristi karakter. [594]

Vi har et stort arbejde at udføre med at højne menneskene og vinde dem for Kristus, lede dem til at vælge og alvorligt søge at blive delagtige i guddommelig natur, idet de undflyr fordævelsen i verden, som skyldes begær. Hver tanke, hvert ord og hver handling hos arbejderne må være af en ophøjet natur, der svarer til den hellige sandhed, som de fremholder. Det kan forekomme, at mænd og kvinder må være mere eller mindre sammen på vore vigtige missionsmarker. Hvor dette er tilfældet, kan de ikke være varsomme nok. Lad gifte mænd være tilbageholdne og forsigtige, så intet ondt med rette skal kunne siges om dem. Vi lever i en tid, da ugudelighed tager overhånd og et ubehersket ord eller en upassende handling kan i høj grad skade dem, der viser en sådan svaghed. Arbejderne må ikke lade tilbageholdenhedens skranker falde; lad ikke et eneste tilfælde indtræffe, som fjenden kan gøre væsen af. Hvis de begynder at nære

hengivenhed for hinanden og viser favoritter særlig opmærksomhed og bruger smigrende ord, vil Gud trække sin Ånd tilbage.

Dersom gifte mænd går ud i arbejdet og overlader det til deres hustruer at tage sig af børnene i hjemmet, udfører hustruen og moderen en lige så stor og betydningsfuld gerning som manden og faderen. Medens den ene er ude på missionsmarken, er den anden en hjemmets missionær, hvis bekymringer og ængstelser og byrder ofte langt overstiger mandens og faderens. Hun har en højtidelig og vigtig gerning at danne børnenes sind og præge deres karakter, at opdrage dem til at gøre nytte hernede og berede dem til det fremtidige, udødelige liv. Manden ude på missionsmarken kan måske blive æret af mennesker, medens hun, der slider hjemme, måske ikke får nogen jordisk anerkendelse for sin gerning. Men hvis hun arbejder for sin families bedste og søger at danne sine børns karakter efter det guddommelige mønster, nedtegner den skrivende engel hende som en af de største missionærer i verden. Gud ser ikke tingene på samme måde, som de ser ud i menneskets begrænsede syn. Hvor forsigtig bør ikke manden og faderen være med at holde sit ægteskabsløfte med troskab! Hvor nøje bør han ikke våge over sin karakter, at han ikke hos unge piger eller endog hos gifte kvinder vækker tanker, som ikke er i harmoni med den høje, hellige rettesnor — Guds bud! Kristus påviser, at disse bud er overmåde vidtrækkende og endog gælder hjertets tanker, råd og forsætter. Her er det, mange forser sig. Deres hjerters higen og tragten er ikke af den rene, hellige art, som Gud kræver; og hvor høj deres stilling end er og hvilke talenter de end måtte besidde, vil Gud dog se misgerning hos dem og regne dem som langt mere skyldige og hjemfaldne til hans vrede end sådanne, som har færre talenter, mindre lys og mindre indflydelse.

[595]

Det smerter mig, når jeg ser mænd blive rost, smigret og kælet for. Gud har åbenbaret den kendsgerning for mig, at nogle, der er genstand for sådan opmærksomhed, er uværdige til at tage hans navn på deres læber; og dog hæves de til skyerne af skrøbelige mennesker, der kun kan dømmes efter det ydre udseende. Mine søstre, befat jer aldrig med at gøre væsen af og at smigre arme, fejlende, vildfarende mænd, hverken unge eller gamle, gifte eller ugifte. I kender ikke deres svagheder og I ved ikke, om ikke netop disse opmærksomheder og denne overstrømmende ros måske kan vise sig at blive deres ruin.

Jeg er forfærdet over den kortsynethed og den mangel på klogskab, mange lægger for dagen i denne henseende.

Mænd, som udfører Herrens gerning og som har Kristus boende i deres hjerter, vil ikke lade moralens fane sænkes, men vil altid søge at løfte den højt. De vil ikke finde behag i kvinders smiger eller i at blive kælet for af dem. Lad mændene, både gifte og ugifte, sige: „Lad mig være i fred! Jeg vil aldrig give den mindste anledning til, at mit gode rygte bliver spottet. Mit gode navn er en kapital af langt større værdi for mig end guld eller sølv. Lad mig beholde det uplettet. Hvis mennesker angriber dette navn, skal det ikke være, fordi jeg har givet dem foranledning dertil, men være af samme grund som gjorde, at de talte ilde om Kristus fordi de hadede hans rene og hellige karakter; for den var en stadig irttesættelse for dem.“

[596]

Jeg ville ønske, jeg kunne bibringe enhver arbejder i Guds sag et indtryk af den store trang til uafbrudt, alvorlig bøn. De kan ikke til stadighed ligge på deres knæ, men de kan holde hjertet opløftet til Gud. Det var på denne måde, Enok vandrede med Gud. Vær forsigtig, at selvgodhed ikke trænger ind, så du slipper Jesus og arbejder i din egen styrke i stedet for i Mesterens ånd og styrke. Spild ikke gyldne øjeblikke med indholdsløs samtale. Ros ikke dig selv, når du kommer hjem efter at have udført missionsarbejde, men ophøj Jesus; ophøj Golgatas kors. Tillad ingen at rose eller smigre dig eller at holde fast ved din hånd, som om de nødig ville slippe den. Vær bange for enhver sådan optræden. Når unge eller endog gifte mennesker viser tilbøjelighed til at åbenbare deres familiehemmeligheder for dig, så tag dig i agt. Når de giver udtryk for ønsket om medfølelse, bør du vide, at det er på tide at vise stor varsomhed. De, som er gennemtrængt af Kristi Ånd og som vandrer med Gud, vil ikke være en vanhellig higen efter medfølelse. De har et følgeskab, der tilfredsstillende enhver længsel i sind og hjerte. Gifte mænd, der tager imod kvinders opmærksomhed, ros og favoriseringen, kan være forvissede om, at den slags menneskers kærlighed og sympati ikke er værd at eje.

Kvinder er alt for ofte fristere. Under et eller andet påskud lægger de beslag på mænds opmærksomhed, gifte eller ugifte og leder dem videre, indtil de overtræder Guds lov, indtil deres brugbarhed er ødelagt og deres sjæle er i fare. Beretningen om Josef er skrevet til gavn for alle dem, der fristes, ligesom han blev fristet. I principper

stod han fast som en klippe og han svarede fristeren: „Hvor skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud!“ En moralsk styrke ligesom Josefs er det, der nu behøves. Dersom kvinderne blot ville højne deres liv og være Kristi medarbejdere, ville der være mindre fare ved deres indflydelse; men med den følelse af ligegyldighed, som nu råder iblandt dem med hensyn til ansvar i hjemmet og med hensyn til de krav, Gud har til dem, er deres indflydelse ofte stærk i den forkerte retning, deres evner og kræfter forkrøbles og deres gerning bærer ikke det guddommelige præg. De er ikke hjemmets missionærer, ej heller er de missionærer uden for hjemmet; og tit forsømmes hjemmet, det dyrebare hjem og får lov at ligge øde.

Lad enhver, der bekender Kristus, overvinde al umandighed, al svaghed og dårskab. Nogle mænd vokser aldrig op til mands modenhed i Kristus Jesus. De er barnagtige og følger deres lyst. Ydmyg guds frygt ville rette på alt dette. Ren kristendom indeholder intet præg af svaghed over for lysten. Den er i højeste grad hæderlig. Lad derfor ingen af dem, der har ladet sig hverve som Kristi stridsmænd, være færdig til at vise svaghed på prøvens dag. Alle bør føle, at de har en alvorlig gerning at udføre med at højne deres medmennesker. Ingen har ret til at hvile i den kamp, som har til formål at gøre dyden tiltrækkende og lasten forhadet. For en levende kristen er der ingen hvile på denne side af den evige verden. Lydighed mod Guds befalinger består i at gøre ret, intet andet end ret. Dette er kristelig mandighed. Men mange trænger til ofte at hente lærdomme fra Kristi liv, han, som er vor tros begynder og fuldender. „På ham, som har tålt en sådan modsigelse af syndere, skal I tænke, for at I ikke skal blive trætte og modløse i jeres sjæle. I jeres kamp mod synden har I endnu ikke stået imod indtil blodet.“ I må vise vækst i de kristelige dyder. Ved at lægge sagtmodighed for dagen under udfordrende omstændigheder og ved at forvinde lav jordiskhed giver I vidnesbyrd om, at I har en iboende Frelser og hver tanke, hvert ord og hver handling drager menneskene til Jesus i stedet for til jer selv. Der er meget arbejde at gøre og tiden til at udføre det er kort. Lad det være jeres livsopgave at inspirere alle med den tanke, at de har en gerning at udføre for Kristus. Hvor som helst der er pligter at udføre, som andre ikke forstår, fordi de ikke ønsker at se deres livsgerning, tag du pligterne på dig og udfør dem.

Moralens fane boldes ikke højt nok iblandt Guds folk. Mange, der bekender sig til at holde Guds bud og at forsvare dem, overtræder budene. Fristelser kommer på en sådan måde, at de fristede mener [598] at kunne se en undskyldning for at overtræde. De, der går ud på missionsmarken, bør være mænd og kvinder, som vandrer med Gud og samtaler med ham. De, der som forkyndere står på den hellige prædikestol, bør være mænd med et ulasteligt omdømme; deres liv bør være uden plet, hævet over alt, hvad der smager af urenhed. Sæt ikke dit omdømme i fare ved at færdes på fristelsens vej! Hvis en kvinde dvælende holder din hånd, så træk den hurtigt tilbage og bevar hende fra at synde. Dersom hun lægger en utilbørlig hengivenhed for dagen og klager over, at hendes mand ikke elsker hende, søg så ikke at erstatte denne mangel. Den eneste sikre og kloge fremgangsmåde for dig i et sådant tilfælde er, at du beholder din medfølelse hos dig selv. Slige tilfælde er talrige. Henvis sådanne til ham, som bærer byrderne, den sande og sikre rådgiver. Har hun valgt Kristus til sin ledsager, vil han give hende nåde til at tåle tilsidesættelse uden at græmmes; og under alt dette bør hun beflitte sig på at gøre, hvad der står i hendes magt for at knytte sin mand til sig ved den strengeste troskab mod ham og vise trofasthed med hensyn til at gøre hans hjem hyggeligt og tiltrækkende. Dersom alle hendes anstrengelser er frugtesløse og ikke bliver påskønnet, har hun sin velsignede Genløseres sympati og bistand. Han vil hjælpe hende til at bære alle byrder og trøste hende i hendes skuffelser. Hun viser mistillid til Jesus, når hun søger det menneskelige til at fylde den plads, Kristus altid er beredt til at fylde. I sin græmmelse synder hun mod Gud. Det ville være godt for hende kritisk at ransage sit eget hjerte, at undersøge, om synd ikke ligger på lur i sjælen. Det hjerte, der således søger menneskelig sympati og modtager forbuden opmærksomhed fra nogen, er ikke rent og ulasteligt for Gud.

Bibelen indeholder mange slående eksempler på, hvilken stærk indflydelse dårlige kvinder kan øve. Da Bileam blev opfordret til at forbande Israel, fik han ikke tilladelse dertil; for „Herren skuede ikke synd hos Jakob, ej heller så han fordærvelse i Israel“ (eng, bibelovers.). Men Bileam, der allerede havde givet efter for fristelse, blev nu fuldt ud et Satans redskab og besluttede, at han ad omveje ville udføre, hvad Gud ikke havde tilladt ham at gøre direkte. Han [599] lagde straks en snare, for at israelitterne skulle blive bedårede af

de smukke moabittiske kvinder, som ville lede dem til at overtræde Guds lov. Således ville synd blive fundet hos dem og Guds velsignelse ville ikke kunne hvile over dem. Deres stridskræfter ville i høj grad svækkes og deres fjender ville ikke længere frygte for deres magt, fordi Hærskarers Herres åsyn ikke var med deres hære.

Dette er ment som en advarsel til Guds folk, der lever i de sidste dage. Dersom de jager efter retfærdighed og sand hellighed og dersom de holder Guds bud, vil Satan og hans redskaber ikke få tilladelse til at overvinde dem. Al modstand fra deres bitreste fjender vil vise sig at være ude af stand til at ødelægge eller oprykke den vinstok, som Gud selv har plantet. Satan forstår det, som Bileam lærte af sørgelig erfaring, at mod Jakob hjælper ingen spådomskunst, ej heller sandsigerkunst mod Israel, når der ikke næres synd iblandt dem; derfor vil han altid bruge sin magt og indflydelse til at forstyrre deres enighed og besudle deres rene karakter. Han lægger snarer på utallige måder for at svække deres kraft til at gøre det gode.

På ny minder jeg jer indtrængende om nødvendigheden af renhed i hver tanke, i hvert ord, i hver handling. Vi har et personligt ansvar over for Gud, en personlig gerning, som ingen kan udføre for os, nemlig at gøre verden bedre ved formaning, ved personlig bestræbelse og ved vort eksempel. Medens vi skulle udvikle selskabelighed, bør det ikke ske blot til fornøjelse, men med en hensigt for øje. Der er sjæle at frelse. Kom dem nær ved personlig bestræbelse. Oplad jeres døre for unge mænd, som er udsatte for fristelse. Det onde lokker dem fra alle sider. Søg at vække deres interesse. Er de fulde af fejl, så søg at afhjælpe disse mangler. Hold jer ikke på afstand fra dem, men kom dem nær. Tag dem ind i jeres hjem og indbyd dem til jeres familiealter. Der er tusinder, som trænger til, at der gøres et arbejde for dem. Hvert træ i Satans have er behængt med fristende, giftig frugt og der udtales ve over enhver, som plukker og spiser. Lad os erindre Guds krav til os om at gøre himmelstien klar og lys og tiltrækkende, for at vi må kunne lede sjæle bort fra Satans ødelæggende fortryllelser.

[600]

Gud har givet os forstand, for at vi skal bruge den til et ædelt formål. Vi er her på prøve for det tilkommende liv. Tiden er alt for alvorlig til, at nogen af os skulle være ligegyldig eller handle på det uvisse. Vor omgang med hinanden bør være præget af nøgternhed og et himmelsk sind. Vor samtale skulle gælde himmelske ting. „Da

talte de, som frygter Herren, med hverandre. Og Herren lyttede og hørte efter og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukommes, som frygter Herren og slår lid til hans navn. Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.“

Hvad er vel mere værdigt til at optage sindet end genløsningens plan? Den er et emne, som er uudtømmeligt. Jesu kærlighed, den frelse, der ved hans uendelige kærlighed tilbydes det faldne menneske, hjertets hellighed, den dyrebare, frelsende sandhed for disse sidste dage, Kristi nåde — dette er emner, der kan oplive sjælen og få de rene af hjertet til at føle den glæde, som disciplene følte, da Jesus kom og vandrede sammen med dem, medens de gik til Emmaus. Den, som elsker Kristus, vil finde behag i denne hellige omgang og samle guddommelig styrke ved sådant samkvem; men den, som ingen smag har for den slags samtale og som synes bedst om sentimentalt pjank, er vandret langt bort fra Gud og er i færd med at blive ligesom død over for hellig og ædel tragten. Sådanne anser det sanselige, det jordiske, for at være himmelsk. Når samtalen er præget af det intetsigende og smager af en utilfreds higen efter menneskelig sympati og påskønnelse, har den sit udspring i en elskovssyg sentimentalisme og hverken ungdommen eller de gråhårede mænd kan være trygge. Når Guds sandhed er et iboende princip i hjertet, vil den være som et levende kildevæld. Der kan blive gjort forsøg på at hæmme strømmen, men den vil vælde frem på et andet sted; den er der og kan ikke holdes tilbage. Sandheden i hjertet er et livsens kildespring, Den vederkvæger den trætte og betvinger slette tanker og ytringer.

Foregår der ikke nok omkring os til at vise de farer, der omgiver vor sti? Overalt ser man menneskevrag, forsømte familiealtere og splittede familier. Der er en mærkværdig tilsidesættelse af principper, en sænkning af moralens idealer. De synder, som førte til, at Guds straffedomme blev udgydt over jorden ved syndfloden og ved Sodomias ødelæggelse ved ild, er i hurtig tiltagen. Vi nærmer os afslutningen. Gud har længe båret over med menneskenes fordærvelse, men deres straf er ikke mindre vis. Lad dem, der bekender sig til at være verdens lys, holde sig fra al uretfærdighed. Vi ser den selv samme ånd gøre sig gældende imod sandheden nu, som man så på

[601]

Kristi tid. Af mangel på bibelske beviser vil de, der gør Guds lov til intet, opdigte usandheder for at tilsmudse og sværte arbejderne. Således gjorde de med verdens Genløser; således vil de gøre med dem, der følger ham. Rygter, som ikke har det ringeste grundlag, vil blive påstået at være sandhed.

Gud har velsignet sit lovlydige folk og den modstand og de usandheder, som de måtte blive udsatte for, vil kun styrke dem, der med fasthed forsvarer deres tro, som én gang er blevet overgivet de hellige. Men hvis de, der bekender sig til at være Guds lovs vogtere, bliver denne lovs overtræder, vil han unddrage dem sin beskyttende omsorg og mange vil falde på grund af fordærvelse og tøjlesløshed. Da vil vi visselig være ude af stand til at bestå over for vore fjender. Men dersom hans folk vedblivende holder sig adskilt fra verden som en slægt, der gør retfærdighed, vil Gud være deres værn og intet redskab, som dannes mod den, skal have fremgang.

[602] Skal ikke vi som Guds lovlydige folk i betragtning af denne tids farer fjerne al synd iblandt os, al uretfærdighed og al fordærvelse? Skal ikke kvinder, som bekender sig til sandheden, holde streng vagt over sig selv, så de ikke i mindste måde opmuntrer til uforsvarlig fortrolighed. De kan lukke døren til for mangan fristelse, hvis de til enhver tid vil iagttage streng tilbageholdenhed og sømmelighed i deres optræden. Lad mændene se et eksempel i Josefs liv og være principfaste, hvor stærkt de end fristes. Vi ønsker at være mænd og kvinder, som holder stærkt på, hvad der er rent. Rundt omkring os er der sådanne, som er svage, hvad moralsk styrke angår. De trænger til at være sammen med sådanne, som er faste og hvis hjerter er nær knyttet til Kristi hjerte. Enhvers principper vil blive stillet på prøve. Men nogle møder fristelse som en dåre, hvis vej leder til straf i blokken. De indbyder fjenden til at friste dem. De lammer sig selv, svækkes i moralsk henseende og skam og forvirring bliver følgen.

Hvor foragtelige i den hellige Guds øjne er ikke sådanne, der bekender sig til at stå som forsvarere af hans lov, men dog krænker dens forskrifter! De fører skam over den dyrebare sag og giver sandhedens modstandere anledning til at hovere. Aldrig bør skillelinien mellem Jesu efterfølgere og Satans tilhængere udslettes. Gud har selv trukket en tydelig grænse mellem verden og menigheden, mellem dem, der holder budene og den, der bryder budene. De kan ikke sammenblandes. De er lige så forskellige som middag og midnat

— forskellige i deres smag, deres hensigter, deres stræben og deres karakter. Dersom vi opelsker Guds kærlighed og gudsfrygt, vil vi nære afsky for den mindste tilnærmelse til urenhed.

Måtte Herren drage sjæle hen til sig og give hver enkelt af dem en forståelse af, at det påhviler dem som et helligt ansvar at danne en sådan karakter, at Kristus ikke vil skamme sig ved at kalde dem brødre! Løft banneret, så vil dem himmelske velsignelse blive udtalt over jer på den dag, da enhver skal få igen, hvad der ved legemet er gjort. Guds arbejdere må leve som for hans åsyn og stadig udvikles i karakter, i sand dyd og gudfrygtighed. Deres sind og hjerte nå være så helt gennemtrængt af Kristi Ånd og så fyldt med alvor af det hellige budskab, de skal forkynde, at hver tanke, hver handling, hver indre tilskyndelse vil være hævet over det jordiske og sanselige. Deres lykke vil ikke have sin grund i forbuden, selvisk tilfredsstillelse, men i Jesus og hans kærlighed.

[603]

Min bøn er: „O Herre, salv dit folks øjne, for at de må kunne skelne mellem synd og hellighed, mellem besmittelse og retfærdighed og til sidst stå som sejrvindere!“

Kærlighed til de fejlende

KÆRLIGHED TIL DE FEJLENDE

Kristus kom for at gøre frelse tilgængelig for alle. På Golgatas kors betalte han genløsningens umådelige pris for en fortabt verden. Hans selvornægtelse og selvopofrelse, hans uegennyttige arbejde, hans fornedrelse og fremfor alt opofrelsen af hans liv vidner om dybden af hans kærlighed til faldne mennesker. Det var for at søge og frelse det fortabte, han kom til jorden. Hans mission gjaldt syndere — syndere af enhver art, hver tunge og hver slægt. Han betalte prisen for alle, for at løskøbe dem og bringe forening og sympati i stand mellem dem og ham. De mest fejlende, de mest syndige blev ikke forbigået; han virkede særlig for dem, der mest trængte til den frelse, han kom for at bringe. Jo større deres trang til omvendelse var, desto dybere var hans interesse, desto større hans medfølelse og desto mere alvorligt hans arbejde. Hans store, kærlighedsfulde hjerte blev rørt til det inderste for dem, hvis tilstand var mest håbløs og som havde hans forvandlende nåde mest behov.

[604] I lignelsen om det tabte får fremstilles Kristi underfulde kærlighed til de fejlende og vildfarende. Han vælger ikke at blive hos dem, der modtager hans frelse, for at vie alle sine anstrengelser til dem og modtage deres taknemmelighed og kærlighed. Den tro hyrde forlader hjorden, som elsker ham og går ud i ødemarken, hvor han tåler genvordigheder og stilles ansigt til ansigt med fare og død, for at opsøge og frelse det får, som er vandret bort fra folden og som må omkomme, hvis det ikke hentes hjem. Når hyrden efter flittig søgen finder det tabte, overlader han det ikke til i dets svaghed at følge ham; han jager det ikke fremad, men — oh underfulde kærlighed! skønt han lider af træthed, smerte og hunger, tager han det ømt i sine arme, lægger det på sin skulder og bærer det tilbage til folden. Derpå sammenkalder han sine naboer, for at de sammen med ham kan glæde sig over, at det tabte er fundet.

Lignelsen om den fortabte søn og lignelsen om det tabte penge-stykke indeholder den samme lærdom. Hver sjæl, som ved at falde i fristelse er særlig udsat for fare, volder Kristus hjertesorg og fremkalder hans ømmeste medfølelse og hans ihærdigste arbejde. Han glæder sig mere over én synder, som omvender sig, end over ni og halvfemsindstve, der ikke trænger til omvendelse.

Disse lærdomme tjener os til gavn. Kristus har pålagt sine disciple at samarbejde med ham i hans gerning og at elske hverandre, ligesom han har elsket dem. De kvaler, han led på korset, vidner om, hvor højt han værdsætter menneskesjælen. Alle, som tager imod denne store frelse, forpligter sig til at blive hans medarbejdere. Ingen må betragte sig som himmelens særskilte yndlinge og samle deres interesse og opmærksomhed omkring sig selv. Alle, der er indtrådt i Kristi tjeneste, skal arbejde, ligesom han arbejdede og de skal elske dem, der lever i vankundighed og synd, ligesom han elskede dem.

Men der har iblandt os som et samfund rådet en mangel på dyb, alvorlig og inderlig medfølelse og kærlighed over for de fristede og de vildfarende. Mange har vist megen kulde og syndig forsømmelse, hvilket Kristus betegner som at gå forbi på den anden side af vejen, holde sig så langt borte som muligt fra dem, der mest behøver hjælp. Den nyomvendte har ofte svære kampe med grundfæstede vaner eller med fristelse i en eller anden særskilt form og når han besejres af en eller anden overvældende lidenskab eller tilbøjelighed, gør han sig skyldig i en uforsigtighed eller virkelig fejl. Da kræves der udholdenhed, takt og visdom fra hans brødres side, for at han må kunne genfinde åndelig sundhed. I sådanne tilfælde har Guds ords undervisning sin anvendelse: „Brødre, om nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtmødig ånd og se du selv til, at ikke også du bliver fristet.“ „Men vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag.“ Men hvor lidt af Kristi medlidende ømhed lægges der ikke for dagen af dem, der bekender sig til at følge ham! Når nogen handler forkert, føler andre sig alt for ofte berettigede til at få sagen til at se så ilde ud som muligt, De, der måske er skyldige i fuldt så store synder i andre henseender, behandler deres broder med grusom hårdhed. Fejl, der er begået i uvidenhed, ubetænksomhed eller svaghed, forstørres til forsætlig, overlagt synd. Når de ser sjæle fare vild, er der nogle, som folder

[605]

deres hænder og siger: „Sagde jeg det ikke nok! Jeg vidste jo, at man ikke kunne sætte nogen lid til dem.“ Således indtager de Satans standpunkt, hoverende i ånden over, at deres onde mistanke har vist sig at være rigtig.

Vi må være forberedte på at møde og bære over med store ufuldkommenheder hos dem, der er unge og uerfarne. Kristus har pålagt os at hjælpe sådanne til rette med sagtmødheds ånd og han holder os ansvarlige, hvis vi følger en fremgangsmåde, der driver dem til modløshed, fortvivlelse og ruin. Medmindre vi daglig opelsker kærlighedens dyrebare plante, er der fare for, at vi bliver snæverhjertede, ufølsomme, forblindede og kritiske, idet vi anser os selv for at være retfærdige, medens vi er langt fra at nyde Guds anerkendelse. Nogle er uhøflige, frastødende og barske. De ligner borrar; de stikker, hver gang nogen rører ved dem. Sådanne gør uberegnelig skade ved at fremstille vor kærlige Frelser i et forkert lys.

[606] Vi må komme op på et højere standpunkt, for i modsat fald er vi uværdige til at bære kristennavnet. Vi må elske den ånd, hvormed Kristus arbejdede for at frelse de fejlende. De er ham lige så kære, som vi er. De er lige så fuldt i stand til at blive hans nådes trofær og hans riges arvinger. Men de er udsatte for en listig fjendes snarer, udsatte for fare og besmittelse og, uden Kristi frelsende nåde, for den visse ødelæggelse. Dersom vi så denne sag i det rette lys, hvor ville så ikke vor nidkærhed blive vakt og vore alvorlige, selvopofrende bestræbelser mangfoldiggjort, så vi kunne komme dem nær, der behøver vor hjælp, vore bønner, vor sympati og vor kærlighed!

Lad dem, der har været forsømmelige i denne gerning, betragte deres pligt i lyset af det store bud: „Du skal elske din næste som dig selv.“ Denne forpligtelse påhviler alle. Det kræves af alle, at de skal arbejde for at formindske deres medskabningers lidelser og forøge deres velsignelser. Dersom vi er stærke til at modstå fristelse, har vi så meget større forpligtelse til at hjælpe de svage og eftergivende. Har vi kundskab, bør vi undervise de vankundige. Hvis Gud har velsignet os med denne verdens gods, er det vor pligt at komme de fattige til hjælp. Vi må arbejde for andres bedste. Lad alle inden for vor indflydelseskreds få del i ethvert fortrin, vi måtte være i besiddelse af. Ingen bør være tilfreds med at nyde livets brød uden at dele det med deres omgivelser.

Kun de, der i troskab mod deres Mester søger at frelse det fortabte, lever for Kristus og ærer hans navn. Sand guds frygt vil visselig åbenbare den korsfæstede Frelasers dybe længsel og alvorlige gerning for at frelse dem, for hvem han døde. Dersom vore hjerter blødgøres og betvinges af Kristi nåde og opildnes ved en forståelse af Guds godhed og kærlighed, vil der udgå en naturlig strøm af kærlighed, sympati og ømhed. Sandheden åbenbaret ved livets eksempel vil ligesom den skjulte surdej øve sin kraft over alle, den kommer i berøring med.

Gud har forordnet, at menneskene for at kunne vokse i nåde og i Kristi erkendelse må følge hans eksempel og virke, som han virkede. Det vil ofte koste os kamp at beherske vore egne følelser og at afholde os fra at tale på en måde, som vil gøre dem modløse, der kæmper med fristelse. Et liv i daglig bøn og lovprisning, et liv, der vil kaste lys på andres sti, kan ikke holdes ved lige uden alvorlig bestræbelse. Men en sådan bestræbelse vil bære dyrebar frugt, idet den bringer velsignelse ikke alene til modtageren, men til giveren. Uegennyttens ånd i arbejde for andre giver karakteren dybde, fasthed og kristelig ynde og bringer den, som er i besiddelse deraf, fred og lykke. Han sigter efter højere mål. Der bliver ingen plads til dovenskab eller selvished. De, der øver de kristelige dyder, vil vokse. De vil eje åndelig kraft og styrke og blive stærke til at arbejde for Gud. De vil få en klar åndelig opfattelse, en fast, voksende tro og en virksom kraft i bøn. De, der våger over sjæle og mest udelt hengiver sig til at frelse de vildfarende, arbejder visselig på deres egen saliggørelse.

Men hvor er ikke dette arbejde blevet forsømt dersom sind og hjerte var helt overgivet til Gud, tror I så, at sjæle, der befinder sig i vildfarelse og fristes af Satan, ville blive overladt til sig selv på en så ligegyldig og ufølsom måde, som tilfældet har været? Ville der ikke i Kristi kærlighed og enfoldighed blive gjort større anstrengelser for at frelse disse vildfarende? Alle, der i sandhed har helliget sig til Gud, vil med den største nidkærhed beskæftige sig med den gerning, som han har gjort mest for og for hvilken han har bragt et usigeligt offer arbejdet for sjæles frelse. Dette er den særskilte gerning, som bør støttes og omfattes med kærlighed og aldrig tillades at blive forsømt.

[607]

Gud byder sit folk vågne op og træde ud af den isnende, kolde atmosfære, som de har dvælet i og at afryste de indtryk og forestillinger, der har tilfrosset kærlighedens impulser og holdt det i egoistisk virksomhed. Han byder dem stige op fra deres lave, jordiske stade og indånde himmelens klare, solrige atmosfære.

[608] Vore sammenkomster til gudstjeneste skulle være hellige, dyrebare stunder. Bedemødet er ikke et sted, hvor brødre skal dadle og fordømme hinanden, eller hvor der skal råde uvenlige følelser og tales hårde ord. Kristus drives bort fra forsamlingen, hvor denne ånd lægges for dagen og Satan kommer ind og overtager ledelsen. Intet, der smager af en ukristelig, ukærlig ånd, bør tillades at få indpas; for kommer vi ikke sammen for at søge barmhjertighed og tilgivelse hos Herren? Og Frelseren har tydeligt sagt: „Den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.“ Hvem kan stå frem for Gud og påberåbe sig en fejlfri karakter, et ulasteligt liv? Og hvorledes tør da nogen kritisere og fordømme sine brødre? De, som alene ved Kristi fortjeneste selv kan nære håb om frelse og som må søge tilgivelse i kraft af hans blod, står under den strengeste forpligtelse til at vise kærlighed, medynk og forsonlighed over for deres medsyndere.

Brødre, medmindre I oplærer jer til at nære agtelse for det sted, hvor gudstjenesten afholdes, vil I ikke erholde nogen velsignelse fra Gud. I kan måske yde Gud en formel tilbedelse, men der vil ikke være nogen åndelig gudstjeneste. „Hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem.“ Alle bør føle, at de er for Guds åsyn og i stedet for at dvæle ved andres fejl og misgreb bør de med flid ransage deres egne hjerter. Har I bekendelser for egne synder at aflægge, så gør jeres pligt og overlad det til andre at gøre deres.

[609] Hvis I giver efter for det ublide i jeres egen karakter og lægger en hård, ufølsom ånd for dagen, støder I netop dem bort, som I skulle vinde. Jeres hårdhed ødelægger deres lyst til at samles og ender alt for tit med at drive dem bort fra sandheden. I bør forstå, at I selv befinder jer under Guds irettesættelse. Når I fordømmer andre, fordømmer Herren jer. Det påhviler jer som en pligt at bekende jeres egen ukristelige opførsel. Måtte Herren virke på de enkelte menighedsmedlemmers hjerter, indtil hans forvandlende nåde åbenbares i livet og i karakteren! Når I så kommer sammen, vil det ikke være for

at kritisere hinanden, men for at tale om Jesus og hans kærlighed.

Vore møder bør gøres meget interessante. De bør være gennemtrængte af selve himmelens atmosfære. Lad der ikke blive holdt lange, tørre taler og formelle bønner blot for at lægge beslag på tiden. Alle bør være rede til at udføre deres del med punktlighed og når deres pligt er fuldført, bør mødet afsluttes. Således vil interessen blive holdt ved lige til det sidste. Dette er at vise Gud en velbehagelig tilbedelse. Hans tjeneste bør være interessant og tiltalende og bør ikke tillades at udarte til en tør form. Vi må leve for Kristus hvert øjeblik, hver time, hver dag; da vil Kristus bo i os og når vi kommer sammen, vil hans kærlighed være i vore hjerter og udvælde ligesom en kilde i ørkenen til vederkvægelse for alle og gøre dem, der er ved at omkomme, begærlige efter at drikke af livets vand.

Vi skal ikke forlade os på, at to eller tre medlemmer udfører arbejde for hele menigheden. Vi må hver især have en stærk, virksom tro og fremme den gerning, Gud har overladt til os at udføre. Med stærk og levende interesse bør vi spørge Gud: „Hvad vil du, at jeg skal gøre? Hvordan skal jeg udføre mit arbejde for tid og evighed?“ Vi må hver især bruge alle vore evner til at søge efter sandheden og benytte ethvert tilgængeligt middel, som vil være os til hjælp i en flittig granskning i skriften under bøn til Gud og dernæst må vi helliges ved sandheden, for at vi må kunne frelse andre.

I hver menighed bør der gøres alvorlige anstrengelser for at aflægge ond tale og en kritisk ånd, da disse hører med blandt de synder, som afstedkommer de største onder i menigheden. Strenghed og kritik straffes som Satans gerninger. Gensidig kærlighed og tillid bør opmuntres og styrkes hos menighedens medlemmer. Lad alle i Guds frygt og med kærlighed til deres brødre lukke deres øren til for sladder og dadel. Henvis bagtaleren til, hvad Guds ord lærer. Pålæg ham at adlyde skriften og direkte fremlægge sine klagemål for dem, han mener har gjort uret. En sådan forenet handling ville bringe en flom af lys ind i menigheden og lukke døren til for en flom af ondt. Derved ville Gud blive æret og mange sjæle frelses.

Det sanddru vidnes formaning til menigheden i Sardes er: „Du har ord for at leve og er dog død. Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne. Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det og omvend dig.“. Den

synd, denne menighed særlig anklages for, er, at den ikke har styrket det, der er tilbage, det, som var på vej til at dø. Er denne advarsel anvendelig på os? Lad os hver især ransage vore hjerter i lyset af Guds ord og lad det være vor første gerning at bringe vore hjerter i orden ved Kristi hjælp.

[611] Gud har gjort sin del af arbejdet for menneskenes frelse og nu kræver han menighedens samarbejde. På den ene side har vi Kristi blod, sandhedens ord og Helligånden og på den anden side de sjæle, der går mod fortabelse. Enhver, som følger Kristus her, har en del at udføre med at lede mennesker til at tage imod de velsignelser, himmelen har tilvejebragt. Lad os nøje ransage os selv for at se, om vi udfører dette arbejde. Lad os granske vore bevæggrunde og enhver handling i vort liv. Mon der ikke hænger mange ubehagelige billeder i mindernes galleri? Du har tit haft Jesu tilgivelse behov. Du har stadig været afhængig af hans medlidenhed og kærlighed. Men har du alligevel ikke forsømt at vise det sindelag mod andre, som Kristus har vist mod dig? Har du følt en byrde for dem, du så vove sig ud på forbudte stier? Har du grædt for hans skyld og bedt med ham og for ham? Har du med kærlige ord og ved venlige handlinger vist, at du elsker ham og ønsker at frelse ham? Når du har været sammen med sådanne, som gik famlende og vaklende under byrden af deres egne skrøbelige tilbøjeligheder og dårlige vaner, har du da overladt dem til at udkæmpe kampen alene, når du kunne have været dem til hjælp? Har du ikke gået disse hårdt fristede forbi på den anden side af vejen, medens verden stod færdig til at vise dem sympati og til at lokke dem ind i Satans garn? Har du ikke ligesom Kain været rede til at sige: „Skal jeg vogte min broder?“ Hvorledes må han, som er menighedens store hoved, betragte din livsgerning? Hvordan ser han, som agter hver sjæl dyrebar, fordi den er købt med hans blod, på din ligegyldighed mod dem, der vandrer bort fra den rette sti? Frygter du ikke, at han vil forlade dig, ligesom du forlader dem? Vær forvissat om, at han, som er den sande vægter over Herrens hus, har mærket sig enhver forsømmelse.

Har ikke Kristus og hans kærlighed været udestænget fra dit liv, indtil et mekanisk formvæsen er trådt i stedet for en hjertets tjeneste? Hvor er den sjælens ild, du engang mærkede, når Jesu navn blev nævnet? Hvor varm var ikke din kærlighed til sjæle, medens din overgivelse til Gud endnu var ny! Med hvilken alvor søgte du ikke

at fremstille Frelserens kærlighed for dem! Mangelen på denne kærlighed har gjort dig kold, kritisk og fordringsfuld. Søg at genvinde den og søg at lede sjæle til Kristus. Hvis du nægter at gøre dette, vil andre, der har haft mindre erfaring og færre anledninger, træde til, indtage din plads og udføre, hvad du har forsømt; thi arbejdet med at frelse de fristede, de prøvede og de fortabte må gøres. Kristus tilbyder sin menighed denne tjeneste. Hvem vil modtage den?

Gud har ikke været uopmærksom på de gode gerninger og de selvfornektende handlinger, menigheden tidligere har udført. De er alle nedtegnet i det høje. Men disse ting er ikke nok; de vil aldrig frelse menigheden, når den ophører med at fuldbyrde sin mission. Medmindre den grusomme forsømmelse og ligegyldighed, der i fortiden er lagt for dagen, hører op, vil menigheden i stedet for at gå fra kraft til kraft vedblivende udarte til svaghed og formvæsen. Skal vi lade dette ske? Skal denne træghed og følelesløshed, denne sørgelige tilbagegang i kærlighed og åndelig iver blive varig? Er det i denne tilstand, Kristus skal finde sin menighed? [612]

Brødre, dersom I ikke gør bestemte anstrengelser for en bedring, vil jeres egne lamper visselig komme til at blafre og blive dunklere, indtil de går ud i mørket. „Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid.“ Den anledning, der nu tilbydes dig, kan blive kortvarig. Hvis denne nådens og omvendelsens frist går ubenyttet hen, lyder advarselen: „Ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads.“ Disse ord lyder fra ham, som er langmodig og overbærende. De er et højtideligt varsel til menigheder og til de enkelte medlemmer om, at Vægteren, som aldrig slumrer, vejer deres handlemåde. Det skyldes hans underfulde tålmodighed, at de ikke omhugges som dem, der gør jorden unyttig. Men hans Ånd vil ikke altid virke i menneskene. Hans tålmodighed vil ikke vare meget længere.

Jeres tro må blive noget mere, end det den har været, ellers vil I blive vejet på vægten og fundet for lette. Den endelige domskendelse, som al jordens dommer afsiger på den yderste dag, vil afhænge af vor interesse for de trængende, de nedtrykte og de fristede og af vort praktiske arbejde for disse. I kan ikke gå dem forbi på den anden side af vejen og selv få adgang som genløste syndere til Guds stad. Kristus siger: „Hvad I ikke har gjort imod en af de mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig.“

[613] Endnu er det ikke for sent at genoprette fortidens forsømmelser. Lad der ske en genoplivelse af den første kærlighed, den første iver. Opsøg dem, du har drevet bort, forbind ved bekendelse de sår, du har forvoldt. Kom nær ind til Guds store hjerte med den ømme kærlighed og lad strømme af denne Guds medlidenhed flyde ind i dit hjerte og fra dig til andres hjerter. Lad den ømhed og barmhjertighed, som Jesus har åbenbaret i sit eget dyrebare liv, være et forbillede på, hvordan vi bør behandle vore medmennesker, især dem, der er vore brødre i Kristus. Mange har forsmægtet og er blevet modløse i livets strid, medens et eneste venligt og opmuntrende ord ville have givet kraft til at sejre. Bliv aldrig, nej aldrig hjerteløs, kold, usympatisk og kritisk! Forspild aldrig en anledning til at sige et ord, som vil opmuntre og indgyde håb! Vi kan ikke vide, hvor vidtrækkende vore milde, venlige ord, vore kristelige bestræbelser for at gøre en byrde lettere kan blive. De fejlende kan ikke hjælpes til rette på nogen anden måde end ved sagtmødigheds og mildheds ånd og kærlighedsfuld ømhed. *Vejl f menigh* bd. 2 side 195-214]

Ville du en fejlende sjæl forløse,
 Og lede en fortabt tilbage til Gud?
 Ville du en vogtende engel forekomme
 For én som længe i skyld havde trådt?
 Gå venligt til ham, tag hans hånd,
 Med venlige ord, i din egen,
 Og ved hans side en broder stå,
 Indtil du dæmonens synd afsætter.
 Foragt da ikke den skyldige, men bed
 Med ham i venligste, mildeste sind,
 Og tilbage den fortabte du måtte lede
 Til Gud, menneskehed og godt,
 I dig selv er du kun et menneske og du
 Er svag, måske falde ligesom han;
 Da barmhjertighed skal falde vil vises,
 At barmhjertighed kan blive udvist jer.

Menigheds pligter

MENIGHEDS PLIGTER

[Hvor Herrens Ånd er, dér er sagtomdighed, tålmodighed, mildhed og langmodighed. En sand Kristi discipel vil søge at efterligne Mønsteret. Han vil gøre det til et studium, hvordan han kan gøre Guds vilje på jorden, som den bliver gjort i himmelen. De, hvis hjerter fremdeles er besmittede af synd, kan ikke være nidkære til gode gerninger. De undlader at holde de første fire forskrifter i tilbudsloven, der påviser menneskets pligt over for Gud; de holder heller ikke de sidste seks, der påviser menneskets pligt mod sine medmennesker. Deres hjerter er fulde af selviskhed og de finder stadig noget at udsætte på andre, som er bedre, end de selv er. De sætter deres hænder til en gerning, som Gud ikke har givet dem, men lader det arbejde være ugjort, som han har overladt til dem at gøre og som består i at give agt på sig selv, for at ingen bitter rod skal skyde frem og volde besvær i menigheden og besmitte den. De vender blikket udad for at se, om der skulde være noget i vejen med andres karakter, når deres øjne skulle være vendte indad for at undersøge og kritisere deres egne handlinger. Når de tømmer deres hjerte for selvet, for avind, ond mistanke og had, vil de ikke bestige dommersædet og afsige domskendelse over andre, som i Guds øjne er bedre, end de selv er.]

[614]

Den, der ønsker at reformere andre, må først reformere sig selv. Han må komme i besiddelse af Mesterens ånd og være villig til sammen med ham at lide forsmædelse og at øve selvfornægtelse. I forhold til en eneste sjæls værdi bliver hele verden en ubetydelighed. Hvis et ønske om at øve myndighed, om at herske over Guds arvedel næres, fører det til sjæles fortabelse. De, der virkelig elsker Jesus, vil indrette deres liv efter Mønsteret og i hans ånd vil de arbejde for andres frelse.

For at vinde menneskene og for at gøre deres evige frelse vis forlod Kristus de kongelige boliger i himmelen og kom til denne

jord, udstod syndens og beskæmmelsens kvaler i menneskenes sted og døde for at gøre dem fri. Hvorledes tør nogen, som bekender Kristi navn, i betragtning af den umådelige pris, der blev betalt for menneskets genløsning, behandle en af hans små med ligegyldighed? Med hvilken omhu skulle ikke brødre og søstre i menigheden våge over hvert ord og hver handling, at de ikke skader olien og vinen! Hvor alvorligt, venligt og kærligt skulle de ikke behandle dem, som er købt med Kristi blod! Med hvilken troskab og alvor bør de ikke arbejde for at opløfte de forsagte og modløse! Med hvilken ømhed [615] bør de ikke behandle sådanne, som forsøger at adlyde sandheden og ingen opmuntring har i hjemmet og som til stadighed må indånde vantroens og mørkets atmosfære!

Hvorledes man bør behandle de fejlende

Hvorledes man bør behandle de fejlende

Dersom en broder menes at have begået fejl, bør hans brødre og søstre ikke hviske derom sig imellem og gøre bemærkninger desangående og forstørre de formodede vildfarelser og fejl. Dette gøres ofte og følgen er, at Guds mishag hviler over dem, der gør det og Satan fryder sig, fordi han kan svække og plage dem, der kunne være større i Herren. Verden ser deres svaghed og bedømmer denne klasse mennesker og den sandhed, de bekender sig til at elske, efter de frugter, som viser sig hos dem.

„Herre, hvo kan gæste dit telt, hvo kan bo på dit hellige bjerg? Den, som vandrer fuldkomment og øver ret, taler sandhed af sit hjerte, ikke bagtaler med sin tunge, ikke volder sin næste ondt og ej bringer skam over ven, som agter den forkastede ringe, men ærer dem, der frygter Herren, ej bryder ed, han svor til egen skade, ej låner penge ud mod åger og ej tager gave mod skyldfri. Hvo således gør, skal aldrig rokkes.“ Her udelukkes bagtaleren fra at kunne gæste Guds telt og bo på Zions hellige bjerg. Den, som bringer skam over dem, der står ham nær, kan ikke høste Guds bifald.

Hvor mange gange sker det ikke, at prædikanter under udførelsen af et godt arbejde med at lede sjæle til Gud og til sandheden, kaldes til et andet sted for at ordne en menighedssag mellem brødre, som selv har handlet ganske forkert og som var besjælet af en stridbar, anmassende ånd?

Således at kalde mænd bort fra deres virkefelt er noget, som har gentaget sig gang på gang under udviklingen af dette værk og det er et påfund af menneskenes store modstander for at hindre Guds sag. Når sjæle, der er ved at ville tage standpunkt på sandhedens side, således kommer under ugunstige indflydelser, taber de interessen og det sker meget sjældent, at sandheden på ny kan gøre et så mægtigt indtryk på dem. Den onde søger stadig at finde på et eller andet for at

[616]

drage prædikanten bort fra hans virkefelt på dette kritiske tidspunkt, for at frugterne af hans arbejde må gå til spilde.

I menigheden findes der vanhellige, uomvendte mænd og kvinder, som tænker mere på at hævde deres egen værdighed og deres egne meninger end på deres medmenneskers frelse; og Satan påvirker sådanne til at afstedkomme vanskeligheder, som lægger beslag på prædikanternes tid og arbejde og mange sjæle går tabt som følge deraf.

Når der råder splittede følelser blandt menighedens medlemmer, er deres hjerter hårde og upåvirkelige. Prædikantens arbejde er at ligne ved hammerslag på koldt jern og hver af parterne bliver mere stadfæstet i sit eget standpunkt end før. Prædikanten kommer i en meget lidet misundelsesværdig stilling; for selv om han træffer en aldrig så klog afgørelse, må han mishage den ene eller den anden og derved styrkes partiskhedens ånd.

Dersom prædikanten tager ophold hos en eller anden familie, kan han være vis på, at andre bliver misundelige og frygter for, at han skal få ufordelagtige indtryk angående dem. Hvis han giver råd, vil nogle sige, at „denne eller hin har talt med ham“ og hans ord har ingen vægt hos dem. Således væbnes deres sjæle med mistillid og mistanke og prædikanten bliver genstand for deres fordom og skinsyge. Alt for ofte står sagen værre, når han rejser, end han først fandt den at være. Hvis han helt havde nægtet at lytte til nogens farvede, ensidige udtalelser og hvis han havde givet råd i overensstemmelse med den bibelske regel og ligesom Nehemias havde sagt: „Jeg har et stort arbejde for og kan derfor ikke komme derned“, ville vedkommende menighed have været i en langt bedre tilstand.

[617] Prædikanter og medlemmer i menigheden mishager Gud, når de tillader nogen at fortælle dem om deres brødres fejl. De skulle ikke høre på disse beretninger, men spørge: „Har du nøje fulgt din Frelses pålæg? Har du været hos synderen og talt med ham om hans fejl dig og ham imellem? Og har han nægtet at høre på dig? Har du med omhu og under bøn taget to eller tre andre med dig og arbejdet for ham med ømhed, ydmyghed og sagtmødighed og med et hjerte, som bankede af kærlighed til hans sjæl?“ Hvis Høvdingens (d.e.Kristi) befalinger, som de foreligger i reglerne angående de fejlende, nøje er blevet fulgt, bør der foretages endnu et skridt: sig det til menigheden og lad sagen blive behandlet i overensstemmelse med skriften. Da er

det, himmelen vil stadfæste den afgørelse, menigheden træffer om at afskære det lem, der volder forargelse, såfremt den pågældende ikke omvender sig. Er disse skridt ikke blevet taget, så luk øret til for klager og undslå dig således for at bringe skam over den, der står dig nær. Hvis ingen brødre eller søstre gjorde dette, ville onde tunger forstumme, for de ville ikke finde et så gunstigt felt, hvor de kunne arbejde for at bide og æde hverandre.

Valg af ledere

Valg af ledere

Apostelen Paulus skriver til Titus: „Når jeg efterlod dig på Kreta, var det, for at du skulle bringe i orden, hvad der stod tilbage og indsætte ældste i alle byer, sådan som jeg foreskrev dig: det skal være en mand, der ikke er noget at klage på, én kvindes mand, med troende børn, som ikke er i vanry for udsvævelser eller er genstridige. Thi en tilsynsmand bør som en Guds husholder være en mand, der ikke er noget at klage på.“ Alle vore prædikanter ville gøre vel i at give agt på disse ord og ikke haste med at indsætte mænd i embeder uden efter tilbørlig overvejelse og megen bøn om, at Gud ved sin hellige Ånd må give til kende, hvem han vil antage.

[618] Den inspirerede apostel sagde: „Lad ingen håndspåleggelse ske overilet.“ I nogle af vore menigheder har arbejdet med organisation og med indsættelse af forstandere været forhastet; den bibelske regel er ikke blevet ænset og som følge deraf er store vanskeligheder blevet påført menigheden. Der bør ikke være så stort hastværk med at vælge ledere, at man ordinerer mænd, som i ingen henseende egner sig til den ansvarsfulde gerning mænd, der trænger til omvendelse og til at højnes, forædles og lutres, inden de i nogen som helst stilling kan gøre tjeneste i Guds sag.

Evangeliets vod samler både gode og onde. Karakterens udvikling kræver tid; der må gives tid, inden man kan lære, hvad menneskene virkelig er. Familien til den, der bliver foreslået til et embede, bør tages med i betragtning. Holdes familien i ave? Kan manden styre sit eget hus med ære? Hvordan er hans børns karakter? Vil de være til hæder for deres faders indflydelse? Hvis han ikke besidder takt, visdom eller gudfrygtighedens kraft i hjemmet, så han kan styre sin egen familie, kan man trygt gå ud fra, at de samme mangler vil gøre sig gældende i menigheden og at den samme vanhellige ledelse vil vise sig dér. Det vil være langt bedre at bedømme manden, før han indsættes i et embede, end bagefter, bedre at bede og rådslå,

inden man tager det afgørende skridt, end at måtte arbejde for at rette på følgerne af et begået fejlgreb.

I nogle menigheder har lederen ikke de rette betingelser for at kunne oplære medlemmerne til at blive arbejdere. Der er ikke blevet udvist takt og indsigt med hensyn til opretholdelse af en levende interesse for Guds værk. Lederen er træg og virker kedelig; han taler for meget og beder for længe ved møderne; han har ikke den levende forbindelse med Gud, der ville give ham en ny erfaring.

Menighedernes ledere på ethvert sted bør være alvorlige, fulde af nidkærhed og uegennyttig interesse, Guds mænd, der kan sætte det rette præg på arbejdet. De bør fremføre deres begæringer for Gud i tro. De kan benytte al den tid, de ønsker, til bøn i lønkammeret; men ved møderne bør deres bønner, deres vidnesbyrd være kortfattede og saglige. Lange, tørre bønner og lange formaninger bør undgås. Hvis brødrene og søstrene gerne vil have noget at sige, der kan vederkvæge og opbygge andre, må de først have det i deres egne hjerter. De må daglig have forbindelse med Gud, hente deres forråd fra hans uudtømmelige skatkammer og derfra fremdrage nyt og gammelt. Hvis deres egne sjæle er blevet oplivede af Guds Ånd, vil de styrke og opmuntre andre; men dersom de ikke selv har drukket af frelsens levende kilde, vil de ikke kunne forstå at lede andre derhen. [619]

Nødvendigheden af en erfaringsmæssig kristendom bør pålægges dem, der modtager sandhedens teori. Prædikanter må bevare deres egne sjæle i Guds kærlighed og derefter vise folket nødvendigheden af en individuel helligelse, en personlig omvendelse. Alle må selv opnå en levende erfaring; de må have Kristus boende i hjertet og hans Ånd må beherske deres sind og hu, ellers er deres bekendelse til troen værdiløs og deres tilstand endnu værre, end den ville være, om de aldrig havde hørt sandheden.

For de små grupper, der antager sandheden, bør der træffes sådanne foranstaltninger, som vil kunne sikre menighedens fremgang. Man kan udpege en mand til at have ledelsen en uge eller en måned, derefter en anden i nogle få uger; og således kan forskellige personer indsættes til at udføre arbejdet og efter en passende prøve bør man ved menighedens afstemning udvælge en til at stå som dens anerkendte leder, dog aldrig for mere end et år. Så kan en anden blive valgt, eller den samme kan genvælges, om hans tjeneste har vist sig at være til velsignelse for menigheden. Det samme princip bør følges

ved valg af mænd i andre ansvarsfulde stillinger, såsom embeder i konferensen. Uprøvede mænd bør ikke vælges til konferensformænd. Mange viser ikke den rette skønsomhed i disse vigtige anliggender, hvor det gælder evige interesser.

[620] Vi bekender os til at være betroet at bevare Guds lov; vi hævder, at vi har større lys og sigter mod et højere ideal end noget andet folk på jorden; derfor bør vi vise større karakterfuldkommenhed og en mere alvorlig gudsfrygt. Et overmåde højtideligt budskab er blevet dem betroet, der har modtaget den nærværende sandheds lys. Vort lys bør skinne for at oplyse deres sti, der vandrer i mørke. Som medlemmer af Guds synlige menighed og som arbejdere i Herrens vingård skulle alle bekendende kristne gøre deres yderste for at bevare fred, overensstemmelse og kærlighed i menigheden. Mærk Kristi bøn: „At de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig.“ Menighedens enhed er det overbevisende vidnesbyrd om, at Gud har sendt Jesus til verden som dens Genløser. Dette er et argument, som verdslige mennesker ikke kan bestride. Derfor arbejder Satan stadig for at hindre denne enhed og harmoni, for at de vantro ved at være vidne til frafald, tvedragt og strid mellem bekendende kristne kan fatte afsky for kristendom og befæstes i deres ubodfærdighed. Gud vanæres ved dem, der bekender sig til sandheden, medens de ligger i indbyrdes uoverensstemmelse og fjendskab. Satan er brødrenes store anklager og alle, der befatter sig med denne gerning, står i hans tjeneste.

Vi bekender os til at have mere sandhed end andre samfund; men hvad gavner det os, hvis ikke dette leder os til større hengivenhed, til et renere og helligere liv? Det ville være bedre for os aldrig at have set sandhedens lys end at bekende os til at modtage det og ikke helliges derved.

For at kunne afgøre, hvor betydningsfulde de interesser er, som knytter sig til sjælens omvendelse fra vildfarelse til sandhed, må vi, forstå, hvad udødelighed er værd; vi må indse, hvilken frygtelig straf den anden død er; vi må opfatte den ære og herlighed, der venter de genløste og forstå, hvad det vil sige at være i hans nærhed, som døde, for at han måtte kunne højne og forædle mennesket og give sejrvingeren et kongeligt diadem.

En sjæls værdi kan ikke til fulde opfattes af mennesker. Med hvilken taknemmelighed vil ikke de genløste og herliggjorte mindes dem, der var et middel til deres frelse! Da vil ingen angre sine selvforstående bestræbelser og sit ihærdige arbejde, sin tålmodighed, sin overbærenhed og sit hjertes alvorlige, brændende længsler efter sjæle, som ville være gået tabt, om han havde forsømt sin pligt eller var blevet træt af at gøre det gode. [621]

Nu samles disse hvidklædte sjæle i den store hyrdes fold. Den trofaste arbejder og den, der blev frelst ved hans gerning hilses af Lammet, som er i tronens midte og ledes hen til livets træ og til de levende vandes kilde. Med hvilken glæde betragter ikke Kristi tjener disse forløste, som nu gøres delagtige i Genløserens herlighed! Hvor meget mere dyrebar er ikke himmelen for dem, der trofast har arbejdet for sjæles frelse! „De forstandige skal stråle som himmelhvælvingens glans og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 215-221]

Et brev

ET BREV

Kære bror O: Jeg har fået dit brev og behøver ikke at udtrykke mit hjertes sorg til dig over den meget pludselige vending du har gjort fornyelig. Idet jeg ser tilbage på din forhistorie, kan jeg huske din erfaring i Colorado, dine tanker da du var på klippen og nedstigningen synes umulig og din efterfølgende delvise genrejsning til troen, dine fristelser på grund af falske og ærgerrige forhåbninger om at blive længere væk fra vort folk, end være sammen med dem, din skuffelse, din prisværdige måde at forblive tavs på, bønner og forståelse for Guds folk, der var steget op til himlen for din skyld og mine stadige bønner: „Lad ham ikke være alene, men anstreng jer for at redde ham. Han er fanget; han har mistet sit greb på Gud.“

Jeg husker den sidste gang jeg red ud sammen med din hustru, før hun døde. Hendes byrde var for dig og hendes børn. Hun sagde at hun skælvede for fremtiden, på grund af hendes børn og hendes mands skepsis. „Hvis jeg skulle dø,“ sagde hun, „og han skulle opgive troen og få mine børn til at opgive sabbaten, hvor forfærdeligt ville det så ikke være at han har fået så stort lys og fået så meget vidnesbyrd! Af den grund klynger jeg mig til livet. Han har ikke det dybe, indvævede arbejde i sjælen som vil forankre ham, når fristelserne kommer. O søster White, det er for min mands og børns sjæles skyld at jeg må klynge mig til livet. Og jeg ønsker at sige dig lige ud her, at jeg er dybt ked af at jeg ikke i en anderledes ånd fik vidnesbyrdet til mig og min mand. Jeg ser nu at budskabet til os var lige hvad vi behøvede; og havde vi accepteret det, ville det have sat os begge i en bedre, langt bedre åndelig position, end den vi har været i, i nogen tid. Vi var begge stolte og siden dengang har jeg følt at jeg undgik dig; for jeg tænkte at du ikke havde tro eller tillid til os. Men i løbet af de sidste par måneder, er dette helt væk og jeg har næret den samme tillid, den samme nære medfølelse og kærlighed for dig, som jeg havde haft i mit tidligere liv; men jeg ved at min mand ikke føler det

sådan og det gavner mig kun lidt at tale disse ting igennem med ham. Jeg er for svag til at sætte tingene op for ham, sådan som jeg ser dem og han er for fastlåst i sine tanker og følelser; men jeg ønsker at sige dig at jeg har ubetinget tro på *Vidnesbyrdene* og på dit arbejde og har længe ønsket en anledning til at fortælle dig dette og jeg vil nu føle mig fri. Vil du tilgive mig og mine følelser og ord imod dig? Jeg har bedrøvet Guds Ånd og nogle gange følt at han har svigtet mig; men nu har jeg det ikke sådan, heller ikke i nogen tid. Nu ser jeg ikke nogen fare i at tale vantro, som jeg gjorde for nogle uger siden. Jeg frygter så stærkt for min mand, for han udtrykker vantro og jeg er bange for at han vil opgive alt og blive hedning. Oh, hvor jeg ville ønske jeg kunne hjælpe ham!“

Bror O, da du fortalte mig at din hustru døde, uden at tro *Vidnesbyrdene*, modsagde jeg dig ikke; men jeg tænkte at du ikke fortalte mig sandheden. Jeg afgjorde derefter at du var stærkt i mørke, for jeg har et brev som hun sendte mig og sagde at hun havde den største tillid til *Vidnesbyrdene* og kendte dem for at passe på dig og på hende selv. Jeg deltog i lejr mødet i ____ og du var tilstede. Du fik da en erfaring der ville have vist sig af varig værdi for dig, hvis du var forblevet ydmyg for Gud den gang. Da ydmygede du dit hjerte og bad mig på dine knæ at tilgive dig for de ting du havde sagt om mig og mit arbejde. Du sagde: „Du kan ikke forestille dig hvor dårligt jeg har talt om dig.“ Jeg forsikrede dig at jeg ville tilgive dig ligeså frit, som jeg håbede at Jesus vil tilgive mig mine synder og fejl. Du oplyste under adskilliges påhør, at du havde sagt mange ting som skadede mig; alt hvad jeg forvissede dig om var at jeg tilgav dig frit, for det var ikke imod mig. Ingen af disse ting er imod mig; jeg er blot en tjener der fremfører det budskab Gud giver mig. Det var ikke mig personligt at du stiller dig op imod; det var det budskab at Gud sendte til dig gennem det ydmyge instrument. Det var Kristus at du forurettede, ikke mig. „Jeg ønsker ikke,“ sagde jeg, „at du skal bekende over for mig. Gør alt lige mellem din sjæl og Gud og alt vil være rigtigt mellem dig og mig.“ Nogle udtryk som blev skrevet til dig, har du i det hele taget for let. Og efter at læse dem omhyggeligt igen, sagde du at de ikke så ud for dig som de gjorde før og alt var bilagt. Du sagde efter denne samtale at du følte du aldrig før havde vidst hvad omvendelse var, men at du nu var blevet født igen, omvendt for første gang. Du kunne sige at du elskede dine brødre,

[623]

dit hjerte var let og lykkeligt; du så arbejdets hellighed som du aldrig havde set det før; og dine breve udtrykte den dybe ændring Guds Ånd havde udrettet i dig.

Og dog vidste jeg at du vil bringes over grunden igen og prøves på præcis de punkter, du før havde fejlet på. Sådan gjorde Herren det for Israels børn; sådan har han gjort med sit folk i alle tidsaldre. Han vil forsøge dem der, hvor de tidligere har fejlet; han vil prøve dem og hvis de svigter under prøvelsen anden gang, vil han bringe dem tilbage til den samme prøve igen.

[624] Mit hjerte smertes hver gang jeg tænker på dig; min sjæl er faktisk bedrøvet. Hver sjæl er dyrebar, fordi den er blevet købt af Jesu Kristi dyrebare blod. Jeg tror nogle gange at vi ikke sætter noget lig en korrekt værdi på Jesu blods køb — sjælens indløsning. Når jeg grunder over den uendelige pris, der betalt for de enkelte sjæles indløsninger, tænker jeg: „Hvad hvis han nægter at blive elev i Kristi skole og ikke udviser sagtmodighed og ydmyghed og ikke vil bære Kristi åg?“ Dette, min bror, har været din største fejl. Havde du taget dig selv mindre på råd og gjort Jesus til din rådgiver ville du nu være stærk i nåden og kundskab til Jesus Kristus. Du har ikke taget åget op sammen med Kristus; du er ikke blevet besjælet af hans ånd. Oh, hvor meget behøver du ikke af den guddommelige form på din karakter!

Vi har meget at stå inde for, i betragtning af vore umådelige fordele og i kendskab til at vi dømmes efter det lys og de privilegier Herren har tilstået os. Vi kan ikke påberåbe os at vi er mindre velsignet af lys, end det folk havde, som igennem tidsaldrene har været til forbløffelse og skam for verden. Vi kan ikke forvente at dommen falder ud til vor fordel, fordi vi, ligesom Kapernaum, er blevet ophøjet til himlen. Herren har arbejdet for sit lovlydige folk. Det lys som er genspejlet til os fra himlen, blev ikke tilstået Sodoma og Gomorra, ellers ville de have stået den dag i dag og hvis de mægtige gerninger og den kundskab og nåde, som har været udvist dette folk, var blevet kendt for folkeslag i mørke, kan vi ikke vide hvor langt længere dette folk kunne være nu. Vi kan ikke afgøre hvor meget tåleligere det ville være for dem på dommens dag, end det er for dem som har haft sandhedens klare lys skinnende på sig, som de havde haft, men af uforklarlige grunde har vendt sig fra det hellige bud, de har fået overdraget. Vi kan kun pege jeres tilfælde med sorg,

som et advaresmærke. „Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!“ Herren ser ikke som mennesker ser. Hans tanker og veje er ikke dem blinde og selviske mennesker tror de er eller ønsker at have dem til at være. Herren ser på hjertet og arbejder i og med sine skabninger til at ville og gøre hvad han påbyder eller kræver af dem, medmindre de forkaster hans råd og nægter at være lydige mod hans bud.

[625]

Størstedelen af dit liv er blevet brugt på at overbringe læresæninger som du, i den sidste del af dit liv, vil tage afstand fra og fordømme. Hvad er det ægte arbejde? hvad er det falske? Kan vi stole på din dømmekraft? kan vi stole på din fortolkning af skrifterne? Det kan vi ikke. Vi kommer i fare for vildledning. Du kan ikke nu eller i nogen fremtid af dit liv føle at dine fødder står på solid klippegrund. Jeg har ikke kunnet lade være med at tænke på din fremtid. Sandheden er for mig en levende realitet. Jeg ved det er sandt. Guds ord er visseligt. „Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme il at tale, som nu er uden morgenrøde.“ Går dit lys ud og bliver til mørke?

Jeg skriver mere fuldt ud bindet *Den store Strid* med beretningen om Satans fald og syndens indførelse i verden; og jeg kan få en mere levende fornemmelse af den store strid mellem Kristus, lysets Fyrste og Satan, mørkets fyrste, end jeg nogen sinde før har haft. Når jeg ser Satans forskellige bedrag omspændende fejlendende menneskers ruin og gøre sig selv ham lig, til en overtræder af Guds hellige lov, så ville jeg ønske at Guds engle kunne komme til jorden og bringe denne sag, i dens store betydning. Da føler jeg så stærkt for sjæle, som med vilje viger fra lys og kundskab og lydighed mod Guds hellige lov. Da Adam og Eva troede Satans løgn, at „I blive som Gud,“ og disse sjæles håb fik større højder ved ulydighed, da blev de indbildte. Jeg er så ængstelig at jeg, medens andre sover, bruger timer på bøn, om at Gud vil bruge mægtig kraft på at bryde det fatale bedrag over menneskesindene og lede dem i enkelhed til Golgatas kors. Så beroliger jeg mig selv med at disse sjæle er købt ved Herren Jesu blod. Måske har vi kærlighed for disse sjæle, men Golgata bevidner hvordan Gud elsker dem. Dette arbejde er ikke vort, men Herrens. Vi er kun instrumenter i hans hænder til at gøre hans vilje, ikke vor egen. Vi ser på dem som foragter nådens Ånd og skælver for dem. Vi nærer sorg og vi er skuffede, over at de viser sig som

[626]

usande for Gud og sandheden; men vi føler en dybere sorg, idet vi tænker på Jesus, som har købt dem for sit eget blod. Vi vil give alt hvad vi har for at frelse én, men vi finder at vi ikke kan dette. Vi vil give livet selv for at frelse én sjæl til evigt liv, men endog ikke dette offer kan gøre det. Det ene store offer er blevet gjort i Jesu Kristi liv, mission og død. Oh, om mennesker ville betragte dette offers storhed! Så kunne de bedre fatte frelsens storhed.

Og nu, bror O, du som har fået så stort lys, en sådan overfold af vidnesbyrd om bibelens sandhed, ikke går fremad og opad sammen med dem, som sejrer med sandheden til sidst. Du tager nu den store oprørers side, for at ugyldiggøre Guds lov; og han vil lede andre på den samme sti til overtrædelse af Guds hellige lov, for at latterliggøre vor tro. Når dommen skal nedsættes og enhver skal dømmes ud fra det der står i bøgerne, hvordan vil så din sag være? Du vil se på den og den, som ville have vandret på Guds buds vej, hvis du da ikke havde omgivet dem med vantroens atmosfære, hvis du ikke havde fordrejet skrifterne og fejlfortolket deres mening og ført dem bort fra streng lydighed mod Guds hellige lov. Kan du da se på disse ansigtsudtryk med tilfredshed? Du vil høre den store Dommers røst sige: „Hvo kræver da af jer?“

Din nuværende kone har ingen dyb religiøs erfaring i selvfor-nægtelse, selvopofrelse, samfund med Gud og i sandhedstro. Hun er let at lede bort fra lydighed mod Gud til overtrædelse. Jeres børn vil følge hvor deres fader fører vejen og hvis ikke en særlig forudseen-hed vil befri dem, vil deres u lydighed og overtrædelse lægges på din sjæl. Hele jordens Dommer konfronterer dig med deres hellige lov, som påstår at du ikke er uvidende. Din karakter og din hustrus og dine børns karakter dømmes efter retfærdighedens hellige standard. Du har ledt dem til overtrædelse og deres undergang — Guds hellige lov anklager dig. Ved forskellige bedrag, med hvilke Satan er helt klar over, har du arbejdet for tid og for evighed, prøvet at få andre til at tro at du er en ærlig mand, der efterlader sandhedens lys. Er du sådan? Nej, nej. Det er et bedrag, et frygteligt bedrag. Hvad skal du svare Gud på den dag? Du vil da have en frygtelig stræk angst og skræk for din Skaber. Du vil prøve at finde en undskyldning for din handle-måde, men alt vil synes at undvige dig. Du vil stå skyldig og fordømt. Du vil blive vred på mig fordi jeg har sat din sag sådan op,

men sådan er det og sådan vil det være for alle lovovertredere af Guds hellige lov.

Hold altid denne sandhed for øje: „Hvor jeg end er, hvad jeg end laver, du, Gud, ser mig.“ Det er umuligt at den mindste detalje i vor opførsel undgår hans opmærksomhed som siger: „Jeg kender dine gerninger.“ Hvert hjertes dybder er åben for Guds gennemsyn. Enhver handling, enhver hensigt, alle ord er udtrykkeligt markerede som om de kun var en enkel person i hele universet og al Guds årvågenhed og ransagelse blev brugt på hans opførsel. Skal vi da bryde netop det bud i hans hellige lov og lære andre at gøre sådan, ved omgåelse, ved påstande og falsknerier lige for øjnene af lovgiveren? Skal vil trodse dommen lige op i dommerens ansigt? I dette er der en dristighed som synes at overgå den værste menneskeformastelighed. Min bror jeg ved hvem jeg skal møde på dommens dag, så vil du ikke have en eneste undskyldning for dit sene frafald.

[628]

Oh, om jeg kunne forklare for dig og for andre af mine brødre, nødvendigheden af en stedsevarende fornemmelse af Guds nærhed, som vil betvinge dit liv sådan at dit moralske og religiøse ståsted for folk ville være langt anderledes. Vi må nå en højere standard. Hver sjæl bør, når han går ud og kommer ind, i alle forretningsanliggender, til alle tider og på alle steder handle med samme samvittighed som bevægede han sig under Guds og himlens engles opsyn og så det væsen som vil dømme ethvert menneskes gerninger for evigheden, ledsage ham for hvert skridt, lægge mærke til alle hans handlinger og granske alle hans motiver nøje. Han vil i hele sig væsen blive bevidst om Guds nærhed og faren ved at overtræde hans forskrifter. Hvilken ændring vil ses i mennesket, hvilken ændring i samfundet, hvilke onder vil lades ugjorte! Der vil lyde udbrud fra alle rækker og blandt alle aldersgrupper: „Jeg kan ikke gøre denne store ondskab og synde mod Gud.“

„Hvem skal gå ind gennem portene til staden? „Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.“ Du kender disse bud lige så godt som jeg. Jeg holder af din sjæl og din hustrus sjæl og jeres uskyldige børns sjæle og det er derfor jeg nu henvender mig til dig. Tænk omhyggeligt over den vej dine fødder betræder. Jeg har mere at sige, men ikke nu. Vil du venligst svare mig og sende det brev tilbage til

mig, med drømmen, som jeg bad om.
den 20. april, 1887

Guds kærlighed for syndere

[629]

GUDS KÆRLIGHED FOR SYNDERE

Kære bror P: Jeg ser i dit brev at du er i en vantro tilstand og spørger om der er håb i dit tilfælde. Som Kristi ambassadør vil jeg sige til dig: „Bi efter Gud“ Han elskede således „verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Kan du ikke fatte mod af dette nådige løfte. Satan kan måske fortælle dig mange gange, at du er en synder; men du kan svare: „Ganske vist er jeg en synder, men „Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere.“

Jesus sagde: „Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere.“ „Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.“ Vil du ikke tro disse dyrebare ord? Vil du ikke tage imod dem i dit hjerte? „Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær! Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.“ Er dette løfte ikke bredt og dybt og fyldigt? Kan du bede om mere? Vil du ikke lade Herren, netop nu, oprejse en standard for dig så du kan modstå fjenden? Satan er parat til at bortstjæle Guds velsignede forsikringer. Han ønsker at tage alt glimtende håb og enhver lysstråle bort fra sjælen; men du må ikke lade ham gøre dette. Udvis tro; kæmp troens gode strid; bryd op med denne tvivl; bliv kendt med disse løfter.

„Når jeg siger til den retfærdige: „Du skal visselig leve!“ Og han stoler på sin retfærdighed og øver uret, så skal intet af hans retfærdighed tilregnes ham, men han skal dø for den uret, han øver. Og når jeg siger til den gudløse: „Du skal visselig dø!“ og han omvender sig fra sin synd og gør ret og skel, så skal han leve og ikke dø; ingen af de syndere, han har gjort, skal tilregnes ham; han har gjort ret og skel, visselig skal han leve.“

[630]

„Med hvad skal jeg møde Herren, bøje mig for højhedens Gud? Skal jeg møde ham med brændofre, møde med årgamle kalve? Har Herren behag i tusinder af vædre, titusinder af oliestrømme? Skal jeg give min førstefødte for min synd, mit livs frugt som bod for min sjæl?“ Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt og hvad Herren kræver af dig: Hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.“ Når Satan kommer ind for at friste dig til at opgive al håb, så henvis ham til disse ord. Bed sammen med David: „Mine ungdomssynder og overtrædelser komme du ikke i hu, men efter din miskundhed kom mig i hu, for din godheds skyld, o Herre! God og oprigtig er Herren, derfor viser han syndere vejen. Han vejleder ydmyge i det, som er ret og lærer de ydmyge sin vej.“

„Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagan, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld. Lyder i villigt, skal i æde landets goder; står i genstridigt imod, skal i ædes af sværd. Thi Herrens mund har talt.“ Her er løfterne klare og definerede, rige og fulde; men de er alle på betingelser. Hvis du går ind på betingelserne, kan du da ikke stile på at Herren opfylder sit ord. Lad disse velsignede løfter, sættes i troens ramme, sættes på erindringsstederne. Ikke en af dem vil svigte. Alt som Gud har sagt vil han gøre. „Trofast er han, som gav forjættelsen.“

[631] Det arbejde som du skal gøre fra din side, er tydeligt foreskrevet dig: „Tvæt jer, rens jer, bort med de onde gerninger fra mine øjne! Hør op med det onde, lær det gode, læg vind på, hvad ret er; hjælp fortrykte, skaf faderløse ret, før enkens sag!“ „Idet han giver pant tilbage, godtgør, hvad han har ranet og følger livets bud uden at øve uret, så skal han leve og ikke dø.“ Herren erklærer: „så siger dine landsmænd: „Herrens vej er ikke ret!“ Og i siger: „Herrens vej er ikke ret!“ „Hør dog, Israels hus! Er det min vej, der ikke er ret? er det ikke snarere eders vej, der ikke er ret?“ „Jeg har ikke lyst til nogens død, lyder det fra den Herre Herren. Omvend eder derfor, så skal I leve!“ „Derfor dømmes jeg enhver af eder efter hans veje, Israels hus, lyder det fra den Herre Herren. Vend om og omvend eder fra alle eders overtrædelser, at de ikke skal blive eder årsag til skyld. Gør eder fri for alle de overtrædelser, i har øvet imod mig og skab eder et nyt hjerte og en ny ånd; thi hvorfor vil i dø, Israels hus?

Thi jeg har ikke lyst til nogens død, lyder det fra den Herre Herren. Omvend eder derfor, så skal I leve!“

Her har Herren tydeligt åbenbaret sin vilje om synderens frelse. Og den indstilling som mange påtager sig når de udtrykker tvivl og vantro, om hvorvidt Herren vil frelse dem, er en kritik af Guds karakter. Dem som beklager sig over hans strenghed siger i virkeligheden: „Herrens vej er ikke ret!“ Men han sender udtrykkeligt beskyldning tilbage til synderen: „Herrens vej er ikke ret!“ „Kan jeg tilgive dine overtrædelser når du ikke angrer og vender dig fra dine synder?“ Guds karakter forsvares til fulde i de skriftsord, som jeg har givet dig. Herren vil modtage synderen når han angrer og forlader sine synder, så at Gud kan arbejde med hans kræfter til at søge karakterfuldkommenhed. Løfterne er ikke ja og nej, men hvis mennesket går ind på betingelserne, er de i Kristus, „ja“; derfor er der også ved ham ... kommet til at lyde et „amen“, Gud til ære.“ [632] Hele formålet med at give sin søn for verdens syndere, er at dette menneske måtte frelses, ikke ved overtrædelse og uretfærdighed, men ved at forlade synd, vaske dets karakterklæder og gøre dem hvide i lammets blod. Hans hensigter er at fjerne de modbydelige ting fra mennesket som han hader, men mennesket må samarbejde med Gud i dette. Synd må opgives, hades og Kristi retfærdighed må antages ved tro. Således vil det guddommelige samarbejde med det menneskelige.

Vi bør passe på at vi ikke giver plads for tvivl og vantro og at vi i vor fortvivlelse ikke klager over Gud og fremstiller ham forkert for verden. Dette er at sætte os selv på Satans tvivlende side. „Stakkels sjæle,“ siger han, „jeg ynkes over jer, I græder under synd; men Gud har ingen medynk over jer. I længes efter et glimt af håb; men Gud lader jer gå fortabt og finder jeres ulykke behageligt.“ Dette er et frygteligt bedrag. Lyt ikke til fristeren, men sig: „Jesus døde for at jeg kan leve. Han holder af mig og vil ikke have at jeg skal gå fortabt. Jeg har en medfølelse himmelsk fader; og selvom jeg har misbrugt hans kærlighed, skønt de velsignelser han nådigt har givet er blevet, formøblet, vil jeg rejse mig og gå til min Fader og sige: „Jeg har syndet, jeg er ikke længer værd at kaldes din søn, lad mig gå som en af dine daglejere!“ Lignelsen fortæller dig hvordan vandringsmanden vil blive modtaget. „Da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham

om halsen og kyssede ham.“ Sådan viser bibelen Guds villighed til at modtage den angrende, tilbagevendte synder.

[633] Men også denne lignelse, ømhjertet og betagende som den er, er heller ikke nok til at udtrykke den himmelske Faders medlidenhed. Herren erklærer ved profeten: „Jeg elsked dig med evig kærlighed, *drog dig derfor i nåde.*“ Selvom synderen endnu er langt fra sin faders hus, bortødsler sin rigdom i et fremmed land, ynkes faderens hjerte over ham; og al sjælelængsel opvækket i ham for at han kan vende tilbage til Gud, er blot hans Ånds ømhjertede bøn, idet han bejler og drager vandringsmanden til sin faders kærlige hjerte.

Kan du, med de rige løfter fra Bibelen for dig, stadig give tvivlen plads? Kan du tro at når den stakkels synder længes efter at komme tilbage, længes at forlade sine synder, at Herren så hårdnakket nægter at lade ham komme til sine fødder i anger? Bort med sådanne tanker! Intet kan være mere vanærende for Gud end disse tanker. Intet kan såre din egen sjæl mere end at nære sådanne tanker for vor himmelske Fader. Hele vort åndelige liv vil kaste et skær af håbløshed, med en sådan opfattelse af Gud. Den tager modet fra alle forsøg på at søge Gud eller tjene ham. Vi må ikke kun tænke på Gud som en dommer, der er parat til at afsige dom over os. Han hader synd; men af kærlighed til syndere gav han sig selv, i skikkelse af Kristus, så alle der ville, kunne frelses og få evig lyksalighed i herlighedens rige.

Herren selv erklærer sin karakter, som Satan ondsindet har sat i falsk lys. Han har åbenbaret sig selv som „Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder, som tilgiver brøde, overtrædelse og synd.“ Hvilken stærkere og ømmere sprog kunne være brugt, end det han har valgt for at udtrykke sin kærlighed mod os? Han erklærer: „Glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under hjerte? Ja, selv om de kunne glemme, jeg glemmer ej dig.“

[634] I forløsningsplanen „mødes miskundhed og sandhed, retfærd og fred skal kysse hinanden.“ Den alvise og almægtige Gud, som bor i utilgængeligt lys, er fuld af kærlighed, af godhed. Vis derfor Gud ære, I som tvivler og skælver; for Jesus lever for at gøre mellemkomst for os. Giv Gud ære for hans dyrebare søns gave og at han ikke døde for os forgæves.

[Broder P, du spørger, om du har begået den synd, som der ikke er tilgivelse for i dette liv eller i det tilkommende. Mit svar er: Jeg ser ikke det ringeste bevis for, at så er tilfældet. Hvori består synd mod Helligånden? Deri, at man forsætligt tilskriver Satan Helligåndens gerning. Antag f.eks. at nogen er vidne til Guds Ånds særskilte virken. Den pågældende har overbevisende vidnesbyrd om, at denne virken er i overensstemmelse med Skrifterne, at Ånden vidner med hans ånd, at den er af Gud. Senere falder han imidlertid i fristelse; stolthed, selvgodhed eller et andet ondt træk behersker ham; og idet han forkaster ethvert bevis på dens guddommelige karakter, erklærer han, at hvad han tidligere havde indrømmet at være Helligåndens kraft, var Satans kraft. Det er gennem sin Ånd som mellemed, Gud virker på menneskehjertet og når menneskene med vilje afviser Ånden og erklærer den for at være fra Satan, afbryder de det middel, hvorigennem Gud kan meddele sig til dem. Ved at fornægte det synlige bevis, som det har behaget Gud at give dem, udestænger de det lys, der har skinnet i deres hjerter og som følge deraf efterlades de i mørke. Således bliver Kristi ord til virkelighed: „Hvis nu det lys, der er i dig, er mørke, hvor stort bliver så ikke mørket!“ I nogen tid kan de, der har begået denne synd, tilsyneladende være Guds børn; men når der indtræffer omstændigheder, der udvikler karakteren og viser, af hvad ånd de er, vil man finde, at de er på fjendens grund og står under hans sorte banner.

Min broder, Ånden indbyder dig i dag. Kom til Jesus med hele dit hjerte. Omvend dig fra dine synder, aflæg bekendelse for Gud og forsag uretfærdighed, så vil du kunne tilegne dig alle hans forjættelser. „Vend dig til mig og bliv frelst!“ er hans nådige indbydelse.

Den dag kommer, da Guds harmes frygtelige dom vil blive udtalt over alle, som har fremturet i ulydighed mod ham. Dette vil ske, når Gud må tale og gøre forfærdelige ting i retfærdighed mod overtræderne af hans lov. Men du behøver ikke at være blandt dem, der kommer ind under Guds vrede. Nu er hans frelses dag. Lyset fra Golgatas kors skinner nu med klare, lysende stråler og åbenbarer Jesus, vort slagtoffer for synden. Når du læser de løfter, jeg har fremholdt for dig, kom så i hu, at de er udtryk for en usigelig kærlighed og medlidenhed. Guds store hjerte med den uendelige kærlighed higer efter synderen med en grænseløs medfølelse. „I ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse.“ Ja, tro kun, at Gud

er din hjælper. Han ønsker at genoprette sit moralske billede i mennesket. Når du nærmer dig ham med bekendelse og bodfærdighed, vil han komme dig nær med barmhjertighed og forladelse. Vi skylder Herren alt. Han er vor frelses ophav. Når du arbejder på din egen frelse med frygt og bæven, er Gud den, som virker i dig „både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske“. *Vejl f menigh* bd. 2 side 222-223]

Acceptabel bekendelse

ACCEPTABEL BEKENDELSE

„At dølge sin synd fører ikke til held, men bekendes og slippes den, finder man nåde.“

Betingelserne for at opnå Guds barmhjertighed er enkle, retfærdige og fornuftige. Herren forlanger ikke at vi gør nogle frygtelige ting, for at vi får syndstilgivelse. Vi behøver ikke at gøre lange, møjsommelige pilgrimvandringer eller smertefulde bodsøvelser, for at kunne anbefale vor sjæle til himlens Gud eller for at bøde for vor overtrædelse; men han som bekender og forlader sin synd skal vises barmhjertighed. Dette er et dyrebart løfte, faldne mennesker har fået, så de opmuntres til at stole på kærlighedens Gud og søge efter evigt liv i hans rige.

Vi læser at Daniel, Guds profet, var et „højt elsket“ menneske i himlen. Han havde en høj position i Babylons sale og tjente og ærede Gud lige meget i fremgang og i prøvelser og dog ydmygede han sig selv og bekendte sin synd og hans folks synd. Med dyb hjertesorg indrømmede han: „Vi har syndet og handlet ilde, været gudløse og genstridige; vi veg fra dine bud og vedtægter og hørte ikke på dine tjenere profeterne, som talte i dit navn til vore konger, fyrster og fædre og til alt folket i landet. Du står med retten, herre, vi med vort ansigts blusel, som det nu viser sig, vi Judas mænd, Jerusalems borgere, ja alt Israel fjernt og nær i alle lande, hvor du drev dem hen for deres troløshed imod dig.“

[636]

Daniel forsøgte ikke at undskylde sig selv eller sit folk for Gud; men i sjælens ydmyghed og anger bekendte han det fulde omfang af deres overtrædelser og fejl og forsvarede Guds handlinger som retfærdige mod et folk, der ikke havde regnet hans krav for noget og ville ikke have nytte af hans bønner.

Der er i dag stort behov for en sådan oprigtig, hjertefølt anger og bekendelse. Dem som ikke har ydmyget deres sjæle for Gud, i bekendelse af deres skyld, har endnu ikke fuldbyrdet betingelse for

[637]

accept. Hvis vi ikke har erfaret den anger, som ikke skal angres og ikke har bekendt vor synd med sand sjæleydmygelse og åndsbyrdelse og afskyet vor misgerning, har vi aldrig oprigtigt søgt efter syndstilgivelse; og hvis vi aldrig har søgt, har vi aldrig fundet Guds fred. Den eneste grund til at vi ikke har forladelse for tidligere synder, er at vi ikke er villige til at ydmyge vore stolte hjerter og indvilge i sandhedsordets betingelser. Der gives en tydelig undervisning i denne sag. Syndsbekendelse, hvad enten den er offentlig eller skjult, bør være hjertefølt og udtrykkes frit. Den skal ikke trækkes ud af synderen. Den skal ikke gøres på en respektløs og ligegyldig måde eller presses fra dem, der ikke har nogen virkelig fornemmelse af syndens afskyelige karakter. Den bekendelse der blandes med tårer og sorg, der udgydes fra sjælens inderste, finder vej til den uendelig medynkende Gud. Salmisten siger: „Herren er nær hos dem, hvis hjerte er knust, han Frelser dem, hvis ånd er brudt.“

Der er for mange bekendelser, der ligner Faraos, da han led under Guds domme. Han indrømmede sin synd for at undgå yderligere straf, men vendte tilbage til sin trods for himlen, så snart klagerne var ophørt. Balaks bekendelse var af lignende karakter. Rystet af englen på hans vej med draget sværd, indrømmede han sin skyld, for at han ikke skulle miste sit liv. Der var ingen ægte syndsanger, vilje til ingen sønderknuselse eller omvendelse, intet afsky for det onde og ingen værdi eller kraft i hans bekendelse. Judas Iskariot vente tilbage til præsterne, efter at have forrådt sin Herre og udbrød: „Jeg har syndet og forrådt uskyldigt blod.“ Men hans bekendelse var ikke af en sådan karakter, at den ville overgive ham til Guds barmhjertighed. Den blev fremtvunget fra hans skyldige sjæl, ved en forfærdelig fornemmelse af fordømmelse og en frygt for en ventende dom. Konsekvenserne der skulle følge efter ham, fremdrev denne indrømmelse af hans store synd. Der var ingen dyb, hjertebrudt sorg i hans sjæl, over at han havde overgivet Guds søn til forhånelse, pisk og korsfæstelse; at han havde forrådt den Israels Hellige i onde og hensynsløse menneskers hænder. Hans bekendelse udsprang kun af et selvisk og formørket hjerte.

[638]

Efter at Adam og Eva havde taget den forbudne frugt, blev de fyldt af en skam? og rædselsfølelse. Allerførst var deres eneste tanke hvordan de skulle undskylde deres synd for Gud og undgå dødens frygtelige straf. Da Herren spurgte dem ud om deres synd, svarede

Adam, ved at lægge skylden delvis over på Gud og delvis over på sin ledsager: „Kvinden, som du satte ved min side, gav mig af træet og så spiste jeg.“ Kvinden gav slangen skylden og sagde: „Slangen forførte mig og så spiste jeg.“ „Hvorfor gjorde du slangen? Hvorfor lod du ham komme ind i eden?“ Det var de spørgsmål der lå i hendes undskyldning for hendes synd og gav derved Gud ansvar for deres fald. Selvretfærdigheden stammer fra løgnenes fader og er blevet udøvet af alle Adams sønner og døtre. Den slags tilståelse er ikke indgydt af den guddommelige Ånd og vil ikke være antagelig for Gud. Sand anger vil få et menneske til at selv bære sin skyld og anerkende den uden bedrag eller hykleri. Ligesom den stakkels tolder, der ikke opløftede så meget som sine øjne mod himlen, vil han slå sig for sit bryst og råbe: „Gud vær mig synder nådig;“ og dem som anerkender deres skyld vil blive retfærdiggjort; for Jesus vil fremføre sit blod, til fordel for den angrende sjæl.

Det er ingen nedværdigelse for mennesket at bøje sig ned for sin Skaber og bekende sine synder og bede indtrængende om tilgivelse ved en korsfæstet og oprejst Frelasers fortjenester. Det er ædelt at indrømme dine fejl for ham, som du har såret ved overtrædelse og oprør. Det løfter dig op for mennesker og engle; for „den, som ophøjer sig selv skal ydmyges.“ Men han som knæler for faldne mennesker og i bekendelser opåbner sit hjertes skjulte tanker og forestillinger, vanærer sig selv ved at nedværdige sin mandighed og forringer ethvert ædelt instinkt i sin sjæl. Udfoldes hans livs synder for en præst, fordærvet med vin og tøjlesløshed, vil få sin karakter forringet og han besmittes som følge deraf. I hans tanker forringes Gud til lighed med syndige mennesker, for præsten står som en Guds repræsentant. Det er denne fornedrende menneskebekendelse til faldne mennesker der virker for meget til den voksende ondskab, som besmitter verden og fører den til endelig ødelæggelse. [639]

Apostlen siger: „Bekend derfor jeres synder for hverandre og bed for hverandre, for at I må blive helbredt.“ Dette skriftsted er blevet tolket til at gå til præsten efter syndsforladelse ; men sådan skal det ikke anvendes. Bekend dine synder for Gud, som er den eneste til at tilgive dem og jeres fejl for hinanden. Hvis du har forulempet din ven eller nabo skal du anerkende din fejl og det er hans pligt at tilgive dig uden videre. Da skal du søge Guds tilgivelse fordi den bror du har forulempet er Guds ejendom og sårer du ham, har du

syndet mod hans Skaber og Forløser. Sagerne skal i det hele taget ikke bringes for præsten, men for den eneste sande mellemmand, vor store Ypperstepræst, „som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd,“ og „som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder,“ og er i stand til at rense alle pletter af synd.

Da David syndede mod Urias og hans hustru, bad han til Gud om tilgivelse. Han erklærer: „Mod dig har jeg syndet, mod dig alene og gjort, hvad i dine øjne er ondt.“ Alt ondt der udøves mod andre, når tilbage fra den skadede hen til Gud. Derfor søger David om tilgivelse, ikke fra en præst, men fra menneskets Skaber. Han beder: „Gud, vær mig nådig efter din miskundhed, udslet mine overtrædelser efter din store barmhjertighed.“

[640] Sande indrømmelser er altid af en særlig karakter og indrømmer specielle synder. De skal være af en sådan art, som kun bringes frem for Gud, de kan være fejl der bør bekendes for enkeltpersoner, som hver især har lidt skade ved den, eller de kan være af generel art som bør bekendtgøres for folkets menighedsforsamling. Men alle bekendelser bør være afgrænsede og med pointe og indrømme netop de synder du er skyldig i.

Da Israel blev underlagt amoritterne, gjorde det udvalgte folk en bøn for Gud, der illustrerer den sande bekendelses bestemte karakter: „Da råbte israelitterne til Herren og sagde: „Vi har syndet imod dig, thi vi har forladt Herren vor Gud og dyrket ba'alerne!“ Men Herren svarede israelitterne: „Har ikke ægypterne, amoriterne, ammoniterne, filisterne, ... mishandlet eder? Men I forlod mig og dyrkede andre guder! Derfor vil jeg ikke mere frelse eder! Gå nu hen og råb til de guder, I udvalgte eder og lad dem frelse eder i eders nød.“ Da sagde israelitterne til Herren: „Vi har syndet! Gør med os, hvad dig tykkes godt, men frels os blot nu!“ Da begyndte de at handle i overensstemmelse med deres indrømmelser og bønner. „Og de skilte sig af med de fremmede guder og dyrkede Herren.“ Og Herrens store kærligheds hjerte blev bedrøvet, „da kunne han ikke længer holde ud at se Israels nød.“

Bekendelse vil ikke være antagelig for Gud, uden oprigtig anger og fornyelse. Der må ske afgjorte forandringer i livet; alt gudsanstødeligt må lægges bort. Dette vil være resultatet af ægte sorg over synd. Paulus siger, i forbindelse med angerens arbejde: „I blev bedrøvede efter Guds sind, hvor stor en iver har det ikke fremkaldt hos

jer, ja, undskyldninger og harme og frygt og længsel og nidkærhed og straf! På enhver måde viste I, at I var rene i den sag.“

På Samuels dage strejfedes israelitterne bort fra Gud. De led som følge af synd, for de havde mistet deres tro på Gud, mistet deres fornemmelse for hans kraft og visdom til at herske nationen, mistet deres tillid til hans evne til at forsvare og hævde hans sag. De vendte sig bort fra universets store Hersker og ønskede at blive regeret som nationerne omkring dem. Før de fandt fred gjorde de denne afgjorte bekendelse: „vi til vore andre synder har føjet den brøde at kræve en konge!“ Netop den synd de var blevet klar over, skulle bekendes. Deres utaknemlighed knugede deres sjæle og skilte dem fra Gud.

[641]

Når synden har dulmet de moralske begreber, ser den fejlen-de ikke sin karakters mangler eller erkender den onde udåd han har begået; og hvis ikke han overgiver sig til Helligåndens overbevisende kraft, forbliver han delvist blind over for sin synd. Hans bekendelser er ikke oprigtige og alvorlige. For hver bekendelse af sin skyld, tillægger han et forsvar som undskyldning for sin handling måde og erklærer at hvis det ikke var for visse omstændigheders skyld, ville han ikke have gjort det eller det, han er irettesat for. Men eksemplerne i Guds ord på ægte anger og ydmygelse afslører en bekendelsesånd, som der ikke er undskyldning for synd eller forsøg på selvretfærdighed.

Paulus søgte ikke at beskytte sig selv; han maler sin synd i dets mørkeste anstrøg, prøver ikke på at mindske sin skyld. Han siger: „Jeg lod mange af de hellige indespærre i fængsler, da jeg havde fået fuldmagt dertil af ypperstepræsterne og når man ville henrette dem, stemte jeg for det. Og omkring i alle synagogerne lod jeg dem gang på gang straffe og forsøgte at tvinge dem til at tale bespotteligt. Ja, jeg gik videre i mit raseri mod dem og forfulgte dem lige til de udenlandske byer.“ Han tøvede ikke med at erklære „at Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, blandt hvilke jeg er den største.“

Det ydmyge og brudte hjerte, betvinget af ægte anger, vil påskønne noget af Guds kærlighed og den Golgatas omkostning; og ligesom en søn bekender sig for en elskende fader, sådan vil den sandt angrende bringe alle sine synder frem for Gud. Og der står skrevet: „Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os fra al uretfærdighed.“

Fejlagtige idéer om bekendelse

FEJLAGTIGE IDÉER OM BEKENDELSE

Kære brødre og søstre i ____: Jeg har hørt om det gode arbejde der sker hos jer og det glæder mit hjerte. Siden jeg kom til Battle Creek har mine tanker kredset meget om menigheden her. Under bedeugen har Herren arbejdet for os og på alle vore institutioner har der fortsat været en støt, velafbalanceret interesse.

Møder er blevet afholdt på colleget, med markant gode resultater. Der har været adskillige omvendelser blandt studerende fra verden. Disse omvendelser var mere påfaldne fordi personerne ikke havde haft nogen religiøs erfaring før de kom til colleget og nogle af dem var besluttede på at ikke lægge sig i lysets kanal, ved at følge møderne. Men de fulgte dem, blev overbevist ved Herrens Ånd og blev omvendt. De sagde de aldrig har været så lykkelige i deres liv som nu. Adskillige er taget hjem for at tilbringe deres ferie. Deres forældre er ikke religionsbekendere og deres tro vil blive hårdt prøvet. Men gode breve kom tilbage og oplyste at de tager deres nye ansvar op og prøver at vise deres venner at den nye tro de har fået, ikke har gjort dem til fanatikere eller ekstremister, men til velafbalancerede kristne, bedre på alle måder end før deres omvendelse; at de besidder principper for ren tro og kærlighed til Gud og deres næste og viser dem ved et velordnet liv og gudfrygtig omgang. Dette gode arbejde på colleget har været kilde til stor glæde for os alle.

Vi har haft morgenmøder for sygehjælperne på sanatoriet i tre uger, ved halvseks tiden. Jeg har talt ved disse lejligheder med gode resultater; jeg har også talt til patienterne adskillige gange.

Vi har haft møde med arbejderne på Review kontoret midt på dagen. Her arbejder Herren tydeligvis. Mennesker som har bekendt sandheden i årevis og endnu aldrig synes at have nogen sjælsvarme, er blevet hjemsøgt af Herrens Ånd og I burde høre deres hjertefølte vidnesbyrd, der bevidner Guds dyrebare kærlighed i deres sjæle. Nogle af dem siger at de aldrig er blevet omvendt før.

Møder er blevet holdt i Tabernaklet to gange hver dag i to uger og budskaberne der har taget fat i hjerterne. De frembårne vidnesbyrd har den rette klang. Jeg er Herren taknemmelig for dette gode arbejde. Vi har også haft nogle særlige møder i Tabernaklet. Denne menighed bliver stor, efter at vi har kaldt folk frem til bønner sabbats eftermiddag, den sidste sabbat i det gamle år, indbød vi dem, som følte de måtte gøre bekendelse, at gå ind i en af sakristierne og her fik de en særlig anledning. Jeg havde talt over Malakias' sidste kapitel: „Skal et menneske bedrage Gud?“ „Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskares Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.“ Mange gik til bekendelse på dette punkt.

Nogle havde ikke handlet ærligt med deres naboer og de bekendte disse synder og har siden gjort erstatning. I den efterfølgende uge begyndte nogle af dem, som ikke havde handlet ret hos Gud og som følge deraf adskilt sig selv fra ham, at erstatte det som de havde tilbageholdt. En bror havde ikke betalt tiende i to år. Han gav sin check til konferensens sekretær for den tiende han havde tilbageholdt og renterne af den, et beløb på \$571,50. Jeg takker Herren for at han havde mod til at gøre dette. En anden gav sin check på \$300. En anden mand som var faldet så langt bort fra Gud at der kun kunne næres et lille håb for at han nogen sinde vil sætte sine fødder på retfærdighedens sti igen, gav sin check på \$1.000. Det blev vedtaget at denne langtids?tilbageholdte tiende og gaver skulle helliges den central europæiske mission; så med dette og julegaverne, kom der næsten \$6.000 ind i kassen fra denne menighed, til missionsagen. [644]

Den sjæl, der lever ved tro på Kristus, ønsker intet andet og intet større godt end at kende og gøre Guds vilje. Det er Guds vilje at tro på Kristus skal gøres fuldkommen ved gerninger; han forbinder deres frelse og evigt liv som tror, med disse gerninger og ved dem tilvejebringer sandhedens lys, så det kommer ud til alle lande og folk. Dette er frugten af Guds Ånds virken.

Sandheden har taget fat i hjerterne. Det er ikke stødvise impulser, men en sand venden om til Herren og menneskers trodsige vilje underlægges Guds vilje. At berøve Gud i tiende og gaver er en overtrædelse af Jehovas tydelige påbud og udretter den dybeste

skade for dem som gør sådan; for det fratager dem Guds velsignelse, som er lovet dem, der handler ærligt med ham.

I vor erfaring har vi fundet ud af, at hvis Satan ikke kan holde sjæle i bundet i ligegyldighedens is, vil han forsøge at skubbe dem ind i fanatismens ild. Når Herrens ånd kommer ind blandt hans folk, griber fjenden en anledning til at virke også, forsøge at forme Guds arbejde ved forskellige menneskers særlige uhellige træk, som er knyttet til dette arbejde. Således er der altid fare for at der vil ske ukloge træk. Mange arbejder efter deres eget forgyldt befinde, et arbejde som Gud ikke har foranlediget.

[645] Men så vidt arbejdet er gået her i Battle Creek, har der ikke været fanatisme. Vi har ment det var nødvendigt at vogte det, med alle hænder, med største omhu; for hvis fjenden kan skubbe enkeltpersoner til yderligheder er han godt tilfreds. Han kan således gøre større skade end hvis der ikke var sket nogen religiøs vækkelse. Vi ved at der endnu aldrig er gjort nogle religiøse anstrengelser, som Satan ikke har gjort sit bedste for at trænge sig selv ind og i disse sidste dage vil han gøre det — som aldrig før. Han ser at hans tid er kort og han vil arbejde med al uretfærdighedens bedrageriskhed for at blande forkerte og ukorrekte synspunkter med Guds arbejde og skubbe mennesker i falske stillinger.

I mange af vore religiøse vækkelser har der været gjort fejltagelser, med hensyn til bekendelse. Selvom bekendelse er gjort for sjælen, er der brug for at handle forstandigt.

Jeg er blevet vist at mange, mange bekendelser aldrig burde være talt i menneskers påhør; for resultatet er det som begrænsede væsners afgrænsede dømmekraft ikke regner med. Ondskabens frø er spredt i deres hjerter og sind som hører og når de er under fristelse, vil disse frø springe op og bære frugt og den samme sørgelige erfaring vil gentage sig. Kan du tænke dig, de fristede menneskers synder kan ikke være så frygtelige; for gjorde ikke dem som bekender sig, kristne med en lang erfaring, ikke netop disse ting? Således vil åben bekendelse i menigheden af disse skjulte vise sig at være mere en smag af død end af liv.

Der burde ikke ske overilede, storstilede bevægelser i denne sag, for Guds sag kan gøres tvivlsom i ikke-troendes øjne. Hvis de hører en laverestående opførsels bekendelse fra dem som bekender at være Kristi efterfølgere, bringes en skamplet på hans sag. Hvis Satan på

nogen måde kunne sprede det indtryk, at syvendedags adventister er alle tings udskud, vil han med glæde gøre det. Gud forbød at han skulle have anledning! Gud vil forherliges bedre hvis vi bekender hjertets skjulte, medførte fordærv for Jesus alene, end hvis vi åbner dets afkroge for et begrænset, fejlende menneske, som ikke kan dømmes retfærdigt medmindre hans hjerte hele tiden er indgydt med Guds Ånd. Gud kender hjertet også alle sjælens hemmeligheder; hæld da ikke den historie ud for menneskers ører, som Gud alene bør høre.

Der er bekendelser af en art der bør bringes frem for få udvalgte og indrømmes af synderen i dybeste ydmyghed. Sagen må ikke føres frem på sådan en måde at unoder bliver udlagt som dyder og synderen bliver stolt af sine onde gerninger. Hvis der er ting af vanærende art der bør komme menigheden for øre, så lad dem komme frem for nogle få egnede personer, udvalgt til at høre det og læg ikke Kristi sag frem til åben skam, ved at offentliggøre det hyklery der har været i menigheden. Det vil kaste genskin på dem, som har prøvet at være Kristus lig i karakter. Disse ting bør der tænkes over.

[646]

Så er der bekendelser, som herren har pålagt at gøre mod hinanden. Hvis du har forurettet din broder i ord eller handling skal du først forliges før dit offer vil være antagelig for himlen. Gør indrømmelser for dem du har såret og giv erstatning, bring frugterne frem for at imødekomme anger. Hvis nogen nærer bitterhed, vrede eller ondsindethed mod en bror, så lad ham gå til ham personlig og bekende sin synd og søge tilgivelse.

Vi kan lære udbytterige lektier ved den måde Kristus behandle fejlende mennesker på og det kan anvendes lige så godt på dette bekendelsesarbjede. Han påbyder os at gå til ham, som er faldet i fristelse og arbejde med ham alene. Hvis det ikke er muligt at hjælpe ham på grund af mørke om hans sind og hans adskillelse fra Gud, skal vi prøve igen med to eller tre andre. Hvis den fejlende ikke rettes, da og kun da, skal vi sige det til menigheden. Det er langt bedre om fejlene kan rettes og skaden helnes uden at bringe det frem for hele menigheden. menigheden skal ikke gøres til genstand for udgydelse af alle beklagelser eller bekendelser.

På den anden side, indrømmer jeg at det er farligt at give efter for fristelse, skjule synd eller gå på kompromis med dem og derved

handle som hyklerin. Vær sikker på at bekendelsen også dækker den indflydelse den begåede fejl udspreder, så der ikke efterlades nogen ugjort pligt over for Gud, din næste eller for menigheden, da kan du gribe fat i Kristus med tillid og forvente hans velsignelse. Men spørgsmålet om hvordan og til hvem synderne skal bekendes til, er et der kræver et omhyggeligt og bønnefuldt studium. Vi må [647] betragte det fra alle punkter, veje det for Gud og søge guddommelig oplysning. Vi bør forhøre os om hvorvidt det gør godt eller skader at vi offentligt bekender de synder vi er blevet skyldige i. Vil det fremvise hans berømmelse, som har kaldt os ud af mørke til sit forunderlige lys? Vil det hjælpe til at rense folks tanker, eller vil den åbne forbindelse til bedrag, udmøntet i sandhedsfornægtelse, senere få en indvirkning der besmitter andre og ødelægger tilliden til os?

Mennesker har ikke den visdom fra Gud eller den stadige oplysning fra al krafts Kilde, der vil gøre det sikkert for dem at følge impulser og indtryk. I min erfaring har jeg set dette ske til manges fordærv, ikke kun for dem, som handlede efter dette princip, men for mange andre som blev påvirket deraf. Den vildeste ødselhed var resultatet af dette impulsive værk. Et troens forfald fulgte efter og vantro og skepticisme blev stærk i forhold til religiøse yderligtgående spændinger. Det arbejde, der ikke er udført i Gud, bliver ikke til noget, når det spændende er forbi.

Der er en kraft og vedvarende i det Herren gør, om det er ved menneske?redskaber eller andre ting. Nådearbejdet fremgang og fuldkommengørelse i hjertet er ikke afhængig af spænding eller overdrevne stemninger. Hjerter der er under Guds Ånds indflydelse vil være i livlig harmoni med hans vilje. Jeg er blevet vist at når Herren arbejder ved sin Helligånd, vil der ikke være noget i dets gerninger, som fornedrer Herrens folk for verden, men det vil ophøje dem. Kristi religion gør ikke dem, som bekender sig til den, rå og grove. Nådens undersætter er ikke ulærvillige, men er altid villige til at lære af Jesus og rådføre sig med hinanden.

Hvad vi lærer af sandhedens store Lærer vil være varigt; det vil ikke smage af selvtilstrækkelighed, men vil føre til ydmyghed og [648] sagtmodighed; det arbejde som vi skal gøre vil være sundt, rent og forædlende, fordi det er udført i Gud. Dem som arbejder således, vil i deres hjemmeliv og i deres omgang med mennesker, vise at de har

Kristi sindelag. Nåde og sandhed vil regere i deres hjerter, indgyde og rense deres motiver og styre deres ydre handlinger.

Jeg håber at ingen vil få den idé at de fortjener Guds gunst ved at bekende synder eller at det er en særlig dyd at bekende sig for mennesker. I erfaringen må der være den tro der virker ved kærlighed og renser sjælen. Kristi kærlighed vil betvinge kødelige tilbøjeligheder. Sandheden bevidner ikke blot selv sin himmelske oprindelse, men viser at den ved Guds Ånds nåde er virkningsfuld når sjælen renses. Herren vil have at vi kommer til ham dagligt, med alle problemer og syndsbeholdninger og han kan give os hvile, ved at bære hans åg og byrder. Hans Hellige Ånd vil, med sin nådige påvirkning, fylde sjælen og alle tanker vil underlægges lydighed mod Kristus.

Nu er jeg bange for at den Guds velsignelse som er kommet til jer i ____, vendes til en forbandelse ved nogle fejl fra jeres side; at nogle falske idéer vil herske, så at I vil komme i en værre tilstand om nogle få måneder, end før denne opvækkelse. Hvis I ikke passer på jeres sjæle, vil I vise jer i det værst mulige lys for ikke-troende. Gud vil ikke forherliges med denne rykvisse tjenemåde. Vær forsigtig med ikke at gå til yderligheder og bringe varig skam over Guds dyrebare sag. Den fejl som mange gør er at efter de er blevet velsignet af Gud, søger de ikke, i Kristi ydmyghed, at være til velsignelse for andre. Nu hvor det evige livs ord er blevet sået i jeres hjerter, beder jeg jer at vandre ydmygt med Gud, gøre Kristi gerninger og frembringe mange frugter for retfærdigheden. jeg håber og beder for at I vil handle ligesom den Allerhøjestes sønner og døtre og ikke blive yderliggående eller gøre noget der sårer Guds Ånd.

[649]

Se ikke på mennesker, eller sæt jeres lid til dem og føle at de er ufejlbarlige; men se hele tiden på Jesus. Sig intet der vil kaste skam på vor tro. Bekend jeres skjulte synder alene for jeres Gud. Indrøm jeres hjertes flakkeri til ham, som fuldt ud ved hvordan jeres sag skal behandles. Hvis I har forurettet jeres næste, så bekend over for ham jeres synd og vis den samme frugt ved at gøre erstatning. Gør da krav på velsignelsen. Kom til Gud just som I er og lad ham helne alle jeres svagheder. Pres jeres sag til nådens trone; lad arbejdet være grundigt. Vær oprigtig i jeres handel med Gud og jeres egen sjæle. Hvis I kommer til ham med et oprigtigt angerfuldt hjerte, vil han give jer sejren. Da kan I bære et lifligt frihedsvidnesbyrd, fremvise hans

ros, som har kaldet jer ud af mørke, ind i hans underfulde lys. Han vil ikke misforstå eller fejlbedømme jer. Jeres medmennesker kan ikke løse jer fra synd eller rense jer fra uretfærdighed. Jesus er den eneste, som kan give jer fred. Han elskede jer og gav sig selv for jer. Hans store kærlighedshjerte „har medlidenhed med vore skrøbeligheder.“ Hvilke synder er for store for ham at tilgive? hvilken sjæl er for mørk og syndbetyngt for ham til at frelse? Han er nådig, ser ikke efter fortjenester hos os, men af sin egen bundløse godhed helner han vort frafald og elsker os frit, skønt vi stadig er syndere. Han er „langmodig og rig på miskundhed.“ „Han har langmodighed med jer, da han ikke vil, at nogen skal fortages, men at alle skal nå til omvendelse.“

[650] Forsøg ikke at opildne jer til et højt spændingsstade; men gå i gang med at arbejde for andre og belær dem tålmodigt. I vil nu være tilbøjelige til at tro at alle har noget ondt at bekende og I skal passe på at ikke gøre dette til et angrebepunkt. I vil gerne bringe alle over den samme grund, som I selv har været over og I føler at intet kan gøres før alle har gennemgået den samme bekendelsesproces. I har ikke lyst til at hjælpe andre med Guds Ånd hvilende over jer, jeres egne hjerter blødgjorte og underlagt af et gennemført renselsesarbejde. I skal passe på at I ikke ødelægger Guds værk, ved at udfolde jeres egen ånd. Hvis i arbejder for sjæle med ydmyg, tillidsfuld afhængighed på Gud, hvis hans Ånds stråleglans genspejles fra jer, i en Kristus lignende karakter, hvis sympati, venlighed, overbærenhed og kærlighed er de blivende principper i jeres liv, vil I være en velsignelse for alle omkring jer. I vil ikke kritisere andre eller vise en hård, fordømmende ånd mod dem; I vil ikke føle at deres idéer må omdannes til jeres norm; men Jesu kærlighed og retfærdighedens fredelige frugter vil åbenbares i jer.

„Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, Og de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer. Lever vi i Ånden, da lad os også vandre i Ånden. Lad os ikke søge tom ære, så vi udæsker hverandre og misunder hverandre.“

Fjenden vil forsøge at trænge sig ind, endog iblandt jeres religiøse udfoldelser. Der er brug for at bevogte enhver gade nøje, for at selvished og stolthed ikke skal indvæves i jeres arbejde. Hvis selvet virkelig blev korsfæstet, sammen med lidenskaber og lyster,

vil frugten vise sig i gode gerninger, til Guds ære. Jeg bønfalder jer, i gudsfrygt, ikke at lade jeres gerninger hensygne. Vær konsekvente, symmetriske kristne. Når hjertet har sat sin lid til Kristus, er gamle ting gået ud og alt er blevet nyt.

Vor religion må være forstandig. Visdommen ovenfra må styrke, etablere og fæstne os. Vi må gå frem og frem, fremad og opad, fa lys til endnu større lys og Gud vil endnu åbenbare sin herlighed for os, som han ikke gør over for verden.

Battle Creek, Michigan, den 6.jan. 1889.

[651]

Guds nærværelse — en virkelighed

GUDS NÆRVÆRELSE — EN VIRKELIGHED

[Kære broder Q. Det glæder mig, at du nu er i ____, og hvis du gør dit bedste, vil du være den rette mand på den rette plads. Hold jeget ude af syne; lad det ikke trænge ind og skade virksomheden, selv om dette vil være naturligt. Vandre med Gud i ydmyghed. Lad os virke for Mesteren med uegennyttig kraft og bevare bevidstheden om Guds stadige nærværelse. Tænk på Moses — hvilken udholdenhed og tålmodighed prægede ikke hans liv! I sit brev til hebræerne siger Paulus: „Han holdt ud, som om han så den usynlige.“ Den karakter, Paulus således tilskriver Moses, betyder ikke blot en passiv modstand mod det onde, men ihærdighed i, hvad der er ret. Han havde altid Herren for øje og Herren var altid ved hans højre hånd for at hjælpe ham.

Moses havde en dyb erkendelse af Guds personlige nærværelse. Ikke alene skuede han ned gennem tiderne, til Kristus skulle åbenbares i kød, men han så Kristus på en særskilt måde ledsage Israels børn på alle deres vandringer. Gud var en virkelighed for ham, altid nærværende i hans tanker. Når han blev misforstået, når det faldt i hans lod at møde farer og at bære forhånelser for Kristi skyld, tålte han det uden at gengælde ondt med ondt. Moses troede på Gud som En, han behøvede og som En, der ville hjælpe ham af hensyn til hans trang. Gud var for ham en hjælp som var nær.

Meget af den tro, som vi ser, er kun et navn; den virkelige, fortrøstningsfulde, vedholdende tro er sjælden. Moses oplevede i sin egen erfaring opfyldelsen af det løfte, at Gud ville belønne dem, der søger ham med flid. Han så frem til lønnen. Her er et andet punkt i forbindelse med troen, som vi ønsker at betone. Gud vil belønne det menneske, der viser tro og lydighed. Hvis denne tro bringes ind i livets erfaring, vil den sætte enhver, som frygter og elsker Gud, i stand til at udholde prøvelser. Moses var fuld af tillid til Gud, fordi

[652]

han havde en blegnende tro. Han behøvede hjælp, han bad om den,

greb den i tro og indflettede i sin erfaring den tillid, at Gud havde omsorg for ham. Han troede, at Gud herskede særskilt over hans liv. Han så og anerkendte Gud i alle livets enkeltheder og følte, at den altseende, som vejer motiver og prøver hjertet, holdt sit øje over ham. Han så hen til Gud og forlod sig på hans styrke til at blive båret ubesmittet gennem fristelse i enhver skikkelse. Han vidste, at en særskilt gerning var blevet ham anvist og han ønskede så langt som muligt at gøre denne gerning helt igennem vellykket. Men han vidste, at han ikke kunne gøre dette uden guddommelig bistand; for han havde med et fordærvet folk at gøre. Guds nærværelse var nok til at bringe han igennem alle de mest prøvende situationer, et menneske kan blive stillet i.

Moses havde ikke alene Gud i sine tanker; han så ham. Gud var det syn, han stadig havde for sig; han tabte ham aldrig af syne. Han så Jesus som sin Frelser og han troede, at Frelserens fortjenester ville blive ham tilregnet. For Moses var denne tro ingen gisning; den var en virkelighed. Det er den slags tro, vi behøver en tro, som tåler prøven. Oh, hvor tit vi dog giver efter for fristelse, fordi vi ikke holder vort blik fæstet på Jesus! Vor tro er ikke vedholdende, fordi vi ved at føje selvet synder og derfor ikke kan holde ud, som om vi „så den usynlige“.

Min broder, gør Kristus til din ledsager hver dag, hver time, så vil du ikke klage over, at du ingen tro har. Dvæl ved Kristus. Betragt hans karakter. Tal om ham. Jo mindre du ophøjer dig selv, desto mere vil du finde at ophøje hos Jesus. Gud har en gerning for dig at gøre. Hold dig altid Herren for øje. Broder og søster Q, stig højere, stadig højere op for at få klarere opfattelser angående Kristi karakter. Da Moses bad: „Lad mig dog skue din herlighed!“ irettesatte Herren ham ikke, men tilstod ham hans begæring. Gud sagde til sin tjener: „Jeg vil lade al min rigdom [godhed] drage forbi dig.“ Vi holder os borte fra Gud og dette er grunden til, at vi ikke ser åbenbarelsen af hans kraft. *Vejl f menigh* bd. 2 side 224-225]

[653]

Kristi nærvær i klasseværelset

Kristi nærvær i klasseværelset

Min bror, min søster, måtte Herren give jer begge visdom, så I kan vide hvordan I skal behandle mennesker. Måtte Herren lære jer hvor store ting han kan gøre, hvis I blot tror. Tag Jesus med jer, som jeres ledsager, i klasseværelset. Hold ham foran jer når I taler, så venlighedens lov må komme fra jeres læber. Lad ingen forme jer i dette henseende. Lad børn i jeres varetægt have en personlighed, såvel som jer selv. Forsøg altid at lede dem, men aldrig drive dem.

Jeg ser nogle ting her i Schweiz, som jeg mener er efterlignelse værdig. Skolernes lærer går ofte ud sammen med deres elever, når de lejer og lærer dem hvordan de skal fornøje dem selv og er i nærheden for at holde enhver uorden eller fejl nede. Nogle gange tager de deres elever med ud og får en lang tur med dem. Dette kan jeg lide, jeg mener at børnene ikke får så mange anledninger til at falde for fristelse. Det er som om at lærerne går med ind i børnenes sportsgrene og styrer dem. Jeg kan ikke på nogen måde godkende den tanke, at børn må føle at de er under stadig mistanke og ikke kan handle som børn. Men lad lærerne gå sammen med børnene i deres fornøjelser, blive et med dem og vise at de ønsker de skal have det godt og det vil give børnene tillid. De kan styres ved kærlighed, men ikke ved at følge dem i deres måltider og i deres fornøjelser med en streng og ubøjjelig hårdhed.

[654] Lad mig sige her at dem, som aldrig har haft deres egne børn, er sædvanligvis ikke de bedst kvalificerede til at lede børn og unges forskellige sindelag på en forstandig måde. De er tilbøjelige til at lave en lov, som der ikke kan appelleres fra. Lærer må huske at de selv engang var børn. De bør tilpasse deres lære til børnenes sindelag, sætte sig i deres sted; så børnene kan belæres og hjælpes, både ved forskrift og eksempel.

Måtte Jesu ånd komme ind og forme jeres hjerter, danne jeres karakter og ophøje og forædle jeres sjæle! Kristus sagde til sine

disciple: „Sandelig siger jeg eder: hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i himmeriget.“ Der er behov for at lægge disse jernstøbte regler til side, komme ned fra disse stylder og til barnets ydmyghed. Og, om noget af den strenghed måtte udskiftes til kærlighedens ånd, så lykke og solskin måtte tage modløshedens og sorgens sted!

Vidnesbyrdenes natur og indflydelse

VIDNESBYRDENES NATUR OG INDFLYDELSE

[Efter som enden nærmer sig og arbejdet med at bringe verden den sidste advarsel udvides, bliver det af større vigtighed for dem, der antager den nærværende sandhed, at have en klar forståelse af *Vidnesbyrdenes* natur og indflydelse, disse vidnesbyrd, som Gud i sit forsyn har knyttet til det tredje engle budskabs værk fra dets allerførste begyndelse. På de efterfølgende blade gengives nogle uddrag af, hvad jeg i de sidste fyrretyve år har skrevet vedrørende mine egne tidligste erfaringer i denne særskilte gerning, samt hvad Gud har vist mig angående *Vidnesbyrdenes* natur og betydning, måden hvorpå de er fremkommet og hvordan de bør betragtes.

[655] „Det var ikke længe efter skuffelsen i 1844, at jeg fik mit første syn. Jeg besøgte en kær søster i Kristus, hvis hjerte var knyttet til mit. Fem af os, alle sammen kvinder, knælede i stilhed ved familiealteret. Medens vi bad, kom Herrens kraft over mig, sådan som jeg aldrig havde følt den tidligere. Jeg syntes at være omgivet af lys og at stige højere og højere op fra jorden.“ Denne gang havde jeg et syn angående de adventtroendes erfaring, Kristi komme og den belønning, de trofaste vil få.

„I et andet syn, der fulgte snart efter det første, så jeg de prøvelser, jeg måtte gennemgå, samt at det var min pligt at rejse ud og fortælle andre, hvad Gud havde åbenbaret for mig. Det blev vist mig, at mit arbejde ville møde stor modstand og at mit hjerte ville sønderrives af angst, men at Guds nåde ville være nok til at holde mig oppe gennem det alt sammen. Lærdommen i dette syn besværede mig overmåde; for den anviste mig som min pligt at gå ud iblandt folket og fremholde sandheden.

„En ting, som jeg nærrede stor frygt for og som trykkede mig, var, at hvis jeg fulgte pligtens kald og drog ud og udgav mig for at være en, som af den højeste blev begunstiget med syner og åbenbarelser til hans folk, ville jeg kunne give efter for en syndig selvophøjelse og

hæve mig op over den stilling, som det var rigtigt for mig at indtage, pådrage mig Guds mishag og miste min egen sjæl. Jeg vidste om flere sådanne tilfælde, som jeg har skildret og mit hjerte krympede sig for den hårde ildprøve.

„Jeg bad nu inderligt om, at jeg måtte blive bevaret fra utilbørlig selvophøjelse, hvis jeg måtte rejse ud for at berette, hvad Herren havde vist mig. Engelen sagde: „Dine bønner er hørt og vil blive besvaret. Hvis dette onde, som du gruer for, truer dig, vil Guds hånd være udstrakt for at frelse dig. Ved trængsel vil han drage dig til sig og bevare din ydmyghed. Vær trofast i at frembære budskabet. Hold ud indtil enden, så skal du nyde frugten af livets træ og drikke af livets vand.“

„På den tid var der sværmeri blandt nogle af dem, der havde troet det første budskab. Alvorlige vildfarelser i lære og handling forekom og nogle var rede til at fordømme alle, der ikke ville tiltræde deres anskuelse. Gud åbenbarede disse vildfarelser for mig i syner og sendte mig til sine vildfarende børn for at påvise dem; men under udførelsen af denne pligt mødte jeg bitter modstand og bebrejdelser.

[656]

„Det var et tungt kors for mig at skulle fortælle de vildfarende, hvad der var blevet åbenbaret for mig angående dem. Det voldte mig stor smerte at se andre føle sig besværede eller bedrøvede. Og når jeg måtte frembære budskaberne, søgte jeg ofte at mildne dem og fremstille dem så gunstige som muligt for den pågældende og derefter kunne jeg gå afsides for mig selv og græde af åndelig kval. Jeg betragtede dem, der kun havde deres egne sjæle at drage omsorg for og tænkte, at om jeg var stillet som dem, ville jeg ikke knurre. Det var svært at skulle fortælle de tydelige, skarpe vidnesbyrd, Gud gav mig. Med ængstelse gav jeg agt på resultatet og dersom de, der blev vist til rette, satte sig imod irettesættelsen og bagefter modarbejdede sandheden, opstod disse spørgsmål i mit sind: Fremholdt jeg budskabet netop sådan, som jeg skulle? Kunne der ikke have været en eller anden måde at frelse vedkommende på? Og så trængte der sig en sådan smerte ind i min sjæl, at jeg ofte syntes, døden ville være en velkommen gæst og graven et lifligt hvilested.

„Jeg forstod ikke, hvilken fare og synd der lå i en sådan handling, før jeg i et syn blev ført frem for Jesu åsyn. Han så på mig med et misbilligende blik og vendte sig derpå bort fra mig. Det er umuligt at beskrive den rædsel og angst, jeg da følte. Jeg faldt på

mit ansigt for ham, men formåede ikke at sige et ord. Oh, hvor jeg længtes efter at blive skærmet og skjult for dette forfærdelige blik! Da kunne jeg i nogen grad forstå, hvordan de fortabte vil føle, når de råber til „bjergene og klipperne: „Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen og for Lammets vrede!“

[657] „Snart bød en engel mig, at jeg skulle stå op og det syn, der mødte mine øjne, kan næppe beskrives. Foran mig var der en skare, hvis hår og tøj var forrevet og hvis ansigter var det udtrykte billede af fortvivlelse og skræk. De kom nær hen til mig og gned deres klæder op ad mine. Ved at betragte mine klæder så jeg, at de var tilsølede af blod. Atter faldt jeg om som en død for min ledsagende engels fødder. Jeg kunne ikke påberåbe mig en eneste undskyldning og længtes efter at komme bort fra dette hellige sted. Engelen rejste mig op på mine fødder og sagde: „Dette er ikke din tilstand nu, men dette skue er blevet fremstillet for dig for at lade dig vide, hvordan du vil blive stillet, hvis du undlader at fortælle andre, hvad Herren har åbenbaret for dig.“ Med denne højtidelige advarsel i minde gik jeg ud for at bringe folket den tilrettevisning og lærdom; Gud havde givet mig.

Personlige vidnesbyrd

Personlige vidnesbyrd

De budskaber, der blev mig givet til forskellige personer, gav jeg dem ofte skriftligt, hvilket jeg i mange tilfælde gjorde efter deres indtrængende anmodning. Efter som mit arbejde blev mere og mere omfattende, blev dette en meget vigtig og anstrengende del af min gerning. Forud for udgivelsen af *Vidnesbyrd* nr. 15 (i 1868) modtog jeg fra sådanne, som jeg havde givet råd eller tilrettevisning, anmodninger om skrevne vidnesbyrd; men jeg var meget udmattet af opslidende arbejde og gruede for opgaven, særlig fordi jeg vidste, at mange af disse mennesker var meget uværdige og der syntes at være ringe håb om, at de givne advarsler ville bevirke nogen afgjort forandring hos dem. Ved denne tid blev jeg meget opmuntret af følgende drøm:

„En person kom til mig med et stykke hvidt tøj og bad mig tilklippe klædninger deraf til mennesker af alle størrelser og af alle slags karakterer og omstændigheder i livet. Jeg blev opfordret til at klippe dem og hænge dem op helt færdige til at syes, når det blev krævet. Jeg havde det indtryk, at mange, som jeg skulle klippe klædninger til, var uværdige. Jeg spurgte, om dette var det sidste stykke tøj, jeg skulle klippe og fik at vide, at det var det ikke; så snart jeg var færdig med dette, var der andre, jeg skulle tage fat på. Jeg følte mig modløs over den mængde arbejde, der ventede mig og udtalte, at jeg nu i over tyve år havde beskæftiget mig med at klippe klædninger til andre og mit arbejde var ikke blevet påskønnet, ej heller kunne jeg indse, at mit arbejde havde udrettet noget synderlig godt. Til den, der bragte mig tøjet, fortalte jeg særlig om en bestemt kvinde, han havde anmodet mig om at klippe en klædning til. Jeg sagde, at hun ikke ville sætte pris på tøjet og at det ville være spild af tid og materiale at give det til hende. Hun var meget fattig, forstandsmæssig underudviklet og uproper i sine vaner og ville snart søle det til.

[658]

„Den pågældende svarede: „Klip klædningerne. Dette er din pligt. Det er ikke dig, som bærer tabet, men mig. Gud ser ikke, som mennesker ser. Han fremlægger det arbejde, han ønsker skal udføres og du ved ikke, hvilket vil lykkes, dette eller hint.“

„Da holdt jeg mine hænder op, grove og hårde som de var efter den langvarige brug af saksen og udtalte, at jeg ikke kunne andet end grue ved tanken om at skulle fortsætte dette arbejde. Vedkommende svarede på ny:

„Klip klædningerne! Din afløsning er endnu ikke kommet.“ Med en stærk følelse af træthed rejste jeg mig op for at tage fat på arbejdet. Foran mig lå en ny, blank saks, som jeg begyndte at bruge. Følelsen af træthed og modløshed forlod mig lige med ét, saksen syntes at skære næsten uden nogen anstrengelse fra min side og jeg klippede den ene klædning efter den anden forholdsvis let.

„Der gives mange drømme, som er fremkaldt af ting i det daglige liv og som Guds Ånd ikke har noget at gøre med. Der er også falske drømme, ligesom der er falske syner, som inspireres af Satans ånd. Men drømme fra Herren stilles i Guds ord i klasse med syner og er lige så vist frugten af profetiens ånd, som tilfældet er med syner. Sådanne drømme rummer i sig selv beviset på deres ægthed, når hensyn tages til de mennesker, der får dem og til de omstændigheder, under hvilke de gives.

[659] „Eftersom den advarsel og undervisning, der er givet i vidnesbyrd til enkelte personer, i lige så høj grad gjaldt mange andre, der ikke tydeligt var blevet udpeget på denne måde, syntes det at være min pligt at udgive de personlige vidnesbyrd til gavn for menigheden. Idet jeg i *Vidnesbyrd* nr. 15 skrev om nødvendigheden af at gøre dette, udtalte jeg: „Jeg kender ikke nogen bedre måde, hvorpå jeg kan fremholde mine anskuelser om almindelige farer og fejl og om alle deres pligt, som elsker Gud og holder hans bud, end ved at give disse vidnesbyrd. Der findes måske ingen kraftigere og mere direkte måde, hvorpå jeg kan fremholde, hvad Herren har vist mig.“

„I et syn, som jeg fik den 12. juni 1868, så jeg noget, der til fulde retfærdiggør udgivelsen af personlige vidnesbyrd. Når Herren udvælger personlige tilfælde og påpeger deres synder, sker det tit, at andre, der ikke er blevet vist mig i syner, anser det for givet, at deres vandel er rigtig, eller næsten rigtig. Hvis nogen bliver tilrettevist for en speciel synd, bør brødre og søstre omhyggeligt ransage sig selv

for at se, hvori de har fejlet og hvori de har gjort sig skyldige i den samme synd. De bør være i besiddelse af en ydmyg bekendelsens ånd. At andre mener sig at være retfærdige, gør dem ikke retfærdige. Gud ser på hjertet. Det er på denne måde, han prøver og forsøger sjæle. Ved at straffe den enes synder har han til hensigt at tilrettevise mange. Men hvis de undlader selv at tage sig irettesættelsen til hjerte og smigrer sig med, at Gud forbigår deres fejl, fordi han ikke særskilt påpeger dem, bedrager de deres egne sjæle og vil blive indesluttet i mørke og overladt til deres egne veje for at følge deres egne hjerters råd.

„Der er mange, som handler uærligt med deres egne sjæle og som i høj grad bedrager sig selv med hensyn til deres sande stilling over for Gud. For at påvise, hvad de, der bekender sig til at være hans efterfølgere, har i deres hjerter, benytter han sådanne midler og måder, som bedst tjener hans hensigt. Han fremholder klart nogles synder, for at andre derved kan blive advaret og frygte og afholde sig fra disse fejl. Ved selvransagelse vil de måske finde, at de gør de samme ting, som Gud fordømmer hos andre. Dersom de virkelig ønsker at tjene Gud og frygter for at fortørne ham, vil de ikke vente med at bekende deres synder og i ydmyg bodfærdighed omvende sig til Herren, indtil disse synder bliver påpeget. De vil afstå fra de ting, som ifølge det lys, andre fik, har mishaget Gud. Hvis derimod de, der ikke handler ret, indser, at de er skyldige netop i de synder, andre er blevet tilrettevist for og alligevel fortsætter på samme vanhellige vis, fordi de ikke særskilt er blevet nævnt, stiller de deres egne sjæle i fare og Satan vil få magt over dem, så de må gøre hans vilje.

[660]

„Jeg så, at ifølge Guds visdom vil ikke alles synder og fejl blive åbenbaret. I disse personlige vidnesbyrd tales der til alle, som er skyldige, selv om deres navne måske ikke nævnes i det specielle vidnesbyrd, der gives; og hvis der er nogle, som forbigår og dækker over deres synder, fordi deres navne ikke særskilt nævnes, vil Gud ikke give dem fremgang. De kan ikke gøre fremskridt i det guddommelige liv, men vil blive mørkere og mørkere, indtil himmelens lys trækkes helt tilbage.“

I et syn, jeg havde for omtrent tyve år siden (i 1871), blev jeg opfordret til at fremholde almindelige principper i tale og i skrift og til samtidig at nævne nogle enkelte personers farer, fejl og synder, for at alle kunne blive advaret, tilrettevist og vejledet. Jeg så, at alle

nøje bør ransage deres egne hjerter og deres liv for at se, om de ikke har begået de samme fejl, som andre blev iredtesat for og om de advarsler, der bliver givet til andre, ikke var anvendelige for deres vedkommende. I så fald bør de betragte disse råd og iredtesættelser som givet særskilt til dem og gøre en lige så praktisk anvendelse deraf, som om der specielt var blevet talt til dem selv. Gud har til hensigt at prøve troen hos alle, som bekender sig til at følge Kristus. Han vil prøve oprigtigheden af alle deres bønner, som hævder, at de har et alvorligt ønske om at kende deres pligt. Han vil gøre pligten klar. Han vil give alle rigelig anledning til at udvikle, hvad der er i deres hjerter.“

Hensigten med „vidnesbyrdene“

[661]

Hensigten med „Vidnesbyrdene“

„I fordums tid talte Gud til menneskene ved profeters og apostles mund. I disse dage taler han til dem ved sin Ands vidnesbyrd. Der har aldrig været en tid, da Gud underviste sit folk med større alvor, end han nu underviser dem om sin vilje og om den vej, han ønsker, at de skal følge.“

„Det har behaget Herren at give mig et indblik i sit folks trang og fejl. Skønt det har været pinligt for mig, har jeg med troskab vist de fejlende deres synder og midlet til at afhjælpe disse. ... Således har Guds Ånd udtalt advarsler og straffedomme, uden dog at tilbageholde den liflige forjættelse om nåde...“

„Angrende syndere har ingen grund til at fortvivle, fordi de bliver mindet om deres overtrædelser og advaret om deres fare. Netop disse bestræbelser til deres bedste viser, hvor meget Gud elsker dem og ønsker at frelse dem. For at arve evigt liv behøver de kun at følge hans råd og gøre hans vilje. Gud fremstiller sit fejlende folks synder for dem, for at de i den guddommelige sandheds lys må kunne se dem i al deres afskyelighed. Det er deres pligt at afstå fra dem for al tid. Hvis Guds folk ville forstå hans handlemåde med dem og tage imod hans lærdomme, ville de finde en ret sti for deres fødder og et lys til at lede dem gennem mørke og modløshed.“

„Advarsler og irettesættelser gives ikke til syvende-dags adventisterne, fordi deres liv er mere dadel værdigt end bekendende kristnes liv i de almindelige kirkesamfund, ej heller fordi deres eksempel eller deres handlinger er slettere end de adventisters, der ikke vil adlyde Guds lovs krav, men fordi de har stort lys og ved deres bekendelse tager standpunkt som Guds særskilte, udvalgte folk, der har hans lov skrevet i deres hjerter. De giver deres troskab mod himmelens Gud til kende ved at vise lydighed mod hans riges love. De er Guds repræsentanter på jorden. Enhver synd hos dem skiller dem fra Gud og vanærer på en særlig måde hans navn ved at give

[662]

fjender af hans hellige lov anledning til at dadle hans sag og hans folk, som han har kaldt „en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk“, for at de skulle forkynde hans dyder, som kaldte dem fra mørket til sit underfulde lys....

„Herren revser og tilretteviser det folk, der bekender sig til at holde hans lov. Han påpeger deres synder og blotlægger deres uretfærdighed, fordi han ønsker at skille dem af med al synd og ondskab, så de kan fuldkomme helliged i hans frygt. Gud straffer, revser og irettesætter dem, for at de må lutres, helliges, opløftes og til sidst ophøjes til hans egen trone.

„Jeg har gennemset *Vidnesbyrdene*, som sabbatsholdere har fået og jeg er forbavset over Guds barmhjertighed og hans omhu for sit folk, idet han giver dem så mange advarsler, påpeger deres farer og viser dem den ophøjede stilling, han ønsker, at de skulle indtage. Dersom de ville blive i hans kærlighed og holde sig adskilte fra verden, ville han lade sine særskilte velsignelser hvile over dem og lade sit lys skinne rundt omkring dem. Deres indflydelse til det gode ville kunne mærkes i enhver gren af værket og i alle dele af evangeliets virkefelt. Men hvis de undlader at efterkomme hans vilje, hvis de vedblivende har så ringe forståelse af værkets ophøjede karakter, som de har haft i den henrundne tid, vil deres indflydelse og eksempel vise sig at være en frygtelig forbandelse. De vil gøre skade, intet andet end skade. Dyrebare sjæles blod vil blive fundet på deres klæder.

[663] „Advarende vidnesbyrd har lydt gentagne gange. Jeg spørger: Hvem har givet agt på dem? Hvem har været nidkær i at omvende sig fra sine synder og sit afgudereri og til med alvor at jage mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus? Jeg har ventet med spænding i håb om, at Gud ville lægge sin hånd på nogle og bruge dem som retfærdigheds redskaber til at vække hans menighed og sætte den i rette skik. Jeg har været nær ved at fortvivle, når jeg år efter år har været vidne til en større afvigelse fra den enkelhed, som Gud har vist mig bør kendetegne hans efterfølgeres liv. Interessen og hengivenheden for Guds sag er blevet mindre og mindre. Jeg spørger: Hvori har de, der bekender sig til at have tillid til *Vidnesbyrdene*, søgt at leve efter det lys, der blev dem givet? Hvori har de agtet på de lærdomme, de har fået?

Skal ikke erstatte bibelen

Skal ikke erstatte bibelen

At *Vidnesbyrdene* ikke blev givet for at skulle træde i stedet for Bibelen, vil man kunne se af følgende uddrag af et vidnesbyrd, der udkom i 1876:

„Br. J ville forvirre sindene ved at give det udseende af, at det lys, Gud har givet gennem *Vidnesbyrdene*, er et tillæg til Guds ord; men derved fremstiller han sagen i et falsk lys. Det har behaget Gud på denne måde at henlede sit folks opmærksomhed til hans ord og at give dem en klarere forståelse deraf.“ Guds ord er tilstrækkeligt til at oplyse det mest omtågede sind og kan forstås af dem, der nærer ønske om at forstå det.“ „Men trods alt dette er der nogle, som foregiver, at de gør Guds ord til deres studium, men som befindes at leve i åbenbar strid med dets tydeligste lærdomme. For at menneskene skal være uden undskyldning, giver Gud dem derfor tydelige og skarpe vidnesbyrd og leder dem således tilbage til ordet, som de har undladt at følge.“ „Guds ord indeholder en overflod af almindelige principper for dannelsen af rigtige livsvaner og *Vidnesbyrdene*, både de almindelige og de private, har til hensigt mere særskilt at gøre dem opmærksomme på disse principper.

[664]

„Dem 30. april 1871 blev denne sag fremstillet for mig i en drøm. Jeg syntes at være til stede ved et vigtigt møde, hvor en stor skare var samlet. Mange lå bøjet for Gud i alvorlig bøn og de så ud til at være besværede. De tryglede Herren om særskilt lys. Nogle syntes at være i åndelig nød; de var grebet af stærke følelser og med tårer råbte de højt om hjælp og lys. Vore mest fremstående brødre deltog i denne højst indtryksfulde scene. Br. S lå henstrakt på gulvet, øjensynlig i stor forlegenhed. Hans hustru sad sammen med en flok ligegyldige spottere. Hun så ud, som om hun ønskede, at alle skulle forstå, at hun foragtede dem, der således ydmygede sig.

„Jeg drømte, at Herrens Ånd kom over mig og jeg rejste mig op midt under råb og bønner og sagde: Herren Guds Ånd er over mig.

Jeg føler mig tilskyndet til at sige til jer, at I hver især må begynde at arbejde for jer selv. I ser hen til Gud og ønsker, at han skal udrette en gerning for jer, som han har overladt til jer at gøre. Dersom I vil udføre den gerning for jer selv, som I ved, at I burde udføre, vil Gud hjælpe jer, når I behøver hjælp. I har ladet netop de ting været ugjort, som Gud har givet jer at gøre. I har bedt Gud om at gøre jeres arbejde. Havde I fulgt det lys, han har givet jer, ville han have ladet mere lys skinne for jer; men hvorledes kan I vente, at Gud skal give jer mere lys og flere velsignelser at forsømme og forkaste, al den stund I forsømmer de råd, advarsler og irettesættelser, som er givet? Gud er ikke som et menneske; han lader sig ikke gække.

[665] „Jeg tog den dyrebare Bibel og omgav den med de *Vidnesbyrd til menigheden*, som Guds folk har fået. Her, sagde jeg, vil næsten enhver finde, hvad han behøver. De synder, de bør sky, er påpeget. De råd, som de ønsker, kan findes heri, råd, som blev givet til andre, der befandt sig i en lignende stilling som dem. Det har behaget Gud at give linie på linie og bud på bud. Men der er ikke mange af jer, der virkelig ved, hvad *Vidnesbyrdene* indeholder. I er ikke fortrolige med Skrifterne. Hvis I havde gjort Guds ord til jeres studium med et ønske om at nå op til det bibelske ideal og erhverve kristelig fuldkommenhed, ville I ikke have behøvet *Vidnesbyrdene*. Det er, fordi I har forsømt at lære Guds inspirerede bog at kende, at han har søgt at nå jer med enkle, direkte vidnesbyrd og gøre jer opmærksomme på det inspirerede ord, som I har undladt at lyde og tilskynde jer til at indrette jeres liv i overensstemmelse med dets rene og ophøjede lærdomme.

„Gennem de vidnesbyrd, som gives, har Herren til hensigt at advare, tilrettevise og råde jer og at indprente betydningen af hans ords sandhed på jeres sind. De skrevne vidnesbyrd skal ikke give nyt lys, men bibringe hjertet et levende indtryk af de inspirerede sandheder, som allerede er åbenbaret. Menneskets pligt mod Gud og mod sine medmennesker er klart påvist i Guds ord; alligevel er der kun få af jer, som viser lydighed mod det lys, der er givet. Der tilføjes intet til sandheden; men Gud har gennem *Vidnesbyrdene* forenklet de store sandheder, som allerede var givet og på den måde, han selv har valgt, fremlagt dem for folket for derved at vække og påvirke deres sind, for at alle skal være uden undskyldning.

„Stolthed, selvkærlighed, egoisme, had, misundelse og avind har omtåget evnen til at fatte og sandheden, der kunne gøre jer vise til salighed, har mistet sin kraft til at betage og beherske sindet. Gudfrygtighedens principper, som er af meget væsentlig betydning, bliver ikke forstået, fordi hunger og tørst efter bibelsk kundskab, renhed i hjertet og hellighed i livet ikke er til stede. *Vidnesbyrdene* skal ikke forklejnede Guds ord, men ophøje det og lede tankerne hen til det, for at sandheden i sin enkle skønhed må kunne gøre indtryk på alle.

[666]

„Jeg sagde videre: Ligesom Guds ord er indhegnet med disse bøger og brochurer, således har Gud indhegnet jer med tilrettevisninger, råd, advarsler og opmuntringer. Her anråber I Gud i sjælens fortvivlelse om mere lys. Gud har bemyndiget mig til at sige jer, at ikke en eneste ny lysstråle gennem *Vidnesbyrdene* vil skinne på jeres sti, før I gør en praktisk anvendelse af det lys, der allerede er givet. Herren har omhegnet jer med lys, men I har ikke værdsat lyset; I har trådt det under fødder. Medens nogle har ringeagtet lyset, har andre forsømt det eller fulgt det med ligegyldighed. Nogle få har af hjertet foresat sig at følge det lys, som det har behaget Gud at give dem.

„Nogle, som har fået særlige advarsler gennem et vidnesbyrd, har i løbet af få uger glemt den givne tilrettevisning. For nogles vedkommende er vidnesbyrdene blevet gentaget flere gange, men de har ikke anset dem for at være af tilstrækkelig betydning til at blive omhyggeligt påagtede. For dem har de været som tom tale. Hvis de havde givet agt på lyset, ville de have undgået tab og prøvelser, der forekommer dem hårde og svære. De har kun sig selv at bebrejde. De har lagt et åg på deres hals, som de finder det svært at bære. Det er ikke det åg, Kristus har lagt på dem. Gud viste dem omhu og kærlighed, men deres egennyttige, onde, vantro sjæle kunne ikke se hans godhed og miskundhed. De fremturer i deres visdom, indtil de, overvældede af prøvelser og forvirrede af forviklinger, besnæres af Satan. Når I opsamler de lysstråler, Gud tidligere har givet, vil han skænke forøget lys.

„Jeg henviste dem til det gamle Israel. Gud gav dem sin lov, men de ville ikke lyde den. Derpå gav han dem ceremonier og forordninger, for at de ved gennemførelsen af disse måtte komme Gud i hu. De var så tilbøjelige til at glemme ham og hans krav til dem, at det var nødvendigt at holde deres sind vågent, så de kunne

[667] erkende deres pligt til at lyde og ære deres Skaber. Havde de været lydige og gerne villet holdt Guds bud, ville denne mangfoldighed af ceremonier og forordninger ikke have været påkrævet.

„Hvis det folk, der bekender sig til at være Guds eget klenodie, ville efterkomme hans fordringer, således som disse påpeges i hans ord, ville særskilte vidnesbyrd ikke blive givet for at vække dem til forståelse af deres pligt og for at gøre dem opmærksomme på deres syndighed og på den frygtelige fare ved undladelse af at lyde Guds ord. Samvittigheden er blevet sløvet, fordi lyset er blevet tilsidesat, forsømt og forsmået.

„Der stod En ved min side og sagde: „Gud har oprejst dig og givet dig at kunne tale til folket og til at påvirke hjerter, således som han ikke har givet det til noget andet menneske. Han har tildannet dine vidnesbyrd sådan, at de svarer til deres behov, der trænger til hjælp. Du må stå upåvirket af spot, hån, foragt, forsmædelse og dadel. For at kunne være Guds særskilte redskab bør du ikke støtte dig til nogen, men hænge fast ved ham alene og ligesom den klyngende vinranke lade dine slyngtråde omslutte ham. Han vil gøre dig til et middel, gennem hvilket han meddeler sit lys til folket. Du må daglig samle styrke fra Gud for at kunne være væbnet, således at dine omgivelser ikke skal fordunkle eller formørke det lys, han har tilladt at skinne på sit folk gennem dig. Det er Satans særskilte hensigt at forhindre, at dette lys kommer til Guds folk, som så hårdt behøver det under disse sidste dages farer.

„Din fremgang afhænger af din enfoldighed. Så snart du afviger fra denne og tillemper dine vidnesbyrd efter nogen andens mening, er det forbi med din kraft. Næsten alting i denne tid er besmykket og uvirkeligt. Verden har en overflod af vidnesbyrd, der gives for at behage og fortrylle i øjeblikket og for at ophøje selvet. Dit vidnesbyrd er af en anden art. Det skal nå ned til livets småting, bevare den svage tro fra at sygne hen og indprente de troende nødvendigheden af at skinne som lys i verden.

[668] „Gud har givet dig dit vidnesbyrd for at vise den frafaldne og synderen hans sande tilstand og det umådelige tab, han lider ved at fortsætte et liv i synd. Gud har indprentet dig dette ved at åbenbare det for dit syn, således som han ikke har åbenbaret det for nogen anden nulevende og i forhold til det lys, han har givet dig, vil han holde dig ansvarlig. „Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved

min Ånd, siger Hærskarernes Herre.“ „Løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder.“

En urigtig brug af „vidnesbyrdene“

En urigtig brug af „Vidnesbyrdene“

Nogle, der tror på *Vidnesbyrdene*, har handlet forkert ved utilbørligt at tvinge dem ind på andre. I første bind, nr. 8, er der et vidnesbyrd angående dette punkt: „Der var nogle i ___ som var Guds børn, men dog tvivlede på synerne. Andre gjorde ingen modstand, men vovede dog ikke at indtage et bestemt standpunkt med hensyn til dem. Nogle var i tvivl, hvad de havde tilstrækkelig grund til at være. De falske syner og sværmeriske øvelser samt de ulykkelige frugter, der fulgte med, havde deres indflydelse på sagen i ___ således at det gjorde folk bange for alt, hvad der hed syner. Alle disse ting burde man have taget med i betragtning og handlet med visdom. De, som aldrig har set den, der har syner og som ikke har haft noget personligt kendskab til synernes indflydelse, bør ikke underkastes forhør eller bebrejdes. Sådanne bør ikke berøves menighedens fordele og privilegier, hvis deres kristelige vandel for øvrigt er, som den bør være. ...

„Jeg så, at nogle kunne tage imod de offentliggjorte syner, idet de bedømte træet efter dets frugter. Andre ligner den tvivlende Tomas: de kan ikke tro på *Vidnesbyrdene*, der er udgivet, ej heller lade sig overbevise gennem andres vidnesbyrd, men må selv se og have beviset. Sådanne må ikke tilsidesættes; der bør vises dem langvarig tålmodighed og broderlig kærlighed, indtil de finder deres standpunkt og bliver grundfæstede enten for eller imod. Hvis de bekæmper synerne, som de ikke har kendskab til og dersom de går så vidt i deres modstand, at de modarbejder det, som de ikke har haft nogen erfaring i, ... kan menigheden vide, at de er på forkert vej.“

[669]

„Nogle af vore brødre havde haft lang erfaring i sandheden og havde i årevis haft kendskab til mig og min gerning. De havde beviser for *Vidnesbyrdenes* sandfærdighed og havde hævdet deres tiltro til dem. De havde følt Guds Ånds mægtige tilskyndelse til at vidne om deres sandfærdighed. Jeg så, at hvis sådanne, når de blev

tilrettevist gennem *Vidnesbyrdene*, sætter sig op imod dem og i det skjulte arbejder for at svække deres indflydelse, bør man optræde bestemt over for dem, for de vil kunne bringe dem i fare, der mangler erfaring.

„Det allerførste nummer af *Vidnesbyrdene*, der udkom, advarer imod en uforstandig anvendelse af det lys, Guds folk således har fået. Jeg udtalte, at nogle havde fulgt en uklog fremgangsmåde. Når de havde fremholdt deres anskuelser for ikke-troende og var blevet spurgt om beviser, havde de læst fra mine skrifter i stedet for at ty til Bibelen efter bevis. Det blev åbenbaret for mig, at en sådan fremgangsmåde var inkonsekvent og ville vække fordom mod sandheden hos ikke-troende. *Vidnesbyrdene* kan ikke have nogen vægt hos dem, der intet kendskab har til deres ånd. Der bør ikke henvises til dem i sådanne tilfælde.

„Andre advarsler vedrørende *Vidnesbyrdenes* anvendelse er fra tid til anden fremkommet som følger:

„Nogle af prædikanterne står langt tilbage. De bekender sig til at tro det vidnesbyrd, der frembæres og nogle gør skade ved at gøre dem til en jernhård regel for sådanne, som ingen erfaring har vedrørende dem, men selv efterlever de dem ikke. De har gentagne gange modtaget vidnesbyrd, som de fuldstændig har sat sig ud over. Sådanne handler ikke konsekvent.“

„Jeg så, at mange har benyttet sig af, hvad Gud har påvist angående andres synder og fejl. De har lagt en yderliggående mening i, hvad der er blevet påvist i syner og derefter hævdet det med en sådan styrke, at de har medført en svækkelse af manges tro på, hvad Gud har åbenbaret og også bidraget til at gøre menigheden modløs og forsagt.“

[670]

„Fjenden vil gribe ethvert middel, han kan bruge for at ødelægge sjæle. Der er fremkommet vidnesbyrd til gunst for personer, der sidder i vigtige stillinger. De begynder godt med at løfte byrderne og udføre deres del af arbejdet i forbindelse med Guds værk. Men Satan efterstræber dem med sine fristelser og til sidst bliver de overvundet. Når andre ser deres urigtige vandel, indskyder Satan den tanke i deres sind, at der må foreligge en fejltagelse i vidnesbyrdene til disse mænd, for ellers kunne de ikke have vist sig uværdige til at have del i Guds værk.

„Således opstår der tvivl angående det lys, Gud har givet. Hvad der under disse forhold kan siges om mennesker, kan ikke siges om dem under andre forhold. Menneskene er så svage, hvad moralsk styrke angår, så overmåde egoistiske, så selvgode og bliver så let opblæste af forfængelige tanker, at Gud ikke kan arbejde sammen med dem og de får lov til at handle som blinde mennesker og til at lægge så stor svaghed og dårskab for dagen, at mange forbavses over, at sådanne personer nogen sinde er blevet antaget og anerkendt som værdige til at have nogen forbindelse med Guds værk. Dette er netop, hvad Satan tilsigtede. Dette var hans hensigt fra den stund, da han først på en særlig måde fristede dem til at føre skam over Guds sag og til at kaste en skygge på *Vidnesbyrdene*. Hvis de var forblevet på steder, hvor deres indflydelse på Guds sag ikke ville have været særlig mærkbar, ville Satan ikke have sat ind på dem med sådan heftighed; for da kunne han ikke have opnået sin hensigt ved at bruge dem som sine redskaber til at udføre en speciel gerning.“

Skal bedømmes efter deres frugter

[671]

Skal bedømmes efter deres frugter

Lad *Vidnesbyrdene* blive bedømt efter deres frugter. Hvad er ånden i deres lære? Hvad har følgen af deres indflydelse været? Alle, der ønsker det, kan skaffe sig kundskab om frugterne af disse syner. I sytten år har det behaget Gud at lade dem leve videre og styrkes under modstanden fra Satans magter og under indflydelsen af menneskelige redskaber, som har bistået Satan i hans gerning.“

„Enten underviser Gud sin menighed, irectesætter den for dens synder og styrker dens tro, eller også gør han det ikke. Dette værk er af Gud, eller også er det ikke af Gud. Gud gør intet i fællesskab med Satan. Min gerning bærer enten Guds stempel eller fjendens stempel. Der gives ingen tvedtelt gerning i denne sag. Enten stammer *Vidnesbyrdene* fra Guds Ånd eller fra djævelen.“

„Eftersom Herren har åbenbaret sig gennem profetiens ånd, er fortiden, nutiden og fremtiden blevet oprullet for mig. Ansigter, som jeg aldrig havde set, blev fremstillet for mig og flere år senere kendte jeg dem igen, når jeg fik dem at se. Jeg er blevet vækket op af min søvn med en livagtig forståelse af emner, der tidligere blev fremstillet for mit sind; og jeg har ved midnatstid skrevet breve, som er gået tværs over kontinentet og er kommet frem i en krisestund, hvorved Guds sag er blevet sparet for store ulykker. Dette har været min gerning i mange år. En magt har drevet mig til at irectesætte og straffe synder, som jeg ikke havde tænkt på. Er dette arbejde i de sidste seks og tredive år fra det høje eller fra det dybe?“

Kristus sagde advarende til sine disciple: „Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men i deres indre er glubske ulve. Af deres frugter skal I kende dem. Kan man plukke druer af tjørn eller figener af tidsler? Således bærer hvert godt træ gode frugter og det dårlige træ bærer slette frugter. Et godt træ kan ikke bære slette frugter og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter. Ethvert træ, der ikke bærer gode frugter, hugges om og kastes i ilden.“

[672]

Altså: af deres frugter skal I kende dem.“ Her er en prøvesten og alle kan gøre brug af den, hvis de vil. De, der virkelig ønsker at kende sandheden, vil finde tilstrækkeligt bevis for at tro.

Tvivel angående „vidnesbyrdene“

Tvivel angående „Vidnesbyrdene“

„Det er Satans plan at svække Guds folks tro på *Vidnesbyrdene*,“ „Satan ved, hvorledes han skal gøre sine angreb. Han virker på menneskers sind for at vække misundelse og utilfredshed mod dem, der har ledelsen af værket. Dernæst drages de åndelige gaver i tvivel, hvorefter disse selvfølgelig kun har liden betydning og den undervisning, der gives gennem syner, lades uænsat. Derpå følger skepsis angående de vigtigste punkter i vor tro, grundpillerne for vort standpunkt, derefter tvivel med hensyn til de hellige skrifter og så følger vandringen nedad til fordærvelse. Satan ved, at når *Vidnesbyrdene*, som man engang troede på, bliver betvivlet og opgives, vil de forførte ikke standse dermed; og han fordobler sine anstrengelser, indtil han fører dem ud i åbent oprør, som ikke kan læges og som ender med ødelæggelse.“ „Ved at give plads for tvivel og vantro med hensyn til Guds værk og ved at nære mistillid og hjerteløs skinsyge forbereder de sig selv for et fuldstændigt bedrag. Med bitre følelser sætter de sig op imod dem, der vover at tale om deres vildfarelser og at irettesætte deres synder.

„Et vidnesbyrd til nogle unge mænd, først udgivet i 1880, udtaler følgende med hensyn til dette punkt: „En rådende tvivel angående Guds Ånds *vidnesbyrd* er i stadig tiltagen; og disse unge mennesker opelsker spørgen og tvivel i stedet for at fjerne dem, fordi de er uvidende om *Vidnesbyrdenes* ånd og kraft og deres vægt.“

„Det blev åbenbaret for mig, at mange havde så lidt åndelighed, at de ikke forstod *Vidnesbyrdenes* værdi eller deres sande formål. De talte letsindigt om *Vidnesbyrdene*, som Gud har givet til gavn for sit folk, satte sig til doms over dem, udtalte deres mening og kritiserede dette og hint, medens de hellere burde have holdt hænderne for deres læber og kastet sig selv i støvet; for de kunne ikke værdsætte *Vidnesbyrdenes* ånd, da de kendte så lidt til Guds Ånd. *Vejl f menigh* bd. 2 side 226-240]

[673]

„Der er nogle i ____, som aldrig helt har ladet sig irettesætte. De har taget egen valgte kurs. De har altid, i større eller mindre grad, udøvet en indflydelse mod dem, som har stået frem og forsvaret det rigtige og irettesat det forkerte. Disse personers indflydelse på dem, der kommer her og kommer i kontakt med delegerede, er meget dårlig. De fylder disse nyankommendes sind med spørgsmål og tvivl om Guds Ånds vidnesbyrd. De giver et falsk billede af *Vidnesbyrdene*; og i stedet for at lede disse personer til helligelse til Gud og lytte til menighedens røst, lærer de dem at blive uafhængige og ikke lægge mærke til andres meninger og bedømmelse. Indflydelsen fra denne klasse har arbejdet i det skjulte. Nogle ved ikke om den skade de gør; men når de selv er de uhelligede, stolte og oprørske, leder de andre ind på det forkerte spor. En giftig atmosfære indhaleres fra disse uhelligede mennesker. Sjæles blod er på disses klæder og Kristus vil sige til dem på den endelige dag: „Gå bort fra mig alle I, som øver uret!“ De vil blive forbavsede; men deres bekendende kristne liv var et bedrag.“

[674] „Nogle siger at søster Whites vidnesbyrd ikke er troværdigt. Dette er alt det, som mange uhellige ønsker det. Irettesættelsesvidnesbyrdene har bremset deres forfængelighed og stolthed; men hvis de turde, ville de gå til næsten det yderste i mode og stolthed. Gud vil give alle sådanne en anledning til at prøve sig selv og til at udvikle deres sande karakter.“

„Jeg så, at grunden til, at synerne ikke har været hyppigere i den senere tid, er, at menigheden ikke har værdsat dem. Menigheden har næsten mistet sin åndelighed og tro og irettesættelser og advarsler har kun haft ringe indvirkning på den. Mange, der har bekendt sig til at tro på synerne, har ikke agtet på dem.“

[„Taber I tilliden til *Vidnesbyrdene*, vil I ledes bort fra Bibelens sandhed. Jeg har frygtet for, at mange ville indtage et spørgende, tvivlende standpunkt og i min ængstelse for jeres sjæle ønsker jeg at advare jer. Hvor mange vil agte på advarselen? Hvis der kom et vidnesbyrd, der angik jer og irettesatte jer for fejl, ville I så, med jeres nuværende syn på *Vidnesbyrdene*, føle jer fuldstændigt fri til at godkende eller forkaste nogen del deraf, eller det hele? Det, som I vil være mindst tilbøjelige til at godkende, er netop det mest påkrævede.“

„Mine brødre, vogt jer for et ondt og vantro hjerte! Guds ord er tydeligt og indgribende i sine restriktioner; det kommer på tværs af jeres selviske tilbøjeligheder og derfor adlyder I det ikke. Hans Ånds *vidnesbyrd* henleder jeres opmærksomhed på skriften, påpeger jeres karaktermangler og straffer jeres synder; derfor agter I ikke på dem. Og for at forsvare jeres kødelige handlemåde og jeres lyst til magelighed begynder I at nære tvivl om, hvorvidt *Vidnesbyrdene* er fra Gud. Dersom I ville adlyde deres lærdomme, ville I blive overbeviste om deres guddommelige oprindelse. Husk på, at jeres vantro ikke påvirker deres sandfærdighed. Hvis de er fra Gud, vil de bestå.“

„Det er blevet fremstillet for mig, at tvivl om *Vidnesbyrdene* med advarsel, opmuntring og tilrettevisning stænger lyset ude fra Guds folk. Vantro lukker deres øjne, så de er uvidende om deres sande tilstand. De mener, at Guds Ånds vidnesbyrd med irettesættelse er upåkrævet, eller at det ikke gælder dem. Sådanne trænger mest til Guds nåde og til et åndeligt syn for at kunne opdage deres mangel på åndelig erkendelse.“ [675]

„Mange, som er gået bort fra sandheden, angiver som grund for deres handlemåde, at de ikke tror på *Vidnesbyrdene*. Spørgsmålet er nu: Vil de give slip på deres afgud, som Gud fordømmer, eller vil de fortsætte deres urigtige handlemåde, følge deres tilbøjelighed og forkaste det lys, som Gud har givet dem og som fordømmer netop de ting, de har lyst til? Spørgsmålet for dem at afgøre er: Skal jeg fornægte mig selv og modtage *Vidnesbyrdene* som fra Gud, når de dadler mine synder, eller skal jeg forkaste *Vidnesbyrdene*, fordi de dadler mine synder?

„I mange tilfælde modtages *Vidnesbyrdene* fuldt ud, synden og selvoverbærelsen afbrydes og en reform begynder straks i overensstemmelse med det lys, Gud har givet. I andre tilfælde fastholdes syndige nydelser, *Vidnesbyrdene* forkastes og over for andre fremføres mange falske undskyldninger for, at man nægter at modtage dem. Den sande grund angives ikke, nemlig mangel på moralsk mod — en vilje, styrket og behersket af Guds Ånd til at fornægte skadelige vaner.“

„Satan formår at indskyde tvivl og at finde indvendinger mod de skarpe vidnesbyrd, som Gud sender og mange betragter det som en dyd, som et tegn på intelligens at være vantro, tvivle og bruge

spidsfindigheder. De, der ønsker at tvivle, vil have rigelig anledning dertil. Gud har ikke til hensigt at fjerne enhver grund til vantro. Han giver åbenbare beviser, som omhyggeligt må undersøges med et ydmygt sind og en lærvillig ånd; og alle bør træffe en afgørelse på grundlag af bevisernes vægt.“ „Gud giver den oprigtige tilstrækkeligt bevis for troen; men den, der vender sig bort fra bevisernes vægt, fordi der er enkelte ting, han ikke kan klargøre for sin menneskelige forstand, vil blive efterladt i vantroens og uvishedens kolde, isnende atmosfære og lide skibbrud på troen.“ *samme* s 240-242]

Pligt at irettesætte

Pligt at irettesætte

„Dersom synder er åbenbare iblandt hans folk og dersom Guds tjenere stiller sig ligegyldige over for disse synder, støtter og forsvarer de i virkeligheden synderen og er lige, så skyldige og vil lige så sikkert blive genstand for Guds mishag; for de vil blive holdt ansvarlige for den skyldiges synder. I syner er mange tilfælde blevet fremstillet for mig, hvor Guds mishag er blevet pådraget ved, at hans tjenere har forsømt at tage sig af de fejl og synder, som findes iblandt dem. De, der har undskyldt disse fejl, er af folket blevet anset for at være meget fredsommelige og kærlige af sindelag, blot fordi de veg tilbage fra at udføre en tydelig bibelsk pligt. Opgaven var ikke behagelig for deres følelser; derfor undveg de den.“

„Det klare vidnesbyrd må have nyt liv og det vil adskille dem fra Israel som altid har været i krig med de midler Gud har forordnet til at holde fordærv ude af menigheden. Fejl må kaldes fejl. Alvorlige synder må kaldes ved deres rette navn. Hele Guds folk må komme nærmere til ham. ... Så vil de se synd i det sande lys og vil erkende hvor modbydelig den er i Guds øjne.“ „Det klare, tydelige vidnesbyrd må leve i menigheden, ellers vil Guds forbandelse hvile over sit folk lige så sikkert som den gjorde over fortidens Israel på grund af deres synder.“

„Aldrig har der været større behov for nøjagtige advarsler og irettesættelser end på dette tidspunkt. Satan er kommet ned i stor kraft og ved at hans tid er kort. Han gennemstrømmer verden med behagelige fabler og Guds folk elsker at få fortalt behagelige ting. Jeg fik vist at Guds folk må gøre mere faste, beslutsomme anstrengelser for at holde det indkommende mørke tilbage. Guds Ånds grundige arbejde behøves nu som aldrig før.“

[677]

Da jeg i min ungdom antog det arbejde jeg fik af Gud, fik jeg sammen med det et løfte om at få særlig hjælp fra den mægtige Hjælper. Jeg fik også den højtidelige opgave at overbringe Herrens

budskab redeligt og ikke gøre forskel på venner eller fjender. Hos Gud er der ingen personsanseelse. Uanset om jeg har med rige eller fattige, høje eller lave, dannede eller uvidne at gøre, må der ikke ske forrædderi med sandhederne, hos Herrens budbringer.

„Lad ingen nære tanken at jeg fortryder eller tilbagetrækker nogle af de tydelige vidnesbyrd, som jeg har frembåret enkeltpersoner eller folk. Hvis jeg har fejlet noget sted, er det ikke i at irettesætte synd for bestemt og fast. Nogle af brødrene har taget ansvar for at kritisere mit arbejde og foreslå en lettere måde at rette fejl på. Til disse personer vil jeg sige: Jeg tager Guds vej og ikke jeres. Hvad jeg har sagt eller skrevet i vidnesbyrd eller irettesættelser er ikke blevet udtrykt for tydeligt....

Dem som på nogen måde vil mindske de, af Gud givne, skarpe irettesættelsers kraft, må møde deres gerninger ved dommen. Til dem, som har påtaget sig ansvaret at irettesætte mig og i deres endelige dom, foreslå en vej som ser klogere ud for dem, gentager jeg: Jeg antager ikke jeres anstrengelser. Efterlad mig sammen med Gud og lad ham lære mig. Jeg vil tage ordene fra Herren og sige dem til folket. Jeg forventer ikke at alle vil acceptere irettesættelserne og reformere sig, men jeg må gøre min pligt, uanset hvad. Jeg vil vandre i ydmyghed for Gud, gøre mit arbejde for tiden og for evigheden.

[678] „Gud har ikke givet mine brødre det arbejde som han har givet mig. Det er blevet sagt indtrængende at min måde at irettesætte på i det offentlige, har fået andre til at blive skarpskårne, kritiske og hårde. Hvis det er tilfældet, må de afklare dette med Herren. Hvis andre påtager et ansvar, som Gud ikke har lagt på dem; hvis de ignorerer den belæring han har givet dem igen og igen, igennem hans udvalgte ydmyge redskab, til at være venlig, tålmodig og overbærende må de alene svare for resultaterne. Med et sorgbebyrdet hjerte, har jeg gjort min ubehagelige pligt for mine kæreste venner, uden at turde tilbageholde irettesættelserne til mit behag, endog fra min mand. Jeg skal heller ikke være mindre påpasselig at advare andre, hvad enten de vil høre eller ej. Når jeg taler til folk siger jeg meget som jeg ikke har tænkt over i forvejen. Herrens Ånd kommer ofte over mig. Jeg har det som om jeg føres ud og bort af mig selv; forskellige personers liv og karakter fremstilles for mig i mit sind. Jeg ser deres fejl og farer og føler mig tvunget til at sige det, som bringes frem for mig Jeg tør ikke modstå Guds Ånd.“

Forkastelse af irettesættelse

Forkastelse af irettesættelse

„Mange foragter nu de trofaste irettesættelser de har fået af Gud i vidnesbyrdet. Jeg er blevet vist at nogle, i disse dage, er gået så langt, som at brænde de nedskrevne irettesættelser og advarsler, ligesom Israels onde konge gjorde. Men modstand mod Guds trusler forhindrer ikke deres fuldbyrdelse. At trodse Herrens ord, udtalt gennem hans udvalgte redskaber, vil blot fremkalde hans vrede og i sidste instans bringe ruin over forbryderen. Harme optændes ofte i synderens hjerte mod den agent Gud vælger til at overlevere sin irettesættelser. Sådan har det altid været og i dag er den samme ånd som forfulgte og fængslede Jeremias for at adlyde Herrens ord.“

Fra begyndelsen af mit arbejde, idet jeg er blevet kaldet til at frembære et tydeligt, pegende vidnesbyrd, irettesætte fejl og ikke spare, har der været dem, som har modsat sig mit vidnesbyrd og er fulgt efter for at sige glatte ting, for at udglatte med afhærdene mørtel og for at ødelægge indflydelsen af mit arbejde. Herren ville bevæge mig til at frembære irettesættelse og da vil enkeltpersoner gå ind mellem mig og folk for at mit vidnesbyrd ikke skal have virkning.

[679]

„I næsten hvert eneste tilfælde, hvor irettesættelse er nødvendig, vil der være nogle, som ganske overser den kendsgerning, at Herrens ånd er blevet bedrøvet og at hans sag er blevet påført skam. Disse vil have medynk med dem, der fortjente irettesættelse, fordi personlige følelser er blevet såret. Denne vanhellige medfølelse gør de medfølelende delagtige i skylden hos dem, der irettesættes. I ni tilfælde af ti kunne den irettesatte være blevet hjulpet, dersom han var blevet ledet til at indse sin fejl og derved blive bragt til omvendelse. Men geskæftige, vanhellige, medfølelende mennesker lægger en fuldstændig urigtig betydning i den irettesættendes bevæggrunde og i arten af den givne tilrettevisning og ved at sympatisere med den irettesatte bringer de ham til at føle, at han i virkeligheden er blevet urigtigt

behandlet og hans følelser rejser sig, imod den, der kun har gjort sin pligt. De, der i forståelse af deres ansvar over for Gud trofast udfører deres ubehagelige pligter, vil få hans velsignelse.“

[680] „Der er nogle i disse sidste dage, som vil råbe: „Sig behagelige ting til os, profeter løgne.“ Men dette er ikke min opgave. Gud har sendt mig som sit folks revser; og ligeså sikkert som han har pålagt mig den tunge byrde, vil han gøre dem, der har fået dette budskab, ansvarlige for den måde de behandler det på. Gud er ikke til at spøge med og dem som foragter hans arbejde vil få efter deres gerninger. Jeg har ikke valgt dette ubehagelige arbejde af mig selv. Det er ikke et arbejde, som vil give mig menneskers gunst og taknemmelighed. Det er et arbejde, som kun få værdsætter. Men dem, som forsøger at gøre mit arbejde dobbelt så vanskeligt, ved deres forkerte fremstillinger, dårlige misundelse og vantro, skaber derved fordomme for andre, mod *vidnesbyrd* Gud har givet mig og begrænser mit arbejde, har noget at gøre op med Gud om, medens jeg skal gå frem som Forsynet og mine brødre kan åbne vejen for mig. I min Forlørsers navn og styrke, skal jeg gøre hvad jeg kan. Min opgave er ikke at behage mig selv, men at gøre min himmelske Faders vilje, som har givet mig mit arbejde.“

Hvis Gud har givet mig et budskab at frembære for sit folk, vil dem, som forhindrer mig i dette og mindsker folks tro på dets sandhed, ikke kæmpe mod redskabet, men mod Gud. „Det er ikke det redskab som I ringeagter og forhåner, men Gud, som har talt til jer, i disse advarsler og irettesættelser.“ „Det er næsten umuligt for mennesker at give en større forhåelse imod Gud end at foragte og afvise de menneskelige redskaber som han har udpeget til at lede dem.“

Tilsidesættelse af „vidnesbyrdene“

Tilsidesættelse af „Vidnesbyrdene“

[De, som åbent forkaster *Vidnesbyrdene*, eller som nærer tvivl angående disse, er ikke de eneste, der befinder sig på farlig grund. At lade lyset uænsset er ensbetydende med at forkaste det.

„Nogle af jer vil med munden anerkende tilrettevisning; men I tager ikke af hjertet imod den. I fortsætter som før, kun mindre modtagelige for Guds Ånds indflydelse, bliver mere og mere forblindede, besidder mindre visdom, mindre selvbeherskelse, mindre moralsk styrke og har mindre nidkærhed og smag for religiøse øvelser; og medmindre I omvender jer, vil I til slut give helt slip på Gud. Der er ikke sket nogen afgjort forandring i jeres liv, når tilrettevisning er kommet, fordi I ikke har indset og forstået jeres karaktermangler og den store modsætning mellem jeres liv og Kristi liv. Hvad gavner jeres bønner, når I skuer uret i jeres hjerter? Medmindre I gør en gennemgribende forandring, vil I inden længe blive trætte af irettesættelser, ligesom tilfældet var med Israels børn og ligesom de vil I gå bort fra Gud.“

[681]

„Mange handler i åbenbar strid med det lys, Gud har givet sit folk, fordi de ikke læser de bøger, der i form af råd, tilrettevisning og advarsler indeholder lys og kundskab. Verdens bekymringer, lyst til at følge moden samt mangel på gudsfrygt har vendt deres opmærksomhed bort fra det lys, Gud så nådigt har skænket, medens bøger og tidsskrifter, som indeholder vildfarelser, udbredes overalt i landet. Tvivl og vantro tiltager alle vegne. Lys, som er så dyrebart og som udgår fra Guds trone, gemmes under en skæppe. Gud vil holde sit folk ansvarligt for denne tilsidesættelse. Der må aflægges regnskab over for ham for hver lysstråle, han har ladet skinne på vor sti, enten den er blevet udnyttet til at fremme vor vækst i guddommelige ting eller forkastet, fordi det var mere behageligt at følge vor tilbøjelighed.“

„Bøgerne *Spirit of Prophecy (Profetiens Ånd)* og ligeledes *Vidnesbyrdene* bør anskaffes af enhver familie, som holder sabbatten og vore trossøskende burde kende deres betydning og tilskyndes til at læse dem. At sætte en så lav pris på disse bøger og kun have en serie af dem i menigheden er ikke den klogeste plan. De burde findes i hver families bibliotek og læses igen og igen. Lad dem blive opbevaret på et sted, hvor de vil kunne læses af mange.“

„Prædikanter og medlemmer bør huske på, at evangeliets sandhed forhærder, når den ikke frelser. Forkastet lys efterlader menneskene i trældom, bundne i mørkets og vantroens lænker. Den, der dag efter dag nægter at lytte til nådens indbydelser, vil snart kunne lytte til de mest indtrængende formaninger, uden at det rører hans sjæl. Som Guds medarbejdere behøver vi en mere brændende gudsfrygt og mindre selvophøjelse. Jo mere selvet bliver ophøjet, desto mere vil troen på Guds Ånds *vidnesbyrd* aftage. De, der stoler helt på sig selv, vil se mindre og mindre af Gud i hans Ånds *vidnesbyrd*.

Hvorledes tilrettevisning bør modtages

[682]

Hvorledes tilrettevisning bør modtages

De, der bliver tilrettevist af Guds Ånd, bør ikke sætte sig op imod det ringe redskab. Det er Gud og ikke et fejlende menneske, som har talt for at frelse dem fra ødelæggelse. Det er ikke behageligt for menneskenaturen at blive irettesat, ej heller er det muligt for det menneskelige hjerte, som ikke er oplyst af Guds Ånd, at indse nødvendigheden af irettesættelse eller at se den velsignelse, som den ifølge sin hensigt skulle bringe. Når et menneske giver efter for fristelse og hengiver sig til synd, bliver sindet formørket. Den moralske sans fordærves. Samvittighedens advarsler ænses ikke og dens stemme høres mindre klart. Vedkommende mister gradvis evnen til at skelne mellem ret og uret, indtil han ingen sand forståelse har af sin stilling over for Gud. Han iagttager måske de religiøse former og holder måske nidkært fast ved religionens læresætninger, medens han er blottet for dens ånd. Hans stilling er den, der skildres af det sanddru vidne: „Du siger: „Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget,“ og *ikke ved*, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.“ Når Guds Ånd i et irettesættende budskab erklærer, at dette er hans tilstand, kan han ikke se, at budskabet er sandt. Skal han derfor forkaste advarselen? Nej. Gud har givet tilstrækkeligt bevis, således at alle, som ønsker det, kan forvise sig om *Vidnesbyrdenes* natur; og når de har erkendt dem at være fra Gud, er det deres pligt at tage imod tilrettevisning, om de end ikke selv indser det syndige i deres handlemåde. Hvis de til fulde forstod deres tilstand, hvilket behov ville der så være for tilrettevisning? Fordi de ikke kender den, fremholder Gud den for dem i nåde, for at de må kunne omvende sig og gennemføre en reform, inden det er for sent. De, der foragter advarselen, vil blive efterladt i blindhed som offer for selvbedrag; men de, som agter på den og med nidkærhed går til værks for at skille sig af med deres synder for at kunne opnå de nødvendige dyder, vil lukke deres hjertedør op, så

[683] den kære frelser kan komme ind og bo hos dem.“ „De, som har den inderligste forbindelse med Gud, er dem, der kender hans røst, når han taler til dem. De, som er åndelige, fatter åndelige ting. De vil være taknemmelige for, at Herren har påpeget deres vildfarelser.“

„David lærte visdom af Guds handlemåde med ham og bøjede sig i ydmyghed under den Højestes revselse, Profeten Natans oprigtige skildring af hans sande tilstand gjorde David bekendt med sine egne synder og hjalp ham til at aflægge dem. Han modtog råd med sagtnodighed og ydmygede sig for Gud. „Herrens lov vederkvæger sjælen,“ udbryder han.

„Hvis I da ikke får nogen tugtelse, som dog alle får deres del af, så er I ikke sønner.“ Vor Herre har sagt: „Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg.“ „Al tugtelse synes vel i øjeblikket ikke at være til glæde, men til sorg; men siden giver den dem, der er opøvet ved den, en fredens frugt: retfærdighed.“ Om tugtelsen end er bitter, er det dog en Faders, ømme kærlighed, der har forordnet den, „for at vi skal få *del i hans hellighed*,, samme s 242-244]

En uretfærdig forskel

En uretfærdig forskel

[Nogle har indtaget det standpunkt, at de advarsler, råd og tilrettevisninger, Herren har givet ved sin tjenerinde, ikke bør tillægges større vægt end formaninger og advarsler fra andre kilder, medmindre de i hvert enkelt tilfælde kommer gennem et særskilt syn. I nogle tilfælde er det blevet fremholdt, at når jeg har givet et vidnesbyrd til menigheden eller til enkelte personer, er jeg ved breve, som jeg har modtaget fra menighedsmedlemmer, blevet påvirket til at skrive, som jeg gjorde. Der har været dem, der har påstået, at vidnesbyrd, som siges at være givet ved Guds Ånd, kun var udtryk for mit eget skøn, grundet på oplysning samlet fra menneskelige kilder. Denne påstand er fuldstændig urigtig. Hvis der imidlertid som svar på et eller andet spørgsmål, en udtalelse eller en henvendelse fra menigheder eller fra enkelte personer bliver skrevet et vidnesbyrd, som fremholder det lys, Gud har givet angående dem, vil den omstændighed, at det er fremkommet på denne måde, ikke i nogen henseende forringe dets gyldighed eller betydning. Jeg citerer nogle få paragraffer fra *vidnesbyrd* nr. 31, som direkte berører denne sag:

[684]

„Hvordan forholdt det sig med apostelen Paulus? De meddelelser, han havde modtaget af Kloes husfolk angående tilstanden i menigheden i Korint, var foranledningen til, at han skrev sit første brev til denne menighed. Han havde modtaget private breve, der omtalte kendsgerningerne, som de forelå og i sit svar fremholdt han almindelige principper, som, hvis de blev fulgt, ville rette på de bestående onder. Med stor ømhed og visdom formaner han dem alle til at føre samme tale, for at der ikke skulle være splittelser iblandt dem.

„Paulus var en inspireret apostel og dog åbenbarede Herren ikke altid sit folks tilstand for ham. De, der nærrede interesse for menighedens velfærd og så det onde snige sig ind, fremlagde sagen for ham og ud fra det lys, han tidligere havde modtaget, var han

forberedt til at kunne bedømme disse forholds sande karakter. Selv om Herren ikke havde givet ham en ny åbenbaring netop på dette tidspunkt, kastede de, der virkelig søgte efter lys, ikke derfor vrag på hans budskab som blot et almindeligt brev. Nej, ingenlunde. Herren havde vist ham de vanskeligheder og farer, der ville opstå i menighederne, for at han, når de kom til udvikling, kunne vide, netop hvordan han skulle behandle dem.

[685] „Han var sat til værn for menigheden; han skulle våge over sjæle som den, der måtte aflægge regnskab for Gud; og skulle han ikke tage hensyn til meddelelser om deres anarki og uenighed? Jo, visselig. Og den tilrettevisning, han sendte dem, var lige så fuldt skrevet under Guds Ånds inspiration, som tilfældet var med ethvert af hans breve. Men da disse irettesættelser kom, var der nogle, som ikke ville lade sig vise til rette. De indtog det standpunkt, at Gud ikke havde talt til dem gennem Paulus, at han kun havde givet sin mening til kende som et menneske og de anså deres eget skøn for at være lige så godt som apostelens. Således forholder det sig med mange blandt vort folk, som er kommet bort fra de gamle landemærker og som har fulgt deres egen forstand.“

Når vort folk indtager dette standpunkt, kan Guds særskilte advarsler og råd gennem profetiens ånd ikke have nogen indflydelse hos dem til at fremkalde en reform i liv og karakter. Herren giver ikke et syn for at afhjælpe enhver vanskelighed, der måtte opstå i de forskellige situationer, hans folk kommer i under værkets udvikling. Men han har vist mig, at hans måde at behandle sin menighed på i tidligere tider har været, at han har påvirket sine udvalgte tjeneres sind med indtryk af hans sags og enkelte menneskers behov og farer og pålagt dem den byrde at give råd og advarsel.

Således har Gud i mange tilfælde givet mig lys angående særskilte karaktermangler hos medlemmer i menigheden og angående farerne for den enkelte og for sagen, dersom disse mangler ikke bliver fjernet. Under visse omstændigheder er slette tendenser tilbøjelige til at udvikle sig stærkt og til at befæstes, indvirke skadeligt på Guds sag og ødelægge det enkelte menneske. Når specielle farer truer Guds sag eller særskilte personer, sker det undertiden, at der kommer en meddelelse til mig fra Herren enten i en drøm eller et syn om natten og disse tilfælde fremstilles levende for mit sind. Jeg hører en stemme sige til mig: „Stå op og skriv; disse sjæle er i fare.“

Jeg følger Guds Ånds påvirkning og min pen skildrer deres sande tilstand. Når jeg er på rejse og står frem for folket på forskellige steder, bringer Herrens Ånd tydeligt frem for mig de tilfælde, jeg har set og genopliver den sag, der tidligere blev vist mig.

I de sidste fem og fyrretyve år har Herren åbenbaret for mig, hvad hans sag trængte til og vist mig enkeltpersoners erfaringer under alle mulige forhold og påvist, hvori og hvordan de har undladt at fuldkomme en kristelig karakter. Hundreder af menneskers liv er blevet fremstillet for mig og hvad Gud bifalder, og hvad han fordømmer, er blevet klarlagt for mig. Gud har åbenbaret for mig, at dersom en vis fremgangsmåde blev fulgt, eller om visse karaktertræk opretholdtes, ville det medføre visse følger. Således har han undervist og oplært mig, for at jeg måtte se de farer, der truer sjæle og belære og advare hans folk med linie på linie og bud på bud, så de ikke skulle være uvidende om Satans anslag, men kunne undfly hans snarer.

[686]

Den gerning, Herren særlig har forelagt mig, er at tilskynde unge og gamle, lærde og ulærde til selv at ransage Skrifterne; at gøre det klart for alle, af Guds ords læsning vil udvikle ånden, styrke enhver åndsevne og gøre forstanden skikket til at arbejde med dybe og vidtrækkende sandhedproblemer; at forvise alle om, at en klar kundskab om Bibelen overgår al anden kundskab ved at gøre menneskene til, hvad de efter Guds bestemmelse skulle være. „Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.“ Kan jeg med det lys, som granskning af Guds ord har bragt, med den specielle kundskab, der er givet angående enkelte medlemmer iblandt hans folk under alle forskellige forhold og i enhver erfaring, nu være lige så uvidende, lige så uvis, i mit sind og lige så åndelig blind som jeg var ved begyndelsen af denne erfaring? Vil mine brødre sige, at søster White har været så sløv en lærling, at hendes skøn i denne retning ikke er bedre, end det var, da hun først begyndte i Kristi skole for at oplæres og uddannes til en særskilt gerning? Har jeg ikke mere forståelse vedrørende Guds folks pligter og farer, end de, for hvem disse ting aldrig er blevet fremstillet? Jeg ønsker ikke at vanære min Skaber ved at indrømme, at alt dette lys, al denne tilkendegivelse af hans vældige kraft i mit arbejde og min erfaring har været værdiløs, at det ikke har udviklet mit skøn eller gjort mig bedre skikket til hans gerning.

[687] Når jeg ser mænd og kvinder følge netop den vej og opelske netop de træk, som har stillet andre sjæle i fare og skadet Guds sag og som Herren har dadlet igen og igen, hvor kan jeg da andet end blive ængstelig? Når jeg ser frygtsomme sjæle trykkede af en følelse af deres ufuldkommenheder, men dog samvittighedsfuldt stræbe efter at gøre, hvad Gud har sagt er ret og når jeg ved, at Gud smilende skuer ned og ser deres trofaste bestræbelser, skal jeg så ikke tale et opmuntrende ord til disse arme, bævende hjerter? Skal jeg forholde mig tavs, fordi ikke hvert enkelt personligt tilfælde direkte er blevet påpeget for mig i et syn?

„Men når vægteren ser sværdet komme og ikke støder i hornet, så at folket ikke advares og sværdet kommer og river en af dem bort, så rives han vel bort for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af vægterens hånd. Men dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig. Når jeg siger til den gudløse: „Du skal visselig dø!“ og du ikke taler for at advare ham mod hans vej, så skal den gudløse vel dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Advarer du derimod den gudløse mod hans vej, for at han skal omvende sig fra den og han ikke omvender sig, så skal han vel dø for sin misgerning, men du har reddet din sjæl.“

I en drøm for nylig blev jeg ført frem for en forsamling af mennesker, hvoraf nogle gjorde forsøg på at tilintetgøre indtrykket af et overmåde højtideligt advarende vidnesbyrd, som jeg havde givet dem. De sagde: „Vi tror på søster Whites vidnesbyrd; men når hun fortæller os noget, som hun ikke direkte har set i et syn angående det specielle tilfælde, som det drejer sig om, har hendes ord ikke større betydning for os, end hvad enhver anden måtte sige.“ Herrens Ånd kom over mig og jeg rejste mig op og irettesatte dem i Herrens navn. Jeg gentog i hovedsagen, hvad der ovenfor er anført om vægteren, Disse ord, sagde jeg, kan passende anvendes på jer og på mig.

[688] Hvis nu de, til hvem disse højtidelige advarsler sendes, siger: „Det er kun søster Whites personlige mening; jeg vil fremdeles følge mit eget skøn,“ og hvis de vedblivende gør de samme ting, som de blev formanet til ikke at gøre, viser det, at de lader hånt om Guds råd og følgen bliver netop, hvad Guds Ånd har vist mig, at den ville blive til skade for Guds sag og ødelæggelse for dem selv. Nogle, der ønsker at styrke deres egen stilling, vil fra *Vidnesbyrdene* fremdrage

udtalelser, som de tror bekræfter deres egne meninger og de vil tillægge dem den stærkest mulige betydning; men det, som stiller deres handlemåde i et tvivlsomt lys, eller som ikke falder sammen med deres egne anskuelser, siger de er søster Whites mening. Derved benægter de dets himmelske oprindelse og stiller det på lige linie med deres eget skøn.

Hvis I, mine brødre, som i mange år har haft kendskab til mig og mit arbejde, indtager det standpunkt, at mit råd ikke har større værdi end deres, der ikke specielt er blevet opdraget til denne gerning, så bed mig ikke om at forene mig med jer i arbejdet; for når I indtager dette standpunkt, vil I uundgåeligt modvirke indflydelsen af min gerning. Dersom I føler jer lige så trygge ved at følge jeres egne tilskyndelser som ved at følge det lys, der gives ved Guds udvalgte tjener, så gør I det på egen risiko; I vil blive dømt, fordi I forkastede det lys, der blev sendt jer fra himmelen.

Medens jeg opholdt mig i ___ kom Herren til mig i nattens timer og talte dyrebare og opmuntrende ord angående mit arbejde og gentog det samme budskab, som jeg havde fået flere gange tidligere. Med hensyn til dem, som har vendt sig bort fra det lys, der blev sendt til dem, sagde ham: „Når de ringeagter og forkaster det vidnesbyrd, jeg har givet dig at frembære, er det ikke dig, de har ringeagtet, men mig, din Herre.“

Hvis de, der er genstridige og fulde af selvtillid, uhæmmet fortsætter deres løb, hvordan vil så forholdene i menigheden blive? Hvordan skal der kunne rettes på de fejl, der findes hos disse viljestærke, ærgerrige mennesker? Ved hvilke midler skal Gud kunne nå dem? Hvorledes vil han sætte sin menighed i rette skik? Der opstår stadig meningsforskelle og der sker ofte frafald i menigheden. Når strid og splidagtighed opstår, hævder alle parter, at de har ret og at de har en uskadt samvittighed og de vil ikke lade sig belære af dem, som længe har båret arbejdets byrde og som de har grund til at tro har været ledet af Herren. Lys er blevet sendt for at sprede mørket omkring dem, men de har været for stolte i hjertet til at tage imod det og de vælger mørket. De foragter Guds råd, fordi det ikke falder sammen med deres anskuelser og planer og ikke billiger deres urigtige karaktertræk. Guds Ånds gerning, der ville bringe dem i den rette stilling, hvis de var villige til at modtage den, er ikke foregået på en måde, som behager dem eller smigrer deres selvretfærdighed.

Lyset, som Gud har givet, er ikke lys for dem og de vandrer i mørke. De påstår, at man ikke kan sætte mere lid til dens skøn, der har haft en så lang erfaring og hvem Herren har undervist og brugt til at udføre en speciel gerning, end til enhver andens skøn. Er det Guds plan, at de skulle handle således, eller er det al retfærdigheds fjendes særskilte virken for at holde sjæle i mørke, for at binde dem i kraftige vildfarelser, der ikke kan brydes, fordi de har stillet sig uden for de midlers indflydelse, som Gud har forordnet til at vejlede sin menighed?

Herren har gennem alle tider givet sin menighed tilrettevisning, råd og tugtelse. Disse advarsler blev på Kristi tid foragtet og forkastet af de selvretfærdige farisæere, der påstod, at de ikke behøvede sådan tilrettevisning og at de blev uretfærdigt behandlet. De ville ikke tage imod Herrens ord ved hans tjenere, fordi det gik deres tilbøjeligheder imod. Dersom Herren i vore dage gav et syn direkte for sådanne menneskers øjne og påpegede deres fejl, revsede deres selvretfærdighed og fordømte deres synder, ville de rejse sig til modstand, ligesom indbyggerne i Nazaret gjorde, da Kristus viste dem deres sande tilstand.

[690] Hvis disse mennesker ikke ydmyger deres hjerter for Gud og hvis de vedblivende giver Satans indskydelser rum, vil tvivl og vantro tage sjælen i besiddelse og de vil se alting i et urigtigt lys. Lad tvivlens frø engang blive sået i deres hjerter, så vil de komme til at indsamle en rig høst. De vil komme til at nære mistillid og vantro angående klare sandheder, som er fulde af skønhed for andre, der ikke har opelsket vantro. De, der opøver deres sind til at gribe enhver ting, de kan bruge som en pind til at hænge en tvivl på og som fremkaster disse tanker for andre, vil altid finde anledning til tvivl, De vil betvivle og kritisere alt, hvad der fremkommer under sandhedens åbenbarelse, kritisere andres arbejde og stilling, kritisere enhver gren af virksomheden, som de ikke selv har del i. De vil ernære sig åndeligt af andres vildfarelser og misgreb og fejl, „indtil“, som engelen sagde, „Herren Jesus engang afslutter sin midlertidige gerning i dem himmelske helligdom, ifører sig hævnens klædebon og overrasker dem under deres vanhellige festmåltid; og de vil opdage, at de ikke er beredte til Lammets bryllups?nadver“. Deres smag er blevet så fordærvet, at de ville være tilbøjelige til endog at kritisere Herrens bord i hans rige.

Har Gud nogen sinde åbenbaret for disse selvbedragne sjæle, at ingen tilrettevisning eller tugtelse fra ham skal have nogen betydning for dem, medmindre den kommer direkte gennem et syn? Jeg dvæler ved dette punkt, fordi den stilling, mange nu indtager desangående, er en Satans fortryllelse for at ødelægge sjæle. Når han ved sin spidsfindige fordrejning af sandheden har besnæret og svækket dem, således at de, om de bliver tilrettevist, vedblivende gør Guds Ånds gerning virkningsløs, vil hans sejr over dem være fuldstændig. Nogle, der bekender sig til at være retfærdige, vil ligesom Judas forråde deres Herre i hans bitreste fjenders hænder. Fast bestemte på at ville følge deres egen vej og forfægte deres egne ideer, vil disse selvtillidsfulde mennesker gå videre fra det onde til det værre, indtil de vil gøre hvad som helst hellere end at opgive deres egen vilje. I blindhed vil de fortsætte på den onde vej, men i et sådant selvbedrag, at de ligesom de vildledte farisæere mener, at de udfører Guds tjeneste. Kristus skildrede, hvordan en vis klasse mennesker vil handle, når de har en anledning til at udfolde deres sande karakter: „Men I skal endog forrådes af forældre og brødre og slægtninge og venner og nogle af jer skal de slå ihjel.“

[691]

Gud har givet mig en særlig og højtidelig erfaring i forbindelse med dette værk; og I kan være overbeviste om, at så længe mit liv spares, vil jeg ikke ophøre med at lade advarselens røst lyde, efter som Gud tilskynder mig dertil, enten menneskene hører eller ej. Jeg har ingen særskilt visdom i mig selv; jeg er kun et redskab i Herrens hånd til at udføre den gerning, han har givet mig at gøre. De lærdomme, jeg har givet med pen eller mund, har været et udtryk for det lys, Gud har givet mig. Jeg har søgt at fremholde for jer de principper, Guds Ånd i årevis har indprentet i mit sind og skrevet i mit hjerte.

Og nu, brødre, beder jeg jer indstændigt om ikke at stille jer imellem mig og folket og bortvende det lys, Gud ønsker skal komme til dem. Lad ikke jeres kritik berøve *Vidnesbyrdene* al vægt, al betydning og kraft. Tro ikke, at I kan sønderskære dem, så de svarer til jeres ideer, idet I gør gældende, at Gud har givet jer evne til at forstå, hvad der er lys fra himmelen og hvad der blot er udtryk for menneskelig visdom. Dersom *Vidnesbyrdene* ikke taler i overensstemmelse med Guds ord, så forkast dem. Kristus og Belial kan ikke forenes. Forvild for Kristi skyld ikke folkets begreber ved menneskelig spids-

findighed og tvivl, så I gør den gerning til intet, som Herren ønsker at udføre. Gør ikke ved jeres mangel på åndelig indsigt dette Guds redskab til en forargelses klippe, hvorved mange vil blive ledet til at snuble og falde og „besnæres og fanges“. *Vejl f menigh* bd. 2 side 249-251]

GRUNDLØSE BERETNINGER

Adskillige gange sidste vinter (1888?89) fik jeg den beretning, under Minneapolis?konferensen, at „søster White fik vist at dommen, som siden 1844, var sket over de retfærdige døde, nu var begyndt over de levende.“ Denne beretning er ikke sand. Et lignende rygte, som har svirret omkring i to år, kommer på denne måde: I et brev skrevet fra Basel i Schweiz, til en prædikant i Californien gør jeg en større bemærkning, som følgende: „Dommen har i over fyrre år været over de dødes sager og vi ved ikke hvor hurtigt den vil komme over de levende.“ Sidstnævnte blev læst for forskellige personer og ubetænksomme tilhørere har berettet hvad de mente de hørte. Her startede det. Beretningen fra Minneapolis opstod af nogles misforståelse af en udtalelse, med samme virkning, som det fra brevet. Der er intet andet belæg, end disse rapporter.

Derudover siger en rapport at en nulevende præst er blevet set af mig i et syn, som frelst i Guds rige, derved fremstillende hans frelse som sikker. Der er ingen sandhed nogen steder i denne udtalelse. Guds ord lægger betingelserne for vor frelse og det påhviler os selv fuldtud om vi vil gå ind på dem, eller ej.

Åbenbareren siger: „Dog har du i Sardes nogle få, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil. *Den, der sejrer*, skal således iføres hvide klæder og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle.“

„Men efter hans forjættelse venter vi „nye himle og en ny jord“, hvor retfærdighed bor. Derfor, I elskede! da I venter dette, så stræb efter at komme til at stå uplettede og dadelfri for ham i fred.“ „Da I nu, I elskede, har fået det at vide forud, *skal I være på vagt, for at I ikke skal rives med af de tøjlesløses vildfarelser og miste jeres fodfæste*.“ „Og jer give Herren en stadig større rigdom på kærlighed til hverandre og til alle, ligesom vi har kærlighed til jer så han styrker

jeres hjerter til at blive ulastelige i hellighed for Guds, vor Faders, åsyn ved vor Herres Jesu komme sammen med alle hans hellige!“ „Og min retfærdige skal leve af tro;“ men „*hvis han unddrager sig*, har min sjæl ikke behag i ham.“ Men vi hører ikke til dem, som unddrager sig og går fortabt, men til dem, som tror og vinder deres sjæle.“

Her har vi bibeludvælgelsen tydeligt anført. Her er det specificeret hvem der skal krones i Guds by og hvem ikke skal have del hos de retfærdige. „*Salige er de, som tvætter deres klæder*, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.“

Den tredje beretning siger i forbindelse med Minneapolis-konferensen: „Søster White erkendte i nogle af hendes bemærkninger ved det møde, at hun havde taget fejl og udvist en forkert ånd.“ Denne beretning er også fuldstændig grundløs. Jeg kan ikke undlade at give konferensen det lys, Gud havde givet mig. Da gav jeg både i advarsels- og irettesættelsesbudskaber og i håbets og troens ord. Men intet af det jeg sagde ved det møde, er blevet trukket tilbage eller bekendt som fejlagtig. Jeg ser stadig tingene fra samme ståsted af og er af samme opfattelse, som da jeg var i Minneapolis. Alle farerne som jeg så dengang og som bragte en sådan byrde på mig, er blevet klarere siden det møde. Idet jeg fik bedre kendskab til vore menigheders tilstand, ser jeg at alle advarslerne jeg gav i Minneapolis var nødvendige.

[694] Beretningen fra Minneapolis, havde tendens til at ødelægge tilliden til alle de irettesættelser og advarsler jeg har givet folk. Et eksempel på dette vil jeg give her.

En søster knyttet til en af vore missioner er blevet irettesat for hendes forkerte indflydelse over de unge mennesker hun omgik. Hun havde ansporet til en lethed, spøgen og overfladiskhed, som sårede Guds Ånd bort, som var demoraliserende for medarbejderne. Da beretning kom pr. brev fra Minneapolis om Søster Whites forkerte handle-måde, som dér krævede en bekendelse, søster T's slægtninge bemærkede straks: „Nuvel, hvis søster White ikke havde med problemerne i Minneapolis og måtte erkende at hun havde gjort en fejltagelse med det budskab hun gav min søster, måtte også hun erkende dette.“ Og de retfærdiggjorde den fejlende i hendes handling. Siden den gang har søster T imidlertid indrømmet den fejl, som hun var blevet irettesat for. Dem som startede og spredte denne beretning

har givet de fejlende mod til at forkaste irettesættelsen og sjæle er derved bragt i fare. Lad alle som er gået ind i dette arbejde tage sig i agt, så ikke disse sjæles blod vil findes på dem, på den endelige doms store dag.

De omtalte sager vil tjene til at vise hvor lidt tillid man skal have til beretninger om hvad jeg har gjort eller lært. I mit arbejde i forbindelse med Herrens værk, har jeg ikke gjort det for skik at forsvare min egen sag eller dementere de beretninger om mig, der har løbet rundt. Skulle jeg dette ville det optage min tid, til forsømmelse af det arbejde Gud har udpeget mig til. Disse sager har jeg overladt ham, som har omsorg for sine tjenere og sin sag.

Om jeg ville sige til mine brødre: Pas på med at tro på sådanne beretninger. Frelseren påbød sine disciple: „Agt på, hvad I hører!“ Og han taler om en bestemt klasse, der hører og ikke vil forstå, for ikke at blive omvendte og helbredt. Igen siger han: „Agt på, hvad I hører!“. „Den, som er af Gud, hører Guds ord.“

Dem som lytter til Kristi ord, hører og beretter hans lære, præcis i den ånd som var i dem. Sådant er det altid med dem, som hører Guds ord. Den måde de forstår og modtager det på, er afhængig af den ånd som bor i deres hjerter.

[695]

Der er mange, som danner sit eget billede af hvad de hører og får tanker til at se helt anderledes ud fra det, som taleren forsøger at sige. Nogle hører tingene gennem deres egne fordomme eller forudindtagethed og forstår tingene som de selv forstår dem, — som vil passe dem bedst, — og berette det sådan. Følger de et uheldigt hjertes tilskyndelser, vil den fortsætte i ondt, som ellers kunne, hvis det blev forstået rigtigt, være virkemiddel til meget godt.

Et udsagn, som ellers er fuldstændig rigtig i sig selv, kan også fordrejes helt ved overførsel gennem adskillige nævenyttige, uforsigtige eller kritiserende mennesker. Velmenende personer er ofte uforsigtige og gør frygtelige fejltagelser og det er ikke sandsynligt at andre vil berette mere korrekt. En som selv har forstået en talers budskab til fulde, gengiver en bemærkning eller en påstand og lader ham selv farve det. Det gør et indtryk på tilhørerne præcis efter hans egne fordomme og forestillinger. Han siger det til en tredje person, som igen lægger lidt mere til og sender det videre; og før nogen er klar over hvad de gør, har de opfyldt Satans mål og lagt tvivlens, jalousiens og mistankernes frø hos mange mennesker.

Hvis de lytter til Guds irettesættende, advarende eller opmuntrende budskab, medens deres hjerter er fyldt med fordomme, vil de ikke forstå den sande betydning af det, som blev sendt til dem som smag af liv til liv. Satan står ved siden af og lader dem forstå alt i et falsk lys. Men de sjæle der hungrer og tørster efter guddommelig kundskab vil høre rigtig og vil få de dyrebare velsignelser som Gud har tænkt, de skal bibringes med. Deres sind er under hans [696] Helligånds indflydelse og de hører rigtigt. Når hjerterne renses for selvisk egoisme, er de i harmoni med det budskab Gud sender dem. Sanserne opklares og følsomhed forædles. Lighed værdsætter lighed. „Enhver, der har hørt og lært af Faderen, kommer til mig.“

Og nu til alle, som har lyst til sandheden vil jeg sige: Sæt ikke jeres lid til uautoriserede efterretninger om hvad søster White har gjort eller sagt eller skrevet. Hvis I ønsker at vide hvad Herren har åbenbaret ved hende, så læs hendes udgivene værker. Er der noget interessant i det hun ikke har skrevet om, så grib ikke så ivrigt fat i dette for at sprede rygter om noget der ikke er fra hende.

Et mirakel efterlignes

ET MIRAKEL EFTERLIGNES

Nogle har fundet det svært at forlige sig med en udtalelse i *Vidnesbyrd for menigheden* bind 1, side 292, med en udtalelse i *Den store strid*, bind 1, side 184. Disse passager henviser til troldmænds værk med at efterligne miraklet af Aron, at gøre en stav til en slange. Vidnesbyrddet siger: „Troldmændene kunne ikke udføre alle disse mirakler som Gud har udført gennem Moses. De kunne kun udføre nogle få. Troldmændenes stave blev slanger, men Arons stav opslugte dem.“ Den sidste sætning, som er tvivlsom, er i virkeligheden den samme som bibeludtalelsen. „De kastede hver sin stav og stavene blev til slanger, men Arons stav opslugte deres stave.“ Udtalelsen i bind 1, fra *Controversy*, er „Troldmændene synes at udrette forskellige ting med deres trylleri, som lignede de ting som Gud gjorde ved Moses og Arons hænder. De fik ikke virkelig deres stave til at blive slanger, men ved magisk hjælp, hjulpet af den store bedrager, fik de dem til at se ud som slanger, for at efterligne Guds værk.“ Denne udtalelse er, i stedet for at modsige den tidligere, kun en forklaring på den. [697]

Der er ikke i *Vidnesbyrdene*, en fuld forklaring på den tanke som jeg ønskede at bringe. På side 293 er en sætning som gør meningen klarer: „Troldmændene arbejdede ikke ved deres egen teknik alene, men ved deres guds kraft, djævlens, som snedigt gennemfører sit bedrageriske værk, at *efterligne* Guds værk.“ Moses havde, ved Guds kraft, ændret staven til en levende slange. Satan *efterlignede*, ved troldmændene, dette mirakel. Han kunne ikke fremstille levende slanger, for han har ikke kraft stil at skabe eller give liv. Denne kraft tilhører Gud alene. Men alt hvad Satan kunne gøre, gjorde han — han fremstillede en *efterligning*. Ved hans kraft, arbejdende gennem troldmændene, fik han stavene til at tage sig udsende af slanger.

Udtalelsen at de blev slanger, betyder ganske enkelt at de var sådanne i udseende; sådan som Faraos og hans hof troede de var. Der

var intet i deres udseende der adskilte dem fra slangen Moses og Aron havde lavet; men medens en var virkelig, var andre uægte. Og Herren fik den levende slange til at sluge de falske.

Farao ønskede at retfærdiggøre sin hårdnakkethed og modsætte sig den guddommelige befaling; han søgte nogle undskyldninger for at ignorere miraklet som Gud havde udrettet ved Moses. Satan gav ham blot hvad han ønskede. Ved det han havde udrettet gennem troldmændene fik han det til at se ud for ægypterne som om at Moses og Aron kun var tryllekunstnere og toldmænd og derfor ville det budskab de bragte ikke kunne respekteres som var det fra et højerestående væsen.

[698] Endog opslugningen af de efterlignede slanger, betragtede Farao ikke som noget særligt fra Guds kraft, men som noget, der kom fra en højere magi end hans tjeneres. Denne efterligning gav ham således mod i hans oprør og fik ham til at styrke sig selv mod sin overbevisning.

[Det var ved at gøre brug af overnaturlig kraft og gøre slangen til sit redskab, at Satan voldte Adams og Evas fald i Eden. Før tidens afslutning vil han gøre endnu større undere. Så langt hans magt rækker, vil han udføre virkelige mirakler. Skriften siger: „Det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre.“ ikke blot de tegn, som det påstår at gøre. Noget mere end blot bedrageri påpeges i dette skriftsted. Men der er en grænse, som Satan ikke kan overskride og her benytter han sig af forførelse og efterligner det værk, som han ikke har magt til at udføre i virkeligheden. I de sidste dage vil han vise sig på en sådan måde, at menneskene skal tro, at han er Kristus, som er kommet til verden anden gang. Han vil i sandhed forvandle sig til en lysets engel. Men medens han i enhver henseende vil se ud som Kristus, så langt det gælder det blotte udseende, vil han ikke bedrage nogen uden dem, der ligesom Farao står sandheden imod. *Vejl f menigh* bd. 1 side 106]

Bibelens hemmeligheder, et bevis på dens inspiration

BIBELENS HEMMELIGHEDER, ET BEVIS PÅ DENS IN- SPIRATION

[„Har du loddet bunden i Gud og nået den Almægtiges grænse? Højere er den end himmelen hvad kan du? Dybere end Dødsriget hvad ved du?“ „Mine tanker er ej eders og eders veje ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders.“ „Gud er jeg, ellers ingen, ja Gud, der er ingen som jeg, der forud forkyndte enden, tilforn, hvad der ikke var sket.“ Det er umuligt for det begrænsede menneskesind til fulde at fatte den Ubegrænsedes karakter eller hans gerninger. For den skarpeste forstand, for den stærkeste ånd med den højeste uddannelse må dette hellige væsen altid vedblive at være indhyllet i mystik.

[699]

Apostelen Paulus udbryder: „O dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! hvor uransagelige er ikke hans domme og hvor usporlige hans veje!“ Men selv om „skyer og mulm er om ham“ er „retfærd og ret ... hans trones støtte“. Vi kan dog fatte så meget af hans handlemåde med os og af de bevæggrunde, han ledes af, at det er muligt for os at skimte en grænseløs kærlighed og nåde forenet med uendelig magt. Vi kan forstå så meget af hans forsætter, som det er godt for os at erkende og ud over dette må vi for øvrigt forlade os på den Almægtiges styrke, på kærligheden og visdommen hos ham, som er alles Fader og hersker.

Som tilfældet er med dets guddommelige ophavs karakter, byder Guds ord på hemmeligheder, der aldrig fuldt ud kan begribes af dødelige væsener. Det leder vore tanker hen til Skaberen, „som bor i et lys, ingen kan komme nær“. Det viser os hans forsætter, som omfatter alle tidsaldre i menneskeslægtens historie og som først vil få deres fuldbyrdelse i evighedens endeløse æoner. Det henleder vor

opmærksomhed på emner af umådelig dybde og betydning angående Guds herredømme og menneskets skæbne.

Syndens indtræden i verden, Kristi menneskevorden, genfødselen, opstandelsen og mange andre emner, som Bibelen taler om, er hemmeligheder, som er for dybe for den menneskelige forstand at forklare eller endog fuldt ud at kunne fatte. Men i Skrifterne har Gud givet os tilstrækkelige vidnesbyrd om deres guddommelige karakter og vi skal ikke betvivle hans ord, fordi vi ej kan fatte hemmelighederne i hans forsyn.

[700] De dele af den hellige skrift, som fremholder disse store emner, må ikke forbigås som unyttige for mennesket. Alt, hvad det har behaget Gud at kundgøre, bør modtages på grundlag af hans ords autoritet. Det, der udtales, er måske blot en enkel påvisning af kendsgerninger, uden nogen forklaring om hvorfor eller hvordan; men selv om vi ikke kan fatte det, bør vi slå os til ro i forvisningen om, at det er sandt, fordi Gud har sagt det. Hele vanskeligheden ligger i, at det menneskelige sind er svagt og begrænset.

Apostelen Peter siger, at der i skriften findes „ting, som er vanskelige at forstå og som de ukyndige og ubefæstede til deres egen fortabelse fordrejer“. De vanskelige ting i skriften er af tvivlere blevet fremholdt som et bevis imod Bibelen; men så langt fra at være et modbevis udgør disse ting et kraftigt vidnesbyrd om dens guddommelige inspiration. Hvis den ikke indeholder noget om Gud ud over, hvad vi let kunne fatte og dersom det menneskelige sind kunne begribe hans storhed og majestæt, ville Bibelen ikke bære det umiskendelige vidnesbyrd om guddommelig autoritet. Selve hemmeligheden og det storladne ved de emner, som fremholdes, bør indgyde tro på, at den er Guds ord.

Bibelen udfolder sandheden på en så enkel måde og så fuldkomment afpasset efter det menneskelige hjertes trang og længsler, at det har forbavset og betaget de højest kultiverede ånder, medens den gør det muligt for de ringe og ulærde at se frelsens vej. Og dog griber disse enfoldigt fremsatte sandheder ind i emner, som er så ophøjede og vidtrækkende og som ligger så uendelig langt uden for menneskelig fatteevne, at vi kun kan antage dem, fordi Gud har kundgjort dem. Således er genløsningens plan blevet lagt åben for os, så enhver må kunne se de, skridt, han må tage, i omvendelse til Gud og tro på vor Herre Jesus Kristus for at blive frelst på den måde,

Gud har forordnet; men bag disse sandheder, som er så lette at forstå, ligger der hemmeligheder, hvori hans herlighed skjuler sig — hemmeligheder, som overvælder tanken i dens granskning, men som dog fylder den oprigtige sandhedssøgende med ærefrygt og tro. Jo mere han ransager Bibelen, desto dybere bliver hans overbevisning om, at den er den levende Guds ord og den menneskelige fornuft bøjer sig for den guddommelige åbenbarings vælde.

De, der er villige til således at antage det levende ord på grundlag af Guds autoritet, velsignes med det klareste lys. Dersom de bliver bedt om at tyde visse udtalelser, kan de kun svare: „Det fremholdes på denne måde i skriften.“ De er nødsaget til at indrømme, at de ikke kan forklare guddomskraftens virken eller den guddommelige visdoms ytringer. Når vi ser os tvungne til at måtte antage visse ting udelukkende ved tro, er dette i overensstemmelse med Herrens hensigt. At erkende dette er blot en indrømmelse af, at den menneskelige ånd ikke formår at begribe det uendelige og at mennesket med sin begrænsede menneskelige kundskab ikke kan forstå den Almægtiges forsætter.

Fordi tvivleren og den vantro ikke kan udgrunde alle hemmeligheder i Guds ord, forkaster de det; og heller ikke alle, der bekender sig til at tro på Bibelen, er sikret mod fristelse på dette punkt. Apostelen siger: „Se til, brødre! at der aldrig i nogen af jer skal findes et ondt, vantro hjerte, så han falder fra den levende Gud.“ De, der har oplært deres sind til at kritisere og tvivle og skumle, fordi de ikke kan trænge ind i Guds forsætter, vil falde og blive et eksempel på vantro. Det er rigtigt at ransage Bibelens lære grundigt og at granske „Guds dybder“, så langt som disse åbenbares i skriften. Medens „de skjulte ting er for Herren vor Gud“, står der, at „de åbenbare er for os og vore børn evindelig“. Men det er Satans arbejde at forvanske evnen til at granske. Med betragtninger af bibelske sandheder blander der sig en vis stolthed, således at menneskene føler det som et nederlag og bliver utålmodige, hvis de ikke kan forklare enhver del af skriften til deres egen tilfredshed. Det er for ydmygende for dem at indrømme, at de ikke forstår de inspirerede ord. De er uvillige til at bie tålmodigt, indtil det måtte behage Gud at åbenbare sandheden for dem. De mener, at deres egen menneskelige visdom uden nogen bistand er nok til at gøre det muligt for dem at fatte skriften; og når dette ikke lykkes, fornægter de faktisk dens autoritet. Det er sandt, at mange

[701]

[702] teorier og lærdomme, som almindeligt antages at være Bibelens lære, ikke har nogen hjemmel i skriften og i virkeligheden er i strid med hele ånden i det inspirerede ord. Disse ting har for mange været en årsag til tvivl og forlegenhed. De skyldes dog ikke Guds ord, men menneskers forvrængning af ordet. De vanskeligheder, som findes i Bibelen, kaster imidlertid ingen skygge på Guds visdom; de vil ikke forårsage nogens fortabelse, der ikke ville være gået fortabt, hvis sådanne vanskeligheder ikke havde foreligget. Havde Bibelen ikke indeholdt nogen hemmeligheder, som de kunne drage i tvivl, ville de samme mennesker som følge af deres mangel på åndelig indsigt have fundet anledning til at tage anstød af de tydeligste udtalelser fra Gud.

Mennesket, der indbilder sig at være udrustede med åndsevner af en så ophøjet art, at de kan finde en forklaring på alle Guds veje og gerninger, søger at ophøje den menneskelige visdom til lighed med den guddommelige og at ære mennesket som Gud. De gentager blot, hvad Satan udtalte til Eva i Eden: „I skal blive ligesom Gud.“ Satan faldt på grund af sin ærgerrige higen efter at blive Gud lig. Han ønskede at trænge ind i Guds rådslutninger og forsætter, som han var udelukket fra, fordi han som et skabt væsen var ude af stand til at fatte dem Uendeliges visdom. Det var hans ærgerrige hovmod, der førte ham til oprør og ved det samme middel søger han at afstedkomme menneskets ødelæggelse.

[703] Der er hemmeligheder i genløsningens plan — Guds Søns fornedrelse for at kunne blive mennesker lig, Faderens underfulde kærlighed og nedladelse, idet han gav sin Søn — hemmeligheder, som er genstand for de himmelske engles stadige forundring. Idet apostelen Peter taler om de åbenbaringer, Gud har givet profeterne angående „Kristi lidelser og al den herlighed, som skulle følge derefter“, siger han, at dette er noget, som „engle attrår at få indblik i“. Og disse ting vil blive de genløstes studium gennem evige tider. Efter som de betragter Guds værk i naturen og i genløsningen, vil nye sandheder stadig udfoldes for deres undrende og henrykte sind. Efter som de lærer mere og mere om Guds visdom, kærlighed og magt, vil deres ånd stadig udvikles og deres glæde stedse forøges.

Hvis det var muligt for skabte væsener at opnå fuld forståelse af Gud og hans gerninger, ville der, når dette punkt var nået, ikke mere være nogen yderligere sandhed for dem at opdage, ingen vækst i

erkendelse, ingen videre udvikling af ånd og hjerte. Gud ville ikke længere være den højeste; og efter at være nået frem til grænsen for kundskab og tilegnelse ville menneskenes fremskridt ophøre. Lad os takke Gud for, at det ikke er således. Gud er uendelig; i ham er „alle visdommens og kundskabens skatte“ skjulte. Og i al evighed kan menneskene stadig granske, stadig lære, men de kan aldrig udtømme hans forråd af visdom, godhed og magt.

Det er Guds hensigt, at også her i livet skal sandheden stadig udfoldes for hans folk. Der er kun en måde, hvorpå denne kundskab kan opnås. Kun når vi oplyses af den Ånd, ved hvem ordet blev givet, kan vi nå frem til en forståelse af Guds ord. Ingen kender, „hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd“; for „Ånden ransager jo alt, endog Guds dybder.“ Og Frelserens forjættelse til sine efterfølgere var: „Når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; ... thi han skal tage af mit og forkynde jer det.“

Gud ønsker, at mennesket skal bruge sine tænkeevner og bibelstudium vil styrke og højne ånden, således som intet andet studium kan gøre det. Det er den bedste intellektuelle såvel som åndelige øvelse for menneskeånden. Dog skal vi vogte os for at forgude fornuften, som er den menneskelige svaghed og skrøbelighed underlagt. Dersom vi ønsker, at skriften ikke skal fordunkles for vor forstand, således at de tydeligste sandheder ej vil kunne opfattes, må vi besidde et lille barns enfoldighed og tro, være villige til at lære og bede om Helligåndens bistand. En forståelse af Guds kraft og visdom og af vor egen evneløshed til at fatte hans storhed bør stemme til ydmyghed og vi bør åbne hans ord med hellig ærefrygt, som om vi trådte frem for hans åsyn. Når vi kommer til Bibelen, bør fornuften anerkende en autoritet, som er højere end den selv og forstanden må bøje sig for den store „JEG ER“.

Alene i forhold til forståelsen af vor egen lidenhed og vor fuldstændige afhængighed af Gud vil vi kunne vokse i åndelig erkendelse; men alle, der kommer til Bibelen med en lærvillig og bedende ånd for at granske dens udsagn som Guds ord, vil få guddommelig oplysning. Mange ting, der synes at være vanskelige og dunkle, vil Gud gøre tydelige og enkle for dem, der søger at få forståelse af dem.

Det forekommer undertiden, at intelligente, evnerige mænd, udrustede med dannelse og kultur, ikke fatter visse steder i skriften,

medens andre, som er ulærde, hvis forstand synes at være ringe og hvis åndsevner ikke er opøvede, kan fatte meningen og finde styrke og trøst i, hvad hine erklærer at være gådefuldt eller forbigår som uvæsentligt. Hvad er grunden til dette? Det er blevet forklaret mig, at denne sidstnævnte klasse mennesker ikke forlader sig på deres egen forstand. De går til ham, som er lysets kilde, til ham, som har inspireret skriften og beder Gud i hjertets ydmyghed om visdom og de får den. Der er endnu sandhedskilder at opdage for den, der alvorligt søger. Kristus skildrer sandheden som en skat, der er skjult i en ager. Den ligger ikke lige på overfladen; vi må grave efter den. Men hvorvidt det skal lykkes os at finde den, afhænger ikke så meget af vore intellektuelle evner som af vort hjertes ydmyghed og af den tro, der vil gribe guddommelig bistand.

[705] Uden Helligåndens vejledning vil vi altid være udsatte for at forvrænge skriften eller at mistyde den. Der er megen bibellæsning, som intet gavner og som i mange tilfælde absolut er til skade. Når man åbner Guds ord uden ærefrygt og uden bøn og når tanker og bøn ikke er fæstet ved Gud eller ikke er i samklang med Guds vilje, omtåges sindet af tvivl og ved selve bibelstudiet styrkes vantroen. Fjenden får magt over tankerne og han indskyder tolkninger, som ikke er rigtige.

Når menneskene ikke i tale og handling søger at være i overensstemmelse med Gud, er de altid udsatte for at fare vild i deres forståelse af skriften, hvor lærde de end måtte være og man kan ikke trygt stole på deres forklaringer. Når vi i sandhed søger at gøre Guds vilje, tager Helligånden forskrifterne i hans ord og gør dem til grundsætninger i livet og skriver dem på sjælens tavler. Og kun de, der følger det lys, der allerede er givet, kan have håb om at erholde den videre oplysning ved Ånden. Dette siges tydeligt i Kristi ord: „Hvis nogen vil *gøre* hans vilje, han skal erfare, om læren er fra Gud.“

De, der søger i skriften for at finde uoverensstemmelser, har ikke åndelig indsigt. Med fordrejet syn vil de se mange årsager til tvivl og vantro angående ting, som i virkeligheden er tydelige og enkle. Men for dem, der modtager Guds ord med ærbødighed og søger at lære hans vilje at kende, så de må kunne gøre den, bliver alting forandret. De fyldes med ærefrygt og forundring, når de tænker på de åbenbarede sandheders renhed og ophøjede storhed. Lige tiltrækkes

af lige. Lige værdsætter lige. Hellighed forener sig med hellighed, tro med tro. For det ydmyge hjerte og det oprigtige, søgende sind er Bibelen fuld af lys og kundskab. De, der kommer til skriften med denne ånd, indføres i samfund med profeter og apostle. Deres ånd indforlives i Kristi ånd og de længes efter at blive et med ham.

Mange føler det som et ansvar, der hviler på dem, at de skal forklare enhver tilsyneladende vanskelighed i Bibelen for at imødegå tvivleres og skeptikers spidsfindigheder. Men ved at søge at forklare, hvad de kun har en ufuldkommen forståelse af, udsætter de sig for at forvirre andres sind, hvor det gælder punkter, som er klare og let forståelige. Dette er ikke vor gerning. Ej heller skulle vi beklage, at disse vanskeligheder er til stede, men tage dem som noget, Gud i sin visdom har tilladt. Det er vor pligt at modtage hans ord, der er tydeligt på ethvert punkt, som er af væsentlig betydning for sjælens frelse, praktisere dets principper i vort liv og undervise andre om dem både ved forskrift og eksempel. Således vil det blive indlysende for verden, at vi har forbindelse med Gud og har ubetinget tillid til hans ord. Et liv i guds frygt, et dagligt eksempel på retskaffenhed, sagtmødighed og uegennyttig kærlighed vil være en levende fremstilling af Guds ords lære og det vil være et argument til forsvar for Bibelen, som få vil være i stand til at modstå. Dette vil vise sig at være den mest virkningsfulde hindring mod den fremherskende tendens til tvivl og vantro.

[706]

Ved tro bør vi skue ind i det hinsidige og gribe Guds løfte om en forstandens vækst, idet de menneskelige evner forener sig med det guddommelige og enhver sjælsevne kommer i umiddelbar berøring med ham, som er lysets Kilde. Vi kan glæde os til, at alt, hvad der har besværet os i Guds forsyn, da vil blive tydeligt; ting, som var vanskelige at forstå, vil få en forklaring; og hvor vi med vort begrænsede sind kun opdagede forvirring og bristede forsætter, vil vi se den skønneste og mest fuldkomne harmoni. Apostelen Paulus siger: „Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg jo selv er kendt fuldt ud.“

Peter formaner sine brødre til at „vokse i vor Herres og Frelses Jesu Kristi nåde og erkendelse“. Når Guds folk vokser i nåden, vil de stadig opnå en klarere forståelse af hans ord. De vil se nyt lys og ny skønhed i dets hellige sandheder. Således har det været i

[707] menighedens historie gennem alle tider og således vil det vedblive indtil enden. Men efterhånden som et sandt åndeligt liv aftager, har der altid vist sig en tilbøjelighed til at ophøre med at gå fremad i kundskab om sandheden. Menneskene slår sig til ro med det lys, de allerede har modtaget fra Guds ord og opmuntrer ikke til yderligere granskning i skriften. De bliver konservative og søger at undgå drøftelse.

Den omstændighed, at der ingen strid eller agitation forekommer iblandt Guds folk, bør ikke betragtes som et afgørende bevis på, at de holder fast ved den sunde lære. Der er grund til at frygte for, at de måske ikke klart skelner mellem sandhed og vildfarelse. Når ingen nye spørgsmål opstår som følge af Skriftens granskning, når der ingen meningsforskel viser sig, som vil lede menneskene til selv at ransage Bibelen for at forvisse sig om, at de har sandheden, vil der nu som i gammel tid være mange, der holder sig til overleveringen og tilbeder — de ved ikke hvad.

Det er blevet fremstillet for mig, at mange, der bekender sig til at besidde kundskab om den nærværende sandhed, ikke ved, hvad de tror. De forstår ikke beviserne for deres tro. De tillægger ikke værket for denne tid den rette værdi. Når prøvelsens stund engang kommer, vil der blandt dem, der nu forkynder sandheden, være mænd, som ved at undersøge deres standpunkt vil finde, at der er mange ting, de ikke kan give nogen tilfredsstillende grund for. Inden de således blev prøvet, var de uvidende om deres store vankundighed. Og der er mange i menigheden, som anser det for givet, at de forstår, hvad de tror; men de kender ikke deres egen svaghed, før der opstår strid. Når de er skilt fra andre af samme tro og er nødsaget til at stå alene og selv forklare deres lære, vil det forbavse dem at finde, hvor forvirrede deres begreber er om det, som de havde antaget for sandhed. Sikkert er det, at en afvigelse fra den levende Gud har fundet sted iblandt os; man har vendt sig til mennesker og sat menneskelig visdom i stedet for den guddommelige.

[708] Gud vil vække sit folk; hvis andre midler slår fejl, vil der komme vildfarelser ind iblandt dem og disse vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren opfordrer sit folk, som tror på hans ord, til at vågne op af søvne. Der er kommet dyrebart lys, som svarer til tidens krav. Det er den bibelske sandhed, som påpeger de farer, vi står lige over for. Dette lys bør lede os til flittig granskning i skriften og

til den mest kritiske undersøgelse af de standpunkter, vi indtager. Gud ønsker, at alle sandhedspunkter skal undersøges grundigt og ihærdigt fra alle sider under bøn og faste. De troende bør ikke lade sig nøje med formodninger eller uklare begreber om, hvad sandheden er. Deres tro må være fast grundlagt på Guds ord, således at de, når prøvelsens tid engang kommer og de bliver ført frem for rådsforsamlinger for at svare for deres tro, da med sagtnodighed og frygt kan gøre regnskab for det håb, der er i dem.

Undersøg, undersøg, undersøg! De emner, vi fremholder for verden, må for os være en levende virkelighed. Når vi forsvarer de læresætninger, som vi anser for at være grundlæggende trosartikler, er det af betydning, at vi aldrig tillader os at benytte argumenter, som ikke helt igennem er sunde. Sådanne argumenter vil måske kunne bringe en modstander til tavshed, men de tjener ikke sandheden til ære. Vi bør fremlægge sunde argumenter, som ikke alene vil lukke munden på vore modstandere, men som vil tåle den nøjeste og grundigste undersøgelse. Der er stor fare for, at de, som har oplært sig til at debattere, ikke behandler Guds ord på en retfærdig måde. Når vi står over for en modstander, bør vi alvorligt bestræbe os for at fremholde emnerne sådan, at de kan skabe overbevisning i hans sind i stedet for blot at vække tillid hos den troende.

Uanset hvad en persons dannelsesstrin måtte være, så lad ham ikke et øjeblik tro, at der intet behov er for en grundig og fortløbende granskning i skriften efter større lys. Som et folk er vi kaldet til hver for sig at studere profetierne. Med alvor må vi være på vagt for at kunne gribe enhver lysstråle, som Gud vil skænke os. Vi må opfange de første sandhedsglimt og ved granskning og bøn vil vi kunne opnå klarere lys, der kan fremholdes for andre.

Når Guds folk sidder i ro og mag og er tilfredse med den oplysning, de for nærværende sidder inde med, kan vi være forvissede om, at de ikke vil stå i yndest hos ham. Hans vilje er, at de stadig skulle gå fremad for at modtage et større og stedse tiltagende lys, der skinner for dem. Menighedens nuværende tilstand behager ikke Gud. Der er opstået en selvtillid, som har ført til, at de ikke føler nødvendigheden af mere sandhed og større lys. Vi lever i en tid, da den onde virker både til højre og til venstre, både foran os og bag os og dog er vi som et folk faldet i søvn. Det er Guds vilje, at der skal lyde en røst, som vækker hans folk op til handling.

I stedet for at lukke sjælen op for at kunne modtage lysstråler fra himmelen har nogle arbejdet i en modsat retning. Både gennem pressen og fra talerstolen har der været fremholdt anskuelser angående Bibelens inspiration, som hverken Guds Ånd eller Guds ord bifalder. Sikkert er det, at ingen person eller gruppe af personer bør give sig af med at fremholde teorier angående et emne af så stor betydning uden at have et tydeligt: „Så siger Herren“, at støtte sig til. Og når mænd i deres menneskelige skrøbeligheder — i større eller mindre grad påvirket af omgivende indflydelser og med nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder, der langt fra gør dem vise eller himmelsk sindede — påtager sig at anklage Guds ord og at afgøre, hvad der er guddommeligt og hvad der er menneskeligt, arbejder de uden vejledning fra Gud. Herren vil ikke give en sådan gerning fremgang. Den vil få ulykkelige følger både for dem, som giver sig af dermed og for dem, der anser den for at være et værk af Gud. Tvivl er opstået i mange sind ved de teorier, der har været fremholdt vedrørende inspirationens væsen. Dødelige mennesker med deres indskrænkede og kortsynede anskuelser føler sig kompetente til at kritisere skriften og siger: „Dette sted er nødvendigt og hint sted er ikke nødvendigt og heller ikke inspireret.“

[710] Kristus gav ingen sådan undervisning angående de gammeltestamentlige skrifter, som var den eneste del af Bibelen, folk på hans tid var i besiddelse af. Hans undervisning gik ud på at lede deres tanker hen til det gamle testamente og at stille de deri fremholdte store emner i et klarere lys. I århundreder havde det israelitiske folk været i færd med at skille sig fra Gud og de havde tabt de dyrebare sandheder, han havde betroet dem, af syne. Disse sandheder var blevet indhyllet i overtroiske formaliteter og ceremonier, som skjulte deres sande betydning. Kristus kom for at fjerne det skrammel, der havde fordunklet deres glans. Han anbragte dem ligesom kostelige perler i en ny indfatning. Han påviste, at så langt fra at ringeagte gentagelsen af gamle, kendte sandheder kom han for at lade dem fremtræde i deres sande styrke og skønhed, hvis herlighed menneskene i hans tid aldrig havde opdaget. Da han selv var disse åbenbarede sandheders ophav, kunne han vise folk deres sande betydning og befri dem for de mistydninger og falske teorier, som lederne havde indført for at få dem til at passe til deres egen vanhellige tilstand, deres mangel på åndelighed og på Guds kærlighed. Han forkastede det, som havde

berøvet disse sandheder liv og kraft og gav dem tilbage til verden i deres oprindelige friskhed og styrke.

Hvis vi har Kristi Ånd og er hans medarbejdere, påhviler det os at føre den gerning videre, som han kom for at gøre. Bibelens sandheder er på ny blevet fordunklede ved skik og sædvane, ved overlevering og falsk lære. De vildfarende lærdomme i den populære teologi har gjort tusinder og atter tusinder til skeptikere og vantro. Der findes vildfarelser og selvmodsigelser, som mange fordømmer som bibelsk lære, medens de i virkeligheden er falske udlæggelser af skriften, indførte i pavedømmets mørke tidsalder. Skarer af mennesker er blevet ledet til at nære urigtige forestillinger om Gud, ligesom jøderne, vildledte af samtidens vildfarelser og overleveringer, havde en falsk forestilling om Kristus. „Hvis de havde *kendt* den, ville de ikke have korsfæstet herlighedens Herre.“ Det tilkommer os at åbenbare Guds sande karakter for verden. Lad os, i stedet for at kritisere Bibelen, ved ord og eksempel søge at fremholde hans hellige, livgivende sandheder for verden, for at vi må kunne „forkynde hans guddoms kraft, som kaldte eder fra mørke til sit underfulde lys“.

[711]

De onder, som gradvis har sneget sig ind iblandt os, har umærkeligt ledet personer og menigheder bort fra ærbødighed for Gud og udelukket den kraft, han ønsker at give dem.

Mine brødre, lad Guds ord stå, netop som det er. Lad ikke menneskelig visdom formaste sig til at formindske vægten i et eneste udsagn i skriften. Den alvorfulde trussel i Åbenbaringens bog bør være os en advarsel imod at betræde et sådant felt. „Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord!“

Den truende kamp

DEN TRUENDE KAMP

En svær krise er i vente for Guds folk. En krise er i vente for verden. Alle tiders mest skæbnesvangre strid er umiddelbart forestående. Begivenheder, som vi på grundlag af det profetiske ord i over fyrretyve år har forkyndt som overhængende, finder nu sted for vore øjne. Spørgsmålet om en grundlovsændring, der indskrænker samvittighedsfriheden, har allerede været fremlagt for landets lovgivere. Spørgsmålet om indskærpelse af søndagens helligholdelse har fået landsomfattende interesse og betydning. Vi ved godt, hvad udfaldet af denne bevægelse vil blive. Men er vi forberedte til kampen? Har vi med troskab udført den pligt, Gud har overladt til os: at advare folket mod den fare, det står overfor?

[712] Endog blandt dem, der deltager i denne bevægelse for søndagens indskærpelse, er der mange, som er blinde for de følger, dette forehavende vil bringe. De indser ikke, at de retter et direkte slag mod religionsfriheden. Der er mange, som aldrig har forstået den bibelske sabbats berettigelse og det falske grundlag for søndagshelligholdelse. Enhver bevægelse til støtte for religiøs lovgivning er i virkeligheden en indrømmelse over for pavedømmet, som i så lange tider til stadighed har ført krig imod samvittighedsfrihed. Indstiftelsen af en såkaldt kristelig helligholdelse af søndagen skyldes „lovløshedens hemmelighed“ og dens indskærpelse vil faktisk være en godkendelse af de principper, som udgør selve hjørnesteinen i romersk katolicisme. Når vort land (U.S.A.) engang således afsværges sin forfatningsgrundsætninger, at der udstedes en søndagslov, vil protestantismen ved denne handling række pavevældet sin hånd; det vil være at give liv til det tyranni, som længe har spejdet efter en anledning til på ny at stå frem i aktiv despotisme.

Den nationale Reformforening vil, når den er fuldt udviklet og kommer til at øve sin magt ved religiøs lovgivning, åbenbare den samme intolerance og undertrykkelse, som var fremherskende i

tidligere tider. Menneskelige rådsforsamlinger tilvendte sig den gang guddommelige rettigheder og knuste samvittighedsfriheden under deres despotiske magt. Følgen var fængsel, landsforvisning og død for dem, der modsatte sig deres påbud. Hvis pavevældet eller dets principper på ny opnår magt ad lovgivningens vej, vil forfølgelsens flammer igen blive tændt imod dem, der ikke vil opofre samvittighed og sandhed i eftergivenhed for populære vildfarelser. Dette onde er ved at blive til virkelighed.

Når Gud har givet os lys og vist de farer, der er i vente, hvordan kan vi så stå uden skyld i hans øjne, hvis vi undlader at gøre enhver anstrengelse, som vi magter, for at fremholde det for folket? Kan vi nøjes med at overlade det til dem at møde dette betydningsfulde spørgsmål uden at advare dem?

Forsvaret af Guds lov, som gøres ugyldig ved menneskers love, stiller os i udsigt en fortsat kamp med fare for fængsel og tab af ejendom eller endog livet. I denne situation vil verdslig klogskab slå til lyd for en ydre føjelighed over for landets love for at bevare fred og harmoni. Og der er nogle, som endog vil anbefale en sådan fremgangsmåde på grundlag af det Skriftens ord: „Enhver skal underordne sig de øvrigheder, han har over sig; thi der er ingen øvrighed, uden at den er fra Gud og de, som findes, er indsat af Gud“.

[713]

Men hvilken fremgangsmåde har Guds tjenere fulgt i svundne tider? Da disciplene efter opstandelsen prædikede Kristus og ham korsfæstet, forbød myndighederne dem aldeles at tale eller lære i Jesu navn. „Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem: „Døm selv, om det i Guds øjne er ret at lyde jer mere end Gud; for vi kan ikke lade være at tale om det, vi har set og hørt.“ De vedblev at forkynde det glade budskab om frelse ved Kristus og Guds kraft vidnede med budskabet. De syge blev helbredt og tusinder lagdes til menigheden. „Da trådte ypperstepræsten frem tillige med alle dem, som holdt med ham, nemlig saddukæernes parti og de blev fulde af nidkærhed. Og de lagde hånd på apostlene og satte dem i offentlig forvaring.“

Men himmelens Gud, universets mægtige hersker, tog denne sag i sin egen hånd; for mennesker førte krig imod hans værk. Han viste dem tydeligt, at der er en hersker, som står over menneskene og hvis autoritet må respekteres. Herren sendte sin engel om natten for at åbne fængselets dør og han udfriede disse mænd, som Gud

havde bemyndiget til at udføre hans gerning. Rådsherrerne sagde: „I må aldeles ikke tale eller lære i Jesu navn!“ Men det himmelske sendebud, som var udsendt af Gud, sagde: „Gå hen og træd frem i helligdommen og tal til folket alle livets ord!“

De, der søger at tvinge menneskene til at fejre en pavelig institution og træde Guds autoritet under fødder, udfører en lignende gerning, som de jødiske ledere udførte i apostlenes dage. Når jødiske herskeres love kommer i strid med de love, som universets højeste hersker har givet, vil de, der er Guds loyale undersåtter, være tro mod ham.

[714] Som et folk har vi ikke fuldbyrdet den gerning, Gud har betroet os. Vi er ikke forberedte på det problem, som en håndhævelse af søndagsloven vil påføre os. Når vi ser tegnene på den tilstundende fare, er det vor pligt at gribe til handling. Lad ingen blive siddende i rolig forventning af det onde og trøste sig med den tanke, at dette værk vil gå sin gang, fordi profetien har forudsagt det og at Herren vil beskytte sit folk. Vi gør ikke Guds vilje, hvis vi sidder stille og intet udretter for at bevare samvittighedsfrihed. Inderlig, virkningsfuld bøn bør opstige til himmelen om, at denne ulykke må blive udsat, indtil vi kan fuldføre det arbejde, som så længe har været forsømt. Lad de alvorligste bønner blive opsendt og lad os så arbejde i overensstemmelse med vore bønner. Det kan måske se ud, som om Satan triumferer og at sandheden overvældes af usandhed og vildfarelse. Det folk, som Gud har bredt sit skjold over og det land, der har været et fristed for Guds samvittigheds undertrykte tjenere og har forsvaret hans sandhed, kan komme i fare. Men Gud ønsker, at vi skal erindre hans handlemåde med sine børn i fortiden for at frelse dem fra deres fjender. Han har altid valgt de yderste nødstilfælde, når der ikke syntes at være nogen mulighed for befrielse fra Satans virken, til åbenbarelse af sin magt. Menneskets nød er Guds anledning. Måske tilstås der endnu Guds folk en frist til at lade deres lys skinne. Dersom tilstedeværelsen af ti retfærdige ville have reddet de ugudelige byer på sletten, er det så ikke muligt, at Gud også nu som svar på sit folks bønner vil holde deres virksomhed i tøjler, der gør hans lov til intet? Skal vi ikke ydmyge vore hjerter dybt for Gud, fly hen til nådestolen og bede ham inderligt om at åbenbare sin vældige kraft?

Dersom vort folk fortsætter i den interesseløse holdning, de hidtil har indtaget, kan Gud ikke udgyde sin Ånd over dem. De er uforberedte til at samarbejde med ham. De forstår ikke situationen og indser ikke den truende fare. De bør nu som aldrig før føle deres trang til årvågenhed og endrægtig handling.

Betydningen af dem tredje engels særskilte gerning er ikke blevet forstået. Guds hensigt var, at hans folk skulle have været langt forud for den stilling, som de i dag befinder sig i. Men nu, da tiden for dem til at handle er kommet, må de gøre forberedelsen. Da Den nationale Reformbevægelse begyndte at tilskynde til forholdsregler for indskrænkning af religionsfrihed, skulle vore ledende mænd have forstået situationen og gjort et alvorligt arbejde for at modvirke disse bestræbelser. Det er ikke efter Guds forordning, at lyset er blevet forholdt vort folk netop den nærværende sandhed, som de behøvede i denne tid. Ikke alle vore prædikanter, som forkynder den tredje engels budskab, har en virkelig forståelse af, hvad der udgør dette budskab. Den nationale Reformbevægelse er af nogle blevet anset for at være af så ringe betydning, at de ikke har ment, det var påkrævet at skænke den ret megen opmærksomhed. De har endog syntes, at de ved at gøre det brugte tiden til anliggender, som lå uden for den tredje engels budskab. Måtte Herren tilgive vore brødre for en sådan tolkning af selve budskabet for denne tid!

[715]

Folket trænger til at vækkes op angående nutidens farer. Vægterne sover. Vi er flere år bagefter. Lad de ledende vægtere indse, hvor tvingende nødvendigt det er at give agt på sig selv, så de ikke går glip af de anledninger, der tilstås dem til at se farerne.

Dersom de ledende mænd i vore konferenser nu ikke tager imod det budskab, Gud sender dem og stiller sig op til kamp, vil menighederne lide store tab. Når vægteren, som ser sværdet komme, giver basunen en bestemt lyd, vil folket langs rækkerne lade advarselen gå videre og alle vil få anledning til at berede sig til striden. Men alt for ofte har lederen stået tøvende, som om han ville sige: „Lad os ikke forhaste os! Der kan foreligge en fejltagelse. Vi må være forsigtige, at vi ikke slår falsk alarm.“ Netop denne tøven og uvished fra hans side er et råb om „fred og ingen fare“. Vær ikke urolige! Lad jer ikke skræmme, Der bliver gjort langt mere end nødvendigt ud af dette spørgsmål om en religiøs lovændring. Denne agitation vil dø hen.“ Således fornægter han faktisk budskabet, som er sendt fra Gud

[716]

og advarselen, som havde til hensigt at vække menigheden, opnår ikke at udføre sin gerning. Vægterens basun giver ikke en tydelig lyd og folket bereder sig ikke til striden. Lad vægteren tage sig i agt, at ikke sjæle går fortabt som følge af hans nølen og udsættelse og deres blod skal blive krævet af hans hånd.

Vi har i mange år ventet, at en søndagslov vil blive indført i vort land [U.S.A] og nu da bevægelsen er lige for hånden, spørger vi: Vil vort folk gøre sin pligt i denne sag? Kan vi ikke hjælpe til med at løfte banneret og med at kalde sådanne frem til fronten, som har agtelse for deres religiøse rettigheder og privilegier? Tiden nærmer sig hurtigt, da de, der vælger at lyde Gud mere end mennesker, vil få undertrykkelsens hånd at føle. Skal vi da vanære Gud ved at forholde os tavse, medens hans hellige bud trædes under fødder?

Lad os, medens den protestantiske verden ved sit standpunkt gør indrømmelser over for Rom; vågne op til erkendelse af stillingen og se den forestående strid i dens rette sammenhæng. Lad vægterne nu opløfte deres røst og forkynde deres budskab, som er nærværende sandhed for denne tid. Lad os vise menneskene, hvor vi befinder os i den profetiske historie og søge at opildne den sande protestantismes ånd og vække verden op til forståelse af det værdifulde ved religionsfrihedens principper, som vi længe har været i besiddelse af.

Gud opfordrer os til at våge, for enden er nær. Hver flygtende time er fuld af aktivitet i himmelens boliger for at gøre folk på jorden rede til spille en rolle i de store scener, der snart vil oprulles for os. Disse flygtende øjeblikke, der forekommer os at have så ringe værdi, er mættede med evige interesser. De afgør sjæles skæbne til evigt liv eller til evig død. De ord, vi i dag udtaler for folkets øren, de gerninger, vi udfører, ånden i det budskab, vi bringer, vil blive en duft af liv til liv eller af død til død.

[717]

Mine brødre, indser I, at jeres egen frelse såvel som andre sjæles skæbne afhænger af den forberedelse, I nu gør til den prøve, vi står overfor? Har I den stærke nidkærhed, den gudsfrygt og "hengivenhed, der vil sætte jer i stand til at stå fast, når modstand engang møder jer? Dersom Gud nogen sinde har talt ved mig, kommer der en tid, da I vil blive stillet for rådsforsamlinger og hvert punkt i den sandhed, I hylder, vil blive strengt kritiseret. Den tid, som mange nu

lader gå til spilde, skulle helliges til den opgave, Gud har pålagt os, nemlig at gøre forberedelse til den forestående krise.

Guds sande folk bør nu mere end nogen sinde før elske og ære hans lov. Det er i højeste grad bydende nødvendigt at indprente Kristi påbud i alle troendes sind og hjerter, både mænd og kvinder, ungdom og børn: „Ransag Skrifterne!“ Studér jeres bibel, som I aldrig har studeret den før. Medmindre I kommer op på et højere, helligere stade i jeres religiøse liv, vil I ikke være rede for vor Herres tilkommelse. Eftersom stort lys er blevet skænket, venter Gud tilsvarende nidkærhed, troskab og hengivenhed fra sit folks side. Der må blive mere åndelighed, en dybere helligelse til Gud og en nidkærhed i hans gerning, som endnu aldrig er blevet opnået. Megen tid bør anvendes til bøn, for at vor karakters klædebon kan blive tvættet og gjort hvidt i Lammets blod.

Navnlig bør vi med fast tro bede Gud om, at han nu vil skænke sit folk nåde og kraft. Vi tror ikke, at tiden helt er inde, da vor frihed skal indskrænkes. Profeten så „fire engle stå ved de fire verdenshjørner; de holdt jordens fire vinde tilbage, for at ingen vind skulle blæse hverken på jord eller hav eller mod noget træ“. En anden engel, der steg op fra solens opgang, råbte til dem og sagde: „Gør hverken jord eller hav eller træer nogen skade, før vi har besejlet vor Guds tjenere på deres pander.“ Dette påpeger det arbejde, vi nu skal gøre. Der påhviler bedende mænd og kvinder overalt i landet et meget stort ansvar med at bede om, at Gud vil fordrive ondskabens sky og endnu skænke os nogle nådens år, hvori der kan virkes for Mesteren. Lad os råbe til Gud om, at englene må holde de fire vinde, indtil der kan sendes missionærer til alle dele af verden og forkynde advarselen imod at trodse Jehovas lov. *Vejl f menigh* bd. 2 side 252-269]

[718]

Den Amerikanske Skildvagt og dens mission

„DEN AMERIKANSKE SKILDVAGT“ OG DENS MISSION

Gud bruger forskellige redskaber til at berede sit folk, så de kan stå den store forestående krise. Han taler sit ord ved hans tjenere. Han opvækker vagtfolk og sender dem ud med advarsels, irrettesættelses- og belæringsbudskaber, så folk kan blive oplyst. *Skildvagten* har været efter Guds orden, en af stemmerne der støder advarslen, så folk kan høre og indse deres fare og gøre det arbejde, de afkræves i denne tid. Herren har i sinde at hans folk skal tage sig agt, uanset hvor han sender dem. Når lys bliver overbragt, er det deres pligt, ikke kun at modtage det, men at gå det imøde og give det indflydelse, så dets fulde kraft kan mærkes i menigheden og i verden. *Skildvagten* er ligesom en basun, der giver en bestemt lyd; og hele vort folk bør aflytte den omhyggeligt og da sende den ud til nogle slægtninge eller venner og derved gøre bedst brug af det lys Gud har givet dem.

[719] I tre år har advarsler lydt frem til verden gennem *Skildvagtens* spalter; men dem som bekender at tro den nærværende sandhed er ikke blevet så påvirket af disse faresignaler, som de burde være. Havde vore brødre brugt *Skildvagten* som det var deres privilegium at gøre; og var alt sat ind på at anbefale den i alle konferenser og i alle menigheder, som Gud vil have dem til; var vort folks opmærksomhed henledt til dette arbejde, som er så vigtigt at blive gjort i denne tid; havde de værdsat det lys Gud lod skinne på dem i advarsler, i råd og i de skildrede begivenheder der finder sted, bør vi, som et folk, ikke være så langt bagud med at gøre forberedelser for værket. Der har været en overraskende ligegyldighed og passivitet i denne farefulde tid. Sandhed, nærværende sandhed, er hvad folket behøver; og hvis de forbavsende ting, der nu sker i form af religiøse ændringer, var blevet erkendt af vore brødre i enhver menighed; hvis de i disse bevægelser havde set profetiens tydelige og direkte opfyldelse, brugt dem til at vågne op mod krisernes hærgen, ville de ikke være i en så sløv og dødlignende slummer nu.

Guds ord er ikke tavs med hensyn til denne betydningsfulde tid og det vil forstås af alle som ikke modstår hans Ånd og ikke bestemmer sig for at lukke ørerne, ikke modtage og ikke adlyde. Herrens lysende budskaber har ikke været fremholdt for os i årevis; men der har været en indflydelse, der indirekte gør de advarsler virkningsløse, der kommer i *Skildvagten*, *Vidnesbyrdene* og gennem andre redskaber som Herren sender sit folk. Meget mere kunne være gjort med *Skildvagten* hvis disse modstrømme ikke havde arbejdet på at forhindre. Selvom intet er blevet sagt imod det, afslører handlingerne den ligegyldighed der er følt. Og så længe vagtfolkene ikke giver basunen en bestemt lyd, er folk ikke advaret og ikke på udkig efter fare.

Guds dadel er over os på grund af vor forsømmelse af højtidelige ansvarer. Hans velsignelser er blevet trukket tilbage fordi dem, som bekender at tro ham, ikke har givet agt på de vidnesbyrd han har givet. Oh, for en religiøs opvækkelse! Guds engle tager fra menighed til menighed og gør deres pligt; og Kristus banker på jeres hjerters døre for at komme ind. Men de midler som Gud har anvist til at opvække menigheden til en fornemmelse af deres åndelige fordærv, er ikke blevet taget hensyn til. *Det Sande Vidnes* stemme er blevet hørt i irettesættelse, men ikke adlydt. Mennesker har valgt at følge deres egen vej i stedet for Guds vej, fordi selvet ikke er blevet korsfæstet hos dem. Således har lyset kun haft lille virkning på sindene og hjerterne.

[720]

Vil Guds folk nu vågne op af deres kødelige sløvhed? Vil de gøre meget ud af at overbringe velsignelser og advarsler og ikke lade noget komme ind mellem deres sjæle og det lys Gud vil have til at skinne på dem? Lad enhver arbejder for Gud forstå den situation og den placering *Skildvagten* har for vore menigheder og forklare dens indhold og til fulde, fremhæve de kendsgerninger og advarsler det indeholder. Måtte Herren hjælpe alle til at genvinde tiden! Lad ikke uheldige følelser få nogen til at modsætte sig Guds Ånds appeller. Stå ikke i vejen for dette lys; lad det ikke blive ignoreret eller sat til side som opmærksomhed eller tiltro uværdig.

Venter I på at lyset på en måde, der vil behage nogen, vil I vente forgæves. Hvis I venter efter højere kald eller bedre anledninger, vil lyset trækkes tilbage og I vil efterlades i mørke. Tag imod enhver lysstråle som Gud sender. Mennesker som ikke giver agt på Guds

Ånd og ord, fordi lydighed medfører et kors, vil miste deres sjæle. Når bøgerne åbnes og ethvert menneskes gerninger og motiver som tilskyndte ham er undersøgt nøje af hele jordens Dommer, vil de se hvilket tab de har lidt. Vi bør altid værne om Herrens frugt og erkende at vi hver især står foran herskarernes Herre og ikke en tanke, ikke et ord, ikke nogen handling i forbindelse med Guds arbejde bør smage af selviskhed eller af ligegyldighed.

MEDARBEJDERE I SAGEN

Kendsgerningen at så mange er samlet i menigheden i Battle Creek og at så mange vigtige interesser samler sig der, gør det til en fremragende missionsmark. Folk fra alle dele af landet kommer til sanatoriet og mange unge fra forskellige stater går på colleget. Den mark kræver de mest helligede og trofaste medarbejdere og de allerbedste arbejdsmetoder for at hele tiden kunne udøve en stærk indflydelse for Kristus og sandheden. Når arbejdet føres som Gud vil have det, vil den smagfulde kraft fra Kristi nåde være tydelig blandt dem som tror sandheden og de vil være et lys for andre.

Men der er på Battle Creek en sørgelig forsømmelse af de mange forhåndenværende fordele, til at holde værkets hjerte i en sund tilstand. Livskraftige hjerteslag fra centeret burde mærkes i alle dele af de troendes legeme. Men hvis hjertet arbejder sygt og svagt, vil alle grenene i sagen svækkes. Det er direkte nødvendigt at der skal være en sund, livskraftig arbejdende kraft i dette centrale punkt, for at sandheden kan føres til hele verden. og Det vil kræve skønsomt lederskab både at lægge planer og uddanne mennesker til at hjælpe til i arbejdet.

År efter år udvider arbejdet sig, behovet for erfarne og trofaste medarbejdere bliver mere presserende; og hvis Herrens folk vandrer efter hans råd, vil sådanne medarbejdere udvikledes. Så længe vi stoler fast på Gud efter visdom og kraft, vil han have at vi opdyrker vore evner til fuld styrke. Idet arbejderne får mental og åndelig kraft og bliver bekendt med Guds mål og handlemåde, vil de få et mere omfattende syn på arbejdet for denne tid og vil være bedre rustet til både at planlægge og gennemføre den for arbejdets fremme. Derved holder de fred med Guds opåbnende forsyn. [722]

Der bør ilægges stadige anstrengelser for at vinde nye medarbejdere. Talenter bør opdages og antages. Personer som besidder guds frygt og evner bør opmuntres til at få den nødvendige uddan-

nelse, så at de udrustes til at være med i udspredelsen af sandhedens lys. Alle som er kompetente til at gøre noget sådant, bør involveres i værket grene, efter deres evner.

Et højtideligt og betydningsfuldt arbejde for denne tid skal ikke kun fuldføres ved nogle få udvalgte mænds anstrengelser, som hidtil har båret ansvar i sagen. Når dem som Gud har kaldt til at hjælpe i færdiggørelsen af et bestemt arbejde, får det fremført så langt de kan, med de evner Gud har givet dem, vil Herren ikke lade værket stoppe ved dette. I hans forsyn vil han kalde og kvalificere andre til at forene sig med de første, så de sammen kan kom endnu længere frem og løfte standarden højere.

Men der er nogle mennesker som ikke vokser sammen med arbejdet; i stedet for at tilpasse sig selv til dens større krav, lader de det strække sig langt ud over dem og således finder de sig selv ude af stand til at forstå eller imødekomme tidernes krav. Når mænd som Gud udruster til at bære ansvar i sagen tager fat på det, på en let og anderledes måde end den hidtidige, bør ældre medarbejdere være forsigtige med at deres metode ikke forhindrer disse hjælpere eller omstændiggør arbejdet. Nogle kan ikke indse betydningen af visse forhåndsregler, blot fordi de ikke ser nødvendigheden af værket i alle dets betydninger og ikke selv føler den byrde, Gud specielt har pålagt andre mennesker. Dem som ikke er særlig kvalificerede til at gøre et vist arbejde, bør passe på at de ikke står i vejen for andre og forhindrer dem i at opfylde Guds hensigt.

[723]

Davids tilfælde viser meningen. Han besluttede at bygge Herrens tempel og indsamle rige materialelagre til dette formål. Men Herren fortalte ham at han ikke skulle udføre dette arbejde; det må tilfalde Salomon, hans søn. Davids store erfaring gjorde at han kunne råde Salomon og opmuntre ham, men den yngre mand måtte bygge templet. De trætte og slidte ældre arbejdere kom ikke altid til at se det store værk og de havde ikke altid lyst til at forlige sig med Guds opåbende forsyn — derfor skulle tunge ansvar ikke hvile helt på dem. De kunne ikke bibringe værket med alt, der er nødvendigt for dets fremme, ellers ville det blive forsinket.

Af mangel på forstandigt lederskab er arbejdet i Battle Creek og udover hele Michiganstaten langt bagefter hvad det burde være. Selv om det er nødvendigt for os at forstå udenlandsmissionernes situation og behov, bør vi også kunne fatte det behov arbejdet lige ved vor dør

har. Hvis de fortrin som Gud har lagt inden for vor rækkevidde bliver udnyttet rigtigt, så ville de sætte os i stand til at udsende langt flere medarbejdere. Der er brug for energisk arbejde i vore menigheder. Det særlige budskab viser de vigtige spørgsmål der nu svæver, vor tids pligter og farer, burde frembringes for dem, ikke på en tam, livløs måde, „men ved Ånds og krafts bevis.“ Ansvar må lægges på menighedens medlemmer. Missionsånden bør vækkes som aldrig før og arbejderne bør udpeges efter behov, hvem vil arbejde som præster for hjorden og lægge sine personlige anstrengelser i, for at bringe menigheden dertil, hvor åndeligt liv og aktivitet vil ses inden for alle dens grænser.

Mange talenter er gået tabt i sagen, fordi mænd i ansvarsfulde stillinger ikke har set det. Deres vision har ikke været vidtrækkende nok til at opdage at værket var blevet for omfattende til de medarbejdere der engagerede den gang. Meget, rigtig meget, som burde være udrettet, ligger stadig ugjort fordi mennesker har holdt tingene i deres egne hænder, i stedet for at fordele arbejde blandt et større antal og stole på at Gud vil hjælpe dem med det. De har prøvet at fremføre alle værkets grene, i frygt for at andre viser sig mindre effektive. Deres vilje og dømmekraft har styret disse forskellige afdelinger og på grund af deres uduelighed til at gribe om alle sagens mangler på forskellige stier, er der sket store tab. [724]

Vi må lære den lektie, at når Gud udpeger midler til et bestemt arbejde, skal vi ikke lægge dette til side og så bede og forvente at han vil udrette et mirakel for dække manglen. Hvis landmanden ikke pløjer eller sår, forhindrer Gud ikke hans førsømmelighed ved et mirakel. Høstiden finder sine marker golde — der er intet korn at høste, der er ingen neg at opsamle. Gud gav frøene og jorden, solen og regnen; og hvis husmanden havde brugt af de midler han havde fået, ville han have modtaget efter hans udsæd og hans arbejde.

Der er store love der hersker i naturens verden og åndelige sager skal styres af ligeså sikre principper. Midlerne til et mål må bruges, hvis det ønskede resultat skal opnås. Gud har udpeget hvert menneske sit arbejde efter sine evner. Det er ved uddannelse og arbejde som personer udrustes til at takle enhver pludselig nødsituation og der er brug for klog planlægning for at sætte hver enkelt på hans rette sted, så han får erfaring til at bære ansvaret på.

[725]

Men selvom uddannelse, oplæring og rådgivning fra de erfarne er helt nødvendigt, bør arbejderne lære at de ikke skal stole helt på noget menneskes dømmekraft. Som Guds frie redskaber, bør alle bede om visdom fra ham. Når eleven beror sig helt på andres tanker og ikke går længere end at antage hans planer, ser han kun med menneskelige øjne og er så vidt kun et ekko for andre. Gud behandler mennesker som ansvarlige væsener. Han vil arbejde ved sin Ånd gennem det sind han har ilagt mennesket, hvis mennesket blot vil give ham en chance for at arbejde og vil anerkende hans behandling. Han har planlagt at hver enkelt skal bruge sine tanker og samvittighed for sig selv. Han har ikke i sinde at nogen skal blive en skygge for andre og kun udtrykke andres synspunkter.

Alle bør elske deres brødre og respektere og værdsætte deres ledere, men de bør ikke få dem til at bære deres byrder. Vi skal ikke udgyde alle vore vanskeligheder og forviklinger over for andre mennesker, for at udtømme os. „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle.“ Jesus indbyder os: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtom og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“ Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.“

Kristendommens grundlag er Kristus vor retfærdighed. Mennesker er hver i sær ansvarlig for Gud og hver enkelt må handle som Gud bevæger ham til, ikke som han er bevæget ved andres tanker, for hvis den arbejdsmåde bruges, kan sjæle ikke indprentes og styres af Ånden fra den store Jeg Er. De vil holdes under en begrænsning som ikke tillader handle? eller valgfrihed.

[726]

Det er ikke Guds vilje at folk i Battle Creek skal forblive i deres nuværende kolde og passive tilstand, indtil menigheden ved en mægtig mirakuløs kraft skal opvækkes til liv og aktivitet. Hvis vi vil være forstandige og ihærdigt, bønligt og taknemmeligt bruge de midler hvorved lys og velsignelse kommer til Guds folk, så vil ingen kraft på jorden kunne tilbageholde disse gaver fra os. Men hvis vi afviser Guds midler behøver vi ikke at vente på et mirakel fra ham, der skal give os lys, energi og kraft og det vil aldrig ske.

Herren har vist mig at mennesker i ansvarsbetyngede stillinger står direkte i vejen for hans arbejde, fordi de tror at arbejde skal gøres og velsignelsen må komme på en bestemt måde og de vil ikke vedkende sig det som kommer på nogen anden måde. Mine brødre, måtte Herren lægge denne sag frem for jer sådan som den er. Gud arbejder ikke som mennesker planlægger, eller som de ønsker; han „handler på en gådefuld måde, hans undere udføres på.“ Hvorfor forkaste Herrens arbejdsmetoder, fordi de ikke falder sammen med vore idéer? Gud har sine udpegede lyskanaler, men disse er ikke nødvendigvis nogen særlige slags menneskers tænkemåde. Når alle vil tage deres udpegede plads i Guds værk og alvorligt søge visdom og vejledning fra ham, så vil der være gjort et stort fremskridt, i retning af at lade lyset skinne på verden. Når mennesker ophører med at sætte sig selv i vejen, vil Gud arbejde blandt os som aldrig før.

Når store planer lægges, må det være med stor omhu, for at værket i alle sagens grene forenes harmonisk med alle andre og derved gøre et fuldkomment hele. Men for ofte har det været det modsatte; og, som følge deraf, har arbejdet været mangelfuldt. Et menneske som har oversigt over en gren i værket, overdriver sine ansvar indtil den afdeling, efter hans forestilling er over alle andre. Når der tages et så snævert syn, udøves der en stærk indflydelse på at få andre til at se sagen i samme lys. Dette er menneskeligt, men det er ikke Kristi Ånd. I samme forhold som denne politik føres, trænges Kristus ud af værket og selvet synes fremtrædende.

[Det princip, der skulle tilskynde os som medarbejdere i Guds sag, er fremlagt af Paulus. Han siger: „Thi Guds medarbejdere er vi.“ „Hvad end I har for gør det af hjertet, som for Herren og ikke for mennesker“ Og Peters opfordring til de troende er: „Som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde skal I tjene hverandre, hver med den nådegave, han har fået. Taler nogen, skal han tale som Guds ord; har nogen en tjeneste, skal han tjene, alt efter den styrke, Gud skænker for at Gud i alt må blive herliggjort ved Jesus Kristus.“

[727]

Når disse principper råder i livet, fatter vi, at dette er Guds gerning og ikke vor egen og at han har samme omhu for hver del af den store helhed. Når Kristus og hans ære er det primære, vil kærlighed til selvet opluges af kærligheden til de mennesker Kristus ofrede sit liv for. Da vil ingen arbejder blive så fuldstændig optaget i én

del af værket, så han taber betydningen af enhver anden del af syne. *Kristus alene* side 230]

Det er også selviskhed, der fremkalder følelsen hos arbejderne, så deres dømmekraft og arbejde bliver det bedste, eller at det er deres forret at binde andres samvittighed på en eller anden måde. Sådan var de jødiske ledere på Kristi dage. I deres selvophøjelse bragte præsterne og rabbinerne så strenge regler og så mange former og ceremonier ind, at folks tanker blev bortledt fra Gud og gav Gud ingen chance til at arbejde for dem. Således blev hans barmhjertighed og kærlighed mistet af syne. Mine brødre, følg ikke efter på samme sti. Lad folkenes tanker blive ledt mod Gud. Lad ham få en chance til at arbejde for dem, som elsker ham. Pålæg ikke folk regler og regulativer, som vil lade dem være blottet for Guds Ånd hvis de følges, ligesom Gilboas bakker var blottet for dug eller regn.

[728] Der er en sørgelig mangel på åndelighed blandt vore folk. Et stort arbejde må gøres for dem, før de kan blive hvad Kristus har planlagt de skal være: Verdens lys. I årevis har jeg følt dyb sjælspine, idet Herren har overbragt mig, manglen på Jesus og hans kærlighed i vore menigheder. Der har været en selvtilstrækkelighed og tilbøjelighed til at stræbe efter position og overherredømme. Jeg har set at selvforherligelse er blevet almindeligt blandt syvendedags adventister og at hvis ikke menneskestolthed ikke fornedres og Kristus ophøjes, så vil vi, som et folk, ikke være bedre til at modtage Kristus ved genkomsten, end jøderne var ved hans første komme.

[Jøderne forventede Messias; men han kom ikke således, som de havde forudsagt, at han ville komme og hvis han blev modtaget som den forjættede, ville deres lærde vejledere være nødt til at indrømme, at de havde taget fejl. Disse ledere havde skilt sig fra Gud og Satan påvirkede deres sind for at få dem til at forkaste Frelseren. Hellere end at opgive deres stolte meninger lukkede de øjnene for alle synlige beviser på, at han var Messias og ikke alene forkastede de selv budskabet om frelse, men de forhærdede folkets hjerter imod Jesus. Beretningen om dem bør være en højtidelig advarsel til os.

Når Herren har lys for sit folk, behøver vi aldrig at vente, at Satan vil stå roligt ved siden af og ikke gøre nogen anstrengelse for at afholde dem fra at modtage det. Han vil virke på menneskenes sind for at vække mistillid, misundelse og vantro. Lad os tage os i agt, at vi ikke forsmår det lys, Gud sender, fordi det ikke kommer

på en måde, som behager os. Lad ikke Guds velsignelse blive afvist, fordi vi ikke kender vor besøgstid. Er der nogen, som ikke selv ser lyset og tager imod det, så lad dem ikke stå i vejen for andre. Lad det ikke blive sagt om dette højt begunstigede folk, som det blev sagt om jøderne, da det glade budskab om riget blev forkyndt for dem: „Selv er I ikke gået ind og dem, som ville gå ind, har I hindret deri.“ *Vejl f menigh* bd. 2 side 263]

[Guds ord lærer os, at fremfor alt er det i disse tider vi forventer lys fra himmelen. Det er nu, vi kan forvente genoprettelsestiderne fra Herrens åsyn. Ligesom Israels tropper skulle se tegnet på himmelsk indgriben i „lyden af skridt i bakabuskenes toppe“, således skal vi også søge efter tegn på at himmelen arbejder for os.

[729]

Gud kan ikke herliggøre sit navn gennem sit folk så længe de „stoler på mennesker og søger sin styrke hos dødelige“. Den nuværende svage tilstand vil vare ved indtil Kristus alene fremhæves; indtil man fra et ydmygt og hengivent hjerte siger som Johannes Døber: „Han bør vokse, men jeg blive mindre.“ Jeg har fået disse ord at sige til Guds folk: „Opløft ham, Manden på Golgata. Lad mennesker vige til side, så alle kan se ham, i hvem deres håb om evigt liv er grundlagt. Profeten Esajas siger: ‘Thi et barn er os født, en søn er os givet, på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld?Rådgiver Vældig?Gud, Evigheds?Fader Fredsfyrste’ Både menigheden og verden må se hen til deres forløser. Lad enhver røst forkynde med Johannes: Se Guds lam, som bærer verdens synd“ *Kristus alene* side 231]

[Det er for den tørstige sjæl, de levende vandes kilde er åben. „Jeg udgyder vand på det tørstende, strømme på det tørre land.“ Til sjæle, som alvorligt søger efter lys og som med glæde modtager enhver stråle af guddommelig oplysning fra hans hellige ord kun til sådanne vil lys blive givet. Det er gennem disse sjæle, Gud vil åbenbare det lys og den kraft, der vil oplyse jorden med hans herlighed. *Vejl f menigh* bd. 2 side 312]

Den uvurderlige gave

DEN UVURDERLIGE GAVE

[730] [„Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse. Thi før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os i ham til at være hellige og uden dadel for hans åsyn og han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ... til lov og pris for sin nådes herlighed, som han skænkede os i den Elskede. I ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er.“

„Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus. Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus, for at han i de kommende tidsaldre kunne vise sin nådes *overstrømmende rigdom* ved godhed mod os i Kristus Jesus.“

Således lyder de ord, hvormed „den gamle Paulus“, „Kristi Jesu fange“, da han skrev fra sit fangehus i Rom, søgte at fremholde for sine brødre noget, som han fandt, at sproget ikke formåede at udtrykke fuldt ud, nemlig „Kristi uransagelige rigdom“ den nådens skat, der uforskyldt tilbydes faldne menneskebørn. Genløsningens plan blev lagt ved et offer, en gave. Apostelen siger: „I kender jo vor Herres Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige.“ „Således elskede Gud verden, at han *gav sin Søn den enbårne*.“ Kristus „*hengav sig selv* for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed“ Og som kronen på genløsningens velsignelse læser vi, at „*Guds nådegave* er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.“

„Hvad intet øje har set og intet øre hørt og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.“ Visselig kan ingen, som betragter hans nådes rig-

dom, undlade at udbryde med apostelen: „Gud ske tak for hans uudsigelige gave!“

Ligesom genløsningens plan begynder og afsluttes med en gave, således må den også gennemføres. Den samme opofrelsesånd, der købte frelse til os, vil bo i alle deres hjerter, som bliver delagtige i den himmelske gave. Apostelen Peter siger: „Som gode husholdere over Guds mangfoldige måde skal I tjene hverandre, hver med den nådegave, han har fået.“ Da Jesus udsendte sine disciple, sagde han til dem: „I har fået det for intet, giv det for intet!“ Hos dem, der er helt forenet med Kristus, kan der ikke være noget egoistisk, intet, der forbeholdes selvet. Den, som drikker af det levende vand, vil finde, at det i ham „skal blive en kilde af vand, som fremvælder til et evigt liv“. Kristi Ånd i ham er som et kildespring, der vælder frem i ørkenen og flyder til vederkvægelser for alle og gør dem, der er ved at omkomme, begærlige efter at drikke af livets vand. Den samme kærlighedens og selvopofrelsens ånd, der boede i Kristus, var det, som drev apostelen Paulus i hans omfattende arbejde. „Både til grækere og barbarer, både til vise og uforstandige står jeg i gæld,“ siger han. „Mig, den allerringeste af alle hellige, blev på denne måde givet at forkynde hedningerne evangeliet om Kristi uransagelige rigdom.“

[731]

Vor Herres hensigt var, at den fylde og rigdom, som vi finder i ham, skulle menigheden genspejle for verden. Vi modtager stadig af Guds overflod og ved at meddele denne til andre skal vi vise verden Kristi kærlighed og godhed. Medens hele himmelen er i aktivitet og udsender budbærere til alle dele af jorden for at fremme genløsningens værk, skal også den levende Guds menighed samarbejde med Kristus. Vi er lemmer på hans mystiske legeme. Han er hovedet, som behersker alle legemets lemmer. I sin uendelige nåde arbejder Jesus selv på menneskenes hjerter og virker åndelige forvandlinger, som er så forbavsende, at engle ser derpå med forundring og glæde. Således opfyldes Kristi ord: „I er verdens lys.“

Vi er „Guds medarbejdere“, „husholdere over Guds mangfoldige nåde“. Kundskaben om Guds nåde, hans ords sandheder såvel som timelige gaver tid og midler, talenter og indflydelse alt dette har Gud betroet os, for at vi skal bruge det til hans ære og til menneskers frelse. Intet kan være mere mishageligt for Gud, der stadig udøser sine gaver over menneskene, end at se dem tilrive sig disse gaver

[732]

på egenkærlig vis uden at yde Giveren noget igen. Jesus er nu i himmelen og bereder boliger for dem, der elsker ham — ja mere end boliger: et rige, som skal tilhøre os. Men alle, der skal arve disse velsignelser, må være delagtige i Kristi selvfornektelse og selvopofrelse til gavn for andre. Min sjæl er oprørt inden i mig som det Makedonske råb kom fra enhver retning, fra byer og landsbyer i vort eget land, tværs over Atlanten og det vide Stillehav og fra havets øer, Kom over... og hjælp os!“ Brødre og søstre vil i svare dette råb og sige, „Vi vil gøre vort bedste, både ved at sende missionærer og penge. Vi vil nægte os selv vore hjems forskønnelse, vore personers prydelser og i appetittens tilfredsstillelse. Vi vil give de midler der er os betroet til Guds sag og vi vil hellige os selv helt uforbeholdent til hans værk.“ Sagens mangler er lagt foran os; de tomme skatkamre appellerer ynkeligt efter hjælp. En dollar nu er af mere værdi for arbejdet end ti dollars vil være i fremtidige perioder. Arbejd, brødre, arbejd medens du har lejligheden, medens dagene varer ved. Arbejd, for der kommer en nat hvor ingen kan arbejde.“ Hvor snart kan denne nat komme, det er umuligt for dig at sige det. Nu er din anledning brug den. Hvis der er nogle som ikke kan give deres egne anstrengelser for missionsarbejdet, så lad dem leve sparsommelig og giv fra deres akdsannelser.

Aldrig har der været større trang til alvorligt, selvopofrende arbejde i Kristi sag end for nærværende, da prøvetiden hurtigt afsluttes og det sidste budskab om nåde skal forkyndes for verden. Det rører min sjæl, når jeg hører det makedoniske råb lyde fra alle kanter, fra byer og stæder i vort eget land, fra hinsides Atlanterhavet og det store Stillehav og fra havets øer: „Kom over og .hjælp os!“ Brødre og søstre, vil I besvare råbet og sige: „Vi vil gøre vort bedste ved at sende jer missionærer og penge. Vi vil fornægte os selv med hensyn til udstyr i vore hjem, til påklædning og tilfredsstillelse af appetitten. De midler, der er os betroet, vil vi give til Guds sag og vi vil hellige os uden forbehold til hans værk.“ Sagens trang bliver fremholdt for os; de tomme forråds kamre retter den mest gribende appel til os om hjælp. En krone er af større værdi for virksomheden nu, end ti kroner vil være engang i fremtiden.

Virk, brødre, virk, medens I har anledning, medens dagen varer! Virk, for „der kommer en nat, da ingen kan arbejde“. Hvor snart denne nat kan komme, er det umuligt for jer at sige. Nu har I jeres

anledning; benyt den! Er der nogen, som ikke kan udføre personlige bestræbelser i missionsarbejdet, så lad dem leve sparsommeligt og give af deres fortjeneste. Således kan de yde penge til at sende blade og bøger til dem, der ikke har sandhedens lys; de kan hjælpe til med at bestride udgifterne for elever, som forbereder sig til missionsarbejdet. Lad hver krone, I kan undvære, indsættes i himmelens bank.

[733]

„Saml jer ikke skatte, på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jeg skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.“

Disse ord blev udtalt af Jesus, som elskede jer så højt, at han gav sit eget liv, for at I måtte kunne få et hjem hos ham i hans rige. Vanær ikke jeres Herre ved at undlade at tage hensyn til hans udtrykkelige befaling.

Gud opfordrer dem, der besidder landejendomme og huse, til at sælge og til at anbringe pengene, hvor de kan afhjælpe den store trang ude på missionsmarken. Når de en gang har erfaret den virkelige tilfredsstillelse, dette bringer, vil de vedblivende holde kanalen åben og de midler, Herren betror dem, vil stadig tilbyde forrådshuset, så sjæle kan omvendes. Disse sjæle vil så igen for Kristi skyld øve den samme selvfornægtelse, sparsommelighed og nøjsomhed, for at også de kan bringe Gud deres offergaver. Ved en klog anvendelse af disse talenter kan atter andre sjæle ledes til omvendelse og således går værket fremad som et bevis på, at Guds gaver værdsættes. Den guddommelige giver anerkendes og æren falder tilbage på ham ved hans husholderes troskab.

Når vi fremkommer med disse alvorlige opråb i Guds sags interesse og omtaler vore missionsvirksomheders økonomiske trang, føler samvittighedsfulde sjæle, der tror sandheden, sig dybt grebet. Ligesom den fattige enke, som Kristus talte anerkendende om og som lagde sine to skærve i tempelblokken, yder også de i deres fattigdom efter deres yderste evne. Sådanne fornægter sig tit endog ting, der synes at høre med til livets nødtørftighed, medens mænd og kvinder, som besidder huse og landejendomme, klamrer sig til deres jordiske skat og ikke har tilstrækkelig tro på budskabet og på Gud til at sætte deres midler i hans værk. På disse sidstnævnte er Kristi ord særlig anvendelige: „Sælg, hvad I har og giv almisse!“

[734]

Der er fattige mænd og kvinder, som skriver til mig om råd med hensyn til, hvorvidt de skal sælge deres hjem og give udbyttet til sagen. De siger, at opråbene om midler rører deres hjerter og de ønsker at gøre noget for Mesteren, som har gjort så meget for dem. Til sådanne ønsker jeg at sige: „Det er måske ikke jeres pligt at sælge jeres små hjem netop nu; men gå selv til Gud; Herren vil visselig høre jeres alvorlige bønner om visdom til at forstå jeres pligt.“ Hvis der var mere bøn til Gud om himmelsk visdom og mindre søgen efter visdom fra mennesker, ville der være langt større lys fra himmelen og Gud ville velsigne den ydmyge tilbeder. Men til dem, som Gud har betroet gods og som har landejendomme og huse, kan jeg sige: „Begynd at sælge og give almisse. Udsæt det ikke. Gud venter mere af jer, end I har været villige til at gøre.“ Vi opfordrer jer, som har midler, til under alvorlig bøn at spørge: Hvor vidtrækkende er det guddommelige krav til mig og mit gods? Der er et værk, der skal udføres nu for at berede et folk til at bestå på Herrens dag. Midler må anbringes i værket for at frelse mennesker og disse vil igen virke for andre. Vær punktlig med at give Gud, hvad der er hans eget. En grund til, at der er så stor mangel på Guds Ånd, er, at så mange bedrager Gud.

Der er en lærdom for os i de makedoniske menigheders erfaring, som den skildres af Paulus. Han siger, at „sig selv gav de først og fremmest til Herren“. Derpå var de ivrige efter at give deres midler for Kristus. „Samtidig med, at de stod deres prøve i megen trængsel, er der af deres overvældende glæde og deres dybe fattigdom vældet frem en rigdom af gavmildhed. Thi det kan jeg vidne: de gav efter evne, ja, over evne og det uopfordret. Indtrængende bad de os om den nåde at måtte være med i hjælpen til de hellige.“

Paulus giver en regel for ydelse til Guds sag og oplyser os om, hvad resultatet vil blive både med hensyn til os selv og Gud. „Enhver give, som hans hjerte har tilsagt ham, ikke tvært og tvungent; thi Gud elsker en glad giver.“ „Det er jo således: Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.“ „Gud har magt til i rigt mål at give jer al nåde, så I *altid og under alle forhold har alt, hvad I trænger til og endda rigeligt til al god gerning*. Og han, som skænker sædemanden ‘sæd til at så og brød til at spise’, vil også skænke jer udsæd og forøge den mangefold og han vil lade jeres retfærdighed bære rige frugter;

således bliver I rige i alle måder og kan vise al slags gavmildhed, som gennem os fremkalder tak til Gud.“

Vi må ikke mene, at vi kan gøre noget eller give noget, der berettiger os til yndest hos Gud. Apostelen siger: „Hvad har du, som du ikke har fået givet? Og når du har fået det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde fået det?“ Da David og Israel havde samlet det materiale, de havde beredt til templets opførelse, glædede kongen sig og idet han overlod skatten til fyrsterne i forsamlingen, takkede han Gud med ord, som altid bør dvæle i Guds folks hjerter: „David priste Herren i hele forsamlingens nærværelse og David sagde: „Lovet være du Herre, vor fader Israels Gud fra evighed til evighed! Din, Herre, er storheden, magten, æren, glansen og herligheden, thi alt i himmelen og på jorden er dit; dit, o Herre, er riget og selv løfter du dig som hoved over alle. Rigdom og ære kommer fra dig og du hersker over alt; i din hånd er kraft og vælde og i din hånd står det at gøre, hvem det skal være, stor og stærk. Derfor priser vi dig nu, vor Gud og lovsynger dit herlige navn! Thi hvad er jeg og hvad er dit folk, at vi selv skulle evne at give sådanne frivillige gaver? Fra dig kommer det alt sammen og af din egen hånd har vi givet dig [736] det. Thi vi er fremmede for dit åsyn og gæster som alle vore fædre; som en skygge er vore dage på jorden, uden håb! Herre, vor Gud, al denne rigdom, som vi har bragt til veje for at bygge dit hellige navn et hus, fra din hånd kommer den og dig tilhører det alt sammen. Jeg ved, min Gud, at du prøver hjerter og har behag i oprigtighed; af et oprigtigt hjerte har jeg villigt givet alt dette og nu har jeg set med glæde, at dit folk, der er her til stede, villigt har givet dig gaver.“

Det var Gud, som havde skaffet folket jordens rigdomme og hans Ånd havde gjort dem villige til at bringe deres kostbarheder til templet. Det var alt sammen af Herren; havde hans guddommelige magt ikke påvirket folkets hjerter, ville kongens bestræbelser have været forgæves og templet ville aldrig være blevet opført.

Alt, hvad menneskene modtager af nådegaver fra Gud, tilhører fremdeles ham. Alt, hvad han har skænket af de værdifulde og skønne ting på jorden, er lagt i vore hænder for at prøve os for at lodde dybden i vor kærlighed til ham og i vor vurdering af hans nådesbevisninger. Enten det er skatte bestående af rigdom eller af åndsevner, skal de lægges som et villigt offer for Jesu fødder.

[737]

Ingen af os kan undvære Guds velsignelse, men Gud kan udføre sin gerning uden menneskets hjælp, hvis han vil. Han har dog givet enhver sin gerning og han betror menneskene som sine husholdere skatte bestående af rigdom eller af forstand. Alt, hvad vi overgiver til Gud, bliver efter hans miskundhed og højsind regnet os til gode som tro husholdere. Men vi bør altid være på det rene med, at dette ikke er en fortjeneste fra menneskets side. Hvor stor en mands dygtighed end måtte være, besidder han intet, som Gud ikke har givet ham og som han ikke kan tage tilbage, hvis disse dyrebare tegn på hans nåde ikke bliver påskønnet eller rettelig anvendt. Guds engle, hvis evner til at opfatte ikke er omtåget som følge af synd, erkender, at himmelens gaver skænkes dem i den hensigt, at de skal tilbageleveres på en sådan måde, at det forhøjer den store givers ære. Menneskets velvære er uløseligt knyttet til Guds overherredømme. Guds ære er alle skabte væseners glæde og velsignelse. Når vi søger at fremme hans ære, søger vi efter det højeste gode, som det er muligt for os at erholde. Brødre og søstre i Kristus, Gud kræver, at enhver evne, enhver gave, som I har modtaget fra ham, skal helliges til hans tjeneste. Han ønsker, at I skal sige med David: „Fra dig kommer det alt sammen og af din hånd har vi givet dig det.“

Guds karakter åbenbaret i Kristus

GUDS KARAKTER ÅBENBARET I KRISTUS

Frelseren sagde: „Dette er det evige liv, at de *kender dig*, dem eneste sande Gud og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ Og Gud forkyndte ved profeten: „Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af, at han har *forstand til at kende mig*, at jeg, Herren, øver miskundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi i sådant har jeg behag, lyder det fra Herren.“

Uden guddommelig hjælp kan intet menneske opnå denne kundskab om Gud. Apostelen siger, at „verden med al sin visdom ikke kendte Gud“. Kristus „var i verden og verden er blevet til ved ham og verden kendte ham ikke“. Jesus sagde til sine disciple: „Ingen kender Sønnen uden Faderen og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.“ I den sidste bøn for sine efterfølgere, før han trådte ind i Getsemanes skygger, opløftede Frelseren sine øjne mod himmelen og udtalte i medlidenhed med faldne menneskers vankundighed: „Retfærdige Fader! verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig.“ „Jeg har åbenbaret dit navn [738] for de mennesker, du tog ud af verden og gav mig.“

Fra begyndelsen af har det været Satans overlagte plan at få menneskene til at glemme Gud, for at han måtte kunne vinde dem for sig selv. Derfor har han søgt at fremstille Guds karakter i et falsk lys for at lede menneskene til at nære en urigtig forestilling om ham. Skaberen er blevet fremstillet for dem som en, der besad de samme træk som ondskabens fyrste selv som vilkårlig, streng og uforsonlig for at menneskene kunne komme til at mærke frygt for ham, sky ham og endog hade ham. Satan håbede i den grad at kunne forvirre begreberne hos dem, han havde forført, at deres kundskab om Gud ville ophøre. Derpå ville han udslette det guddommelige billede i menneskene og præge sin egen lignelse i sjælen; han ville

gennemsyre dem med sin egen ånd og gøre dem til fanger efter sin vilje.

Det var ved at give et vrangbillede af Guds karakter og vække mistillid til ham, at Satan fristede Eva til at overtræde. Ved synd blev vore stamforældres sind formørket, deres natur udartede og deres begreber om Gud blev præget af deres egen indskrænkede egoisme. Og efter som menneskene blev dristigere i synd, forsvandt Guds kundskab og kærlighed i deres sind og hjerte. „Skønt de kendte Gud, ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men deres tanker blev tomme og deres uforstandige hjerte blev formørket.“

Satans kamp om herredømmet over menneskeslægten syntes til tider at skulle krones med held. I århundrederne forud for Kristi første komme så det ud, som om verden næsten fuldstændigt beherskedes af mørkets fyrste; og han regerede med en frygtelig magt, som om verdens riger ved vore stamforældres synd var blevet hans retmæssige eje. Endog pagtens folk, som Gud havde udvalgt til at bevare kundskaben om ham i verden, var veget så langt bort fra ham, at de havde mistet al sand forståelse af hans karakter.

[739] Kristus kom for at åbenbare Gud som en kærlighedens Gud, fuld af miskundhed, ømhed og medlidenhed. Det tykke mørke, hvormed Satan havde forsøgt at tilsløre Guddommens trone, blev fordrevet af verdens Genløser og Faderen blev atter åbenbaret for menneskene som livets lys.

Da Filip kom til Jesus med den bøn: „Herre! vis os Faderen og det er os nok,“ svarede Frelseren ham: „Så lang en tid har jeg været hos jer og du har ikke lært mig at kende, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen?“ Kristus erklærer, at han var sendt til verden som Faderens repræsentant. I sin karakters adel, i sin miskundhed og ømme medynk, i sin kærlighed og godhed står han for os som den guddommelige fuldkommenhed legemliggjort, den usynlige Guds billede.

Apostelen siger: „Det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv.“ Kun ved at grunde på genløsningens store plan kan vi komme til en rigtig vurdering af Guds karakter. Skaberværket var en åbenbarelse af hans kærlighed; men alene Guds gave for at frelse den skyldige og ødelagte menneskeslægt åbenbarer de umådelige dybder af guddommelig ømhed og medlidenhed. „Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som

tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Samtidig som Guds lov opretholdes og dens retfærdighed hævdes, kan synderen få forladelse. Den kosteligste gave, himmelen selv havde at give, er blevet udøst, for at Gud kunne være „retfærdig og retfærdiggøre den, som har tro på Jesus.“ Ved denne gave løftes menneskene op fra ødelæggelse og fornedrelse til at blive Guds børn. Paulus siger: „I modtog en Ånd, der giver barnekår og i den råber vi: Abba, Fader!“

Brødre, ligesom den elskede Johannes opfordrer jeg jer til at „se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn“. Hvilken kærlighed, hvilken uforlignelig kærlighed, at vi, syndere og fremmede som vi er, kan blive ført tilbage til Gud og optages i hans familie! Vi kan tiltale ham med det kære navn: „Vor Fader,“ hvilket er et tegn på vor hengivenhed til ham og et pant på hans ømme agtelse og hans forhold til os. Og idet Guds Søn betragter nådens arvinger, „skammer han sig ikke ved at kalde dem brødre“. De står endog i et inderligere forhold til Gud end englene, der aldrig faldt i synd.

[740]

Al den faderkærlighed, som i slægtled efter slægtled har flydt gennem menneskelige hjerter, alle de ømhedens kilder, som har åbnet sig i menneskers sjæle, er kun som en bitte lille bæk over for det grænseløse ocean i sammenligning med Guds uendelige, uudtømmelige kærlighed. Ingen tunge kan udsige den, ingen pen kan skildre den. Du kan grunde på den hver dag i dit liv; du kan ransage Skrifterne med flid for at kunne forstå den; du kan samle hver kraft og evne, Gud har givet dig, under forsøget på at fatte den himmelske Faders kærlighed og medlidenhed — der bliver dog en uendelighed igen. Du kan grunde på denne kærlighed gennem tidsaldre, men du kan aldrig til fulde fatte længden og bredden, dybden og højden af Guds kærlighed, da han gav sin Søn til at dø for verden. Evigheden selv kan aldrig åbenbare den fuldt ud. Men når vi læser Bibelen og grunder på Kristi liv og genløsningens plan, vil disse store emner dog oplades mere og mere for vor forstand. Og det vil falde i vor lod at erfare den velsignelse, som Paulus ønskede menigheden i Efesus, da han bad om, „at vor Herres Jesu Kristi Gud, herlighedens Fader, vil give jer *visdoms og åbenbarings ånd i jeres erkendelse af ham* og at han vil oplyse jeres hjertes øjne, så I forstår, hvilket håb han kaldte jer til, hvor rig på herlighed hans arv er iblandt de hellige og hvor *overvældende stor hans magt* er i os, som tror.“

[741] Satan grunder stadig på, hvordan han kan holde menneskenes sind optaget med sådanne ting, som vil hindre dem i at tilegne sig kundskaben om Gud. Han søger at få dem til at dvæle ved det, som vil formørke forstanden og gøre sjælen modløs. Vi befinder os i en verden med synd og fordærvelse, omgivne af indbydelser, der virker til at forlokke Kristi efterfølgere og betage dem modet. Frelseren sagde: „Fordi lovløsheden tager overhånd, vil kærligheden blive kold hos de fleste.“

Mange fæster deres øjne ved den frygtelige gudløshed, som råder rundt omkring, frafald og svaghed til alle sider og de taler om disse ting, indtil deres hjerter fyldes med bedrøvelse og tvivl. De giver ærkeforførerens mesterlige virken den første plads i deres sind og dvæler ved de nedslående sider af deres erfaring, medens de lader til at tabe den himmelske Faders magt og hans uforlignelige kærlighed af syne. Alt dette er netop, hvad Satan ønsker. Det er urigtigt at tænke på retfærdighedens fjende som en, der er udrustet med så stor kraft, når vi dvæler så lidt ved Guds kærlighed og hans magt. Vi må tale om, hvor mægtig Kristus er. Vi er helt uden kraft til at befri os selv fra Satans snarer; men Gud har beskikket en udvej til redning. Den Højstes Søn har magt til at udkæmpe striden for os; og ved „ham, som elskede os“ kan vi „mere end sejre“

[742] Der er ingen åndelig styrke for os i stadig at ruge over vor svaghed og vore fald og i at jamre over Satans magt. Denne store sandhed må grundfæstes som et levende princip i vore sind og vore hjerter: at det offer, der er gjort for os, har virkekraft og at Gud helt og fuldt kan frelse alle, der kommer til ham og opfylder de betingelser, der påvises i hans ord. Vor gerning er at lade vor vilje samarbejde med Guds vilje. Da bliver vi ved forsoningens blod delagtige i den guddommelige natur; ved Kristus er vi Guds børn og vi har forsikringen om, at Gud elsker os, ligesom han elskede sin Søn. Vi er ét med Jesus. Vi vandrer, hvor Kristus går foran; han har magt til at fordrive de mørke skygger, som Satan kaster på vor sti; og i stedet for mørke og modløshed skinner hans herligheds solskin ind i vore hjerter.

Vort håb skal stadig styrkes ved erkendelsen af, at Kristus er vor retfærdighed. Lad vor tro hvile på denne grundvold, for den vil stå fast evindeligt. I stedet for at dvæle ved Satans mørke og frygte for hans magt bør vi lukke vore hjerter op for at modtage lys fra Kristus og lade det skinne ud i verden, idet vi forkynder, at han står over al

Satans magt og at hans bærende arm vil holde alle dem oppe, der forlader sig på ham.

Jesus sagde: „Faderen selv elsker jer.“ Dersom vor tro er fæstet ved Gud gennem Kristus, vil den vise sig at være „et sjælens anker, der både ligger sikkert og fast og når ind bag forhænget, hvor Jesus gik ind som forløber for os“. Det er sandt, at skuffelser vil komme og trængsel må vi forvente; men vi skal overlade alt, stort og småt, til Gud. Han forvirres ikke af vore mange besværinger eller overvældes af vore byrders vægt. Hans omhu strækker sig til hver familie og omfatter hvert enkelt menneske; han interesserer sig for alle vore sysler og vore sorger. Han mærker sig hver tåre; han har medlidenhed med vore skrøbeligheder. Alle de trængsler og prøvelser, der times os her, tillades for at virkeliggøre hans kærlige hensigter med os „at vi skal få del i hans hellighed“ og således få del i den glædens fylde, som findes for hans åsyn.

„De vantros tanker har denne verdens gud slået med blindhed, så de ikke skuer ind i det lys, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, han, som er Guds billede.“ Men Bibelen viser os med de stærkeste udtryk betydningen af at opnå kundskab om Gud. Peter siger: „Nåde og fred bliver eder stadig rigere til del, idet I lærer Gud og vor Herre Jesus at kende. *Alt*, hvad der tjener til liv og gudfrygtighed, har hans guddommelige magt skænket os *gennem kundskab om ham*, som kaldte os ved sin herlighed og guddomskraft.“ Og skriften byder os: „Gør dig nu bekendt med ham og hav fred.“ (engelsk bibel). [743]

Gud har befalet os: „I skal være hellige; thi jeg er hellig.“ Og en inspireret apostel erklærer, at uden hellighed „skal ingen se Herren“. Hellighed er overensstemmelse med Gud. Ved synd er Guds billede i mennesket blevet fordærvet og næsten helt udslettet; det er evangeliets opgave at genoprette, hvad der er gået tabt og vi skal samarbejde med dem guddommelige kraft i denne gerning. Og hvordan kan vi komme i overensstemmelse med Gud, hvordan kan vi opnå hans lignelse, medmindre vi tilegner os kundskab om ham? Det er denne kundskab, Kristus kom til verden for at åbenbare for os.

Det kummerlige syn, så mange har haft på Kristi ophøjede karakter og bestilling, har indsnævret deres religiøse erfaring og i høj grad hindret deres fremgang i det guddommelige liv. Personlig gudsfrygt iblandt os som et folk står lavt. Der er mange former, meget maski-

neri, megen tunge kristendom; men der må i vor religiøse erfaring indføres noget, som er dybere og mere solidt. Med alle vore hjælpemidler, vore forlag, vore skoler, vore sanatorier og mange, mange andre fordele burde vi have været længere fremme, end hvor vi nu står. Det er en kristens opgave her i livet at repræsentere Kristus for verden og i liv og karakter fremstille den velsignede Jesus. Har Gud givet os lys, er det for at vi må kunne åbenbare det for andre. Men i forhold til det lys, vi har modtaget og de anledninger og privilegier, der er os tilstået som midler til at kunne påvirke folkets hjerter, har resultatet af vort arbejde hidtil været alt for lille. Det er Guds hensigt, at den sandhed, han har givet os forståelsen af, skal bære mere frugt, end hvad der hidtil har vist sig. Men hvordan skal vi kunne fremstille Kristus for verden, når vort sind er fyldt med tungsindighed og vemod og dvæler ved mørket og ved det onde omkring os? Hvordan kan vort vidnesbyrd have kraft til at vinde sjæle? Hvad vi trænger, er en erfaringsmæssig erkendelse af Gud og hans kærligheds kraft, som den er åbenbaret i Kristus. Vi må ransage Skrifterne flittigt og [744] under bøn; vor forstand må oplives ved Helligånden, og vore hjerter nå være opløftet til Gud i tro og håb og uafbrudt taksigelse.

Ved Kristi fortjeneste, ved hans retfærdighed, som tilregnes os ved troen, skal vi opnå en fuldkommen kristelig karakter. Vor opgave hver dag og hver time fremholdes for os i apostelens ord: „Idet vi ser hen til troens begynder og fuldender, Jesus.“ Når vi gør dette, bliver vort sind klarere, vor tro stærkere og vort håb befæstes; vi bliver så helt betaget ved synet af hans renhed og elskelighed og det offer, han har gjort for at bringe os i overensstemmelse med Gud, at vi ingen tilbøjelighed har til at tale om tvivl og modløshed.

Åbenbarelsen af Guds kærlighed, hans miskundhed og godhed samt Helligåndens virken på hjertet for at oplyse og fornye det bringer os ved troen i en så inderlig forbindelse med Kristus, at vi, med en klar opfattelse af hans karakter, er i stand til at opdage Satans mesterlige forførelser. Idet vi ser hen til Jesus og forlader os på hans fortjeneste, tilegner vi os de velsignelser, som følger med lys, fred og glæde i den Helligånd. Og i betragtning af de store ting, Kristus har gjort for os, er vi rede til at udbryde: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.“

Brødre og søstre, det er ved beskuelse, vi forvandles. Når vi dvæler ved Guds og vor Frelses kærlighed, når vi tænker på fuld-

kommenheden i den guddommelige karakter og i tro tilegner os Kristi retfærdighed som vor egen, forvandles vi efter det samme billede. Lad os derfor ikke samle alle de ubehagelige billeder, — ugdelighed og fordærvelse og skuffelser, som er beviser på Satans magt — for at ophænge dem i vore minders gallerier som noget at tale om og sørge over, indtil vore sjæle fyldes med modløshed. En modløs sjæl er et mørkets legeme, der ikke alene selv undlader at modtage Guds lys, men udelukker det fra andre. Satan ynder at se, at billeder af hans sejre berøver mennesker troen og gør dem forsagte. [745]

Der er, Gud ske lov, lysere og mere opmuntrende billeder, som Herren har fremstillet for os. Lad os samle de velsignede forsikringer om hans kærlighed og gruppere dem som kostelige skatte, så vi til stadighed må kunne betragte dem! At Guds Søn forlod sin Faders trone og klædte sin guddommelighed i menneskelighed for at kunne udfri menneskene fra Satans magt; at han vandt sejr på vore vegne, åbnede himmelen for menneskene og åbenbarede for menneskeligt syn det audiensværelse, hvor Guddommen afslører sin herlighed; at den faldne slægt løftes op fra den fordærvelsens hule, hvori synden havde nedstyrtet den og atter er kommet i forbindelse med den evige Gud og at den efter at have bestået den guddommelige prøve ved troen på vor Genløser iføres Kristi retfærdighed og ophøjes til hans trone — dette er de billeder, Herren byder os glæde sjælens haller med. Og „idet vi ikke ser på de synlige ting, men på de usynlige“, vil vi opleve sandheden i de ord, at „vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os“

I himmelen er Gud alt i alle, Der hersker helligheden enerådende; intet forstyrrer den fuldkomne overensstemmelse med Gud. Hvis vi i sandhed er på vandring didhen, vil himmelens ånd bo i vore hjerter hernede. Men dersom vi ingen glæde finder i betragtningen af himmelske ting, ikke interesserer os for at søge kundskab om Gud og ikke fryder os over at betragte Kristi karakter og dersom hellighed ingen tiltrækning har for os da kan vi være forvissede om, at vort håb om at opnå himmelen er forfængeligt. Fuldkommen overensstemmelse med Guds vilje er det høje mål, en kristen altid må have for øje. Han vil gerne tale om Gud, om Jesus og om det lyksalige, rene hjem, Kristus har beredt for dem, der elsker ham. Betragtningen af disse emner, medens sjælen fryder sig over Guds [746]

velsignede forjættelser, betegnes af apostelen som at smage „den kommende verdens kræfter“

Lige foran os har vi den afsluttende kamp i den store strid, da Satan skal virke „med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse“ for at fremstille Guds karakter i et falsk lys og, „om det er muligt, at føre de udvalgte vild“. Hvis der nogen sinde var et folk, som har haft brug for et stadig tiltagende lys fra himmelen, så er det det folk, som Gud i denne farlige tid har kaldet til at forsvare hans hellige lov og til at hævde hans karakter over for verden. De, til hvem en så hellig opgave er betroet, må fyldes med åndelighed og højnes og levendegøres ved de sandheder, de bekender sig til at tro. Aldrig har menigheden trængt så meget til og aldrig har Gud været mere omhyggelig for, at den skulle opleve den erfaring, som Paulus skildrede i sit brev til kolosenserne, da han skrev: Vi har „ikke holdt op at bede for jer og ønske, at I må blive *fyldte af indsigt i Guds vilje* med al visdom og åndelig forståelse, så I kan vandre Herren værdigt, i alle måder ham til behag, idet I bærer frugt og vokser i al god gerning ved erkendelsen af Gud“

Ordet blev kød

ORDET BLEV KØD

Foreningen af den guddommelige natur med den menneskelige natur udgør en af de dyrebareste og mest hemmelighedsfulde sandheder i genløsningens plan. Det er dette, Paulus taler om, når han siger: „Uimodsigeligt er denne gudsfrygtens hemmelighed stor: Han, som blev åbenbaret i kød.“

Denne sandhed har for mange været en årsag til tvivl og vantro. Da Kristus kom til verden — Guds Søn og menneskens Søn — blev han ikke forstået af folket på hans tid. Kristus nedlod sig til at påtage sig menneskelig natur, så han kunne nå den faldne slægt og løfte den op. Men menneskenes sind var blevet formørket af synd, deres evner lammet og deres fatteevne sløvet, så de ikke kunne se hans guddommelige karakter under den menneskelige forklædning. Denne mangel på vurdering fra deres side var en hindring i det arbejde, han ønskede at udføre for dem; og for at give sin undervisning vægt var han ofte nødsaget til at forklare og forsvare sin stilling. Ved at henvise til sin hemmelighedsfulde og guddommelige karakter søgte han at lede deres sind ind i en rækkefølge af tanker, som ville være gunstig for sandhedens forvandlende kraft. For at belyse guddommelige sandheder benyttede han sig endvidere af ting i naturen, som menneskene var fortrolige med. Således beredtes hjertets jordbund til at modtage den gode sæd. Han fik sine tilhørere til at føle, at deres interesser også var hans interesser, at hans hjerte bankede af medfølelse med dem i deres glæder og sorger. Samtidig så de i ham åbenbarelsen af en kraft og af ophøjede egenskaber, der langt overgik, hvad deres mest hædrede rabbinere besad. Kristi undervisning udmærkede sig ved en enkelhed, værdighed og kraft, som de hidindtil ikke havde kendt og uvilkårligt måtte de udbryde: „Aldrig har noget menneske talt, som dette menneske taler.“ Folket hørte ham med glæde; men præsterne og rådsherrerne — der selv var utro i deres hverv som sandhedens vogtere — hadede Kristus netop for

[747]

den nåde, som blev åbenbaret og som havde draget skarerne bort fra dem og hen til ham, som er livets lys. Fordi jødefolket ikke kunne se hans guddommelige karakter, kom det ved deres indflydelse til at forkaste Genløseren.

[748] Foreningen af det guddommelige og det menneskelige, som den blev åbenbaret i Kristus, forekommer også i Bibelen. De åbenbarede sandheder er alle „indblæst af Gud“, men de udtrykkes dog med menneskelige ord og er afpassede efter menneskers behov. Således kan det siges om Guds bog, som det blev sagt om Kristus, at „Ordet blev kød og tog bolig iblandt os.“ Og så langt fra at rumme et argument imod Bibelen burde denne kendsgerning styrke troen på den som Guds ord. De, der fælder dom angående Skriftens inspiration ved at antage visse dele som guddommelige, medens de forkaster andre dele som menneskelige, overser den kendsgerning, at Kristus, den guddommelige, tog del i vor menneskelige natur, for at han måtte kunne nå menneskene. I Guds gerning til menneskets genløsning er guddommelighed og menneskelighed sammensluttet.

Der er mange steder i skriften, som vantro kritikere har påstået at være uinspirerede, men som i deres fine afpasning efter menneskers behov er Guds egne budskaber med trøst til hans tillidsfulde børn. Et skønt eksempel herpå forekommer i beretningen om apostelen Peter. Peter sad i fængsel og ventede den følgende dag at blive ført ud for at henrettes. Om natten sov han „mellem to soldater, bunden med to lænker; og uden for døren var der vagtmandskab, som bevogtede fængselet. Og se, der stod en Herrens engel og lys strålede i fangerummet; han stødte Peter i siden og vækkede ham og sagde: „Stå hurtigt op!“ og lænkerne faldt af hans hænder“. Peter, som pludselig vågnede, blev forfærdet over glansen, der fyldte fangerummet og over det himmelske sendebuds skønhed. Han forstod ikke situationen, men han vidste, at han var fri og i sin forvirring ville han have forladt fængselet ubeskyttet mod den kolde natteluft. Guds engel, der var opmærksom på alle omstændigheder, sagde med kærlig omhu for apostelens behov: „Bind op om dig og tag dine sandaler på!“ Peter adlød uvilkårligt; men så henrykt var han over åbenbarelsen af den himmelske herlighed, at han ikke tænkte på at tage sin kappe med. Da bød engelen ham: „Kast din kappe om dig og følg mig!“ Og han gik ud og fulgte ham; men han forstod ikke, at det, som engelen gjorde, var noget virkeligt; han mente, at det var et syn, han

så. Da de nu var kommet forbi den første og den anden vagt, kom de til jernporten, som førte ud til byen: den åbnede sig for dem af sig selv og de kom ud og gik en gade frem; og straks derefter forlod engelen ham.“ Apostelen befandt sig nu alene ude på Jerusalems gader. „Da Peter så kom til sig selv igen, sagde han: „Nu forstår jeg virkelig, at Herren har sendt sin engel og udfriet mig af Herodes’s hånd og fra alt det, jødefolket havde ventet.“

[749]

Skeptikere kan håne den tanke, at en herlig engel fra himmelen skulle tage sig af en så dagligdags ting som at drage omsorg for disse enkle menneskelige fornødenheder og de kan drage beretningen om inspiration i tvivl. Men i overensstemmelse med Guds visdom er disse ting blevet indført i den hellige historie til hjælp, ikke for engle, men for mennesker, for at disse under prøvende forhold måtte finde trøst ved tanken om, at himmelen kender til det alt sammen. Jesus udtalte til sine disciple, at ikke en spurv falder til jorden, uden at den himmelske Fader lægger mærke til det og at dersom Gud kan have alle de små fugles behov i tanker, vil han meget mere sørge for dem, der kan blive undersåtter i hans rige og ved troen på ham arve udødelighed. O, hvis menneskene i den udstrækning som mennesketanken kan fatte genløsningens plan blot forstod, hvad Jesus gjorde, da han påtog sig menneskelig natur og hvad der skal udrettes for os ved denne underfulde nedladelse, ville deres hjerter røres af taknemmelighed for Guds store kærlighed og de ville i ydmyghed beundre den guddommelige visdom, der udtænkte nådens mysterium.

Guds omsorg for sit værk

GUDS OMSORG FOR SIT VÆRK

[750] Det var under vanskelige og nedslående forhold, Esajas, der endnu var en ung mand, blev kaldet til den profetiske mission. Ulykke truede hans land. Ved sin overtrædelse af Guds lov havde befolkningen i Juda forspildt hans beskyttelse og de assyriske styrker stod rede til at angribe Juda rige. Men faren fra deres fjender var ikke den største vanskelighed. Det var fordærvelsen hos folket, der påførte Herrens tjener den største nedtrykthed. Ved deres frafald og oprør indbød de Guds straffedomme over sig. Den ungdommelige profet var blevet kaldet til at bringe dem et advarende budskab og han vidste, at han ville møde hårdnakket modstand. Han bævede, når han så på sig selv og tænkte på hårdnakketheden og vantroen hos det folk, han skulle virke iblandt. Hans opgave forekom ham næsten håbløs. Skulle han i fortvivlelse opgive sin mission og overlade israelitterne uforstyrrede til deres afguderier? Skulle Ninives guder beherske verden og trodse himmelens Gud?

Sådanne tanker var det, som trængte sig ind i hans sind, som han stod der i søjlegangen ved det hellige tempel. Pludselig syntes porten og det indre forhæng i templet at blive løftet op eller fjernet og det blev ham tilladt at skue indenfor i det allerhelligste, hvor selv profeten ikke måtte sætte sine fødder. Der opsteg for ham et syn fra Jehova, der sad på en høj og ophøjet trone, medens hans slæb fyldte templet. På hver side af tronen svævede serafer; med to vinger holdt de sig oppe, med to tilhyllede de i ærbødighed deres ansigter og med to skjulte de deres fødder. Disse tjenende engle opløftede deres røst i højtidelig påkaldelse: „Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre“ indtil dørstolper og cederport syntes at bæve ved lyden deraf og huset fyldtes med deres pris.

Aldrig før havde Esajas i så fuldt mål indset Jehovas storhed eller hans fuldkomne hellighed og han følte, som om han i sin menneskelige svaghed og uværdighed måtte omkomme i denne

guddommelige nærværelse. „Ve mig,“ udbrød han, „det er ude med mig, thi jeg er en mand med urene læber og jeg bor i et folk med urene læber og nu har mine øjne set Kongen, Hærskarers Herre!“ Men en seraf kom hen til ham for at udruste ham til hans store mission. Et glødende kul fra alteret blev lagt på hans læber med disse ord: „Se, det har rørt dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet!“ Og da Guds røst lød: „Hvem skal jeg sende, hvem vil gå bud for os?“ svarede Esajas med hellig tillidsfuldhed: „Her er jeg, send mig!“

[751]

Hvad betød det vel, om jordiske magter skulle samle sig mod Juda? Hvad betød det, om Esajas skulle komme til at møde modsigelse og modstand i sin mission? Han havde set Kongen, Hærskarers Herre; han havde hørt serafernes sang: „Al jorden er fuld af hans herlighed!“ og profeten fik styrke til den gerning, der forestod ham. Mindet om dette syn har han med sig under hele sin langvarige og vanskelige mission.

Ezekiel, den sørgende, landflygtige profet, fik i kaldæernes land et syn, der indeholdt dem samme lærdom om tro på Israels mægtige Gud. Medens han befandt sig ved floden Kebar, syntes der at komme et stormvejr fra nord, „og en vældig sky fulgte med, omgivet af stråleglans og hvirvlende ild, i hvis midte det glimtede som funklende malm“. Et antal hjul af mærkeligt udseende, det ene inden i det andet, blev drevet af fire levende væsener. Højt over alle disse var der „noget som safir at se til, noget ligesom en trone og på den, ovenover, var der noget ligesom et menneske at se til“. „Midt imellem de levende væsener var der noget som glødende kul at se til, som blus, der for hid og did imellem dem og ilden udsendte stråleglans og lyn for ud derfra.“ Under kerubernes vinger sås noget, der lignede en menneskehånd.“

Der var hjul inden i hjul og det i en sammensætning så indviklet, at det ved første blik forekom Ezekiel som et fuldstændigt virvar. Men når de bevægede sig, skete det i skøn nøjagtighed og fuldkommen harmoni. Himmelske væsener drev disse hjul og oven over det hele, på den herlige safirtrone, sad den Evige, medens regnbuen, nådens og kærlighedens symbol, omslyngede tronen. Overvældet af den frygtelige herlighed faldt Ezekiel på sit ansigt, da en stemme bød ham stå op på sine fødder og høre Herrens ord. Derpå blev der givet ham et advarende budskab til Israel.

[752]

Dette syn fik Ezekiel på en tid, da hans sind var fyldt med mørke anelser. Han så sine fædres land henligge øde. Staden, der engang var fuld af mennesker, var ikke længere beboet. Glædens og lovsangens lyd hørtes ikke mere inden for dens mure. Profeten selv var en fremmed i et fremmed land, hvor grænseløs ærgerrighed og vild grusomhed herskede enevældigt. Hvad han så og hørte af menneskeligt tyranni og af uret, pinte hans sjæl og han sørgede bittert dag og nat. Men de underfulde symboler, der blev fremstillet for ham ved floden Kebar, åbenbarede en styrende magt, som var stærkere end jordiske herskeres vælde. Ophøjet over Assyriens og Babylons stolte og grumme monarker tronede nådens og sandhedens Gud.

Det komplicerede hjularrangement, der forekom profeten at være et sådant indviklet virvar, stod under ledelse af en guddommelig hånd. Guds Ånd, der blev åbenbaret for ham som den, der bevægede og styrede disse hjul, bragte harmoni ud af forvirringen; således var hele verden under hans kontrol. Myriader af forherligede væsener var rede til på hans bud at beherske onde menneskers magt og beregnende planer og virke til gode for hans trofaste børn.

Da Gud var ved at vise den elskede Johannes menighedens historie i kommende tidsaldre, gav han ham ligeledes en forsikring om Frelserens interesse og omsorg for sit folk ved at vise ham „En, som lignede en menneskesøn“ der vandrede midt imellem lysestagerne, som symboliserede de syv menigheder. Da Johannes så menighedens sidste store kamp med jordiske magter, blev det ham også tilstedt at beskue de trofastes endelige sejr og befrielse. Han så menigheden komme i en dødelig kamp med dyret og dets billede og tilbedelsen af dette dyr påbudt under dødsstraf. Men bag stridens røg og tummel så han på Zions bjerg en skare, som stod sammen med Lammet og som i stedet for at have dyrets mærke havde Faderens „navn skrevet på deres pander“. Og videre så han „dem, som var gået sejrende ud af kampen med dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder“ og de sang Moses's sang og Lammets sang.

[753]

Disse lærdomme er givet til gavn for os. Vi behøver at bygge vor tro på Gud; for vi står lige foran en tid, som vil prøve menneskenes sjæle. På Oliebjerget omtalte Kristus de frygtelige straffedomme, der skulle gå forud for hans komme: „I skal komme til at høre krigslarm og krigsrygter.“ „Folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige og der

skal være hungersnød og jordskælv både her og der. Men alt dette er kun veernes begyndelse.“ Medens disse profetier fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse, har de dog en mere direkte anvendelse på de sidste dage.

Vi står på tærskelen til store og højtidelige begivenheder. Profetien opfyldes hurtigt. Herren står for døren. En tidsperiode af overvældende interesse for alle, som lever, vil snart åbne sig for os. Fortidens stridsspørgsmål vil genoplives; nye stridsspørgsmål vil opstå. De scener, der vil blive udspillet her på jorden, har endnu ingen drømt om. Satan er i virksomhed ved menneskelige redskaber. De, der gør anstrengelser for at ændre grundloven og for vedtagelsen af en lov til fremtvingelse af søndagens helligholdelse, har kun ringe forståelse af, hvad følgen vil blive. En krise er umiddelbart forestående.

Men Guds tjenere skal ikke stole på sig selv i denne krisestund. I de syner, som blev givet Esajas, Ezekiel og Johannes, ser vi, hvor nøje himmelen står i forbindelse med de begivenheder, der finder sted på jorden og hvor stor Guds omsorg er for dem, der lyder ham. Verden er ikke uden en hersker. Programmet for de kommende begivenheder er i Herrens hånd. Himmels Majestæt har nationernes skæbne såvel som sin menigheds anliggender under sin egen ledelse.

Vi tillader os at nære alt for megen bekymring, uro og forlegenhed i Herrens værk. Det er ikke overladt til dødelige mennesker at bære ansvarets byrde. Vi trænger til at forlade os på Gud, tro på ham og gå fremad. De himmelske sendebuds utrættelige årvågenhed og deres uophørlige beskæftigelse i tjenesten i forbindelse med de jordiske væsener viser os, hvorledes Guds hånd leder det ene hjul inden i et andet hjul. Den guddommelige Instruktør siger til enhver deltager i hans værk, som han sagde til Kyros fordum: „Jeg omgjorder dig, endskønt du ej kender mig.“

[754]

I Ezekiels syn havde Gud sin hånd under kerubernes vinger. Dette skal lære hans tjenere, at det er guddommelig kraft, der giver fremgang. Han vil samarbejde med dem, hvis de vil aflægge ugudelighed og blive rene i hjerte og liv.

Det klare lys, der med lynets hastighed fór mellem de levende væsener, fremstiller den hurtighed, hvormed dette værk til sidst vil skride fremad til fuldendelse. Han, som ikke slumrer og som uafbrudt arbejder på fuldførelsen af sine planer, kan føre sit store værk fremad

på en harmonisk måde. Hvad der for den menneskelige opfattelse synes at være indviklet og kompliceret, kan Herrens hånd holde i fuldkommen orden. Han kan finde måder og midler til at krydse ugudelige menneskers hensigter og han vil forvirre deres ånd, som planlægger ulykke over hans folk.

Brødre, der er ingen tid nu til at sørge og fortvivle, ingen tid til at give efter for tvivl og vantro. Kristus er ikke nu en frelser i Josefs nye grav, som er tillukket med en stor sten og forsejlet med det romerske segl; vi har en opstanden frelser. Han er Kongen, Hærskarers Herre; han sidder mellem keruberne; og midt under nationernes strid og tummel skærmer han fremdeles sit folk. Han, som hersker i himlene, er vor Frelser. Han måler enhver prøvelse. Han overvåger den ild, der må prøve hver sjæl. Når kongers befæstninger omstyrtes og når Guds vredes pile gennemborer hans fjenders hjerter, vil hans folk være trygt i hans hænder. *Vejl f menigh* bd. 2 side 270-292]